

Giới thiệu Cuối Con Đường Tình

Thể loại: Ngôn tình đô thị.

Edit: kaffesua

Tôi luôn là kẻ lạc đường, lạc vào con đường chẳng còn anh nữa.

Tôi phải đến tìm con đường nào, đi con đường nào?

Nơi nào dẫn tôi đến trái tim anh

Gặp nhau một lần trong đời, mưu sinh mưu ái"

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Xem xong quyền hồ sơ vụ án do thực tập sinh vừa trình lên, Lạc Thập Giai không che giấu được vẻ bức dọc nóng nảy lộ rõ trong ánh mắt.

Đối với mấy cô thực tập sinh này, ngay cả việc nổi giận cũng cảm thấy lãng phí thời gian.

Cô hết chịu nổi đành phải cho gọi cô thực tập ông ọ kia lên.

Cô nàng đến từ đại học luật hạng nhất của thành phố thành phố Thẩm Quyến, là sinh viên khóa dưới của Lạc Thập Giai, nghe nói thành tích học tập ở trường của cô nàng rất tốt, cũng bởi vậy Lạc Thập Giai mới bằng lòng thay phó giáo sư hướng dẫn cho con bé.

Ngày nào cô ta đến chỗ làm cũng ăn mặc đẹp đẽ, tóc tai chải chuốt tỉ mỉ, trang điểm cẩn thận không tý vết, khoác trên mình bộ áo vest hàng hiệu, mang đôi giày cao gót tinh tế tôn lên vóc dáng kiều diễm quyến rũ, cũng khó trách vì sao ông chủ lại để ý đến cô nàng như vậy.

Lạc Thập Giai ném quyền hồ sơ vụ án khiến cho cô bức bối nảy gờ về phía cô gái, trên mặt vẫn bình thản không lộ vẻ gì, thái độ chẳng nghiêm khắc, nhưng cô nàng kia hoảng sợ khi nhìn vào đôi mắt của cô.

“Chị Lạc, tập hồ sơ vụ án này có vấn đề gì sao?”

Lạc Thập Giai nhếch môi cười: “Hóa ra em cũng biết nó không ổn?”

“Em . . Không biết” Cô nàng khá luống cuống, “Xin hỏi . . Nó bị sao vậy?”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng một lát, cuối cùng vẫn không nở lòng trách cứ, “Những luật sư mới vào ngành cần phải chú trọng đến việc chỉnh lý hồ sơ vụ án, Một bản hồ sơ vụ án hoàn chỉnh, thì phần mục lục hồ sơ vụ án là quan trọng nhất, một quyền hồ sơ vụ án nói ít cũng hơn mười trang, nói nhiều thì phải một trăm trang có khi lên đến một ngàn trang. Em đưa cho chị một quyền rồi như mớ bòng bong thế này, em định để cho chị xem nó trong bao lâu? Chuyện gì em cũng có thể làm có sao chuyện này lại làm không xong?”

Lạc Thập Giai thấy mắt cô nàng đỏ hoe, muốn chực khóc, nghĩ thầm, người nên khóc là cô mới phải chứ?

Thầm thở dài một hơi, cô lại nói tiếp, “Hơn nữa, tuy rằng phần báo cáo kết án không cần chuẩn bị, thế nhưng chị yêu cầu em viết cũng là muốn tốt cho em thôi, đừng lười nữa, việc này chỉ nhằm nâng cao trình độ của em.”

Tuy rằng năng lực của cô bé này còn kém thế nhưng thái độ ôn hòa khiêm tốn, cô nàng rụt rè đưa tay cầm quyền hồ sơ vụ án kia lên, miệng không ngừng nói lời xin lỗi với Lạc Thập Giai.

Lúc này điện thoại của Lạc Thập Giai bỗng réo lên, cô cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, cau mày nói với thực tập sinh, “Sau này, bớt chuyện cho chị mấy vụ án tranh giành quyền nuôi con không đề cập đến tranh chấp tài sản, chị đã nói nhiều lần rồi, mấy vụ án chỉ kiếm được mấy ngàn đồng mà phiền phức dây dưa kéo dài đến cả nửa năm thế này, cứ chuyển thẳng cho luật sư, bên đó có lòng nhẫn nại chứ chị thì không.”

Cô bé bị Lạc Thập Giai mắng cho một trận choáng váng muốn té xỉu, thấy bộ dáng nom nớp lo sợ của cô nàng, Lạc Thập Giai buột lòng vẫy vẫy tay ý bảo cô bé đi ra, “Ra ngoài đi.”

Cánh cửa một lần nữa khép lại, Lạc Thập Giai mới bấm phím tiếp nhận cuộc điện thoại đang réo rắc in ỏi.

Người ủy thác viên này tên Chu Tư Viện, ly hôn hai năm trước, khi ly hôn thì chỉ đòi tài sản, vứt quyền nuôi con lại cho người chồng trước.

Trong điện thoại, giọng nói của cô vẫn ồ ạt như cũ, chất giọng mềm mại đặc trưng của chất giọng vùng Giang Nam.

“...”

“Hai năm trước, khi tôi mới ly hôn chỉ nghĩ mình thế nào cũng phải tái giá, như vậy không thể dẫn theo con cái được, cũng không nghĩ mình sẽ cần đến nó. Thế nhưng, người chồng hiện giờ của tôi vừa đi khám sức khỏe, bị chuẩn đoán vô sinh.” Người đàn bà này chẳng có ý muốn giấu diếm điều gì với luật sư đại diện của mình, “Chồng tôi bảo, chỉ cần tôi giành lại đứa con đó, ông ấy sẽ nuôi nó như con ruột, còn mua nhà cho tôi và con.”

Bước vào ngành luật đã mấy năm, Lạc Thập Giai đã biết cách chấp nhận với những chuyện lộn xộn kiểu này cũng không đi đánh giá đạo đức mỗi người, cũng không có tư cách đi tuyên án ai đúng ai sai.

Cô chỉ là người ủy thác tranh thủ quyền lợi lớn nhất cho thân chủ, chỉ vậy mà thôi.

Lạc Thập Giai bình tĩnh hỏi, “Tình hình chồng cũ của cô hiện giờ thế nào?”

“Nghe nói việc làm ăn của ông ấy gặp vấn đề, vừa xảy ra tai nạn gây chết rất nhiều người, còn phải bồi thường số tiền lớn.”

“Ông ta tái hôn chưa?”

Nói đến chồng trước, Chu Tư Viện lộ rõ ý thấy người gặp nguy, thừa cơ hăm dọa, “Không có, ông đang xui đến mức ấy, nào có ai thêm cưới.”

Lạc Thập Giai ừ một tiếng: “Chuyện này cũng không khó lắm, cô lại là mẹ ruột của nó thì khả năng giành thắng lợi rất lớn.

Chu Tư Viện nghe cô nói như vậy, giọng nói cũng vui sướng hơn nhiều, “Cám ơn cô, Luật sư Lạc, làm phiền cô quá, chỉ cần việc thành, tôi sẽ biếu ngoài cho cô thêm một vạn tệ nữa.”

...

Mới đầu, Lạc Thập Giai căn bản không tiếp những vụ án tố tụng dân sự liên quan đến tranh chấp tài sản, chẳng qua cô nóng lòng kiếm tiền mua nhà, cũng kiếm tiền kết hôn.

Sau đó, mặc dù Lạc Thập Giai chán ghét, nhưng cô cũng tiếp nhận những vụ án lộn xộn kiểu này, bởi vì cô càng thiếu tiền hơn so với lúc trước, cô cần tiền mua lại căn hộ trước đây đã cùng bạn trai đặt mua để chuẩn bị kết hôn.

Khi chia tay Trình Trì, Lạc Thập Giai cũng có một khoảng thời gian chán chường, thế nhưng là một người nghèo, ngay cả lúc chán chường nhất cũng không thể phóng túng, chỉ có thể vùi đầu vào công việc mà thôi.

Hơn một tháng đi qua, Lạc Thập Giai cuối cùng cũng ngẩng đầu lên được.

Lạc Thập Giai kéo ngăn kéo tủ lõi gói thuốc lá ra, đột nhiên nhớ tới mình đã cai thuốc rồi, đành nhét nó vào trong ngăn tủ.

Bước thong thả đến phía trước cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất được chà lau sạch sẽ nhìn sang tòa cao ốc văn phòng đối diện, và mấy toa cao ốc xung quanh hầu như đều có phong cảnh giống nhau, mặc kệ ngày sáng đêm tối đều bật đèn sáng choang, những người dân thành thị tất bật ghé vào đi ra.

Nơi này là thành phố Thẩm Quyến, có người xuất phát ở đây, cũng có người vỡ mộng ở đây.

Lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại quen thuộc. Người đối diện nhanh chóng nhận cuộc gọi, nhưng một hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Hơn một tháng chia tay, đây là lần đầu tiên Lạc Thập Giai chủ động gọi điện thoại cho Trình Trì.

“Đồ của anh sao vẫn chưa dọn đi?” Lạc Thập Giai cố gắng giữ thanh âm của mình bình tĩnh không mang theo chút tâm tình nào, cô sợ người nghe sẽ nhận ra vẻ yếu đuối của mình, giữa phụ nữ và siêu nhân, cô lựa chọn mình làm siêu nhân.

“Giai giai, đừng như vậy.” Thanh âm của Trình Trì có chút khàn, còn có chút hối hận, “Chúng ta không còn gì để nói sao?”

Mất Lạc Thập Giai nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng phì cười một tiếng, nói tiếp, “Còn chứ, nếu như anh bằng lòng chia chút chiết khấu cho em thì em đồng ý nói tiếp cùng anh.”

“Em biết anh đang muốn nói chuyện gì.”

“Em lại chẳng muốn biết.”

Trình Trì bên đầu dây bên kia trầm mặc một hồi lâu mới cẩn thận lên tiếng, “Chúng ta không thể làm hòa với nhau sao?”

Lạc Thập Giai lạnh lùng xì một tiếng, “Anh không biết xấu hổ nhưng em thì biết.”

Người đàn ông trong điện thoại này chính là người Lạc Thập Giai yêu sáu năm, là người đàn ông đã từng từng thề non hẹn biển, ngay cả sao trời cũng phải leo lên hái xuống cho cô.

Lạc Thập Giai nghĩ, nếu như không có mẹ anh ấy, thì chắc anh ấy chính là người cô yêu nhất cuộc đời này.

Bên nhau suốt sáu năm, ở chung ba năm, thế nhưng chưa từng gặp mặt cha mẹ, Lạc Thập Giai là một người lạnh lùng, không gặp đối với cô mà nói ngược lại cũng là chuyện tốt.

Cuối cùng năm nay đã mua được nhà, lại còn dư một khoảng tiền kha khá để kết hôn.

Cha mẹ Trình Tri không ở thành phố Thẩm Quyến, thế nhưng cũng vì chuyện kết hôn mà bọn họ đến thành phố Thẩm Quyến này, lần đầu tiên gặp mặt, mẹ của Trình Tri tỏ vẻ cao ngạo đầy khí thế hơn nữa còn có ý muốn dọn đến thành phố Thẩm Quyến này cùng chung sống với họ. Lạc Thập Giai thẳng thắn cự tuyệt. Sau đó mẹ của anh ấy không chịu từ bỏ, cứ nán nã mãi ở thành phố Thẩm Quyến không đi. Trình Tri là một đứa con có hiếu, yêu thương mẹ, khuyên mãi không được cũng thuận theo ý của mẹ.

Nhưng Lạc Thập Giai lại không thể nhẫn, phòng mới còn chưa lắp thiết bị, mà căn hộ thuê lúc này lại quá nhỏ, thêm một người nữa sống chung thật sự quá ngột ngạt. Lạc Thập Giai chủ động đứng ra thu dọn hành lý cho mẹ mẫu thân của Trình Tri, khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Người phụ nữ kia bình thường luôn hùng hổ vênh mặt hást hàm sai khiến cô, thế mà khi trông thấy Lạc Thập Giai lời hành lý ra khỏi nhà liền cháng váng đầu té xui. Có người nói bệnh cao huyết áp của bà phát tác.

Lạc Thập Giai thế mới biết, nguyên lai bệnh cao huyết áp cần uống thuốc trường kỳ, mới giành được từng giây sống nhỏ nhoi.

Người đàn ông luôn đối với Lạc Thập Giai dịu dàng như nước đứng giữa cuộc chiến mẹ và bạn gái đã không chút do dự chọn mẹ mình. Khi Lạc Thập Giai cảm sốt khám bệnh từ chỗ bác sĩ đến vạch trần lời nói dối của mẹ anh ta, anh ta lại tức giận đến mức môi run rẩy, gờ tay lên tát thẳng vào mặt cô một cái, còn làm trò trước mặt mọi người, xé bỏ quyền sở khám bệnh đó.

Lạc Thập Giai nghĩ, cái tát này đến rất đúng lúc, cuối cùng đã lôi cô ra khỏi suy nghĩ viển vông không thực tế, đánh thức cô khỏi tình yêu mê muội. Những lời thề non hẹn biển chỉ như ánh trăng, nhìn thì lung linh tuyệt mỹ, đáng tiếc lại tan vỡ khi chạm vào.

Không ai yêu mình cả đời, cha mẹ không thể, đàn ông càng không thể.

Lạc Thập Giai là một luật sư luật sư miệng lưỡi sắc bén, nếu như cô vui có thể nâng người ta đến tận trời, còn nếu không vui cũng có thể lôi người ta từ trên trời đá xuống địa ngục.

Đối mặt với những lời châm chọc không chút lưu tình nào của cô, tính tình vốn rất tốt của Trình Tri cuối cùng cuối cùng cũng bị bào mòn hết, Lạc Thập Giai luôn buông ra những lời tàn nhẫn độc ác, “Nếu anh chẳng còn mặt mũi nào để nói nữa, vậy chuyện tiền nong anh cũng nhanh chút, nếu như anh không thể hoàn trả lại đúng hạn cho em, anh có thể bán lại cho em quyền sở hữu nửa căn hộ.” Trình Tri lạnh lùng cười: “Lạc Thập Giai, giá bất động sản của khu phát triển đang tăng, anh sẽ đặt mua cho em, sẽ không làm em phải thất vọng.”

...

Người ta nói thành phố Thẩm Quyến dễ kiếm tiền, có lẽ thế, Lạc Thập Giai chỉ cần bỏ ra hơn hai tháng đã được đăng ký tham dự cuộc thi tư pháp, sau đó thực tập hai năm mới chính thức treo biển hành nghề. Lặn lội trong ngành luật mấy năm, mục tiêu của Lạc Thập Giai rất rõ ràng, chẳng phải vụ án doanh nghiệp thì cũng phải là vụ án dân sự có số tài sản nhất định. Nói chung, vụ nào có nhiều tiền thì làm, chỉ cần kiếm tiền, cô vắt hết óc cũng sẽ hoàn thành nó tốt nhất. Bốn năm, cuối cùng cô và Trình Tri cũng mua được một căn hộ trong thành phố tắc tắc vàng này.

Hôm nay cũng vì duy trì căn hộ này, cô phải chi ra sáu mươi bốn vạn tệ, đem số tiền vốn dùng để chuẩn bị cho hôn lễ ra lắp đặt thiết bị, làm hết toàn bộ vẫn còn thiếu một trăm ngàn tệ. Một trăm ngàn tệ này đủ để khiến cô sáu năm muốn chết rồi.

Trong lúc khó khăn nhất, cô nhớ tới cuộc điện thoại cảnh sát gọi đến mấy hôm trước.

Đó là một cảnh sát nói chất giọng địa phương đặc sệt, giọng nói rất nghiêm túc, “Chào đồng chí Lạc Thập Giai, tôi là cảnh sát thuộc thành phố Ngô Trung khu tự trị Ninh Hạ, ba cô hiện đã chết trong vụ tai nạn sập hầm mỏ, mời cô nhanh chóng đến khu tự trị Ninh Hạ phối hợp điều tra, và xử lý hậu sự.”

Lúc đó Lạc Thập Giai đang bê bồn, cười nói: “Xin hỏi người ngài đang nhắc đến là vị cha thứ mấy của tôi vậy? cha tôi xảy ra chuyện cũng nhiều lắm đấy.” Cô cứ tưởng đây chỉ là một cuộc điện thoại lừa, bình thường vẫn hay nhận được mấy cuộc như vậy, không nhận được cười cợt vài câu: “Chờ tôi kiểm tra một chút đã.”

Đầu điện thoại kia vang lên vài tiếng lật giấy tờ, cuối cùng hỏi, “Xin hỏi, Lạc Đông Hải có phải là ba của cô không?”

Khi Lạc Thập Giai nghe thấy cái tên này, ngây người sững sờ trong chốc lát, quá xa lạ lại quá quen thuộc.

Một hồi lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, kéo dài tiếng ồ hồi lâu mới nói, “Là ông ấy à!”

..

Lạc Thập Giai báo lên văn phòng luật sư xin nghỉ phép hai tuần. Ngay cả lúc chia tay, Lạc Thập Giai cũng chưa từng xin nghỉ phép nhiều như thế, điều bất thường này đã khiến các đồng nghiệp vốn chẳng mấy khi chung đụng với nhau cũng phải tụ năm tụ ba, kẻ đầu đề vai bản luận xem rốt cuộc Lạc Thập Giai đang gặp phải chuyện gì.

Thầy hướng dẫn của Lạc Thập Giai là luật sư Hứa Văn cau mày ngồi trên ghế sa lon trong phòng làm việc của cô, lẳng lặng nhìn cô thu thập tài liệu, hồi lâu mới nói, “Em phải đi khu tự trị Ninh Hạ thật sao?”

Lạc Thập Giai một lòng chỉ muốn kiếm được một trăm ngàn tệ, có lúc cảm thấy chuyện ông ta sống hay chết cũng chẳng có gì quan trọng, dù sao chết cũng tốt hơn sống.

Đối với người nâng đỡ mình, Lạc Thập Giai vẫn khách khí đáp, “Lần này không đi không được!”

Hứa Văn không yên tâm hỏi: “Một mình em lái xe đi? em có rành đường khu tự trị Ninh Hạ không?”

“Cũng tạm.” Lạc Thập Giai chỉ một mực chú ý mấyxấp hồ sơ đang thu dọn, đôi mắt đẹp thông minh chớp chớp, thanh âm trong trẻo cất tiếng hát, “Mùa hè tỉnh mạch, sao giăng đầy trời...” bài hát này miêu tả nơi đó mà, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thành phố Ngô Trung nằm ở trung bộ khu tự trị Ninh Hạ, nơi Lạc Thập Giai muốn đến chính là một làng quê thuộc huyện hồ chứa nước làm muối thành phố Ngô Trung. Trước khi đi, Lạc Thập Giai đã lên mạng tìm hiểu đường xá, từ thành phố Thẩm Quyến chạy qua đó, đi đường bộ cũng mất hơn một nghìn tám trăm km, chạy liên tục phải mất hơn hai mươi mấy tiếng đồng hồ. Lạc Thập Giai hoạch định đại khái lộ tuyến cần phải đi, dù sao đã có bản đồ hướng dẫn, không cần quá vội.

Trước khi rời khỏi thành phố Thẩm Quyến, Lạc Thập Giai đem xe đến garage sửa chữa và bán xe, garage sửa chữa và bán xe này là được một đồng sự trong giới luật sư giới thiệu. Cô cũng không biết lái lịch ra sao, chỉ cảm thấy toàn bộ xưởng sửa chữa bốc toàn mùi hôi, nhìn qua cũng không tính là quá chuyên nghiệp. Người bạn đồng nghiệp nói ông chủ ở đây rất am hiểu, không bấy người, so với trung tâm garage S thì tiện hơn nhiều. Lạc Thập Giai đã đến hai lần, quả thật là như vậy, cũng sửa chữa ở chỗ này rồi.

Cũng không quá quen thuộc với ông chủ garage, chỉ biết ông ta họ Hàn tên Đông, khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, để tóc húi cua, trên mặt có một vết sẹo dài chừng 3cm. Mỗi lần Lạc Thập Giai tới đều thấy người ông ta dính đầy dầu nhớt. Ngồi ở trên bậc thang hút thuốc, rất ít khi thấy ông ta cười, chỉ duy nhất một lần là có con trai của ông ấy ở đây.

Thấy Lạc Thập Giai tới, Hàn Đông dập tắt điếu thuốc lá, bước lại niềm nở đón chào, “Cô Lạc đây à?”

Lạc Thập Giai nói rõ ý định đến đây, Hàn Đông lên xe đảo cở lái một vòng, xác định không có vấn đề gì, chỉ là bảo dưỡng bình thường mà thôi. Lạc Thập Giai vừa nghe chỉ cần một giờ tu dưỡng thì quyết định ở lại chờ ngay trong garage sửa chữa và bán xe này.

Hàn Đông chuyên tâm sửa xe cho Lạc Thập Giai. Đột nhiên có một người đàn ông chạy vào trong tiệm, cúi người xuống thấp giọng nói vài câu bên tai Hàn Đông, Hàn Đông lập tức từ trong xe chui ra, nhướn mày: “Cái gì? Hấn đi?”

Người bắt đầu dĩ nói: “Hấn nói hấn phải đi Tây An một chuyến.”

“Vớ vẩn!” Hàn Đông quát một tiếng: “Người ta có ý quấy hấn, làm sao có thể còn ở Tây An mà đến tìm?”

“Haizzz...”

Về mặt Hàn Đông vẫn nghiêm túc: “Tôi đã bảo cậu ta chờ một ngày rồi mà, vậy cũng đợi không nổi.”

“Anh Hàn, tôi đoán chừng có lẽ anh Trần không muốn liên lụy đến anh, chứ không phải không muốn đợi anh.”

Hàn Đông thở một hơi dài, cời bao tay ném mạnh xuống đất, chẳng nói chẳng rằng gì, cứ thế theo người đàn ông kia bước ra khỏi garage sửa chữa và bán xe. Để mặc Lạc Thập Giai và vài cu li đang làm việc trong tiệm đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau. Đám Cu li nom nớp lo sợ nhặt cái bao tay lên, tiếp tục bảo dưỡng xe cho Lạc Thập Giai.

Lạc Thập Giai đưa mắt liếc nhìn bóng lưng Hàn Đông và người kia đi xa, càng cảm thấy tình hình trong garage xe này khá phức tạp.

Sau khi xe được bảo dưỡng xong, tình trạng của xe quả nhiên tốt hơn nhiều so với trước. Lại nói tiếp, lai lịch chiếc Mazda CX này được Lạc Thập Giai mua cũng rất truyền kỳ.

Khi cô giúp một vị khách thắng phiên tòa ly hôn, đồng thời lấy được hầu hết tài sản. Vị khách này vô cùng vui vẻ khi nhận được tiền, còn đổi chiếc xe mới cho cô bỏ, xe của cô bỏ cũng mới mua được hai năm, mới chạy được có 20 ngàn kilomet, vỏ xe còn chưa kịp mòn, khi Lạc Thập Giai biết được chuyện này cũng rất động lòng nói ra nói vô vài câu, khách hàng cũng rất cảm kích Lạc Thập Giai, thấy Lạc Thập Giai muốn mua, cuối cùng chỉ lấy giá hữu nghị nửa bán nửa tặng sang tên cho cô.

Cô mua được chiếc xe này, Trình Trì cũng không thích, bởi vì chiếc xe này có màu đỏ quá cuốn hút, anh không thể lái một chiếc xe như vậy. Trình Trì luôn khuyên cô nên bán nó đi, hai người lại chỉ tiền mua một chiếc xe khác. Lái chiếc xe của cô bỏ nhí cũng chẳng phải chuyện đáng vui gì, lời này của anh cũng làm Lạc Thập Giai dao động rất nhiều, chẳng qua lần dao động này quá ngắn, việc này chưa bàn tính xong thì bọn họ chia tay.

Lái chiếc xe này đi tây bắc quả thật có chút mạo hiểm phiêu lưu, nhưng cô chỉ có một chiếc xe mà thôi, không còn sự lựa chọn nào khác. Lần này nếu không có chuyện của người đó, Lạc Thập Giai cũng định bán chiếc xe này đi kiếm chút tiền.

Rời khỏi thành phố Thẩm Quyến hơn ba tiếng đồng hồ, bước vào đường cao tốc Thẩm Ninh, dọc theo đường băng qua vài trạm thu lệ phí, ở đoạn trạm thu lệ phí Nam Kinh mới dừng lại. Xe cô xếp thành hàng dài, Lạc Thập Giai đợi đã lâu.

Chán đến chết, Lạc Thập Giai vô ý đưa tay vào túi xách, không ngờ thấy gói thuốc lá ở bên trong mà mò được một cái card cứng như thép.

Là một tấm danh thiếp.

Chiếc áo khoác mặc trên người đã từng mặc qua một lần, do chưa kịp tắm, đương nhiên cũng quên chỉnh lý lại túi xách.

Lạc Thập Giai nhìn chăm chăm vào tấm danh thiếp trong tay, lại nhìn cái tên in to đùng bên trên bảng chỉ dẫn được viết bằng font chữ Tống thể, Giản đơn lại trang nghiêm.

Trần Tuấn.

Lạc Thập Giai ngáy ra một lúc. Cô nhớ ra lai lịch của danh thiếp này, nó được gấp trong tài liệu Chu Tư Viện, là phương thức liên lạc của chồng trước.

Mặc kệ người kia có thật là trùng tên hay không, trong mắt Lạc Thập Giai vẫn hiện lên chút hốt hoảng, quay cửa xe xuống, những việc định làm bỗng chốc biến mất, tay mới vừa vươn ra, lại rút về.

Chiếc xe trước mặt đã trả xong lệ phí, không còn nhiều thời gian để Lạc Thập Giai tự nhẩm nữa. Cô nhanh chóng khởi động xe, thế nhưng chân ga vẫn chưa khởi động, Lạc Thập Giai chợt nghe thấy tiếng “rầm rầm”, xe bị một lực va đập mạnh lao thẳng về phía trước, cô cũng theo lực quán tính cả người lao lên phía trước bất thành tình đánh vào vô lăng, đầu đập mạnh lên trên tay lái.

Lạc Thập Giai không ngờ còn bị tông vào đuôi xe ở chỗ thế này, bất chợt lòng thấy thấp thỏm lo âu. Cô đề xuống con tực đang dâng lên trong lòng, ngừng xe, đi về khu an toàn.

Người đuổi theo phía sau cô chính là vị khách lái chiếc xe xe jeep màu đen, cũng không biết đã bao lâu rồi chưa rửa xe, chiếc xe bị bám bùn đến mức biến màu. Mắt Lạc Thập Giai tối sầm, nghiêng đầu nhìn thoáng qua chỗ đuôi xe vừa bị tông trúng, thanh chắn ngang bảo hiểm phía sau cũng bị móm dóm vào, cọ rớt một mảng sơn lớn, bên trên còn dính theo chút bùn đất. Lạc Thập Giai cảm giác xe của mình chẳng khác nào một cô gái đang ăn mặc chỉnh tề xinh đẹp đầy sức sống, bỗng bị ai đó hắt một gáo nước sơn nhuộm đầy y phục. Tuy rằng không ảnh hưởng nhiều đến vẻ đẹp bên ngoài, nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình.

Chủ xe Jeep dừng xe lại ngay phía sau xe Lạc Thập Giai, nhưng hán vẫn chưa chịu xuống xe ngay, Lạc Thập Giai trông thấy hán lẽ mề như vậy cũng sinh lòng khó chịu, bước nhanh đi tới phía ghế tài, không khách khí chút nào gõ một cái vào cửa xe. Người ở bên trong vẫn rôm rả trò chuyện, thấy Lạc Thập Giai tới, tiện tay quay cửa xe xuống, cho đến khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô, mới miễn cưỡng cúp điện thoại.

Lạc Thập Giai xì nhẹ một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, trên cao nhìn xuống chủ xe jeep, đang chuẩn bị phát tác. Thế nhưng khi cô nhìn thấy rõ dung mạo của người đàn ông chủ xe này thì cảm thấy bầu không khí trước mắt dường như ngưng trệ.

Trần Tuấn.

Cái tên này chẳng khác nào con mãnh thú đã bị giam cầm một hồi lâu bỗng nhiên xông chuồng phóng ra, biết rõ nó rất nguy hiểm, thế nhưng vô lực ngăn cản.

Không nhớ rõ đã bao nhiêu năm chưa từng gặp mặt, cũng không phải chưa từng nghĩ đến cảnh trùng phùng, chẳng qua đó chỉ là suy nghĩ vẩn vơ trong thoáng chốc mà thôi. Cuộc sống bận rộn cứ thế cuốn đi, những cuộc gặp gỡ cũng khác nhau, khi đến khi đi, có vài người cũng có vài việc, cuối cùng lại giống như những bộ quần áo được treo trong tủ, đã lâu vẫn chưa mặc đến, thế nhưng nó vẫn chiếm một góc trong tủ, thế nhưng ta lại quên mất sự tồn tại của nó.

Trên mặt anh, râu ria lởm chởm, vài nếp nhăn nơi khóe mắt và vẻ uể oải trong ánh mắt, không chỗ nào không hiện lên dấu vết của thời gian, lão hóa là quá trình vô cùng nhỏ bé chậm rãi, chỉ có những người từng gặp mặt qua mới nhìn thấy những thay đổi của họ.

Đột nhiên Lạc Thập Giai cảm thấy mũi hơi chua xót.

Anh để mái tóc húi cua, vứt bỏ dáng vẻ lãng tử khôi ngô của tuổi trẻ thay vào đó là hương vị nam nhân trưởng thành. Khoác lên người chiếc áo khoác da màu đen, bên trong mặc chiếc thun màu trắng ôm sát lấy cơ thể nóng bỏng sẵn chực. Đã nhiều năm không gặp, ánh mắt anh đã sắc bén hơn xưa, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ nhìn xuyên thấu tất cả.

Anh không còn là một kỵ sĩ tự cho mình là đúng, cô cũng không còn là cô bé lọ lem thất hồn lạc phách năm nào.

Không có hàn huyên, cũng không có những lời hỏi thăm đã lâu không gặp. Người nọ bước xuống khỏi xe, dùng biểu tình từ chối người ngoài cách xa đến bảy dặm quay lưng nhìn Lạc Thập Giai, lời cô đang định nói cũng bị anh đá ngược trở lại. Anh vẫn cao lớn như vậy, trước kia là cao gầy, nay là cường tráng, so với dáng vóc cao của Lạc Thập Giai thì vẫn đứng thấp hơn anh một cái đầu.

Anh không nói gì, chỉ khom lưng kiểm tra một chút thanh chắn ngang trên xe Lạc Thập Giai. Một lát sau mới xoay đầu lại, cất tiếng xa cách lạnh nhạt nói với Lạc Thập Giai: “Bị tông cũng không quá nghiêm trọng, đi sửa một tí là được.”

Anh trầm mặc nhìn cô, “Nhờ công an giải quyết hay tự giải quyết với nhau?”

Lạc Thập Giai mím môi, cố gắng không để bản thân mất khống chế, “Không cần.”

“Tôi không thích thiếu nợ người khác.”

“Tôi có bảo hiểm.”

“A.” Anh chẳng lạnh lùng cười, nụ cười đầy bí hiểm.

Vốn cho là gặp lại nhau thế này, mặc dù không có màn hỏi thăm xã giao, cũng có những lời hàn huyên ấm áp. Nhưng nhìn bộ dáng từ chối người ta lại gần của anh ta, làm cho cô thấy bối rối.

“Trầm Tuân, là anh đụng phải xe của tôi.” Lạc Thập Giai hét tên của anh, nhấn mạnh sự thật, giọng nói cũng lạnh lạnh.

Trầm Tuân quay đầu đi chỗ khác, chẳng thèm nhìn mặt của cô, nhếch môi khẽ nói, “Bối vậy, hiện giờ tôi đang bàn chuyện bồi thường với cô. Luật sư Lạc.”

Lạc Thập Giai cố gắng tìm kiếm một chút quen thuộc từ trên mặt người đàn ông ở trước mắt này, thế nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không tìm thấy dù chỉ một chút. Gặp lại hóa thù, mấy năm nay cô chưa từng nghĩ đến họ sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này.

“Tôi nói không cần bồi thường, nếu chúng ta nói chuyện tiếp, tôi sẽ thu phí.” Lạc Thập Giai cũng ra giá, là một luật sư, luật sư cố vấn pháp luật bình thường trò chuyện cũng tính đến khoản này, đây không coi là nói đùa.

Lạc Thập Giai kiêu căng xoay người rời đi, nhưng không ngờ lại bị Trầm Tuân ngăn lại.

“Anh còn muốn gì nữa?”

Trầm Tuân vẫn biểu hiện vô tình, đôi mắt nhìn chằm chằm Lạc Thập Giai, “Tôi nói, tôi không thích thiếu nợ người khác.”

Rất cục Lạc Thập Giai thẹn quá thành giận, chính cô ta cũng không biết là đang giận Trầm Tuân cứ bám lấy không buông hay là đang giận bản thân cô trở thành “người khác” trong mắt Trầm Tuân, cô trừng mắt nhìn anh, hất mạnh tay của anh ra, bước nhanh quay về phía xe của mình.

Trái tim đập liên hồi trong lồng ngực, nhìn về phía kính chiếu hậu, lúc này Trầm Tuân vẫn đứng khoanh tay trước ngực, vẫn là bộ dáng không rõ vui buồn, cũng đưa mắt nhìn Lạc Thập Giai hiện lên trong kính chiếu hậu, Lạc Thập Giai cảm thấy ánh mắt anh đang đốt cháy khắp người cô, vội vã tránh đi. Cô hít sâu một hơi, đưa chân đạp chân ga, sau đó lại rút về.

“Rầm rầm...” tiếng va chạm giữa hai chiếc xe vang lên, nghe thấy mà hoảng hồn. Trên xa lộ cao tốc, ngoại trừ thanh âm của động cơ và tiếng ma sát của bánh xe, thì chỉ có mỗi âm thanh này đột ngột vang lên.

Xe jeep không có thắng tay, bị trượt lên phía trước một đoạn sau cú va chạm.

Trầm Tuân đứng im tại chỗ, lẳng lặng nhìn hành vi liên mạch đứt khoát vừa rồi Lạc Thập Giai, mặt anh cũng chẳng biểu lộ biểu tình gì, ánh mắt cũng không tỏ ra kinh ngạc.

Mà “người gây ra họa” là Lạc Thập Giai lại thò đầu ra khỏi xe, cũng tỏ vẻ chẳng chịu thua thiệt nói, “Vậy huê chưa? Chúng ta chẳng ai thiếu nợ ai.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Vào Nam Kinh, chuyện ăn uống cũng trở nên dễ dàng. Hành trình của Lạc Thập Giai cũng chậm hơn một chút so với dự kiến, lúc này thấy sắc trời đã không còn sớm. Cô tìm một khách sạn tá túc qua đêm, nghỉ ngơi lấy lại sức để ngày mai tiếp tục lên đường.

Suốt đoạn đường đi đều ăn bánh ngọt cũng khiến cho cô phiền muộn bức bối, khi lái xe đi, Lạc Thập Giai cố ép bản thân không nhìn tới vẻ mặt Trầm Tuân. Nhưng cô vẫn không nhìn được nghĩ đến anh.

Bước vào trong toilet rửa mặt, đứng nghỉ ngơi một hồi mới bước ra, chuẩn bị tìm chỗ ăn cơm chiều.

Từ bên trong bước ra ngoài, ước chừng đã trôi qua gần nửa tiếng đồng hồ, trên nền giữa khe cửa phòng đã bị mất vài tấm thảm nhỏ.

Lạc Thập Giai nhặt mấy tấm thảm này lên, sau khi nhìn qua liền bĩu môi.

Chỉ dành cho đàn ông không dành cho phụ nữ.

Cô bước ra khỏi thang máy, chỉ liếc mắt một cái liền thấy Trầm Tuân cũng đến đây ở trọ. Anh ta đang kéo một vali hành lý khá to, đang đứng trước quầy reception phía trước làm thủ tục nhận phòng. Lạc Thập Giai đứng ở góc đại sảnh chờ một hồi lâu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Trầm Tuân, đầu óc trống rỗng. Cho đến khi thang máy reo lên tiếng báo mở cửa, mới kéo Lạc Thập Giai quay trở lại hiện thực. Cô đi vòng qua quầy reception, đi thẳng về phía thang máy không thèm liếc mắt nhìn lại.

“Chờ một chút.”

Lạc Thập Giai vừa bước chân đi qua thì bị Trầm Tuân gọi lại.

“Chờ chút.” Anh ta rút ra một tấm danh thiếp đưa cho Lạc Thập Giai: “Tôi thấy biển số xe của cô vẫn thuộc thành phố Thẩm Quyến, chắc vẫn còn ở thành phố Thẩm Quyến? Khi nào về thành phố Thẩm Quyến, tôi sẽ tìm chỗ sửa xe cho cô.”

Tìm anh ta? Lạc Thập Giai nghĩ, cả đời cũng có khoảnh khắc hồi tưởng như thế này, cô thật sự không muốn phá hỏng nó.

Cô tùy tiện cầm danh thiếp của anh nhét vào túi. Sau đó mỉm môi mỉm cười, nụ cười rất khách sáo.

Trầm Tuân đưa mắt nhìn kỹ cô, cau mày. Chân mày mảnh khảnh như vậy rất hợp với vóc người cao lớn khỏe mạnh hiện giờ của cô, nhìn thoáng qua trông khá dữ dằn. Đứng trước vóc dáng cao lớn của anh, Lạc Thập Giai phải ngẩng đầu, Lạc Thập Giai cũng không nhìn được lên tiếng hỏi, “Còn việc gì không? Chẳng phải đã nói không thiếu gì nhau rồi sao?”

“Làm sao liên lạc được với cô.” Trầm Tuân vẫn cố chấp như cũ, “Đề khi tôi quay về thành phố Thẩm Quyến còn tìm được cô.”

“Tìm tôi làm cái gì?”

“Sửa xe.”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu: “Rất cuộc là anh muốn sửa xe cho tôi, hay là hỏi làm sao có thể liên lạc được với tôi.”

Trầm Tuân từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt nặng nề.

Lạc Thập Giai bị anh nhìn có chút đau xót, nắm chặt card visit trong tay, một lát sau mới phản ứng lại được. Cô bước một bước về phía trước, tùy tiện lấy xấp card trong túi ra, rút ra một tấm nhét vào trong túi áo Trầm Tuân, giả vờ thoải mái mà nói: “Cũng phải, mặc kệ anh tìm lý do gì, dù sao cũng là bạn học cũ, em cũng nên đưa số điện thoại của mình cho anh.”

Trầm Tuân lạnh lùng liếc nhìn cô, chẳng thèm nói gì, bước đi một nước cũng không quay đầu lại.

Lạc Thập Giai nhìn bóng lưng anh rời đi, chẳng biết tại sao, trong lòng cũng thất lại.

**

Trước đây Lạc Thập Giai cũng từng đến Nam Kinh, lúc đó cô vẫn còn là học sinh, cùng Trình Tri đi dạo tất cả các địa điểm nổi tiếng như lăng Trung Sơn, miếu phu tử, sông Tần Hoài... Khi đó còn nghèo, cũng không có nhiều trò tiêu khiển để lựa chọn, nhưng cô và Trình Tri còn trẻ, đi đến đâu cũng cảm thấy nơi ấy chẳng khác nào là thiên đường.

Nói đi nói lại vẫn thấy lạ, ở cùng với nhau đã nhiều năm, thế mà Lạc Thập Giai và Trình Tri hầu như chẳng khi nào cãi nhau, có lẽ cũng vì nguyên nhân này, mới khiến cho Lạc Thập Giai cảm thấy mình lựa chọn anh là chính xác.

Đoạn đường này bỗng gặp phải Trầm Tuân khiến tâm tình của Lạc Thập Giai thực sự không tốt. Ngồi ăn cơm chiều ở một tiệm cơm gần đấy, gọi một xâu thịt nướng, một đĩa mì xào, và thêm một chai bia, như vậy coi như qua một bữa cơm.

Chàng thanh niên ngồi bên cạnh đang vui vẻ uống rượu, nói chuyện rôm rả bằng giọng điệu địa phương, nghe kỹ chẳng phải giọng Nam Kinh. Có lẽ

là công nhân đến làm thuê ở thành phố này, ăn mặc kỳ quái, ánh mắt nhìn người khác cũng không phải đơn thuần.

Không biết bọn họ nói điều gì. Đột nhiên một người đàn ông từ bàn khác bước lại gần, chẳng thèm chào hỏi gì, cứ thế ngồi xuống trước mặt Lạc Thập Giai. Người vừa tới mặc chiếc áo khoác cowboy, trên cổ đeo một vòng trang sức vàng bình thường, tướng mạo không thể xếp vào hạng tầm trung, khi cười lên còn toát ra vẻ hèn mọn.

Hắn ta cầm chai bia Kim Lăng trên tay, đổ ra trước mặt Lạc Thập Giai, “Người đẹp, có một mình à?”

Lạc Thập Giai lẳng lặng uống bia của mình, không thêm đề ý đến hắn.

“Mấy anh em tôi muốn mời người đẹp một ly, không biết người đẹp đồng ý không?”

Đám loại choai du côn đầu ngô đều không thêm đề ý đến chính là lòng dũng cảm. Càng tỏ ra đàng hoàng lương thiện càng dễ bị bắt nạt, càng khiến bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm. Lạc Thập Giai không thích dây dưa với đám người này, cầm lấy chai bia người đàn ông đó vừa đưa ra, một hơi nốc cạn sạch, đám người xung quanh thấy cô hào sảng như vậy cũng vỗ tay rào rào.

“Bốp” một tiếng vang lên, Lạc Thập Giai ném mạnh vỏ chai trống rỗng lên mặt tên du côn trước mặt, đưa tay quẹt bọt bia còn dính trên mép, liếc nhìn gã du côn hèn mọn đó một cái, lạnh lùng hét lên:

“Cút.”

*****

Gõ cửa phòng 804 một cái, Lạc Thập Giai tựa người lên khung cửa, tuy không say lắm, nhưng trong người vẫn chét choáng hơi men, đầu óc có hơi mơ hồ, gương mặt cũng nóng bừng lên.

Phụ nữ ra ngoài một mình luôn gặp chuyện phiền hà, mèo chó ở đâu đâu cũng liếc mắt nhìn sang.

Kể từ lúc cô ăn com xong đi ra khỏi tiệm com, đám du côn kia cũng đi theo suốt chặng đường về, ngay cả khi cô bước vào khách sạn cũng theo sát gót.

Khách sạn nhỏ vùng ngoại ô này không so được với trung tâm thành phố, mấy kiểu truy đuổi kiểu này vẫn thường xảy ra, chỉ khi xảy ra chuyện thì chủ khách sạn mới nhớ đến việc giữ an toàn cho khách.

Khoảng hai ba phút sau, cánh cửa phòng 804 mới được mở ra.

Người đàn ông trong phòng vừa bước ra từ nhà tắm, trên người chỉ mặc chiếc áo thun và quần soóc, bả vai và đùi lộ ra bên ngoài đều toát ra vẻ săn chắc, mái tóc ướt nhẹp rủ xuống trán, gương mặt góc cạnh rõ ràng bỗng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Những giọt nước chưa kịp lau khô nhỏ xuống sau tai, lướt qua cổ, nhiều xuống cổ áo thun trên người, toát ra mùi vị đàn ông đầy quyến rũ.

“Là em à?” Nhìn thấy người đến là cô, Trầm Tuần có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục lại ánh mắt lạnh lùng chẳng để ý đến bất cứ điều gì.

Lạc Thập Giai mượn chút men say, gạt một cái rồi ngã vào trong ngực Trầm Tuần, cất giọng khàn khàn đầy gợi tình đáp, “Là em.”

Trầm Tuần nhếch miệng cười cười, vẻ mặt đầy châm chọc, “Anh đã xem danh thiếp của em rồi, người đẹp thấy rảnh rồi, anh nguyện phục vụ 24/24.” Anh nhủ mày, “Thế nào, cần phục vụ không?”

Lạc Thập Giai không để ý tới lời châm chọc của anh ta, bàn tay đánh nhẹ vào ngực của anh một cái, động tác này vừa khiêu khích lại vừa vô cùng thân thiết, “Không hoan nghênh sao?”

Giọng cười lạnh lùng từ trên đầu truyền xuống, “Người đẹp công sở nhu tình như nước, thiếu phụ lăng lợ phong tình vạn chủng, thư sinh lãng mạn sa ngã truy lạc, em thuộc loại nào?”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu, nhếch môi cười nhìn anh. Nụ cười đầy ý vị, dưới tay khẽ dùng sức đẩy anh ngã vào trong phòng, cô cũng theo đó bước vào.

“Em hả?” Đôi mắt Lạc Thập Giai quay vòng, “Chẳng phải mấy năm trước anh đã biết rồi sao, bệnh tâm thần thâm niên.”

“Lạch cạch.” Tiếng cửa phòng đóng lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài, cũng cắt đứt cái đuôi đang bám theo.

Lạc Thập Giai an toàn rồi, đứng ở chỗ huyền quan (huyền quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách) không nhúc nhích. Cô vừa cúi đầu thì người bỗng bị đẩy một cái.

Lưng cô đụng mạnh vào tường, trong bụng bỗng đánh một hồi chuông cảnh tỉnh, cánh tay của Trầm Tuần mạnh mẽ vây khốn tay chân của cô, lực đạo quá lớn khiến cô không thể giãy giụa. Chân anh khẽ đẩy lên cấm giữa hai chân của cô, làm cho cô không thể nào nhúc nhích, bởi vì lúc này cô đứng không vững, chỉ có thể dựa vào người anh để cố đứng thẳng.

“Nếu đã đến đây phục vụ, sao anh lại có thể bỏ qua?”

Vừa nói, một tay của Trầm Tuần xoa xoa chiếc eo nhỏ nhắn của Lạc Thập Giai. Bá đạo như vậy, đã không còn vẻ ngây ngô của những năm trước đó.

Chỉ có dục vọng và ham muốn nguyên thủy nhất giữa nam và nữ.

Lạc Thập Giai cũng không cam tâm tỏ ra yếu kém thoải mái thoải mái sờ lên cơ ngực săn chắc của anh, lại chậm rãi trượt xuống dưới, cảm nhận từng thớ cơ bắp đang co thắt.

Ngón tay cô linh hoạt giống như ngọn lửa thiêu đốt từng tấc da thịt anh, cuối cùng Trầm Tuần đưa ta giữ chặt tay của cô lại.

Người Trầm Tuần khẽ chuyển một cái, nhẹ nhàng đẩy cô ngã xuống chiếc giường mềm mại bên cạnh.

Cô nằm ngửa đầu nhìn trần nhà, không nói tiếng nào, trong phòng tĩnh lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng hít thở của nhau.

Lạc Thập Giai cảm giác mình giống như đắm trên đám mây, cô muốn nhúc nhích nhưng lại không dám, chỉ nằm lẳng lẳng chờ động tác kế tiếp của anh, cảm giác lo lắng u sầu từ đáy lòng dần ngấm vào từng tế bào, cô cảm thấy trước mắt dần mờ hồ mông lung.

Thế nhưng Trầm Tuần cũng không tiếp tục làm gì nữa, Lạc Thập Giai vẫn cắn răng, tim đập mạnh không ngừng run rẩy một lát sau cũng quay về nhịp đập bình thường.

Lạc Thập Giai thở dài một hơi, giùng giàng ngồi dậy, rất tự nhiên vuốt ve mái tóc của mình, bình thản như chưa từng phát sinh chuyện gì, thanh thản bất chèo chân ngồi ở đây.

Trầm Tuần xoay người lại dứt tay vào túi quần ngồi xuống ghế, rút ra một gói thuốc lá, đưa một điếu lên miệng.

Anh cúi đầu đốt điếu thuốc, ánh lửa chiếu lên nửa khuôn mặt anh, nửa còn lại chìm trong bóng tối. Hình ảnh kia giống như một tác phẩm được in trên những bức ảnh nghệ thuật, tuy không hoàn chỉnh lại mang một vẻ đẹp độc đáo, độc đáo và có cả lạnh lùng.

“Nói nghe xem, xảy ra chuyện gì?”

Lạc Thập Giai nhún vai, “Bị đám du côn bám theo.”

Trầm Tuần cũng chẳng thèm bình luận, cũng không truy hỏi, bộ dạng chẳng liên quan gì đến mình, trầm mặc một hồi lâu, sau đó ném gói thuốc về phía Lạc Thập Giai, “Hút một điếu không?”

Động tác hút thuốc lá của Trầm Tuần rất quen, làn khói tự nhiên thoát ra khỏi miệng anh, hương vị thuốc lá quen thuộc lại gọi lên cơn thèm thuốc mà Lạc Thập Giai đã cố gắng kìm chế.

Lạc Thập Giai đẩy gói thuốc được anh ném sang, cự tuyệt nói, “Em cai rồi.”

Trầm Tuần liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai, nhếch miệng cười cười, “Anh chẳng nhìn thấy chữ cai thuốc trong mắt của em.”

Lạc Thập Giai chỉ cười cười không đáp.

“Khó cai không?” Trầm Tuần nhẹ nhàng phả ra một làn khói trắng, thoáng ngẩng đầu lên, yết hầu khẽ trượt xuống, dưới ánh đèn càng thêm mê hoặc.

Lạc Thập Giai ngơ ngác nhìn anh, một hồi lâu mới lên tiếng trả lời, “Em quên rồi.”

Trầm Tuần cười cười, không nói gì nữa, chỉ cong môi cười.

Chống lại đôi mắt của Trầm Tuần cũng là một khảo nghiệm khó khăn, cũng không biết vì sao, trong ánh mắt của anh luôn mang theo một cảm giác nhìn xuyên thấu tất cả, lại đem đến cảm giác không an toàn.

“Không nói đến chuyện có thiếu nợ nhau hay không, chúng ta vẫn có chuyện để nói chứ.” Lạc Thập Giai cười tự giễu. Cô nhún nhún vai, nói với giọng điệu tùy ý cũng cố khắc chế tâm sự trong lòng lúc này, “Anh đang định đi đâu thế?”

Trầm Tuần dập điếu thuốc, trả lời qua loa, “Khu tự trị Ninh Hạ.”

Lạc Thập Giai nhìn anh, “Thật là trùng hợp.”

“Sao vậy? Muốn cùng đi hả?”

Lạc Thập Giai từ chối, “Không cần, cảm ơn.”

Trầm Tuần cũng cười trước câu từ chối của cô.

Lạc Thập Giai đưa tay vuốt ve tóc của mình, thổi tan làn khói đang vờn trước mặt, nở nụ cười nhạt: “Người hít khói thuốc còn chịu độc tố nhiều hơn người hút, em đi đây.”

Bước ra khỏi phòng của anh, mấy gã du côn lén phén theo đuôi cô lúc này cũng không còn bóng dáng.

Lạc Thập Giai vuốt vuốt tóc, trên tay vẫn còn thoảng mùi thuốc do Trầm Tuần hút lúc nãy.

Sau khi về đến phòng, cô liền đi tắm rửa. Cởi hết quần áo mới nhớ tới dầu gội đầu sữa tắm và mấy lọ kem dưỡng da đều để dưới cốp xe. Khách sạn lại cho xà bông cục, Lạc Thập Giai xoa xoa mái tóc, vài cọng tóc rụng rơi ra, cô để tóc ngắn đã vài năm rồi, mái tóc luôn được dưỡng rất tốt, có điều không có thói quen này.

Ngồi trên giường, vừa xem tivi vừa lau tóc, mọi chuyện trong đầu đều rối lên.

Nhớ tới dáng vẻ muốn nói lại thôi của thầy hướng dẫn Hứa khi cô chuẩn bị đi, cuối cùng ông vẫn lo cho Lạc Thập Giai.

Ở thành phố Thẩm Quyến, không có nhà người, không có bạn bè, cũng chẳng có vợ con, ngẫm lại thầy cũng là người đáng thương.

Luật sư Hứa ba lần bảy lượt khuyên cô, "... Giai giai, mấy ngày hôm trước tôi có gặp cán bộ Trình."

Lúc đó Lạc Thập Giai đang bận chỉnh lý hồ sơ, chỉ khẽ dừng tay một lát nhưng không nói gì.

"Gặp cán bộ Trình thì tôi sẽ nói vài câu tốt với anh ta." Luật sư Hứa khẽ thở dài một hơi, "Lần này cô khu tự trị Ninh Hạ, có thật chỉ vì chuyện của cha không? Haizzz, chuyện tình cảm, nếu cứ trốn trốn tránh tránh thì chẳng lợi gì."

Lạc Thập Giai phải trả lời câu này thế nào đây?

Hình như cô chỉ cười trừ, sau đó trêu chọc lại một câu, "Thầy ơi, thầy và cô xem ra cũng giống như con rồi thôi nhé?"

...

Nhớ tới việc này, cơn thèm thuốc của Lạc Thập Giai lại tái phát.

Thật ra, thuốc là cũng là thứ tốt, tất cả mọi ưu phiền, thương tâm, khổ sở, đều bị nó hút vào trong phổi, cuối cùng lại phun ra.

Vì sao cai thuốc? Bởi vì muốn sinh cho Trình Trì một đứa con khỏe mạnh.

Nước bám trên tóc Lạc Thập Giai chảy xuôi xuống mắt, cô khó chịu nhắm chặt mắt lại.

Lạc Thập Giai có thói quen đọc lai độc vãng, năm đó khi cô mới bước chân vào trường học đã bị bầu làm hoa hậu giảng đường. Mái tóc dài phiêu diêu trong gió, dung mạo tuy không xinh đẹp đến mức tinh xảo, nhưng cũng toát ra khí chất độc nhất vô nhị, tuy điểm đậm nho nhã, dịu dàng ít nói thế nhưng lại cao ngạo vô cùng.

Lạc Thập Giai từ hồi học cấp ba đã bị đồn rằng chuyên dụ hoặc nam sinh vào khuê mật.

Các nữ sinh trong trường thi lên án nghiêm trọng. Nhưng Lạc Thập Giai chưa từng có lên tiếng biện giải cho mình.

Sau khi lên đại học, cô không có ý định kết bạn, tình cảm giữa các bạn nữ với nhau quá mỏng manh, cô chỉ muốn an ổn học hết những năm đại học, tìm được công việc nhỏ nhoi ở thành phố Thẩm Quyến.

Nhớ lại những ngày tháng đã qua, cuối cùng cũng hóa thành khuôn mặt của người ấy, tức giận chất vấn cô, "Anh đã làm sai điều gì? vì sao chỉ có anh là không thể? Lạc Thập Giai, em muốn chạy trốn tới khi nào?"

...

Năm đó Lạc Thập Giai không biết phải trả lời thế nào, bởi vì Trầm Tuần vĩnh viễn sẽ không biết, có một loại trốn tránh tên là 'chạy trốn chết'.

Vì trốn tránh anh, Lạc Thập Giai đã lựa chọn Trình Trì, một người bình thường nhất trong số những người bình thường ở học viện luật, ngoại trừ thành tích tốt ra thì chẳng có sở trường gì.

Sau khi tốt nghiệp, Trình Trì suông sẽ thi vào hệ thống công – kiểm – pháp, trở thành một cán bộ kiểm sát tầng thấp. Thu nhập thấp nhưng ổn định.

Để kết hôn cùng anh, Lạc Thập Giai đã nỗ lực phấn đấu ở thành phố Thẩm Quyến nhiều năm. Cô liều mạng tìm để giành lấy một cuộc sống bình ổn, chính là cuộc sống tương lai mà Trình Trì vĩnh viễn không thể hiểu được.

Rời khỏi thành phố Thẩm Quyến, Lạc Thập Giai cảm thấy hết thảy đều tốt hơn rất nhiều. Mấy năm này, cô đã bị nhịp sống nhộn nhịp ồn ào của thành phố cuốn đi tất cả năng lực suy tư và yên tĩnh trước kia của mình.

Vì sao đi khu tự trị Ninh Hạ? Kỳ thực Lạc Thập Giai cũng chưa từng nghĩ đến lý do để thuyết phục bản thân. Con đường lui duy nhất là lái xe rời xa nó, nếu như đôi ý, tùy thời có thể trở về đường cũ.

Tiện tay vắt cái khăn vừa lau tóc lên thành ghế, sau đó bật điều hòa thổi khô tóc.

Sáng mai phải trả phòng, Lạc Thập Giai liền bắt tay thu dọn hành lý, cô thu dọn tất cả quần áo và vali, xếp áo vest trước. Lạc Thập Giai sờ sờ vào túi

theo thói quen, lời hết tiền lẻ và khăn tay ra.

Tất cả bị lôi hết ra ngoài, trong đó còn có hai tấm danh thiếp. Hai tấm danh thiếp giống nhau như đúc.

Công ty vận tải Tư Viễn, Trầm Tuần.

Lạc Thập Giai thất thần nhìn chăm chăm mấy chữ in trên đó, một lúc lâu mới nở nụ cười.

Thế giới này thật nhỏ bé, hóa ra Trầm Tuần lại là chồng trước của Chu Tư Viễn.

Tư Viễn, Tư Viễn.

Lạc Thập Giai đem danh thiếp nhét vào ba lô.

Tựa ở bên cửa sổ nhìn phong cảnh không có lấy một điểm sáng bên ngoài khung cửa sổ. trong lòng suy nghĩ rất nhiều chuyện trước đây.

Rất lâu trước đây, cô từng muốn đem tất cả những gì tốt đẹp nhất cho anh. Sau này rời xa anh, cô hèn mọn suy nghĩ rất nhiều năm, cũng có lúc buông xuôi vận mệnh, muốn được gặp lại anh.

Hôm nay rốt cục gặp lại, thế nhưng cô đã không còn gì tốt đẹp để cho anh nữa rồi.

Thời gian lưu lại chỉ có trăm ngàn vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lạc Thập Giai không ngờ bản đồ chỉ đường cũng có lúc sai. Kể từ lúc lái xe ra khỏi Nam Kinh, băng qua một thị xã nhỏ lạ hoắc lạ quơ, Lạc Thập Giai đánh ba bốn vòng vẫn chưa tìm được con đường nào quen thuộc, hỏi người trên đường họ lại chỉ cô quay ngược lại, lái xe đi một hồi lâu cuối cùng vòng về ngay điểm xuất phát.

Ngay lúc buồn phiền nhất, Lạc Thập Giai lại trông thấy chiếc xe jeep màu đen kia.

Tuy rằng vừa bản vừa cũ nhưng giờ khắc này đối với Lạc Thập Giai mà nói lại giống như cọng rơm rạ cứu mạng mình.

Trầm Tuần cũng đi khu tự trị Ninh Hạ, nếu đã cùng đường thì đi theo anh ta là chuẩn.

Lạc Thập Giai đi theo đuôi Trầm Tuần hơn một tiếng đồng hồ, Trầm Tuần lúc đầu luôn chạy trên đường quốc lộ, sau đó chẳng biết sao lại đột ngột chuyển làn sang đường cao tốc.

Lạc Thập Giai bị bất thành linh, cũng chuyển làn đi theo bản năng.

Mới vừa chuyển làn xuống, đã nhìn thấy xe jeep của Trầm Tuần đứng ở ven đường. Dưới ánh mặt trời, chiếc xe Jeep dơ dáy nhem nhuốc trông chẳng khác nào một khối đá đen nhếch nhác, nhìn không ra nguyên do vì sao. Trầm Tuần đang dựa người lên xe hút thuốc. Vóc người anh thon dài, tùy tiện dựa lên xe trông có vẻ chán chường, lười nhác.

Ánh nắng hơi chói mắt, bốn phía đều là bãi cỏ hoang vu, trên đường cái vẫn vang tên từng đợt âm thanh của những bánh xe ma sát xuống mặt đường. Ven theo lề đường là những bụi cỏ khô rơi là tả, vết tích của người nông dân vận chuyển cỏ bị rơi lại.

Lạc Thập Giai không có bản đồ chỉ dẫn cũng chẳng biết đường, chỉ có thể đứng chờ, cô thấy buồn chán lượm hai cây cỏ ở lề đường nghịch.

Trầm Tuần hút thuốc xong, ngẩng đầu nhìn cô đầy thích thú, hơi hứng thú hỏi: “Chẳng phải đã bảo không còn gì liên quan nhau sao?”

Lạc Thập Giai cảm thấy mất mặt, không muốn trả lời. Chỉ nói: “Bản đồ chỉ đường cũng không phải luôn chính xác.”

Trầm Tuần từ trên cao nhìn xuống đôi tay trắng nõn xinh đẹp của Lạc Thập Giai đang lắc lư hai nhánh cỏ khô, lạnh lùng đánh giá: “Phụ nữ toàn kẻ mù đường, ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được còn dám một mình lái xe đi xa như vậy.”

Lạc Thập Giai bất mãn khi nghe anh nói thế: “Chúng ta ở bắc bán cầu, mặt trời hơi lệch về phía nam, buổi sáng ở đông nam, buổi chiều ở tây nam, bây giờ là chính ngọ, là chính nam.”

“Cho nên?”

“Em có thể phân định được chính xác phương hướng.”

Trầm Tuần cười cười: “Vây em cứ từ từ tìm đường đi, anh đi trước.”

Thấy Trầm Tuần muốn bỏ đi, Lạc Thập Giai bước vội lên kéo anh lại, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Lạc Thập Giai cố gắng nở nụ cười lấy lòng, “Hai ta cùng đi đến khu tự trị Ninh Hạ mà, kết bạn đồng hành thì càng vui.”

Trầm Tuần bị cô kéo ống tay áo lại cũng không giẫy ra. Anh cao hơn Lạc Thập Giai rất nhiều, cứ từ trên cao cúi xuống nhìn cô, vai dày ngực rộng ảm áo, ngược lại có thể tùy lúc ôm chặt cô vào trong lòng.

Tìm Lạc Thập Giai đập liên hồi, nhưng Trầm Tuần vẫn chẳng tiến cũng chẳng lùi lấy một bước.

“Không cùng đường.” Trầm Tuần liếc mắt nhìn cô rồi lạnh lùng giải thích: “Anh cần đi qua Tây An, sau đó mới đi đến khu tự trị Ninh Hạ.”

Nghe thấy hai chữ Tây An, Lạc Thập Giai giật mình ngây người ra một lúc.

Do dự hồi lâu, Lạc Thập Giai mới nói: “Đi nửa đường cũng được mà.”

Trầm Tuần hất tay của Lạc Thập Giai ra, trở về ghế tài. Tiếng đề máy vang lên, Trầm Tuần ló đầu ra từ cửa sổ xe nói với Lạc Thập Giai vẫn còn ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, “Bám theo anh, chớ để lạc.”

“...” Lạc Thập Giai nhìn về mặt cau có chẳng chút nhẫn nại của anh, nghĩ thầm, nhiều năm không gặp, sao anh lại thay đổi thành một người khác như thế?

Đi theo Trầm Tuần được một chặng đường, khi đi ngang qua trạm xăng dầu. Hai người dừng lại đi vệ sinh và tiếp thêm nhiên liệu.

Trạm xăng dầu vùng hoang dã, WC cũng được xây tùy tiện bằng xi măng, một cái hố to tối om, Lạc Thập Giai không quen đi vệ sinh ở những toilet như vậy, vội vã giải quyết cho nhanh rồi chui ra.

Trầm Tuần đang ở trong trạm xăng dầu nói gì đó với chủ cửa hàng, khuỷu tay của anh đặt trên tủ kiếng mờ, dáng vẻ thành thoi, ánh mắt thoáng liếc qua cô một cái, khóe môi khẽ cong lên.

Ông chủ thấy Lạc Thập Giai đi ra, nhiệt tình hô lên một câu bằng giọng nói không chuẩn chữ quốc ngữ, “Cô gái, có ở trọ không? Đặc biệt có chỉ đường tận tình.”

Lạc Thập Giai liếc mắt nhìn Trầm Tuần, ngoắc ngoắc tay với ông chủ, bước thẳng về phía xe của mình.

Đám cu li làm việc trong trạm xăng dầu bước lại xe bơm xăng, Lạc Thập Giai xếp hàng theo ở phía sau.

Hai cô gái trẻ tuổi ăn mặc kiểu du lịch ba lô chẳng biết từ đâu bước lại rón rén đi tới trước đầu xe Lạc Thập Giai, gõ vào kính chắn gió của Lạc Thập Giai.

Lạc Thập Giai ngẩng đầu nhìn, hai cô gái trẻ đang độ tuổi thanh xuân nở nụ cười rực rỡ, trông hai cô chẳng khác nào chị em, đều có đôi mắt một mí, khi cười lên thì cong thành hai lưỡi liềm xinh đẹp, lại toát ra sức sống bùng bùng.

Một người trong đó cao hơn cô gái còn lại bước lại gần trước cửa sổ xe của Lạc Thập Giai, thấp giọng thỉnh cầu: “Chị ơi, hai chị em em nhờ đường quá giang đến chỗ này, giờ không có xe đi về, chị có thể cho chúng em đi nhờ đến thành phố gần nhất không?”

Lạc Thập Giai liếc mắt nhìn hai cô, lại ngẩng đầu nhìn Trầm Tuần vẫn đang đứng ở cửa hàng phía trước.

Anh tìm ông chủ tiệm nấu cho tô mì, hiện đang cúi đầu ăn rôm rộp, dáng vẻ thô lỗ. Không biết có phải cảm nhận được ánh mắt của Lạc Thập Giai đang nhìn mình hay không, ngay lúc đó lại ngẩng đầu nhìn cô, bốn mắt giao nhau, ánh mắt đầy ẩn ý.

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua xe trước mặt, lạnh lùng nói: “Phía trước có rất nhiều xe, có sao lại đến tìm tôi?”

Hai cô gái hơi ngượng ngùng cúi đầu: “Tài xế các xe phía trước đều là đàn ông...”

Cô gái cao vừa dứt lời, cô gái hơi thấp hơn một chút kéo y phục của cô gái cao. Hai người thấy Lạc Thập Giai do dự, trong mắt toát ra vẻ thất vọng.

Ngay khi các cô định xoay người rời đi, Lạc Thập Giai nói: “Lên xe nhé.”

****

Trầm Tuần hút thuốc xong, tìm ông chủ nấu thêm một tô mì nữa, chỉ mấy phút liền ăn xong. Đoạn đường này không biết ăn bao nhiêu tô mì rồi, Trầm Tuần ăn chẳng còn biết mùi vị là gì nữa.

“Anh liên tục nhìn cô gái tóc ngắn kia, sao vậy, bạn gái hả?” Ông chủ cửa hàng đưa cổ ra ngoài thăm dò, về mặt tò mò.

Trầm Tuần vẫn bình thản như không, tiện tay ném hộp mì vừa ăn xong vào giỏ rác, cũng không quay đầu lại đáp, “Không quen.”

Nói xong xoay người rời đi, thậm chí còn không đến bắt chuyện với Lạc Thập Giai dù chỉ một câu.

Lại lần nữa tiếp tục lên đường, Trầm Tuần hầu như vừa đề máy liền rồ ga đi thẳng. Lạc Thập Giai trở tay không kịp, thiếu chút nữa không đuổi kịp. Thật vất vả đuổi kịp theo chiếc xe jeep của anh, Lạc Thập Giai cảm thấy người đàn ông này hôm nay trở nên lạnh lùng, không những không nói không rằng, lại còn vui buồn thất thường.

Hai cô gái trẻ đi theo suốt đoạn đường này hoàn toàn im lặng khác với lúc trước.

Một cô thì hoạt bát, suốt chặn đường liên tục bắt chuyện với Lạc Thập Giai. Vừa lên xe đã lên tiếng tự giới thiệu mình, cô gái hơi cao tên Lý Phiên, cô thấp hơn một chút tên Lý Tử.

Lý Phiên tương đối hoạt bát, thích nói: “Chị đang định đi đâu?”

Lạc Thập Giai suy nghĩ một chút trả lời: “Trước mắt sẽ đi Tây An.”

“Tây An hả? vậy có đi ngang qua Lạc Dương không?”

Lạc Thập Giai nhìn trang phục hai người từ kính chiếu hậu, hỏi, “Hai cô đi chơi sao?”

Lý Phiên lắc đầu: “Hai chị em em định đi tìm cha.” Lý Phiên càng nói, giọng càng lạc đi, “Mẹ em tái hôn, không muốn sống cùng chúng em nữa... ba em làm thuê ở Lạc Dương, không biết có tìm được hay không...”

Lạc Thập Giai không đành lòng quay đầu lại nhìn về mặt âm ảm của hai cô, nắm chặt tay lái, hồi lâu mới nói, “Sẽ tìm được thôi, Lạc Dương cũng không lớn.”

Đây là câu an ủi mà cô cho rằng ấm áp nhất có thể nghĩ ra lúc này.

****

Nhìn mấy túi hành lý bị lục tung thành một mớ hỗn độn trên xe, Lạc Thập Giai đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Lạc Thập Giai là người có tài đức kết sự việc cực nhanh, trong đầu nhanh chóng tua lại tất cả mọi việc đã phát sinh suốt chặng đường vừa qua, cũng nhớ lại lúc mình bước vào trạm thu phí, ánh mắt Trầm Tuần nhìn sang cô đầy thâm ý.

Bộ dáng nhìn có chút hờ hững tự tiếu phi tiếu lại như đang chờ xem tuồng hay. Tựa hồ đối với tất cả những việc phát sinh sau này đều nằm trong dự liệu. Nhưng vẫn cảm như hèn không lên tiếng nhắc nhở cô.

Lạc Thập Giai soi kính chiếu hậu sửa lại mái tóc ngắn một chút, lại lôi áo lót somi bên trong xích xuống phía dưới một chút, để lộ khe rãnh trắng nõn giữa hai vú như ẩn như hiện, xác định dáng vẻ khá ổn mới xuống xe bước về phía Trầm Tuần đang đứng hút thuốc lá bên kia.

Anh hút thuốc xong sẽ đi mướn phòng, đây cũng là khoảng thời gian có thể cho Lạc Thập Giai phát huy.

Tay phải Trầm Tuần kẹp điếu thuốc lá, thuận thực hít vào nhả ra. Mặc dù Lạc Thập Giai cũng hút thuốc, nhưng lại không thích đàn ông hút thuốc lá. Trình Trì không hút thuốc lá, cô vẫn lưu luyến hương vị tinh khiết trên người anh ta.

Mà Trầm Tuần của ngày hôm nay lại hoàn toàn bất đồng với anh ấy, không nói nhiều, sống rất cầu thả, chẳng chút ý tứ nào.

Anh vứt đầu thuốc sắp cháy hết xuống thùng rác đặt tại ven đường, xoay người định đi. Lạc Thập Giai bước vội đến cản anh lại.

Trầm Tuần cúi đầu nhìn Lạc Thập Giai, nét mặt bình thản không để ý, “Có việc gì?”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu, cảm giác phải ngược mắt nhìn người khác thể này rất biệt khuất, thật không rõ mấy cô bé trên mạng sao suốt ngày đều muốn nhướn lên nhướn xuống.

“Anh không có gì muốn nói với em sao?” Lạc Thập Giai nói.

Ánh nắng xuyên qua chạc cây già là tà rơi xuống, soi lên trên mặt anh tuấn của Trầm Tuần những vệt sáng li ti, anh khẽ mím môi, cong lên nụ cười đầy ẩn ý lại lạnh lùng.

“Em muốn nói gì?”

Lạc Thập Giai cũng nhếch môi cười, lôi ra nụ cười ‘hoàn mỹ’ mỗi khi tiếp đãi khách khứa, trình trọng nói, “Em nghĩ anh và em cần ôn lại chuyện cũ một chút, chuyện hồi chúng ta còn trẻ.”

Trầm Tuần nhin không được bật cười xi.

Lạc Thập Giai cho rằng anh sẽ nói những lời châm chọc không hay, ai ngờ anh chỉ lấy tay nâng cằm, vẻ mặt vẫn ung dung nói hai chữ: “Tiếp tục.”

Lạc Thập Giai không ngờ Trầm Tuần sẽ có thái độ như vậy, cô dường như quên mất mình phải nói tiếp thế nào, xấu hổ cực kỳ. Cô gần như không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, ánh mắt của anh vẫn sắc bén như có thể thấy rõ tất cả.

Nhưng một khi tên đã rời cung, làm sao có thể quay đầu trở lại, Lạc Thập Giai chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục: “Trước đây có rất nhiều chuyện vẫn chưa kịp nói, em cảm thấy mình rất có lỗi với anh.”

“Hả?”

Lạc Thập Giai càng nói càng bí, thế nhưng lại phải tiếp tục: “Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, em cảm thấy kết cục của chúng ta có lẽ sẽ không như thế này.”

Ngón tay Trầm Tuần lướt qua môi cười cười: “Cho nên?”

Lạc Thập Giai mắt nhắm lại, không đếm xỉa đến: “Cho em mượn ít tiền.” Nói xong, cô còn kéo áo khoác của mình lệch sang phía bên phải, lộ ra một đoạn vai trắng nõn, “có nợ tất trả đủ.”

...

Rời khỏi Chu Khẩu, com nước xong liền một mạch chạy đến Lạc Dương, ngay khoảnh khắc Lạc Thập Giai đi toilet thì Lý Phiên và Lý Tử đã biến mất không thấy tăm hơi.

Cả hai đều biến mất cùng với ba lô của Lạc Thập Giai. Bên trong có ví tiền thẻ ngân hàng và các loại giấy tờ cùng với các vật dụng tùy thân sửa tắm này nọ..

...

“Hai cô gái kia, chắc là quen biết với ông chủ cửa tiệm bán tạp hóa ở cây xăng.” Trầm Tuần nói.

“Làm sao anh biết?”

Trầm Tuần khề đăm chiêu, “Khi anh đồ xăng xong, tình cờ nhìn thấy ông ta len lén nói chuyện với hai cô ấy ở dưới WC.”

Lạc Thập Giai vừa nghe, giận dữ: “Vậy sao anh không nhắc nhở em?”

“Chưa kịp đi qua, hai cô ấy đã leo lên xe của em rồi.”

“Đã vậy anh càng phải nhắc nhở em chứ.”

“Kỳ thực họ cũng nhắc nhở em rồi đó thôi, Lý Phiên, Lý Tử, ghép lại chẳng phải “lừa đảo” hả?” (Ở đây là chơi chữ đồng âm 李翩 Lý Phiên – lǐ piān, 李紫 Lý Tử – lǐ zǐ, 骗子 lừa đảo – piànzi).

“...” Ngay cả tên cũng là giả, Lạc Thập Giai không ngờ bản thân đường đường một luật sư, lại bị người ta lừa đến mức độ như vậy, trước giờ toàn đùa với điều hâu, không ngờ cuối cùng lại bị điều hâu mổ vào mắt.

Thấy Lạc Thập Giai không nói lời nào, Trầm Tuần hỏi: “Trông em chẳng giống người có lòng tốt như vậy, vì sao lại đồng ý cho hai cô ấy quá giang?”

Lạc Thập Giai cúi đầu, vẫn không nói gì. Trong đầu chỉ xuất hiện ánh mắt ưu thương của cô gái tự xưng là Lý Phiên.

Cô nói, “Chúng ta ai chẳng có người nhà, nhưng dường như lại chẳng giống như có nhà, em không thích phiêu bạt, những cuộc đời luôn có những lúc bất đắc dĩ, không thể theo ý của mình được.”

Ngày nay, mảnh khoé lừa đảo bịp lại trở nên cao siêu như thế, cao siêu đến mức cô cảm giác hình như mình bị một con dao sắc bén đâm sâu vào chỗ mềm yếu nhất trong trái tim, vừa chát vừa đau.

Ngay cả tên cũng là giả, chắc hẳn những gì họ nói với cô đều là lừa gạt cô mà thôi.

Lạc Thập Giai thờ dãi một hồi, nhàn nhạt nói: “Có đôi khi em ăn no quá rồi nên rồi hơi xen vào chuyện của người khác.”

Trầm Tuần cười cười, từ chối cho ý kiến. Anh cúi đầu liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó đi thẳng tới quán trọ gần nhất. rút ra chứng minh thư đi tới quầy reception đăng ký phòng.

Anh chỉ thuê một gian phòng.

“Em không có tiền, chứng minh thư cũng bị họ trộm luôn rồi, anh không thể thuê cho em một phòng nữa à?” Lạc Thập Giai khẩn cầu.

Trầm Tuần cũng không ngẩng đầu, nói với hai nhân viên tiếp tân đang chờ đợi kết quả thương lượng của bọn họ, nói, “Một phòng hai giường đơn.”

Lạc Thập Giai không nhận được nhủi mũi, cho dù phải cầu cạnh thế như anh cũng không thể khinh người quá đáng.

“Dù sao cũng là bạn học cũ, em rơi vào cảnh khốn cùng thế này mà anh không chịu giúp sao?”

Trầm Tuần nhếch môi, vẻ mặt khinh miệt, “Chẳng phải em nói muốn cùng anh ôn chuyện trước kia, chần chừ mãi làm gì, ngay đêm nay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Lạc Thập Giai không có tiền cũng không có chứng minh nhân dân, không thể làm thủ tục thuê phòng, buộc lòng phải ở chung một phòng cùng với Trầm Tuần. Trầm Tuần đi ăn cơm, cô cũng cũng bám theo sát gót, khi người ta không có tiền của thì cũng chẳng có tôn nghiêm gì đáng để nói đến.

“Đến Tây An rồi, ta sẽ bảo bạn anh thu xếp đưa em quay về thành phố Thẩm Quyến.”

Lạc Thập Giai cúi đầu đang ăn mỳ bỗng khựng lại, hàm hàm hồ hồ lên tiếng, “Hửm?”

Trầm Tuần nói xong cũng cúi xuống ăn mỳ, Lạc Thập Giai lại nuốt không trôi, cô có chút chút đáng thương hỏi Trầm Tuần: “Anh có thể cho em mượn ít tiền không? Em cần phải đến khu tự trị Ninh Hạ gấp.”

Trầm Tuần cũng không ngẩng đầu lên: “Anh không có đem theo nhiều tiền như vậy.”

“Em không mượn nhiều lắm đâu.” Lạc Thập Giai hơi kích động nói: “Em thề, em sẽ trả lại cho anh.”

Trầm Tuần không nói gì, cúi đầu húp ròn rột sạch bát nước lèo trong tô mì.

Buổi tối chưa vào trong thành phố Lạc Dương, họ vẫn ở trong quán trọ. Trước khi quay về quán trọ, Trầm Tuần đi rút ít tiền, sẵn tiện đến tiệm tạp hóa mua gói thuốc lá. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua tủ kính, lát sau lên tiếng hỏi ông chủ, “Có Yuxi không?”

Ông chủ lôi một cây thuốc Yuxi định mở lấy một gói đưa cho Trầm Tuần, “Còn một cây, lấy một gói hả?”

Trầm Tuần nhìn thoáng qua nói: “Khỏi tháo, tôi lấy nguyên cây.”

Châm lửa lên, rót cục Trầm Tuần cũng bước về nhà nghỉ, Lạc Thập Giai đi theo sau lưng, nhận không được nói: “Hút thuốc ít thôi.”

Trầm Tuần hừ lạnh một tiếng: “Sao? Quan tâm?”

Lạc Thập Giai ngượng ngùng khi nghe anh nói vậy, lúng ta lúng túng nói: “Ý của em là, anh hút thuốc ít thôi, có thể đem cho em mượn số tiền đó, em cần phải đi khu tự trị Ninh Hạ.”

...

Trở lại nhà nghỉ, Trầm Tuần chẳng nói chẳng rằng điều gì, chỉ thuê một gian phòng 2 giường đơn, Cũng không nói với Lạc Thập Giai bất cứ điều gì, cứ thế xách lấy túi xách hành lý đi vào gian phòng mới thuê.

Xem ra, chẳng phải anh ta có ý không thuê hai gian, mà không có mang theo nhiều tiền mặt như vậy. Hóa ra lấy tiền làm cái này, Lạc Thập Giai thờ dài một hơi.

Tắm rửa xong, Lạc Thập Giai nằm ở trên giường xem tivi một hồi. Đạo này mấy bộ phim truyền hình trong nước sản xuất càng lúc càng chán, Lạc Thập Giai thấy buồn ngủ.

Cầm điện thoại di động đặt ở đầu giường lên, những thứ đáng giá đều bị trộm sạch, chỉ còn sót mỗi điện thoại luôn mang theo bên người. Gặp khốn cảnh như vậy biết phân giải cùng ai? Rà danh ba một lượt từ đầu đến đuôi, chẳng có ai có thể nói chuyện cùng. Lạc Thập Giai thấy bị ai đưa tay đặt lên mắt của mình.

Tít... tít...

Điện thoại báo có tin nhắn đến.

Lạc Thập Giai mở ra xem, là tin của một người bạn học không mấy thân thời đại học.

(Thập Giai, một đồng nghiệp của tờ tuần trước đi xem mắt, đối tượng lại là Trình Trì! Hai cậu làm sao vậy?)

Ánh đèn trong phòng hơi chói mắt, Lạc Thập Giai nhíu mắt để giảm chút chói, lờ mờ mà ý nhiều trả lời tin nhắn của người bạn.

(Chia rồi)

(Vì sao?)

Lạc Thập Giai nhớ tới trước lúc đi Trình Trì vẫn còn muốn làm hòa với mình, thì cười nhạt.

(Vì không hợp, thế thôi.)

Lạc Thập Giai đã trả lời như vậy.

***

Kỳ thực đã rất nhiều năm không gặp, Trầm Tuần cho là mình sắp quên rồi.

Mấy năm này, Trầm Tuần cũng xem như thay đổi rất nhiều.

Chỉ tiếc anh không thể uy phong rạng rỡ trước mắt cô, thế nhưng khi hoàn cảnh rơi vào khốn cùng lại gặp lại cô một lần nữa. Đây có lẽ là số phận, số phận để cho anh mãi mãi là một thằng đàn ông luôn chật vật như vậy trước mắt cô.

Trầm Tuần đứng ở dưới vôi hoa sen, hệ thống máy nước nóng trong nhà nghỉ gia đình này không được tốt, nước lạnh xối xuống đầu làm anh thanh tỉnh lại.

Từ phòng tắm đi ra, đang chuẩn bị cầm điều thuốc lên châm lửa thì nhận được điện thoại của vợ trước.

Đã từng là người phụ nữ dịu dàng với anh, thế nhưng lúc này một lần gọi điện đến đều buông lời chanh chua, “Anh có ngon thì giấu Mạnh Mạnh suốt đời đi, tôi nói cho anh biết, Trầm Tuần, tôi đã tìm luật sư, anh cứ ở đó chờ lệnh triệu tập của tòa án đi, tôi nhất định đòi lại Mạnh Mạnh.”

Con gái là ranh giới cuối cùng của anh, cho dù anh không có khả năng cũng sẽ không nhường lại, “Suốt hai năm ly hôn, cô không một lần dòm ngó đến Mạnh Mạnh.” Trầm Tuần lạnh lùng xì một tiếng, “Giờ sao lại nhớ đến con bé?”

“Mạnh Mạnh là do tôi sinh.”

Khoảng thời gian hôn nhân hoang đường với người vợ trước, mỗi khi Trầm Tuần nhớ lại khoảng thời gian này đều cảm thấy châm chọc, “Kỳ thực vấn đề của cô không cần phải lấy Mạnh Mạnh mới có thể giải quyết, cô có thể mượn tình trùng của người khác.” Trầm Tuần cũng chẳng nề mặt, “Dù sao cũng đâu phải lần đầu tiên cô trộm người.”

Đầu dây bên kia im lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Trầm Tuần, anh đợi đấy!”

Sau tiếng rít tàn độc đó, cuộc trò chuyện cũng kết thúc.

Trầm Tuần tiện tay đem vứt điện thoại di động lên trên giường, ngồi ở bên cửa sổ hút thuốc.

Năm đó nếu như không phải bởi vì Lạc Thập Giai, Trầm Tuần có lẽ cũng không kết hôn sớm như vậy. Lúc đầu là do cô dứt khoát quyết định nhào vào lòng của Trình Trì, khiến anh bị tổn thương tình cảm quá mức, mỗi đêm đều tìm hơi men để quên đi mối tình này.

Cái cảm giác say bi ti đến mức mỗi buổi sáng thức dậy không biết mình đang ở đâu cũng xóa đi khoảng trống vô tận trong trái tim anh, ngược lại cũng làm anh thêm trống vắng, lạnh ý càng nhiều.

Chu Tư Viện cũng xuất hiện ngay lúc ấy. Năm ấy cô vừa bước sang tuổi mười tám, thế nhưng rất thành thực, theo đuổi anh mãnh liệt, chính bản tính tự do phóng khoáng của cô khiến anh không kìm chế được, khi hai người ở cùng với nhau, Trầm Tuần cũng từng cảm thấy cô rất có cá tính.

Ở bên nhau được một năm, Chu Tư Viện mang thai, khi đó Trầm Tuần tuổi còn trẻ, chưa có ý định làm cha. Nhưng cô muốn sinh, Trầm Tuần cũng để cho cô sinh.

Thời điểm đó Trầm Tuần chỉ nghĩ rằng: “Chẳng phải Lạc Thập Giai, anh cũng có thể.”

Trầm Tuần không thích Chu Tư Viện làm người mẫu, thế giới đó thác loạn. Để có tiền cung ứng cho cô, anh bỏ học đại học, cùng mấy người anh em hùn vốn làm ăn. Sau đó Mạnh Mạnh được sinh ra, vì muốn hai mẹ con cô có được cuộc sống tốt hơn, Trầm Tuần đi sớm khuya cố gắng cố sự nghiệp, tất nhiên cũng không còn nhiều thời gian chăm sóc cho hai mẹ con của cô.

Sau đó thì sao? Về sau, Chu Tư Viện theo người đàn ông khác, cấm cho Trầm Tuần một cái sừng rõ to, khi Trầm Tuần biết được chuyện này đã rất tức giận. Là một thằng đàn ông có cá tính mạnh mẽ, anh làm sao nhịn được con tức này?

Trước đây, Trầm Tuấn vì chưa đủ tuổi chưa thể kết hôn, đợi hai năm mới được làm giấy đăng ký kết hôn với Chu Tư Viện. Lúc đó, Trầm Tuấn không có nhiều tiền, tất cả đều dồn vào việc làm ăn và mua căn hộ này. Kết hôn nhiều năm, Trầm Tuấn vẫn cảm thấy áy náy với Chu Tư Viện, cảm thấy bản thân còn thiếu cô một buổi hôn lễ.

Nhưng không ngờ rằng cuộc hôn lễ này cũng không cần đến nữa. Khi ly hôn, Chu Tư Viện còn quây một trận, Trầm Tuấn đưa hết nhà cửa và tiền tiếp kiệm trong ngân hàng cho cô, chỉ đổi lấy con gái.

Trầm Tuấn ném đầu lọc đi, phiền muộn bực bội, lại sờ tìm điện thoại.

Mở khóa bàn phím lên, trên màn ảnh là hình cô con gái đang mỉm cười.

Trầm Tuấn rất quen thuộc,

Chỉ mới hai năm trôi qua, đã không còn gia đình, lại không có sự nghiệp, chỉ còn mỗi đứa con là niềm an ủi duy nhất, nhiều đó cũng đủ uất ức rồi.

Thế nhưng ông trời lại để cho anh và Lạc Thập Giai gặp lại ngay lúc này.

Số phận an bài như vậy là có dụng ý gì, Trầm Tuấn không hiểu.

Trầm Tuấn nằm ngửa ở trên giường, bóng đèn đầu giường vẫn chưa bật, nhắm mắt lại suy nghĩ mọi chuyện đã qua, bỗng nghe tiếng gõ cửa.

Khi cánh cửa mở ra, Trầm Tuấn thấy Lạc Thập Giai tựa ở trên khung cửa, cô mặc chiếc áo dây, quần soóc bên ngoài cửa phòng của họ. Ánh mắt cô đơn, nhìn chẳng khác nào chú cún con bơ vơ không có đường về nhà.

“Có thể cho em một điều không?” Lạc Thập Giai nói.

Trầm Tuấn nhú nhú mày, trên cao nhìn xuống đánh giá Lạc Thập Giai: “Chẳng phải cai rồi?”

Lạc Thập Giai cười cười, thờ ơ đáp, “Muốn hút lại.”

***

Lạc Thập Giai thực sự không thích hút thuốc. Mùi thuốc lá không thuộc về cô, cô đều gạt bỏ tất cả. Nhưng duy chỉ có Trầm Tuấn, cô luôn tham luyến dáng dấp lãng tử của anh.

Có lẽ chính vì Trầm Tuấn như vậy, cô mới vô ý tìm những điểm bất đồng giữa Trầm Tuấn và Trình Tri.

Hai người đứng ở trên bậc thang cửa sau của quán trọ, bên dưới bàn đá phủ đầy rêu xanh còn bốc mùi ẩm ướt.

Trầm Tuấn dựa vào tường trầm mặc hút thuốc, trông đáng vẻ như tâm sự nặng nề.

Gió đêm hơi lạnh, Lạc Thập Giai chỉ mặc chiếc áo hai dây mỏng manh nên đã thấy lạnh, cô xoa xoa cánh tay của mình, vô ý co rúc cuộn mình lại, chỗ cảnh xuân càng sâu. Trầm Tuấn vốn đang nhìn cô cũng phải quay đầu sang chỗ khác, những thớ cơ ngực săn chắc của anh phập phồng theo từng hơi thở dồn dập.

Bầu không khí mơ hồ nóng dần lên.

Lạc Thập Giai cảm thấy phong cảnh trước mắt hình như mờ dần, đưa cô quay về rất nhiều năm trước, thời hai người còn học trung học.

Cũng từng ngồi trên bậc thang ẩm ướt thế này.

Cô bị một đám nữ sinh cá biệt dồn vào trong góc tường, cô gái cầm đầu quây có tiếng trong trường tên là Bành Linh.

Lạc Thập Giai và Bành Linh cũng chẳng quen biết gì, Bành Linh đến gây chuyện là vì Chu Minh Nguyệt.

Chu Minh Nguyệt, lúc đó là cô bạn thân của Lạc Thập Giai.

Bành Linh chửi mắng cô rất thậm tệ, Lạc Thập Giai lại chẳng thèm đáp, chỉ hỏi một câu duy nhất, “Một chọi một, hay là cùng lên một lượt?”

Bành Linh càng tức giận trước thái độ hồ hững này của Lạc Thập Giai, gờ móng tay sắc nhọn lên lao về phía Lạc Thập Giai, trông thấy những móng tay này sắp cào vào mặt mình, bỗng có tiếng ngăn lại.

“Đã hỏi tôi chưa mà dám đánh cô ấy?”

Trầm Tuấn đưa tay nắm chặt cánh tay của Bành Linh lại. Tay kia kéo Lạc Thập Giai về phía sau.

Lúc Lạc Thập Giai ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy gò má nghiêm nghị của anh, cũng không biết sao anh lại tìm được nơi này, Lạc Thập Giai để ý thấy, tuy rằng anh giả vờ trấn định, nhưng mái tóc của anh đã rối loạn, có lẽ đã chạy đi tìm rất lâu rồi.

“Móng tay cô dài thật, cẩn thận kéo làm trầy mặt cô ấy.” Giọng của Trầm Tuần vẫn cà lơ phát phơ như cũ, thế nhưng ánh mắt sắc lẹm như dao.

Bánh Linh vùng mãi vẫn không thoát khỏi sự kiềm chế của Trầm Tuần. Cuối cùng Trầm Tuần cũng buông tay của cô ấy ra, Bánh Linh mới được tự do. Do Trầm Tuần buông tay quá bất ngờ không kịp đề phòng, Bánh Linh hơi lảo đảo một chút, xém chút nữa ngã xuống đất.

Đôi mắt Trầm Tuần nheo lại, toát ra hận ý sắc bén, cuối cùng, anh chỉ rít một chữ với nói với Bánh Linh. . .

“Cút.”

. . .

Là duyên hay là nghiệt? Lạc Thập Giai đã suy nghĩ nhiều năm vẫn không đưa ra được đáp án. Người đàn ông này là người cô cướp được, đây là chuyện duy nhất cô có thể xác định.

Sau đó... sau đó tất cả bọn họ bỏ đi. Lạc Thập Giai toàn thân vô lực dựa vào tường trơn trượt, trầm mặc nhìn mũi chân của mình.

“Vì sao lại chia tay với Minh Nguyệt?” Giọng nói của cô đầy uể oải.

“Bởi vì anh thích em” Trầm Tuần vẫn cười, trông tùy tiện chẳng chút nghiêm túc nào.

“Đồ điên.” Lạc Thập Giai mơ hồ là cần răng nghiến lợi nói ra hai chữ này.

. . .

Trầm Tuần đưa mắt nhìn chiếc cô thon gầy dơi xuống bả vai mềm mại của cô, cuối cùng rơi xuống mảnh phong cảnh trắng noãn mịn màng kia.

Trong nháy mắt có chút hốt hoảng.

Bọn họ đều thay đổi, thứ duy nhất không thay đổi chính là khát vọng dành cho cô.

Năm đó Lạc Thập Giai ngắm anh là đồ điên, cũng dùng khẩu khí khinh miệt hỏi anh, “Trầm Tuần, người giống như anh vậy thì biết thế nào nào yêu sao?”

Trầm Tuần không nói gì.

Chính anh cũng không ngờ được rằng, anh đã tổn rất nhiều năm như vậy chỉ để tìm câu trả lời cho câu hỏi này của cô.

Anh hiểu thế nào là yêu ư? người không hiểu, chính là cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chuyện cũ vội vã trôi đi, nhưng mỗi lần hồi tưởng lại nước mắt cứ chực chờ tuôn ra.

Lạc Thập Giai ném đầu thuốc đi, phun ngum khói cuối cùng trong phổi ra, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào gò má Trầm Tuần. Nhận ra vết tích của bao thăng trầm in dấu trên đây, nó chẳng khác nào nét khắc của vận mệnh, làm cho cõi lòng Lạc Thập Giai thêm đau buốt.

Không biết vì sao đột nhiên cô nhớ tới Chu Tư Viện. Lạc Thập Giai không ngờ anh lại bị một cô gái như vậy câu đi.

Năm ấy, Lạc Thập Giai giật mình khiếp sợ khi nghe tin anh nghỉ học, còn đã kết hôn rồi.

Chu Tư Viện là một trong số khách hàng của Lạc Thập Giai, có thể xếp cô ta vào hàng ngũ những người gặp rồi không thể quên được, vừa đẹp lại lãng lợ, đôi chân mây lộ vẻ quyến rũ, chỉ cần tùy tiện nói đôi ba câu cũng làm người nghe mềm nhũn người.

Mỗi lần tới đến văn phòng luật đều mặc bộ đầm bó sát, lộ nửa bộ ngực sữa căng tròn, mớ thịt mềm trắng nõn chói mắt ấy như muốn nhảy ra khỏi áo.

Phụ nữ khi đến độ tuổi nhất định sẽ không còn thịnh hành phong cách nước canh tẻ nhạt nữa. Thời học sinh, Lạc Thập Giai bao giờ cũng là đối tượng truy đuổi của đám con trai. Khi bước chân ra xã hội, do bản tính kiêu ngạo của cô, cho dù có bị bọn họ cưa cũng chẳng đỗ, so với Chu Tư Viện, cô chẳng khác nào đàn ông.

Phụ nữ giống như Chu Tư Viện, ngay cả chế nhạo người khác cũng không quên hờn dỗi, “Người chồng trước của tôi ấy à, vừa nghèo kiết xác còn có

tính tự trọng cao, đầu óc cổ hủ, nói gì cũng chẳng chịu nghe.”

Lạc Thập Giai thấy đau lòng khi nhớ lại những lời đánh giá không tốt của cô ta về Trầm Tuần.

Chu Tư Viện và người đàn ông trước mắt? Luôn cảm thấy hai người chẳng cùng một thế giới.

Lạc Thập Giai cúi đầu nhìn mũi chân của mình, mọi âm thanh xung quanh đều biến mất, cô chỉ nghe thấy thanh âm vọng lên trong đầu mình, “Mấy năm qua, anh sống thế nào?”

Trầm Tuần không trả lời, chỉ đơn giản hỏi ngược lại, “Còn em?”

Lạc Thập Giai mím môi, cũng không trả lời.

Trầm Tuần nở nụ cười: “Em xem, chẳng ai trong chúng ta muốn nhắc đến mấy năm vừa qua.”

Không phải là không muốn nói, chẳng qua không muốn nói với anh thôi.

Lạc Thập Giai cười khổ: “Bởi vì sống không được tốt lắm.”

Trầm Tuần nhìn thoáng qua ngón tay rỗng tếch của Lạc Thập Giai, hồi lâu mới cất tiếng khàn khàn, “Anh cứ tưởng em sẽ kết hôn với Trình Trì.”

Lạc Thập Giai hơi chua xót trong lòng, “Em cũng từng cho là như thế.”

Tầm mắt Trầm Tuần chuyển sang nơi khác, không nói thêm gì nữa. Lạc Thập Giai nhẹ thở ra một hơi, xoay người vào quán trọ: “Em ngủ đây.”

Trầm Tuần vẫn không nhúc nhích.

“Ừm.” Rốt cuộc Trầm Tuần cũng phản ứng.

Một đêm không mộng, Lạc Thập Giai bị điện thoại di động đánh thức. Lúc này đã tám giờ rưỡi sáng, người gọi đến là Trình Trì.

Tìm cô gấp gáp như vậy, điều này cũng làm cho Lạc Thập Giai vô cùng kinh ngạc.

Lạc Thập Giai miễn cưỡng ngồi dậy bước xuống giường, đứng lên kéo rèm cửa quán trọ, bầu trời vùng ngoại thành sáng trong không một gợn mây, ánh mặt trời buổi sáng ấm áp xuyên qua cửa kính chiếu vào phòng, Lạc Thập Giai giơ một tay lên che trước mắt, ngăn trở tia sáng chói mắt, cả người tắm trong ánh nắng ấm áp.

Cô cho rằng như vậy sẽ thoải mái hơn.

Nhấn nút nhận cuộc gọi, vẫn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy một loạt câu hỏi dồn dập.

“Em đã nói cho đám bạn học biết rằng chúng ta đã chia tay phải không?” Tiếng Trình Trì vang lên bên đầu dây bên kia, giọng điệu vô cùng tức giận, “Em cần vội vã như vậy sao? Lạc Thập Giai?”

Mới qua một buổi tối, bất quá chỉ nói cho một người bạn học mà thôi. Lạc Thập Giai cười lạnh một tiếng, cũng không giải thích gì, lạnh lùng nói: “Sao vậy? Anh không vội sao? Nghe nói anh còn đi xem mắt cơ mà!”

“Đó là bị gia đình ép!” Trình Trì kích động cực kỳ: “Lạc Thập Giai, vì sao em lại nghĩ xấu về anh như thế?”

Trái tim giống như bị một tảng đá đè ép không còn chút ấm áp nào, Lạc Thập Giai nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng, “Em cũng không nghĩ đến anh, chỉ cần nghĩ đến anh là thấy buồn nôn.”

Nếu việc anh ta đánh cô vẫn chưa tính là tàn ác thì cô thực sự không biết cái gì mới được xem là tàn ác.

“Lạc Thập Giai, em đừng có gán tội cho anh, đã nhiều năm như vậy, em thử hỏi lương tâm của mình lại xem, anh có tốt với em hay không?”

Lạc Thập Giai không nói thêm gì nữa, cứ thế nắm chặt điện thoại, để cho thanh âm càng ngày càng xa lại kia huyền ảo bên tai.

“Anh luôn một lòng một dạ với em, có mèo mỡ với ai chưa?” Trình Trì thấy Lạc Thập Giai không nói năng gì, cũng im lặng vài giây, sau đó lại nói tiếp, “Ngay cả khi lần đầu chúng ta làm tình, nhưng em đã không còn là xử nữ, thế nhưng anh có hỏi em một câu nào không?”

Thanh âm của hắn hơi nghẹn ngào: “Em gạt anh, anh cũng tin em, bởi vì anh yêu em mà.”

Sắc mặt của Lạc Thập Giai rốt cuộc thay đổi hoàn toàn, tay đang cầm điện thoại bỗng siết chặt lại, cô cố gắng khắc chế bản thân, một hồi lâu sau mới rít ra một chữ.

“Cút.”

****

Suốt nhiều năm qua, Trầm Tuần đã có thói quen dậy sớm, vừa sáng sớm đã có mấy cuộc điện thoại gọi đến, Trầm Tuần đã mệt mỏi ứng phó, chỉ trầm mặc lắng nghe.

Quay người lại, thấy Thập Lạc Giai chui ra từ sau cánh cửa. Cơ hồ như quen cửa quen ngõ lối gói thuốc và hộp quẹt từ trong túi của anh ra.

Người phụ nữ này còn nghiện thuốc lá nặng hơn anh tưởng.

Cô loáng cái đã hút xong một điếu, Trầm Tuần cũng nói xong cuộc điện thoại, cúp máy.

Trước khi bước vào rửa mặt, Trầm Tuần đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay sang hỏi, “Chẳng phải đi du lịch ba lô, vì sao lái xe?”

Lạc Thập Giai chăm chú nhìn mấy đầu thuốc mình vừa vút, lơ đãng trả lời, “Bởi vì em còn chưa chắc mình muốn đến khu tự trị Ninh Hạ hay không.”

Trầm Tuần gật đầu: “Thật may, anh cũng thế.”

Hai người cũng không còn gì để nói nữa. Trầm Tuần xoay người bước vào quán trọ, mới vừa đi được vài bước, lại quay trở lại.

Lạc Thập Giai thấy anh đi, lớp nguy trang trên mặt cũng nhanh chóng tháo xuống, thế nhưng cô không ngờ anh lại quay ngược về, lúc này về mặt cô đơn vẫn chưa kịp che đi.

Trầm Tuần đi tới trước mặt cô, đứng che ánh nắng chiếu trên mặt cô, cũng che đi vẻ cô đơn không nơi cất giấu của cô.

Đột nhiên, Trầm Tuần lấy tay che lên mắt của Lạc Thập Giai.

Đó là một đôi tay đàn ông, vừa lớn lại vừa rộng, lòng bàn tay thô ráp, bao trùm ở trên mắt của Lạc Thập Giai còn có vài nếp chai.

Trên tay của Trầm Tuần mang theo độ ẩm thuộc về riêng anh, xuyên thấu qua đôi mắt còn như bao trùm lên cả cõi lòng của cô, khiến cô không kìm nén được vẻ ướt át từ trong đáy mắt.

“Làm gì thế?” Lạc Thập Giai vẫn không nhúc nhích.

Thanh âm của Trầm Tuần không lớn, hơi trầm thấp, và cả tiếng khàn khàn lạc giọng vào buổi sáng, “Anh thấy em như muốn khóc.”

Lạc Thập Giai nghiêng mặt đi, gỡ mạnh bàn tay của Trầm Tuần ra.

“Là anh bị mù.” Lạc Thập Giai xoay người vào cửa, đi vào trong phòng.

Trầm Tuần cũng đi theo sau lưng cô bước vào trong phòng, căn phòng của hai người ở cùng một tầng, cách nhau không xa. Lạc Thập Giai nắm chốt cửa, đang muốn mở ra, đột nhiên quay đầu. Cô dựa lưng vào cửa phòng của mình, mắt đối mắt nhìn Trầm Tuần.

“Anh thích xử nữ sao?” Lạc Thập Giai hỏi.

Trầm Tuần hơi sùng sốt, lập tức phản vấn: “Có người đàn ông nào không thích sao?”

Lạc Thập Giai cũng cười, vẻ mặt lười nhác, cô mím môi, giọng nói khinh khi, “Anh có từng nghĩ đến chuyện anh và em làm tình không?”

Trầm Tuần căng cứng người, vẫn chưa lên tiếng, Lạc Thập Giai liền mở cửa phòng mình ra, chui nhanh vào trong.

“Đáng tiếc em chẳng phải xử nữ, anh sẽ không thích.” Nói xong, cánh cửa nặng nề đóng lại, dường như đang trút giận với một ai đó.

“Con điên.” Trầm Tuần lẩm bẩm. Trong khoảnh khắc mở cửa phòng mình, anh nhớ lại Lạc Thập Giai cong môi hỏi anh có muốn làm tình không liền thấy người mình căng cứng lại.

Lần sau nếu như cô còn dám hỏi những lời này, anh tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội đóng cửa lại lần nữa. Trầm Tuần nghĩ như vậy.

Người con gái này vẫn điên như vậy, nhiều năm trước đã thế.

Trầm Tuần vẫn nhớ như in tình cảnh lần đầu tiên anh gặp được cô.

Khi đó anh không quen Lạc Thập Giai, mặc dù đang cùng học cấp ba với nhau thế nhưng trước đó chưa từng để ý đến đối phương, cho nên khi bọn họ trông thấy nhau tại quán bar, cả hai đều không nhận ra nhau.

Trầm Tuần thời còn trẻ bông bột ngông cuồng, là một một tên côn đồ chính cống, chẳng hứng thú với việc học, thay bạn gái như thay áo, vút áo học sinh trà trộn trong quán bar.

Ngày đó Lạc Thập Giai trang điểm đậm che đi vẻ ngậy ngồ trên khuôn mặt non nớt khờ khạo. Khoác bộ đồ gọi cảm lên vóc dáng mảnh khảnh quả thật

chẳng đẹp mắt chút nào, chỉ có làn da trắng nõn là thu hút.

Người đi cùng cô là gái gọi nổi tiếng một vùng, một nam sinh trong băng Trầm Tuân kết giao với tay thiếu gia nhà giàu.

Tay thiếu gia nhà giàu đó đẩy Trầm Tuân một cái, tức giận nói, “Trầm Tuân, chính là con đĩ đó, lừa tiền của tao còn to tiếng quyệt nợ, giờ không đánh chết nó thì tao không rời khỏi đây.”

Trầm Tuân đang uống rượu, cũng không thèm để ý đến mấy việc này, chỉ nhàn nhạt nói: “Cái loại rách nát đó có đáng để mày nhớ mãi đến nó không? Mày thiếu tiền nó hả?”

Đêm hôm đó Trầm Tuân uống rất say, chờ anh tỉnh lại thì quán bar đã rối loạn.

Cô gái điếm kia bị người của bọn họ giữ chặt lấy, tay thiếu gia nhà giàu thì đang giằng co với Lạc Thập Giai.

Tay thiếu gia nhà giàu chẳng phải người thương hương tiếc ngọc, âm lãnh cười: “Con quý, rượu mời không uống, vậy thì tao cho mày uống rượu phạt.” Nói xong, liền trút cả chai bia xuống đầu Lạc Thập Giai.

Nước bia chảy xuống cũng cuốn trôi lớp phấn trên mặt Lạc Thập Giai, phấn trang điểm chất lượng kém đen thui lùi theo nước bia trôi tuột xuống, Lạc Thập Giai tiện tay lau một cái, mặt mày be bét.

Trầm Tuân ngồi ở bên cạnh nhìn màn kịch trước mặt, cái tay thiếu gia nhà giàu này được coi là tiểu bá chủ ở đất này, nào có ai dám đắc tội, cho nên cho dù hắn đang khi dễ con gái, cũng không ai dám đứng ra nói này nói nọ.

Lạc Thập Giai lạnh lùng liếc mắt nhìn tay thiếu gia nhà giàu, bốp chát lại, “Nếu mày mời bà uống, thì bà đây chiều tất.”

Nói xong, lúc mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, cầm ly champagne nện vào đầu tay thiếu gia nhà giàu ấy, cái ly vỡ nát, đầu của gã thiếu gia nhà giàu cũng đổ đầy máu tươi.

Quán bar rối loạn hoàn toàn, tay thiếu gia nhà giàu từ trên ghế nhảy dựng lên bắt Lạc Thập Giai, người bên cạnh cũng bu lại đây...

Nhiều năm đã trôi qua như vậy, Trầm Tuân cũng không biết tại sao lúc đó lại muốn chạy tới cứu cô. Anh vốn chẳng phải người có phong độ làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng đời người có rất nhiều khoảnh khắc ma xui quỷ khiến, trời xui đất khiến như thế.

Ngay lúc đó anh cũng không biết, chính cô gái này, lại là người mà sau này anh yêu đến mức như vậy.

...

Lạc Thập Giai đứng tựa lưng vào cánh cửa, nhịp thở dồn dập cuối cùng cũng bị đè ép xuống.

Mặc kệ bao lâu không nhìn thấy anh, đối mặt với anh, lúc nào Lạc Thập Giai cũng thấy bối rối không biết làm sao. Cô cũng không biết anh làm thế nào lấn qua cầu gai vào trong tánh mạng của cô, cô chỉ biết rằng đến khi mình phát hiện ra thì trái tim bắt đầu đau.

Hồi đó, thành tích của Lạc Thập Giai rất xuất sắc, cô giống như một thiên sứ ở trong mắt các thầy cô, chỉ có cô mới biết mình chán ghét bản thân đến mức nào, cô trang điểm đi theo đám nữ sinh thác loạn, đánh nhau, la cà ở những quán ăn đêm.

Khi cô cầm ly champagne nện vào đầu tay thiếu gia nhà giàu ấy, cô đã nghĩ, lần này tuy rằng hết giận, nhưng sẽ có hậu họa rất lớn, nhưng trong tình huống đó đã không cho phép cô hối hận.

Tay thiếu gia nhà giàu hung hăng lôi tóc của cô, kéo cô rời khỏi chỗ ngồi.

Trận ẩu đả này không thể tránh khỏi, tay thiếu gia kia đầu đầy máu.

Cô không nói gì, cũng không nhắm mắt, gương mặt không chút cảm xúc hay biểu tình gì nhìn hắn. Mà có lẽ nhờ vậy, Lạc Thập Giai mới có thể nhìn thấy Trầm Tuân bước ra từ trong đám người, nhìn anh bước thẳng đến trước mặt cô, giống như một vị thần từ trên trời giáng xuống, làm cho trái tim Lạc Thập Giai bất giác loạn nhịp.

“Cô say rồi.” Anh rất bình tĩnh đẩy đẩy tay của gã thanh niên kia ra, cười nhạt nói: “Sức đàn ông không phải dùng để đánh phụ nữ.”

Phải thừa nhận, khi Trầm Tuân nói câu này, Lạc Thập Giai cảm thấy anh giống như thiên thần của ánh sáng phá tan thế giới hắc ám, đẩy lùi mọi chông gai bụi bặm.

...

Những chuyện tiếp theo sẽ có người thay cô dọn dẹp, Lạc Thập Giai và đám người kia cũng đạt thành hiệp định, cho nên kể từ lúc đó trở đi Lạc Thập Giai không đến quán bar nữa. Trở về trường, ngày nào cũng như ngày nào, chẳng có gì mới mẻ, đối với người gặp được lúc đó, Lạc Thập Giai cũng không hề nghĩ đến.

Đến khi gặp lại Trầm Tuân lần nữa là nhờ Chu Minh Nguyệt. Chu Minh Nguyệt là cô bạn thân duy nhất của cô ở trường, là gái ngoan chân chính, ngoại

trừ việc học ra thì chẳng biết gì cả.

Được xếp vào hàng ngũ những người dễ bị người khác cuốn hút, cho nên khi Chu Minh Nguyệt giới thiệu Trầm Tuân là bạn trai của cô, Lạc Thập Giai cũng chẳng thấy bất ngờ.

Hai người dường như cho tới bây giờ vẫn chưa từng giới thiệu bản thân với nhau.

“Trầm Tuân.” Anh ta khẽ cười, trông thân thiết lại cười cợt.

“Lạc Thập Giai.” Cô vẫn tỏ ra xa lạ như trước.

“Lạc Thập Giai?” Trầm Tuân nhẩm lại tên của cô, phát ra từng chữ thật chuẩn xác, mang ý vị sâu xa nào đó.

Chu Minh Nguyệt chẳng biết gì, cười cong mắt nói, “Thành tích học tập của Giai Giai rất tốt, ngày nào cũng về nhà ngay khi tan học. Đến cuối tuần chúng ta cùng ra ngoài chơi nhé.”

Vừa nói, cô vừa đẩy Lạc Thập Giai, nháy mắt với cô một cái, Lạc Thập Giai lập tức ngậm miệng, nói vài câu liền xoay người rời đi.

Băng qua con đường đông đúc, hòa vào dòng người như thủy triều, cô đột nhiên quay đầu đi, giờ tan học, các sinh viên ủa ra như ong vỡ tổ, thế nhưng dường như chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trầm Tuân.

Trong khoảnh khắc đó, anh cũng đang nhìn cô.

Bốn mắt vừa chạm nhau, Lạc Thập Giai sững sốt.

Đứng cách xa nhau như vậy, thế nhưng Lạc Thập Giai thấy môi anh khẽ mấp máy, không ngừng lẩm bẩm.

Một lúc sau, Lạc Thập Giai mới nhận ra, lúc đó anh đang nhẩm đọc tên của cô.

——Lạc Thập Giai.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Mười một giờ trưa, hai người thu dọn xong hành lý của mình liền một trước một sau đi ra trả phòng. Lạc Thập Giai không có tiền, tất cả chi phí đều do Trầm Tuân trả.

Lạc Thập Giai tìm bà chủ nhà nghỉ gia đình lấy tờ hóa đơn, cẩn thận vào túi.

“Em sẽ trả tiền lại cho anh.” Lạc Thập Giai quay sang Trầm Tuân đang múa may vài động tác thể dục nhỏ làm nóng người.

Trầm Tuân từ chối cho ý kiến, cảm hành lý bước đi.

“Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?” Lạc Thập Giai vác ba lô của mình lên chạy theo anh, cẩn thận hỏi.

Trầm Tuân ném túi hành lý vào khoang sau xe, sau đó đóng cửa xe cái rầm, cũng không hề quay đầu lại hỏi Lạc Thập Giai, “Có muốn đi dạo Lạc Dương một vòng không?”

Trầm Tuân tùy ý dựa vào chiếc xe Jeep bản thủ của anh, thấy Lạc Thập Giai đưa mắt nghi hoặc nhìn mình, bèn giải thích, “Dù sao cũng đến đây rồi.”

“Lạc Dương có gì vui?” Lạc Thập Giai hỏi.

“Hang đá Long Môn, chùa Bạch Mã, còn có một công viên rừng nguyên thủy gì đó.”

Lạc Thập Giai đắm chiêu suy nghĩ.

“Cháo cay, lẩu Lạc Dương (Lạc Dương thủy tịch), cháo trắng, còn có canh miến thịt (*).” Trầm Tuân lại nói.

“Ăn ở đâu?”

Trầm Tuân thấy cô đã có tinh thần hơn, khẽ cười mỉm, trong giọng nói còn mang theo chút bùi ngùi, “Em chẳng khác gì ngày xưa.”

Anh chỉ nói một nửa, thế nhưng cả hai đều ngầm hiểu ẩn ý ở nửa câu sau mà anh vẫn chưa nói ra. Đó là khoảng thời gian vui vẻ hiếm hoi giữa hai người, nhưng lúc này, chút vui vẻ ấy lại làm cho cả hai rơi vào trầm mặc.

Trước đây, những lời nói thế này cũng mang hàm ý tàn nhẫn.

“Đi thôi.” Trầm Tuân thu hồi biểu tình trên mặt, chui vào trong xe.

Lạc Thập Giai nhìn bóng lưng của anh, nỗi chua xót dâng lên trong lòng.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, Trầm Tuân đã từng đồng ý nói với Lạc Thập Giai rằng: “Cuộc đời này rất ngắn ngủi, có lẽ anh không thể đưa em đi hết mọi nơi trên thế gian này, nhưng chỉ cần em còn sống, anh sẽ để dấu chân của hai ta in dấu ở nhiều nơi trên thế giới.”

Nếu như năm đó gạt bỏ mọi chông gai để đi đến với anh, kết cục hôm nay phải chăng sẽ thay đổi?

Có lẽ sẽ thay đổi, họ sẽ chống lại tất cả để được đến với nhau, sau đó lại cô đơn cần nuốt bị chông gai ngăn trở, cuối cùng trở thành một cặp uyên ương si tình, mặc cho mọi khó khăn trong cuộc sống vẫn đắm chìm trong tình yêu của mình.

Yêu với hận, hận và phân ly, Lạc Thập Giai lựa chọn yêu hận.

Ai nói cô không phải là người con gái tàn nhẫn?

Tương lai giữa hai người họ, cho tới bây giờ đều đi theo quyết định của cô.

****

Bữa trưa họ ăn cơm trong thành phố Lạc Dương, các quán xá tấp nập người ra vào, họ tìm một chỗ đậu xe.

Lạc Thập Giai chưa từng đến Lạc Dương. Cái thành phố cổ kính này lưu lại cả những kiến trúc cổ có niên tuổi hơn bốn ngàn năm, hương vị cổ xưa còn tỏa ra từ trong mỗi ngõ ngách, từng tấc đất ở vùng đất trung nguyên này. Nếu như đến đây du ngoạn, tất nhiên sướng không gì bằng, có điều hôm nay Lạc Thập Giai vừa không có tiền cũng không rảnh, chẳng qua chỉ tiện đường tạt ngang qua mà thôi.

Qua ba giờ chiều họ mới ăn bữa trưa, Trầm Tuân tìm một cửa tiệm chuyên bán mì, nhưng ít thịt, cuộn mì được đặt trong chén nhỏ, bảo đảm ăn no.

Không thể không nói con người Trầm Tuân thực sự chẳng có chút tình thú nào, suốt đoạn đường này anh chỉ chọn những thực phẩm chắc bụng là chính. Mà Lạc Thập Giai đi theo anh ăn những món này lại cảm thấy chẳng thích thú gì.

“Lần nào anh dẫn theo phụ nữ đều ăn những món này sao?” Lạc Thập Giai ăn no căng bụng, cầm đũa nghịch mấy sợi mì còn sót trong chén, hết kéo lên lại thả xuống.

“Phải xem thuộc dạng nào nữa.”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu nhìn anh, “Vậy em thuộc dạng gì?”

Trầm Tuân lại ăn hết một chén, thấy Lạc Thập Giai đã no rồi, anh đưa tay lấy phần mì trước mặt cô đem về phía mình, lại tiếp tục cúi đầu ăn.

“Đừng lãng phí lương thực, không ăn thì đừng lấy.”

Lạc Thập Giai buông đũa xuống, hai tay bắt chéo trên bàn, “Anh vẫn chưa trả lời em, em là dạng phụ nữ nào?”

“Thuộc dạng không có tiền.” Trầm Tuân ngẩng đầu liếc nhìn cô, lạnh lùng trả lời: “Ai có tiền người đó có quyền chọn, anh nghĩ em nên hiểu đạo lý thông thường này chứ.”

Lạc Thập Giai ngậy người sừng sốt, lập tức nhếch miệng cười cười, “Em sẽ trả tiền lại cho anh, cho nên bữa sau đừng ăn mì nữa, được không?”

Trầm Tuân trầm mặc vài giây, hỏi, “Vậy em muốn ăn gì?”

“Chỉ ít phải chọn món có đẳng cấp một chút.”

“Ví dụ.”

“...Cháo cay?”

Trầm Tuân từ đầu đến cuối vẫn chẳng biểu lộ chút biểu tình nào cuối cùng cũng mỉm cười.

Hai người trả tiền xong, bước ra khỏi cửa tiệm, Lạc Thập Giai nói muốn ngắm nhìn đường phố ở Lạc Dương, đột nhiên nói với Trầm Tuân: “Chúng ta ở lại Lạc Dương một đêm nhé.”

Hai tay Trầm Tuân đút vào túi quần, cúi đầu nhìn Lạc Thập Giai, “Sao vậy, thích Lạc Dương rồi hả?”

Lạc Thập Giai lắc đầu: “Chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, hơi mệt.”

Trầm Tuân chẳng có ý kiến gì đối với lời đề nghị của cô, hai người cho xe vào bãi đỗ. Cũng không biết Trầm Tuân muốn lái xe đi đâu, Lạc Thập Giai chỉ ngoan ngoãn theo.

Vào giờ tan tầm, khu vực thành thị Lạc Dương cũng kẹt cứng người, tình hình giao thông hỗn loạn, Lạc Thập Giai chật vật bám theo đuôi, chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi đoạn đường ùn tắc này, Trầm Tuân rẽ trái lại rẽ phải nhiều lần.

Lạc Thập Giai nén chịu tiếng kèn thúc giục phía sau lưng, chẳng dám chớp mắt nhìn chằm chằm vào chiếc xe Jeep bản thủ phía trước. Không biết Trầm Tuân bị cái quái gì xui khiến, đang băng qua ngã tư đột nhiên rẽ bất ngờ, anh chẳng bật xi nhan báo trước gì cứ thế rẽ quặt sang đường bên cạnh. Thiếu chút nữa còn đụng phải xe người khác, sau đó chạy thẳng về con đường đối diện. Người nọ còn chui đầu ra khỏi cửa xe mắng chửi Lạc Thập Giai thậm tệ.

Lạc Thập Giai kìm nén cơn tức trong bụng, chờ đuôi theo kịp Trầm Tuân liền bùng phát.

Anh cho xe chạy được một đoạn thì ngừng lại ven đường, Lạc Thập Giai cũng dừng lại theo, cô đóng cửa rõ mạnh, cau mặt chạy theo Trầm Tuân.

“Anh làm vậy là sao?” Thanh âm của Lạc Thập Giai lộ rõ cơn tức của cô hiện giờ, “Có phải anh muốn cắt đuôi em không?”

Trầm Tuân đứng ở con đường ven quảng trường chờ Lạc Thập Giai đi tới, nhìn theo ánh mắt của anh, cô mới biết nguyên nhân vì sao Trầm Tuân đột ngột quay đầu xe. Bởi vì anh phát hiện hai cô gái đã trộm sạch sẽ tiền bạc và giấy tờ của Lạc Thập Giai.

Hai cô gái kia vẫn mặc bộ quần áo du khách ba lô, ngồi xổm trên quảng trường, ba lô để ở một bên, trước mặt bày ra một tấm bạt bán đồ linh tinh, trộm vẫn chưa đủ, giờ còn công khai ở đây bày trò ăn xin lừa tiền.

Lạc Thập Giai ngậm miệng lại, không hề nói thêm lời nào nữa, đi thẳng tới hai cô gái đang ngồi trước ‘quầy hàng’ đằng kia, cô ngồi xổm xuống, bắt tay vào thu dọn, thờ ơ không để ý đến cầm lấy cái hộp trước mặt hai người họ, cứ thế vươn tay ra lấy đồ, mặc kệ tiền giấy hay là tiền xu, tất cả đều gom hết lại, Lạc Thập Giai cũng chẳng thèm quan tâm.

“Này, cô làm gì thế?” Hai cô gái kia kêu la, thế nhưng sau khi nhìn rõ mặt người ngồi phía trước, hai người đều hoảng hồn, sắc mặt trắng bệch.

“...Sao lại là cô?”

Lạc Thập Giai híp mắt lạnh lùng nhìn hai cô cười, thế nhưng trông chẳng khác nào ác quỷ đến từ địa ngục, “Phải, là tôi.”

Hai cô gái đều chưa đến tuổi hai mươi, cũng không phải là người đã được học võ, nhìn thấy Lạc Thập Giai và dáng người cao to của Trầm Tuân thì hoảng sợ.

Cô gái lớn tuổi và hoạt bát kia vội vã đứng che chắn trước mặt em gái, cô rụt rè đẩy cái hộp trước mặt cho Lạc Thập Giai, “Tất cả tiền này đều trả lại cho cô hết.”

Lạc Thập Giai nhếch môi cười châm chọc, “Hai cô trộm của tôi đâu chỉ có chừng này.”

“Xin lỗi. Nhưng số tiền kia đã tiêu hết rồi.”

Lạc Thập Giai cau mày hỏi lại hai kẻ lừa gạt, “Túi của tôi đâu?”

“... Sau khi lấy được tiền thì vứt nó rồi.”

Cô gái kia trả lời, Lạc Thập Giai cũng cảm thấy máu nóng dồn thẳng lên mặt, “Ồ đâu?”

Lạc Thập Giai tức giận quát to, làm cho hai cô gái hoảng sợ ngậm chặt miệng lại, không dám nói dối nữa, nơm nớp lo sợ trả lời: “Sau khi đến Lạc Dương thì ném đại vào thùng rác ven đường rồi.”

“Vậy mấy giấy tờ trong túi đâu?”

“Cũng không giữ lại... ném hết rồi...”

Lạc Thập Giai tròn trừng mắt liếc nhìn hai người, tức giận đá văng hộp tiền trước mặt, bước xông lên phía trước, nắm lấy cổ áo của một cô gái, cô gái đó hoảng sợ òa khóc lên.

“Xin lỗi, xin lỗi chị... để em bồi thường lại cho chị, em bồi thường lại tiền cho chị...”

Nhìn thấy chị mình bị Lạc Thập Giai giữ chặt, cô em cũng bắt đầu quỳ xuống ôm chặt lấy chân Lạc Thập Giai khóc, “Chị ơi, tha cho chúng em đi, chị là người tốt mà, tha cho chúng em lần này đi.”

“Lại muốn lừa tôi à?” Lạc Thập Giai vẫn còn tức giận chuyện lúc trước.

“Chúng em cần tiền thật mà.” Cô gái vừa khóc vừa meo meo đáp, giọng nghẹn ngào chỉ làm cho Lạc Thập Giai thấy phiền đến đau cả đầu.

“Chị, em không có lừa chị mà, cha em làm thuê ở Lạc Dương thật mà... Ông ấy đã chết, bệnh chết ở Lạc Dương, xác của ông đặt ở nhà xác cả tuần rồi, phải trả tiền người ta mới đồng ý hỏa táng...” Cô gái khóc hết nước mắt, “Chúng em không có tiền... không còn cách nào khác... Lá rụng về cội, dù thế nào chúng em cũng phải mang tro cốt của cha về nhà...”

Cô gái đang ôm chân Lạc Thập Giai khóc lóc cầu xin, “Đừng đánh chị của em mà, chị muốn đánh thì đánh em đi...”

Nhìn trờ hể trước mắt, rốt cuộc Trầm Tuần cũng hết chịu nổi, bước lại lời Lạc Thập Giai ra, cau mày nhìn hai cô gái kia, “Giấy tờ và tiền đều không còn, giờ có nói gì cũng vô ích.”

Lạc Thập Giai đi đi huyết thái dương, lạnh lùng nói: “Bấm 110 cho em.”

Hai cô gái kia vừa nghe gọi số 110, liền quỳ xuống cầu xin Lạc Thập Giai, cầu xin Lạc Thập Giai cho họ một cơ hội. Nhưng Lạc Thập Giai lại chẳng động lòng.

Trầm Tuần liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai, “Chắc chứ?”

Cứ như vậy cô đã bay hộp giấy và bảng kê câu chuyện không may khi đi du lịch ba lô của hai chị em đó đi. Cuối cùng khuôn mặt lạnh lùng nói với Trầm Tuần: “Ai dám lừa gạt em, thì đừng trách em không cho họ cơ hội xin tha thứ.”

Bước ra khỏi đồn cảnh sát đã hơn tám giờ tối. Tròn năm tiếng đồng hồ bị hai tên lừa gạt này làm trễ nãi.

Lúc ở đồn cảnh sát, cảnh sát yêu cầu lục soát ba lô của các cô, cô chị vẫn giữ chặt bảo vệ cái túi của mình, cuối cùng cảnh sát phải ra tay đoạt lấy, lúc mở ra mới phát hiện bên trong quả thật có một hũ tro cốt.

Hai cô gái đó suốt dọc đường dựng nhiều chuyện dối trá, Lạc Thập Giai đều tin, duy chỉ lần cuối cùng là nói thật thì Lạc Thập Giai lại không tin tưởng.

Vì tiền của Lạc Thập Giai không biết bị xe rác nào đến hốt đi rồi, còn chuyện tiền mất, Lạc Thập Giai cũng không muốn bắt hai cô phải bồi thường.

Lúc Lạc Thập Giai đi, cái cô chị lúc nãy ôm chặt hũ tro cốt bỗng gọi cô lại.

“Chị ơi.”

Hai tay cô đang mang còng, chẳng khớp với khuôn mặt non nớt lại đơn thuần của cô.

Cô ta lấy một hộp vuông màu bạc từ trong ba lô ra đưa cho Lạc Thập Giai, “Máy cái khác em đều vứt cả rồi, chỉ có cái này, em vẫn giữ lại, cái chị vừa hỏi, có phải là nó không?” Đôi mắt cô ngập nước, “Chị cất nó chung với tiền, em thấy nó đẹp nên giữ lại.”

Lạc Thập Giai chẳng chút biểu cảm gì nhìn khuôn mặt đầy hối hận của cô ta, vẫn lạnh lùng như cũ.

Cô cầm lấy cái bật lửa, chẳng thèm liếc mắt nhìn dù chỉ một cái, cứ thế nhét vào túi.

“Cô tự thu xếp ổn thỏa, đừng đi gạt người ta nữa, cũng đừng ăn cắp nữa.”

“Xin lỗi...”

Đi ra đồn công an, Trầm Tuần đã đứng chờ ở bên ngoài từ lâu.

Lúc này anh đang đứng hút thuốc dưới gốc cây ngô đồng đưa lưng về phía Lạc Thập Giai, cũng không biết về mặt của anh lúc này thế nào.

Lạc Thập Giai nhét tay vào túi, thì lại mò thấy cái bật lửa bằng bạc kia. Rất nhiều năm trước cô phải bỏ rất nhiều tiền mới mua được nó, bên trên còn khắc chữ.

SX.

Là số phận sao? Vốn cho rằng đã đánh mất, tựa như khoảng thời gian trước đã trôi qua, một khi đã đi qua rồi cũng biến mất.

Nhưng không nghĩ lại đã đánh mất rồi mà còn tìm về được, tựa như người đàn ông trước mắt này.

“Trầm Tuần.” Thanh âm của Lạc Thập Giai hơi run rẩy.

Trầm Tuần nghe tiếng gọi cũng quay đầu lại, thấy Lạc Thập Giai tới, liền dập tắt tàn thuốc, ném vào trong thùng rác.

“Xong hết rồi hả?” Giọng anh vẫn bình thản.

Về mặt Lạc Thập Giai uể oải, gật đầu nói: “Trong ba lô của cô bé đó có tro cốt của cha, đúng là cần tiền hỏa táng nên lừa gạt em.”

“Hừm.”

“Phải chăng ai cũng thấy em quá lạnh lùng?”

Trầm Tuấn nhìn cô, có gì đó đang di chuyển trong mắt, anh cười tự giễu, làm như vừa nghe chuyện cười nào đó, lại tựa như rất nghiêm túc, “Suy nghĩ của anh có quan trọng với em không?”

Lạc Thập Giai cảm thấy ngực mình có gì đó chặn lại, không thể để nó như vậy lại không thể gỡ bỏ được, nghẹn một hồi lâu, cô mới lên tiếng trả lời, “Không quan trọng.”

Ánh sáng trong mắt Trầm Tuấn bỗng tắt lịm, cuối cùng chỉ cười châm chọc.

“Bôi vậy anh không thể trả lời em.”

* Chú thích: Các món ăn Trầm Tuấn đã nêu ở Lạc Dương

Cháo cay – 胡辣汤

Lẩu Lạc Dương – 洛阳水席

Mì Rượu (mì nấu chua) - 浆面条

Canh miến thịt – 连汤肉片

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Lạc Thập Giai cảm thấy sau nhiều năm không gặp, tính tình của Trầm Tuấn càng lúc càng thất thường khó đoán. Vốn dĩ đang chờ cô ghi vào sổ tay hóa đơn bữa cơm tối của hai người, tự nhiên anh bỗng nổi giận lái xe phóng đi.

Hai người vốn chẳng có quan hệ gì với nhau, hà tất phải đùa như có cảm tình với nhau? Lạc Thập Giai cười khổ.

Đồn công an làm lại chứng minh nhân dân cho cô, thế nhưng Lạc Thập Giai thấy chẳng còn hứng thú với trò kia nữa, muốn làm lại thì nên quay về chỗ mình sống làm cho tiện, dù sao lúc này cũng không có tiền, ngoại trừ bám theo Trầm Tuấn thì cô cũng chẳng còn cách nào khác.

Trầm Tuấn chạy xe vòng vo, làm Lạc Thập Giai choáng váng mặt mày bám theo, cuối cùng thì Trầm Tuấn dừng lại trước cổng chợ đêm náo nhiệt.

Ngõ nhỏ chật hẹp cũ kỹ, những quầy hàng nhỏ bé chen chúc nhau dọc hai bên đường, có bán đồ cũng có bán thức ăn, Lạc Thập Giai cũng không biết tên cụ thể của đường phố này là gì, nhưng đoán chừng người của Lạc Dương đều thường xuyên đến đây, người đông chen chúc nhau, trong đó cũng có không ít du khách, và những người đến đây mua sắm.

Trầm Tuấn dừng xe xong liền chui thẳng vào con đường chợ đêm. Lạc Thập Giai cũng chẳng nói gì vội đuổi theo sát. Cũng may anh vốn cao lớn, dù lọt thòm trong đám người vẫn có thể nhìn thấy được.

Hai người bước vào trong một cửa hàng ngồi xuống trước cái bàn thấp, Trầm Tuấn vừa ngồi xuống liền gọi mì, lại là mì.

Các món ăn trong cửa tiệm này khá hỗn tạp, có món đặc sản địa phương cũng có mấy món đặc sản của các vùng khác. Bày biện đơn sơ, không có thực đơn rõ ràng. Lạc Thập Giai cũng không biết cửa hàng này bán cái gì, đành phải bắt chước Trầm Tuấn chọn món.

“Lấy cho cô ấy chén cháo cay.” Trầm Tuấn lên tiếng ngăn bà chủ lại, “Và thêm một tô mì.”

Bà chủ tiệm quay lưng đi vào, Lạc Thập Giai vui mừng liếc mắt nhìn Trầm Tuấn: “Chỗ này có bán cháo cay hả? Sao anh không nói sớm?”

“Những gì cần nói đều nói cả rồi.” Trầm Tuấn chẳng thèm nhìn cô, cũng không muốn ngồi đây đối diện với Lạc Thập Giai, “Chỉ nghe nói ở đây làm ngon.”

Lạc Thập Giai nhìn gò má Trầm Tuấn, ánh mắt chợt ôn nhu hơn, chẳng qua cô có thói quen che giấu điều này với anh.

“Anh không cần tốt với em như vậy.”

Trầm Tuần hơi sững sốt, lập tức quay đầu, vẻ mặt lạnh lùng “Anh chỉ đến đây ăn mì, mì ở đây ngon có tiếng.”

“Trước đây anh từng đến Lạc Dương.”

“Ừ.”

Câu chuyện bỗng nhiên ngừng lại, hai người không ai lên tiếng nữa. Sau khi thức ăn được dọn lên, đều tự cầm đầu ăn phần của mình, chẳng thèm nhìn nhau.

Năm đó tận dụng triệt để mọi cơ hội để nói chuyện với nhau, nhưng hôm nay lại chẳng ai buồn mở miệng, thời gian thật đúng là tàn nhẫn.

Lấp đầy cái bụng thì trời cũng đã khuya, phiên chợ đêm càng thêm tấp nập, Trầm Tuần bước chân hơi chậm lại.

Dòng người xô đẩy chen chúc, người đi đường băng dọc chen ngang làm cho con đường vốn chật hẹp càng trở nên lộn xộn. Tầm mắt tuy rằng vẫn không rời thân ảnh người đàn ông cao lớn phía trước, thế nhưng khoảng cách dần dần xa ra, tụt về phía sau vài mét. Mỗi lần chật vật tiến lại gần, sau đó lại bị dòng người tách họ ra xa, chẳng khác nào lời nguyền dành cho họ, khoảng cách giữa họ đều luôn như vậy, trông gần ngay trước mắt kỳ thực lại xa tận chân trời.

Lạc Thập Giai hơi chùn bước chân.

Có lẽ, không tiện tiếp tục dây dưa, vì sao không trở về thành phố Thẩm Quyến? Anh cũng muốn cô quay về đấy thôi.

Rốt cuộc là không thể đi, hay là chưa muốn đi? Ngay cả bản thân Lạc Thập Giai cũng không tìm được đáp án cho mình.

Trầm Tuần và Lạc Thập Giai cơ hồ cùng dừng lại trước một cửa hàng.

Trên quầy hàng rất nhiều búp bê và quà lưu niệm thường được thấy ở các quầy hàng trong chợ đêm, anh mua vài cái phi tiêu, chỉ cần phi trúng món nào thì được nhận cái đó.

Có ba người đang đứng trước cửa hàng, là một đôi tình nhân và một cô gái trẻ xách vali to. Cô gái ném hụi nhiều lần vẫn không nản lòng, dù sao trên tay cô vẫn còn một nắm to, Lạc Thập Giai chú ý tới cái vali hành lý to đặt bên cạnh cô gái này, nhìn cái nhãn dán trên rương hành lý cô mới phát hiện cô gái kia mặc toàn đồ hàng hiệu, hóa ra là con gái nhà giàu đến đây vui chơi, đột nhiên Lạc Thập Giai hiểu cái kiểu tiêu khiển ‘đốt tiền’ của loại người này.

Lại nhìn đôi tình nhân đứng bên cạnh, hai người đang thảo luận xem nên lấy con búp bê nào, chàng trai thì chăm chú còn cô gái lại thẹn thùng. Hình ảnh kia làm cho Lạc Thập Giai cảm thấy quen thuộc.

Cơ hồ là vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía Trầm Tuần, giống như có cùng cảm xúc giống nhau, anh cũng đang nhìn cô.

Rất nhiều năm trước, bọn họ cũng từng chơi trò phi tiêu ở chợ đêm như thế này.

Khi đó ba người cùng đi chung, Lạc Thập Giai, Trầm Tuần, Chu Minh Nguyệt.

Chu Minh Nguyệt kéo cổ tay Lạc Thập Giai, hai người cố ý đi lùi sau Trầm Tuần vài bước, để cho dòng người và những âm thanh huyền ảo che giấu lời thì thầm to nhỏ của hai người họ.

“Thứ bảy tuần trước, mọi người trong nhà đi vắng, tớ đã gọi Trầm Tuần đến chơi.”

Lạc Thập Giai cũng không biết vì sao, cảm thấy ghen nơi ngực, bước chân của cô bất giác vượt lên Chu Minh Nguyệt, Chu Minh Nguyệt oán giận: “Cậu đi nhanh vậy làm gì, tớ không theo kịp này.”

“Tớ không để ý.”

“Cậu mất hồn đi đâu thế, ngốc.” Chu Minh Nguyệt chạy lại, nhỏ giọng nói khẽ vào tai Lạc Thập Giai, “Cậu nói xem, có phải anh ấy không thích tớ không?”

“Vì sao cậu lại nói vậy?”

Hai gò má của Chu Minh Nguyệt ửng đỏ, lúng ta lúng túng nói: “Lúc đó nhà tớ không có ai, thế nhưng anh ấy chẳng đụng gì đến tớ, thậm chí cũng không chịu hôn tớ... Tuy rằng tớ rất muốn xảy ra chuyện ấy, thế nhưng anh ấy lại thản nhiên, chẳng có ý muốn thế, điều này làm tớ hơi bất ngờ.”

Lạc Thập Giai suy nghĩ một chút nói: “Khi con trai thật lòng với con gái thì luôn cố gắng khắc chế dục vọng của bản thân.”

“Thật hả?” Chu Minh Nguyệt nhú nhú mày: “Có sao bà chị Bành Linh của tớ lại luôn miệng cảnh báo rằng chớ cùng Trầm Tuần đi đến nơi nào vắng người, còn bảo anh ấy chẳng khác nào sói đói. Nhưng tớ lại cảm thấy, anh ấy còn chính nhân quân tử hơn cả mấy kẻ tự xưng là chính nhân quân tử đấy.”

Lạc Thập Giai nhìn đáng vẻ ngây thơ của Chu Minh Nguyệt, chỉ dịu dàng vén mái tóc bay loạn của cô, hỏi, “Chính nhân quân tử không tốt sao?”

Chu Minh Nguyệt trừng mắt nhìn, đột nhiên nở nụ cười: “Cũng đúng, chính nhân quân tử như vậy chứng tỏ mắt nhìn người của tớ rất tốt, đúng không?”

Mặc dù Lạc Thập Giai gật đầu tán thành với Chu Minh Nguyệt, thế nhưng trong thâm tâm lại nghĩ khác. Cô ngẩng đầu nhìn chàng trai đang rào bước đi một mình phía trước, âm thầm tự nhủ: Chính nhân quân tử? Trầm Tuân?

Đi một hồi, Chu Minh Nguyệt đột nhiên buông tay của Lạc Thập Giai ra, hưng phấn chạy đến trước một gian hàng, bản thân hưng phấn thì thôi đi, còn hô hoán gọi Lạc Thập Giai đang đi phía sau, Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua chỗ Chu Minh Nguyệt đang đứng, đó là một gian hàng ném phi tiêu.

Chu Minh Nguyệt vui vẻ nhảy chân sao đến bên cạnh Trầm Tuân, đưa tay níu cánh tay của anh, phồng má làm nũng nói: “Em thích cái này, anh có thể lấy nó cho em không?”

Trầm Tuân nhìn thoáng qua bia ngắm, cười cười nói: “Bạn gái đã muốn, anh nhất định sẽ lấy được.”

Lạc Thập Giai trầm mặc đứng ở một bên, mắt quét qua tất cả các phần thưởng bên trong gian hàng. Cuối cùng dừng lại ở sợi dây thun cột tóc có chùm hình cá heo, vật kia tuy nhỏ nhưng rất khéo léo, xinh xắn, cô không kìm được liếc nhìn nhiều hơn. Lạc Thập Giai để tóc dài, rất thích sưu tầm mấy sợi dây thun cột tóc thế này.

Trầm Tuân móc ra hai mươi tệ mua hai mươi phi tiêu. Trước khi phóng cây đầu tiên hấn lợ đãng liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai.

Lạc Thập Giai lùi về sau một chút, hơi lúng túng quay đầu đi.

Vốn dĩ Lạc Thập Giai cũng không có ý đi cùng, nếu chẳng phải Chu Minh Nguyệt một hai kéo cô đến, cô tuyệt đối sẽ không làm con kỳ đà cản mũi thế này. Tuy rằng Chu Minh Nguyệt cũng luôn quay sang nói chuyện cùng, hầu như suốt buổi đi chơi đều bám dính lấy cô, nhưng thỉnh thoảng cũng chạy lại chỗ Trầm Tuân, Lạc Thập Giai luôn thấy bối rối khó xử.

Chu Minh Nguyệt đứng bên cạnh Trầm Tuân, Trầm Tuân híp mắt lại, canh cự ly, về mặt Chu Minh Nguyệt chờ mong nhìn. Hình ảnh kia kỳ thực vẫn thường thấy ở trong chợ đêm thế này, những cặp trai gái yêu nhau vẫn thường như vậy, chẳng qua Lạc Thập Giai thấy hơi lúng túng mà thôi.

Lạc Thập Giai vén tóc ra sau tai, chán nản nhìn dòng người xuôi ngược, không muốn quấy rầy hai người họ.

Trầm Tuân nghiêng mình đứng, nhắm một mắt lại ngắm nghía, tay khẽ di động phi tiêu, động tác vừa nhanh vừa độc, Lạc Thập Giai nghe tiếng phập vang lên, phi tiêu đầu tiên đã ghim chính giữa hồng tâm.

Chẳng biết là ai trong dòng người xuôi ngược này buộc miệng khen hay, ông chủ vẫn bình tĩnh đứng đó, nhovn miệng cười, giơ ngón tay cái lên với Trầm Tuân.

Hai mươi cây phi tiêu, Trầm Tuân phóng từng cái từng cái một về phía hồng tâm. Chờ Lạc Thập Giai định thần lại, thì gian hàng đã vây kín người, cô không nhìn rõ được bên trong thế nào, chỉ biết mỗi lần Trầm Tuân phóng ra một cái phi tiêu thì mọi người lại vỗ tay tán thưởng.

Đám người bu bám dần dần tản ra, Lạc Thập Giai nhìn xuyên qua khe hở thấy ông chủ cửa hàng vừa nãy còn cười gò đã xanh mét mặt mày, rút cây phi tiêu cuối cùng còn cắm giữa hồng tâm ra.

“Cái thẳng này ném chuẩn thật đấy.” Ông chủ tiệm miễn cưỡng cười. Quy định của quầy hàng này là một lần ném trúng mười cái, thì được dọn đổi một giải thưởng lớn nhất, đương nhiên ông chủ là người lỗ vốn.

Ông chủ đưa phần quà Chu Minh Nguyệt chọn cho cô, quay đầu lại hỏi Trầm Tuân, “Còn cậu thích cái nào?”

Trầm Tuân chống cằm suy nghĩ, quay lại chỉ Lạc Thập Giai, “Quà này tặng cho cô ấy nhé.”

Ông chủ không vui bước về phía quầy phần thưởng lớn, đang định gỡ xuống thì nghe thấy Trầm Tuân nói: “Không cần búp bê, đưa cho cô ấy cái kia đi.”

Anh tùy tiện chỉ vào sợi dây thun cột tóc hình con cá heo mà lúc nãy Lạc Thập Giai thích. Ông chủ vừa thấy mình không phải chịu tổn thất nữa, tất nhiên vui vẻ đồng ý, vội vàng rút dây thun cá heo kia xuống đưa cho Trầm Tuân.

Trầm Tuân nhếch môi, tiện tay ném đồ cột tóc sang cho Lạc Thập Giai. Còn bản thân thì kéo Chu Minh Nguyệt đang vui sướng rồi đi.

Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối đều trầm mặc không lên tiếng đi sau lưng bọn họ, cô nắm chặt sợi dây cột tóc trong lòng bàn tay, thấy lòng mình căng thẳng.

Hôm đó, Trầm Tuân và Chu Minh Nguyệt đưa Lạc Thập Giai về nhà trước, sau đó Trầm Tuân lại đưa Chu Minh Nguyệt về nhà.

Lạc Thập Giai cuộn tròn ngồi bên cạnh bồn hoa trong nhà ga hơn hai tiếng đồng hồ, Trầm Tuân mới quay về.

Thấy cô ngồi co rúm thành một cục ở chỗ ấy, Trầm Tuân khẽ cười, tùy tiện ngồi xuống bên cạnh Lạc Thập Giai, cởi áo khoác của mình quần Lạc Thập Giai vào bên trong áo. Thân mật như vậy, tự nhiên như vậy, cứ như hai người họ là cặp trai gái đang yêu nhau.

“Sao em biết anh sẽ quay lại?”

Trên tay Lạc Thập Giai vẫn còn cầm cọng thun cột tóc, nắm rất chặt, “Bởi vì em đang đợi anh.”

Trầm Tuân cười: “Nếu như anh không quay lại thì sao?”

“Chẳng phải đã quay lại rồi đó thôi?”

“Bởi vì anh biết em vẫn chờ anh.”

Đó là cảm giác rung động đáng sợ, nó sẽ đẩy bạn rơi vào địa ngục, biết rõ là sai, nhưng cô không đủ sức chống lại, mặc dù cố gạt bỏ thể nào đi nữa, thì lực hấp dẫn này vẫn tồn tại giữa hai người họ. Trong chỗ u minh hình như còn có một hang động đen tối như thế, rõ ràng không biết bên trong hang động đó có gì, nhưng cô lại không bỏ được lòng hiếu kỳ, cứ từng bước tiến vào bên trong.

Nơi đó không có hoa tươi gấm lụa, không có hi vọng. Đó là điều duy nhất Lạc Thập Giai có thể khẳng định chắc chắn.

Ban đêm gió mát hây hây, đông lạnh hơn hai tiếng đồng hồ, Lạc Thập Giai sắp đông cứng mất rồi. Rúc người vào trong áo khoác còn mang hơi ấm chỉ có duy nhất trên người Trầm Tuân, nhiệt độ kia chẳng khác nào ngọn lửa, gần như đốt Lạc Thập Giai thành tro bụi.

Lạc Thập Giai cúi đầu, nhìn mũi chân của mình, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Anh có biết vì sao em tên Lạc Thập Giai không?”

Trầm Tuân không nói gì, lẳng lặng đợi câu trả lời của cô.

“Khi em còn chưa chào đời, cái người được gọi là cha em bỗng mất tích. Người phụ nữ sinh ra em phải đi làm đi kiếm tiền nuôi em.” Thanh âm của Lạc Thập Giai vẫn bình thản, cũng vô cùng lạnh lùng, hình như đang kể một câu chuyện chẳng chút liên quan gì đến cô, “Bà ấy làm công việc nhơ nhớp như vậy, nhưng lại đặt tên em là ‘Thập Giai’, bà ấy muốn em là cô gái tốt đẹp nhất, có thành tích học tốt nhất ở trường, tìm được công việc tốt nhất và gả cho người đàn ông tốt nhất.”

“Thế nhưng, em chẳng bao giờ trở thành cô gái tốt đẹp như vậy.” Lạc Thập Giai mỉm môi cười, nụ cười thê lương, “Nhưng Chu Minh Nguyệt lại làm được.”

Lạc Thập Giai vỗ vỗ bụi trên người, đứng lên khỏi bồn hoa lạnh như băng, cởi áo khoác của Trầm Tuân trả lại cho anh, cũng đặt dây cột tóc hình con cá heo vào trong tay của anh, “Trầm Tuân, chớ làm tổn thương cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lạc Thập Giai xoay người rồi đi.

Vàng trắng sáng bị mây đêm che khuất, chỉ còn những ánh sao nhấp nháy. Ngoại trừ những tia sáng yếu ớt từ ánh đèn đường thì tất cả đều toát ra vẻ cô tịch, u uất.

Cô vừa bước đi được vài bước, Trầm Tuân đã đuổi tới nơi.

Anh là người có bản lĩnh cướp đoạt trời sanh, không hiểu thế nào là lùi bước cũng không biết ôn nhu. Tất cả chờ đợi đều bị ý nghĩ ham muốn đẩy lùi mất, cho nên một khi muốn cái gì sẽ lập tức đi đoạt lấy, đây cũng là cách sinh tồn của anh.

Anh ôm chầm lấy Lạc Thập Giai từ phía sau, cái ôm rất chặt, chặt đến mức khiến Lạc Thập Giai muốn nghẹt thở.

“Nếu như em thực lòng muốn anh chăm sóc cho cô ấy, thì em không nên nói những lời này.” Trầm Tuân cúi đầu chôn vùi mặt mình ở hõm vai của Lạc Thập Giai. Mặc cho bản thân sa vào trong mùi thơm thiếu nữ nhàn nhạt của cô.

“Em biết rõ, em nói những lời này chỉ làm anh thêm hứng thú với em hơn mà thôi.” Trầm Tuân xoay người Lạc Thập Giai lại, để cô nhìn thẳng vào anh, không cho cô có cơ hội trốn tránh, “Lạc Thập Giai, cố gì em lại cương quyết như vậy, em sợ cái gì? Trốn cái gì?”

Lạc Thập Giai không trốn được ánh mắt của anh, hai bàn tay nắm chặt lại, cố gắng dùng giọng nói bình thản, đáp: “Trầm Tuân, anh là bạn trai của Chu Minh Nguyệt, anh đối với em như vậy, phải chẳng không thích hợp?”

“Chỉ vì cái thân phận bạn trai này sao?” Trầm Tuân xì một tiếng chẳng đáng, “Chỉ vì cái này?”

“Anh buông tay.” Lạc Thập Giai cố sức vung tay ra, thế nhưng vẫn không thoát ra được, Trầm Tuân vốn cao lớn, sức cũng lớn, Lạc Thập Giai nào phải là đối thủ của anh, Lạc Thập Giai cũng tỏ ra tức giận.

“Cho anh ba ngày, anh sẽ giải quyết xong chuyện này.”

Nghe được câu này, Lạc Thập Giai trợn trừng mắt, “Trầm Tuấn! Anh dám.”

...

Nhiều năm trôi qua, anh đã thay đổi rồi. Anh đã từng theo đuổi cô như vậy, không để ý đến cảm nhận của người khác, trên thế giới này nào có chuyện gì làm cho Trầm Tuấn lo sợ? Anh trắng trợn chọc gậy phiền hà cho cô, nhưng cô chưa từng thực sự trách anh.

Cuộc đời này gặp được anh, chính là trả nợ cho kiếp trước chăng?

Năm đó, khi anh và Chu Minh Nguyệt chia tay, cô từng cảm thấy may mắn, cứ tưởng rằng hai người họ có thể tiến tới với nhau. Dù sao Trầm Tuấn là một kẻ thay bỏ như thay áo, anh đổi quá nhiều bạn gái rồi, chờ tất cả mọi người quên đi, có lẽ... có lẽ...

Cảm giác mệt mỏi kéo tới, Lạc Thập Giai nhắm mắt.

“Đi thôi.”

Lạc Thập Giai quay đầu kêu Trầm Tuấn. Trầm Tuấn đang cầm mấy cây phi tiêu trên tay.

“Là ông chủ nhét vào tay anh.” Về mặt anh đầy vô tội.

Lạc Thập Giai không ý kiến gì, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh chờ, “Vậy anh nhanh một chút.”

Cô gái ngồi trên cái vali kia vẫn còn tiếp tục quơ tay múa chân. Cô ta ném kém cỏi, hầu như chẳng được mấy cái trúng đích, cô gái bịu môi, vẫn không chịu chấp nhận sự thật.

Chắc là do quá chăm chú vào chuyện ném phi tiêu và bia ngắm, Lạc Thập Giai phát hiện, lại có tên trộm thừa dịp loạn đưa tay về phía túi của cô ta.

Cái túi đeo treo ngược ra phía sau lưng cô, mỗi khi cô ta khẽ động thì chiếc túi cũng lắc lư theo, tên trộm kia thử vài lần vẫn không được.

Lạc Thập Giai nhủ mảy, tiến về phía trước một bước, vốn định tách tên trộm kia ra, nhưng không ngờ lại bị người khác đưa tay ra cản lại.

“Làm gì vậy?” Trầm Tuấn vẫn còn đang ngắm nghía phi tiêu, cũng không liếc nhìn cô lấy một cái.

“Anh thấy rồi mà, còn hỏi?”

Trầm Tuấn đưa tay chống môi khẽ cười châm biếm, cúi đầu ghé vào bên tai Lạc Thập Giai, làn hơi ấm áp làm cho toàn thân Lạc Thập Giai mềm nhũn, “Em không sợ người ta thẹn quá hóa thành giận, chĩa dao về phía người nhiều chuyện?”

Lạc Thập Giai không nhìn được liếc mắt trừng anh, anh cũng mặc kệ chẳng để ý đến, chỉ nhếch môi cười khế. Sau đó, mém một cái phi tiêu chuẩn xác tàn nhẫn về ghim lên trên túi cô gái kia, tốc độ nhanh như vậy, thiếu chút nữa ghim lên tay trên trộm tàn ác.

Tên trộm cảnh giác liếc mắt nhìn Trầm Tuấn, biết được âm mưu của mình đã bị bại lộ, vội xoay người hòa vào dòng người đông đúc, trốn mất.

Lại nói đến cô gái bị tên trộm dòm ngó kia, cô ta hoảng sợ khi nhìn thấy phi tiêu Trầm Tuấn ghim trên túi của mình, lúc vừa quay đầu lại, đúng dịp thấy tên trộm đang rút tay từ trên túi của mình xuống, đôi mắt sợ hãi trợn trừng, sắc mặt trắng bệch, há miệng ra một hồi lâu vẫn không thốt thành lời. Đến khi tên trộm kia trốn mất mới hồi phục tinh thần lại, quay sang nhìn Trầm Tuấn, về mặt đầy cảm kích.

“Xin lỗi, tôi lỡ tay, không có cố ý.” Trầm Tuấn tỏ vẻ như không có việc gì nhặt phi tiêu kia về, cũng không nói gì với cô gái kia nữa.

Cuối cùng cũng có một chỗ trống, Trầm Tuấn tiến lên, bắt đầu thờ ơ ngắm nghía cái bia ngắm phi tiêu.

Lạc Thập Giai đứng bên cạnh anh, nhỏ giọng chất vấn, “Anh cũng không sợ người khác thẹn quá thành giận, chĩa dao về phía người nhiều chuyện?”

Trên mặt Trầm Tuấn chẳng tỏ vẻ gì, thờ ơ háng giọng một cái, gờ tay lên, phi tiêu bay vút đi ghim giữa hồng tâm.

“Bất kể là gặp phải ăn trộm, cướp hay bất cứ kẻ xấu xa nào ngoài xã hội, thì em cũng dừng lại gần, những người này, một khi bị chọc tức sẽ thí cái mạng đến cùng.” Trầm Tuấn cười cười, nhìn sang Lạc Thập Giai: “Cố mà giữ cái mạng nhỏ của em đi, tưởng sống dễ dàng lắm sao?”

Lạc Thập Giai cau mày: “Vậy sao anh còn ló đầu ra?”

“Vi anh khác em.” Trầm Tuấn xem thường liếc nhìn cô một cái, lại ngắm hồng tâm, về mặt vẫn nhàn nhạt: “Ngay từ khi sinh ra đàn ông đã cao to hơn, thân thể cường tráng hơn so với phụ nữ, cho nên đàn ông cần phải bảo vệ phụ nữ.”

Giọng nói của Trầm Tuấn chẳng trong trẻo, tựa hồ cũng lắng đọng thuận theo thời gian, có vẻ hơi thuần phát, anh dùng khẩu khí tầm thường nói: “Không phải muốn làm anh hùng, đây chẳng qua là sứ mệnh ông trời đã ban cho khi người tạo ra đàn ông và đàn bà.”

“Suy nghĩ cực đoan.” Nghe xong câu nói của Trầm Tuấn, Lạc Thập Giai lạnh lùng đánh giá.

Trầm Tuấn nhếch mày, từ chối cho ý kiến.

Không cần phần thưởng của ông chủ, họ rời khỏi khu chợ đêm, hai người đang chuẩn bị chia nhau ra đi lấy xe, thì nhìn thấy cô gái lúc nãy được Trầm Tuấn phi tiêu thoát khỏi tên trộm kia đang kéo vali hành lý công kênh bước về phía bọn họ.

“Chờ một chút.” Cô gái đẹp kia cất tiếng gọi yếu ớt và nũng nịu, cô đi tới trước mặt Trầm Tuấn hỏi, “Trông... trông đáng vẻ của hai người, cũng là du khách phải không?” Cô gái đưa tay phải với những ngón tay được sơn phết kỹ lưỡng ra, “Xin chào, tôi lên Lạc Giai Nghi, hai người có thể gọi tôi là Giai Giai.”

Trầm Tuấn nghe thấy hai chữ “Giai Giai”, liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai theo bản năng, sau đó lễ phép cười, bắt tay chào hỏi cùng cô ta. Cũng không đáp lời, càng không nói tên của mình.

“Không biết hai người có thể cho tôi quá giang một đoạn không? Tôi cũng đến đây du lịch.”

Cái cô tên Giai Giai tuy gọi cả hai người, nhưng ánh mắt rõ ràng chỉ nhìn chăm chăm vào Trầm Tuấn. Lạc Thập Giai bĩu môi, không muốn nhìn cô ta.

Thấy hai người đều không có phản ứng, Lạc Giai Nghi vội nói, “Tôi vẫn chưa tìm được khách sạn tá túc đêm nay, hai người cho tôi quá giang tìm một khách sạn cũng được.”

Lạc Thập Giai liếc mắt quan sát cô ta một lượt, lạnh lùng cười khế, “Cô muốn tìm khách sạn thế nào?”

“Được ở cùng hai người là ok.”

“...”

Lạc Thập Giai cau mày, nháy mắt với Trầm Tuấn, ý bảo hấn cự tuyệt. Ai biết hấn trảm mặc một hồi vậy mà đồng ý: “Cho cô quá giang một đoạn vậy.”

Trầm Tuấn nhận lấy hành lý của Lạc Giai Nghi, khỏi giải thích gì cứ thế đi thẳng về phía Lạc Thập Giai, “Cô ngồi xe của tôi, hành lý thì để xe cô ấy, bên trong xe tôi có dầu, e rằng sẽ làm dơ vali của cô.”

Về mặt Lạc Giai Nghi vui mừng, mặt mày hớn hờ đứng sau lưng Trầm Tuấn, nhìn Trầm Tuấn lại nhìn Lạc Thập Giai, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên đuôi xe Lạc Thập Giai, cô ngạc nhiên hét lên, “Thanh chắn bảo hiểm xe cô bị sao vậy? Bị tông à?”

Trầm Tuấn bỏ vào hành lý, Lạc Thập Giai bất mãn đóng mạnh nắp cốp sau, “Bị người ta tông đấy.”

“Sao chưa sửa?”

Lạc Thập Giai tức giận nhìn cô ta, phun ra hai chữ: “Không có tiền.”

“Hai người đang định đi đâu thế?”

“Tây An.” Trầm Tuấn hồi đáp.

Lạc Thập Giai nhin không được, lại tròn mắt liếc mắt nhìn anh một cái.

Nam nhân toàn những kẻ không đáng tin cậy, vừa nhìn thấy gái đẹp lập tức như thay đổi thành một người khác, Lạc Thập Giai đột nhiên hiểu tại sao Trầm Tuấn lại vừa ý Chu Tư Viện. Nam nhân mà, luôn coi trọng hạnh phúc của nửa người dưới nhiều hơn là so với hạnh phúc của nửa đời sau.

“Tôi cũng đang định đi Tây An đấy.” Lạc Giai Nghi mắt chớp chớp, lại nhìn Trầm Tuấn, sau đó cẩn thận dè dặt nói, “Nếu không hay là thế này, hai người cho tôi đi ké đến Tây An, tôi sẽ trả tiền cho hai người, năm nghìn có được không?” Cô ta liếc nhìn Lạc Thập Giai, tựa hồ đang hỏi ý kiến của cô, “Như vậy cô cũng có tiền sửa xe, cô thấy thế nào?”

Trầm Tuấn cười với cô, “Rất tốt.”

Lạc Thập Giai liếc mắt tròn mắt với liếc mắt, lạnh lùng cười, nói với Lạc Giai Nghi: “Vậy cô nên thêm một chút nữa.” Cô chắc chắn một tiếng rồi chỉ Trầm Tuấn: “Là anh ta đâm dít xe tôi, đầu xe anh ta chắc cũng phải sửa lại.”

...

Suốt đoạn đường này, Lạc Thập Giai luôn cảm thấy ngọt ngào. Cô vẫn bám theo xe của Trầm Tuấn, trong xe Trầm Tuấn hiện giờ không chỉ có mình anh mà còn có thêm Lạc Giai Nghi. Trên kính chiếu hậu luôn hiện lên hai cái đầu, thấy thế nào cũng khó chịu cực kỳ, cũng không biết bọn họ đang nói chuyện gì, chỉ thấy Lạc Giai Nghi liên tục liếc nhìn anh say đắm, tựa hồ rất là vui vẻ.

Xi, chưa từng thấy nữ nhân sao? Lạc Thập Giai khinh bỉ đập chân ga.

Trầm Tuấn tùy tiện tìm một nhà nghỉ, anh bước lên quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng. Lạc Giai Nghi bước nhanh lại đưa tiền cho anh.

Lục Giai Nghi lặng lẽ đi vòng qua bên cạnh Lạc Thập Giai, khuôn mặt hơi ửng hồng, nhỏ giọng nói, “Ghê của chị đẹp trai ghê.”

“Không phải ghê của tôi.”

Câu trả lời của Lạc Thập Giai làm cho ánh mắt Lục Giai Nghi sáng ngời: “Vậy anh ta có bạn gái chưa?”

“Không có.” Chỉ có vợ trước và con gái.

“Em cura anh ấy được không?”

Lạc Thập Giai duỗi tay ra làm tư thế mời, “Cứ tự nhiên.”

Trầm Tuần đăng ký nhận phòng xong, trước tiên đưa thẻ phòng của Lục Giai Nghi cho cô, còn giúp cô xách vali lên phòng rồi mới đi đến trước mặt Lạc Thập Giai, đưa thẻ phòng cho cô. Trầm Tuần dặn, “Sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai phải đi sớm.”

Lạc Thập Giai thích thú nhìn anh, vừa liếc nhìn phương hướng Lục Giai Nghi vừa rời khỏi, “Lời này anh nên để dành nói với chính mình đi.”

Trầm Tuần khinh miệt nhìn cô, “Cô bé kia có tiền, em không thấy sao?”

“Cho nên?” Tôi không chỉ nhìn cô ta có tiền, còn nhìn thấy cô ta mê anh cơ đấy.

“Đắt theo cô ta cũng tốt chứ sao, tiết kiệm được một khoản, không tốt sao?”

“Anh đang nghĩ gì trong đầu thì chỉ mình anh biết thôi.”

Lục Giai Nghi này quả nhiên chẳng phải cô gái như vậy, vì theo đuổi Trầm Tuần mà chịu đến ở nhà nghỉ kiểu này, cuối cùng nghỉ không quen, đêm hôm khuya khoắc chạy đến phòng Lạc Thập Giai đòi ngủ chung. Đầu tiên là đòi mua cái máy sấy công suất lớn, bảo là máy sấy tầm trung không tạo được kiểu dáng đẹp. Một lát sau lại nói đồ trong nhà nghỉ không vệ sinh, bắt Lạc Thập Giai đến giúp đỡ, thay đổi tất cả vật dụng trên giường cô ta.

Cô gái này đúng là biết cách hành hạ người khác. Cuối cùng, Lạc Thập Giai suýt chút nữa tìm cách chạy trốn.

Có lẽ do quá mệt mỏi, đêm hôm đó Lạc Thập Giai ngủ say như chết, vừa thức dậy, phản ứng đầu tiên của cô là đi tìm Trầm Tuần.

Mới vừa ra khỏi cửa phòng, đã nhìn thấy khá nhiều cảnh sát đứng dưới tầng trệt. Về mặt Lục Giai Nghi trắng bệch đang khai báo với cảnh sát.

“Làm sao vậy?” Lạc Thập Giai đi tới.

“Tôi bị trộm.” Về mặt Lục Giai Nghi uể oải: “Toàn bộ vali của tôi bị mất sạch rồi.”

“Cái vali kia cũng là hàng hiệu, bán qua tay cũng có thể thu được hơn một vạn tệ, haizzz, tên trộm này cũng là kẻ biết coi hàng.”

Đúng lúc này, Trầm Tuần cũng xuống lầu tìm Lạc Thập Giai. Mới qua có một đêm, vậy mà về mặt lúc này của anh nhìn Lục Giai Nghi hoàn toàn bất đồng với ngày hôm qua, trở lên vô cùng lạnh lùng, thậm chí cũng không liếc nhìn cô một cái.

“Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi.” Trầm Tuần nói xong cũng vội quay về phòng.

Lạc Thập Giai đi theo anh, bởi vì bị trộm cuỗm sạch sẽ, biết rõ không thể giúp đỡ Lục Giai Nghi được, Lạc Thập Giai nói, “Lục Giai nghi bị trộm, hiện tại cũng không thể đi tiếp được, đợi cô ta đi, đưa cô ta đến Tây An cùng.”

“Không dư hơi.” Trầm Tuần lạnh lùng cự tuyệt.

Lạc Thập Giai cau mày, thái độ Trầm Tuần thay đổi quá nhanh làm cho cô không theo kịp, “Ngày hôm qua em không muốn thì anh lại đòi, còn nói là vì cô ta có tiền? Ngày hôm nay cô ấy bị trộm, không có tiền lại trở thành gánh nặng, cho nên anh không dẫn theo?” Lạc Thập Giai càng nghĩ càng cảm thấy chính là lí do này, lại nhìn sang Trầm Tuần, không nhận được nảy sinh ý chán ghét, “Trầm Tuần, anh đúng là kẻ biết lợi dụng đấy.”

Trầm Tuần vẫn mặt mày cứng đờ, nghe cô nói như vậy, đột nhiên xoay đầu lại, về mặt nghiêm túc, sắc mặt tái xanh, một lát sau anh mới lạnh lùng nói, “Đúng, không đủ tiền thì không nên mang theo em, em mới là kẻ rắc rối.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Lạc Thập Giai bĩu môi, nếu lấy bản tính trước kia thì cô đã chạy lại mắng anh một trận rồi, nhưng lúc này Lạc Thập Giai quả thật chẳng có một xu dính túi, đành phải kìm nén cơn tức này lái xe chạy theo phía sau.

Lạc Thập Giai khẳng khái muốn dẫn Lạc Giai Nghi đi theo, đồng cảm trước tình cảnh mình cũng từng trải qua khiến cho cô không đành lòng bỏ cô ta lại. Tuy rằng đang trong giai đoạn ‘chiến tranh lạnh’ với Trầm Tuần, nhưng Lạc Thập Giai vẫn cảm giác được Trầm Tuần cố ý chạy chậm chờ cô.

Lạc Thập Giai trầm mặc lái xe, Lạc Giai Nghi về mặt uể oải ngồi ở ghế bên cạnh.

“Đến Tây An rồi, tôi không thể dẫn cô theo được nữa, cô tự nghĩ cách đi về nhà nhé.”

Lạc Giai Nghi vừa nghe Lạc Thập Giai nói không thể dẫn cô đi theo nữa liền bù lu bù loa kể lể, “Đừng mà, đừng bỏ tôi lại đây chứ.”

Lạc Thập Giai tròn mắt kinh ngạc, quay đầu lại thấy vẻ mặt Lạc Giai Nghi không cam tâm tròn to nhìn thẳng về phía trước, rầu rĩ cắn cắn môi của mình.

“Anh ấy là bạn trai của cô hả?” Lạc Giai Nghi nói: “Bằng không thì anh ta cũng yêu cô.”

Lạc Thập Giai biết anh ta mà Lạc Giai Nghi đang ám chỉ chính là Trầm Tuần. Haizzz, cô nương này quả nhiên muốn cưa Trầm Tuần.

Không muốn trả lời, Lạc Thập Giai chỉ nói điều mình cần nói, “Tới Tây An thì cô tự lo cho mình đi.”

“Anh ta dám sỉ nhục tôi.” Lạc Giai Nghi vẫn còn bực bội lắm bầm, “Tôi chưa từng bị mất mặt như vậy bao giờ, nếu không trả thù thì sao tôi chịu được. Tôi hôm qua, tôi gọi điện thoại báo anh ta đến phòng của tôi, anh ta không chịu đến. Nếu anh ta chịu tới thì tôi cũng sẽ không đến phòng anh ta, nếu không phải tôi đi tìm anh ta, thì tôi cũng sẽ không quên khóa cửa, cũng sẽ không khóc lóc đau lòng chạy ra khỏi khách sạn, cũng không đến nổi trễ như thế mới về phòng, cũng không bị mất đồ.”

“...”

Lái xe vào trong thành phố Tây An, Trầm Tuần tùy tiện dừng lại trước một cây xăng, tiếp thêm nhiên liệu.

Liếc nhìn ra xa, thấy xe của Lạc Thập Giai cũng chạy tới. Trong tay cô chỉ có chừng một trăm tệ, chính là số tiền Trầm Tuần đưa cho cô ăn cơm lần trước. Vì không có nhiều tiền, đương nhiên cô cũng không cố chen lên xếp hàng, chỉ dừng xe ở bên cạnh. Cô dựa người vào xe, tuy là cố tỏ ra thật tự nhiên, nhưng vẻ quần bách vẫn hiện rõ lên trên mặt không thể che giấu. Lạc Thập Giai vẫn len lén nhìn về phía anh, anh cũng làm lơ không thèm để ý đến, còn cố ý bỏ đi xa.

Nhìn thoáng qua túi tiền cũng chẳng còn bao nhiêu, Trầm Tuần gọi điện thoại về nhà.

“...”

“Manh Manh có khỏe không?” Đoạn đường này, anh cũng không dám gọi điện thoại về nhà, trong tiềm thức tự nảy ra ý muốn trốn tránh. Nhắc đến con gái, Trầm Tuần hơi ngại ngùng.

“Đi học rồi, ngày nào cũng nói nhớ con đấy.” bà Trầm nói, “Lo về nhà cho sớm, bây giờ nó còn chịu nghe lời, thêm một thời gian nữa thì khó nói lắm.”

“Con biết rồi.”

“Chuyện bên Khu tự trị Ninh Hạ thế nào rồi?”

“Con vẫn chưa tới Khu tự trị Ninh Hạ.” Trầm Tuần nói: “Con đến Tây An tìm Trường Trì trước.”

Bà Trầm thở dài một hơi: “Nó ôm tiền cao chạy xa bay rồi, làm gì có chuyện ngồi ở nhà chờ con đến tìm. Đoán chừng nó đã lên kế hoạch tị mi từ lâu. Nghiệp chướng, cuống tiền thì thôi đi, sao còn gây ra chuyện hại chết nhiều người như thế chứ.”

Trầm Tuần không lên tiếng, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Mẹ chuyển thêm cho con ba ngàn tệ nữa nhé.”

“Ngày mai mẹ ra chuyển cho,” Giọng bà Trầm cũng ngại ngùng: “Mẹ đã nói con cầm nhiều đó tiền sẽ không đủ mà, con còn một mực để lại cho mẹ. Mẹ và Manh Manh cần tiêu gì nhiều đâu.”

Vốn dĩ đủ dùng.

Trầm Tuần yên lặng nhìn thoáng qua người phụ nữ gầy tong teo có mái tóc ngắn đứng ở phía xa, lại lần nữa trầm mặc.

“Con làm xong việc sẽ quay về.” Trầm Tuần nói.

“Đi đường cẩn thận đấy, tiền hết còn có thể kiếm lại, người mới là điều quan trọng nhất.”

“Vâng.”

...

Trầm Tuần cũng không còn nhớ bản thân mình đã bao nhiêu năm không xin tiền mẹ nữa, lúc anh khổ nhất cũng chỉ có một mình anh khổ.

Lần này suy nghĩ lâu như vậy vẫn chưa chịu lên tiếng, tầm mắt của Trầm Tuần nhìn về người phụ nữ không có tim không có phổi đằng kia. Nghĩ thầm, kiếp nạn này quả thật không trốn tránh được.

Rõ ràng có thể bỏ mặc, nhưng anh vẫn không đành lòng.

Đêm qua, khi anh trở về phòng, mới vừa tắm rửa xong thì nhận được điện thoại của cái cô Lục Giai Nghi kia gọi sang, cùng ở chung một nhà nghĩ sẽ phiền phức như vậy đây, chỉ cần biết số phòng là có thể gọi điện thoại nội tuyến sang.

Lục Giai Nghi muốn gọi anh đến phòng cô ta, Trầm Tuần chẳng thèm nghe cô ta đang viện cái gì nữa, biết mục đích của cô là gì thì trong lòng dâng lên con tức, thẳng thừng từ chối.

Nhưng không nghĩ Lục Giai Nghi lại không chịu từ bỏ ý định, còn chạy sang phòng của anh, anh vốn dĩ không muốn để cho cô ta đi vào, nhưng cô ta thừa dịp anh không để ý lách mình chui vào. Trầm Tuần nhìn cái cô dây dưa khó chịu này, nhũn nhũn một cái, cố nén con tức trong bụng.

“Đã trễ thế này rồi mà anh chưa ngủ sao?” Về mặt Lục Giai Nghi mập mờ, trong đôi mắt không còn vẻ mụ mị giống như ban ngày, “Em ngủ giường bên đó không quen, chúng ta nói chuyện chút nhé?” Vừa nói, cô ta vừa đi đến giường của anh, ngồi xuống.

“Cô đi ra đi, đừng để tôi kéo cô ra.” Trầm Tuần lạnh lùng nói, điều bộ chẳng cho phép ai lại gần mình, chẳng chừa cho cô một chút cơ hội tán công nào.

Lục Giai Nghi chưa từng gặp phải tình huống không ăn được thế này, nhất thời bị câu nói của anh chọc cho đỏ mặt tía tai, khuôn mặt lập tức suy sụp, “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Không có ý gì.” Trầm Tuần lạnh lùng, “Tôi chẳng có hứng thú gì với cô, nhìn xem, năm ngàn tệ của cô tôi không thể kiếm được sao.”

Lục Giai Nghi vừa nghe anh nói như vậy, lập tức thẹn quá thành giận, thoáng chốc nhảy dựng lên. Về mập mờ trong mắt biến mất, giờ chỉ có tức giận ngút trời. Cô mím chặt môi, một lát sau đột nhiên lạnh lùng xì một tiếng: “Đáng tiếc, cho dù anh thấy hứng thú như thế nào, thì đêm nay cô ta chắc chắn sẽ không đến, cô ta bị tôi hành cho cả đêm, giờ chắc đã mệt mỏi ngủ rồi.”

Trầm Tuần cau mày: “Cô có ý gì?”

Là con gái nhà giàu, làm sao cô ta chấp nhận được chuyện bị người ta hạ nhục như vậy, hiển nhiên sẽ không khách khí, buông lời cay nghiệt, “Đừng cho là tôi không nhìn ra, anh và cái cô họ Lạc kia có quan hệ không bình thường. Hai người các người cũng biết cách đóng kịch thật, rõ ràng là muốn được cùng ở với nhau, còn giả bộ như chẳng có quan hệ gì, cố ý không chung một phòng! Kiểu cách!”

Bàn tay của Trầm Tuần nắm chặt, đè ép tức giận. Ngay cả anh cũng không biết con tức này từ đâu mà đến. Trầm Tuần chưa bao giờ quan tâm mình như thế nào trong mắt người khác. Thế nhưng một khi đụng đến Lạc Thập Giai, anh luôn không khắc chế được tính tình của mình. Anh không thể nhẫn nhịn được khi một người xa lạ lại chửi bới cô.

Rất nhiều năm trước cô đã dùng giọng nói đầy tuyệt vọng như vậy nói với anh, cô không thể làm một cô gái tốt.

Nhưng nhiều năm như vậy đi qua, trong trái tim anh, cô vẫn luôn là cô gái tốt nhất, là xương là máu của anh, là nỗi tưởng niệm tâm thường nhất của anh, là một luồng gió mờ ảo mà cả đời anh đều không có được.

“Cút ra ngoài.” Trầm Tuần gần như cắn răng nghiền lợi nói ra ba chữ này.

Một tiếng hô kinh sợ khẽ vang lên. Khuôn mặt anh vẫn lạnh như băng, chân mày nhíu chặt, dáng vẻ rất kinh khủng. Lục Giai Nghi chưa từng thấy người đàn ông nào đáng sợ như vậy, tiếng rống to của anh làm cho cô khiếp sợ và ảm ức, cộng thêm vừa rồi bị anh nhục nhã, nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống.

“Tôi cứ không ra đây, anh bảo tôi ra là tôi phải ra sao? Như thế thật mất mặt.”

...Nếu thay đổi là Trầm Tuần thuở thiếu thời sẽ còn nói hai câu màu mè dễ dàng dành con gái. Mấy năm nay bên cạnh anh ngoại trừ Chu Tư Viện thì không còn cô gái nào nữa, cũng không có kiên nhẫn với bất cứ ai.

Lục Giai Nghi không chịu đi, anh lại không muốn nhìn thấy cô, thế thì anh đi. Anh cảm áo khoác lên liền bước ra ngoài, hút mấy điếu thuốc, còn bước vào quầy rượu, ngồi thật lâu trên ghế salon nơi sảnh đợi, chờ đến khi người tinh táo hẳn mới quay về phòng.

Lục Giai Nghi còn chưa đi, đôi mắt ửng hồng, từ từ mở to trừng Trầm Tuần.

Lần này giọng nói của Trầm Tuần bình tĩnh rất nhiều, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ.

“Đi ra ngoài.”

Ba chữ cũng đủ để cho mặt mũi Lục Giai Nghi mất hết. Rốt cục cô cũng chịu không thấu được nữa, che mặt khóc chạy ra ngoài.

...

Lục Giai Nghi bị trộm, Trầm Tuấn cũng không có bao nhiêu tia đồng tình dành cho cô. Cô bé nào quá kiêu căng, cũng tự cho là đúng.

Nhưng Trầm Tuấn thật không ngờ, Lạc Thập Giai lại nổi lên tâm địa Bò Sát, bản thân mình đã khó khăn đến rách nát còn thích xen vào chuyện của người khác.

Nghĩ đến những lời cô nói hồi sáng...

Đáy lòng Trầm Tuấn trầm xuống, nhúu lại mi, không muốn trông thấy cô nữa, tiếp tục quay vào trong xe.

Đến khu vực thành thị Tây An, Lạc Thập Giai liền thả Lục Giai Nghi xuống. Cuối cùng hai người chia tay trong buồn bực, trên người Lạc Thập Giai chỉ còn chừng trăm tệ, cô không thể tiếp tục tốt bụng được nữa, Lục Giai Nghi cũng chẳng thể tiếp tế được gì cho cô.

Sau khi Lục Giai Nghi đi rồi, Lạc Thập Giai toàn tâm toàn ý đuổi theo xe Trầm Tuấn. Tay lái của Trầm Tuấn rất tốt, may là cô cũng không lười, cuối cùng cũng đuổi kịp theo xe anh.

Trông thấy xe anh dừng ở ven đường, còn anh đang mua hoa quả trong một cửa hàng gần đó. Anh nhìn hồi lâu, rút cuộc cầm lấy một giỏ trái cây, lại cầm thêm một nải chuối tiêu, ông chủ cân lên xong xuôi báo giá cho anh.

Lạc Thập Giai biết mình hiểu lầm anh, có chút đuối lý.

Yên lặng đi tới bên cạnh Trầm Tuấn, giữ tay anh đang định đưa tiền lại, nói với ông chủ, “Này ông chủ, nói đúng giá một chút đi, chớ thấy người ngoài đến đây mà chém như thế, thế thì không mua nữa, chúng tôi trả lại đồ cho ông.”

...

Lạc Thập Giai nói một loạt toàn bằng tiếng địa phương, giỏ trái cây hạ giá xuống 15 tệ, nải chuối tiêu trong nháy mắt cũng ít đi một nửa.

“Em là người Tây An?” Trầm Tuấn cầm lấy túi trái cây, quay sang nhìn cô một cái, cau mày.

Lạc Thập Giai đi song song với anh, mỗi bước chân đều cảm thấy dường như không chân thật.

Mảnh đất này là cái kết trong lòng cô.

Lạc Thập Giai nhẹ thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Đã vài chục năm chưa từng về lại đây.”

“Người nhà của em đâu?” Trầm Tuấn cơ hồ là vô ý thức hỏi ra vấn đề này, hỏi xong, trên mặt anh hơi lộ ra vẻ mất tự nhiên.

Anh dừng một chút, đột nhiên dừng bước lại, lạnh lùng quay đầu nói với cô: “Vừa hay, tìm người nhà của em giúp em quay về thành phố Thẩm Quyến nhé.”

Lạc Thập Giai biết anh vẫn còn tức giận, bị anh nói như thế cũng không giận. Cô đưa mắt nhìn anh, lộ vẻ giảo hoạt, ngẩng đầu nói: “Thế nào, anh sợ em cuốn tiền của anh chạy mất sao?”

Nhìn cô cười tươi, mặt dày nhón chân lên xít lại gần Trầm Tuấn, quay sang phả khí vào vành tai anh, điệu bộ mập mờ.

Phụ nữ luôn luôn có một chút vũ khí đặc thù. Lạc Thập Giai ghé vào lỗ tai hân nũng nịu oán giận, thì thầm một câu, ý nghĩa xa xôi, “Có nợ tất trả, anh không cần sao?”

Trầm Tuấn ngậy người ra, đưa tay giữ chặt cô lại, không cho phép cô nhích lại gần thêm nữa.

“Lạc Thập Giai, một vừa hai phải.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Xi.” Lạc Thập Giai bĩu môi, liếc ánh mắt đầy hèn mọn nhìn Trầm Tuấn: “Đùa chút mà làm thấy ghê, ai mà không biết trước kia anh thuộc dạng đàn ông thế nào.”

Lạc Thập Giai vòng qua Trầm Tuấn, đứng nghiêm ở bên cạnh, cố ý tạo khoảng cách với anh.

Trầm Tuần dường như nín thở, trầm mặc nhìn chằm chằm Lạc Thập Giai, cố gắng tìm kiếm chút ấm áp trong mắt người phụ nữ lãnh tính này, nhưng đến cuối cùng anh vẫn không tìm ra.

Trước đây, anh thuộc dạng đàn ông gì? Đều cán, tùy tiện, làm tổn thương tình cảm của nhiều thiếu nữ?

Trầm Tuần tự giễu cười, trách sao sau này lại bị báo ứng.

Nhìn “báo ứng” trước mắt mình, Trầm Tuần nhẹ thở dài một hơi. Trên mặt cũng không có biểu tình gì, chỉ phảng phất giống như thuận miệng hỏi: “Ăn cơm không?”

Lạc Thập Giai thấy anh chịu nói chuyện với mình, đương nhiên cũng không thêm làm giá gì nữa. Mấy năm này Lạc Thập Giai chẳng học được điều gì, chỉ học được hai chữ ‘thức thời’, cô nháy chân sao lại gần anh, trên mặt nở nụ cười rục rịch, “Ăn! Đương nhiên muốn ăn!”

...

Trầm Tuần dẫn Lạc Thập Giai đi ăn cà ri gà. Cuối cùng không phải ăn mì nữa rồi, Lạc Thập Giai cảm động muốn rơi nước mắt, cầm lấy chiếc đũa vui sướng ăn ngẫu nhiên. Về phần Trầm Tuần, vẫn là thói quen ăn ào ào chẳng khác nào bò nhai cỏ. Khi anh ăn cơm luôn trầm mặc lại chẳng có thú vị gì, cơ bản chẳng chút linh động, chỉ cầm đầu ăn với ăn. Lạc Thập Giai chẳng thể hiểu được người đàn ông từng múa những bài quyền đẹp mắt như vậy, sao lại biến thành đáng về ngày hôm nay?

Là Chu Tư Viện thay đổi anh ta sao?

Trầm Tuần không biết Lạc Thập Giai đang suy nghĩ chuyện của mình, vẫn cầm đầu ăn. Anh ăn rất nhanh, ăn xong lại cầm đầu chăm chú nhìn vào điện thoại.

Nhìn thấy anh chăm chú quá, cho nên Lạc Thập Giai ăn uống, lau miệng xong xuôi mà anh vẫn chưa phát giác ra.

Lạc Thập Giai nhất thời hiếu kỳ, rón ra rón rén đứng lên đi tới bên cạnh anh, vỗ vỗ lên vai của anh.

Trầm Tuần ngẩng đầu theo bản năng, ngón tay nhích một cái, vẫn chưa kịp khóa màn hình điện thoại di động lại, Lạc Thập Giai nhìn thấy tấm hình làm ảnh nền trên điện thoại của Trầm Tuần.

Một cô bé tóc ngắn, mặc trên người đồng phục học sinh màu lam nhạt, cười tươi như hoa. Khuôn mặt nhỏ nhắn, da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt to tròn, như hai trái nho nhỏ, cũng là ưu điểm trước đây của Chu Tư Viện. Chỉ là không có mị thái phong trần của Chu Tư Viện, càng nhìn càng thấy thích.

“Con gái anh à?” Lạc Thập Giai cúi người xuống hỏi.

Trầm Tuần ngẩn ra, động tác trên tay hơi cứng ngắt. Anh đưa tay ấn vào nút khoá màn hình lại, lập tức gạt đầu: “Ừm.”

“Thật đáng yêu.”

“Hừm.”

Lạc Thập Giai nhìn Trầm Tuần, biết mà còn hỏi, “Thế vợ anh đâu? Yên lòng để anh đi một mình xa như vậy à?”

“Ly hôn.” Trầm Tuần liếc nhìn Lạc Thập Giai, khiến cho Lạc Thập Giai hơi chột dạ nhấp nhím môi. Giọng nói của anh vẫn lạnh lùng, nói như giao phó, không có cảm tình.

“Hà.” Lạc Thập Giai đối với câu trả lời này chẳng có ý kiến gì, chỉ hỏi tiếp theo trình tự, “Đứa bé được xử cho anh nuôi?”

Trầm Tuần hé mắt, nghi ngờ nhìn cô.

Trong tiệm cơm, khách khứa nườm nượp tấp nập, tiếng trò chuyện và cả tiếng gọi nhau í ới, Trầm Tuần và Lạc Thập Giai bị bao trùm trong không gian náo nhiệt đó, mùi thức ăn, mùi men bia lan tỏa trong không khí, Lạc Thập Giai mím môi có chút khấn trương nắm chặt bàn tay, nhìn thẳng vào mắt Trầm Tuần ngồi ở đối diện.

Kỳ thực Lạc Thập Giai cũng không có tâm trách nhiệm, nhưng bệnh nghề nghiệp vẫn không khác chế được. Cô chưa kết hôn, lại chẳng có con cái, không thể thấu hiểu được cái gọi là tấm lòng của bậc làm cha làm mẹ. Trước đây cũng từng tiếp nhận mấy vụ án như vậy, cho tới bây giờ cô đều tỉnh táo cân nhắc thiệt hơn trong đó, con cái cũng được quy thành tài sản để phân xử.

“Kỳ thực em cảm thấy anh vẫn còn trẻ, không cần thiết phải tranh giành đứa con này. Nếu như không có con cái, em thấy anh dễ dàng tìm một người phụ nữ khác hơn.”

Ánh mắt Trầm Tuần âm thầm, đưa mắt nhìn thẳng Lạc Thập Giai giống như muốn nhìn xuyên thấu qua người của cô, khiến cô cảm giác da mình bông rớt, vừa vô cùng lo lắng vừa đau đớn, không thể chịu đựng được phải đưa tay che mắt vai mình.

“Em chỉ thuận miệng nói thế thôi.” Tầm mắt Lạc Thập Giai liếc nhìn sang chỗ khác.

Trầm Tuân lạnh nhạt, một lát sau mới khẽ nhếch môi, giọng nói lạnh lùng: “Anh không cần đàn bà.”

Lạc Thập Giai vốn còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng cổ họng như bị chặn, buộc cô phải ngậm miệng lại. Cô đưa tay sờ sờ cằm, biết bản thân vừa chọc phải ổ kiến lửa, không thềm nói tiếp nữa.

Com nước xong, Trầm Tuân tính tiền xong thì nhận được một cú điện thoại, anh không muốn nhận cuộc gọi này ngay trước mặt Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai cũng rất tự giác, đứng cách xa chờ anh.

Cú điện thoại này gọi rất lâu, ước chừng phải đến mười phút.

Hiếm khi thấy anh nói chuyện cùng ai lâu như vậy, nhất là về mặt của anh sau khi cuộc điện thoại này kết thúc, dưới đuôi mắt tựa hồ có chút nhân khí hơn hẳn, như vậy trông rất lạ lắm.

“Em đi tìm nhà nghỉ đi, anh đến ga tàu đón người bạn, lát nữa quay về tìm em sau.” Trầm Tuân đơn giản giao việc cho cô.

Anh bước về phía chiếc xe Jeep màu đen, đang chuẩn bị kéo cửa xe của mình, mới vừa nâng tay lên lại bị Lạc Thập Giai ngăn cản. Trầm Tuân ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn cô.

“Anh bảo em phải đi đâu? Em không có tiền.” Lạc Thập Giai cắn môi mới ngập ngừng nói: “Anh đi đón ai?”

Trầm Tuân nghe cô nhắc nhở như vậy mới nhớ tới tình huống hiện giờ của Lạc Thập Giai, vội vàng móc tiền ra đưa cho cô.

“Người anh đi đón là đàn ông hay đàn bà?” Lạc Thập Giai vẫn cắn môi như cũ, nhìn về mặt háo hức của anh, khiến cô không chịu được.

Thanh âm của Lạc Thập Giai được gió thổi vào tai của Trầm Tuân, anh chỉ cảm thấy thanh âm kia mang theo sự nũng nịu nhu nhược, làm cho anh hơi mông lung suy nghĩ vẩn vơ. Bàn tay đang cầm tiền của Trầm Tuân khẽ khựng lại trong giây lát, rõ ràng cũng không có phát sinh bất cứ chuyện gì thể nhưng vẫn không nhịn được khẽ mỉm cười.

“Đàn ông.” Anh bỏ tiền lại vào túi, “Em bám theo xe anh nhé, dù sao em cũng đâu có việc gì để làm.”

Lạc Thập Giai xụ mặt, hơi buồn bực đáp, “Ai nói em không có việc gì làm?”

“Vậy có đi hay là không?”

“Thôi, theo anh một lát cũng chả sao!” Lạc Thập Giai nói xong cũng quay ngược về xe của mình, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm xe của Trầm Tuân.

Trầm Tuân thấy thỉnh thoảng cô tỏ ra bướng bỉnh giống như trẻ con với mình, cũng nhịn không được mỉm môi cười cười.

Nhà ga Tây An được đặt ở nơi có phong cách nhất xung quanh cổ thành. Kiến trúc được mô phỏng theo thời Đường. Tất cả ga xe lửa đều như nhau, người đến người đi tấp nập, tiểu thương nhiệt tình, lễ khách vội vã là phong cảnh mãi không thay đổi ở đây.

Tiếng thông báo lưu trình tàu đến tàu đi liên tục thoát ra từ trong loa phát thanh, giọng nói ngọt ngào của cô phát thanh viên, Lạc Thập Giai lắng nghe địa danh, khá quen thuộc lại rất xa lạ, thật kỳ lạ, trên đất nước rộng lớn này, vẫn còn rất nhiều nơi cô chưa từng đặt chân đến.

Trầm Tuân vẫn nhìn chằm chằm ra phía cửa, thông thả không chút vội vã, Lạc Thập Giai đứng cách Trầm Tuân một đoạn.

Khi còn bé Lạc Thập Giai rất thích đường ray, phía sau căn nhà cũ là một tuyến đường ray tàu lửa. Không có mẹ kiên nhẫn an ủi, cũng không có cha ân cần cưng chiều, đoàn rầu đi ngang qua hộp tàu với thanh âm của đường ray chính là khúc nhạc ru duy nhất của Lạc Thập Giai, chỉ có thanh âm xình xịch kia mới giúp cô đi vào giấc ngủ ngọt ngào, sau đó, cô lớn lên, nhưng vẫn thích ngồi xe lửa, cô thích thanh âm kia, cũng thích cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ tàu. Trình Tri không hiểu sở thích này của cô, sau này công việc bừa bộn cũng khiến anh không còn kiên nhẫn, muốn đi đâu cũng mua vé máy bay, thỉnh thoảng cô lại mua vé xe, những lúc như thế anh đều la trời than đất.

Lạc Thập Giai trầm mặc đứng sau Trầm Tuân, vô cùng buồn chán xê chân chà chà lên cục gạch, ánh mắt liên tục nhìn xung quanh.

“Trầm Tuân!” Một giọng đàn ông hùng hậu mang theo tiếng địa phương của người dân thành phố Thẩm Quyến gọi tên Trầm Tuân.

Lạc Thập Giai vô ý thức quay đầu lại. Chỉ thấy Trầm Tuân cách vài bước về phía trước, mặc dù không có nói chuyện, nhưng vẫn thấy được sự vui vẻ và thật lòng trong mắt anh. Trên tay người nọ cầm theo hành lý đơn giản, hàn huyền thô lỗ với Trầm Tuân, cuối cùng mới chính thức đi xuống bậc thang, Lạc Thập Giai lúc này mới nhìn rõ người này.

“Luật sư Lạc?”

“Ông chủ Hàn?”

Hai người hầu như đồng thời thốt lên, sau đó lại cùng nhau quay đầu lại, về mặt khiếp sợ nhìn Trầm Tuân.

Thế giới này, nguyên lai nhỏ như vậy.

***

Lạc Thập Giai đi một mình ở phía trước, cô cũng hiểu được hai người họ cần chút không gian riêng trò chuyện với nhau.

Hàn Đông nhìn thoáng qua thân ảnh gầy tong teo đang đi phía trước, không kìm được lòng hiếu kỳ, hỏi Trầm Tuân, “Làm sao cậu quen biết Luật sư Lạc?”

Ánh mắt của Trầm Tuân cũng nhìn người phụ nữ đang bước phía trước, không trả lời câu hỏi của Hàn Đông mà hỏi ngược lại, “Sao anh biết cô ấy?”

“Cô ấy là khách quen của một người đồng nghiệp giới thiệu đến chỗ của tôi, chiếc Mazda của cô ấy đấy? Cô ấy vẫn thường mang nó đến chỗ tôi bảo dưỡng.”

Trầm Tuân không lên tiếng, chỉ gật đầu, lúc này mới trả lời Hàn Đông: “Tình cờ gặp trên đường.” Nói xong lại ngẫm nghĩ một chút, rồi bồi thêm một câu, “Là bạn học cũ.”

Sau khi Hàn Đông nghe thấy câu trả lời của Trầm Tuân lại lộ ra chút hứng thú khác thường, “Bạn học? Ngoại trừ Trường Tri, trước giờ chưa từng nghe cậu nhắc qua người bạn học nào.”

Trầm Tuân cúi đầu tự giễu cười: “Quả thực nhớ không nhiều lắm.”

Hàn Đông dùng vai đẩy đẩy Trầm Tuân: “Vậy chuyện con gái của cậu, có thể nhờ Luật sư Lạc giúp đỡ, tôi nghe đồng nghiệp nói, Luật sư Lạc được xếp vào hạng luật sư có tài, chỉ cần cô ta gật đầu, chuyện gì cũng làm được.”

“Hừm.”

“Chỉ cần cậu nhờ cô ấy, đoán chừng Mạnh Mạnh nhất định sẽ là của cậu rồi.”

Trầm Tuân không muốn tiếp tục đề tài này nữa, trực tiếp trả lời: “Không có tiền mời luật sư.”

Hàn Đông nhìn Lạc Thập Giai lại nhìn Trầm Tuân, nhất thời lại tò mò suy đoán: “Sao cô ấy lại đi theo cậu? Cậu nói xem có phải cô ấy có tình ý gì với cậu không?” Hàn Đông thấp giọng nói: “Luật sư là người tốt, tôi nghe người đồng nghiệp nói hiện giờ cô ta đang bị thất tình, hay là cậu thừa dịp này nhảy vào xem sao?”

“...”

“Nếu như cậu theo đuổi được, nói không chừng cô ấy không tính tiền luật sư mà còn giành lại Mạnh Mạnh cho cậu đấy.” Hàn Đông vừa nói vừa đưa tay vỗ đầu của mình, ảo não nói: “Sai, nào có người phụ nữ nào nguyện ý đi làm mẹ kế chứ. Luật sư Lạc có lẽ còn chưa biết. Nếu cậu muốn sống với cô ấy, có lẽ cô ấy là người đầu tiên không cho phép cậu giành Mạnh Mạnh.”

“Được rồi.” Trầm Tuân cau mày ngăn Hàn Đông càng nói càng đi xa vấn đề, “Đừng nói nhảm.”

Mặc dù ngoài miệng anh lên tiếng trách cứ như vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn không được liếc nhìn Lạc Thập Giai. Trong lòng đột nhiên dâng lên một câu hỏi. Cô ấy sẽ thích Mạnh Mạnh sao?

Có nghĩ cũng không tìm ra được đáp án, bởi vì Trầm Tuân vừa nghĩ đến chuyện này, lại bắt đầu tự giễu bản thân.

Mấy năm trước, anh đã xử lý sạch sẽ, sạch sẽ đến mức chẳng khác nào tờ giấy trắng chờ cô viết lên đó, anh dường như dâng lên cho cô trái tim tình khiết mà cô vẫn không muốn, hiện giờ bản thân anh vừa ly hôn, còn có con riêng, sự nghiệp cũng thất bại, sao cô chịu đồng ý?

Tại sao lại có ý nghĩ như vậy, anh điên rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Suốt chặng đường trên tàu lửa, Hàn Đông ăn uống không được ngon miệng, cho nên vừa đến Tây An, ba người liền trực tiếp đến nhà hàng ăn cơm. Bữa trưa, Lạc Thập Giai đã được ăn no, cho nên lúc này cầm đũa chọt chọt lên chén cơm, lặng lẽ ngồi im bên cạnh lắng nghe Hàn Đông và Trầm Tuân nói chuyện phiếm.

Trầm Tuân lo lắng garage của Hàn Đông, Hàn Đông thì quan tâm chặng đường đi vừa rồi của Trầm Tuân, đều là những câu chuyện nhảm chán tẻ nhạt.

Cơm nước xong lại đi tìm nhà nghỉ, ba người tự chui về phòng mình nghỉ ngơi một lát, sau khi Lạc Thập Giai thức dậy liền đi xuống lầu tìm Trầm Tuân.

Hàn Đông và Trầm Tuân ở chung một phòng hai giường đơn, như vậy cũng tiện, tiết kiệm được đôi chút.

Khi vừa bước đến cửa phòng, cách cánh cửa đóng chặt, Lạc Thập Giai vẫn nghe rõ giọng nói đầy tức giận của Hàn Đông vọng ra từ căn phòng không được cách âm tốt.

“Đã đến mức này rồi, cậu còn bênh vực nó nữa sao? Tôi thật không biết phải nói thế nào với cậu.”

“Đợi đến lúc tìm được rồi tính.”

“Một mình cậu còn dám đến đây, lá gan cũng lớn lắm đấy. Biết địa chỉ chính xác nhà của họ không? Biết phải tìm ở đâu không? Đã vậy còn muốn tôi đi cùng nữa chứ!”

Trái ngược với Hàn Đông đầy tức giận, Trầm Tuân lại hết sức bình tĩnh: “Nhớ mang máng, đi một vòng chắc cũng nhớ ra.”

“Tôi không dám chắc người nhà của nó vẫn còn ở đó, càng không đảm bảo người ta chịu thừa nhận chuyện này, chỉ có thể trông cậy vào vận may thôi.”

“Ừm.”

“Cộc, cộc...” Lạc Thập Giai gõ cửa phòng, cắt đứt màn đối thoại của họ.

Ba người ra khách sạn, đi về phía tòa Cổ Thành.

“Buổi tối ăn cái gì?” Lạc Thập Giai hỏi.

Thấy Lạc Thập Giai hỏi như vậy, Hàn Đông buồn cười, nhin không được chế giễu cô, “Luật sư Lạc, cô không hỏi buổi trưa ăn gì thì cũng là buổi tối ăn gì, chẳng nhẽ cô chỉ biết đến mỗi ăn thôi sao?”

Lạc Thập Giai chân mày khẽ nhíu lên, về mặt trái lại vô cùng tự tại: “Đương nhiên, dân lấy ăn làm đầu.”

Nói xong, cô lại nhanh chân bước về phía trước, như muốn nhanh chóng đến quán chọn lấy món ngon, Hàn Đông đi theo ở phía sau nhìn bóng lưng của cô, không nhin được cười lắc đầu.

Trầm Tuân đi ở cuối cùng. Anh vẫn im lặng theo hai người, lắng nghe đối thoại của họ, cũng tự nhiên thấy đáng điệu xinh đẹp mà mỗi lần Lạc Thập Giai ngoái đầu nhìn lại vung tay cười yếu ớt, mái tóc ngắn tia tốt cần thận bập bồng theo bước chân của cô, đã lâu rồi chưa nhìn thấy cô vui vẻ phấn chấn bồng bột như vậy.

Suốt đoạn đường vừa qua, cô không trang điểm kỹ, mà để lộ ra cái trán trắng nõn, chân mày cô được cô vẽ mảnh khảnh thật dài, có vài phần sắc bén, đoán chừng có liên quan đến nghiệp vụ của cô. Lạc Thập Giai có làn da đẹp, làn da mịn màng sạch sẽ này hoàn toàn bất đồng với làn da được phủ nhiều lớp phấn trang điểm của Chu Tư Viện, chính là làn da trắng mịn sạch thuần khiết, trong trắng lại hơi ửng hồng. Nét mặt cũng không có thay đổi gì, điểm duy nhất thay đổi, là nét trẻ con ngây thơ trên khuôn mặt cô đã mất, khuôn mặt phúng phính trẻ con được thay bằng vẻ mặt thon gọn hơn, cũng bởi vậy cho thấy sự tách biệt giữa vẻ đẹp của cô lúc này khác hẳn với thời thanh niên ngây thơ.

Nhiều năm trôi qua, cô đã không còn là đóa hoa dành dành có phong cách độc nhất vô nhị của năm đó nữa, mà cô đã mang hơi thở của khói lửa nhân gian, thậm chí toát ra một chút tục khí. Nhưng cô vẫn là cô, mỗi lần anh nhìn cô vẫn cảm thấy tâm động như trước.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ được bật lên. Tường Cổ Thành được trang điểm bởi muôn vàn ánh đèn màu thể nhưng những đường viền cổ triều vẫn toát ra vẻ trang trọng nghiêm túc. Cổ Thành toát ra hơi thở hòa quyện giữa cổ xưa và hiện đại, đây là đặc điểm riêng biệt của thành phố này, dòng người lui tới trong khu Cổ Thành đa phần đều là du khách. Khí trời buổi tối se lạnh, nhưng mọi người vẫn hăng hái nhiệt tình như trước.

Tầm mắt của Trầm Tuân từ đầu đến cuối vẫn đuổi theo cái bóng thanh lệ đang tung tăng đi về phía trước, ánh mắt của anh dường như là một ống kính sắc nét, thu hết quang cảnh sau lưng cô vào trong ống kính của nó, và cả gò má của cô vẫn rõ ràng như trước.

Nếu như trước đây cô không lựa chọn Trình Trì, bọn họ sẽ như thế nào? Bọn họ sẽ yêu thương nhau vài năm rồi tiến đến hôn nhân, anh chăm chỉ làm ăn, cô chuyên tâm chăm sóc gia đình. Bọn họ sẽ có một cô con gái hay không? Đứa bé có dung mạo xinh đẹp giống cô, cũng có tính cách tình quái như cô?

Nếu như...

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cái tên xuất hiện trên màn hình cũng kéo anh từ trong mộng về với thực tế.

Ngay trong khoảnh khắc bấm phím nhận cuộc gọi, anh chợt ngẩng đầu, nhưng không còn nhìn thấy thân ảnh phiêu diêu kia nữa.

Trầm Tuân khổ sở cười.

Người gọi đến cất tiếng đầy phẫn nộ, gào thét vào đầu dây bên kia, ngay cả tiếng ‘a lô’ Trầm Tuân cũng chưa kịp thốt ra, cô ta đã bắt đầu chát vắn liên tục, “Trầm Tuân, anh đang định làm cái quái gì vậy? Anh dựa vào cái gì không cho tôi gặp Mạnh Mạnh?”

Hồn phách của Trầm Tuân dần dần trở về vị trí cũ, hình ảnh hư vô mờ ảo gì đó rốt cục cũng tiêu tán khỏi đầu của anh.

Anh đã học được cách bình tĩnh đối mặt trước những đơn điền bất đắc kỳ tử của Chu Tư Viện, “Anh không có cảm em gặp con.”

“Tôi chỉ muốn dẫn con đi ăn một bữa cơm! Mẹ anh còn đòi đi theo! Mấy người nhà anh có ý gì?”

“Mẹ chỉ muốn đảm bảo em mang nó đi ăn cơm sau đó sẽ mang con trở về mà thôi.”

Chu Tư Viện càng thêm tức giận, “Anh có ý gì?”

“Ý gì thì em cũng hiểu rõ rồi còn gì.”

Chu Tư Viện hậm hừ chẳng đáng, “Trầm Tuân, tôi nói cho anh biết, tôi đã mời luật sư, tôi sẽ nhờ luật pháp can thiệp, tôi sẽ giành lại quyền nuôi Mạnh Mạnh.” Cô ta hơi ngừng một chút, trong giọng nói tràn đầy đắc ý: “Luật sư tôi mời cũng được xem là có chút danh tiếng ở thành phố Thẩm Quyến, tính ra cũng từng là bạn học của anh, chính là người bạn học đại học của anh tên Lạc Thập Giai!”

...

Ngay bên cạnh con đường đạo Hồi nổi tiếng nhất Tây An chính là lầu canh, dài chừng năm trăm mét, đi hướng nam bắc, kiến trúc được xây dựng mô phỏng theo thời Minh Thanh, ông chủ cửa hàng chỉ kinh doanh ẩm thực Hồi giáo, trước đây Lạc Thập Giai đi công tác ở Bắc Đới, đã từng cố ý đến nếm thử mỹ thực dân tộc Hồi tại Bắc Đới, Lạc Thập Giai kinh ngạc tán thán những tâm tư và nghiên cứu trên phương diện ăn uống của người Hồi, từ đó về sau vẫn luôn nhớ mãi không quên. Hôm nay đến Tây An, đương nhiên cũng muốn được thử nghiệm một phen. Cô đi tuốt ở đằng trước, thấy dấu cắm mốc của đường đạo Hồi thì không kìm nổi lòng hưng phấn, quay về gọi Trầm Tuân.

Cô bước nhanh chạy trở về, vừa nhìn thấy bóng dáng của Trầm Tuân, nụ cười trên mặt cũng chưa kịp thu hồi.

Hai người đứng cách một con đường nhỏ rất hẹp, cứ đối diện nhìn nhau.

Trầm Tuân cảm điện thoại đang bấm số, sắc mặt hơi lạnh lùng nghiêm nghị. Lạc Thập Giai chỉ lo hưng phấn, không có chú ý tới sự thay đổi của anh, chỉ lo vẫy tay nói, “Đường đạo Hồi ở ngay phía trước rồi, món ăn nào của người đạo Hồi cũng ngon hết, tôi nay chúng ta đến đó ăn nhé.”

Khóe miệng Trầm Tuân khẽ nhếch, Lạc Thập Giai không nghe rõ anh vừa nói gì, chỉ nhàn nhạt liếc mắt qua màn hình điện thoại của anh. Anh lạnh lùng nhìn Lạc Thập Giai bước đến, cất điện thoại vào túi.

“Anh làm sao vậy?” Lạc Thập Giai ý thức được sắc mặt của Trầm Tuân có cái gì không đúng.

Vừa rồi còn thật tốt, chưa bao lâu sau, ánh mắt anh nhìn sang cô, sao lại trở thành... băng lãnh thế này?

Hàng chân mây rậm của Trầm Tuân nhúu chặt nhìn rất khủng bố. Đặc biệt đôi mắt của anh, càng ngày càng thâm trầm, nhìn không thấy đáy, anh nhìn chăm chăm vào cô, tựa như muốn nhìn xuyên thấu cả người của cô.

“Lạc Thập Giai.” Giọng anh gọi cô lạnh đến run người, chẳng khác nào sương tuyết mùa đông đang bao phủ lên cô, “Ngay từ đầu em đã biết anh là ai, đúng không?”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu, chân mày dần nhúu chặt lại. Cô không nói gì, chỉ là đưa mắt nhìn thẳng vào anh.

“Em biết Chu Tư Viện, biết Mạnh Mạnh.” Giọng nói của Trầm Tuân vẫn lạnh như vậy.

Anh cười xì một tiếng chẳng đáng, không biết là tự giễu hay là đang châm chọc cô. Lạc Thập Giai mở to đôi mắt tròn trừng nhìn Trầm Tuân, nhìn đôi chân mày anh nhúu chặt, cảm giác quen thuộc dần tan biến, cô vô lực như vậy.

“Lạc Thập Giai, rốt cuộc em muốn cái gì?”

Lạc Thập Giai không hề động, cô luôn bước bình như vậy, cứ thế nhìn chăm chăm vào anh, trả lời, chỉ là phản vấn: “Em có thể lấy được gì từ anh?”

Môi Trầm Tuân khẽ nhúc nhích, “Tôi sẽ không bỏ rơi Mạnh Mạnh.”

“Ừm.”

Tựa hồ là hạ quyết tâm thật lớn, Trầm Tuân rít ra ba chữ, “Cô đi đi.”

Lời của anh chẳng khác nào tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống đầu, hơn nữa còn nện khắp người Lạc Thập Giai, cả người Lạc Thập Giai đau nhức, trái tim cũng theo đó co rút lại.

Hai tay cô nắm thật chặt, cố nén cơn buồn bực trong lòng, cũng đè nén thanh âm run rẩy của mình.

“Tùy anh.” Cô xoay người rồi đi, một chút do dự cũng không có.

Đây là Lạc Thập Giai, bất luận là chín năm trước hay là chín năm sau.

Cô có thể không cần sinh mạng, thế nhưng cô không thể vứt bỏ sự kiêu ngạo của mình.

Trên người Lạc Thập Giai không có tiền, chỉ còn chừng một trăm tệ vẫn chưa dùng đến. Kỳ thực cứ bỏ đi như vậy, trong lòng cô cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Cô cứ lái xe chạy vòng quanh không mục đích trên đường phố Tây An, vừa đi vừa chửi bới. Rõ ràng là rất tức giận, nhưng không biết vì sao, cuối cùng nước mắt lại theo tiếng mắng chửi tuôn ra.

Kính chắn gió phía trước tay lái tựa hồ bị che phủ bởi một tầng hơi nước, cô không còn nhìn rõ phía trước nữa.

Trầm Tuần hoài nghi cô vì vụ án của Chu Tư Viện mà tìm cách tiếp cận anh?

Vì mười ngàn tệ, cô phải đi đến bước đường này sao? Thời gian dài như vậy, ở trước mặt anh sắm vai thân thiết như vậy là vì khoản tiền này sao?

Cô điên rồi sao?

Lạc Thập Giai nổi giận suốt đoạn đường này, tức đến một mõi, tùy tiện tìm một chỗ dừng xe, bước vào cửa hàng tự chọn mua nước.

Hai tệ một chai nước suối, cô đứng ngay ở cửa siêu thị, dốc hết một chai.

Nước suối lạnh lẽo xoa dịu cơn tức trong người của cô, lúc ngẩng đầu lên, cô cảm thấy mình đỡ hơn rất nhiều.

Xoay người chuẩn bị trở về trong xe, mới vừa đi ra hai bước, đã bị một giọng nói quen thuộc gọi lại.

“Giai tiểu thư.”

Lạc Thập Giai quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, sắc mặt trong nháy mắt u ám.

“Đã lâu không gặp.” Người tới nở nụ cười hòa thuận vui vẻ, hiền lành như vậy, dường như là vừa trông thấy người thân thất lạc từ lâu.

“Chú Chu.” Lạc Thập Giai lui về sau một bước theo bản năng.

“Chủ tịch Diêm đang họp ở trên lầu, cô ngồi chờ một lát, xong việc ông ấy sẽ xuống gặp cô.”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu lên mới phát hiện mình lái xe tới khu thương xá CBD. Chả trách tìm một siêu thị cũng khó khăn đến thế.

Lạc Thập Giai khẽ cười: “Thế nhưng tôi cũng không muốn gặp ông ta.”

Rõ ràng khỏe miệng khẽ nhếch lên, thế nhưng đáy mắt lại phát lạnh đến tận xương, Lạc Thập Giai lạnh lùng cười: “Lý do sao? Chẳng lẽ chú Chu còn không rõ vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Lạc Thập Giai liên tục đạp chân ga, trên chữ số đồng hồ đo kilomet không ngừng bị kéo lên cao, cô muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh.

Cảm giác sợ hãi này chẳng khác nào cái bóng luôn theo sát bên người cô, cho dù đã bao nhiêu năm qua không còn chính diện nghênh chiến với nó, nhưng cô vẫn hoảng sợ như cũ.

Vẫn chưa qua ba mươi phút sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi với chú Chu, Lạc Thập Giai đã nhận được điện thoại của Loan Phụng.

Loan Phụng chính là mẹ của Lạc Thập Giai, một năm bà không gọi cho cô quá hai cuộc.

Lạc Thập Giai nhận điện thoại ngay trong xe, giọng nói của Loan Phụng truyền ra từ auto audio (dàn loa trên xe hơi), cảm giác ròn rợn càng thêm mãnh liệt, chẳng khác nào loài cò Mạn Đằng đeo bám dai dẳng, dần dần bao trùm lên Lạc Thập Giai.

“Nghe chú Chu nói, con vừa trở về?”

Lạc Thập Giai nín thở, không nói gì. Loan Phụng cũng chẳng buồn chẳng giận, giọng nói như làm nũng, “Vì sao không quay lại thăm mẹ?”

Mẹ? Cái từ này khiến Lạc Thập Giai cảm thấy rất châm chọc.

“Đêm nay con về nhà nhé, để mẹ gọi chú Diêm đến nhà chơi, cả nhà chúng ta dùng chung một bữa cơm.”

Vừa nghe nhắc đến cái tên của con ác mộng đó, Lạc Thập Giai cũng có chút phản ứng. Lòng hận thù bị chèn ép cuối cùng biến thành con tức từ trong lồng ngực xông thẳng ra bên ngoài làm cho giọng nói càng thêm khắc nghiệt, thanh âm ấy hầu như được rít qua từng kẽ răng, “Ai là người một nhà với ông ta?”

Loan Phụng cố gắng duy trì giọng nói ôn nhu và nghiêm túc. Bà khẽ thở dài một hơi ở bên kia đầu điện thoại. Tiếng thở dài phát ra từ auto audio lan tỏa khắp không gian nhỏ hẹp trong xe đập vào người Lạc Thập Giai, đầy u oán, “Cả năm nay ông ấy không đến thăm mẹ, có lẽ đã tìm được người mới rồi, hiện giờ ông ấy có tiền có địa vị, mà mẹ thì đã già.”

Thanh âm của Loan Phụng nhàn nhạt, tựa hồ đang khuyên nhủ đang an ủi, nhưng mơ hồ mang theo vài phần cầu xin: “Thập Giai, trước giờ ông ấy vẫn luôn yêu thương con, đối xử với con chẳng khác nào con gái ruột, con về, chắc chắn ông ấy sẽ đến.”

Lạc Thập Giai lạnh lùng cười. Lời này được thốt ra từ trong miệng mẹ của cô, cô chỉ thấy khinh miệt.

****

Bao nhiêu năm chưa trở lại nơi này? Mười hai năm? Hay là mười ba năm?

Trên tường rào quanh căn biệt thự, cây leo Phong Đăng trải qua mấy năm nay đã phủ kín tường, hôm nay tiết trời đã qua, không còn vẻ tươi tốt um tùm mà chỉ còn cành khô tàn lá đợi mùa xuân năm sau lại lần nữa trùng sinh. Bên trong tường, căn biệt thự ngói đỏ đình nhon như các tòa nhà ma trong phim ảnh tọa lạc trong tiểu khu dân cư xa hoa, không hề có sức sống, vắng vẻ lạnh ngắt.

Đây chính là một tòa lồng giam, một lồng giam bằng vàng, mà cô chính là một con chim chưa từng được dang cánh bay lượn tự do ra bên ngoài. Đôi cánh đã bị người ta chặt gãy, vĩnh viễn không thể thoát thân.

Cô đứng ở trước cánh cổng được làm theo kiến trúc Châu Âu màu đen có khắc hoa văn, do dự hồi lâu vẫn không thể đưa tay bấm chuông cửa.

Sau đó, khi Loan Phụng kéo rèm cửa sổ lên thì trông thấy cô, bà cứ tưởng mình bị hoa mắt.

“Con đã trở về.” Cô nhếch môi nở nụ cười, thật thân nhiên, đôi mắt trong suốt bình tĩnh, không có một chút nhưng nhớ của một đứa con xa mẹ.

Chuyện này quá quen rồi, không phải sao? Vì sao Lạc Thập Giai vẫn cảm thấy đau lòng?

Bà người làm chân tay thoăn thoắt chuẩn bị cơm nước, thanh âm phát ra từ nhà bếp và thanh âm từ phòng khách, hợp thành khúc hòa tấu hay nhất lúc này, cũng thổi chút sinh khí vào căn ‘nhà ma’.

Sau bao năm sống trong sung túc, đã làm cho Loan Phụng thay da đổi thịt, bà đã không còn là kỹ nữ hạ đẳng bán mình trong khu nhà chứa nhỏ hẹp kiếm miếng sinh nhai.

Mái tóc trên đầu được búi thành búi tóc ưu nhã, bộ đầm dài màu đen, lộ ra cái cổ trắng nõn, mặc dù chỉ ở nhà, thế nhưng khuôn mặt được trang điểm cẩn thận như trước. Bà giống như một bà chủ nhà giàu ngồi ở trên ghế salon, trước mặt là bộ bình trà theo kiểu Âu đã được pha sẵn trà hương Lài nóng hổi.

Hai mẹ con đã lâu chưa gặp mặt, nhưng cũng không có nhiều chuyện để hàn huyên với nhau. Loan Phụng không có, Lạc Thập Giai càng không có.

Ăn cơm xong, Lạc Thập Giai và Loan Phụng ngồi đối diện với nhau.

Bà người làm dọn tráng miệng ra bàn, ông ta về, quả nhiên đã trở về.

Trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, áo khoác vắt ở trên cánh tay, vóc người được chăm giữ rất khá, không hề toát ra khí chất bậc trung niên. Lúc này ông đang thay giày ở chỗ huyền quan. Loan Phụng niềm nở bước lại cầm giúp ông chiếc áo khoác trên tay.

Tất cả đều rất hợp lễ hợp nghĩa, Lạc Thập Giai không nhìn được cảm thấy ba người bọn họ trông chẳng khác nào người một nhà.

Loan Phụng tự mình treo chiếc áo khoác kia lên, sau đó phân phó người làm dọn cơm cho ông, nụ cười hiền lành chẳng khác nào bà vợ vui vẻ ở nhà chờ chồng đi làm về.

“Đã trở về?” Ông không thèm liếc mắt nhìn Loan Phụng, mà nhìn thẳng về phía Lạc Thập Giai ngồi ở đối diện, cất giọng âm trầm hỏi cô.

“Ừm.” Lạc Thập Giai cúi đầu ăn, cũng chẳng muốn nhìn ông ta.

Người đàn ông trước mắt này năm nay mới bốn mươi hai tuổi, còn nhỏ hơn Loan Phụng ba tuổi. Thế nhưng sản nghiệp của ông ta đã trải rộng khắp Tây An, thậm chí toàn quốc. Lạc Thập Giai không biết rốt cuộc ông ta có bao nhiêu công ty, không biết ông ta đầu tư vào bao nhiêu ngành nghề, càng

không biết ông có bao nhiêu tiền.

Đối với Lạc Thập Giai mà nói, năng lực của người đàn ông này có thể dùng bốn chữ ‘một tay che trời’ để hình dung.

Loan Phụng cũng ngồi xuống bàn, hai người hàn huyên qua lại vài câu, phần nhiều là nũng nịu oán giận và những lời trấn an ngoài miệng mà thôi. Lạc Thập Giai nhìn người đàn ông đạo mạo trang nghiêm, cổ khắc chế con buồn nôn trong bụng, cổ nuốt xuống từng ngụm thức ăn, cũng không biết vì sao, rõ ràng tay nghề của người làm này rất tốt, nhưng Lạc Thập Giai cảm thấy những thức ăn này khó ăn đến mức không thể nuốt trôi.

“Lần này trở về, còn đi sao?” Một hồi lâu sau, Loan Phụng rốt cuộc nhớ ra đứa con gái đã rất lâu rồi chưa có trở về nhà.

“Ngày mai sẽ đi.” Lạc Thập Giai cố nuốt vài miếng cơm cuối cùng, lạnh lùng nói với Loan Phụng: “Cho con ít tiền.”

Loan Phụng đã lâu không gặp con gái, vừa mở miệng đã tỏ thái độ này, khiến bà không nhìn được nhử mảy, nhưng ở trước mặt người kia, bà đương nhiên sẽ không phát tác, lại tỏ vẻ người mẹ luôn quan tâm thương con, hỏi Lạc Thập Giai, “Cần bao nhiêu?”

“Mười ngàn.” Lạc Thập Giai suy nghĩ một chút lại nói, “Hay là mười lăm đi, con còn thiếu nợ người ta.”

Loan Phụng bỏ chén đĩa xuống, rút trong túi ra hai xấp tiền đưa cho Lạc Thập Giai, cũng chẳng thèm đếm, “Ngày mai con sẽ đi đâu?”

“Khu tự trị Ninh Hạ.”

Loan Phụng lại ngồi xuống lần nữa, “Đi Khu tự trị Ninh Hạ làm cái gì?”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu, trước tiên nhìn thoáng qua Loan Phụng, sau đó lại liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh vẫn chưa lên tiếng, cuối cùng lạnh lùng cười: “Đi nhặt xác cho ba con.”

Mỗi một chữ đều tràn ngập khiêu khích.

Sắc mặt của Loan Phụng trong nháy mắt trắng xanh, hết sức khó chịu. Bà mím môi nhìn chằm chằm Lạc Thập Giai, một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

“Con đi đây.” Lạc Thập Giai cầm tiền và y phục của mình, hầu như không lưu luyến chút nào lập tức rời đi.

Người đàn ông vẫn không nói gì cũng đứng dậy theo.

Ông nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền trên cổ tay, bình tĩnh như thường nói: “Buổi tối anh còn có việc, tiện thể tiễn Thập Giai.”

...

Lạc Thập Giai cũng không quay đầu lại, bước ra khỏi cái lồng giam kia.

Cái người được cô gọi là mẹ đã lâu rồi không gặp lại, thế nhưng không giữ con gái của mình ở lại, mà lôi kéo tay của Diêm Hàm không thả.

Lạc Thập Giai mệt mỏi nhắm mắt, ngửa đầu nhìn thoáng qua bầu trời xám xịt bao la, để cho những giọt nước mắt ít ỏi không rơi xuống.

Loan Phụng không giữ được Diêm Hàm. Trên thực tế, không có ai giữ được ông. Con người ông ta là thế, cho tới bây giờ chỉ làm theo ý của mình.

Cũng chính vì vậy, ông mới có thể từ một tên du thủ du thực ầu đã khắp nơi từng bước đầu cơ trục lợi để trở thành một ông chủ như ngày hôm nay.

Lạc Thập Giai bước đi như bay, nhưng cho dù cô có đi nhanh hơn nữa, thì vẫn chỉ là bước chân của một cô gái. Mà Diêm Hàm, mảnh đất tây bắc này đã tới lượt cho ông một dáng vóc cao to, lại được tập luyện rèn dũa hằng năm, thể lực vô cùng tốt, bất luận cô đi nhanh thế nào, ông vẫn luôn theo sát sau lưng cô.

Ông như một thợ săn bám theo sát phía sau, còn Lạc Thập Giai lại là con mồi cầm đầu chạy thục mạng tìm đường trốn, sau đó lại đau khổ giãy giụa trong thiên la địa võng của ông, còn ông chắc chắn đang cảm thấy rất thú vị trong trò chơi rượt đuổi này.

“Ông ba ba kia của em là người chẳng may mắn.” Trong giọng nói của Diêm Hàm có mang theo hàm ý châm chọc, “Em muốn đi, tôi sẽ để em đi, chờ em trở về, hai ta lại bàn tiếp.”

Những bụi hoa cây cối mờ ảo trong đêm tối, lẳng lặng nằm san sát ở hai bên đường. Đèn đường kiểu Âu mờ nhạt yếu ớt, làm cho con đường này trông có vẻ vừa đáng sợ vừa dài dang đặc.

Lạc Thập Giai dừng bước, quay đầu lại nhìn Diêm Hàm, đáy mắt lộ vẻ trào phúng: “Tôi với ông chẳng có gì để nói.”

Trên khuôn mặt của Diêm Hàm đã hiện lên một vài vết tích của năm tháng. Khóe mắt ông đã có những nếp nhăn nhợt nhạt, khi cười to lên, nếp nhăn càng rõ ràng hơn, nhưng những điều này cũng không ảnh hưởng đáng kể đến ông thành thực toát ra từ trên người ông.

“Bất kể cái tên họ Trầm, hay là tên họ Trình, những tên đàn ông tầm thường đó, sao thích hợp với em?”

Lạc Thập Giai ghét cay ghét đắng cái giọng nói khinh miệt khi ông nhắc đến cuộc sống của cô, phủ định tất cả của cô. Cô có thể nghe ra ẩn ý trong lời nói của ông, mà ẩn ý này, cho dù cô có chạy trốn đến bất cứ chỗ nào, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ông.

Hai tay cô nắm chặt, ánh mắt nhìn ông ta cũng biến thành oán độc, cô lạnh lùng cười, “Vậy thì, một ông lão như ông càng không thích hợp.” Cô cố ý cay nghiệt mà nói: “Thôi bỏ đi, chú Diêm, chú còn làm được không? Chỉ sợ không đủ đáp ứng nhu cầu của giới trẻ như tôi.”

Chỗ Diêm Hàm đang đứng là dưới một gốc cây già (cây si) cành lá sum sê che phủ cả những bụi hoa xung quanh, che khuất luôn những tia sáng yếu ớt từ ánh đèn đường đang cố soi lên đỉnh đầu của ông. Vẻ mặt ông vẫn không có thay đổi gì, chẳng qua mấy bóng cây lượn lờ đã làm cho vẻ mặt của ông càng thêm đáng sợ.

Mặc kệ Lạc Thập Giai thốt ra bao nhiêu lời khó nghe, từ đầu đến cuối ông vẫn nở nụ cười nhạt, nhưng nụ cười kia lại đem đến cảm giác khiếp sợ.

“Thập Giai, em cho rằng mình có thể thoát được tay tôi sao?”

Lạc Thập Giai ngừng thở, vẫn tỏ ra cứng cỏi, khí thế không chịu thua trước ông, “Không, tôi không định tiếp tục chạy nữa, chờ tôi từ Khu tự trị Ninh Hạ trở về, tôi sẽ yên ổn sống ở đây.”

Lạc Thập Giai lạnh lùng liếc mắt nhìn căn biệt thự như lao ngục vẫn đứng sừng sững ở phía xa xa, “Sau này, hai tư sáu ông đến chỗ mẹ tôi, ba năm bảy thì ở chỗ tôi, chú nhạt tùy ông. Cứ thế đi, vậy được chưa, ông Diêm?”

Lạc Thập Giai giống như một con nhím đang xù hết tất cả lông nhọn trên người mình lên. Diêm Hàm đã quen nhìn thấy cô như vậy, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt. Ông ngừng đầu muốn đụng vào tóc Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai chán ghét lui về phía sau.

“Tôi biết em hận tôi.” Giọng của Diêm Hàm vẫn mang theo vẻ cứng chiều nhàn nhạt, nhưng cũng mang theo tàn nhẫn cướp đoạt, “Nhưng, phải làm sao đây, Thập Giai? Tôi không không chế được chính mình, tôi rất yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Con đường này hình như không có điểm dừng, Lạc Thập Giai không nhớ rõ mình đã đi qua bao nhiêu ngã tư đèn xanh đèn đỏ, cô không thể quay đầu lại, chỉ có thể đi thẳng về phía trước.

Đây là con đường dẫn xuống mười tám tầng địa ngục sao? Vì sao cô lại tuyệt vọng như vậy? Tuyệt vọng đến thế giới rộng lớn này, cô dường như cảm giác bản thân mình không có chỗ để lẫn trốn?

Nước mắt từ từ rơi xuống, từng viên từng giọt, cứ lặng lẽ lướt qua khuôn mặt của cô, cuối cùng rơi xuống thấm vào bộ quần áo màu sậm trên người, sau đó biến mất, dường như cô đã quen với những năm tháng phải cố gắng nén đau khổ xuống chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

Mười bốn tuổi, cô từ Tây An được chuyển lên trường trung học tốt nhất thành phố Thẩm Quyến. Diêm Hàm nói, chất lượng dạy học ở thành phố Thẩm Quyến rất tốt, tỷ số học lên càng cao. Thành phố Thẩm Quyến lại là một trong những thành phố lớn, cô cần được học ở nơi như thế.

Lạc Thập Giai tin tưởng tuyệt đối vào những lời nói này của ông, cô không có ba ba, cô đã tôn kính Diêm Hàm chẳng khác nào ba ruột của mình. Vui vẻ thu dọn hành lý, đến sống ở một thành phố xa lạ, cách xa ngôn ngữ địa phương quen thuộc, rời xa mảnh đất đã sinh ra cô, và cả thứ tuy rằng không thân thuộc, nhưng cũng là duy nhất, đó là người nhà.

Cô không muốn nhớ đến những hồi ức đã qua này, nhưng hình ảnh đáng sợ đó luôn xuất hiện trong những cơn ác mộng về đêm của cô.

...

Ông say rượu đến thăm cô, cô không rõ cho nên tốt bụng rót cho ông chén canh giải rượu, cô kính trọng ông, phải biết rằng, ông ta ở trong lòng cô chính là người quan trọng như thế đó. Còn ông thì sao? Ông ta ôm lấy cô trong men say.

Một cô bé mười mấy tuổi đầu làm sao chống lại người đàn ông đang độ tuổi tráng niên? Cô chỉ có thể lạnh run trong lồng ngực của ông ta. Ông ta lấy cằm vuốt ve làn da của cô, những sợi râu lởm chởm trên mặt đâm vào da, khiến Lạc Thập Giai không ngừng lùi về sau.

Ông say, thì thầm nói mớ bên tai Lạc Thập Giai, “...Thập Giai của anh, em mau lớn nhanh lên một chút, anh sắp chờ không được rồi.” Ông cầm lấy tay của Lạc Thập Giai vuốt gò má của mình, “Em xem, anh chờ đến sắp già...”

“Tôi cho em học trung học, học đại học, em muốn học cái gì, tôi sẽ cho em học cái đó, chờ khi em tốt nghiệp, tôi sẽ cưới em.”

“...”

Một biến cố như vậy khiến cho một thiếu nữ không rành thế sự như cô bất ngờ không biết nên đối đáp như thế nào, chỉ điên cuồng gào khóc. Người cô luôn kính trọng như cha ruột, sao có thể nói ra những lời này với cô. Cô không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ.

“Chú Diêm, chú làm sao vậy? Chú mau tỉnh lại đi...”

Vòng ngực của ông chẳng khác nào một cái lồng giam, giam cầm cô trong đó, khiến cô không thể hít thở được, hai tay cô chống đỡ trước ngực ông, nhưng căn bản không thể chống lại sức lực của ông.

Mùi rượu nồng nặc, nụ hôn nóng bỏng từng chút một rơi lên mặt, lên cổ Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, thế nhưng cô vẫn không thể ngăn được cảm giác buồn nôn đang cuộn trào dâng lên trong dạ dày mình, cuộn cuộn như thác đổ, cô phun lên trên người Diêm Hàm.

...

Ác mộng như những bức tranh chuyển đổi với nhau, những hình ảnh kia đều mang sắc thái u ám.

Đó là hồi ức cô luôn muốn trốn tránh, là khoảng thời gian cô muốn xóa bỏ, nhưng nó lại giống như ma như quỷ cứ bám theo cô như bóng với hình, cô trốn không thoát, xua không đi...

“...”

“Rốt cuộc vì sao ông yêu tôi?” Biểu tình thâm trầm như vậy, vốn không nên xuất hiện ở trên mặt của một cô gái mười sáu tuổi, những chuyện rách nát như đang muốn thúc giục, buột cô nhanh chóng trưởng thành sớm. Cô bắt đầu phòng bị, bắt đầu tránh né những thân cận của ông, nhưng ông luôn có nhiều biện pháp bắt cô lại.

“Thập Giai, em là cô gái tốt nhất, vừa sạch sẽ lại đơn thuần.” Ánh mắt ông nhìn cô tham lam thèm khát, thèm khát khiến cho cô hoảng sợ. Ông nói, “Nhìn em, làm anh nhớ đến khoảng thời gian anh cũng còn non trẻ như em.”

Lạc Thập Giai không muốn suy nghĩ đến những lời nói này của Diêm Hàm, thực sự quá ác tâm, cô xấu hổ khi nhắc tới với bất kỳ ai, thậm chí còn không cho phép bản thân mình nghĩ đến, cô bắt đầu chán ghét rồi sau đó buông thả và vứt bỏ chính mình, dốc sức học thói hư tật xấu.

Cô nghĩ, nếu như cô không còn là một cô gái tốt, cô không sạch sẽ, không thuần khiết, phải chăng Diêm Hàm sẽ buông tha cho cô?

Nhưng không, ông ta không buông tha, cũng không từ bỏ cô.

Khi Lạc Thập Giai đập cái ly lên đầu tay thiếu gia nhà giàu kia, gia đình hắn ta có tiền có thế ở thành phố Thẩm Quyến đã tìm đến làm phiền cô, cô cũng chẳng ngại mà tìm cách giải quyết chuyện này, đương nhiên, cuối cùng Diêm Hàm đã đứng ra giải quyết nó.

Ông dẫn cô về nhà, nói với cô, “Thập Giai, đừng dần vật bản thân, đừng làm anh đau lòng.”

Lắng nghe những lời nói thâm tình của ông ta, Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy cảm giác buồn nôn quen thuộc đang cuộn trào trong bụng cô.

“Đừng nói nữa, thật là ghê tởm.” Thanh âm của Lạc Thập Giai lạnh lùng, “Nếu mẹ tôi biết ông nói những lời này với tôi, bà sẽ không chịu đựng được. Ngày nào bà cũng nom nớp lo lắng ông sẽ bỏ rơi bà, lúc nào cũng nghi kị tìm kiếm xem ai sắp trở thành tình địch của mình.” Trên mặt Lạc Thập Giai lại lộ ra biểu tình chán ghét bản thân, không nhịn được tự giễu, “Tình địch lại là con gái của mình, ngẫm thế nào cũng thấy ghê tởm.”

Diêm Hàm đau lòng nhìn cô, nhưng cô ngồi rất xa, giống như một con nhím tự dựng gai nhọn lên đâm chính mình.

Diêm Hàm thở dài một hơi, thỏa hiệp nói: “Thập Giai, em cố học cho thật giỏi, thi đại học. Anh đồng ý với em, chỉ cần em ngoan ngoãn không làm xằng làm bậy, trước khi em bước vào giảng đường đại học, anh sẽ không trở lại.”

...

Sau đó? Sau đó là ông ta lừa gạt cô.

Một cô gái hơn mười tuổi vẫn chưa thi vào trung học, làm sao có thể chống lại được một người đàn ông chín chắn và có sự nghiệp vững chắc như mặt trời ban trưa?

Ông vẫn cho người giám sát chặt chẽ mọi sinh hoạt của Lạc Thập Giai, từ khi ông đưa cô đến thành phố Thẩm Quyến, ông đã giăng một cái lưới rộng lớn, đợi đến khi cô phát hiện ra được, cũng là lúc cô vô lực gãy gập ở trong tấm lưới này.

Khi đó Trầm Tuân chia tay Chu Minh Nguyệt, bắt đầu trắng trợn tảo bạo theo đuổi cô bằng những bài quyền võ thuật đẹp mắt.

Cô đã từng nỗ lực chống cự, nhưng cô không thể cưỡng được trái tim của chính mình.

Trái tim của cô hướng về phía chàng trai đã dùng tất cả những phi tiêu để đổi lấy một sợi dây cột tóc cho cô, trên người anh toát ra hơi thở của mối tình đầu và tinh thần phấn chấn của tuổi thanh xuân, hoàn toàn khác với hơi khí mục nát và âm u của cô, anh giống như một ngọn lửa và cô cam tâm tình nguyện bị anh thiêu đốt.

Cô nghĩ, chỉ cần thi lên đại học, cô và Trầm Tuân sẽ chuyển đến sống ở một thành phố hoàn toàn mới, một nơi mà Diễm Hàm không tìm được. Cô có thể thoát khỏi đoạn ký ức tình ái ghê tởm này để bắt đầu một mối tình mới.

Cô đã từng cho rằng như thế, nhưng cuối cùng cô vẫn bị thiên la địa võng của ông ta đánh bại.

Nước mắt làm nhòe đi con đường phía trước, cũng che khuất mọi thứ, Lạc Thập Giai vốn tưởng rằng trái tim của mình đã được luyện thành tường đồng vách sắt vô cùng kiên cố và mạnh mẽ, thế nhưng lại đau đớn như vừa bị xé rách ra.

Từ lúc Diễm Hàm bảo cô dọn ra ngoài sống một mình, cô nên cảnh giác ông ta mới đúng.

Ngày đó, trời đổ một trận mưa to, mưa đông giữa hè luôn đến rất bất chợt, tiếng sấm và sét làm Lạc Thập Giai cảm thấy hoảng sợ, cơn mưa to ngoài cửa càng làm cho trong phòng thêm oi bức, cô không thể ngủ được.

Cô nhớ kỹ mình đã khóa cửa cẩn thận, nhưng ông ta vẫn vào được.

Ông ta đọc nhật ký của cô, vứt tất cả mọi thứ đồ chơi linh tinh mà Trầm Tuân tặng cho cô xuống đất, ông rất tức giận, giận đến mức muốn xé nát cô ra.

Về mặt của ông ta rất đáng sợ, đáng sợ đến mức dù bao năm đi qua Lạc Thập Giai đã xem nhiều bộ phim kinh dị đáng sợ thế nhưng chưa từng có cảnh tượng nào vượt qua được nỗi sợ khi ông ta bước vào trong phòng cô đêm hôm đó, cái khoảnh khắc ông xóc tẩm chăn mỏng của cô lên.

“Trầm Tuân là ai?” Thanh âm của ông lạnh hơn băng tuyết, “Quan hệ giữa em và nó như thế nào?”

Lạc Thập Giai bởi vì sợ, rút lui về phía chân giường theo bản năng. Cô muốn bước xuống giường tìm giấy của mình, muốn chạy ra bên ngoài.

Diễm Hàm bắt cô lại, “Lạc Thập Giai, tôi đã nuôi em nhiều năm như vậy, chờ em lớn lên, không phải là để em lêu lổng với hạng thanh niên bình thường đó.”

Lạc Thập Giai cố sức muốn thoát khỏi khống chế của ông, cô cố vùng vẫy thế nhưng vẫn không thoát ra được, tâm trí cô cũng dần dần kích động: “Anh ấy chẳng phải thanh niên bình thường, tôi yêu anh ấy.”

“Lạc Thập Giai, em mới bây lớn? Em biết cái gì là yêu sao?” Diễm Hàm lạnh lùng cười nhạt.

“Có lẽ tôi còn chưa biết.” Lạc Thập Giai nhìn hẩn chằm chằm: “Nhưng có một điều tôi biết rất rõ ràng, cả đời này tôi sẽ không yêu ông, tôi càng không muốn lấy ông, đợi tôi thi lên đại học, tôi sẽ rời bỏ ông, cách xa ông càng xa càng tốt.”

Lạc Thập Giai cắn răng nghiêng lợi mắng ông ta, “Ông là tên biến thái.”

Ánh mắt của Diễm Hàm chẳng khác nào độc tố. Trong cơn thịnh nộ, ông tiện tay quét cây đèn ngủ trên đầu giường của Lạc Thập Giai xuống đất, thanh âm loảng xoảng hòa với bầu không khí lúc này càng thêm khiếp hãi.

Lạc Thập Giai mơ hồ dự cảm được chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, cô muốn chạy trốn, dù phải liều mạng cũng phải trốn đi, chân cô đạp trên miếng chai cổ chạy ra bên ngoài, nhưng một tay Diễm Hàm túm lấy cô giật ngược lại.

Ông ta chẳng khác nào tấm lưới trong bóng tối, từ trên trời giáng xuống, quán chặt cô giam cầm ở trong đó. Ông ta dùng chân đè chặt lấy cô, buộc cô không được nhúc nhích, càng không cách nào chạy trốn.

Ngoài cửa sổ sấm chớp rền vang, mưa xối xả như trút nước, những hạt mưa to như hạt đậu nện mạnh vào kiếng cửa sổ phát ra những âm thanh lộp bộp, chẳng khác nào ông trời cũng đau khổ nhìn cô giãy giụa.

Ông ta xé rách áo ngủ của cô như một con dã thú, cô dùng hết sức lực bản thân cố đánh lên người ông, đập lên người ông.

Cô nghĩ, nếu như trong khoảnh khắc đó cô có một con dao, cô nhất định sẽ đâm thẳng vào trái tim của ông ta không chút do dự...

“Mẹ, mẹ ơi... cứu con...” Nước mắt tuyệt vọng lướt qua khóe mắt: “Trầm Tuân, cứu em...”

“Có ai đó làm ơn cứu tôi...”

...

Cuối cùng Lạc Thập Giai vẫn lái xe về nhà nghỉ nơi Trầm Tuân trọ lại.

Đêm đã khuya, đường phố náo nhiệt buổi ban ngày giờ trầm xuống tĩnh lặng. Đèn nê ông lặng lẽ lóe lên trong đêm đen, chiếu lên bầu trời.

Cô như một cô hồn dã quỷ không nơi cư ngụ. Trời đất bao la, thế nhưng cô không có chỗ để đi.

Nhiều năm như vậy, mẹ hận cô, Chu Minh Nguyệt hận cô, Trầm Tuân hận cô. Tất cả mọi người đều hận cô, nhưng cô không thể lên tiếng biện luận bất cứ câu nào cho mình.

Con người cô vốn vậy, vốn dĩ không xứng đáng để có tình yêu.

Chín năm trôi qua, cô cho rằng hết thảy đều trở thành quá khứ, thế nhưng chỉ cần gặp lại anh, cô vẫn thấy không cam lòng. Cô vẫn rất nhớ anh, cho dù, cho dù chỉ được liếc nhìn anh một cái, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ rồi.

Cô từng nghĩ nên nói lời từ giả với anh, từng muốn nói với anh một câu xin lỗi, muốn nói với anh một câu: Trầm Tuấn, đừng hận em nữa, được không?

Lạc Thập Giai vẫn chưa bước chân vào trong nhà nghỉ, thì một loạt âm thanh quen thuộc vọng ra từ bên trong.

Là Trầm Tuấn, qua nhiều năm như vậy, thân ảnh ấy chỉ xuất hiện trong mộng mà thôi.

Anh mất hồn mất vía đứng ở nơi đó, trên tay còn cầm một điều thuốc, trong bóng tối, anh ngẩng đầu đi lại nơi phát ra tiếng bước chân. Hai người đứng đối diện nhau trong đêm, ánh mắt đều phức tạp như nhau.

“Lạc Thập Giai?” Anh không thể tin vào đôi mắt của mình.

“Trầm Tuấn...”

Cô lẽ từng bước một đi đến phía anh, cô có rất nhiều điều muốn nói với anh. Cô muốn nói cho anh biết, mấy năm nay cô đã trải qua những chuyện gì, cô muốn nói cho anh biết, trong trái tim cô đã yêu thương anh nhiều bao nhiêu, cô muốn nói cho anh biết, nếu như số phận để cho cô được lựa chọn lại lần nữa, cô tình nguyện hi sinh sinh mệnh này cũng muốn được ở bên cạnh anh, cô muốn nói cho anh biết...

“Trầm Tuấn, xin lỗi.” Một thân ảnh đột ngột chạy ra từ trong nhà nghỉ, không chút do dự ôm chầm lấy Trầm Tuấn từ phía sau. Trầm Tuấn bị ôm bất ngờ, không kịp phòng bị, loạng choạng bước về phía trước một bước theo quán tính.

Bước chân của Lạc Thập Giai cũng theo đó dừng lại.

Cô gái kia thấp giọng thút thít. Trầm Tuấn trầm mặc nhìn Lạc Thập Giai, sau đó đánh rơi điều thuốc trên tay.

Đưa tay đẩy cô gái đang ôm lưng mình ra, khuôn mặt cô gái cũng được lộ ra dưới ánh đèn.

Lạc Thập Giai nhìn một hồi lâu, đợi đến khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô ta, đáy lòng chợt thắt chặt.

“...Trường An?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Lạc Thập Giai đi rồi, Trầm Tuấn không lên tiếng giải thích bất cứ điều gì, tuy rằng Hàn Đông rất ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều. So với những lần trước thì bữa cơm này nặng nề hơn rất nhiều.

Trở về nhà nghỉ, Trầm Tuấn vẫn ở trong phòng hút thuốc, Hàn Đông không rảnh quan tâm đến anh, chỉ lo giải quyết chuyện của mình, anh ta gọi liên tục mấy cuộc điện thoại, chờ đến lúc anh ta quay trở lại thì cái gạt tàn thuốc trong phòng đã chất đầy mẩu tàn thuốc.

Hàn Đông trông thấy bộ dáng chán chường của Trầm Tuấn, nhin không được lên tiếng hỏi, “Rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi Luật sư Lạc bỏ đi đâu thế?”

Trầm Tuấn không lên tiếng, cũng không quay đầu lại, làm như không nghe thấy lời nói của Hàn Đông, tiếp tục trầm mặc trong khói thuốc.

Hàn Đông cũng chẳng truy hỏi, chỉ đưa tay đánh vào lưng Trầm Tuấn một cái, Trầm Tuấn bị đánh bất ngờ giật mình hậm hừ chán nản, Hàn Đông tức giận hét lên, “Cậu có còn là đàn ông nữa không vậy hả? Lo lắng thì mau chạy đi tìm đi, đứng đây hậm hực thì được cái quái gì?”

Trầm Tuấn không nói gì, chỉ yên lặng đi di dập tắt đầu điều thuốc, xoay người vén cái chăn trên chiếc giường đơn của mình lên, bộ dáng thành thoi giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, “Muộn rồi, đi ngủ đi, mai còn phải dậy sớm.”

Hàn Đông cau mày nhìn anh chằm chằm, “Tôi vừa gọi điện thoại cho Trường An.”

“Ừ.”

“Cô ấy hỏi tôi địa chỉ nhà nghỉ.”

Rốt cục Trầm Tuân cũng có phản ứng lại, “Cô ấy muốn đến đây?” Anh liếc nhìn đồng hồ, “Đã khuya lắm rồi.”

Hàn Đông nhủ chặt mày nhìn anh, một lát sau mới thở dài một hơi, “Cô ấy yêu cậu nhiều năm như vậy, lúc này đối với cô ấy mà nói, nào có tính là muộn?”

...

Cuộc đời này của Trầm Tuân không có mấy người bạn thật lòng, bỏ qua Hàn Đông, Trường Tri cũng được tính là một người quan trọng nhất, đám bạn du thủ từ hồi cấp ba đến nay, tùy tiện đếm sơ sơ cũng được vài chục năm.

Trường An là em gái của Trường Tri. Sau khi Trường Tri tốt nghiệp trung học, cha mẹ li hôn. Cha dẫn theo Trường An trở về nhà ông bà ở Tây An, Trường Tri ở lại thành phố Thẩm Quyển sống cùng mẹ, lúc Trường Tri hai mươi tuổi thì mẹ anh chết vì bệnh tật, tính Trường Tri quật cường, không chịu đi đến Tây An tìm ba, ở lại đó cùng Trầm Tuân bắt đầu gây dựng sự nghiệp, hai người dốc sức làm việc mười mấy năm, có tiền cùng chia, có khổ cùng chịu, chính vì phần tình nghĩa này cho nên Trầm Tuân mới bị Trường Tri cuốn hết tiền bạc trong công ty rồi bỏ đi mất tăm mất tích, thế nhưng anh vẫn cứ tin tưởng Trường Tri, kiên trì muốn tới Tây An tra rõ chân tướng.

Trường An nhận điện thoại của Hàn Đông, về mặt mệt mỏi chạy tới nhà nghỉ, nhìn thấy Trầm Tuân và Hàn Đông sau nhiều năm không gặp, viên mắt bắt gặp ửng đỏ. “Anh Hàn, Trầm Tuân.” Thanh âm của cô hơi nghẹn ngào.

Hàn Đông liếc mắt nhìn hai người, lặng lẽ đi ra khỏi phòng, “Tôi đi ra ngoài hóng gió một chút, hai người cứ trò chuyện tự nhiên.”

Hàn Đông đi rồi, gian phòng dường như rơi vào khoảng không chết lặng, tất cả đều bám mùi khói thuốc, cảm giác muốn sặc sụa sau mỗi lần hít thở. Trường An trầm mặc nhìn Trầm Tuân, một lúc lâu sau mới lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

“Sao lại hút nhiều thuốc như vậy, hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe.”

Trầm Tuân ngồi bất động trên ghế.

Viên mắt Trường An hồng hồng nhìn chằm chằm Trầm Tuân, tầm mắt cũng không dời đi, “Hai năm trước em nghe nói anh li hôn, hai năm qua anh vẫn sống một mình không có ý định với ai.”

“Ừ.”

“Nhiều năm qua em cũng chưa có ý định kết hôn, em...”

“Em biết anh trai em đi đâu không?” Trầm Tuân cắt đứt lời sắp sửa nói ra của Trường An.

“Anh của em à?” Trường An bị cắt ngang dòng suy tư, nhất thời cũng bị Trầm Tuân đánh lạc hướng trọng tâm câu chuyện. Cô ngây ngốc chớp mắt nhìn anh, hỏi ngược lại Trầm Tuân, “Chẳng phải anh ấy ở Ninh Hạ sao?” Vừa nói, vẻ mặt của cô cũng thêm nghiêm túc hơn, “Chẳng phải anh... đến đây tìm em sao?”

Trầm Tuân suy nghĩ một hồi, nhấp mím môi nói: “Đúng là anh tới tìm em, nói chính xác là tới tìm nhà của em, anh muốn hỏi thăm xem người nhà em có biết tin Trường Tri hiện đang ở đâu hay không? Cách đây không lâu, cậu ta bảo muốn đầu tư vào ngành mới, rút hết tiền vốn của công ty đổ dồn vào dự án đó, hiện tại toàn bộ nguồn tài chính Nhân Hòa bị mất sạch.”

Trường An vốn chẳng có tâm tư nào nghe anh nhắc đến những chuyện liên quan đến công việc, biểu tình trên mặt cô lập tức lộ ra dáng vẻ bị lừa dối, nước mắt lập tức đọng đầy trên khóe mắt, cô nở to đôi mắt, ánh mắt quật cường: “Trầm Tuân, nếu chẳng phải không tìm được anh ấy, anh sẽ không tới tìm em, phải không? Đã như vậy, cứ sao anh lại nói nhớ em!”

Về mặt Trầm Tuân nghiêm nghị, thanh âm thoáng trầm xuống, “Là Hàn Đông sợ em không chịu tới gặp anh, tùy tiện tìm cái cớ để nói mà thôi.”

Trường An kích động đứng bật dậy, cô cố kìm nén nước mắt đang ngập trong khóe mắt, “Anh quá tàn nhẫn, Trầm Tuân, anh ác độc lắm.”

Bầu không khí xung quanh ngưng kết, hai người cứ giằng co như vậy, ước chừng cũng chẳng tìm ra một nguyên do nào. Trầm Tuân nhẹ thở dài một hơi: “Nếu như bây giờ em không muốn nói, anh cũng không miễn cưỡng em.” Vừa nói vừa cầm điều thuốc và cái hộp quẹt lên, “Anh ra ngoài hút điều thuốc, em ở trong này nghỉ ngơi một lát đi.”

...

Lạc Thập Giai nghĩ cô và Trầm Tuân giống như hai người đứng ở hai bên bờ vụn mênh. Trước mặt họ luôn có một con sông dài không nhìn thấy được điểm dừng, cả hai chỉ có thể trông mắt nhìn đối phương từ từ đi ra xa, rồi tan biến mất.

Lạc Thập Giai trầm mặc đưa mắt nhìn Trầm Tuân, nhìn khuôn mặt quen thuộc mà lại như xa xôi của anh. Bao nhiêu lời muốn nói thế nhưng không sao thốt ra thành lời.

Ánh đèn phát ra từ biển hiệu nhà nghỉ chiếu lên nửa khuôn mặt Trầm Tuân. Đôi mắt thâm trầm của anh nhìn chằm chằm vào Lạc Thập Giai. Một lúc lâu, đôi môi anh khẽ động đậy, tựa như là muốn nói cái gì, thế nhưng, cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Trường An đứng sau lưng Trầm Tuân, ánh mắt đầy thù hận nhìn chằm chằm Lạc Thập Giai. Ba người cứ giằng co với nhau trong bóng đêm như thế, cuối cùng vẫn là Trầm Tuân phá vỡ bầu không khí nặng nề này.

Anh cau mày, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc như vậy và cả giọng điệu mệnh lệnh đó.

Anh không hỏi Lạc Thập Giai đã đi đâu cũng không muốn nhắc đến trận cãi vã với cô lúc ban ngày, cứ như hai người họ chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì, anh chỉ nói với cô, “Em đi ngủ đi.”

Lạc Thập Giai liếc sơ qua Trường An, lại đưa mắt nhìn sang Trầm Tuân, cuối cùng cũng không nói gì hết.

Sau khi quay về phòng rửa mặt, cô leo lên giường ngủ. Rõ ràng thân thể mệt mỏi rồi, thế nhưng hoàn toàn chẳng thấy buồn ngủ gì, những hình ảnh thời cấp ba từ từ hiện lên trong đầu như những thước phim đang được trình chiếu.

Trầm Tuân đã chia tay với Chu Minh Nguyệt, cũng giống như những câu chuyện tình trước kia của anh, thoát đến lại thoát đi. Bắt đầu từ đó, anh cũng trấn trợn theo đuôi Lạc Thập Giai, hùng hổ đến mức ngay cả thầy chủ nhiệm cũng phải mời Lạc Thập Giai lên khuyên nhủ.

Để gặp Lạc Thập Giai, mỗi ngày Trầm Tuân đều chăm chỉ đi học. Vừa hết tiết liền chạy đến lớp của Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai luôn làm lơ anh, anh cũng chẳng vội vàng, ngày ngày đều đứng ở trên hành lang, ngắm nhìn Lạc Thập Giai ngồi trong lớp qua khung cửa, cứ như nhìn bao nhiêu cũng thấy không đủ.

Chẳng ai vừa mắt Trầm Tuân và Lạc Thập Giai, nhất là đám nữ sinh, rất nhiều người ghét Lạc Thập Giai, mà kẻ ghét lộ liễu nhất chính là Trường An. Trường An là em gái của Trường Trì, ít tuổi hơn bọn họ, rất có tiếng ở khối lớp dưới, được nhiều người theo đuổi. Khi đó Lạc Thập Giai cũng bị Trường An chặn đánh ở WC vài lần, lần nào cũng là Trầm Tuân chạy đến cứu.

Trước những lời đồn này, Lạc Thập Giai đều giữ thái độ im lặng không lên tiếng biện minh. Ngoại trừ đi WC, ngày ngày cô đều lặng lẽ ngồi trong lớp của mình học bài, mặc kệ người khác bàn luận cái gì, cô luôn cuộn mình trong vỏ ốc của riêng cô.

Thỉnh thoảng mệt mỏi, ngẩng đầu lên nhìn vu vơ, Trầm Tuân thì luôn đứng ngoài cửa, đôi mắt hoa đào tà tứ nhìn cô, cô càng trốn mắt thì anh càng cười.

Biết rất rõ là không nên, nhưng Lạc Thập Giai không có cách nào cự tuyệt Trầm Tuân. Giống như linh hồn của hai kẻ cô đơn, đột nhiên tìm được một nửa kia, cảm giác ấm áp và thoải mái này, thử hỏi một người luôn cô đơn làm sao cự tuyệt cho được?

Trong trường học có rất nhiều người đang nghị luận chuyện của họ, chuyện này càng đồn càng lan rộng, thầy chủ nhiệm lại cho gọi Lạc Thập Giai lên nói chuyện, nhưng tất cả chuyện này, Lạc Thập Giai đều chẳng để ý đến.

Hôm đó, Chu Minh Nguyệt đi ngang qua cô, xung quanh lại chẳng có một ai, cô ấy gọi cô lại. Trên thực tế, kể từ lúc Trầm Tuân bắt đầu theo đuôi Lạc Thập Giai, Chu Minh Nguyệt đã tuyệt giao hoàn toàn với cô.

Về mặt của Chu Minh Nguyệt cũng không quá đau lòng, chỉ có lòng căm thù với Lạc Thập Giai là thể hiện ra rất rõ ràng, lời nói dường như rít gào, “Hai người bắt đầu từ khi nào?”

Lạc Thập Giai không trả lời.

“Lần ném phi tiêu lúc trước?” Chu Minh Nguyệt tự giễu cười: “Lẽ ra, lúc đó tôi nên nghĩ đến mới phải.”

Lạc Thập Giai không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

“Tại sao là cậu? Vì sao cậu lại là người như vậy? Là không ai yêu sao? Vì sao nhất định phải cướp của người khác? Lạc Thập Giai, cậu không thấy họ thẹn hèn hạ sao?” Chu Minh Nguyệt vẫn không thể xua tan nỗi oán hận trong lòng. “Tôi thề, cả đời này tôi tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho cậu.”

Cả ngày hôm đó, Lạc Thập Giai không nói lấy một lời. Sau khi tan học buổi tối, Trầm Tuân lại đến đưa cô về.

Trong số những học sinh cùng tan học cũng có vài người chỉ trò bọn họ, Trầm Tuân lại phớt lờ chẳng thèm để ý. Lạc Thập Giai nhớ tới lời nói của Chu Minh Nguyệt lúc trước, cúi đầu bước đi nhanh hơn.

Lạc Thập Giai không cho Trầm Tuân tới gần, Trầm Tuân chỉ lặng lẽ đi theo cô, đi xa xa ở phía sau, cho đến tận khi thấy cô an toàn bước qua cánh cửa nhà.

Lạc Thập Giai vừa bước qua cửa liền chạy thẳng lên lầu, thở dồn dập, vội vã muốn chạy trốn anh thật xa, co cảm giác trái tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Đi tới hành lang phía trước cửa sổ, đột nhiên cô dừng bước. Cô tự hỏi, Trầm Tuân đã đi về rồi chưa? Vì vậy không nhìn được bước lại sát bên bệ cửa sổ, cúi người ngó ra bên ngoài.

Ở dưới gốc cây, Trầm Tuân vẫn còn đứng đó, ánh trăng soi lên trên mặt anh, phát họa lên nụ cười ôn nhu của anh. Dường như biết cô không kim lòng được sẽ lên nhìn mình, mọi dự liệu đều được ánh lên trong mắt anh. Hai người tuy không đứng đối diện nhau, anh đột nhiên gio tay lên, rất tự nhiên phát phát tay với Lạc Thập Giai.

Cả khuôn mặt Lạc Thập Giai lập tức ửng đỏ, vội nhảy ra xa cánh cửa giống như chạy trốn. Đứng ở trên thang lầu cố gắng cũng không thể khống chế

được trái tim đang nhảy loạn của mình, bàn tay lại nắm càng chặt hơn một chút.

Chẳng bao lâu nữa thì thi tốt nghiệp trung học, chỉ cần tốt nghiệp cấp ba có lẽ sẽ ổn thôi, chờ học đại học, chẳng còn ai nhận ra hai người họ nữa, như vậy là ổn rồi.

Khi đó Lạc Thập Giai đã nghĩ như vậy.

****

Sau khi Lạc Thập Giai trở về phòng, ngoài cửa nhà nghỉ chỉ còn lại Trầm Tuân và Trường An.

“Xin lỗi.” Trường An nói: “Em không nên dùng mối tình đơn phương của mình để làm khó cho anh.”

Trầm Tuân nhét gói thuốc và cái bật lửa vào túi, “Muộn rồi, để anh đưa em về nhà.”

Suốt chặng đường đi Trầm Tuân đều rất trầm mặc, chỉ nhìn chăm chăm vào con đường phía trước, chuyên chú lái xe. Khi đến nhà Trường An, Trầm Tuân không có xuống xe, Trường An cũng không nhúc nhích.

“Mấy năm nay anh ấy vay mượn tiền của người thân thiết để đầu tư vào làm ăn. Cũng đi khảo sát ở cái khu mỏ Ninh Hạ này nhiều lần rồi, bên kia cũng sống rất lâu. Trước giờ anh ấy đều nói với em lần này chắc chắn sẽ ổn định hơn, kiếm được nhiều tiền hơn.” Trường An nói, “Nếu như anh ấy muốn cuốn tiền của anh bỏ trốn, thì cần gì phải hành hạ bản thân như thế?”

Tay của Trầm Tuân vẫn còn đặt ở trên tay lái: “Em nghĩ cậu ấy có thể đi đâu?”

Trường An quay đầu lại nhìn, trong lòng anh lặng lẽ khắc họa gò má cong cong của Trầm Tuân, một lát sau cô mới lên tiếng, “Có lẽ anh ấy đi đến hồ Thanh Hải. Bạn gái rượu của anh ấy ở đó.”

Trầm Tuân vô cùng kinh ngạc quay đầu lại: “Bạn gái rượu?”

Trên mặt Trường An lộ ra vẻ khinh bỉ: “Anh ta nuôi gái ở ngoài, vì cô ta mà đòi ly hôn. Chị dâu của em vẫn chưa đồng ý, nếu như anh ấy bỏ đi, thì chắc chắn sẽ đến tìm cô ta.” Trường An hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Em sẽ dẫn mọi người đến đó, anh ấy còn nhờ em đưa tiền cho cô ta.”

Cuối cùng cũng tìm được chút manh mối, Trầm Tuân thở phào nhẹ nhõm: “Trường An, cảm ơn.”

“Trầm Tuân, chẳng phải em muốn biện minh giúp anh trai của em, mà anh đã quen biết anh ấy nhiều năm như vậy rồi, chắc anh cũng hiểu rõ, anh ấy chẳng phải hạng người như vậy. Hiện tại không chỉ có mỗi anh muốn đi tìm anh ấy, mà em cũng muốn đi tìm.” Trường An nhấp mím môi, nghiêm túc nói: “Em cũng muốn biết sự thật.”

Trường An xuống xe, mới bước đi hai bước, lại quay lại.

“Trầm Tuân.”

Trầm Tuân nghe tiếng gọi liền ngừng đầu.

“Vì sao vẫn là Lạc Thập Giai?” Trường An vẫn không thể chấp nhận được, cũng không thể lý giải được, “Lẽ nào anh bị cô ta hại như vậy vẫn chưa đủ sao?”

“...” Tay của Trầm Tuân nắm chặt tay lái.

Hồi lâu sau, anh mới cất giọng trầm thấp lại khàn khàn trả lời Trường An: “Trường An, đây là chuyện riêng giữa anh và cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lạc Thập Giai ngủ thẳng một giấc đến tận trưa mới thức dậy, nghe tiếng Hàn Đông gọi ngoài cửa, cô khó khăn lắm mới mở mắt ra được.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong xuôi, lúc xuống lầu đã đến giờ ăn cơm trưa, thức dậy quá muộn, cho nên không kịp ăn sáng, dạ dày hơi khó chịu, người cũng không muốn nói chuyện.

Hàn Đông dẫn Lạc Thập Giai đến thẳng tiệm ăn ở gần đó, Trầm Tuân và Trường An đã ngồi ở bàn ăn, hai người đang nhỏ to chuyện gì đó.

Hàn Đông lên tiếng bắt chuyện, hai người cũng ngẩng đầu lên nhìn, cũng cùng nhau nhìn sang Lạc Thập Giai.

“Anh Hàn, anh xem muốn ăn cái gì thì tự gọi thêm nhé.” Trường An cầm menu món ăn trên tay đưa cho Hàn Đông vừa ngồi xuống bàn, cố ý làm lơ không nhìn đến Lạc Thập Giai. Cô ghét cay ghét đắng Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai cũng quen với chuyện này rồi.

“Cháo ở đây ăn rất ngon, anh gọi cho em một chén, em ăn xong thì ăn thêm chén com nữa nhé.” Thanh âm của Trầm Tuân nhỏ nhẹ, phảng phất trên bờ vai của Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai cảm giác cơ thể bên trái của mình khẽ cương cứng lại.

Trầm Tuân đẩy thực đơn đến trước mặt Lạc Thập Giai, “Em xem thích ăn cái gì thì tự gọi đi.”

Lạc Thập Giai không dám ngẩng đầu nhìn thẳng anh, chỉ cúi đầu nhìn những con chữ được viết theo kiểu Tống in trên thực đơn. Hai người ngồi song song với nhau, nhưng vẫn duy trì khoảng cách an toàn, đều ăn ý quên đi chuyện khắc khẩu tranh cãi hồi hôm qua, coi như chưa từng xảy ra.

Cửa tiệm này dọn thức ăn ra rất nhanh, khác với Trầm Tuân, lúc Hàn Đông ăn com thích vừa ăn vừa nói chuyện, Trường An cũng rất phối hợp. Vì vậy trên bàn com xuất hiện hai hình ảnh trái ngược. Hai người bên kia trò chuyện rôm rả, hai người bên này chỉ cúi đầu ăn, một câu nói cũng không nói.

Hàn Đông chẳng biết chuyện trước kia của bọn họ, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, quay sang nói, “Nói như vậy, cả ba người đều cùng học cấp ba với nhau rồi?”

Chỉ một câu đơn giản như vậy lại khiến cả ba đều ngậm người sừng sốt.

Lạc Thập Giai cúi mắt xuống nhìn chằm chằm vào chén com ở trước mặt mình, hồi lâu sau, cô mím môi cười cố gượng đáp lời, “Có thể xem là vậy, nhưng mà sau đó Trầm Tuân lại chuyển trường.”

Lạc Thập Giai vừa dứt lời, nét mặt Trường An trong nháy mắt lạnh xuống. gương mặt cô xanh mét trùng mắt với Lạc Thập Giai.

Một tiếng “bốp” vang lên, nhanh đến mức tất cả mọi người không kịp phản ứng. Trường An đã ném thẳng chiếc đĩa lên trên mặt Lạc Thập Giai.

Biến cố bất thình lình làm cho sắc mặt Trầm Tuân thay đổi ngay lập tức, anh đưa tay muốn nhặt chiếc đĩa kia lên, lại bị Lạc Thập Giai quật cường ngăn cản.

Lạc Thập Giai lại chẳng tỏ vẻ gì, chỉ yên lặng nhặt chiếc đĩa của Trường An lên, sau đó đặt lên bàn, cười nói: “Đĩa của cô bị rớt xuống đất rồi, lấy đôi đĩa khác dùng nhé.” Lời nói nhẹ nhàng, cứ như vừa rồi Trường An không cẩn thận làm rớt đĩa xuống đất vậy.

“Chuyển trường? Lạc Thập Giai, lời như vậy mà cô cũng nói được hả? Cô có biết đi Tô phải cầu cạnh bao nhiêu người mới xin cho Trầm Tuân bảo lưu được học bạ không?” Trường An không thể nhịn được nữa, giờ ngón tay chỉ thẳng vào mặt Lạc Thập Giai, tức tối chất vấn Lạc Thập Giai: “Nếu không vì cô, làm sao Trầm Tuân lại bị đuổi học? Cô có biết cái ông chủ gì đó của cô, thiếu chút nữa hại anh ấy không được đến trường không?”

“Năm đó nếu không phải cô...”

“Trường An, đủ rồi.” Rốt cuộc Trầm Tuân cũng hét lên cắt đứt lời nói của Trường An. Sắc mặt của anh dần dần trở nên nghiêm túc. Vẻ mặt lạnh lùng càng nhìn càng phát sợ.

Trầm Tuân cũng không ăn com nữa, đặt đĩa xuống bàn, bầu không khí trên bàn com trở nên nặng nề, bốn người có tâm sự riêng.

Hàn Đông biết tình hình trước mắt không ổn, vội vã lôi kéo Trường An: “Anh đưa em về nhà thu dọn hành lý, ngày mai sẽ phải lên đường rồi, phải chuẩn bị ngay mới kịp.”

Trường An chẳng thèm nhúc nhích, cô trừng mắt nhìn Lạc Thập Giai, trong ánh mắt toát ra vẻ căm phẫn không thể nói bằng lời, cũng không muốn tiếp tục nói nữa, nhưng cô vẫn không chịu được cảnh Trầm Tuân bao che cho Lạc Thập Giai, cuối cùng tức giận cầm túi của mình lên chạy xông ra ngoài, Hàn Đông lại càng hoảng sợ, vội vàng đuổi theo.

Lại tỏ ra chẳng có chuyện gì phát sinh, hai người kia đi khỏi, Trầm Tuân lại cảm thấy đĩa lên, giọng nói của anh vẫn bình thản, chẳng rõ đang suy nghĩ điều gì.

“Em ăn nhanh lên, ăn xong quay về phòng nghỉ ngơi một chút, từ đây đến Ninh Hạ vẫn còn xa, lái xe cũng khá lâu.”

***

Hàn Đông gọi mấy cuộc điện thoại cho Trầm Tuân nói Trường An vẫn còn khóc, lần này Trầm Tuân đã chọc giận cô ta thật rồi.

Trầm Tuân biết Trường An tức giận, cô ấy không có ý xấu, chẳng qua là muốn đòi lại công bằng cho anh mà thôi.

Thế nhưng người kia lại là Lạc Thập Giai, anh cần công bằng này sao?

Quay về nhà nghỉ tắm rửa một hồi, Trầm Tuân cho là mình có thể ngủ trưa một giấc. Nhưng nằm trên giường lăn qua lăn lại vẫn không thể nào ngủ được.

Vừa nhắm mắt thì chuyện ngày trước đã bị anh phong ấn kín tận sâu trong linh hồn bỗng trở dậy hiện ra trước mắt.

...

“Em muốn trốn tránh anh đến tận khi nào?” Trầm Tuần cau mày, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng chất vấn.

Một tháng, Lạc Thập Giai như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, đột nhiên bắt đầu trốn tránh Trầm Tuần, Trầm Tuần vốn còn trẻ bốc đồng cứ nắm chặt lấy tay cô không cho cô bỏ đi, anh liên tục ép hỏi, “Lạc Thập Giai, có phải em sợ những lời đồn đãi đó không?”

Anh lúc nào cũng hùng hồn vàng thật không sợ lửa như vậy, trước nay chẳng thêm quan tâm cũng chẳng hoảng sợ đối với những lời đồn đãi này, “Lạc Thập Giai, chúng ta cứ quang minh chính đại ở cạnh nhau, em đừng đến Chu Minh Nguyệt làm gì, anh đã chia tay với cô ấy từ lâu rồi!”

“Không có quan hệ gì với Chu Minh Nguyệt.” Vừa nhắc đến tên Chu Minh Nguyệt, rốt cuộc Lạc Thập Giai cũng chịu lên tiếng, nhưng thanh âm của cô vẫn còn rất lạnh lùng, chẳng mang theo tình cảm nào.

Lạc Thập Giai không hề giằng co, để mặc Trầm Tuần giữ chặt lấy cô. Rõ ràng khoảng cách hai người gần nhau như vậy, thế nhưng từ đầu đến cuối Trầm Tuần vẫn cảm giác mình không chạm được vào cô. Đôi mắt cô lạnh lùng, thủy chung cách xa anh ngàn dặm, phong bế chặt thế giới của riêng cô, cho dù Trầm Tuần có cố gắng chiến đấu đến đâu rơi máu chảy cũng không thể xông vào trong thế giới của cô được.

“Nói cho anh biết vì sao?” Trầm Tuần vẫn cố nhìn cô bằng ánh mắt đầy đe dọa, tựa hồ muốn tìm được chút manh mối thông qua nét mặt của cô, anh vẫn không thể tin được tháng trước vẫn còn rất tốt, có sao lại đột nhiên thay đổi?

Trầm Tuần gằn từ chữ một hỏi cô, “Em dám nói mình không có chút cảm giác nào với anh sao?”

Trời âm u, sắc mặt Lạc Thập Giai trắng bệch, gương mặt của cô không có chút huyết sắc nào, đôi mắt cô vừa to vừa đen, còn toát ra chút quỷ mị, mái tóc dài của cô che phủ nửa gương mặt, một lúc lâu sau cô mới ngẩng đầu lên đối mặt với Trầm Tuần, bốn mắt nhìn nhau, trả lời rất cương quyết, “Đúng.”

Cô chẳng khác nào một tay đao phủ, cương quyết phán án tử hình cho Trầm Tuần, “Em chẳng có một chút cảm giác nào với anh.”

“Lạc Thập Giai!” Anh tức giận gào thét tên của cô.

Mà cô, chỉ dành cho anh một bóng lưng kiên quyết.

Đến khoảnh khắc đó mới ý thức được rằng anh cố chấp lâu như vậy không phải là bởi vì anh không cam lòng vì đã bỏ nhiều thời gian theo đuổi Lạc Thập Giai mà là bởi vì anh biết mình đã thật lòng yêu cô gái này rồi.

Một cô gái vừa thông minh lại cố chấp, từ đầu đến cuối đều không cố làm điều gì thu hút sự chú ý của anh, thế nhưng vẫn hấp dẫn anh từng bước lại gần cô, chính bởi vì họ giống nhau tự trong xương tủy, chẳng quan tâm đến bất cứ ai, ích kỷ lại thêm chút lạnh lùng, nhưng lại sợ nhất người mình yêu, bởi vì trái tim này chính là chút vốn liếng cuối cùng của họ.

Cho nên nếu như thích một người, đó chính là tình yêu cả đời.

Bất luận Lạc Thập Giai trốn tránh như thế nào, Trầm Tuần thủy chung vẫn không chịu buông tha. Anh không tin Lạc Thập Giai có thể thay đổi chỉ trong một tháng ngắn ngủi, không tin rung động lúc trước giữa hai người họ, những ẩn ý ngầm của họ đều là giả dối.

Ngày nào anh cũng đi theo cô, đến trường, tan học. Cô vẫn không để ý tới anh, nhưng anh vẫn bướng bỉnh theo sát.

Cho đến khi... cho đến khi gặp phải Diêm Hàm

Diêm Hàm lấy thân phận “ba ba” của Lạc Thập Giai đến trường học đón cô sau giờ tan học, nhưng Trầm Tuần lại nhìn thấy vẻ hoảng sợ ẩn nhẫn và cả lòng căm thù sâu đậm trong đáy mắt của Lạc Thập Giai khi nhìn ông ta. Trầm Tuần bám theo Diêm Hàm, thấy ông ấy ép buộc Lạc Thập Giai đi cùng mình, bức ép ôm lấy cô, đẩy cô ra dây ghế sau xe, thậm chí sau khi ép cô ngồi xuống hàng ghế sau thì nhào đến hôn cô...

Đây chính là hành vi của một người làm “ba ba” sao? Ánh mắt Diêm Hàm nhìn Lạc Thập Giai rõ ràng là của một gã đàn ông nhìn một cô gái.

Sợi dây cột chặt dây cung đang được kéo căng kia rốt cuộc bị chặt đứt, Trầm Tuần nghĩ đến thái độ gần đây của Lạc Thập Giai đối với anh, những thay đổi đột ngột của cô, sự trầm mặc của cô, nỗi sợ hãi của cô...

Những tiếng nổ ‘ầm ầm’ không ngừng vang lên trong đầu của anh, con thịnh nộ dường như từ trên trời đổ ào xuống chẳng khác nào những đợt sóng triều đập vào bờ, trong nháy mắt đã bao phủ lên toàn bộ con người anh. Trong đầu anh thoát cái đã trở nên trống rỗng, cả người chẳng còn lý trí, chỉ biết mọi sức mạnh và ý chí đã bao trùm mọi suy nghĩ của anh, anh không biết hình dung cảm giác của mình trong khoảnh khắc đó như thế nào, thật đáng sợ, cũng quá khó để kiềm chế bản thân.

Anh lượm cục gạch bị ai đó ném ở góc tường, điên cuồng chạy lên đuổi theo chiếc xe kia, anh cầm cục gạch liều mạng đập lên kính cửa xe, viên gạch nện lên kính vang lên những tiếng côm cốp, kính xe được làm bằng kính chịu lực bị Trầm Tuần đập đến mức rạn nứt, vết nứt lan ra trên chiếc kính xe màu đen trông rất kinh khủng.

Anh đưa tay kéo chiếc cửa xe lại, chiếc cửa xe đã bị khóa từ bên trong, anh dùng hết sức kéo, chiếc cửa xe bị khóa cứng dường như cũng muốn bung...

Cuối cùng cái cửa lại được người từ bên trong xe mở ra, về mặt Diêm Hàm tái nhợt bước ra ngoài.

Trầm Tuấn không để ý đến lão, muốn kéo tay của Lạc Thập Giai bỏ chạy, thế nhưng anh vẫn chạm một nhíp.

Diêm Hàm đã tay mắt lạnh lẽo bắt được anh.

“Thằng nhóc ranh này ở đâu chui ra?” Ánh mắt Diêm Hàm lạnh lùng đầy tức giận, “Thằng điên.”

Trầm Tuấn giống như một con mãnh thú đang nổi giận, đôi mắt mở to đầy tơ máu nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt. Nghĩ đến những chuyện lão vừa làm với Lạc Thập Giai, nghĩ đến cô gái anh yêu phải gánh chịu kiếp nạn, nghĩ đến cô gái luôn cao ngạo thông minh trong mắt anh, hôm nay lại rơi vào tình cảnh thảm như tro tàn... Trầm Tuấn chỉ cảm thấy lòng căm thù từ đáy lòng xông thẳng lên não, trên trán nhanh chóng xuất hiện những sợi gân xanh.

“Bốp, bốp...” Anh giơ tay lên vung mạnh hai phát.

Cục gạch đỏ thẫm nện mạnh vào đầu Diêm Hàm, lập tức bị vỡ làm đôi, đập xuống nảy lên mấy cái, phát ra những tiếng lộp cộp.

Trầm Tuấn nhảy tới đánh Diêm Hàm. Anh nghĩ, nếu như lúc đó Lạc Thập Giai không ngăn cản, có lẽ anh đã dùng hết khí lực toàn thân, giết hẳn...

Cô đau lòng khóc rống, chẳng khác nào trời đất đều đổ sụp xuống.

Cô ôm chặt lấy tấm lưng của anh, đau lòng như xé nát tâm can kêu khóc: “Trầm Tuấn... đừng... em van anh... chớ làm vậy vì em... không đáng... em không đáng...”

...

Sau đó thì sao? Sau đó Diêm Hàm gây sức ép lên phía nhà trường đuổi học anh, tố cáo anh theo đuổi Lạc Thập Giai, quấy rầy Lạc Thập Giai, còn ngang nhiên hành hung người chú giám hộ Lạc Thập Giai. Khi đó Trầm Tuấn mới biết được, cái vị ‘chủ’ này của Lạc Thập Giai lại có năng lực như vậy.

Máu rỉ ra thấm đỏ mấy tầng băng trắng quán trên đầu lão, bộ dáng thê thảm đến mức như vậy, nhưng từ đầu đến cuối lão vẫn bình tĩnh tự nhiên, bày mưu nghĩ kế.

Từ phòng làm việc của hiệu trưởng đi ra, lão lạnh lùng đưa cọt anh, “Nông nổi bốc đồng, chỉ tạo cơ hội cho đối thủ nắm lấy mà thôi.”

Trầm Tuấn nắm thật chặt nắm tay, cuối cùng cũng đáp lại, “Con người tôi vừa nông nổi vừa ti hèn, nắm đấm này chưa bao giờ biết nói lý.” Trong mắt Trầm Tuấn không có một tia đùa giỡn: “Nếu ông còn tiếp tục làm tổn thương cô ấy, tôi không ngại tìm cơ hội giết chết ông.”

...

Cha mẹ Trầm Tuấn li dị khi anh còn nhỏ, mẹ anh tên Tô Văn Cẩm bận bịu với công việc, giao Trầm Tuấn nhờ ông bà ngoại nuôi nấng. Ngay từ nhỏ anh đã không giống như những đứa bé khác, không có cha mẹ quan tâm cho nên Trầm Tuấn đều tỏ vẻ lạnh nhạt đối với tất cả các mối quan hệ. Anh chưa từng để ý đến bất cứ thứ gì, cũng không có bất cứ tình cảm mãnh liệt nào với ai, bởi vậy anh cũng chưa bao giờ gặp phải thứ gì khiến cho anh muốn có đến mức phải tranh giành, nhưng con người anh như vậy lại yêu bản thân mình nhất.

Anh đã cho rằng bản thân mình sẽ như thế suốt cả đời, tận đến khi anh gặp được Lạc Thập Giai.

Sau khi Trầm Tuấn bị đuổi học, mẹ anh đã đi cầu xin nhiều người, cũng năn nỉ thầy hiệu trưởng hết lời, mới bảo lưu được bằng điểm của anh. Đối với những ‘chiến tích’ xếp thành chồng thành đồng này của Trầm Tuấn, đương nhiên mẹ anh cũng tức muốn chết, sau đó đã nhốt Trầm Tuấn một thời gian, không cho anh ra ngoài, càng không để Trầm Tuấn đi gặp Lạc Thập Giai.

Số phận không để cho bọn họ cùng một chỗ, tất cả mọi người đang cố gắng ngăn cản không cho bọn họ gặp mặt. Nhưng Trầm Tuấn vẫn không chịu buông tay, để gặp lại Lạc Thập Giai, trong mấy tháng nỗ lực cuối cùng.

Suốt ba năm qua, Trầm Tuấn chẳng mấy khi đến lớp, thành tích kém đến mức đều xếp cuối bảng xếp hạng cả năm toàn trường. Với thành tích như vậy muốn thi đậu vào trường Đại học Luật chính quy là điều khó thành, thế nhưng anh đã làm được.

Đại học Luật Thành phố Thẩm Quyến chính là ý nguyện lớn nhất của Lạc Thập Giai.

...

Trầm Tuấn đặt mu bàn tay áp lên mắt của mình, muốn ép hồi ức xuống, nhưng cho dù anh có cố gắng thế nào đi nữa, vẫn không xua được những cái bóng mờ nhạt từng bước hiện rõ ra trước mắt.

...Lạc Thập Giai, có lẽ em mãi mãi không bao giờ biết được, để được gặp lại em, anh đã nỗ lực như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Cốc cốc cốc.” Ba tiếng gõ cửa liên hồi khê vang lên cắt đứt mạch ký ức của Trầm Tuấn.

Anh từ trên giường ngồi dậy, tiện tay khoác chiếc áo thun lên trên người rồi bước ra mở cửa.

Cô gái đứng trước cửa nồng nặc mùi rượu, Trầm Tuấn chỉ cảm thấy vừa yêu vừa hận.

Cô cúi đầu, cái bóng thật dài che phủ hết nửa bên mặt, vệt mắt cô đơn, ánh mắt toát ra vẻ kiêu mị mê ly. Khi cô ngược mắt nhìn Trầm Tuấn, cả người hình như muốn phiêu diêu.

Ở trước mặt cô, Trầm Tuấn cảm giác dòng máu đang chảy trong thân thể mình đã không còn là máu, mà là một đại dương vô tận không bến bờ, một đại dương vì cô mà trời sóng sôi trào.

“Em vừa đi đâu mà uống say thế này?” Trầm Tuấn chỉ nhú mày.

...

Lạc Thập Giai uống cạn chai bia thứ tư, hơi men xông thẳng đến đỉnh đầu, lúc lạnh lúc nóng, nhưng cô không thấy say, trái lại càng làm cô thêm thanh tỉnh, càng thêm đau lòng.

Khoảnh khắc Trầm Tuấn mở cánh cửa ra, nhìn về mặt mặt mũi, bộ dáng lôi thôi lếch thếch của anh, Lạc Thập Giai cảm thấy như có gì đó đang đâm nát trái tim của mình ra.

Lạc Thập Giai trầm mặc giờ tay lên, đẩy mạnh anh vào trong phòng.

Trầm Tuấn không ngờ cô đột nhiên đưa tay đẩy anh, anh loạn choạng lùi về phía sau, hai hàng chân mày càng nhíu chặt hơn.

Lạc Thập Giai trở tay đóng cửa lại, không chờ Trầm Tuấn kịp phản ứng, cô đã lao mình nhảy lên trên người của anh.

Do Trầm Tuấn đang định ngủ trưa, trên người chỉ mặc một chiếc áo thun màu trắng. Hai người cứ ôm cứng lấy nhau như thế, tay cô nắm chặt lấy áo của anh, chân cô ghì chặt lấy hông của anh.

Nhiệt độ hai cơ thể đan xen, dần dần trở nên nóng bỏng.

“Yêu em đi.” Lạc Thập Giai khẽ cắn tai Trầm Tuấn, giọng nói khàn khàn thoảng mùi men say thốt ra ba chữ này.

Mà ba chữ này hiện giờ lại giống như một câu thần chú làm cho Trầm Tuấn dường như nín thở, gần như ôm chặt lấy cô theo bản năng.

Kích tình giống như một ngọn đuốc, chỉ cần châm lên liền cháy lan ra đồng cỏ, từ trên người của Lạc Thập Giai, đốt tới trên người Trầm Tuấn. Trầm Tuấn khéo léo ôm chặt cô xoay người, bất ngờ làm cho cô không kịp phòng bị đè ép vào bờ tường.

Hô hấp của Lạc Thập Giai càng lúc càng nhanh, cô hôn lung tung lên người Trầm Tuấn, đôi tay sờ soạng trên người anh, rồi luồn vào trong vạt áo, lòng bàn tay cực nóng thiêu đốt từng tác tế bào trên cơ thể Trầm Tuấn, vừa khiêu khích vừa nguy hiểm.

Hô hấp của Trầm Tuấn cũng càng ngày càng nặng nề, một tay anh ôm lấy hông của Lạc Thập Giai, một tay vòng qua cổ Lạc Thập Giai, muốn cuốn chặt cô vào trong lòng mình.

Nụ hôn của anh mãnh liệt lại cuồng dã, hơi thở ấm nóng phả lên trên mặt, trên cổ, trên môi của Lạc Thập Giai. Anh chẳng khác nào một con mãnh thú, không có chút ôn nhu, lại giống như đang đem tất cả căm thù cất giấu sâu trong lòng phát tiết ra ngoài.

Chỉ trong khoảnh khắc rằng môi gần bó, Lạc Thập Giai cảm giác mình giống như một chiếc đồng hồ hẹn giờ, bị ai đó đập mạnh vào, cả linh hồn cũng rung lên.

Lạc Thập Giai đưa tay ôm mặt của Trầm Tuấn, khoảng cách hai người rất gần, gần đến mức hơi thở của anh cũng thấm sâu vào trong trái tim của cô. Lạc Thập Giai gắng sức mở to mắt, tham lam nhìn Trầm Tuấn, muốn nhìn thật rõ khuôn mặt lúc này của anh, muốn ghi nhớ thật kỹ từng đường vân tấc thịt trên da anh.

Nhưng cô càng muốn nhìn rõ, thì trước mắt càng mờ hồ, giống như một mảnh sương mù dày đặc, tuy hai người ở gần nhau như vậy, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không thể biết được trước mắt mình là cái gì.

Khi Trầm Tuấn thấy rõ nét mặt của cô, anh ngậy người sừng sốt một chút, nặng nề hít một hơi thật sâu, trở tay đẩy đầu cô ngã lên bờ vai của mình.

Tất cả kích tình, vào giờ khắc này lặng lẽ rút lui.

Tiếng hít thở của cả hai vang vọng khắp căn phòng tĩnh lặng.

Trầm Tuần không nhúc nhích, chỉ lẳng lẳng ôm thật chặt Lạc Thập Giai, rất chặt, như muốn đem Lạc Thập Giai hòa vào trong thân thể của mình.

Từng giọt nước mắt Lạc Thập Giai rơi xuống đầu vai của Trầm Tuần, nhuộm ướt chiếc áo thun màu trắng trên người anh.

Cô đột nhiên há mồm cắn mạnh vào đầu vai của Trầm Tuần, cô dùng hết sức, dường như chỉ có như vậy, mới có thể làm cho cô không khóc ra thành tiếng.

“Vì sao anh không làm tình với em?”

Lạc Thập Giai lại lần nữa cắn mạnh vai Trầm Tuần, nhưng Trầm Tuần vẫn chẳng nhúc nhích gì.

“Em say rồi.” Thanh âm của Trầm Tuần vẫn còn lộ ra ham muốn tình dục vẫn chưa phai nhạt, giọng nói khàn khàn cũng có chút uể oải. Anh dùng một chút lại nói, “Anh không muốn làm tình với một nữ ma men.”

Lạc Thập Giai cảm thấy trong ánh mắt dường như có một dòng sông bất tận chảy qua, cô im lặng chảy nước mắt, nước mắt uốn lượn trên gò má, chẳng biết phải chảy về đâu.

“Kiếp này, em chưa bao giờ thiếu ai, chỉ có mình anh.” Đoạn quá khứ kia như ngọn núi đè nặng lên trên lưng của cô, nhưng từ trước đến nay cô đều luyện tiếu vút xuống, thà rằng mệt là người cũng muốn công nó đi theo. Đó chính là sợi dây duy nhất gắn liền hai người họ, cô luyện tiếu buông tay, thanh âm của Lạc Thập Giai tuyệt vọng như vậy, “Trầm Tuần, em không tìm ra cách nào để trả lại anh.”

“...”

Trầm Tuần rút cánh tay lại, một tay đặt ở ót Lạc Thập Giai, khoảng cách thân mật như vậy, nhưng hai người lại không dám tiến gần đến nhau.

“Em không nợ anh.” Trầm Tuần nói: “Lạc Thập Giai, tất cả đều là anh cam tâm tình nguyện.”

Anh yêu em, Trầm Tuần đã nói thắm ba chữ này mấy chục ngàn lần trong bụng mình rồi, nhưng chưa từng có cơ hội nói cho cô biết.

Không phải không muốn em, mà là không dám.

Bởi vì quá trân trọng, cho nên mới sợ hãi, sợ sau khi em tỉnh rượu sẽ hối hận.

****

Khi Loan Phụng gọi điện thoại đến cũng là lúc men rượu đang dâng lên khiến Lạc Thập Giai đau đầu như muốn nứt ra. Một đêm trôi qua, Lạc Thập Giai cảm thấy vừa mệt lại vừa khó chịu.

Người đã không còn say, nhưng Lạc Thập Giai vẫn đau đầu như búa bổ. Cảm giác say rượu vừa mệt vừa khó chịu.

Lạc Thập Giai cố nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra, chút ấn tượng cuối cùng trong đầu cô là mình ngã xuống trên lưng của Trầm Tuần. Anh yên lặng bước đi từng bước một, mà cô mơ mơ màng màng vung tay, sau đó đi trên hành lang đầy sáng rực ánh đèn của nhà nghỉ. .

Nhấn phím nhận cuộc gọi, cô giữ bản thân được thanh tỉnh nhưng người vẫn mơ mơ màng màng.

“...”

“Sao con có thể nói những lời đó trước mặt Diêm Hàm, con muốn tỏ thái độ với ai?” Thanh âm của Loan Phụng bên kia đầu dây không được tốt cho lắm, giọng nói vang lên qua loa điện thoại vừa quen thuộc mà vừa xa lạ. Đây mới thực sự là bà, cái vị phụ nhân ôn nhu kia, Lạc Thập Giai thực sự không quen.

“Mẹ cảnh cáo con đấy, Lạc Thập Giai, con có giỏi thì đi Ninh Hạ luôn đi đừng bao giờ trở về nữa! Lạc Đông Hải từng nuôi con một ngày nào sao? Lão ta biết mẹ mang thai con liền cong đất bỏ chạy! Gạt mẹ đi khai khoáng! Sau đó thì sao? Ngoại trừ lão cho con một cái mạng này, thì lão còn cho con cái gì? Con còn đi nhét xác cho lão hả? Con là cái gì của lão mà phải tận hiếu tận tâm?”

Lạc Thập Giai chậm rãi ngồi dậy, kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ rơi vào phòng. Lạc Thập Giai đưa tay di di huyết thái dương của mình, mặt mũi hỏi người bên đầu dây bên kia, “Vậy còn mẹ? Ngoại trừ cho con cái mạng này thì mẹ đã cho con cái gì?”

Giọng cười lạnh lùng của Loan Phụng vang lên bên đầu bên kia điện thoại, tiếng cười kia xuyên qua sóng điện thoại phát ra bên này loa càng thêm âm lãnh đáng sợ.

“Nếu không có mẹ, con có thể đến trường sao? Con có thể làm luật sư sao? Con có thể sống cuộc sống an ổn như vậy sao?”

Lạc Thập Giai nhắm chặt mắt, “Đúng, là nhờ công của mẹ.”

“Lạc Thập Giai.” Loạn Phụng lạnh lùng cất tiếng gọi tên của cô con gái ruột. Mười tháng hoài thai, nhưng hai người không có bất cứ tình cảm mẹ con gì, bà nói, “Mẹ mang thai khi mới mười sáu tuổi, mười bảy tuổi thì sinh ra con, cũng từ đó cuộc đời của mẹ đều bị con hủy hoại.” Loạn Phụng lạnh lùng cười, “Tất cả mọi người trên thế giới này đều có thể coi thường mẹ, duy chỉ có con, con không có tư cách đó.”

“Mặc kệ mẹ có tin hay không, nhưng con chưa từng có coi thường mẹ!” Lạc Thập Giai mím môi, đuôi mắt buông xuống, trong thanh âm tràn đầy uể oải: “Quyết định năm đó của mẹ là một quyết định sai lầm, mẹ không nên sinh ra con.”

“Lạc Thập Giai, đã thu được món hời còn đi khoe mẽ, nếu mẹ không sinh ra con, không nuôi con lớn chừng này, hiện giờ còn kịp hối hận sao?”

“Cho nên?”

“Mau về nhà cho mẹ! Con đi Ninh Hạ làm cái quái gì? Diêm Hàm nói, chỉ cần con quay về Tây An, con muốn làm việc ở đâu, ông ấy đều thu xếp cho con.”

Lạc Thập Giai nhìn thế giới trần trụi sức sống bên ngoài cửa sổ, cái thế giới được gọi là niềm hi vọng đó chỉ cách cô một tấm kính thủy tinh trong suốt, cũng giống như cuộc đời cô suốt bao năm qua, mỗi lần cô cho rằng đã thoát khỏi bóng ma ấy rồi thế nhưng khi quay đầu nhìn lại mới phát hiện, bóng ma đó vẫn còn đang bám ở dưới chân của cô. Cho đến tận lúc cuối cùng, cô cũng chấp nhận vận mệnh của mình, cam chịu số phận con đi mà kiếp này bản thân cô phải đối mặt cho đến tận khi hóa thành nắm tro tàn.

Nhưng cô vẫn thấy đau lòng, đau như nghìn vạn cây kim đang đâm vào trái tim cô.

“Mẹ, đã bao nhiêu năm, mẹ vẫn còn già vờ như không biết gì cả sao?”

...

Loan Phụng xuất thân không tốt, trong bảy cô con gái thì bà xếp thứ năm. Trên không đau dưới không thương, chưa học xong bậc tiểu học, đã bị buộc đi ra ngoài làm công kiếm tiền. Bà quen với Lạc Đông Hải khi mới tới Tây An. Mang thai năm mười sáu tuổi, Lạc Đông Hải từng hứa hẹn cho bà và con một cuộc sống tốt hơn, nên đã đi đến khu khai thác mỏ, thế nhưng ông một đi không quay về. Một mình Loạn Phụng không nuôi nổi đứa con nhỏ, sau khi sinh hạ Lạc Thập Giai liền đem cô vứt cho nhà của Lạc Đông Hải. Mẹ già của Đông Hải chăm sóc Lạc Thập Giai được hai năm thì bệnh qua đời, Loạn Phụng đành phải nhận Lạc Thập Giai về nuôi nấng.

Khi còn bé, sức khỏe Lạc Thập Giai yếu ớt, trước năm tuổi thường xuyên đổ bệnh, ba ngày bị bệnh nặng hai ngày lại bệnh nhẹ, Loạn Phụng không được học hành lại không có chỗ dựa, để có tiền nuôi con, buộc lòng bà phải đi làm kĩ nữ.

Đối với Loạn Phụng mà nói, Diêm Hàm chính là người đã cứu vớt và làm thay đổi cuộc đời bà. Mấy năm qua bà sống cùng Diêm Hàm, gia thế Diêm Hàm càng ngày càng phát triển, thế nhưng từ đầu đến cuối không vứt bỏ mẹ con bà.

Loan Phụng cảm kích Diêm Hàm, Lạc Thập Giai nghĩ, cô cũng nên cảm kích ông mới đúng.

Tiền? Chỉ cần muốn sẽ có. Chỉ cần cô mở miệng, thứ không thiếu nhất chính là tiền.

Loan Phụng không cho cô đi Ninh Hạ là đúng. Cô còn phải đi Ninh Hạ làm gì chứ?

Lạc Thập Giai không nhịn được cười tự giễu bản thân. Căn hộ cô cùng Trình Trì mua ở khu phát triển gì gì đó, suy cho cùng vẫn là ở vùng ngoại thành mà thôi. Muốn đi vào trong nội thành cũng phải lái xe hơn tiếng đồng hồ. Chỉ cần cô muốn, Diêm Hàm có thể mua cho mười căn.

Cô và Loạn Phụng có gì khác nhau chứ? Đều dùng thân đời lấy tiền và hàng hóa.

“Cộc, cộc.” Cửa phòng bị ai đó gõ hai tiếng, Lạc Thập Giai hít sâu một hơi, đứng dậy đi mở cửa.

Về mặt Trần Tuấn hơi thâm trầm, muốn nói gì đó lại thôi.

Lạc Thập Giai mở to đôi mắt nhìn anh, hai người cứ ngưng mắt nhìn nhau một hồi lâu, không ai lên tiếng.

Trần Tuấn thờ dài một hơi.

“Anh phải đi, anh phải đến hồ Thanh Hải. Anh biết chỗ này không thuận đường với em, cho nên không muốn làm lỡ thời gian của em.” Trần Tuấn rút một xấp tiền từ trong túi ra, đưa cho Lạc Thập Giai: “Đây là ba nghìn tệ, anh chỉ có bấy nhiêu, em cầm lấy mà dùng, sẽ không có vấn đề gì.”

Lạc Thập Giai bước bình ngẩng đầu nhìn chằm chằm Trần Tuấn, cắn môi, hồi lâu sau cũng không chịu nói.

“Anh phải đi đây.” Trần Tuấn dừng một chút, trong thanh âm có chút nghẹn ngào rất khó phát hiện ra được, “Em bảo trọng.”

“Khoan.” Lạc Thập Giai cầm lấy áo khoác của anh, không cho anh đi.

Cô xoay người trở về phòng, lôi từ trong túi ra hai xấp tiền mặt, nhét vào trong tay Trần Tuấn.

“Trầm Tuân, em có tiền.” Lạc Thập Giai hít mũi một cái, cố kìm nén nước mắt nghẹn ngào, “Anh có thể mang em theo không?”

Mặt Trầm Tuân ngưng trọng, mày nhăn lại, anh nắm chặt hai xấp tiền trong tay, những tờ tiền nhăn nhúm lại. Trong đầu anh vang lên một âm thanh thì thầm, anh không ngừng đấu tranh với ý chí của chính mình, cuối cùng vẫn thất bại thảm hại.

Trầm Tuân đưa tay kéo mạnh Lạc Thập Giai vào trong lòng.

Nước mắt Lạc Thập Giai rốt cục rơi xuống.

“Đừng khóc.” Trầm Tuân run rẩy nói: “Chỉ cần em khóc, anh đã cảm thấy trời đất như sụp đổ.”

Lạc Thập Giai cũng cố sức ôm chặt lưng Trầm Tuân, trân trọng như vậy, cô cảm thấy linh hồn của chính mình đã rất già rất già, không đủ sức gánh gượng thêm một lần ly biệt nữa.

“Trầm Tuân, đừng bỏ em lại một mình.” Lạc Thập Giai khóc tê tâm liệt phế, “Một mình em đi trên con đường dài thăm thẳm, con đường không có anh, em sắp không biết đường để quay về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Trường An ngồi trên xe Trầm Tuân, Hàn Đông thì lái xe của Lạc Thập Giai. Bốn người bắt đầu cùng nhau lên đường, bầu không khí lúc này cũng không được tốt lắm.

Trường An ngồi ở ghế phó tài bên cạnh Trầm Tuân, vẻ mặt không vui. Trường An còn rất tức giận, cắn chặt môi, Trầm Tuân vốn trầm mặc ít lời, hai người đương nhiên cũng chẳng ai lên tiếng nói chuyện.

Để đề phòng bản thân mệt mỏi ngủ gục, Trầm Tuân mở radio trên xe lên, giọng phát thanh viên của đài zuzu phát ra từ loa, “bộp”, Trường An vỗ mạnh tắt radio.

Trầm Tuân cũng chẳng chất vấn hành động này của Trường An, chỉ trầm mặc nhìn thẳng phía trước, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

“Tại sao lại dẫn cô ta theo?” Trường An dựa lưng vào ghế, khoanh hai tay trước ngực.

Trầm Tuân bình thản, ánh mắt cũng chẳng tỏ vẻ tức giận gì, thế nhưng trong đầu không ngừng vang lên từng câu từng chữ Lạc Thập Giai vừa nói, vẻ mặt bi thương lại tuyệt vọng, đáy lòng lại dấy lên yêu thương.

Mặc kệ đoạn đường này có bao xa, mặc kệ trạm kế tiếp là nơi nào, nếu cô nguyện ý đi cùng anh, cho dù chân trời góc biển anh cũng dẫn cô theo.

Trầm Tuân nhân dịp trả lời: “Cô ấy cũng muốn đi Ninh Hạ.”

“Cô ta đến Ninh Hạ làm cái gì?”

“Không biết.”

Trường An nhăn mày lại, cắn chặt môi, tức giận hỏi: “Có phải anh vẫn còn yêu cô ta không?”

Trường An vừa dứt lời, xe Trầm Tuân đi ngang qua một cái ô gà to, chiếc xe nghiêng hẳn sang một bên, miếng chữ “Thượng lộ bình an” lắc lư qua lại.

Trầm Tuân trầm mặc một hồi mới trả lời.

“Phải.”

Một chữ này giống như pháo hoa tỏa sáng trong đêm, “bùm bùm” chậm chậm đốt cháy Trường An, cô muốn nhảy lên thế nhưng bị sợi dây an toàn siết lại.

“Anh yêu cô ta, có sao còn muốn kết hôn?” Trường An khó có thể tin hết lên, “Trầm Tuân, tại sao anh còn kết hôn? Tại sao lại muốn sinh Mạnh Mạnh? Anh làm như vậy là có lỗi với ai?”

Trầm Tuân không trả lời bất cứ câu chất vấn nào của cô, hai tay nắm chặt tay lái, hồi lâu mới trả lời: “Anh không biết.” Anh ngập ngừng một chút lại nói, “Anh chỉ biết là, cô ấy đã trở về, anh không thể khuyên bản thân hãy để cô ấy đi.”

Trường An tròn to mắt nhìn Trầm Tuân, cô cũng không biết con tức của mình từ đâu đến, chỉ biết chúng không ngừng trôi dạt.

“Trầm Tuân! Anh điên rồi!”

Trầm Tuân đạp mạnh chân thắng, chiếc xe Jeep lết bánh trên mặt đường thêm mấy mét, cuối cùng dừng ở ven đường.

Ánh mắt của anh vẫn nhìn chăm chú về phía trước, nhìn về nơi xa xăm, về mặt ngưng trọng. Rất lâu sau đó, anh mới chậm rãi nghiêng đầu nhìn sang, rất nghiêm túc nói với Trường An, “Phải, anh đã sớm điên rồi.”

Đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy, nghiêm túc đến mức hoảng sợ, “Lúc cô ấy rời bỏ anh, anh đã điên rồi.”

...

Từng đoạn đường cứ thế trôi qua, Lạc Thập Giai và Trầm Tuân cũng không ai lên tiếng giải thích dù chỉ một câu, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ thế lên đường.

Có rất nhiều chuyện, Lạc Thập Giai không nói rõ, Trầm Tuân cũng thế. Hai người họ đã xa cách nhiều năm, quá nhiều khúc mắc, khi cần giải trừ lại có cảm giác không biết nên bắt tay từ đâu, đành phải đi đến đâu hay đến đó.

Ngược lại, bầu không khí trong xe Lạc Thập Giai rất hài hòa, Hàn Đông là một người coi mờ phóng khoáng, tuy rằng vóc dáng to béo, nhưng thật ra tính tình rất thiện lương. Nhìn thấy vẻ mặt uest oải vì thiếu ngủ của Lạc Thập Giai, chủ động đưa ra yêu cầu làm tài xế cho cô, còn bảo cô nghỉ ngơi một chút.

Lạc Thập Giai co chân nằm ở ghế phía sau, lật người vài lần vẫn không thể ngủ được, cuối cùng đành ngồi dậy bắt đầu có nổi hứng bắt chuyện với kẻ trông cà phất cả phờ chẳng có gì quan trọng là Hàn Đông kia.

“Sao anh quen được anh ấy?”

Hàn Đông liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai qua kính chiếu hậu, đầu tiên hơi ngây người sững sốt, sau đó cười cười.

“Trầm Tuân hả? Quen trong quán rượu.” Hàn Đông kể sơ lược, nét mặt rất xúc động: “Lúc đó việc làm ăn không được suông sẻ, vợ trước đòi li hôn, còn giành quyền nuôi con với tôi. Tôi thì nghèo đến mức ngày ngày lùi góc xó rón nợ, còn phải trốn lệnh truyền triệu tập của tòa án.”

Hàn Đông nhìn Lạc Thập Giai, đột nhiên cười nói: “Lúc đó quen biết với luật sư Lạc thì hay quá, cũng không cần buồn rầu như thế.”

Lạc Thập Giai cười cười: “Tôi cũng không phải vạn năng.”

“Khi đó chỉ nghĩ rằng, mình chẳng còn gì cả, con cái không còn, sống cũng không có ý nghĩa gì.” Hàn Đông nói: “Lúc đó mượn rượu giải sầu, uống say xong quậy phá ở tiệm ăn đêm, còn đánh nhau với người ta, thuận tay lật tung bàn của người ta lên thôi. Cừ thật, không ngờ cái tên bị lật bàn đó lại đánh nhau quá cừ, đập tôi thê thảm.”

Lạc Thập Giai mỉm môi cười cười, trong đầu tưởng tượng lại cảnh ầu ả đã kia, “Trầm Tuân?”

“Đúng.” Hàn Đông cười: “Không đánh không quen nhé.”

“Già đầu rồi còn đánh nhau.” Lạc Thập Giai nói.

“Cũng không hẳn thế.” Hàn Đông nói: “Không chỉ đánh nhau, còn đánh rất hăng. Rõ ràng tôi bị đánh te tua, bọn họ còn tìm tôi bồi thường. Sau đó Trầm Tuân đến nhà tôi, thấy tình cảnh túng quẫn của tôi, nhìn thấy con trai tôi.”

“Anh ấy giúp anh đập cô vợ trước à?”

Hàn Đông mắ cười với lối suy luận của Lạc Thập Giai, vội vã giải thích, “Sao vậy được, Trầm Tuân chưa bao giờ đánh phụ nữ, kể cả lúc trước cậu ấy trộm người ở bên ngoài cũng chưa từng vung tay bao giờ.”

“Thật sao?” Lạc Thập Giai như có điều suy nghĩ.

Hàn Đông tiếp tục giải thích: “Cậu ấy cho tôi mượn tiền trả nợ, tạm thời kinh doanh garage. Số tiền cũng không phải nhỏ, tới 600 ngàn tệ, hơn nữa lúc đó chúng tôi vừa quen biết không bao lâu, điều này cũng khiến tôi rất kinh ngạc.” Hàn Đông nhớ tới việc này, đến nay vẫn cảm thấy rất li kì: “Tôi từng hỏi cậu ấy, ‘không sợ tôi lừa cậu à?’, cô biết cậu ấy đã trả lời thế nào không?”

Lạc Thập Giai cúi đầu nhìn ngón tay của mình, nhàn nhạt trả lời: “Một người cha yêu con, chắc chắn không phải kẻ xấu.”

Hàn Đông kinh ngạc trước câu trả lời của Lạc Thập Giai, há hốc mồm một hồi lâu, cuối cùng thoải mái cười to.

“Cô hiểu cậu ấy thật đấy, một chữ cũng không sai.”

Hàn Đông không hề đã động đến quá khứ của Lạc Thập Giai và Trầm Tuân, anh chuyên chú lái xe, sau một hồi suy nghĩ, lại quay sang nói với Lạc Thập Giai: “Luật sư Lạc, Trầm Tuân là người tốt.”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu, nhìn anh qua kính chiếu hậu.

“Cậu ấy rất có trách nhiệm, có chuyện gì cũng ôm lấy vào người. Trời sắp xuống, cũng muốn là người đầu tiên giơ tay lên chống đỡ cho mọi người.” Hàn Đông dừng lại vài giây, chậm rãi nói: “Đừng làm tổn thương cậu ấy, cậu ấy sống cũng không dễ dàng.”

...

Từ Tây An đến hồ Thanh Hải, trên bản đồ ghi là 1026km, lái xe liên tục không ngừng nghỉ cũng mất hơn hai mươi tiếng, đương nhiên phải nghỉ ngơi giữa chặng. Sáng sớm xuất phát từ Tây An, suốt chặng đường ngoại trừ dừng lại ăn mỳ gói đi vệ sinh, thì hầu như chạy liên tục, chạy trên con đường cao tốc Liên Lôi G30, đoạn đường chạy bằng phẳng rất thuận lợi, hơn 9 giờ thì đến Định Tây.

Hàn Đông bảo anh có bạn ở Định Tây, có thể cho bọn họ tá túc một đêm.

Cùng Hàn Đông hàn huyên mấy câu thì Lạc Thập Giai thấy mệt mỏi, dĩ nhiên cứ mơ màng như vậy ngủ suốt chặng đường. Khi ra khỏi đường cao tốc, Lạc Thập Giai thấy cột mốc “Định Tây” liền quay sang hỏi Hàn Đông: “Định Tây là thành phố của tỉnh nào?”

“Cam Túc.” Hàn Đông cười to: “Nghe nói cô chính là sinh viên ưu tú Đại học Luật, chuyện cô không biết mà tôi lại biết, đột nhiên tôi cảm thấy mình vẫn còn chút tài cán.”

“Đất nước Trung Quốc quá rộng lớn.” Lạc Thập Giai cảm khái.

“Cũng phải, bằng không sao trong ca từ lại viết ‘Cờ đỏ năm sao ơi, tôi rất tự hào là người Trung Quốc’ chứ.” Hàn Đông nói: “Người anh em của tôi ở gần sân vận động, tôi đã gọi điện thoại cho cậu ấy rồi, cứ đi thẳng đến đó.”

Lạc Thập Giai cười cười: “Anh đúng là ở đâu cũng có anh em.”

Hàn Đông cười hắc hắc: “Cũng không nhiều lắm đâu, mỗi tỉnh chỉ một hai người thôi.”

Người anh em của Hàn Đông tên Đại Lưu, tính cách cũng chẳng khác Hàn Đông là bao, là một cười rất cởi mở, sáng khoái. Nhiệt tình chào hỏi Hàn Đông, mời bọn họ vào nhà.

Hàn Đông cời giày liền đi thẳng đến ghế salon ngồi xuống, “Lái xe suốt một ngày, đít cũng muốn chai luôn rồi.”

Anh vừa dứt lời, vợ của Đại Lưu từ trong phòng bếp đi ra, một tay ôm bụng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Đông.

“Chị dâu đang mang thai à?” Anh giả vờ ảo não vỗ trán của mình nói, “Chời ơi, vốn định tiết kiệm chút tiền nên đến đây ở ké một đêm, không ngờ tiền lì xì tính ra còn đắt hơn cả ở nhà nghỉ.”

Đại Lưu ưỡn cái bụng bia phụng phệ, cũng cười đùa trả lời: “Đương nhiên, nếu nói trước vợ anh đang mang thai, chẳng nhai mày đã không đến đây rồi, làm sao anh mày kiếm được miếng hời nữa chứ.”

Mọi người đều bật cười, cả nhà bỗng chốc rộn rã tiếng cười đùa, không khí cũng theo đó hòa hoãn hơn nhiều.

Bữa cơm tối này có lẽ là một bữa cơm hạnh phúc nhất Lạc Thập Giai được ăn trong khoảng mười năm qua. Cô vẫn an tĩnh nhìn cả nhà Đại Lưu. Tính tình Đại Lưu tùy tiện, thế nhưng lại vô cùng cẩn thận với vợ con, yêu thương vợ đang mang thai, mọi chuyện đều xắn tay áo chạy đi làm giúp, tính tình cô vợ hòa nhã, dịu dàng, tuy mang thai cũng không tỏ ra yếu ớt, rất chăm lo cho bạn bè của Đại Lưu. Con trai nghe lời hiểu chuyện, tuổi còn nhỏ nhưng đã biết giúp cha mẹ.

Hàn Đông ngồi giữa Trầm Tuân và Lạc Thập Giai.

Thình thoảng Lạc Thập Giai thấy Trầm Tuân vươn tay ra gấp rau, đó là một cánh tay săn chắc có lực, gân xanh nổi bật trên mu bàn tay, đường vân trên ngón tay thô to, thế nhưng không hề xấu xí, ngay cả vết chai trên tay đều rất gọi cảm.

“Anh Lưu hi vọng đứa bé này là trai hay gái?” Trầm Tuân mỉm cười vừa nói chuyện.

Đại Lưu sờ sờ đầu của mình, cười híp mắt ôm lấy vợ, “Con gái là hay nhất, có thể dùng chữ ‘Hào’ đặt lót. Nhưng vợ anh bảo, con gái giống cha, thế nhưng nó giống anh thì coi như xong đời.”

Mọi người lại cười rộ lên.

Sau khi ăn xong, vợ Đại Lưu dẫn con trai sang ngủ phòng chính, trong phòng con trai Đại Lưu được phủ thêm mấy tấm chăn đệm, đặt ở dưới đất, rồi quay sang nói với Hàn Đông: “Trong nhà chỉ còn dư hai phòng, phòng khách có giường đôi, trong phòng của con trai anh có hai cái giường, mọi người tự phân chia.”

“Tốt quá.”

Đại Lưu trở về phòng lo cho vợ, để bốn người họ tự xử.

Hàn Đông thầm tính toán, đánh tiếng, “Trường An, em và Luật sư Lạc ngủ chung một phòng nhé, đều là nữ, có thể lo cho nhau.”

Trường An vừa nghe sắp xếp như vậy, lập tức cau mày phản đối: “Em không thích.”

Hàn Đông xắn tay áo: “Thôi được rồi, vậy anh sẽ ngủ cùng Luật sư Lạc.”

Anh ta vừa mới dứt lời, Trầm Tuân không lên tiếng liếc nhìn một cái, tay vừa nhấc, như muốn đánh Hàn Đông.

Con người Trầm Tuân cũng quá nhàm chán, chẳng biết đùa tí nào, Hàn Đông bĩu môi, vội nói: “Trầm Tuân và Luật sư Lạc một phòng nhé? Vậy là ổn nhất rồi.”

“Em và cô ta một phòng.” Trường An đứng dậy, hầu như cố gắng nghiêng lợi thốt ra câu này.

“Ôi chào, anh đã nói ngay từ đầu vậy rồi mà không chịu!”

Trường An oán hận trừng mắt nhìn Hàn Đông, xách hành lý của mình đi vào phòng.

Bỏ lại ba người đưa mắt nhìn nhau.

Lạc Thập Giai cười cười: “Ông chủ Hàn, sao ông chẳng hỏi ý kiến của tôi gì hết vậy?”

Hàn Đông híp mắt cười cười, hạ giọng, như một người anh cả vỗ vỗ vai của Lạc Thập Giai, “Luật sư Lạc là người trưởng thành rồi, nên bao dung một chút. Tính của Trường An, nhiều năm như vậy vẫn chẳng lớn được, chẳng khác nào một cô bé.”

Lạc Thập Giai không lên tiếng. Suốt đoạn đường này, Trầm Tuân và Hàn Đông đều rất chăm sóc Trường An. Lạc Thập Giai còn đem lòng hâm mộ, nguyên lai còn trẻ con lại hạnh phúc như thế? Lạc Thập Giai tự giễu cười, có cô gái nào muốn trưởng thành sớm đâu?

Hàn Đông nói xong cũng trở về phòng, hành lý của Lạc Thập Giai vẫn còn đặt trên ghế salon trong phòng khách, cô vừa đưa tay cầm túi của mình thì có một cánh tay đã giành lấy trước. Cô xoay người theo bản năng, liền thấy Trầm Tuân đứng ở trước mặt.

Trầm Tuân đang đứng ở phía dưới đèn treo, dáng người cao lớn, chắn hết ánh sáng, vẻ mặt của anh ẩn trong bóng tối. Cũng thấy không rõ biểu tình lúc này.

“Nếu em không thoải mái, anh ra ngoài thuê cho em một phòng.”

“Anh sợ em không thoải mái? Hay là sợ Trường An khó chịu.” Lạc Thập Giai mím môi cự tuyệt: “Yên tâm, em không yếu ớt như vậy.”

Trầm Tuân vốn chỉ quan tâm một chút, không ngờ bị Lạc Thập Giai đáp lại như vậy, anh nhiu mày, “Lạc Thập Giai, em tuổi con nhím hả?”

“Không.” Lạc Thập Giai trừng mắt nhìn: “Em tuổi con tê tê.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Lạc Thập Giai tắm rửa xong, đứng ngay Trầm Tuân hút thuốc xong từ sân thượng trở vào.

“Anh đi tắm được rồi.” Lạc Thập Giai thu dọn mấy lọ sữa tắm sữa rửa mặt của mình bước ra khỏi phòng tắm. Cô chỉ mặc một chiếc áo thun len mỏng nhưng do kiểu dáng cổ điển, vẫn tôn lên đường cong trên người cô, vóc dáng này khiến cô không được tự nhiên khi đứng trước mặt Trầm Tuân.

“Vào đi thôi.” Trầm Tuân nhìn thấu bộ dáng thiếu tự nhiên của cô, dặn dò: “Buổi tối lạnh.”

Lạc Thập Giai nhìn anh một chút rồi chui vào trong phòng.

Ba gian phòng nhà Đại Lưu rất gần nhau, Lạc Thập Giai sợ quấy rầy đến ba người họ đang ở trong phòng ngủ chính, không muốn dùng máy sấy, chỉ là dùng khăn mặt xoa mái tóc ướt.

Phòng khách bên ngoài chắc rất ít sử dụng, ngoại trừ giường còn có một giá sách. Lạc Thập Giai đứng ở trước kệ sách chăm chú tìm kiếm, phát hiện ngoại trừ “tứ đại danh tác” (gồm: Hồng Lâu Mộng, Tây Du Ký, Thủy Hử truyện và Tam Quốc Diễn Nghĩa) mà mọi nhà đều có ra, phần nhiều đều là tạp chí quân sự, toàn là những loại sách Lạc Thập Giai không có hứng thú gì.

Lạc Thập Giai trầm mặc lau tóc, vẫn không quay đầu lại. Cô biết Trường An hiện đang nằm ngủ trên giường, rất an tĩnh, tuy rằng cô ta vẫn chưa muốn ngủ. Hiện tại căn phòng chìm ngập trong bầu không khí quý dị, dường như ngay cả việc hít thở cũng quấy nhiễu người kia.

Hàn Đông cảm thêm một bộ ga giường nữa vào cho hai cô, cuối cùng không cần phải đắp chung một cái mền, hai người ngủ ở hai đầu giường, ước chừng cũng không cần lúng túng như vậy, Lạc Thập Giai đã nghĩ thế.

“Cô biết Chu Minh Nguyệt về sau thế nào không?” Trong gian phòng an tĩnh, giọng nói của Trường An tựa hồ vang vọng hơn hẳn, rơi vào trong lỗ tai của Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai cảm thấy màng nhĩ hơi đau nhức.

Đôi tay Lạc Thập Giai đang lau tóc chợt dừng lại, nàng nín thở, không nói gì cả.

Trường An lạnh lùng cười, “Về sau thành tích học tập của cô ấy xuống dốc không phanh, chỉ thi đậu vào cao đẳng nghề, cũng vì thế mà cô ấy và người nhà cãi nhau, sau đó giận dỗi, cũng không chịu học hành tiếp, cứ như vậy đi ra ngoài làm việc.”

Lạc Thập Giai sờ sờ tóc của mình, vẫn còn hơi ẩm ướt, nhưng khăn mặt đã không thể lau tóc khô thêm được nữa. Cô vắt khăn lên trên thành ghế dựa, rồi bước lại trước giường, chui vào một đầu giường khác, giống như không có nghe những lời Trường An vừa nói, cứ thế vùi mình ở trong chăn.

Thanh âm của Trường An vẫn đều đều, thanh âm trầm thấp, băng lãnh giống như được truyền ra từ trong địa ngục, “Nghe nói cô ấy bị người ta lừa đi Đông Hoàn. Vùng đất Đông Hoàn ấy, cô cũng biết làm nghề gì kiếm sống rồi chứ?”

Trường An ấn vào công tắc ở đầu giường, tắt đi ngọn đèn cuối cùng trong phòng. Trong bóng tối, Trường An châm chọc cười, “Lạc Thập Giai, rốt cuộc cô còn muốn hại thêm bao nhiêu người?”

Lạc Thập Giai trở mình, nằm ngửa trên giường, đôi mắt mở to, cố gắng nhìn rõ những đường viền trong gian phòng, một hồi lâu sau, cô mới lên tiếng hỏi Trường An, giọng nói rất bình tĩnh, “Cô thích Trầm Tuần, phải không?”

Trường An vẫn luôn tìm chuyện gây khó dễ thế nhưng bởi vì câu hỏi này của Lạc Thập Giai chặn đứng lại. Cô trầm mặc một lát mới hùng hồn trả lời, “Trầm Tuần sống cùng ai cũng được, chỉ có cô là không được.”

Lạc Thập Giai chớp mắt một cái, ánh mắt cô đã thích ứng với bóng tối, đã nhìn rõ được bố cục trong căn phòng.

“Ai cũng nói với tôi như vậy. Rốt cuộc tôi đã làm gì sai? Trầm Tuần đã làm gì sai? Tôi thực sự lấy làm lạ, vì sao chúng tôi không thể cùng chung sống với nhau?” Lạc Thập Giai khẽ cười, nghi hoặc hỏi, “Câu hỏi này tôi đã suy nghĩ rất nhiều năm, Trường An, cô có thể trả lời giúp cho tôi sao?”

“Bởi vì hai người không thích hợp.”

“Chỗ nào không thích hợp?”

Trường An càng nói càng kích động: “Bởi vì khi hai người ở cùng một chỗ, sẽ đem lại tai họa cho người xung quanh!”

Thanh âm của Trường An giống như thẩm lí và phán quyết trong bóng đêm. Cuối cùng Lạc Thập Giai cũng nghe rõ tội danh của mình.

“Như vậy phải không?” Cô mím môi: “Có lẽ là thế.”

...

Rời khỏi nhà Đại Lưu, Đại Lưu rất nhiệt tình tặng cho họ rất nhiều quà đặc sản, còn dẫn bọn họ đi ăn thức ăn nấu chín tại chỗ, khi đói bụng còn có thể ăn những loại này ở trên đường.

Vợ Đại Lưu, còn đưa riêng cho Lạc Thập Giai một cây chả bò: “Luật sư Lạc, tối hôm qua tôi thấy cô dường như rất thích ăn món này, đây là tôi tự tay muối, cô đừng chê nhé.”

Lạc Thập Giai nhận lấy cây chả thịt bò, không biết vì sao, chỉ trong nháy mắt, mũi cô thấy chua chua, cô ôm thật chặt cây chả, miệng há ra nhưng vẫn không thốt ra lời. Đột nhiên cô phát hiện đôi khi lời nói quá khô cứng, có rất nhiều điều muốn nói, thế nhưng suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra câu nào thích hợp, Lạc Thập Giai lòng đầy xúc cảm cuối cùng chỉ mím môi cười, nói ra hai chữ, “Cảm ơn.”

Sau khi nói xong, Lạc Thập Giai bước lên xe trước, cô nhìn chằm chằm vào Trầm Tuần, thế cho nên không để ý ghế ngồi phía sau đã có một người không ngờ đến đang ngồi trên đó. Tiếng sập cửa làm cả xe chấn động, Lạc Thập Giai rốt cuộc chú ý tới ghế phía sau của mình.

“Cô đi cùng xe với tôi?” Lạc Thập Giai chỉnh lại kính chiếu hậu, nhìn thoáng qua Trường An qua tấm kính, cô thấy khá bất ngờ.

“Tối hôm qua anh Hàn ngủ không ngon, cần ngủ bù, họ bảo tôi sang đây đổi tay với cô.”

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua chiếc xe Jeep màu đen quen thuộc phía trước, nghe thấy âm thanh khởi động máy, cũng không hỏi thêm nữa, chỉ nhàn nhạt trả lời: “Ừ.”

Suốt đoạn đường qua Lạc Thập Giai cũng coi như đã có kinh nghiệm song hành với Trầm Tuần, mặc dù Trầm Tuần lái xe nhanh, nhưng mỗi lần rẽ đều bật xi nhan báo hiệu cho cô biết, hoặc giảm tốc độ để cô dễ dàng theo kịp.

Ngoài chuyện Trầm Tuần ra, Lạc Thập Giai không thể ngờ tới.

Đọc theo đường đi, Trường An lúc thì mở radio, lúc thì bật nhạc trong điện thoại của cô ấy, Lạc Thập Giai nhìn một bụng tức vẫn không phát tác ra ngoài, luôn nhẫn nhịn chiều theo mọi yêu cầu của cô ta.

Trên đường đi, Trường An đòi hai lần đi vệ sinh, một lần mọi người dừng lại bên cửa tiệm sửa xe có khu WC cho khách đường trường, một lần khác là khi đi ngang qua đường cái vòng qua núi. Xe Trầm Tuần vừa vặn đi qua một khúc quanh, Lạc Thập Giai vốn đi lùi ở phía sau một đoạn, lúc Trường An yêu cầu dừng xe, Lạc Thập Giai hơi do dự, nơi hoang sơn đồi núi thế này, lỡ như có xảy ra chuyện gì sẽ khá phiền hà.

“Cô không thể nhìn một chút được sao?” Lạc Thập Giai hỏi.

Trường An bỗng nổi giận, khuôn mặt đỏ ửng lên nói, “Con người có ba thứ gấp, cô nói tôi nhìn được thì còn bảo cô dừng xe lại làm gì?”

Lạc Thập Giai mím môi suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng cho xe ngừng lại.

Trường An xuống xe, mới bước đi được vài bước lại quay trở về, sắc mặt đỏ bừng ngập ngừng nói: “...Cô... có thể đi cùng tôi một đoạn không? Nơi này hoang vu thế này...”

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua đường cái thoát ẩn thoát hiện lượn quanh sườn núi, lại nhìn sang những mảng cây rậm rạp trên núi, cảnh lá sum sê đan xen che phủ khắp nơi, Lạc Thập Giai thậm chí thấy không rõ ngọn núi này rốt cuộc cao bao nhiêu, cô trầm mặc một hồi vẫn đồng ý lời yêu cầu của Trường An.

Lạc Thập Giai xoay người muốn rút chìa khóa xe ra, Trường An nói: “Không cần rút, quay về ngay thôi mà.”

Lạc Thập Giai suy nghĩ một chút, cũng nghe theo lời cô ta.

Hai người chui qua thanh chắn bảo hiểm trên đường cái, vốn định tùy tiện tìm một chỗ kín đáo giải quyết là xong, nhưng Trường An lại ngại sợ bị người khác nhìn thấy nên tiếp tục đi sâu xuống phía dưới, Lạc Thập Giai không thích bản tính già mồm này của cô ta, không muốn đi xuống tiếp, đứng im ở chỗ cũ nói: “Tôi đứng đây chờ cô, cô xong thì lên đây!”

Mặc dù Trường An không vui, nhưng không ép nữa.

Lạc Thập Giai cũng không biết rốt cuộc đã đợi bao lâu, cô không mang theo điện thoại bên mình, cho nên không biết thời gian, chẳng qua thấy lần này Trường An đi WC quá lâu. Nhìn thấy mặt trời đã xuống núi, sao cô ấy vẫn chưa quay lại?

Lạc Thập Giai đưa mắt nhìn xung quanh, bởi vì mặt trời đã khuất bóng sau ngọn núi, sương dần dày lên, con đường phía xa xa mờ dần, Lạc Thập Giai lo lắng Trường An lạc đường. Trong núi lúc này không thể so với người nơi khác, cây cối chẳng chặt hơn rất nhiều, rất dễ bị lạc đường, đặc biệt là khi trời đã tối dần, càng thêm nguy hiểm.

“Phiền thật.” Mặc dù Lạc Thập Giai ngoài miệng vẫn thốt lời khó chịu, nhưng chân vẫn bước xuống đi sâu vào bên trong cánh rừng. Trường An đi cùng xe với cô, cô có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho cô ta.

Nhiệt độ ban ngày và ban đêm trên cao nguyên chênh lệch với nhau rất lớn, mà trên núi thì càng lạnh. Lạc Thập Giai ăn mặc mỏng manh, vừa đi vừa run rẩy, trời càng lúc càng tối dần. Lạc Thập Giai lắng nghe dưới chân mình đạp lên lớp cành lá phát ra những tiếng răng rắc, trong lòng cũng cảm thấy có chút kinh khủng.

Cô vừa mò mẫm đường vừa dè dặt bước đi. Tuy rằng đã rất cẩn thận, nhưng dù sao trong rừng cũng quá tối, đường lại khó đi. Chân cô trượt một cái, vấp phải một hòn đá, người liền loạn choạng mắt trọng tâm.

Lạc Thập Giai thậm chí còn không biết được chuyện gì đã xảy ra thì cả người lao đảo ngã xuống sườn núi, cả người cứ mất trọng tâm trượt xuống một đoạn, tay trong lúc lơ lửng muốn nắm lấy cái gì đó để thoát khỏi tình cảnh trượt dốc mất kiểm soát này.

Da thịt trong lòng bàn tay chà lên trên bùn đá và cành khô, móng tay náu vào những hòn đá trên đất, Lạc Thập Giai đã không còn cảm thấy đau đớn...

“Xoẹt.”

...

Điện thoại bị Lạc Thập Giai tiện tay nhét vào ghế phó tài chột đồ chuông, tiếng chuông điện thoại vang lên, nhạc chuông thánh thót chói tai làm người lái xe giật mình hoảng sợ.

Trên màn hình điện thoại hiện lên tên người gọi đến.

Trầm Tuần.

Tên rất rõ ràng, không có nickname, cũng không có ký hiệu.

Người nọ lúc này đang rất sốt ruột, tiếng chuông vừa dứt đã gọi một cuộc khác đến.

“...”

“Thế nào?” Hàn Đông sốt ruột chạy lại hỏi Trầm Tuân: “Không bắt máy hả?”

Trầm Tuân nhú chặt mày, chiếc điện thoại vẫn dí sát ở bên tai, nhưng đầu dây bên kia vẫn không ai bắt máy.

“Trường An đâu?” Trầm Tuân hỏi.

“Tôi hôm qua Trường An đã quên sạc pin điện thoại rồi!” Hàn Đông hét cách nói, “Cô nàng đó luôn hậu đậu như vậy mà!”

Hàn Đông càng nghĩ càng sốt ruột: “Trên xe chỉ có hai phụ nữ, con đường này lại lượn quanh sườn núi, khá nguy hiểm, nếu tay lái không tốt...”

Trầm Tuân cúp điện thoại, cầm chìa khóa lên xe.

“Cậu đi đâu đấy?” Hàn Đông đuổi theo.

Trầm Tuân không chút do dự mở cửa xe, trong mắt chỉ có kiên định và chắc chắn, “Quay lại tìm.”

Hàn Đông dĩ nhiên là ủng hộ Trầm Tuân, anh vòng sang cửa bên kia, tay vừa mới đụng tới cửa xe, đột nhiên thấy chiếc Mazda màu đỏ của Lạc Thập Giai chậm rãi lướt đến.

Lần đầu tiên anh cảm thấy chiếc Mazda màu đỏ của cô lại hoang vắng giống như vùng Đại Tây Bắc.

“Mấy cô ấy đến rồi kia!” Hàn Đông vui mừng hét lên.

Khi xe của Lạc Thập Giai đỗ xích ngay sau xe Trầm Tuân, chiếc xe càng lái tới gần thì sắc mặt của Trầm Tuân càng thêm thâm trầm.

“Lạch cạch.” Trường An mở cửa xe bước ra khỏi ghế tài, sau đó đóng rầm cửa xe lại.

Trầm Tuân và Hàn Đông cùng bước lại.

“Cô ấy đâu?” Trầm Tuân nhìn chăm chăm vào Trường An.

“Không biết.” Trường An nói: “Mới đi toilet có chút xíu, quay lại đã mất tăm mất hơi, tôi tìm mãi không thấy, đành phải chạy đến đây tìm hai anh.”

Hàn Đông vừa nghe Lạc Thập Giai đi lạc, trong bụng căng thẳng, nóng như lửa đốt, “Vớ vẩn, sao em không gọi điện báo tụi anh quay lại?” Anh lo lắng kéo tay của Trường An hỏi: “Lạc ở khúc nào?”

Trường An rút tay ra khỏi tay Hàn Đông, cau mày, ánh mắt sáng lên vẻ mặt chán ghét không vui, “Không nhớ rõ, mỗi một con đường ở đây đều giống y chang nhau, sao em biết được.”

Trời càng lúc càng tối, buổi tối lại lạnh hơn rất nhiều so với ban ngày, Lạc Thập Giai chỉ mặc một chiếc áo jacket da màu nâu nhạt, hơi sáng Trầm Tuân đã nhìn thấy Lạc Thập Giai hắt hơi mấy lần, buổi tối nhiệt độ xuống thấp, sương trên núi lại nặng và dày, cô ấy chỉ là một phụ nữ yếu đuối, làm sao chịu được.

Trầm Tuân vẫn không nói gì, sắc mặt tái xanh, anh mím chặt môi, vẻ mặt thâm trầm. Hàn Đông vẫn còn hơi lung tung này nọ, nhưng Trường An từ đầu đến cuối đều trả lời vòng vo chẳng rõ. Trầm Tuân ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Trường An, cuối cùng đưa tay ra nói với cô, “Chìa khóa.”

“Cái gì?”

“Đưa chìa khóa xe đây!” Trầm Tuân bực mình, cuối cùng như muốn hét lên với Trường An.

Trường An thấy anh to tiếng với mình như vậy mắt liền ửng đỏ, ném chìa khóa xe của Lạc Thập Giai lên trên người Trầm Tuân.

“Hai người đi trước, phía trước có khu dân cư, lát nữa chúng ta gặp nhau ở đó.” Trầm Tuân cầm lấy chìa khóa, bước thẳng về phía xe không hề quay đầu lại, anh muốn đi tìm cô, dù núi đao biển lửa cũng muốn đi.

Trường An thấy thái độ lạnh lùng của Trầm Tuân, thở phì phò hét to với anh, “Cô ta rớt xuống sườn núi rồi, nói không chừng đã té chết! Anh bảo em tìm cô ta ở đâu?”

Trầm Tuân bỗng khựng lại, bàn tay nắm chặt chìa khóa xe đến nỗi gân xanh, anh quay đầu lại liếc nhìn Trường An, trong mắt lóe lên ngọn lửa tức giận bùng bùng.

“Thu hồi đi.” Thanh âm của Trầm Tuân trầm thấp, lạnh đến như băng.

Trường An lau nước mắt, cau mày hỏi: “Thu hồi cái gì?”

“Cô ấy không chết.” Sắc mặt Trầm Tuần thâm trầm, đôi mắt ửng đỏ, “Mau thu lại câu nói vừa rồi cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Đã rất nhiều năm trôi qua, Trầm Tuần chưa từng hốt hoảng như vậy. Lần trước anh hốt hoảng thế này chính là khi nghe tin Lạc Thập Giai theo Trình Trì.

Trầm Tuần vẫn không biết nên hình dung những chuyện đã qua giữa anh và Lạc Thập Giai như thế nào.

Có yêu không? Từng hận không? Từ đầu đến cuối đều rất mơ hồ không rõ ràng.

Hai người dây dưa từ cấp ba lên đến đại học, cùng nhau trải qua nhiều chuyện, cũng từng gánh chịu nhiều khổ cực. Trầm Tuần đối với cô, từ trước đến nay vẫn thế, luôn muốn được tiếp tục yêu thương cô, yêu cả đời.

Nhưng còn cô thì sao?

Trong mối quan hệ giữa hai người họ, cô luôn là người đưa ra quyết định, mỗi lần rời khỏi anh, cô đều giống như một đao phủ, tàn nhẫn vung cao cây đao trên tay lên, chém tan nát trái tim anh.

Cô ngã vào vòng tay của Trình Trì, không báo trước lấy một câu, anh cũng không hề phòng bị.

Lúc đau đớn nhất, anh đã tức giận chất vấn cô: “... Anh đã làm sai điều gì? Vì sao chỉ có anh là không thể? Lạc Thập Giai, em muốn chạy trốn tới khi nào?”

Mà cô vẫn cứ bình thản nhìn anh, “Trầm Tuần, anh cứ hận em đi.”

...

Nhiều năm như vậy, rất nhiều chuyện vẫn chưa hề phai nhòa trong ký ức của Trầm Tuần. Thế nhưng khi tất cả mọi chuyện đi đến thời khắc này, anh mới đột nhiên ý thức được, yêu cũng tốt, hận cũng được, với anh mà nói, không có gì so sánh được với việc cô còn sống.

Suốt đoạn đường, Trầm Tuần không ngừng nhún ga, đường núi chật chội, nhưng Trầm Tuần bất chấp, bên tai tựa hồ vẫn loáng thoáng nghe tiếng sói tru, là ảo giác sao? Nơi này có sói? Trầm Tuần hoảng loạn, đầu óc trống rỗng.

Sương mù trên núi ngày càng dày đặc, phủ một màu trắng xóa, trong bóng đêm lại tạo thành một màu đục ngầu. Trầm Tuần mở đèn tầm xa, tầm nhìn vẫn rất thấp như cũ.

Tay của Trầm Tuần nắm chặt tay lái, mỗi lần hít thở lồng ngực đều đau buốt.

Lạc Thập Giai. Anh không ngừng thầm gọi tên cô trong đầu.

Đừng chết, Lạc Thập Giai.

Em chết, anh nên hận ai?

...

Lạc Thập Giai bị buộc chặt tay chân nhét vào ghế sau, miệng bị bịt kín, bọn chúng thô lỗ, trên mặt đau đớn, tay chân bị dây thừng buộc chặt khiến cô không thể nhúc nhích, ngồi cũng không được ngay ngắn, chỉ có thể vẹo người nghiêng sang một bên.

Ngồi ngay bên cạnh chân cô là một gã đàn ông, gã bị ép ngồi chỗ chật chội, luôn miệng chửi bới: “Bảo ném xuống thùng sau đi, tụi bay lại không chịu ném, con mẹ nó chật chội thế này, ông đây sao ngồi được?”

Gã đàn ông lái xe liếc nhìn qua kính chiếu hậu: “Đề trong tầm mắt coi chừng mới yên tâm.”

Gã đàn ông ngồi sau nhổ nước bọt, đưa chân đá về phía gã cầm lái: “Con mẹ mày, chuyện này chẳng phải do mày gây ra hả? Cứ tóm nó về không ngon hơn hả? Còn cời trói cho con diêm kia làm gì?”

Gã đàn ông ngồi ghế phụ lái vẫn im lặng suốt chặn đường, đưa tay gỡ đầu của mình, hơi ngượng ngùng nói: “Cô ta nói bị trói rất khó chịu.” - Gã thô bỉ cười dâm dăng - “Mày cũng biết là tao dễ mềm lòng mà.”

Gã đàn ông ngồi phía sau nhìn không được đập gã một đập: “Con mẹ mày, nãy mày mọc mụn à? Nó khó chịu kìa mẹ nó, mày sướng chẳng phải là được rồi hả?” - Gã ta càng nghĩ càng giận: “Nếu không phải may mắn giữa rừng núi hoang vắng này còn vớ được một con, xem cái đầu heo mày ăn nói thế nào. Tội mình lấy cái đít gì giao hàng?”

“Chẳng phải gặp được người đẹp này thì mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao?” - Gã đàn ông ngồi ghế phó lái nhớ lại dáng vẻ của Lạc Thập Giai, âm thầm tiếc rẻ: “Nếu không đột nhiên xảy ra chuyện, tao chẳng nỡ đem người đẹp thế này đi bán, tao còn chưa thử qua đây.”

“...”

Ba người này ăn nói tục tĩu, Lạc Thập Giai càng nghe càng cau mày, cô như ngừng thở, cổ nén bức bối trong bụng lắng tai nghe. Trong tình cảnh hiện nay, cô hoàn toàn không có khả năng chạy trốn, Lạc Thập Giai làm luật sư cũng không phải chưa từng tiếp xúc qua những vụ buôn bán người, nhưng cô không thể ngờ được rằng, sẽ có một ngày chuyện thế này lại xảy ra với chính mình.

Rốt cuộc còn có chuyện xui xẻo gì mà cô chưa gặp qua? Cô không nhìn được bắt đầu tự giễu.

“Đại ca, phía trước có một chiếc xe đang đậu, không qua được.” - Gã tài xế quay đầu lại hỏi ý kiến của gã đàn ông ngồi phía sau.

Ánh sáng phát ra từ phía xa cũng dần chiếu sáng trước mặt Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai cảm giác được hy vọng, lại bắt đầu giãy giụa, cố gắng ngồi dậy.

Gã đàn ông ngồi phía sau vội vàng cởi áo khoác, phủ kín lên người Lạc Thập Giai, sau đó tàn nhẫn đá vào người Lạc Thập Giai một cước, hung tợn nói: “Mày nằm im cho tao!”

Vừa nói, gã thò đầu ra, hét với tài xế chiếc xe đang đậu phía trước: “Người anh em, xảy ra chuyện gì vậy? Nhường đường cho tụi này đi qua chút.”

Hai phút sau, một loạt tiếng bước chân truyền đến, thuận theo tiếng bước chân kia tới gần, ba gã đàn ông ngồi trên xe cũng nín thở, nháy mắt cho nhau, ánh mắt hung ác.

Tiếng bước chân kia dừng ở cửa tay lái, một loạt âm thanh quen thuộc vang lên bên tai Lạc Thập Giai - “Làm phiền người anh em, tôi đang đi tìm người.”

Trầm Tuần móc gói thuốc trong túi ra, đưa cho tài xế một điếu: “Cho hỏi mấy chú trên đường đi có nhìn thấy một cô gái tóc ngắn, mặc áo khoác jacket màu nâu, cao chừng 1m6, da trắng không?”

Gã đàn ông ngồi ghế phụ lái hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn thoáng qua theo bản năng, bị gã ngồi phía sau trợn mắt liền quay ngược lên.

“Người anh em, trong chỗ núi non thế này lấy đâu ra gái, người anh em đang diễn vở thiện nữ u hồn hả?” - Gã ngồi phía sau cười hi hi nói.

Trong núi rất tối, Lạc Thập Giai bị nhét trong góc khuất, lại bị áo che đầy, cô nhúc nhích mấy cái, vẫn không thoát ra được.

Muốn báo hiệu cho Trầm Tuần biết, nên cố dùng hết sức gào lên, thế nhưng chỉ phát ra mấy tiếng “Ừm... A...” - nhưng trong bầu không khí im ắng của ban đêm lại rất đột ngột.

Ba người trong xe cũng bị tiếng động này của Lạc Thập Giai làm cho nhất thời ngây người ra, bầu không khí càng thêm căng thẳng và nặng nề.

Trầm Tuần đứng ở ngoài xe không có phản ứng gì, chỉ cười nói: “Cảm ơn, vậy tôi tiếp tục xuống kia tìm.”

...

Lạc Thập Giai tuyệt vọng nhìn vàng sáng như ánh nắng buổi rạng đông càng lúc càng xa, cô lại cố gắng tạo ra tiếng động, chiếc xe lướt đi được một đoạn, ba gã đàn ông trên xe cũng thở phào một hơi.

Gã ngồi phía sau hung ác xốc áo lên, một tay chụp lấy Lạc Thập Giai, tát mạnh hai cái.

“Con điếm thối, muốn cầu cứu hả mày? Tụi tao có ba thằng, nó chỉ có một, cho dù có nghe thấy, mày nghĩ nó cứu được mày hả?”

Gã ngồi ghế phụ lái nghe thấy mấy tiếng bốp chát mà đau lòng, không nhìn được lên tiếng khuyên: “Đại ca, đừng đánh hòng, còn phải giao hàng đó.”

Sau chuyện vừa rồi, cả ba đều trầm mặc, cũng không tiếp tục giầy vò Lạc Thập Giai, gã đàn ông ngồi phía sau tiện tay ném cô ra, khi ngã xuống đầu cô đụng vào tay vịn, mắt nổ đom đóm.

Lạc Thập Giai dựa vào cửa xe, cũng không tiếp tục ngo ngoáy nữa, cũng không có phát ra một âm thanh nào, cô tuyệt vọng nghĩ, Trầm Tuần đi lần này, có lẽ hai người họ sẽ vĩnh viễn không gặp lại nhau.

Sao anh lại sợ y như vậy? Cô phát ra âm thanh lớn như vậy mà anh không nghe thấy sao?

Chiếc xe lại lặng lẽ lên đường, đột nhiên một luồng đèn chói mắt từ phía trước rọi thẳng đến.

Gã tài xế bị chói mắt không thể mở ra được, đập phanh lại theo bản năng.

“Két...” Tiếng bánh xe miết lên mặt đường, vang vọng quanh quần trong sơn cốc tịch mịch thật lâu.

Đèn pha vẫn không tắt, hai xe đối đầu nhau, ba gã đàn ông trên xe đều đưa tay che luồng sáng trước mắt, cố gắng muốn nhìn rõ người tới là ai.

Lạc Thập Giai nghe được một loạt tiếng bước chân chạy lại gần cửa.

“Bốp...” người đến cầm bánh xe dự phòng đập mạnh lên kính xe.

Tiếng thủy tinh vỡ nát rơi loảng xoảng bên tai, mảnh vỡ văng tứ phía, rơi là chĩa lên người cô. Người đến chẳng khác nào một kẻ liều mạng, đánh cho ba người kia không kịp trở tay.

Trong khi ba gã còn đang sửng sốt chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì người nọ đã nắm lấy thời cơ, nhanh tay nhanh mắt mở cửa xe, không chút do dự tóm lấy cô áo của tài xế, một tay lôi gã ra khỏi xe.

Người trên xe rốt cuộc không kiềm chế được, cùng xông ra ngoài, muốn đánh một trận với kẻ vừa tới...

Trầm Tuân.

Lạc Thập Giai nhìn một hồi lâu mới thấy rõ được anh. Lúc này trông anh giống như một đầu sỉ tẩm máu hiệu chiến, nghiêm túc và trang trọng đứng ở nơi đó, đợi nghênh chiến.

Cái gã bị kéo ra ngoài luôn miệng chửi thề, đứng lên xoay người bay sang phía Trầm Tuân, Trầm Tuân cầm lấy cái kích, quay sang nện xuống đầu gã.

Lập tức đầu gã búng máu, chảy ròng ròng, có lẽ Trầm Tuân dùng sức quá mạnh, gã đau đớn té lăn trên đất. Hai người khác thấy đồng bọn bị thương, nhất thời cũng hăng máu xông lên.

Trầm Tuân bay lên đập cho một cú, trúng ngay giữa ngực một gã trong đó, hấn ta loạng choạng lui về sau, thế nhưng vẫn lăm le tìm cách đánh lên Trầm Tuân, cú đá vừa rồi làm gã xịt máu mũi, Trầm Tuân liền tung đòn tiếp theo đánh cho gã kia ngã ngửa về phía sau.

Cả ba gã chật vật bò dậy, miệng đầy máu.

“Con mẹ nó, có võ hả?” - Gã cười đều: “Đã thả cho mày đi, sao còn mò đến nữa? Đã vậy hôm nay ông đây hóa kiếp cho mày.”

Tay gã thò vào trong quần lót, đang mò mẫm tìm gì đó, không chờ gã moi vũ khí ra, Trầm Tuân đã bước nhanh đến trước mặt gã, như một tia chớp thoáng hiện ra không để ai kịp trở tay. Không chút hoảng sợ cũng không hề do dự, Trầm Tuân đưa tay bóp chặt cổ họng gã, tay kia đoạt lấy cây súng mà gã chưa kịp moi ra.

Đẩy chốt an toàn lên, Trầm Tuân chia thẳng ngòm súng vào thái dương gã ta, giọng lạnh lùng: “Thả người!”

Gã đàn ông mới rồi còn rất hung ác, thế nhưng khi bị súng chia vào lại sợ đến mức suýt tè ra quần, súng này là súng tự chế, rất dễ cướp cò, gã vội vàng cầu xin tha thứ: “Người anh em võ nghệ thật điều luyện, một mà chơi được cả ba.”

Trầm Tuân đè mạnh nòng súng xuống đầu gã, họng súng dí chặt vào thái dương gã, Trầm Tuân lặp lại lần nữa: “Thả người!”

Gã ta sợ hãi, vội vàng gào lên với tụi đàn em: “Còn đứng chết trân ở đó làm gì hả? Không mau đem người đưa cho người anh em này đi!”

Cái gã bị Trầm Tuân đá ngã bay ra đất, đưa tay ôm ngực, lồm bồm bò dậy, lôi Lạc Thập Giai từ ghế sau ra, cõng dây trói trên tay cô xuống.

Trầm Tuân nhìn thoáng qua Lạc Thập Giai, bình tĩnh nói với cô: “Mau lên xe đi.”

Lạc Thập Giai nhìn một màn trước mắt, sợ đến mức tim sắp nhảy ra ngoài. Cô dựa lưng vào xe, mò mẫm đến xe của mình, nhanh chóng chui vào.

Trầm Tuân dùng súng ép ba người bọn hấn trở về trong xe, dùng dây thừng vừa trói Lạc Thập Giai trói cả ba vào ghế ngồi.

Trầm Tuân nhìn ba người kia, trong ánh mắt đều u ám khát máu. Nếu không phải giết người là phạm pháp, anh sẽ không lãng phí đạn trong cây súng này.

Trước khi đi, Trầm Tuân quay đầu lạnh lùng cười với ba người họ, nói rành rọt: “Có một trò rất thú vị đó là cõng trói, giờ thì tụi bay cứ chơi từ từ.”

...

Trầm Tuân tháo băng đạn, ném súng một nơi đạn một nơi. Suốt chặng đường, anh đều tăng hết tốc độ, chạy mãi chạy mãi đến tận khi ra khỏi con đường quanh núi, thấy có rất nhiều ngã rẽ, Trầm Tuân của đại một đường, tiếp tục lái đi.

Xác định không ai đuổi theo, Trầm Tuân mới ngừng xe lại.

Sống sót sau tai nạn, hai người đều không nói gì, chỉ im lặng xuống xe, hít thở không khí.

Trầm Tuần dựa lưng vào xe hút thuốc, tay kẹp điếu thuốc vẫn đang run rẩy, hút hết hơn phân nửa, anh mới bình tĩnh lại. Trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được khói thuốc trấn an, từ từ tĩnh lặng lại. Trầm Tuần cụp mắt xuống, vừa vặn nhìn thấy vết máu trên tay vẫn chưa được lau đi, hơi sừng sốt.

Đến tận lúc này, anh mới cảm thấy hơi sợ.

Nếu như anh không tình cờ hỏi thăm mấy gã buôn người kia, lúc này Lạc Thập Giai đã bị dẫn đi đến đâu? Câu hỏi này anh không dám nghĩ tiếp.

Ngay thời khắc nhìn thấy Lạc Thập Giai, Trầm Tuần chỉ cảm thấy giây phút đó tâm tình của mình tựa hồ đã từng trải qua chuyện như vậy từ rất nhiều năm trước.

Năm đó anh cố gắng hết sức thi đậu vào đại học Luật. Động lực duy nhất chẳng qua chỉ để gặp cô mà thôi.

Hôm nhập học, sân trường đông nghịt học sinh, Trầm Tuần đến rất trễ, đứng cuối hàng, dựa vào vóc dáng cao lớn của mình nhìn khắp một lượt, cuối cùng cũng thấy cô.

Cô mặc chiếc áo thun do trường phát, trên áo in logo của đại học Luật, mái tóc dài đã bị cắt, từ đó không còn thấy cô để tóc dài nữa, nhưng mái tóc ngắn kia vẫn rất xinh đẹp, nổi bật giữa dòng người.

Anh nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp sinh viên, như là lướt qua thiên sơn vạn thủy, vạn khoảng khói sóng, hồng trần sương mù, rõ ràng phải vượt qua muôn vàn gian khổ mới nhìn thấy cô, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

Lạc Thập Giai – cô chính là bảo bối mà anh đã tìm về sau khi đánh mất, cho dù chỉ liếc nhìn cô một cái, anh cảm thấy chết cũng không tiếc...

Trầm Tuần nặng nề hít một hơi, chậm rãi nhả khói, cúi đầu nhìn Lạc Thập Giai đứng cách đó không xa.

Trầm Tuần tiện tay ném tàn thuốc đi, bước nhanh về phía cô, như kẻ điên vừa tìm lại được món đồ mình làm mất, ôm chặt lấy cô, cẩn thận kiểm tra từ cả vai trở xuống, tựa hồ muốn sẫm soi cẩn thận từng tấc da thịt trên người cô mới thấy yên lòng.

Ánh mắt Trầm Tuần đông đầy thương yêu, miệng há ra muốn nói lại thôi, nhìn chằm chằm mặt cô, thấp giọng hỏi: “Bọn chúng có... làm em bị thương ở đâu không?”

Lạc Thập Giai vẫn trầm mặc không nói, lúc này cuối cùng cũng nhú mảy. Trầm Tuần đứng sát cạnh cô, hơi thở anh phả qua mặt, cuối cùng cô cũng có cảm giác chân thật, cô được cứu, đã được cứu thoát rồi!

Nghĩ lại đoạn đường đã qua, Lạc Thập Giai vẫn thấy sợ hãi. Nếu không phải tại Trường An, sao cô phải rơi vào tình cảnh này? Lạc Thập Giai tủi thân vô cùng, chỉ muốn hét Trầm Tuần ra, giờ khắc này, bản tính cố chấp của cô cũng hiện nguyên hình. Nhưng Trầm Tuần vốn cao to, sức cũng mạnh, dù cô có vùng vẫy thế nào cũng không thoát được vòng tay anh.

“Buông ra!”

Đã nhiều năm rồi Lạc Thập Giai chưa từng thấy tức giận như vậy, cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn thẳng vào mắt Trầm Tuần, không có ý trốn tránh. Nhưng Trầm Tuần vẫn nhìn cô đầy yêu thương, chẳng chút giả vờ, cuối cùng cô vẫn phải đầu hàng chịu thua, viên mắt ửng đỏ, mũi cũng thấy cay cay.

“Em hận anh!” – Lạc Thập Giai đưa tay đâm lung tung lên người Trầm Tuần, “Anh có biết chỉ cần anh đến trễ một chút nữa thôi... Em hận anh...”

Trầm Tuần cố gắng bắt lấy cánh tay cô, nhưng cô liên tục đánh, tay vùng loạn xạ trên người anh. Trầm Tuần nhú mảy, quyết định không giằng co với cô nữa, quay đầu đi về phía xe. Lạc Thập Giai không thuận theo cũng không buông tha, không cho anh đi.

Cô bước nhanh theo, vòng tay ôm chặt hông Trầm Tuần từ phía sau.

Mặt cô áp sát lên tấm lưng rắn chắc ấm áp của Trầm Tuần, trong lòng chỉ cảm thấy may mắn sống sót sau tai nạn.

...

Lạc Thập Giai trượt xuống sườn núi, cuối cùng va phải một thân cây to mới dừng lại. Trong núi tối đen, mỗi trận gió thổi qua cũng phát ra âm thanh kinh khủng như trong phim kinh dị. Lạc Thập Giai liều mạng từng bước bò lên, người toàn vết thương, chỗ nào cũng đau nhức như muốn rã ra thành từng mảnh.

Sau đó thì sao? Sau đó Trường An lái xe cô đi, cứ như chẳng có cô đi cùng vậy, không gọi cũng không cứu.

Lạc Thập Giai nhớ lại lúc hai người dừng lại ở bên đường, Trường An đã ngăn không cho cô rút chìa khóa ra.

Có lẽ ngay từ đầu cô ta đã cố ý.

“Em cứ tưởng... Em tưởng mình sẽ không còn được gặp lại anh...” – Thanh âm của Lạc Thập Giai vỡ vụn, cô muốn mắng Trầm Tuần, muốn hận anh, thế nhưng, cuối cùng cô lại nghĩ tới chuyện... cũng sợ mình sẽ không bao giờ có thể gặp lại anh nữa.

“Uhm...” Lời nói của Lạc Thập Giai bị Trầm Tuần tàn nhẫn ngăn chặn. Tốc độ nhanh như chớp, xoay người ép cô lên trên xe, Lạc Thập Giai ngã mặt dựa vào xe của mình, trước mặt là một mảng trắng mông lung. Trầm Tuần không cho cô chút thời gian nào để thích ứng, nụ hôn của anh mạnh mẽ và cuồng dã rơi xuống môi cô.

Giống như một ngọn lửa, như một viên đạn, trong lòng hình như có một cái nút, chỉ cần đến gần liền căng ra.

Hơi thở của Trầm Tuần ùn ùn kéo đến, hai người răng môi quấn quít, Lạc Thập Giai cảm thấy Trầm Tuần vẫn ào ạt tiến tới như thể một giây kế tiếp sẽ cắn nuốt cô vào bụng.

Anh ôm Lạc Thập Giai đẩy lên trên, hai chân Lạc Thập Giai rời đất, mất đi sức chống đỡ, Lạc Thập Giai như lục bình trong mưa gió chỉ có thể vô thức cuộn lấy hông của anh mới có thể đứng vững.

Hơi thở của hai người rối loạn, Trầm Tuần trong lòng phun lên trên cổ Lạc Thập Giai, cả người cô mềm nhũn như một thác nước, tê liệt ngã vào trong ngực Trầm Tuần.

Một đôi tay thô ráp còn mang theo những vết thương chui vào trong quần áo Lạc Thập Giai, thậm chí còn mang theo hơi lạnh của ban đêm. Trong chỗ u minh hình như có một con rồng chim nhẹ nhàng lướt qua trái tim cô, ngửa ngửa khó chịu, Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy mọi tác động da thịt được anh chạm qua đều đang run rẩy.

Tay anh chuẩn xác tìm được chỗ đầy da, dùng lực vừa đủ để xoa bóp lên đó, Lạc Thập Giai kim chế không nổi tiếng trầm ngâm phát ra từ miệng.

Trong cơ thể có một ngọn lửa đang thiêu đốt, cả người cô đều bị đốt cháy...

“Trầm Tuần, buông tay.” – Tay Lạc Thập Giai ngăn ở ngực Trầm Tuần.

“Lạc Thập Giai, anh hối hận.” – Động tác của Trầm Tuần vẫn không ngừng lại, “Trà anh, em còn nợ anh, bây giờ anh muốn em trả lại cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Tay của Lạc Thập Giai vẫn đặt ở chỗ cũ nhưng không tiếp tục dùng sức, bàn tay dán chặt trên ngực Trầm Tuần, cách lớp quần áo vẫn có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập từng hồi.

Cô không đẩy Trầm Tuần ra, chín năm, số phận thương tiếc cho họ được gặp lại nhau, sao cô có thể nở lòng? Cô luyến tiếc.

Lạc Thập Giai cắn chặt môi không thềm nhắc lại, tay chậm rãi luồn qua dưới cánh tay Trầm Tuần, ôm chặt lấy anh từ chính diện. Đây là hơi ấm linh hồn cô, là thứ duy nhất cô có thể hiến tặng cho anh.

Trầm Tuần dùng thân thể chống đỡ lấy cô, không để cho cô phải sa xuống. Anh xé quần áo của cô ra, vài vóc yếu đuối không thể chống lại lực đạo quá mạnh, trượt sang một bên, lộ ra bờ vai trắng nõn của cô, đôi mắt Trầm Tuần mờ đục, anh cúi đầu cố sức thương thức, phảng phất nơi đó có cơn mưa hạn hán nhất trên thế gian này, anh chẳng dùng chút kỹ xảo tình dục nào với cô mà dùng khả năng nguyên thủy nhất giữa nam và nữ.

Hai người dính chặt vào nhau, Lạc Thập Giai cảm giác tất cả không khí trong phổi của mình đều bị Trầm Tuần ép hết ra ngoài. Cô không dám mở mắt, không dám đối diện với Trầm Tuần.

Tay anh phiêu diêu trên người cô, nhưng cô không có cách nào chuyển tâm, trong đầu cô từ đầu đến cuối vẫn hiện lên cái đêm đó, Diêm Hàm xé rách quần áo cô, dùng sức mạnh ép buộc cô, đôi tay tàn ác của hắn chà đạp khắp người cô, làm nhục cô. Cô như một con sơn dương đợi làm thịt, trốn không thoát sự an bài của số phận, tất cả cố gắng chỉ là phí công, nhưng vẫn cố gắng dùng dằng, tận đến khi sức cùng lực kiệt...

Lạc Thập Giai biết mình không nên nhớ lại, nhưng có vài ký ức đáng sợ vẫn xoẹt qua đầu nhanh như chớp, giống như một đoạn phim ngắn cứ thế chiếu lên. Cô cảm giác mình rất bẩn, chỗ nào trên người cũng lưu lại dấu vết và bốc mùi của Diêm Hàm. Cô không dám lên tiếng, không dám khóc, cô sợ bị Trầm Tuần phát hiện, sợ Trầm Tuần để ý, sợ bản thân sẽ làm bẩn Trầm Tuần.

Trong lòng cô, anh là người đàn ông tốt nhất, là anh hùng duy nhất trong sinh mệnh cô.

Anh không giống với Trình Trì.

Và hoàn toàn khác với Trình Trì, cô không cách nào buộc bản thân làm một cỗ thi thể. Nhiều năm trôi qua vẫn luôn như vậy, chỉ có lúc ở trước mặt Trầm Tuần, cô mới có cảm giác mình là một người còn sống. Nhưng mặc dù là còn sống, cũng chặt vật dơ dáy cùng cực.

Hồi ức nặng như nghìn cân, Lạc Thập Giai rốt cuộc chịu không thấu sức nặng trùng trùng của nó, cuối cùng tan vỡ. Cô nợ Trầm Tuần rất nhiều, thậm chí

cô cũng không biết Trầm Tuân từng bị đuổi học vì mình, cô đã làm rất nhiều chuyện gây tổn thương anh, cô cho là mình có thể dùng cách này để hoàn trả lại Trầm Tuân, cô đã cho rằng mình có thể.

Thế nhưng cô vẫn không thể.

“Vì sao không đến sớm hơn một chút, vì sao luôn muộn màng như vậy?” – Lạc Thập Giai ôm lấy gương mặt của Trầm Tuân, trái tim đau đớn, nước mắt không ngừng tuôn ra, thời tiết lạnh như giá như muốn đông cứng những giọt nước mắt của cô thành băng.

Thân thể anh không chịu được khẽ run rẩy khi cơn gió lạnh thổi đến, cô dùng ánh mắt đau đớn ấy nhìn Trầm Tuân, nhìn chăm chú, cẩn thận, cẩn thận đến mức làm cho anh đau lòng.

“Đừng chê em” – Lạc Thập Giai khó chịu nhắm hai mắt lại – “Làm sao bây giờ? Trầm Tuân, em chẳng còn gì tốt đẹp để cho anh.”

...

Trầm Tuân cảm nhận được sự run rẩy và đau đớn của Lạc Thập Giai, trong lòng thầm hiểu cô đã từng trải qua cái gì, đầu óc đã tỉnh táo lại trong nháy mắt. Khi ý thức trở về vị trí cũ anh mới nhận thức được vừa rồi mình đã làm gì, hành động như vậy quả thực so với súc sinh còn không bằng. Trầm Tuân cời áo khoác của mình, bao bọc lấy người cô.

Cảm giác áy náy như thủy triều nhấn chìm anh, không có ngôn từ nào lột tả hết cảm giác áy náy này, anh dường như dùng hết sức sống của mình để ôm chặt lấy cô, trừ cái đó ra, anh hoàn toàn không biết phải làm gì mới xoa dịu nỗi đau xót trong trái tim của Lạc Thập Giai.

Quá tàn nhẫn. Số phận đối với hai người họ mà nói thật sự quá tàn nhẫn, tại sao phải buộc họ trải qua những chuyện này? Vì sao?

Trầm Tuân ôm Lạc Thập Giai không hề động, rất lâu sau đó, cuối cùng anh cũng lấy được dũng khí, lần đầu tiên nhắc tới đoạn thời gian đã qua cùng với cô.

Trong thanh âm của anh có chút run rẩy khó phát giác, anh cũng giống như cô, đều thấp thỏm bất an, cẩn thận từng li từng tí với khoảng thời gian đã qua - “Năm đó, rốt cuộc vì sao... vì sao lại rời khỏi anh? Tại sao muốn cùng với Trình Tri?”

Lạc Thập Giai nắm chặt lấy y phục của Trầm Tuân, môi vẫn đang run rẩy, cô khẽ mở mắt nhìn anh, đôi mắt kia vẫn trong suốt giờ được phủ thêm một tầng nước mắt long lanh.

“Có phải do Diêm Hàm không?” – Trầm Tuân không tin Lạc Thập Giai yêu Trình Tri, nhiều năm như vậy anh vẫn chưa bao giờ tin vào điều này.

Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối đều không trả lời, cô chỉ là khóc, vẫn khóc.

Cảm giác thất vọng xâm nhập và lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trong người anh, cuối cùng ăn mòn toàn bộ, anh đành buông tha.

“Anh không cần tốt nhất.” – Trầm Tuân mệt mỏi nói – “Cho tới bây giờ anh vẫn không cần tốt nhất.”

Cũng nói không nên lời.

Trầm Tuân nhẹ thở dài một hơi, ôm Lạc Thập Giai vào trong xe.

“Đi thôi, tìm một chỗ nghỉ ngơi, ngày hôm nay em cũng mệt mỏi.”

***

Theo kế hoạch ban đầu thì đêm nay bọn họ đã đến hồ Thanh Hải, vì tình huống phát sinh bất ngờ mà lỡ thời gian. Bốn người dừng lại ở Tây Ninh. Tây Ninh là tỉnh lỵ của huyện Thanh Hải, cũng là thành thị lớn nhất trên cao nguyên Thanh Tạng, đến Tây Ninh, quãng đường đến hồ Thanh Hải đương nhiên chẳng còn bao xa.

Từ con đường quanh núi đi lên quốc lộ, xuyên qua khu vực thành thị Tây Ninh. Trầm Tuân gọi vài cú điện thoại mới tìm được nơi ở bọn họ đã đặt, Hàn Đông lo lắng đợi hai người bọn họ.

Hàn Đông là người tốt, thấy Lạc Thập Giai đã trở về, hỏi lung tung này kia, khẳng định cô không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta còn mua cơm và nước cho Thập Lạc Giai, nhét vào tay cô: “Tôi đã đặt riêng một phòng cho cô rồi, tối nay cô yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Lạc Thập Giai giương mắt nhìn anh, không thấy bóng dáng của Trường An.

Hàn Đông là người tốt, cũng là người hiểu chuyện, cho nên anh đã bảo Trường An tránh mặt đi. Đối với sự sắp xếp này, Lạc Thập Giai không ý kiến nhưng vẫn rất cảm kích, mặc dù cô biết, anh ta làm như vậy chẳng qua chỉ muốn bao che cho Trường An mà thôi.

Một mình quay trở về phòng nghỉ ngơi, ngày hôm nay đã trải qua việc này, cô thủy chung không tỉnh tâm được. Ngủ không ngon, vừa nằm xuống, trong đầu lại hiện lên những vương vấn trong quá khứ, những chuyện vui, buồn, ngọt ngào và cay đắng.

Lạc Thập Giai ngồi dậy, cô nghiền thuốc lá thuộc loại nặng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được thuốc.

Đúng vậy, cô đã cai.

Tâm trạng chán ngán bật chiếc tivi trong phòng trọ lên, ngoại trừ những đài thông thường ra, ở đây còn có thêm một vài kênh dân tộc, Lạc Thập Giai liên tục đổi kênh trong chán chường, ánh mắt trống rỗng.

Trong lúc cô đang ngây người thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Đứng dậy đi mở cửa, là Trường An tới.

Lạc Thập Giai ngăn ở cửa, không có ý muốn để cho Trường An bước vào phòng.

“Muốn gì?”

Sắc mặt Trường An cũng không tốt, viền mắt cũng hơi đỏ.

“Điện thoại di động của cô.” – Trường An đưa chiếc điện thoại đang cầm trên tay cho Lạc Thập Giai – “Roi ở trong xe, tôi nhặt nó giúp cô.”

Lạc Thập Giai cầm lấy điện thoại di động của mình, tiện tay đặt trên bàn phòng trọ.

Trường An cũng chẳng có kiên nhẫn gì với cô, làm chuyện như vậy, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có: “Trông cô chẳng xảy ra chuyện gì, tôi đi đây.”

“Chờ một chút.” – Lạc Thập Giai lên tiếng gọi lại.

“Chuyện gì?”

“Bốp! Bốp!” – Hai cái tát vang lên, trên mặt trắng nõn của Trường An lưu lại hai dấu tay hồng.

Trường An biết đánh nhau từ thời còn là học sinh, bị đánh làm sao có thể nhẫn nhịn cho qua? Cô ta lập tức vung tay lên định tát lại, thế nhưng vẫn chưa kịp hạ xuống đã bị Lạc Thập Giai giữ chặt lại.

Đàn ông sức lớn thì Lạc Thập Giai đánh không lại, nhưng không có nghĩa là cô cũng để mặc cho đàn bà con gái ức hiếp.

“Trước đây cô thường xuyên chặn đường tôi trong toilet, lúc ấy hầu như tôi không hề đánh lại.” – Đáy mắt Lạc Thập Giai thâm trầm lạnh lẽo, cô mím môi nở nụ cười nhạt: “Kỳ thực tôi chưa bao giờ chửi lại cũng chẳng đánh lại, mặc kệ mấy người muốn làm gì thì làm.”

Trường An tròn mắt trừng trừng, từ đầu đến cuối Lạc Thập Giai vẫn bình tĩnh tự nhiên, cô nhìn chằm chằm Trường An, khí thế bức người, “Trước giờ tôi không đánh lại không phải vì đánh không lại cô, mà chẳng qua cô là em gái của Trường Tri.” – Lạc Thập Giai dừng một chút mới tiếp tục nói – “mà Trường Tri là người bạn thân nhất của Trầm Tuân.”

Trường An cắn răng rút tay của mình lại, cổ nén phần nộ trừng mắt Thập Lạc Giai: “Lạc Thập Giai, cô đừng tưởng rằng chuyện hôm nay là cô chịu nhiều oan ức.”

“Oan ức?” – Lạc Thập Giai cười nhạt – “Nếu không phải tôi mệnh lớn thì giờ đã chết rồi, đây chỉ là oan ức thôi sao?”

“Không ai quy định tôi phải cứu cô.” – Từ đầu đến cuối Trường An vẫn to tiếng cãi Lạc Thập Giai – “Lúc đó cô tự ngã xuống, cũng không phải tôi đẩy!”

“Từ lúc cô cố tình muốn lấy chìa khóa xe của tôi, rồi dẫn tôi đi ra xa, cuối cùng còn lên quay lại lấy xe của tôi đi, cô còn dám nói không cố ý muốn vứt tôi lại để lấy trộm xe của tôi?”

Trường An then quá thành giận, bị Lạc Thập Giai nói đến tức giận đỏ mặt, mắt mờ to – “Tôi trộm xe cô làm gì? Lạc Thập Giai, tôi cảnh cáo cô chớ ăn nói vu khống người khác! Tôi chỉ muốn vứt cô ở lại đó thôi.”

Trường An nói dứt lời ý thức mình lỡ lời, theo bản năng che miệng lại, vè mặt có chết cũng không chịu nhận như trước.

Lạc Thập Giai vẫn mím môi cười cười, ánh mắt đầy hứng thú nhìn sang Trường An, cô đã đạt được mục đích của mình rồi, cũng chẳng muốn tiếp tục dây dưa nữa. Hai người không đứng cùng chiến tuyến, tiếp tục giằng co cô ta thực sự có cảm giác ý lớn hiếp nhỏ.

Cô khách khí đáp lễ: “Hy vọng lần sau cô muốn vứt ai thì nên vứt ở bến xe khách hoặc ga tàu... những chỗ có giao thông công cộng, chứ ở chỗ núi non thế này rất dễ chết người, không chừng còn kéo mình vào cuộc, cô biết mấy hành vi kiểu này cũng chẳng khác gì mưu sát chứ?” – Lạc Thập Giai châm chọc cười: “Dù sao chẳng phải ai cũng phước to mạng lớn giống tôi.”

Bị Lạc Thập Giai dạy dỗ một trận như thế, tất nhiên Trường An không bỏ qua: “Lạc Thập Giai, tôi chán ghét cô đấy, thì sao nào? Tôi ghét cô thì có gì không được? Cô chính là một kỹ nữ rẻ tiền, lúc nào cũng giả bộ ngây thơ vô tội như chẳng có gì ở trước mặt Trầm Tuân! Bao nhiêu năm qua cô có làm được việc gì tốt không? Cướp bạn trai của bạn thân, chuyện đáng xấu hổ như vậy cũng làm được!”

Về mặt Lạc Thập Giai vẫn thản nhiên, chớp mắt một cái, rất bình tĩnh nói: “Việc gì cô phải tức giận như vậy? Là muốn đòi lại công bằng cho Chu Minh

Nguyệt sao? Nói cho cùng, là do cô cũng muốn cướp nhưng không thể cướp được.”

“Cô...” – Trường An hốt hển, đang định phát tác.

“Rầm rầm...” – Lạc Thập Giai ngã ầm lên trên cửa, hoàn toàn không chừa cho Trường An chút cơ hội nào.

“Rầm rầm rầm...” – Ngoài cửa không ngừng vang lên tiếng đập cửa, Trường An vẫn chưa đi ra, không ngừng chửi rủa: “Lạc Thập Giai! Cô có ngon thì mở cửa đi! Đừng tưởng rằng cô trong sạch cao thượng! Ngày tốt đẹp hôm nay của cô đã được đổi bằng nước mắt của bao nhiêu người! Bao nhiêu kẻ đã nằng chửi cô, cô đếm hết không?”

...

Trường An mắng quá to tiếng, Hàn Đông trở về phòng nghe động tĩnh vội vã chạy sang can hai người họ.

Trường An không nghe theo cũng không buông tha, càng thêm bức tức nhìn thấy Hàn Đông vừa chạy tới khuyên vừa can ngăn – “Anh Hàn! Rốt cuộc là anh bên vực cho em hay là cho cô ta?”

Hàn Đông vẫn luôn coi Trường An như em gái ruột, suốt chặng đường đi đều chiều theo ý của Trường An. Nhưng Trường An thực sự quá hồ đồ ngu xuẩn. Sắc mặt anh sa sầm, ngày càng nghiêm túc.

“Trường An, em quen với Trầm Tuần lâu hơn anh, có nhiều chuyện em nên hiểu rõ hơn anh mới phải.” – Hàn Đông bình tĩnh nói.

Trường An ngược đầu lên nhìn, cắn môi không nói gì.

“Nhiều năm như vậy, anh chỉ thấy Trầm Tuần lo lắng cho ba người mà thôi.” – Hàn Đông bẻ ngón tay đếm: “Người thứ nhất – mẹ nó, người thứ hai – Mạnh Mạnh.” – Hàn Đông ngừng một giây: “Người thứ ba – luật sư Lạc.”

“Trường An, em không giống với luật sư Lạc. Mà điểm không giống ở đây chẳng phải nói đến dung mạo hay năng lực của hai người, cũng không không nói đến chuyện hai người quen Trầm Tuần bao lâu, có quan hệ như thế nào với Trầm Tuần.” – Hàn Đông nói: “Mà không giống ở đây chính là trọng lượng trong trái tim Trầm Tuần, hoàn toàn khác nhau.”

Trường An cắn môi, khi Trầm Tuần trở về liền nổi giận với cô một trận, khiến cô vô cùng ảm ức. “Anh ấy mắng em, vì cô ta mà mắng em, em không chịu được.”

Hàn Đông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu: “Cậu ta chỉ chửi là may rồi, đó là do luật sư Lạc không gặp chuyện gì, nếu như cô ấy thật sự xảy ra chuyện gì không may, sợ rằng giết em, cậu ta cũng làm”

Trường An ngược cầm, trước sau vẫn căm phẫn: “Anh Hàn, anh không hiểu, cô ta đã hại Trầm Tuần rất thảm”

“Không quan trọng” – Hàn Đông thờ dài một hơi, “Coi như cô ấy là kịch độc, Trầm Tuần cũng muốn nuốt cạn, đến bây giờ em vẫn chưa hiểu sao?”

...

Trường An náo loạn một trận mới bị lôi đi, cuối cùng chỉ còn một mình Lạc Thập Giai yên tĩnh. Cũng không biết qua bao lâu, ngoài cửa lại truyền tới tiếng gõ cửa. Lạc Thập Giai cứ tưởng là Trường An lại quay lại.

Vút mền ra, tức giận đùng đùng đi tới mở cửa, kết quả ngáng đầu liền nhìn thấy Trầm Tuần đứng ngoài cửa.

Con tức vừa bốc lên đỉnh đầu lập tức bị tàn đi hết, ngượng ngùng nói: “Đã trễ rồi, anh còn tới làm cái gì?”

“Anh nghĩ cơm Hàn Đông mua cho em đã nguội rồi, chắc em cũng không muốn ăn.” – Trầm Tuần cầm trên tay hai túi nilon – “Anh vừa ra ngoài xem thử, bên kia có bán mì nóng, anh mua cho em một bát.”

Lạc Thập Giai lặng lẽ nhận hai cái túi, lúng túng nói: “Cảm ơn.”

Trầm Tuần đẩy cửa bước vào – “Em ăn đi cho nóng.”

Không chừa cơ hội cho Lạc Thập Giai cự tuyệt, liền trực tiếp vào phòng của cô. Tầm mắt của anh liếc nhìn cơm nước vẫn còn y nguyên trên bàn, nhếch môi cười nhạt.

Trầm Tuần không thích lãng phí, anh ăn hết cơm canh nguội lạnh của Lạc Thập Giai, ăn xong lại quay sang nhìn Lạc Thập Giai ăn, trông như chẳng có chút rồi rảnh nào.

Kỳ thực Lạc Thập Giai chẳng muốn ăn uống gì, thế nhưng không biết vì sao, mới vừa mở cái bát mì Trầm Tuần mua về cho cô, mùi thơm bay vào mũi đã làm cô đói cồn cào, chỉ loáng một cái đã ăn hết hai bát mì.

Trầm Tuần trầm mặc thu dọn rác.

“Em ngủ sớm đi.” – Trầm Tuấn căn dặn Lạc Thập Giai: “Sáng mai sẽ đi trấn Tây Hải.”

“Uhm.”

“Anh đi đây.” – Trầm Tuấn xoay người bước ra khỏi căn phòng của Lạc Thập Giai, trên tay còn mang theo túi rác to.

Tóc Trầm Tuấn hơi dài, tóc mai nơi hai gò má cũng dài còn lờm chờm râu, đem đến chút cảm giác chán chường, cũng lộ ra bản tính hiếu chiến và chính trực của anh. Anh cao lớn, vai rộng, bóng lưng đồ sộ xuống ngực cô, Lạc Thập Giai nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Trầm Tuấn.”

Trầm Tuấn nghe tiếng gọi liền quay lại – “Hả?”

Lạc Thập Giai cũng không biết tại sao muốn gọi anh lại, khi hai người bốn mắt nhìn nhau, cô nghẹn lời, cắn môi một lúc mới thốt ra hai chữ: “Ngủ ngon.”

Trầm Tuấn cười: “Uhm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Lại lần nữa xuất phát, Lạc Thập Giai đeo balo lên, cầm chìa khóa xe đi về phía xe của mình, trong lòng thầm nhủ hôm nay phải bố trí làm sao.

Có lẽ cô nên cùng xe với Hàn Đông, còn Trầm Tuấn thì sao? Chắc là cùng Trường An.

Nghĩ như vậy, Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua bên Trường An, không nhìn được đưa tay quệt mũi một cái, buồn bực trong lòng.

Trầm Tuấn trả tiền phòng xong, bước ra khỏi nhà nghỉ, vừa băng qua đường liền ném chìa khóa xe mình cho Hàn Đông: “Anh lái xe đó đi.” – Chỉ một câu ngắn gọn đầy hàm súc.

Không đợi ba người kịp phản ứng, anh đã chui vào ngồi trên chiếc ghế phụ lái của Lạc Thập Giai, thấy cô không nhúc nhích, lại quay đầu xoa mái tóc cô – “Lo lắng cái gì? Còn không chạy đi?”

...

Mỗi lần ở chung một không gian riêng biệt với Trầm Tuấn thế này, Lạc Thập Giai đều thấy hồi hộp khẩn trương. Thật là kỳ quái, không cần phải nói gì, chỉ cần có anh, cô liền thấy an lòng.

Sau hai tiếng lái xe, trong chốc lát đã đến thị trấn Tây Hải, kỳ thực Lạc Thập Giai không biết bọn họ đến thị trấn Tây Hải này làm gì. Thị trấn Tây Hải là một nơi rất đặc biệt, hơn nữa còn mang ý nghĩa rất đặc thù với đất nước Trung Quốc, nơi này là nơi đầu tiên Trung Quốc thí nghiệm phá hủy bom nguyên tử, điều này được sách sử tô màu tô khối lên làm cho mảnh đất này khoác lên mình màu sắc đặc thù.

Trước đây Lạc Thập Giai không biết đến nơi này, lúc lái xe đi ngang qua tấm bia kỷ niệm kia, Trầm Tuấn nhân nhát kể cho cô nghe sự tích ấy, thanh âm của Trầm Tuấn trầm thấp hồn hậu, có nhiều từ tính, giải thích cho cô nghe những chuyện đã qua, sự phát triển lớn mạnh của quốc gia mình, cô say sưa lắng nghe, bất tri bất giác đã lái xe đến nơi.

Về sau trấn Tây Hải phát triển rất mạnh, mọi khía cạnh đều được xây dựng thiết kế rất đẹp, cũng được Hán hóa. Nơi này có một điểm tiếp nhiên liệu xe đạp, cho nên rất nhiều du khách lữ hành dừng chân ở đây nghỉ ngơi. Dọc theo đường đi bọn họ gặp không ít khách du lịch balo, rõ ràng đều là người xa lạ, nhưng lại chào hỏi giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau đi tham qua, Lạc Thập Giai có thể cảm giác được khái niệm “Quốc là nhà” là như thế nào.

Vào trong trấn, ba người họ đều nghiêm túc hẳn, chỉ có Lạc Thập Giai vẫn tò mò đưa mắt nhìn xung quanh.

Bọn họ tìm được một khu dân cư, Trường An đã tới ở đây, quay đầu lại nói với Trầm Tuấn: “Chính là chỗ này, cô ta ở lâu ba, anh của em đã thuê phòng cho cô ta ở.”

Trường An đang chuẩn bị đi lên, gặp ngay một người đàn ông bước ra, cô chặn đường người đó lại hỏi thăm: “Xin hỏi cô Sài Chân Chân ở lâu ba có nhà không? Chúng tôi từ xa đến tìm cô ta có chút việc.”

Những người sống trong chung cư này đều là nhân viên công tác trong chính phủ, coi như người có công việc danh giá, về mặt khi nhắc tới Sài Chân Chân cũng khinh khi hơn – “Cô ta hả? Dọn nhà rồi, dọn xuống phía dưới làng.”

Trầm Tuấn vừa nghe cô ta đã dọn nhà liền thấp giọng hỏi một câu: “Vậy anh có biết cô ta đã dọn đến thôn nào không?”

Người đàn ông nhếch môi cười cười, ngoắc ngoắc tay nói: “Cô ta nổi tiếng lắm rồi, cứ hỏi đại ai trên đường cũng được, ai mà chẳng biết.”

...

Dọc theo đường hỏi thăm mới biết được nơi ở mới của Sài Chân Chân là ở một góc nhỏ phía Tây ngôi làng. Nhà khác đều có con đường rộng rãi dẫn vào cổng, chỉ có căn nhà của cô ta đi vào hơi khó khăn, cho nên khi người dân chỉ đường đã bảo họ đi vào con đường nhỏ gồ ghề đầy sỏi đá.

Đúng là một nơi tẻ nhạt, cô ta ở cạnh con kênh, chính là con kênh dẫn nước tưới tiêu nhỏ hẹp được các nông dân ở đây đào mương nước dẫn vào ruộng, con đường hơi nghiêng và lầy lội, một bên là đê điều thấp, một cái đê ngăn nước ăn mòn vào bên trong nhà dân và đường xá, chỗ ấy giống như một đường phân biệt rõ ràng, một bên là khu vực thôn trấn mới xây, còn bên kia là vùng đất hoang dã chưa được khai phá.

Suốt đoạn đường này, Lạc Thập Giai nhìn thấy rất nhiều khu vực chăn thả dưới chân núi cũng có trạm dịch và nơi nghỉ ngơi của dân chăn nuôi và đoàn ngựa thồ, ở đâu không thể ở, tại sao lại có người đồng ý sống ở chỗ như vậy?

Mất một lúc lâu mới tìm được nhà Sài Chân Chân, là một căn nhà gỗ trệt thấp bé, bên ngoài sơn màu trắng, mái nhà màu đỏ, được xây dựng theo phong cách thôn trang nhưng nhà của cô lại xập xệ cũ nát, cho nên rất dễ tìm.

Vẫn chưa vào nhà đã nghe thấy bên trong vọng ra tiếng đàn ông. Người đàn ông ấy nói tiếng phổ thông không chuẩn, bất mãn oán trách: “Mày gầy gò như que củi, gầy đến mức chẳng có vú, còn dám lên tiếng đòi 200?”

Gã đàn ông vừa dứt lời, bên trong lại vang lên tiếng cười thánh thót, tiếng cười của phụ nữ - “Chơi xong mới chê à?” - Người phụ nữ lạnh lùng cười, thái độ cương quyết - “Mau trả tiền đi. Sao? Muốn tôi nói cho vợ ông biết không? Quyết định nhanh đi.”

“Đồ điếm thối!”

Trong nháy mắt vang lên vài tiếng động huyền ảo, gã đàn ông đập văng cánh cửa ra, trên cửa có treo vài bó để giữ ấm, gã ta xóc tẩm vài lên, mới vừa bước chân ra khỏi, liền thấy đám Hàn Đông và Trầm Tuấn đứng trước mặt.

Gã đàn ông có hai gò má cao ửng đỏ thường thấy ở vùng này, nếp nhăn trên mặt rất rõ rệt, đáng ghét hơn nữa lại xấu xí, gã quay đầu nói với người trong nhà - “Chẳng trách xưa đi như thế, ra mà tiếp khách đi kia!” - Gã bước hai bước, nhìn thấy Lạc Thập Giai, trong ánh mắt ánh lên vẻ dâm tà - “Úi chà, có cả đàn bà, xinh đấy.”

Gã giờ tay lên, vẫn chưa đụng tới Lạc Thập Giai, Trầm Tuấn đã đưa tay xóc cổ áo gã, tiện tay ném thẳng xuống dưới bậc thang - “Cút!”

Chính mắt thấy cảnh tượng này, Trường An tròn to mắt, bàn tay bất an nắm chặt, con tức cổ kim nén suốt chặng đường cuối cùng cũng bùng phát, cảm phần chạy ào vào trong nhà.

Lạc Thập Giai cũng theo vào, trong nhà vẫn còn bốc mùi khó chịu khiến cô buồn nôn.

Trầm Tuấn và Hàn Đông đứng ở trước mặt cô, Lạc Thập Giai dời một bước sang bên cạnh mới nhìn rõ người phụ nữ đang ngồi bên trong. Cô ta mặc chiếc áo lam, chiếc áo khá rộng, tóc tai rối bời, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt xanh đen nhìn chẳng khác nào ma quỷ.

Nếu không phải dung mạo vẫn còn thoáng chút nét thanh tú, Lạc Thập Giai cũng không nhìn được cho rằng mình gặp quỷ giữa ban ngày.

“Anh tôi đâu?” - Trường An nhìn cô ta chất vấn.

Cô ta cầm lấy chiếc áo bành tô quần nhân bên cạnh, tùy tiện khoác lên người không nhanh không chậm cúi xuống, tìm giày của mình, thờ ơ trả lời: “Không biết.”

Câu trả lời hời hợt này đã đốt cháy Trường An, Trường An cực kỳ tức giận: “Cô không biết? Cô đừng tưởng rằng tôi không biết cô là một con điếm, ai cũng có thể làm chồng, anh ta cho cô nhiều tiền như vậy còn chưa đủ? Cô còn chường mặt ra ngoài bán thân?”

Đang lúc mọi người chưa kịp phản ứng, Trường An đã bước lên trước tát mạnh lên mặt Sài Chân Chân.

Sài Chân Chân bị Trường An tát một cái, cả người lao đảo xém chút nữa là té xuống đất, cô nhanh tay chống lấy cái bàn mới miễn cưỡng đứng thẳng. Cô muốn lên tiếng, thế nhưng còn chưa kịp thốt ra đã liên tục ho khan, một khi cô đã ho thì không ngừng được, cứ như thế, đến khi ho ra máu. . .

Trầm Tuấn vừa thấy tình huống có gì không đúng, bước lại ngăn cản Trường An, Trường An không tiếp tục đánh Sài Chân Chân nữa, càng thêm tức giận.

Trường An kể lể, càng kể càng khóc: “Cô hại anh tôi, cô hại anh tôi! Sao cô có thể đối xử với anh ấy như vậy? Anh ấy yêu cô nhiều như thế, vì cô, ngay cả nhà anh ấy cũng không cần, sao cô lại có thể làm ra chuyện như vậy? Cô không có đàn ông sẽ chết sao? Cô thiếu tiền thì có thể dùng đôi tay mình kiếm mà, sao cứ phải bán thân? Sao cứ phải làm như vậy?”

“...”

Đối với những lời trách móc của Trường An từ đầu đến cuối Sài Chân Chân đều không nói gì. Cô chậm rãi ngồi xuống, ngồi trở lại đầu giường đặt gần lò

sưởi.

“Trường Tri không có ở chỗ tôi, đã lâu rồi anh ấy không đến.” – Sài Chân Chân im lặng vài giây, ánh mắt trống rỗng nhìn chăm chăm ngón tay của mình, một lát mới nói: “Tôi và anh ấy đã chia tay nhau, chia tay hồi tháng trước.”

“Sài Chân Chân...”

Trường An bị Hàn Đông lôi ra ngoài, bên trong chỉ còn Lạc Thập Giai và Trầm Tuần đối mặt vẫn luôn giữ khoảng cách với Sài Chân Chân.

Sau khi Trường An rời khỏi đây, Lạc Thập Giai mới cầm hộp thuốc trên bàn của Sài Chân Chân lên.

“Thuốc Sorafenib của Ấn Độ.” – Lạc Thập Giai lật lật hộp thuốc – “Mau uống đi.”

Trần Tuần nghi ngờ nhìn thoáng qua Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai thả hộp thuốc lại chỗ cũ: “Ung thư gan hay thận?”

Trầm Tuần nhú chặt mày, anh trầm mặc nhìn sang Sài Chân Chân, cô ta không nói gì.

“Thuốc này rất đắt, một hộp giá hơn 20 ngàn tệ, hàng Ấn Độ thì khác, đại khái mắc hơn gấp mười lần, nhỉ?”

Sài Chân Chân vẫn trầm mặc rồi cục cựa cũng lên tiếng: “Tôi không nói láo, tôi không có liên lạc với anh ấy.” – Khi cô ta nói những lời này, trong ánh mắt bỗng ứa rừ âm ảm.

“Tôi bị ung thư gan, thời kỳ cuối, trị không hết, uống thuốc chỉ kéo dài tính mạng. Tôi đòi chia tay, Trường Tri không chịu, anh ấy nói sẽ chữa bệnh cho tôi.” – Rõ ràng dùng giọng nói cay nghiệt để miêu tả quãng thời gian qua, nhưng trong hốc mắt Sài Chân Chân lại ửng đỏ – “Sau đó anh ấy lừa tôi, cũng may, ngay từ đầu tôi đã không tin, anh ấy bỏ đi, sau đó không thấy đến nữa.”

Trầm Tuần vẫn cay mảy, đôi mắt thâm trầm không biết đang nghĩ gì, anh nhìn thoáng qua hộp thuốc trên bàn, thấp giọng hỏi: “Thật vậy à?”

“Láo.” – Sài Chân Chân cười to: “Tin không thì tùy.”

...

Trước đây, lúc Sài Chân Chân còn khỏe mạnh, từng là một cô gái trẻ trong đoàn văn nghệ, nhiếp ảnh gia lữ hành. Những bức ảnh qua ống kính của cô đều toát ra vẻ đẹp lạ thường, nhưng cô chưa từng chụp người, cô nói ảnh người chính là không tôn trọng ống kính của cô, thứ cô muốn thể hiện chính là tình yêu của cô.

Các nhiếp ảnh gia của Trung Quốc vốn rất nhiều, cô chẳng phải người tài hoa nhất trong số đó, cũng không phải là người có kỹ thuật chụp tốt nhất, không có tính tình kiệt ngạo bất tuân. Hàng năm vất vả mới kiếm được chút tiền đều bị cô vung vào trong các cuộc du lịch.

Cô quen biết Trường Tri cũng trong lần du lịch như thế. Lúc đó Trường Tri đã ở riêng với vợ, chuẩn bị thủ tục ly hôn, tâm trạng không tốt, một mình lái xe đến hồ Thanh Hải giải sầu.

Trường Tri đến hồ Thanh Hải ngay dịp hồ nước mặn lớn nhất Trung Quốc này đang được phủ lên một bức tranh tuyệt đẹp. Anh tiện tay vẫy lại một người qua đường, người kia là Sài Chân Chân. Anh đã đưa điện thoại cho Sài Chân Chân nhờ cô chụp giúp mình một tấm hình, chuyện này vẫn thường xảy ra ở những nơi có phong cảnh đẹp.

Nhưng lúc đó ví tiền của Sài Chân Chân bị mất, không có tiền ở trọ, cô cầm điện thoại của Trường Tri chụp giúp anh một tấm ảnh, chụp xong bắt anh phải trả tiền công, 200 tệ, nếu Trường Tri không trả tiền thì cô không trả lại điện thoại.

Con người Trường Tri vốn hay thương người, huống chi người ta lại là một cô gái xinh đẹp, lưng đeo máy chụp hình, bộ trang bị đó đâu phải hàng rẻ tiền, anh nghĩ chắc người ta gặp chuyện gì mới phải làm như vậy, nên móc ví đưa cho cô 200 tệ “chuộc lại” điện thoại của mình.

Lúc Trường Tri rời đi, Sài Chân Chân bỗng gọi anh lại, dùng ống kính chuyên nghiệp chụp một tấm hình cho anh, đó là tấm hình chân dung đầu tiên trong đời Sài Chân Chân.

Có thứ nhất thì sẽ có thứ hai, Sài Chân Chân dùng chiếc máy chụp hình chuyên nghiệp này ghi lại mọi góc cạnh vui buồn của Trường Tri, mỗi một biểu tình nhỏ nhất, rõ ràng Trường Tri cũng không phải là người đàn ông tuyệt mỹ gì, nhưng Sài Chân Chân yêu anh, hai người vừa đi vừa yêu, đến khi cuộc hành trình kết thúc, họ cũng chính thức đến với nhau.

Người nhà Trường Tri không thích Chân Chân, cô chỉ thích đọc lai độc văn cũng không thích hợp với Trường Tri. Tuy nói người nhà không thích vợ của Trường Tri nhưng khi Chân Chân đến, mọi người đều đứng về phía vợ của anh, bất kể Trường An hay là cha mẹ Trường Tri hay người thân thiết bên phía nhà mẹ, cũng không ai đồng ý Trường Tri ly hôn.

Mấy năm qua anh một mực đòi ly hôn với vợ, vợ anh lúc trước cũng đòi ly hôn, sau biết được Trường Tri đã thay lòng cũng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, có chết cũng không chịu ly hôn, chuyện này cứ thế kéo dài nhiều năm.

Trường Tri và Trầm Tuần đến Ninh Hạ khai thác mỏ, vì yêu Chân Chân, anh muốn mua một căn hộ ở trấn Tây Hải cho cô, nếu muốn anh chỉ cần lái xe một chút là có thể gặp được cô.

Chân Chân mắc bệnh ung thư, muốn chia tay với Trường Tri, Trường Tri không đồng ý. Trầm Tần đột nhiên nhớ tới đoạn thời gian trước Trường Tri đột nhiên đòi giải thể công ty.

Lúc trước Trầm Tần vẫn luôn ở khu khai thác giếng mỏ tại Ninh Hạ với Trường Tri, về sau, Chu Tử Viện cảnh cáo anh, đòi giành quyền nuôi Mạnh Mạnh, Trầm Tần mới bắt đầu đi trở về Thâm Quyển, giao công ty và giếng mỏ cho Trường Tri.

Ngay lúc anh đang sức đầu mẻ trán, Trường Tri đột nhiên đưa ra kiến nghị giải thể, đòi lại phần vốn của mình. Đương nhiên Trầm Tần không đồng ý.

Bây giờ thấy Sài Chân Chân thì cũng hiểu được toàn bộ sự việc đã qua, Trường Tri cần tiền cho nên cậu ấy muốn rút vốn đầu tư. Nhưng cậu ta đang ở đâu? Tiền không đến tay của Sài Chân Chân. Cô ta không có tiền để mua thuốc kéo dài tính mạng phải bán thân cho đàn ông và lừa khách qua đường. Việc này Trường Tri có biết không? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cậu ta cầm tiền đi đâu rồi? Đã làm gì rồi?

Đối với chuyện này, Trầm Tần vẫn không thể lý giải được.

...

“Lúc trước anh ấy có nói với tôi, anh ấy có một người bạn ở Trịnh Châu, rất giàu, có thể thu mua giếng mỏ của hai người.” – Sài Chân Chân quay đầu sang chỗ khác, bình tĩnh nói: “Có lẽ anh ấy đã đi Trịnh Châu, các người cứ đến đó tìm thử xem.”

“Cô biết anh ấy đang ở đâu, vì sao không đến tìm?” – Trầm Tần hỏi.

“Anh ấy đã không cần tôi nữa, có đi tìm thì được gì?” – Sài Chân Chân tự giễu cười cười: “Hơn nữa sức khỏe hiện giờ tôi đã thế này, chỉ sợ chưa kịp đến nơi đã chết ở trên đường rồi.”

...

Tuy rằng Trầm Tần còn rất nhiều nghi vấn muốn hỏi nhưng anh thực sự không đành lòng làm khó một bệnh nhân.

Vén rèm lên, mới vừa bước ra khỏi nhà, Hàn Đông và Trường An vẫn chờ bên ngoài liền bước lại.

Căn nhà không có cách âm, những lời Sài Chân Chân vừa nói, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ, Trường An mím môi nói: “Anh của em nhất định là vì cô ta, anh ấy lấy tiền làm gì? Tính tình anh ấy thế nào, mọi người chẳng rõ ràng lắm sao?”

Trầm Tần vẫn nhíu chặt mày, móc ra bao thuốc lá, nói với ba người: “Tôi đi hút điếu thuốc đã.”

Hàn Đông cũng sức đầu mẻ trán, đi theo Trầm Tần: “Cho tôi một điếu.”

...

Hai người đứng ở cửa thôn hút thuốc. Bốn bề vắng lặng, Hàn Đông hỏi Trầm Tần: “Cậu tính đi Trịnh Châu sao?” – Hỏi xong không đợi Trầm Tần nói, Hàn Đông lại nói tiếp: “Tôi không tán thành chuyện này, trong giếng mỏ lúc này đang xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ có một người nhất định không thể giải quyết được. Chúng ta không thể chưa nắm chắc đầu mối đã đi ngao du Trung Quốc. Hơn nữa Trịnh Châu cũng không phải là thành phố nhỏ, biết đi đâu tìm người? Cũng không biết phải tìm ai!”

Trầm Tần không có ý kiến, trầm mặc hút thuốc.

“Tôi chuẩn bị đem garage đi thế chấp.” – Hàn Đông trầm mặc một hồi, bình tĩnh nói.

Trầm Tần thẳng thắn cự tuyệt, thái độ cương quyết: “Không cần!”

“Nhiều tiền như vậy, cậu lấy đâu ra mà bồi thường?” – Hàn Đông nói: “Trước đây garage không có 600 ngàn tệ của cậu thì đã bị bán thế chấp từ lâu rồi, hiện tại nó cũng đã có khởi sắc, rất có giá trị.”

“Tôi nói không cần.” – Trầm Tần cau mày: “Cũng có thể thương lượng được.”

Hàn Đông cũng gấp: “Thương lượng? Tiền bồi thường sinh mạng cậu nghĩ người ta chịu thương lượng sao?”

Trầm Tần không muốn nói thêm gì với Hàn Đông nữa, vứt tàn thuốc, coay người rời đi.

“Anh không cần đi Ninh Hạ với tôi, quay về Thâm Quyển sớm một chút, garage cần anh trông coi.”

“Trầm Tần!”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Hàn Đông và Trầm Tuân đều tức tối, mỗi người đều tự tìm cho mình một chiếc cốc xi măng bên bờ kênh ngồi không nhúc nhích, không ai chịu nhường ai. Tính tình Trầm Tuân bướng bỉnh cũng không để ý tới bên này, bước xuống thêm liền đi thẳng về.

Trường An thấy Trầm Tuân đi, do dự vài giây cũng đi theo Trầm Tuân. Lạc Thập Giai trầm mặc nhìn bầu không khí căng thẳng, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Tính cách Trầm Tuân quả thật rất cáu kỉnh, đúng với đánh giá của Chu Tử Viện, suy nghĩ ngay thẳng, một khi đã quyết thì không thay đổi.

Lạc Thập Giai đánh vòng hai ba cái mới đến bên cạnh Hàn Đông. Hàn Đông vẫn cúi đầu nhìn dưới chân, không thấy rõ vẻ mặt anh lúc này, Lạc Thập Giai bước đi thong thả lên phía trước, Hàn Đông thấy được cái bóng dưới đất, chậm rãi ngừng đầu lên.

Thấy Lạc Thập Giai, anh lịch sự miễn cưỡng cười: “Luật sư Lạc, cô về trước đi, đi ăn cơm đi.”

“VẬY CÒN ANH?”

“Tôi ngồi đây một lát, suy nghĩ vài chuyện đã.”

Lạc Thập Giai đứng cách Hàn Đông ba bốn mét, tìm được một cốc xi măng. Cô vỗ vỗ trên cốc xi măng xám xịt, ngồi xuống, bộ dáng dễ dàng thích ứng trong mọi tình cảnh.

“Cái cô tên là Chân Chân đó... là ai?” – Lạc Thập Giai hỏi.

Ánh mắt Hàn Đông hơi phức tạp nhìn chằm chằm Lạc Thập Giai hồi lâu, cuối cùng vẫn lên tiếng đáp, nói sơ lược một chút quá khứ của Trường Tri và Chân Chân với Lạc Thập Giai.

“...”

“Trường Tri và Trầm Tuân cùng góp vốn làm ăn nhiều năm. Hai người bọn họ lúc trước luôn ở trong mộ ở Ninh Hạ, nếu không phải cô vợ trước của Trầm Tuân muốn giành quyền nuôi con, Trầm Tuân cũng sẽ không chạy về Thâm Quyển, để lại một mình Trường Tri quản lý giếng mộ. Thật không ngờ, người bạn thân bao nhiêu năm lại chơi trò ném đá giấu tay.”

“Rất nhiều tiền sao?” – Lạc Thập Giai trầm mặc hồi lâu, rồi nhỏ giọng hỏi.

Hàn Đông thở dài: “Một đồng trong lúc này cũng rất quan trọng đối với Trầm Tuân. Cái giếng mộ cậu ấy đầu tư xảy ra chuyện, bị sụp xuống hơn 10 thước, hiện tại có mười mấy thợ mỏ mất tích. Điều kiện khai thác trong mộ không phải đều đạt tiêu chuẩn, từ lúc xảy ra sự cố đến nay vẫn chưa tìm được người mắc kẹt, sợ là dư nhiều lành ít, công việc cứu hộ rất khó khăn, việc đào lấy thi thể cũng rất khó.” – Hàn Đông buồn rầu gãi đầu một cái – “Con mẹ nó, xảy ra chuyện, Trường Tri lại cuỗm tiền chạy mất, vứt lại cục diện rối rắm thế này, Trầm Tuân... Hiện tại tất cả trách nhiệm đều đổ hết lên đầu cậu ấy, giờ cậu ấy không thể lộ diện ở đó được, trước tiên chờ người thân những người mất tích bình tĩnh lại đã.”

Lạc Thập Giai lắng lặng nghe Hàn Đông nói, từ đầu đến cuối nhàu mày như có điều suy nghĩ.

Tay cô nắm chặt, chỗ khớp xương bởi vì nắm quá chặt dần trở nên trắng bệch, người run lên, Lạc Thập Giai liếm liếm đôi môi hơi khô, thấp giọng hỏi: “Giếng mộ của anh ấy ở khu vực nào của Ninh Hạ?”

Hàn Đông lại thở dài một hơi: “Một xã dưới hồ chứa nước làm muối Ngô Trung, giếng mộ tư nhân, vốn cũng không được đầu tư nề nếp, thủ tục khai thác vẫn đang làm, đến nay vẫn chưa chính thức ban ra, lúc trước tôi đã khuyên hai người họ chớ nên nhận cái giếng mộ này, haizzz.”

...

Lạc Thập Giai đành khuyên Hàn Đông trở về, Hàn Đông kỳ thực cũng lo lắng Trầm Tuân, hai người là huynh đệ đã nhiều năm, sao có thể nói trở mặt liền trở mặt.

Lúc Lạc Thập Giai trở lại, thấy Trầm Tuân vẫn dựa vào cửa xe hút thuốc, bên chân anh phủ đầy đầu thuốc. Tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng anh vẫn rất quan tâm.

Bản chất của Lạc Thập Giai và Trầm Tuân vốn giống nhau, những ai đối xử với họ thật lòng, tận sâu trong tâm họ đều hy vọng những người đó có thể luôn sống bên cạnh họ, nhưng bọn họ lại thực sự quá ngu xuẩn, luôn luôn không biết phải làm sao mới có thể để giữ họ lại. Rõ ràng sợ mất đi, nhưng luôn dùng dáng vẻ không quan tâm để nguy trang bản thân. Như vậy sống có quá mệt mỏi không?

“Cho em điều thuốc.” – Lạc Thập Giai đến gần Trầm Tuân, vỗ vỗ bờ vai anh, giọng nói nhẹ nhàng, cũng không có gì bất thường.

Trầm Tuân nhàu mày, đưa cho cô một điều.

“Không hỏi em và ông chủ Hàn đã nói chuyện gì sao? Anh không sợ anh ta tiết lộ bí mật của anh?” – Lạc Thập Giai cười hi hi nói đùa với Trầm Tuân.

Về mặt Trầm Tuân bình tĩnh vứt bỏ tàn thuốc, dùng chân đạp nát. Anh đưa mắt nhìn phía xa, miệng nhả ra làn khói cuối cùng: “Có gì phải sợ?” – Anh xoay đầu lại, bình tĩnh nói: “Anh không có gì mà em không thể biết.”

Lạc Thập Giai không dám đối mặt ánh mắt của anh, vội vã cup mắt xuống, không hề động, chẳng qua là cảm thấy mũi hơi chua xót.

“Quả thật vừa làm lãng phí suốt đoạn đường vừa qua, phong cảnh đẹp như thế mà chẳng được ngắm nhìn.” – Lạc Thập Giai xiết chặt tay mình, cố gắng trấn tĩnh nói: “Em muốn đi xem hồ Thanh Hải, đã đến đây rồi, không xem thì thật tiếc.”

Trầm Tuân không nói gì, chỉ trầm mặc cũng chẳng nói tiếp. Anh hiểu rất rõ Lạc Thập Giai, biết cô không vô duyên vô cớ mà đưa ra yêu cầu.

Lạc Thập Giai nghiêng đầu, cười híp mắt nói: “Em mới vừa nhận được điện thoại từ văn phòng luật sư, em phải lập tức chạy về Thẩm Quyến.”

Trầm Tuân hơi bất ngờ: “Em không đi Ninh Hạ?”

Lạc Thập Giai đưa mắt nhìn ra khoảng trời xa xăm: “Sẽ có người khác đi Ninh Hạ, em không cần đi, em có việc gấp phải quay trở về xử lý.”

Sau khi cô nói dứt lời, hai người đều trầm mặc.

Trong mắt Lạc Thập Giai đều là màu xanh thăm thẳm của hồ Thanh Hải hòa lẫn với bầu trời. Một màu sắc thuần túy, sạch sẽ như hai người họ đã từng cùng nhau. Cô không đành lòng chạm vào nó, đó là thứ quý báu nhất của ký ức Lạc Thập Giai.

Lạc Thập Giai xoay người lại, lấy tay phui khói bụi dính trên y phục Trầm Tuân. Hai người cứ mặt đối mặt, cô vẫn luôn nở nụ cười, luôn tỏ ra bình tĩnh như vậy, dùng giọng nói rất bình thản để nói chuyện với Trầm Tuân, cứ như đang căn dặn bình thường mà thôi: “Sau khi anh xử lý mọi chuyện xong xuôi thì nhanh chóng trở về Thẩm Quyến, em đợi anh.” – Lạc Thập Giai cười: “Xe của em vẫn chờ anh sửa.”

Trầm Tuân cúi đầu nhìn Lạc Thập Giai, cô vung tay hất tóc ra phía sau, lộ ra vàng trán và gương mặt trắng nõn. Cô phải đi, không gian bỗng trở nên nặng nề, làm cho anh nhìn không được giờ tay lên sờ sờ tóc của cô, động tác trân trọng mà lưu luyến.

Tuy rằng Trầm Tuân luyến tiếc cô đi, nhưng anh hiểu rõ biết một khi bước chân ra xã hội, thân bất do kỷ, người trưởng thành sẽ không còn những phút ngây cuồng tùy tiện. Tựa như cục gạch xây tường, mỗi cục đều có trọng trách và trách nhiệm của nó.

Hai người đều còn sống, cùng sống trong thành phố Thẩm Quyến, nhất định sẽ gặp lại nhau. Lúc đó anh đã nghĩ như vậy, cho nên anh đề cô đi.

“Anh sẽ quay về thành phố Thẩm Quyến tìm em.”

...

Lạc Thập Giai mím môi gật đầu, mũi chua xót nhưng cô vẫn cố kìm nén. Biết rõ sẽ không tìm nữa, có tìm cũng tìm không được nhưng vẫn cảm thấy đối thoại giữa hai người như những lời hứa hẹn, đều là thật lòng.

Lạc Thập Giai muốn đi ngắm hồ Thanh Hải, Trầm Tuân liền dẫn cô đi. Chỉ cần cô muốn, Trầm Tuân luôn dốc hết sức thực hiện nó cho cô.

Hàn Đông và Trường An tuy rằng chẳng còn lòng dạ nào đi dạo nhưng vẫn đi theo họ.

Trời bắt đầu sang đông, kỳ thực thời tiết hồ Thanh Hải đã trở lạnh, thường xuyên có tuyết rơi, thế nhưng vẫn có rất nhiều du khách đến đây. Suốt chặng đường lái xe, trên đường gặp được không ít những khách hành hương thành kính dâng hương. Nghe nói một phần trong số họ sẽ khấn đầu suốt chặng đường đến chùa bồ tát.

Lạc Thập Giai cảm thấy rung mình, cũng rất kính phục. Phải thành tâm cỡ nào mới khiến cho những giáo đồ chịu nhiều gian khổ vượt qua chặng đường đó?

Lạc Thập Giai không thể lý giải được, chỉ ước ao, ước ao những người đó mãi giữ vững tín ngưỡng thành kính thuần túy đó.

Mọi nơi ở Thanh Hải đều dễ dàng nhìn thấy được những cánh quạt gió được làm từ nhiều chất liệu gỗ khác nhau xếp đan xen, bên trên được in ấn chú và vật may mắn, treo ở Thần Sơn, Thánh Hồ, Nhai Khẩu, Phật Tháp, Ốc Đình, ở diện tích đại địa và vô biên trời cao trong lúc đó đón gió lay động. Trầm Tuân nói, những phong phiến là phong ngựa kỳ.

Màu ngũ sắc, bức tranh phong cảnh thuần khiết lại tuyệt mỹ đến như vậy, thả kính xe xuống để gió lùa vào bên trong. Lạc Thập Giai nghiêng đầu, nhìn gò má Trầm Tuân đang chuyên chú lái xe, nỗi bi thương khó tả chột dấy lên trong lòng. Cô nghĩ, nếu như thời gian có thể ngừng lại ngay giờ khắc này thì tốt biết bao?

Hồ Thanh Hải đã trở thành một điểm du lịch thu hút lượng lớn du khách, thương nghiệp hóa được chú trọng. Sau một hồi ngắm nhìn, chụp được mấy tấm hình. Chạy ra khỏi hồ Thanh Hải, Lạc Thập Giai lấy tất cả đồ đạc của ba người bọn họ dời đến xe của Trầm Tuân. Sau đó Lạc Thập Giai nói cho mọi người biết cô phải quay về ngay.

Trầm Tuấn từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ trầm mặc, Hàn Đông cảm thấy có chút luyến tiếc. Trường An vốn không thích Lạc Thập Giai nhưng nghe thấy cô phải đi cũng không tỏ ra vui sướng, vẫn duy trì trầm mặc.

Trên đường từ hồ Thanh Hải quay về trấn Tây Hải, bọn họ gặp một chiếc xe Jeep vượt địa hình[1] đang đậu ở ven đường, tài xế ngồi xổm bên cạnh xe không biết phải xoay sở thế nào, thấy bọn họ lái tới, vội vã chạy ra phát tay nhờ giúp đỡ. Không chờ Trầm Tuấn và Lạc Thập Giai đi qua, Hàn Đông đã ngừng xe lại ven đường.

[1] Xe jeep vượt địa hình hay còn gọi là xe leo núi (Jeep Wrangler)

Đi ra ngoài, có thể giúp thì giúp. Hàn Đông là người như vậy.

Trên chiếc Jeep màu olive chất đầy hành lý, đa số đều là những dụng cụ đóng quân dã ngoại, trên xe còn dính những mảng bùn đất đã khô, có lẽ là dấu vết lưu lại trong chặng đường vừa qua. Hàn Đông nói chuyện với người ta vài ba câu, liền trực tiếp mở nắp động cơ lên xem xét.

Tài xế chiếc xe Jeep này là một người đàn ông, đưa gói thuốc ra mời Hàn Đông, anh không lấy.

Người đàn ông kia không cao lắm, không mập không ốm, da khá trắng, ăn mặc rất chỉnh tề, mặc áo gió mang giày leo núi, ra dáng dân chuyên nghiệp nhưng mặt mũi lại thuộc thành phần trí thức thành phố. Anh ta hỏi Hàn Đông: “Mọi người cùng đi du lịch à?”

Hàn Đông cảm cờ lê, khom lưng chuyên chú kiểm tra, không nói gì.

“Thiệt xúi quẩy, xe tự nhiên bị trục trặc, may là gặp mọi người.” – Người đàn ông này hay nói, liên tục bắt chuyện với Hàn Đông.

Hàn Đông cười cười, anh xua xua tay với anh ta: “Đừng vội cảm ơn, đợi sửa xong rồi nói.”

Anh ta cũng cười: “Không sửa được cũng phải cảm ơn.”

Trầm Tuấn và Lạc Thập Giai cũng từ trên xe bước xuống, đi tới bên cạnh chiếc xe Jeep, mấy người vây xung quanh một chiếc xe đang bị hỏng.

Người đàn ông thấy nhiều người bu lại, quay sang nói to với người trong xe: “Tiêu Tiêu, lấy nước mời mọi người uống.”

Trầm Tuấn biết ý của anh ta, vội lên tiếng chối từ, bảo không cần, nhưng cô gái trên xe đã cầm mấy chai nước xuống.

“Có duyên mới được gặp mặt, gặp được mọi người là rất may mắn.” – người đàn ông nhiệt tình giới thiệu: “Tôi là Phùng Đạt, còn đây là vợ tôi, Tiêu Tiêu. Chúng tôi đến đây hưởng tuần trăng mật. Vợ tôi làm việc trong đoàn văn nghệ, muốn cảm nhận được vẻ đẹp thiên nhiên của chuyến đi, kết quả chưa kịp cảm nhận gì thì xe đã bị thiên nhiên làm chết máy rồi.”

Cô gái phía sau cầm mấy chai nước, cửa xe cũng chưa đóng, đang chuẩn bị đi về phía mọi người, thấy bọn họ liền khựng lại, không tiến lên nữa.

Người đàn ông lấy làm lạ: “Tiêu Tiêu?”

Cô gái đáp lời, vội vã cầm mấy chai nước chạy đến, đưa cho mỗi người một chai nước khoáng.

Hàn Đông nhanh chóng tìm ra nguyên nhân xe chết máy, đương nhiên chỉ một thoáng đã sửa xong. Người đàn ông tên Phùng Đạt kia vui vẻ: “Người anh em, tay nghề khá thật, bình thường đều tự làm hết sao?”

Hàn Đông nhận lấy chiếc khăn do Lạc Thập Giai đưa cho, lau sạch tay: “Tôi mở xưởng sửa xe.”

“Trách không được, hôm nay thật là may mắn, mấy người đang định đi đâu đấy? Có thể làm bạn đồng hành? Chúng ta cùng đến trấn trên, tôi mời mọi người một bữa cơm.”

“Chỉ là tiện tay thôi.” – Hàn Đông lịch sự từ chối: “Chúng tôi không phải đi du lịch, còn có chuyện.”

Suốt buổi nói chuyện, Trầm Tuấn vẫn trầm mặc đứng một bên, chẳng thềm nói lấy một câu, thấy xe đã được sửa xong liền bước thẳng về xe của mình. Trường An vẫn theo Trầm Tuấn dĩ nhiên cũng vội vàng đi theo.

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua tình huống, bèn đưa bịch khăn cho Hàn Đông, xoay người cũng chuẩn bị rời đi. Thấy cô phải đi, cô gái này giờ vẫn đứng im không lên tiếng đột nhiên bước lại bên cạnh Lạc Thập Giai, vỗ nhẹ lên vai cô. Lạc Thập Giai quay đầu lại nhìn cô gái một cái, ngẫm hiểu, lặng lẽ đi theo cô ta ra phía sau chiếc xe Jeep.

Gió thổi từng trận, vang lên những tiếng vù vù giống như tiếng thì thầm, cũng giống như hơi thở của núi, hoặc là lời than thở của trời đất.

...

“Không ngờ lại gặp cô và anh ta ở đây.” – Cô ấy rũ mắt xuống, vẻ mặt đầy phức tạp giống như đang đấu tranh tư tưởng, một hồi lâu sau mới nói tiếp: “Tôi cứ tưởng, kiếp này không có cơ hội gặp lại hai người.”

Quản Tiêu Tiêu, sau khi tốt nghiệp đã không còn gặp mặt nữa, đã hơn sáu năm.

Quản Tiêu Tiêu là cô gái phương Nam, vóc dáng rất nhỏ, cao chừng 1m6, tóc được cột thành tóc đuôi ngựa, khoe ra toàn bộ khuôn mặt, không phải một khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng toát ra thần thái năng động, có lẽ do tâm hồn ngọt ngào tự nhiên, vẻ mặt cô sáng lên càng làm tăng vẻ đẹp của cô.

Cô dựa lưng vào xe, chiếc Jeep vượt địa hình thô to càng làm cho cô trở nên nhỏ bé xinh xắn. Quản Tiêu Tiêu hơi bối rối không biết làm sao, xoa xoa mu bàn tay của mình vẫn không ngừng đầu nhìn Lạc Thập Giai.

“Chuyện năm đó, xin lỗi.” – Thanh âm của Quản Tiêu Tiêu có chút nghẹn ngào. Cô cắn chặt môi, một lát mới chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt áy náy nhìn sang Lạc Thập Giai: “Nhiều năm như vậy, tôi vẫn rất áy náy.”

Đối với lời xin lỗi của cô, Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối không nói được lời nào, chỉ trầm mặc nhìn cô ta, trong mắt chỉ một mảnh hoang vắng. Cô thay đổi rồi, cái cô nữ sinh miệng mồm nhanh nhẩu kia đã không còn, vì tình yêu, nay cô đã trở thành một cô gái ôn hòa dịu dàng. Cô đã gặp được người đàn ông của cuộc đời, đồng thời cũng kết hôn với người ấy, thực sự là may mắn.

“Nhìn thấy cô và Trầm Tuân vẫn ở bên nhau, tảng đá trong lòng tôi cũng có thể buông xuống.” – Quản Tiêu Tiêu nhấp mím môi: “Năm đó, thực sự xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi.” – Lạc Thập Giai ngăn lời xin lỗi của cô lại.

Có một số việc, năm đó khó có thể tiêu tan, lòng căm thù sâu đậm, năm tháng có trôi qua, giờ nhớ lại, chỉ cảm thấy thống khổ tiếc nuối nhưng đã không còn nhiều oán hận như trước. Lạc Thập Giai nghĩ, thời gian quả nhiên có thể thay đổi tất cả.

Lạc Thập Giai hơi hốt đi qua, ngay cả chính cô cũng cảm thấy, mọi thứ đã qua rồi.

“Cô không cần tự trách.” – Cô bình tĩnh nói với Quản Tiêu Tiêu: “Tôi với anh ấy không thể ở cùng nhau, đó là do chúng tôi có duyên không phận.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

“Tôi chẳng hy vọng cô sẽ tha thứ cho tôi, tôi chỉ muốn nói tiếng xin lỗi với cô thôi, như vậy cũng đủ rồi.” Viên mắt Quản Tiêu Tiêu hồng hồng, vẻ áy náy trên mặt cô ta chẳng phải làm bộ làm tịch. Nhiều năm qua đi, cô vẫn luôn canh cánh trong lòng, không làm sao quên được chuyện ấy.

Cô nhìn thẳng vào mắt Lạc Thập Giai, một lúc lâu sau mới ngập ngừng lên tiếng, “Thập Giai, kỳ thực tôi vẫn luôn cảm thấy cô là một cô gái hiền lành.”

“Người hiền lành hầu như chẳng có được kết cuộc tốt.” Lạc Thập Giai cười, nụ cười bất đắc dĩ, “Quản Tiêu Tiêu, đến tận bây giờ tôi cũng chưa từng muốn mình là người thiện lương.”

Nếu như không có đoạn thời gian gút mắt ấy, có lẽ Lạc Thập Giai sẽ cùng với Trầm Tuân, sau khi tốt nghiệp sẽ gả cho anh, làm vợ anh, sinh con dưỡng cái cho anh, cứ như thế thẳng đến cuối đời. Con người luôn cho rằng bản thân có thể nắm chặt cuộc sống của mình trong lòng bàn tay, thế nhưng cuộc đời lại có nhiều ngã rẽ và nhiều điều ngoài ý muốn xảy ra, cũng giống như khi ta cưỡi ngựa, một khi vùng tay sẽ không thể quay đầu lại.

Lạc Thập Giai cảm thấy ngay cả hơi thở cũng toát ra hơi thở buồn bực, nhẹ thở ra một hơi nói, “Tôi đi đây, bảo trọng.”

Lạc Thập Giai mới vừa đi ra hai bước, phía sau truyền đến thanh âm của Quản Tiêu Tiêu.

“Khi đó, tôi không ngờ cô lại đưa ra quyết định dứt khoát và thẳng thắn như vậy, bởi vì lúc đó tôi rất giận cho nên mới nói những lời đó với cô.” Quản Tiêu Tiêu hơi nghẹn ngào: “Kỳ thực năm đó... Trầm Tuân không có đánh tôi.”

Lạc Thập Giai dừng bước, bàn tay nắm chặt, hồi lâu mới nói, “Đã không còn quan trọng nữa, chuyện đã qua rồi.”

“Hôm tốt nghiệp, tôi có gọi điện thoại cho cô, cô không có đến, vốn dĩ tôi muốn nói rõ chân tướng sự việc cho cô biết, những lời này tôi đã cất giấu trong lòng rất lâu rồi.” Quản Tiêu Tiêu thấy Lạc Thập Giai đi xa, trách móc nói: “Trầm Tuân, anh ấy thật lòng yêu cô.”

“Tôi biết.” Lạc Thập Giai nhăn mày, dáng vẻ thờ ơ chẳng để ý đến điều gì.

Cô vẫn biết, thế nhưng biết thì đã sao? số phận vẫn kéo bọn họ đi xa.

...

Buổi tối bọn họ quay về thị trấn tây hải nghỉ ngơi, mọi người đều bận ba một ngày đêm, mệt mỏi rồi, sau khi ăn xong liền quay về phòng của mình. Đêm nay, ai nấy đều có tâm sự riêng trong lòng, cao nguyên thanh hải cất giấu nhiều điều bí ẩn dần chìm vào giấc ngủ.

Bây giờ sáng hôm sau, Trầm Tuân đang ngủ say đột nhiên tỉnh giấc, rời giường bước ra lang cang định làm điều thuốc, anh đứng ở bậc thềm cửa, liếc nhìn về phía xe Lạc Thập Giai theo thói quen, thế nhưng đưa mắt nhìn một lượt chẳng thấy chiếc Mazda cx5 của Lạc Thập Giai đậu ở tại chỗ tối đêm qua.

Tay Trầm Tuân đang cầm điều thuốc chợt khựng lại. Đáy lòng trầm xuống.

Anh hoảng hốt đánh rơi điều thuốc, bước nhanh chân vào trong nhà nghỉ, vẫn chưa bước vào đến nơi thì thấy Hàn Đông đang đi tới, trông thấy vẻ mặt hoảng hốt của Trầm Tuân. Hàn Đông bước nhanh đến gần cản, hỏi, “Không ăn sáng hả?”

Về mặt Trầm Tuân nghiêm nghị nắm chặt Hàn Đông, “Cô ấy có ở trong phòng không?”

“Ài?” Hàn Đông bị hỏi bất ngờ, ngờ ngác chẳng hiểu điều gì, một lát sau mới kịp định thần, “Cậu đang nói luật sư Lạc? Cô ấy đã đi rồi.”

“Đi rồi?”

Hàn Đông vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ mặt như muốn an ủi nuốt sống người khác của Trầm Tuân, “Chẳng phải cô ấy đã nói với chúng ta rồi sao? Sáng nay khi tôi mới vừa dậy, đã trông thấy cô ấy đi ra khỏi phòng. Cô ấy bảo có chuyện gấp phải đi, không muốn đánh thức cậu. Đúng rồi.” Hàn Đông lôi hai cọc tiền mới câu từ trong túi ra đưa cho Trầm Tuân: “Cô ấy đưa cho tôi ít tiền, tôi đã nói không cần, nhưng cô ấy một mực nhét vào tay tôi, nói là trả lại cho cậu.”

“Hôm nay chắc mưa to đấy, e rằng đường chẳng dễ đi đâu.” Hàn Đông không có nhìn Trầm Tuân, chặc lưỡi búi gối, “Cũng không biết luật sư Lạc có chuyện gấp gì, không thể đợi thời tiết tốt hơn hãy đi.”

Trầm Tuân cảm giác tai như ù đi, chẳng nghe thấy gì cả, đầu óc trống rỗng, trước mắt là một khoảng không mờ ảo. Tất cả da thịt trên người như đông cứng lại.

Ngày hôm qua bầu trời còn xanh thẳm không một gợn mây, thế nhưng hôm nay trời u ám. Đứng dưới một vùng râm đen tối, mơ hồ, và một dự cảm không rõ ràng cứ nhen nhóm trong lòng.

Rút điện thoại ra gọi vào số máy của Lạc Thập Giai, nhưng tất cả đều chìm trong im lặng, không ai trả lời, anh liên tục gọi hết cuộc này đến cuộc khác, thế nhưng bên tai chỉ vang lên những tiếng tí tí và giọng lạnh lùng của cô gái phát ra từ tổng đài, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

“...”

Lạc Thập Giai!

Thanh âm máy móc đó không ngừng vang lên từ đầu dây bên kia, Trầm Tuân buồn bực tới cực điểm, anh ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất, vang lên tiếng “Bốp” chát chúa.

***

Thời tiết buổi sáng sớm trên vùng cao nguyên se lạnh và trong lành, như gội rửa cõi lòng, nhưng khí trời hôm nay không thể xem là đẹp, bầu trời trời u ám, mặc dù vẫn có mùi thơm ngát bốc lên từ bùn đất thoảng bay trong không khí nhưng độ ẩm ướt khá nặng.

Trời còn chưa sáng, Lạc Thập Giai đã rời giường, rón ra rón rén đi đến quầy reception.

Bà chủ nhà trọ là một người hán, sinh sống ở đây đã vài chục năm, cho nên bà ta hiểu rõ vùng đất cao nguyên này chẳng khác nào máu huyết đang lưu thông trong người, nhìn thoáng qua sắc trời liền lên tiếng nhắc nhở Lạc Thập Giai: “Hôm nay có lẽ sẽ có tuyết rơi, nếu như tuyết rơi đường xá sẽ bị phong tỏa, nếu cô đi chậm e sẽ không kịp ra khỏi đây, không thể lái xe về được đâu. Hay là đừng đi, bằng không thì đi nhanh một chút, rồi nghỉ qua đêm ở thôn trấn kế tiếp.”

Lạc Thập Giai nói cảm ơn với bà chủ nhà trọ xong đang tính quay người đi thì thấy Hàn Đông từ trong phòng đi ra, cô hoảng hốt giật bản mình, không ngờ Hàn Đông lại dậy sớm như thế.

“Luật sư Lạc? Sao lại đứng đây vào lúc này?” Về mặt Hàn Đông cũng bất ngờ không tin được.

Lạc Thập Giai cô trấn tĩnh lại, ghé miệng cười đáp, “Phòng luật sư có chuyện gấp, tôi phải về ngay.”

Hàn Đông hơi tiếc nuối, cũng rất lo lắng cho cô, “Cô đi một mình, có ổn không?”

Lạc Thập Giai mỉm môi mỉm cười: “Tôi lái xe cũng không đến nỗi nào đâu, anh đừng lo.”

Nói xong, Lạc Thập Giai chuẩn bị rời đi, đi được mấy bước lại quay trở về, cô rút trong giỏ xách xấp tiền ước chừng khoảng 20 ngàn tệ mà Loan Phụng đưa cho cô ra, nhét vào trong tay Hàn Đông. Hàn Đông sợ hết hồn, vội vã chối từ, Lạc Thập Giai càng ép anh ta phải cầm.

“Số tiền này là tôi trả cho Trầm Tuân, lúc trước có mượn anh ấy.”

Trầm Tuần cho cô mượn 3 ngàn tệ, cô trả lại anh 20 ngàn. Chỉ tiêu của cô suốt đoạn đường không tới một ngàn tệ, đầu tính thế nào thì người chịu thiệt thòi đều là cô, nhưng cô lại thấy thoải mái. Ba ngàn tệ trong túi giống như ngọn lửa đang thiêu đốt linh hồn bị đông lạnh nhiều năm qua của cô, nhưng cô cũng biết, ngọn lửa này cũng mang tính hủy diệt, nếu như để nó tiếp tục cháy, thì nó sẽ thiêu đốt cô thành đồng tro tàn.

Lạc Thập Giai phóng xe chạy băng băng suốt chặng đường về. Tình hình giao thông lúc này không được thuận lợi, cho nên cô cần phải chạy đến thôn trấn tiếp theo trước khi trời đổ tuyết, nếu tuyết rơi thì con đường cũng bị phong bế, Trầm Tuần có lẽ sẽ không tìm được cô nữa.

Cô nghĩ, như vậy cũng tốt. Nhìn xem, ngay cả ông trời cũng muốn hai người họ xa nhau.

Lạc Thập Giai cảm thấy rất bất ngờ khi gặp lại Quán Tiêu Tiêu. Nếu như nói nhiều năm trôi qua này, người cô hận là ai, ngoại trừ Diêm Hàm, thì cũng chỉ có Quán Tiêu Tiêu. Lạc Thập Giai phải thừa nhận, lúc cô thấy bất hạnh nhất, cô đã từng nguyện rửa cả đời Quán Tiêu Tiêu không tìm được chồng, vĩnh viễn không tìm được tình yêu.

Nhưng đến khi trưởng thành, cô lại phá vỡ lời nguyện này, cuối cùng vẫn nhẹ dạ không đành lòng, nếu như số cô đã được định phải sống trong bất hạnh, thế thì người khác có thể đại được hạnh phúc, đây cũng là điều rất tốt.

Khi vừa bước chân vào giảng đường đại học, Lạc Thập Giai đã nhìn thấy bóng Trầm Tuần ở phía xa xa trong buổi chào đón tân sinh viên, anh cao hơn hẳn những sinh viên đứng gần đây đến một cái đầu. Dường như Lạc Thập Giai chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy anh rất rõ ràng, nhiều năm trước đó cũng vậy, trong đám người hỗn độn nhốn nháo. Trầm Tuần lại nổi bật với nụ cười nhạt, chỉ khẽ nhếch môi lên mà thôi.

Kèm theo nụ cười ấy là hơi thở cùng cái chắc lưỡi chẳng đáng.

Bao nhiêu hồi ức đau đớn cứ lần lượt kéo về, chỉ một cái chắc lưỡi hơi hợt của anh dành cho cô, nhưng anh lại không biết, chỉ một cái chắc lưỡi khi đó của anh cũng đủ làm Lạc Thập Giai rơi nước mắt.

Trầm Tuần là học sinh có tiếng trong trường, trong trận bóng rổ liên trường được tổ chức sau khi khai giảng, anh là thành viên đội thuộc khoa quản lý, đấu với đội khoa luật, giúp khoa luật lội ngược dòng giành chiến thắng ở những giây phút cuối.

Thật ra, từ trước đến nay, anh luôn là cậu thiếu niên sôi nổi, chẳng qua anh lựa chọn cuộc sống sa đọa để che giấu ánh hào quang của bản thân.

Rất nhiều bạn nữ bạo gan bày tỏ tình cảm với anh thế nhưng đều bị anh khước từ. Bởi vì theo đuổi anh quá khó khăn, cho nên mọi người đều mong chờ xem cô gái như thế nào mới đánh động trái tim của anh. Mà Trầm Tuần lại chưa bao giờ bày tỏ thái độ trước những lời đồn đãi kiểu này.

Quán Tiêu Tiêu là bạn cùng phòng của Lạc Thập Giai, một cô gái hướng ngoại hoạt bát, cũng là cô gái sôi nổi. Từ khi biết Trầm Tuần, đã nảy sinh hứng thú đặc biệt đối với chàng trai này. Quán Tiêu Tiêu cũng là cô gái nổi bật trong đám nữ sinh, kể từ ngày bước chân vào giảng đường đã trở thành mục tiêu theo đuổi của nhiều nam sinh, lượng vệ tinh vây quanh đều nhiều hơn gấp mấy lần so với những nữ sinh khác, cô chơi trò đánh đố với cô bạn phòng đối diện rằng, chỉ cần cô ra tay chắc chắn sẽ hạ gục được Trầm Tuần. Đương nhiên cô gái kia chẳng tin, chỉ cười trừ trước những lời tự tin thái quá của cô bạn mà thôi, nhưng chính phản ứng chẳng tin này của bạn, thúc đẩy Quán Tiêu Tiêu quyết tâm chinh phục Trầm Tuần. Vì tạo cơ hội làm quen với Trầm Tuần, cô đề nghị một cuộc hẹn hò bốn người. Đám bạn cùng phòng đều không chịu hùa theo kế hoạch điên rồ này của cô, Quán Tiêu Tiêu đành phải lôi kéo cô bạn chẳng mấy khi lên tiếng nói chuyện là Lạc Thập Giai đi theo.

Trầm Tuần chưa bao giờ nhận lời hẹn hò với ai thế nhưng lại nhận lời Quán Tiêu Tiêu mời điều này làm cho Quán Tiêu Tiêu càng thêm tự tin hơn.

Một lần thuận lợi, Quán Tiêu Tiêu liền lên kế hoạch cho lần thứ hai, thứ ba... Lạc Thập Giai không muốn hùa theo kế hoạch tào lao này của cô bạn, có một Chu Minh Nguyệt là quá đủ rồi, cô không muốn lịch sử lại lần nữa tái diễn.

Hôm nay Lạc Thập Giai vẫn chăm chỉ học bài, Quán Tiêu Tiêu lại đến làm phiền cô, "... Bạn Thập Giai tốt bụng ơi, cùng đi chơi với tớ nhé, anh ấy bảo nếu như có bạn cùng đi thì anh ấy sẽ đi, cái anh chàng này kỳ quặc ghê, rủ ai đi cùng cũng không chịu, người gì mà khó chịu thấy ghê, chẳng biết có phải sợ người khác nói ra nói vào hay không nữa."

Lạc Thập Giai thờ dãi một hơi, gấp sách lại đặt xuống bàn, nhìn quyển sách dày cui, Ngón tay của cô vuốt ve gáy sách, muốn nói lại thôi, do dự một hồi lâu mới lên tiếng dò hỏi, "Cậu có nghĩ đến chuyện... anh ta chẳng thích cậu?"

Lạc Thập Giai thốt ra câu này chẳng khác nào tát vào mặt Quán Tiêu Tiêu khiến cho cô lúng túng xấu hổ, Quán Tiêu Tiêu khựng người, ngưng cười, tỏ vẻ không vui hỏi ngược lại, "Cậu nói vậy là sao?"

Lạc Thập Giai không biết làm sao để nói những chuyện trước kia cho Quán Tiêu Tiêu biết. Trầm Tuần đối với Lạc Thập Giai mà nói, chẳng thể dùng hai chữ "bạn học" để lột tả mối quan hệ giữa hai người họ. Anh biết cảnh ngộ của Lạc Thập Giai, trong lúc Lạc Thập Giai mềm yếu nhất, thì trong lòng chỉ nghĩ đến mình anh, nhưng khi anh "chuyển trường" lại chẳng nói chẳng rằng gì với cô, hai người cứ như vậy cắt đứt hoàn toàn liên lạc với nhau.

Chẳng dễ dàng gì được gặp lại, thế nhưng hai người họ vẫn chưa kịp nói với nhau câu nào lại rơi vào mối quan hệ lằng nhằng này.

Thấy Lạc Thập Giai không nói lời nào, Quán Tiêu Tiêu châm chọc cười: "Lạc Thập Giai, chẳng nhẽ cậu không cảm giác được Trầm Tuần thích cậu sao? lần nào cũng đòi có cậu thì theo mới chịu."

"Kỳ thực... Tiêu Tiêu..."

“Chắc không đâu.” Quân Tiêu Tiêu cười ha hả: “Này, Lạc Thập Giai, coi như cậu được bầu làm hoa khôi học viện chúng ta, thì cũng đừng tự tin với nhan sắc của mình như thế chứ.”

“...”

Lạc Thập Giai chẳng có người bạn nào trong trường đại học, cô ít giao du với ai, chỉ có Quân Tiêu Tiêu chủ động làm bạn với cô. Người như Lạc Thập Giai vậy, bởi vì hai bàn tay trắng, để đạt được chút xú thành quả gì đều trân trọng gấp mười gấp trăm lần người khác, cô thực sự không đành lòng nói thêm gì nữa, Quân Tiêu Tiêu lại có bản tính cao ngạo, còn mắc bệnh công chúa tự trong bụng mẹ, cho nên chắc chắn sẽ không nghe theo lời nói của cô.

Quân Tiêu Tiêu im lặng nhìn Lạc Thập Giai, quyết định không sử dụng kế sách cũ nữa, mà lựa chọn cách biểu lộ trực tiếp, hôm đó cô bị từ chối thẳng thừng, tủi thân nằm khóc trong phòng suốt một ngày. Kỳ thực cô đau lòng chẳng phải vì bản thân yêu thích Trầm Tuần bao nhiêu mà là bởi vì Trầm Tuần làm tổn thương lòng tự ái của cô, từ nhỏ đến lớn cô đều muốn gì được nấy cho nên lần này chính là đòn đả kích lớn giáng xuống sự tự tin và kiêu ngạo của cô. Đêm hôm đó, tất cả mọi người trong phòng đều vây quanh an ủi, Lạc Thập Giai nghe thấy tiếng khóc thảm thương của cô bạn, chợt thấy trong lòng trống rỗng.

Khi đó phòng ngủ của Trầm Tuần ở đối diện phòng của Lạc Thập Giai, mỗi ngày đều nhìn chằm chằm vào phòng của cô, thi thoảng có gọi điện thoại cho Lạc Thập Giai. Lúc đó Quân Tiêu Tiêu còn chưa nảy ý định “kura trai”, Lạc Thập Giai lại sợ các bạn cùng phòng phát hiện, luôn trốn tránh Trầm Tuần.

Nhưng trên đời này nào có chuyện tường chắn được gió? Nhiều năm như vậy, Lạc Thập Giai luôn nghĩ, nếu như trước đây cô thẳng thắn nói rõ sự thật với Quân Tiêu Tiêu, phải chăng sự việc đã đi theo chiều hướng khác?

Quân Tiêu Tiêu biết quá khứ của cô và Trầm Tuần thông qua một người bạn từng học chung cấp ba với Lạc Thập Giai, cô tức giận chửi mắng Lạc Thập Giai ngay trước mặt các bạn cùng phòng...

“Lạc Thập Giai, ngày nào tôi cũng nói Trầm Tuần thế này Trầm Tuần thế nọ với cô, có phải cô thấy tôi chẳng khác nào một con ngốc, đang diễn vở hài kịch chẳng đáng cười?” Quân Tiêu Tiêu càng nói càng nặng lời, “Chỉ cần cô nói cho tôi biết, thì tôi đã không làm chuyện mất mặt như vậy rồi, thế như cô thì sao? Cô mặc kệ tôi làm trò trước mặt mình, rồi âm thầm cười nhạo sau lưng... Ha ha, Lạc Thập Giai, chẳng nhẽ cô chưa từng coi tôi là bạn của cô?”

Lạc Thập Giai bị Quân Tiêu Tiêu chỉ trích đủ điều, nhưng chẳng thể biện minh dù chỉ một câu, cuộc cãi vã kéo dài rất lâu, cô chỉ nói đúng ba chữ:

“Xin lỗi.”

...

Đó lúc, lời đồn đãi giết bạn trai của bạn thân được lan truyền đi với tốc độ chóng mặt, Lạc Thập Giai bị cô lập hoàn toàn, Quân Tiêu Tiêu hoạt bát đáng yêu, hòa đồng vui vẻ, được nhiều người quý mến, Mà Lạc Thập Giai, nói ít, lạnh lùng, không biết cách lấy lòng người khác, lại luôn tỏ vẻ kiêu ngạo khó gần.

Mọi người cùng ở chung một phòng ký túc xá, những ngày tháng sống trong cảnh cô lập thế này cứ nặng nề trôi qua, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, ngay cả một không gian nhỏ nhoi để hít thở cũng không có, người khác ra vào đều tui năm tùm ba, chỉ có Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối cô đơn chiếc bóng. Ban ngày còn có thể đến thư viện cho hết thời gian, buổi tối trở về phòng ngủ quả thực gian nan, ngay cả hít thở cũng không dám thở mạnh, cảm giác như mình là người ngoại tộc, hoàn toàn khác biệt với sinh vật đang tồn tại trên thế giới này.

Đối với những gì Lạc Thập Giai đang trải qua, Trầm Tuần hoàn toàn không biết gì cả.

Anh không thể nào hiểu được có sao Lạc Thập Giai hoàn toàn cự tuyệt mình, Lạc Thập Giai trốn tránh anh, anh cũng không vội vã hấp tấp, hai người cứ như đang chơi trò chơi trốn tìm. Cô trốn còn anh chăm chỉ đi tìm.

Lạc Thập Giai đọc sách ở thư viện, ngồi học suốt một ngày, Trầm Tuần cũng không lo lắng, cũng ngồi chờ trong thư viện. Anh chẳng khác nào người thợ săn kiên trì, chỉ cần đạt được mà không nghĩ đến những kết quả khác.

Rất cục Lạc Thập Giai cũng phải buông tay đầu hàng, cô hẹn Trầm Tuần ra khu vườn rậm “đàm phán”.

Trầm Tuần là một nam sinh, anh mãi mãi không thể hiểu được sự nhùng nhằng và rắc rối trong mối quan hệ giữa các nữ sinh, cho nên lần nào cũng gây thêm phiền hà cho Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai chơi vơi trong biển lời chỉ trích của các nữ sinh.

Lạc Thập Giai cảm thấy uể oải sau những vụ việc đã xảy ra, mệt mỏi đến mức không dám bước chân về phía trước, không dám giành giật, cô chán nản nói với Trầm Tuần, “Trầm Tuần, đừng như vậy nữa, em muốn bình yên học hết mấy năm đại học.”

Trầm Tuần chẳng thể hiểu được hành vi rút lui của Lạc Thập Giai, anh nhìn Lạc Thập Giai, nhấn mày hí mắt nói, “Có thêm một người bạn trai cũng đâu ảnh hưởng gì đến việc học hành.”

“Có ảnh hưởng.” Lạc Thập Giai nói: “Em ở trong phòng ký túc xá đó, anh bảo em sao có thể xem anh là bạn trai của mình được?”

Nói đến đây, về mặt Trầm Tuần cũng trở nên nghiêm túc: “Vì sao cứ phải nghĩ đến người khác?” Trầm Tuần nắm chặt vai Lạc Thập Giai, ép buộc cô nhìn thẳng anh, “Em có muốn ở cùng với anh không? Em nên hỏi rõ lòng mình chứ không phải hỏi người khác.”

“Con người không thể sống cách biệt với những người khác, em đã tự hỏi mình, kết cục chính là cảnh tượng em đang trải qua lúc này, mọi ngày quay trở

về ngủ phải chịu bao nhiêu áp lực, anh muốn em phải làm sao?” Áp lực dồn nén quá nhiều khiến Lạc Thập Giai không nhịn được nổi đóa lên, “Trầm Tuần, vì sao anh không bao giờ nghĩ đến cảm thụ của em? Vì sao anh lại chộc ghẹo Chu Minh Nguyệt, tại sao lại hẹn hò với Quân Tiêu Tiêu? Vì sao tất cả mọi chuyện đều trở thành lỗi của em?”

Lạc Thập Giai đặt một loạt câu hỏi làm Trầm Tuần cau mày, anh không nói một lời, sắc mặt luôn nghiêm nghị: “Đề anh đi nói rõ mọi chuyện với Quân Tiêu Tiêu.”

“Anh muốn em không thể quay về ký túc xá mới chịu thôi sao?”

“Nếu không ở được thì dọn ra ngoài!” Trầm Tuần nhún chặt mày, vô cùng nghiêm túc nói, “Dọn ra ngoài, ở cùng với anh, anh sẽ đi tìm phòng.”

“Dọn đi đâu?” Đối với lời đề nghị không giải quyết triệt để kiểu này của Trầm Tuần, Lạc Thập Giai càng trở nên lạnh lùng hơn, “Ra khỏi trường thì không gặp mặt bọn họ sao?”

Lạc Thập Giai không muốn nói gì thêm nữa, xoay người bỏ đi. Trầm Tuần nắm lấy bả vai của cô, giữ cô lại.

“Anh chẳng hiểu em đang lo lắng điều gì, cứ như những gì em vừa nói, anh chẳng có đầu óc, bộp chộp, gây chuyện, thiếu thành thực, nhưng anh chỉ biết một điều là...” Trầm Tuần nói rành rọt từng chữ, “Lạc Thập Giai, chỉ cần em ở bên cạnh anh dù chỉ một ngày, cho dù anh phải mất cả cái mạng cũng sẽ che chở cho em chu toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Hàn Đông nhặt chiếc điện thoại bị Trầm Tuần ném xuống đất, màn hình bị nứt, những vết nứt chằng chịt như mạng nhện phủ kín trên mặt kính màn hình, chỉ chít những đường nứt mảnh mai, cắt nát khuôn mặt tươi cười hớn hờ dễ thương được đặt làm hình nền.

“Trầm Tuần, cậu lại nổi điên gì nữa hả?” – Hàn Đông cau mày, nhẹ lau cái điện thoại – “Luật sư Lạc đã lên tiếng chào tạm biệt rồi mới đi, hơn nữa, có chuyện quan trọng phải quay về Thâm Quyển ngay, tôi không biết cô ấy làm việc ở văn phòng luật sư nào nhưng đâu phải không thể tìm được.”

“Anh không hiểu.” – Trầm Tuần nắm chặt tay lại, vẻ mặt phức tạp, chỉ nhỏ giọng nói một câu: “Cô ấy không giống những người khác, cô ấy là Lạc Thập Giai.”

Một khi cô ấy đã lựa chọn rút lui thì sẽ dùng cách thức vô cùng cực đoan, ra đi rất dứt khoát, tuyệt đối không để anh tìm được, cũng không có cách gì tiếp cận được cô, chẳng khác nào năm đó.

Anh làm sao cũng chẳng tìm được, không ngờ cô lại dễ dàng nhận lời Trình Trì, khi tin hai người họ yêu nhau truyền đi khắp giảng đường, câu chuyện tình “cưa đổ hoa khôi học viện” của Trình Trì trở thành tin sốt dẻo luôn được các nam sinh trong ký túc xá bàn tán.

Còn anh thì sao? Anh đau đớn chẳng khác nào một con chó bị đẩy xuống nước, nhếch nhác bò lên bờ, người run cầm cập đưa mắt nhìn xung quanh, không làm sao tin được sự thật đang diễn ra, cũng không thể hiểu được nguyên nhân, thậm chí ngay cả bản thân anh cũng chẳng biết mình đã sai điều gì.

Sau sự việc năm đó, cô gái trong sinh mệnh cho dù anh không muốn cũng phải cứu ra ấy, đến phút cuối cùng vẫn là anh hận cô, thế nhưng, có ai nói cho anh biết vì sao lại hận? Đây là thói quen đã xâm nhập vào trong máu xương, không thay đổi được cũng không muốn thay đổi.

Ngày đó anh cũng không đến lớp điểm danh, thường thì đám bạn trong đội bóng rổ sẽ giúp anh nghe ngóng chút tin tức, một nam sinh học cùng lớp Lạc Thập Giai gọi điện thoại cho anh, nói là Lạc Thập Giai vẫn chưa đến lớp học, có thể là bị bệnh, bảo anh mau gọi điện hỏi thăm.

Anh cười nói: “Rồi hơi à?” – rồi cúp điện thoại, ra bồn rửa mặt, vẫn đưa mắt nhìn sang gian phòng của Lạc Thập Giai theo thói quen. Sau đó... anh phát hiện có khói lan trong gian phòng trông rất bất thường, khi nhìn thấy cuộn giấy vệ sinh màu trắng bay phất phơ ở song cửa sổ...

Anh vội vàng rút điện thoại gọi cho cô, không ai nghe máy, gọi mấy cuộc đều không bắt máy, phòng ký túc xá bên lửa đã bắt đầu cháy, tòa lầu ký túc xá sẽ bị phong tỏa trong vòng năm phút nữa, một vài sinh viên không đi học đã tháo chạy ra ngoài, không ai dám bước chân vào trong cũng không cho phép ai chạy vào.

Trầm Tuần lấy tốc độ nhanh nhất lao xuống, suốt đoạn đường chỉ cảm thấy trái tim đang đập thình thịch, mạnh mẽ như muốn nhảy ra ngoài, từ trong chỗ tối tăm nhất, anh có một dự cảm không rõ.

Phòng ngủ của Lạc Thập Giai ở lầu ba, từ lầu hai trở lên đều không có lưới thép bảo vệ, Trầm Tuần chẳng chút do dự, cứ thế bám vào gạch và bệ cửa sổ trèo lên, tay không leo lên trên.

Làn khói càng lúc càng dày đặc, khi Trầm Tuần xoay mình nhảy vào trong cửa sổ, khói nhiều đến mức không mở mắt ra được, anh va vào cây nhà đam

của cô bạn cùng phòng Lạc Thập Giai trồng trên lan can, chậu hoa rơi xuống ban công vỡ tan, đất văng ra, tiếng chậu vỡ vang lên cùng với tiếng nổ lách tách phát ra từ các vật dụng bị cháy khiến ai nghe thấy cũng phải giật mình.

Anh nín thở chạy vào toilet, Lạc Thập Giai yếu ớt đang dựa vào bồn toilet, ngọn lửa càng lúc càng lớn, không khí càng lúc càng loãng, nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao, Lạc Thập Giai thờ yếu ớt ngã vào lòng anh, ánh mắt hoang mang, cánh tay buông thõng xuống nền đất.

Lạc Thập Giai gắng gượng mở mắt, giọng nói yếu ớt như tiếng nỉ non phát ra từ trong mộng: “Trầm Tuấn... anh đến rồi... em cứ tưởng... sẽ không còn gặp anh nữa...”

...

Nếu đã định trước sẽ có duyên không phận, thì có sao ông trời lại để cho họ gặp lại nhau lần nữa?

Trầm Tuấn không cam tâm, anh không buông tay được, dù thế nào cũng không thể buông tay.

Cầm chiếc điện thoại vỡ nát mà Hàn Đông đưa sang, anh trầm mặc nhét vào túi, nói: “Tôi đi tìm cô ấy.”

Hàn Đông thấy anh cứ cầm đầu đi mà chẳng suy nghĩ gì, nhất thời cũng cuống lên: “Trầm Tuấn, luật sư Lạc chỉ quay về Thâm Quyển thôi mà, tôi đã nói với cậu rồi, chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm được Trường Trì, nếu không có tiền bồi thường thì cậu sẽ phải ngồi tù, cậu bị sao vậy? Không phân biệt được chuyện nào quan trọng, chuyện nào nên làm trước hay sao?”

Trầm Tuấn chậm rãi quay đầu lại, không chút do dự, trầm giọng dặn dò: “Mọi người cứ chờ ở đây, tôi sẽ đi tìm cô ấy.”

Một khi đã quyết định thì chuyện anh quyết mới là quan trọng nhất. Đối với anh mà nói, chuyện quan trọng nhất cho tới tận bây giờ chỉ có mình cô.

***

Trầm Tuấn bấm khóa điều khiển xe, đang chuẩn bị lên xe, vừa nhấc chân đã sợ ý vấp phải cái thùng nước bên cạnh, anh cúi đầu, ngay lúc đó lại thấy người đàn ông được Hàn Đông sửa xe giúp hôm qua.

“Xin lỗi.”

“Không sao, là tôi không để ý.” – Người đàn ông kia vốn đang lau xe, chiếc xe anh ta đậu phía sau chiếc Jeep của Trầm Tuấn, lúc này nước trong thùng bị sánh ra ngoài, chỉ còn lưng chừng thùng.

Anh định bước đi thì phía bên kia chiếc xe Jeep lại còn một người nữa bước ra, mà người này Trầm Tuấn rất quen thuộc – Quán Tiêu Tiêu.

“Trầm Tuấn.”

Cô gọi tên anh, anh không lên tiếng đáp lại, cũng không để ý đến. Trầm Tuấn chẳng hề vui vẻ trò chuyện, cũng chẳng có hứng thú trò chuyện với cô ta. Kỳ thực, hai người họ cũng chẳng phải bạn học thông thường gì. Nếu nói anh có chút cảm kích với cô ta thì có lẽ là cảm ơn, bởi vì nhờ cô ta mà Trầm Tuấn mới có được một chút ảnh hưởng đến Lạc Thập Giai.

Năm 2005, điện thoại di động dần phổ biến trong giới sinh viên, Trầm Tuấn biết Lạc Thập Giai có dùng điện thoại, nhưng làm sao có được số của cô. Cô quá mức lạnh lùng với mọi người, hầu như chẳng quen thân với bất cứ ai. Ngay lúc anh chẳng có chút đầu mối nào thì Quán Tiêu Tiêu xuất hiện. Cô là bạn cùng phòng của Lạc Thập Giai, cũng là người bạn duy nhất trong trường đại học của Lạc Thập Giai.

Đề tiếp cận Lạc Thập Giai, Trầm Tuấn đã đồng ý cuộc hẹn bốn người do Quán Tiêu Tiêu đề xuất, anh dẫn theo một người bạn cùng trong đội bóng rổ. Tại cuộc hẹn hò bốn người ấy, Trầm Tuấn thuận lợi có được số điện thoại của Lạc Thập Giai một cách rất tự nhiên, hoàn toàn chẳng có chút kờ hờ nào.

Sau đó anh cũng không đã động gì đến Quán Tiêu Tiêu, nhưng sau chuyện Minh Nguyệt đã đẩy anh ra xa Lạc Thập Giai, bất luận anh làm thế nào cũng không thể dùng phương thức giống như đã dùng với Chu Minh Nguyệt.

Có điều Quán Tiêu Tiêu lại không chịu thôi, Trầm Tuấn không để ý đến cô ta, Quán Tiêu Tiêu bày tỏ tình cảm, Trầm Tuấn thẳng thắn cự tuyệt, không chừa cho cô một lối thoát nào.

Quán Tiêu Tiêu là một người con gái kiêu ngạo, Trầm Tuấn lại nói năng quá thẳng thắn đã làm tổn thương đến thể diện và lòng tự ái của Quán Tiêu Tiêu. Cô ta nào chịu để yên? Cô níu tay Trầm Tuấn không cho anh đi, giọng điệu cũng trở nên khó chịu.

“Anh thích Lạc Thập Giai đúng không?” – Quán Tiêu Tiêu lạnh lùng nhìn anh.

Trầm Tuấn rút tay về, lạnh lùng đáp lại: “Không liên quan đến cô.”

“Trầm Tuấn, lợi dụng xong thì vứt bỏ, hành vi này của anh có còn đáng mặt đàn ông không?” – Quán Tiêu Tiêu vô cùng tức giận, viền mắt đỏ hét theo bóng lưng của Trầm Tuấn – “Tôi nguyện rửa anh, nguyện rửa Lạc Thập Giai, nguyện rửa hai người vĩnh viễn không thể đến được với nhau!”

...

Đối với hành vi dùng lời nguyên rủa để trút giận rất trẻ con và ấu trĩ của Quân Tiêu Tiêu năm đó, Trầm Tuần chẳng mấy quan tâm, cũng không chú ý đến, nhưng hôm nay ngẫm lại, một khi phụ nữ oán niệm quả thật rất đáng sợ.

Bọn họ thực sự chẳng khác gì lời nguyên của cô ta, không thể tiến tới với nhau. Số phận luôn luôn có sự an bài như đùa như giỡn với hai người họ, cứ lần lượt lướt qua nhau.

Trầm Tuần cúi đầu, không để ý đến Quân Tiêu Tiêu, mở cửa xe muốn đi vào. Quân Tiêu Tiêu thấy Trầm Tuần phải đi, vội vàng lên tiếng gọi lại: “Trầm Tuần.”

Trầm Tuần cau mày không lên tiếng, trầm ngâm giây lát rồi quyết định đóng cửa xe lại: “Chuyện gì? Tôi đang có chuyện gấp!”

“Tôi...” – Quân Tiêu Tiêu chần chờ một chút: “Xin lỗi, chuyện năm đó, tôi xin lỗi.”

“Không cần!” – Đối với cô, Trầm Tuần luôn tỏ vẻ lạnh lùng.

“Năm đó là tôi chia rẽ hai người.” – Quân Tiêu Tiêu cắn môi dưới, cố đem hết dũng khí ra thừa nhận sai lầm của mình trong quá khứ - “Nếu như tôi không nói những lời đó với cô ấy, thì cô ấy cũng sẽ không nhận lời của Trình Trì... hoặc có lẽ, hai người đã có thể... cũng may hiện giờ hai người lại ở bên nhau.” – Quân Tiêu Tiêu khẽ thở ra một hơi, trịnh trọng nhắc lại lời đã nói vừa nãy: “Xin lỗi, Trầm Tuần.”

“Nói cái gì?”

“Hả?”

Quân Tiêu Tiêu hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Trầm Tuần. Anh cau mày, người đằng đằng sát khí, trông rất dữ tợn.

“Cô đã nói gì với cô ấy?” – Sắc mặt Trầm Tuần dữ tợn, Quân Tiêu Tiêu hoảng hốt lùi về sau một bước.

“Chẳng phải hai người đã đến với nhau rồi sao?” – Quân Tiêu Tiêu cũng mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn: “Tôi cứ tưởng cô ấy... đã nói cho anh biết...”

...

***

Có lẽ năm đó nên ra ngoài mượn phòng ở riêng cũng với anh, nếu như không do dự thêm hai ngày thì có lẽ bọn họ đã không phải xa nhau.

Xuyên qua kính chắn gió, Lạc Thập Giai nhìn quang cảnh phía trước. Những đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng ẩn hiện phía xa xa, gió càng lúc càng thổi mạnh, đám cây khô lay động phía ngoài cửa xe. Xe đi trên đường thưa thớt, thỉnh thoảng chỉ gặp một hai chiếc lướt qua, hầu hết đều đi đến thị trấn Tây Hải, có nhìn hướng đi của xe mình, từ đầu chỉ cuối chỉ có một mình cô.

Lạc Thập Giai cảm thấy quá cô đơn, tựa như cuộc sống trong ký túc xá của cô năm đó. Cô cảm thấy gian nan nhưng cô không có đường quay lại.

Mọi người trong ký túc xá cô lập cô, ánh nhìn của cô chẳng đòi lấy sự tôn trọng của bọn họ, câu nước giếng không phạm nước sông hoàn toàn không có tác dụng gì ở đây, cô càng nhân nhượng, bọn họ càng được nước làm tới.

Cô giành được học bổng, là học bổng hạng nhất, bởi vì thành tích học tập kỳ một của cô luôn đứng đầu, điểm số bài thi cũng xếp đầu, chuyện này càng bị đám người không ưa cô đem ra xia xói, giáo viên hướng dẫn đều là những thanh niên vào nghề chưa được mấy năm, bởi vì cô, cũng bị cuốn vào cơn sóng dị nghị của đám sinh viên.

Cô càng bị cô lập nhiều hơn, bình nước nóng cô để trong phòng ngủ, chỉ cần cô vừa xoay người rồi đi, buổi tối trở về chỉ còn một cái bình rỗng, bọn họ làm như vậy chỉ muốn làm cô tức giận mà cô thì lười tính toán ba cái chuyện vặt vãnh này.

Để tắm nước nóng, cô đã mua máy đun nước siêu tốc, hồi đại học, các trường học đều cấm sinh viên sử dụng bình đun nước siêu tốc, nhưng mọi người đều lén sử dụng, nấu nước sẽ nhanh hơn các loại bình nấu thông thường vài phút, còn có thể quan sát thấy được dòng nước đang sôi sùng sục trong bình, chúng như những hồi ức tuổi trẻ in đậm trong ký ức của mọi thể hệ sinh viên.

Có điều, Lạc Thập Giai không nghĩ tới là hồi ức đã bị xóa sạch của cô lại trở nên thâm trầm như vậy.

Ngày đó là một buổi tối cuối tuần, mỗi tối cuối tuần đều có họp lớp, ban quản sự lớp đã có điểm danh, nếu vắng mặt một lần sẽ bị trừ 5 điểm hạnh kiểm, Lạc Thập Giai chưa từng vắng mặt lần nào, thế nhưng hôm đó lại trùng ngay ngày kinh nguyệt hàng tháng, người mệt mỏi khó chịu, định tắm rửa sạch sẽ mới đi, có lẽ vẫn kịp giờ điểm danh.

Cô ôm bụng vào WC, mới vừa cởi nút áo ra, lại đột nhiên nghe thấy một loạt bước chân vội vã đi vào trong phòng, tiếng bước chân này làm cô hơi luống cuống, cứ tưởng người quản lý đang đến, vội vàng mặc lại quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài.

Cô đẩy cửa, thế nhưng cửa toilet đã bị khóa chặt từ bên ngoài.

Cô vừa cầm bình nước nóng, nước vẫn còn chưa sôi, nếu như không đi ra, bình nước sẽ cháy, cô cố sức đẩy mạnh vài cái, thế nhưng dù đẩy thế nào thì cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

“Có ai không? Mở cửa ra! Tôi đang đun nước, mau mở cửa ra!” – Cô đẩy cửa ùng ùng – “Mở cửa ra, thả tôi ra!”

Bên ngoài im lặng, không có bất cứ ai trả lời cô.

Bình nước sôi lên sùng sục, nước nóng trào ra bên ngoài “tít...tít...” – tiếng còi báo động vang lên. Lạc Thập Giai cố sức đẩy cửa nhưng vẫn không đẩy ra được, cô không nhớ mình bị nhốt bên trong bao lâu, chỉ biết sau đó nóng đến mức không còn sức để hô hoán gì nữa.

Khói đen dày đặc bao trùm lấy toilet, bây giờ Lạc Thập Giai mới hiểu được nguyên nhân cô gọi mãi mà không ai đáp lời.

Phòng bén lửa, bốc cháy.

Cô đập cửa như người điên, nhưng sức của cô có hạn, vì cầu cứu, cô đã xé cuộn giấy vệ sinh ra thả xuống cửa sổ nhà vệ sinh, tối chủ nhật, mọi người đều tham gia cuộc họp lớp cả rồi, đây cũng là hoạt động toàn trường, không ai tới cứu cô, cho dù cô có làm gì cũng chỉ phí công mà thôi, Lạc Thập Giai cảm thấy dù có kêu trời cũng không hay, kêu đất cũng không linh.

Cô đưa tay bịt mũi, cảm luồng khói càng lúc càng dày đặc đang bao trùm lên mình nhưng dù cô có che chắn thì chúng vẫn lách mình đi vào, làm sao cũng vô ích, chúng đang bao phủ khắp mọi nơi.

Cuối cùng, cô đành buông xuôi.

Trong đầu chợt hiện lên tiếng chửi rủa cô luôn mang đến phiền toái của Loan Phượng; hiện lên vẻ mặt của Diêm Hàm, sự cường bức của lão đối với cô, cho dù cô có cố chạy trốn cũng không thể thoát được khống chế của hắn; hiện lên vẻ mặt hận thù và căm tức của Chu Minh Nguyệt đối với cô và cả lời nguyên rủa của Quân Tiêu Tiêu đối với cô; sự bài xích của các bạn cùng phòng dành cho cô, những lời bàn tán của mọi người...

Sống quá khổ, Lạc Thập Giai nghĩ, hay là, cô nên biến mất ngay lúc này đi, để tất cả mọi người được hạnh phúc.

Khói đen dày đặc chui vào lỗ mũi của cô, chui vào miệng của cô, luôn lách xuống thanh quản và đi xuống phổi của cô, dần dần cô không thể hít thở được nữa, ý thức cũng trở nên mơ hồ...

“Rầm rầm...” – một tiếng vang thật lớn vọng lên, cây nha đam trên ban công rơi xuống đất, vỡ vụn ra.

Cuối cùng cánh cửa toilet được mở ra, khói đen cuộn cuộn, Lạc Thập Giai sắp hôn mê, muốn mở mắt cũng thấy khó khăn, ngay lúc ý thức mơ hồ này, cô lại nhìn thấy một bóng người mờ ảo bước lại.

Người nọ bế ngang người cô lên, cuối cùng cô cũng nhìn rõ khuôn mặt của người nọ.

Trầm Tuân, là Trầm Tuân.

“Trầm Tuân...” – Giọng của Lạc Thập Giai suy yếu, cô mờ mịt hỏi anh: “Có phải em sắp chết rồi không?”

“...”

Bên tai là những thanh âm tí tách phát ra từ những đồ vật bị ngọn lửa cắn nuốt, khói càng lúc càng đen đúa, Trầm Tuân tiện tay xé một cái mền trên giường, che chắn cho cả hai.

Tối đen như vậy, cũng buồn bã như vậy, hai người ở trong không gian chật hẹp, phảng phất không nghe được bất cứ âm thanh gì, chỉ có thanh âm dồn dập của nhịp thở.

Lạc Thập Giai nghe thanh âm trầm thấp quen thuộc của Trầm Tuân, còn có chút nghẹn ngào.

“Lạc Thập Giai, em nghe cho kỹ đây, em không thể chết được.”

Anh hơi khựng lại một giây, sau đó nói rành rọt từng chữ một: “Em chính là sinh mệnh của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lạc Thập Giai bị nhốt trong toilet rất lâu, hít phải nhiều khói độc, đêm đó, khi cô được đưa vào bệnh viện thì bắt đầu phát sốt, bác sĩ chẩn đoán nói rằng do cô hít vào nhiều khói độc dẫn đến viêm phổi cấp tính, sợ rằng sẽ để lại di chứng về sau, Lạc Thập Giai phải nhập viện theo dõi một thời gian.

Khi cô đang còn trong bệnh viện, nhà trường bắt đầu phối hợp cảnh sát tiến hành cuộc điều tra nghiêm ngặt, sau đó đưa ra nguyên nhân xảy ra hỏa hoạn là do bất cẩn khi nấu cơm, mà Lạc Thập Giai không ngờ Trầm Tuần lại bị cuốn vào sự việc lần này vì cô.

Ngay tại thời khắc hỗn loạn nhất, anh đã dùng chăn che kín Lạc Thập Giai chạy thoát khỏi ngọn lửa đang cháy hừng hực, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người có mặt ở đấy, mà quan trọng nhất là họ chạy ra từ lầu ký túc xá nữa.

Chuyện Trầm Tuần đột ngột xuất hiện, mọi người ngoại trừ bất ngờ ghen hòng mở to mắt ra nhìn thì chẳng còn phản ứng nào khác.

Có người đồn rằng Trầm Tuần dùng cảm nhảy vào lửa cứu người, cũng có người cho rằng Trầm Tuần chính là kẻ phóng hỏa, cũng có người lại đoán rằng hai người họ làm chuyện bậy bạ gì đó trong phòng dẫn đến hỏa hoạn... bao nhiêu phỏng đoán lần lượt được nêu ra, thế nhưng đương sự lại chẳng nói chẳng rằng, nhà trường cũng không đưa ra bất cứ lời giải thích nào.

Lạc Thập Giai ở bệnh viện dưỡng bệnh cũng hoàn toàn không biết những chuyện đang xảy ra ở trường, đương nhiên cũng không biết chuyện hỏa hoạn lần này đã tạo thành sự kiện lớn trong trường.

Những ngày nằm viện này, Lạc Thập Giai lại cảm thấy hạnh phúc, không cần đối mặt với những gương mặt lạnh lùng của đám bạn cùng phòng, cũng không cần phải cẩn thận mỗi khi hít thở, cũng không cần phải lo lắng sẽ có người đổ hết nước nóng của cô, càng không cần lo sẽ có người khóa cửa toilet nhốt cô ở bên trong...

Khi đó, ngày nào Trầm Tuần cũng vào bệnh viện thăm cô, còn ở lại chăm nom đến tận khuya, lúc đầu còn hỏi thời gian chăm nom, sau tận đến khi y tá sang nhắc nhở mới chịu đi về.

Khoảng thời gian đó có lẽ là khoảng lặng thanh thản nhất kể từ khi họ quen biết nhau, cũng là chút ký ức tốt đẹp nhất in trong ký ức suốt bao nhiêu năm qua của Lạc Thập Giai. Hai người cùng nhau nói chuyện phiếm, không nói thì thôi, hề lên tiếng sẽ không ngừng lại được, bầu không khí thoải mái như vậy luôn khiến Lạc Thập Giai quên mất bản thân mình là ai, quên đi những đau khổ đã qua cũng quên đi sự đòi phồn hoa hỗn tạp.

Khi đó dường như chẳng cần phải đụng tay vào việc gì, cô tựa người vào đầu giường, anh lặng lẽ thu dọn cọ rửa ba cái vật dụng lật vật trong phòng, chỉ cần lắng nghe âm thanh này, cô lại không kim được lòng muốn đi về phía ấy...

Nếu như có thể mãi đi theo bóng lưng của anh như vậy suốt cuộc đời, cô hy vọng mình mãi luôn ốm yếu vô dụng, để anh che chở gió mưa cho cô, để cô được dựa vào bờ vai của anh, hưởng thụ cảm giác an ổn mà anh đã xây dựng riêng cho mình.

***

Chuyện hỏa hoạn gây ảnh hưởng nghiêm trọng, giáo viên chủ nhiệm cố gắng liên lạc với Loan Phụng – mẹ của Lạc Thập Giai, hy vọng bà đến Thâm Quyển một chuyến, thế nhưng liên lạc mãi vẫn không được, đành phải đến tìm Lạc Thập Giai.

Giáo viên chủ nhiệm là một chàng trai còn trẻ, anh ta bước vào trong phòng bệnh viện, kéo ghế ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt Lạc Thập Giai, bầu không khí hơi xấu hổ. Trầm Tuần không có ở đây, Lạc Thập Giai đành phải tự đứng lên rót nước mời anh ta.

Giáo viên chủ nhiệm cũng áy náy, vội đứng lên ngăn Lạc Thập Giai, anh ta thấp giọng hỏi cô: “Em có thể liên lạc được với mẹ em không? Gọi bà ấy đến đây một chuyến, hoặc một người lớn nào đó đến cũng được.”

“Mẹ em sang Mỹ rồi.” – Lạc Thập Giai bình tĩnh trình bày. Lúc trước chú Chu có gọi điện thoại cho cô, nói sơ lượt lịch trình của Loan Phụng. Bản thân Loan Phụng đã chẳng hề nhớ đến mình có một cô con gái ruột này.

Giáo viên chủ nhiệm nhận lấy ly nước, Lạc Thập Giai lại rót một ly khác cho mình, cô trầm mặc uống, hồi lâu mới nói: “Nhà em chỉ có hai mẹ con, còn lại đều đã chết hết rồi.”

Giáo viên chủ nhiệm không ngờ Lạc Thập Giai lại dùng giọng nói bình thản như vậy để nói về cảnh ngộ gia đình mình, nhất thời hơi bối rối, cảm giác như bản thân vừa chọc vào nỗi đau của người khác, anh ta nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Lạc Thập Giai chỉ là cười cười, dường như chẳng hề để ý: “Không sao, đã quen rồi ạ.”

Giáo viên chủ nhiệm nuốt nước miếng, lắp bắp hỏi: “Vậy... khi nào mẹ em về nước thì bảo bà liên hệ với tôi.”

Lạc Thập Giai gật đầu.

Muốn Loan Phụng đến Thâm Quyển? Lạc Thập Giai đã đến Thâm Quyển học tập nhiều năm, thế nhưng bà chưa từng đến thăm, một lần này bà có thể đến sao?

Giáo viên chủ nhiệm thở dài một hơi, rồi bỏ đi, Lạc Thập Giai kì thực cũng lực bất tòng tâm.

Đêm hôm đó Lạc Thập Giai đợi đến tận khuya nhưng Trầm Tuần không đến, cô đành phải đứng lên đi đến phòng đun nước, đun một bình nước nóng, trên đường trở về phòng gặp phải y tá kiểm tra phòng, thấy một mình cô đi lấy nước về, về mặt kinh ngạc hỏi: “Anh bạn trai hôm nay chưa lấy nước cho cô sao?” – không chờ Lạc Thập Giai trả lời, y tá kia còn nói: “Ngủ đi, hình như hôm nay vẫn chưa đến.”

Trái tim Lạc Thập Giai dường như bị thắt chặt lại, siết chặt bàn tay, cổ trắn tỉnh bản thân, một lát sau mới nói: “Hôm nay anh ấy bận.”

Hai ngày sau đó, Trầm Tuần cũng không đến. Tuy rằng Lạc Thập Giai chẳng nói gì nhưng trong lòng lại rất lo lắng.

Cô nằm lẩn lộn trên giường, không sao nhắm mắt được, trần trọc đến nửa đêm. Trong phòng bệnh chỉ có một mình cô, quá tĩnh lặng. Lạc Thập Giai cảm thấy có chút tịch mịch. Điện thoại di động đột ngột vang lên, cô cầm lên, liếc mắt nhìn qua số điện thoại hiện lên trên màn hình, một dãy số xa lạ, phía trước còn có mã vùng của quốc gia nào ấy.

“Thập Giai.”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm ma quỷ mà Lạc Thập Giai tuyệt đối không muốn nghe thấy, cô cảm thấy căng thẳng, đôi mày nhíu chặt lại, trong nháy mắt có ý muốn buông điện thoại xuống.

“Ông nhầm số rồi!” – Lạc Thập Giai vừa dứt lời, định tắt điện thoại.

“Nghe nói phòng ký túc xá của em bị cháy?” – Giọng nói của Diêm Hàm vẫn dịu dàng vang lên từ bên kia đầu dây, cổ nói vài lời níu kéo, dường như là Lạc Thập Giai đã làm điều gì đó khiến cho ông rất tự hào hạnh diện.

Lạc Thập Giai bịt kín microphone của chiếc điện thoại, không muốn để cho Diêm Hàm nghe thấy tiếng hít thở ầm ầm bản thân qua microphone. Sự căm ghét của cô dành cho ông chẳng khác nào bản năng, chỉ cần nghe thấy giọng của ông ta thì trong bụng sôi trào muốn nôn.

“Nhìn xem, em cũng chẳng phải cô gái được người khác yêu thích.” – Trong ngữ điệu của Diêm Hàm có chút châm biếm, ngữ điệu luôn chậm rãi như thê: “Cho dù em có ở đâu đi nữa cũng cô độc không có lấy một người bạn, hề xảy ra chuyện thì chẳng thể tự thân giải quyết, cuối cùng vẫn là anh đứng ra thu xếp cho em. Ngoại trừ anh ra, không ai thật lòng yêu quý em.”

“Có lẽ tôi sẽ bị đuổi học.” – Lạc Thập Giai lãnh đạm nói: “Ông không cần phải thu dọn bất cứ việc gì giúp tôi, chỉ cần dính đến ông là tôi đã thấy buồn nôn rồi.”

Diêm Hàm đã quen với thái độ của Lạc Thập Giai dành cho mình. Ông chỉ khẽ cười, vẫn cất tiếng trầm ầm, không để ý đến sự chống cự của Lạc Thập Giai, cứ như đang nói với chính bản thân mình: “Hiện giờ anh đang ở Mỹ, tạm thời không thể quay về ngay được, việc này anh sẽ cho người xử lý giúp em. Đợi anh về nước, em về nhà ngay cho anh.”

Lạc Thập Giai lạnh lùng xì một tiếng, chỉ cảm thấy ông đang nói một chuyện nực cười, cô chậm rãi đứng dậy khỏi giường bệnh, đi đến cửa sổ, kéo rèm của sổ lên, mở cửa ra, để cho gió lạnh thổi vào. Ban đêm gió mát rượi thổi qua mặt cô, cô gạt mình, người cũng thanh tỉnh hơn nhiều.

“Mẹ tôi có đi cùng với ông không?” – Lạc Thập Giai trầm mặc hồi lâu, vẫn không nhin được lên tiếng hỏi: “Bà cũng sang Mỹ cùng với ông phải không?”

Diêm Hàm không thích Lạc Thập Giai nhắc tới Loạn Phượng, đầu điện thoại bên kia trầm mặc, im lặng một hồi lâu, Lạc Thập Giai có thể tưởng tượng được về mặt biến hóa của Diêm Hàm.

Giọng Diêm Hàm nghiêm túc: “Anh không biết bà ấy cũng đến.”

Lạc Thập Giai biết Diêm Hàm đang hiểu lầm ý khi cô hỏi câu này, cô chợt quên cả mỉa mai ông ta, điều cô quan tâm không phải là mối quan hệ giữa Diêm Hàm và Loạn Phượng, cũng không phải thái độ của Diêm Hàm đối với Loạn Phượng. Cô chưa bao giờ coi Loạn Phượng là tình địch của mình, cũng không muốn có bất cứ mối quan hệ nào đối với Diêm Hàm.

Chẳng qua cô chỉ muốn hỏi một chút, Loạn Phượng có biết đứa con gái duy nhất của bà đang nằm viện hay không? Đáp án của vấn đề này, hề nghĩ đến chỉ khiến cho trái tim thêm đau nhói mà thôi.

“Sau này ông đừng gọi điện cho tôi nữa. Nghe thấy giọng ông là tôi thấy muốn ói rồi.” – Lạc Thập Giai rút cuộc cũng thu lại chút mềm yếu trong lòng, cô đã không còn là cô bé yếu đuối năm xưa bị Diêm Hàm tùy ý ức hiếp, khống chế nữa.

Diêm Hàm từ chối cho ý kiến, chỉ hỏi cô: “Nghe nói mối quan hệ giữa em và cái thằng nhóc du côn đó khá hơn trước rồi?”

Lạc Thập Giai trầm mặc vài giây, sau đó hung hăng đáp trả: “Cho dù anh ấy có là một thằng du côn, cũng không đến lượt kẻ không bằng súc sinh như ông đánh giá.”

“À...” – Tiếng cười lạnh lùng của Diêm Hàm vang lên từ đầu dây bên kia: “Xem ra em đã xem trọng cái tên lưu manh đó rồi. Đáng tiếc, thằng du côn vẫn chỉ là một thằng du côn mà thôi, ngay cả bản thân mình còn lo không nổi, lấy tư cách gì che chở cho em?”

Lạc Thập Giai dường như nín thở: “Ông nói vậy là có ý gì?”

Diêm Hàm bình thản đáp: “Em sẽ hiểu nhanh thôi.”

“Tôi cảnh cáo ông, không được đụng đến anh ấy!”

Diêm Hàm chậm chọc cười: “Nó chẳng đáng giá đến mức để anh ra tay.”

“Diêm Hàm, tôi cũng không cần ông phí sức nhúng tay vào chuyện này.”

Đối với lời nói ần ỷ châm chọc, mỉa mai của Lạc Thập Giai, Diêm Hàm trước sau vẫn nhẫn nhịn, cũng không sử dụng phương thức cường bách giống như năm đó nữa.

“Bây giờ em vẫn chưa trưởng thành, anh không ép buộc được em, thế nhưng anh có thể khẳng định, trước sau gì em cũng quay lại bên cạnh anh.”

“Anh không muốn em lúc nào cũng hận anh, anh đồng ý cho em tự do.” – Diêm Hàm nói: “Thập Giai, anh cho em mười năm. Mười năm sau nếu như em vẫn không tìm được người cưới em, thì cũng đừng cự tuyệt anh nữa.”

Lạc Thập Giai cảm giác mình vừa được nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên thế gian này, cái kiểu lạt mềm buộc chặt này của Diêm Hàm quả thật đã sử dụng bao nhiêu lần rồi mà vẫn không thấy chán. Trước đây, vì sao cô tới Thẩm Quyển? Phải chịu cực khổ ra sao? Ông ta dường như đã quên rồi.

“Coi như kiếp này tôi không lập gia đình cũng tuyệt đối không cùng ông.” – Lạc Thập Giai cắn chặt hàm răng, đến mức bật máu, máu tràn ngập trong khoang miệng cô, cảm nhận lòng căm thù khắc sâu vào trong xương tủy khiến cho cả người cô run lên.

“Tôi thề, nếu như ông còn dám động đến tôi lần nữa, nếu không phải ông chết thì người chết chính là tôi.”

...

Cú điện thoại của Diêm Hàm làm cho Lạc Thập Giai lâm vào khủng hoảng trước nay chưa có. Cô lo lắng cho tình cảnh của Trầm Tuân.

Rốt cuộc anh ấy đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không đến bệnh viện thăm cô? Vì sao không gọi cho cô lấy một cuộc điện thoại?

Cả đêm chưa chợp mắt, sáng hôm sau, Lạc Thập Giai thực sự không yên lòng, mặc quần áo chuẩn bị quay về trường. Cô vừa định bước chân ra cửa phòng thì nhìn thấy một vị khách không mời mà đến – Quản Tiêu Tiêu.

Dáng vẻ của cô ta nhếch nhác, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, khóe miệng rách một đường, những vết thương hiện rất rõ, tuy rằng Lạc Thập Giai vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng chẳng hứng thú lên tiếng hỏi han.

Lạc Thập Giai rút túi trong ngăn kéo ra, vừa nhét đồ vào bên trong vừa mở cửa ngắm ngọn núi bên ngoài hỏi Quản Tiêu Tiêu: “Cô đến tìm tôi, chẳng phải muốn xem xét bệnh tình của tôi chứ? Có chuyện gì nói thẳng đi.”

“Trầm Tuân đã hai ba ngày rồi chưa đến thăm cô, đúng không?” – Quản Tiêu Tiêu tùy tiện ngồi xuống mép giường sát vách, đưa tay khều khều cánh hoa bách hợp do Trầm Tuân mang tới được đặt ở đầu giường, đã mấy ngày, hoa đã hơi héo, Quản Tiêu Tiêu không vội vã hấp tấp, khóe miệng nhếch lên: “Cô có biết vì sao anh ấy không đến không?”

“...”

“Anh ta bị nhà trường hoài nghi, không có người làm chứng, ai mà biết những lời anh ta nói là thật hay là giả. Hiện tại trong trường đều đồn rằng, anh ta là kẻ phóng hỏa, mẹ anh ấy hay tin liền ngất xỉu.” – Quản Tiêu Tiêu chột ngắc đầu, ánh mắt căm tức, cô không hề che giấu lòng căm thù trừng mắt nhìn Lạc Thập Giai, mỗi một câu nói đều toát ra niềm vui sượng khi trả được thù: “Hôm qua anh ta đến tìm tôi, uy hiếp tôi, còn cảnh cáo tôi rằng, nếu như tôi tiếp tục làm hại đến cô, anh ta sẽ không khách khí.”

Lạc Thập Giai nghe Quản Tiêu Tiêu nói, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ khiến cho cô thấy rối loạn chẳng biết phải làm sao, cô ngắc đầu, lòng rối bời hoảng loạn, Quản Tiêu Tiêu cười lớn, những vết xanh tím trên mặt càng làm vẻ mặt cô ta thêm kinh khủng.

“Anh ta dám vung tay đánh con gái, một người đàn ông như vậy, thực sự chẳng đáng để trân trọng, tôi cũng không muốn bao che cho anh ta.” – Quản Tiêu Tiêu lạnh lùng nói: “Giáo viên chủ nhiệm đã gọi tôi ngày mai đến hỏi chuyện, tôi sẽ đem sự thật này nói ra, người như Trầm Tuân đáng bị đuổi học.”

Tại Lạc Thập Giai ừ ừ đi, dường như chẳng nghe thấy gì nữa, cô cau mày: “Cô muốn gì?”

“Chả muốn gì cả, chỉ không muốn trông thấy các người vui vẻ, cũng chẳng muốn nhìn thấy cảnh các người thân mật huênh hoang trong trường. Làm sao bây giờ? Chỉ cần nhìn thấy hai người thôi là tôi đã muốn buồn nôn.” – Những lời nói ác độc, Quản Tiêu Tiêu lại thốt ra rất nhẹ nhàng hời hợt, đây cũng là nguyên nhân để cho Lạc Thập Giai khinh thường.

Nội quy của trường Luật rất nghiêm khắc, mọi hành vi ẩu đả đánh nhau đều được quy về vi phạm nội quy nhà trường, trước đây từng có người vi phạm, bị nhà trường kiên quyết đuổi học, huống chi là chuyện nam sinh ra tay đánh nữ sinh?

Gia thế nhà Trầm Tuân neo đơn, càng không có thể lực hiển hách chống lưng, học lực hồi còn học cấp ba vừa kém lại vừa chơi bời lêu lổng, nếu như anh lúc nào cũng thế thì Lạc Thập Giai cũng sẽ không cảm thấy lo lắng, dù sao đó là chuyện cá nhân của anh, tương lai anh thế nào thì anh phải tự chịu trách nhiệm. Nhưng anh đã nỗ lực rất nhiều mới thi đậu vào trường đại học Luật chính quy, đại học hạng nhất Thẩm Quyển, chỉ cần tốt nghiệp thì tiền đồ có thể nói là rộng mở.

Không học đại học thì anh sẽ thế nào? Lạc Thập Giai không thể hại anh. Nếu như chỉ vì thù hận cá nhân với Quản Tiêu Tiêu đối với cô mà dẫn đến Trầm Tuân bị buộc thôi học, kiếp này cô sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Lạc Thập Giai nắm chặt bàn tay, im lặng hồi lâu, trong đầu liên tục hiện lên những hình ảnh trước kia của Trầm Tuân, từ thời cấp ba đến đại học, rõ ràng con đường chông gai nhấp nhô, thế nhưng rất kỳ quái, một khắc kia, cô chỉ nhớ được tất cả khoảng thời gian vui vẻ nhất.

“Đừng làm tổn thương đến anh ấy.” – Lạc Thập Giai như đã dùng hết sức lực trong người – “Tôi sẽ làm những gì cô muốn.”

...

Suốt chặng đường này, Trầm Tuân phóng đi như bay, sau khi hỏi bà chủ nhà khách phương hướng Lạc Thập Giai đã rời đi, liền bạt mạng đuổi theo, tốc độ có thể nói nguy hiểm.

Từng sự kiện, từng vụ việc của quá khứ không ngừng tái hiện trong đầu anh. Rất nhiều chuyện cũng làm cho Trầm Tuân thật bất ngờ. Nếu như nói lần đầu tiên bọn họ xa nhau là số phận, lần thứ hai xa nhau, có thể dùng hai chữ “hoang đường” để hình dung.

...

“Lúc đó tôi chỉ muốn dọa cô ấy thôi, cứ tưởng cô ta biết anh là kẻ vũ phu sẽ không dám tiến tới với anh nữa...” – Trong hốc mắt Quân Tiêu Tiêu dần ngập nước – “Không ngờ sau đó cô ấy lại nhận lời Trình Tri, không ngờ cô ấy lại dùng phương thức cực đoan như thế, sau đó cô ta chuyển phòng, tôi cũng đi tìm cô ấy vài lần, thế nhưng cô ấy không để ý đến tôi, tôi...”

“Cô ấy hoàn toàn không yêu Trình Tri.” – Quân Tiêu Tiêu ghen ngào nói: “Cô ấy yêu anh.”

...

Trầm Tuân không ngờ chuyện năm đó, sai một ly đi một dặm. Nếu như anh không tự ý đi tìm Quân Tiêu Tiêu, cô ta sẽ không bị anh chọc giận, cũng không dùng những lời lẽ khích bác như thế nói với Lạc Thập Giai.

Trầm Tuân càng chạy càng nhanh, nhưng từ đầu đến cuối không thấy cái bóng của Lạc Thập Giai, anh cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô càng ngày càng xa, cũng giống như năm đó.

Anh đột nhiên nhớ tới lần từ biệt khi đó của bọn họ bên hồ Thanh Hải.

Bọn họ cùng ngồi trong một chiếc xe, là chiếc xe anh lái. Suốt đoạn đường, trong đầu anh không có gì cả, chỉ muốn dẫn cô đi ngắm nhìn quang cảnh hồ nước đẹp nhất Trung Quốc. Con đường dẫn đến hồ Thanh Hải giống như chiếc khăn Khata[1] màu trắng của thiếu nữ Mông Cổ, trên đường đi có thể thấy được “cờ mã phong”[2] và những phật tử thành kính trên đường hồi hương, bò Tây Tạng to lớn và khỏe mạnh, cùng với những đàn dê đồng đực. Đó là một quan cảnh bình yên và vui thích, cũng tẩy rửa cõi lòng của anh, để anh quên đi mục đích của chuyến đi này, chỉ muốn ôm cô vào lòng.

[1] Khăn Khata: thường làm từ lụa trắng, xuất hiện trong các nghi lễ quan trọng của người Tibet, là biểu tượng của sự thuần khiết và lòng trắc ẩn.

[2] Cờ Lungta: thường được làm bằng những mảnh vải hình vuông nhỏ màu trắng, xanh dương, vàng, xanh lá và đỏ. Trên cờ trang trí những hình ảnh thần chú và các lời cầu nguyện. Thông thường, ở chính giữa lá cờ Lungta là hình tượng ngựa gió, đại diện cho Tam Bảo của Phật Giáo. Ở bốn góc của lá cờ là những linh thú Garuda, rồng, hổ và sư tử tuyết. Bốn linh thú đại diện cho: trí tuệ, quyền năng, sự tự tin và vô úy.

Bọn họ đứng sánh vai bên nhau, giẫm lên mảnh đất cao nguyên cao hơn 3000m so với mặt nước biển, trước mắt là khoảng trời xanh thẳm cao vời vợi trải rộng đến tận chân trời, đem lại cảm giác hốt hoảng, không phân rõ đây là hồ hay là một bờ biển mênh mông vô bờ vô tận. Khí trời càng ngày càng lạnh, mặt hồ kết thành băng, ánh mặt trời xuyên qua, có thể nhìn thấy ánh sáng óng ánh phát ra dưới dòng nước, như một viên ngọc bích, bị thất lạc ở trên mảnh đất thảo nguyên rộng lớn này.

Giẫm lên trên cục đá màu trắng bên bờ, bước chậm ở bên hồ. Trầm Tuân nhìn thoáng qua bốn bề núi vây quanh, trầm giọng hỏi ý kiến của Lạc Thập Giai: “Có muốn leo lên núi Nhật Nguyệt không? Đó là ngọn núi cao nhất ở hồ Thanh Hải này, đứng trên đó có thể nhìn thấy toàn cảnh ở đây.”

Tầm mắt Lạc Thập Giai dõi về phía đỉnh núi ở phía xa, hồi lâu sau, cô mới chậm rãi xoay đầu lại: “Không cần, không có nhiều thời gian.”

Cô cười cười với Trầm Tuân, đôi mắt cong thành mảnh trăng non, có vẻ tâm tình khá tốt, cô lôi một vật sáng bóng trong túi ra.

“Quà tặng anh.” – Cô cầm trên tay chiếc bật lửa đã bị mài bóng loáng, cẩn thận đặt vào lòng bàn tay Trầm Tuân.

“Cai thuốc nhé, Trầm Tuân.” – Lạc Thập Giai vẫn cười, thế nhưng trong lời nói lại ẩn chứa niềm xót xa – “Hãy sống cho thật tốt, thật khỏe mạnh.”

...

Những đóa hoa tuyết lặng yên rơi xuống trên kính chắn gió, bám vào trên thủy tinh, sau đó kết thành muôn vàn hình dáng khác nhau, những đóa hoa tuyết đua nhau rơi dày đặc, tựa như rất những cô gái anh đã từng gặp bao năm qua, nhưng từ đầu đến cuối chỉ có mỗi một mình Lạc Thập Giai.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, sau gần mười phút, thì trên thảo nguyên đã được phủ một tầng tuyết trắng mỏng. Tuyết rơi dày đặc, nhìn thấy ngọn núi sắp bị cô lập, đường cái uốn lượn quanh núi phía xa xa, Trầm Tuân bỗng nổi giận.

Anh không đuổi kịp, cô đã chạy, lại chạy mất rồi.

Trầm Tuân cầm chặt tay lái trong ánh mắt của nhìn chăm chăm về phía trước không khỏi toát ra vẻ căm thù nồng đặc.

Lạc Thập Giai, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà lần nào cô cũng là người đưa ra quyết định?

Biết rõ không có hy vọng, Trầm Tuấn vẫn không chịu quay đầu lại, anh không ngừng đi về phía trước, phía bên kia đường cái ngược với hướng đi của anh có thể nhìn thấy dòng xe cộ nối đuôi nhau quay trở về. Vài tài xế hiền lành đều dùng tay ra hiệu với anh, ý bảo anh quay đầu lại, anh từ đầu đến cuối không chịu. Tận đến khi chạy vào con đường hẻm trong núi - con đường buộc phải đi qua để vào thôn trấn kế tiếp, rốt cục anh bị một loạt xe đặc chủng đang đậu cạnh đường ngăn lại.

Mấy chàng trai mặc quần áo kiểu dân tộc Tạng cất tiếng phổ thông không chuẩn hô báo hiệu với Trầm Tuấn: “Quay đầu lại! Đã phong tỏa đường núi rồi! Tuyệt rồi quá lớn! Đường đi rất nguy hiểm!”

Trầm Tuấn không chịu: “Không được, hôm nay tôi nhất định phải vào núi.”

“Anh không muốn sống nữa hả? Đêm nay sẽ xảy ra bão tuyết đấy!” – Một chàng trai dân tộc Tạng đó cũng không nhận được quát: “Những xe khác đều đã quay trở về rồi, không riêng gì ai hết, quay về nhanh đi!”

Tim Trầm Tuấn đập mạnh và loạn nhịp trong vài giây, mới dần dõn hỏi: “Tất cả sao?”

Rốt cuộc Trầm Tuấn cũng hiểu được lời nói vừa rồi của anh chàng kia, trong nháy mắt mừng rỡ như điên, anh xuống xe níu một chàng trai đứng trong đó hỏi: “Váy anh có thấy chiếc Mazda SUV? Màu đỏ? Cô ấy cũng quay lại rồi phải không?”

“Mặc kệ là màu đỏ hay xanh, tất cả đều quay lại rồi, đã có báo động bão tuyết, phong tỏa núi từ sáng sớm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Trầm Tuấn chạy trên con đường men theo hồ Thanh Hải, cư dân trong thôn xóm nhỏ vây quanh hồ Thanh Hải đông đúc, nếu như Lạc Thập Giai không rời khỏi trấn Tây Hải, thì chỉ có thể quay lại đây tìm chỗ nghỉ chân.

Bão tuyết ngăn cản rất nhiều tốp du lịch ba lô và nhóm xe đạp ba lô đang chuẩn bị lên đường, đêm nay, nhà nghỉ đặc biệt hút khách, Trầm Tuấn hỏi thăm liên tiếp vài ba nhà nghỉ, khách sạn... tất cả đều kín phòng.

Bão tuyết ở vùng cao nguyên rất đáng sợ, Trầm Tuấn mặc áo gió thể nhưng vẫn cảm nhận được con gió rét thấu xương xuyên vào trong cổ áo. Mỗi lần xuống xe hỏi thăm, gió lạnh đều quét vào mặt anh, đông cứng từng thớ thịt, đau buốt.

Càng lạnh càng cảm thấy thiếu dưỡng khí, hoàn cảnh cao nguyên luôn ác nghiệt như vậy, nhưng các cư dân của vùng đất này tựa hồ đã quá quen thuộc, gò má họ đều ửng đỏ rất đặc trưng của người dân cao nguyên, hòa với hoàn cảnh tự nhiên như vậy càng làm tăng thêm sức mạnh đầy sức sống.

Khi Trầm Tuấn bước vào một căn nhà nghỉ nhỏ, quầy reception phía trước được làm bằng gỗ, lớp sơn trên đó đã bị bào mòn, bong tróc gần hết, bà chủ đang cúi đầu trên quầy reception ghi chép sổ sách. Thấy Trầm Tuấn bước vào, cũng chẳng thèm ngước đầu lên nhìn, lên tiếng nói: “Hết phòng.”

Trầm Tuấn nhìn xung quanh, vẫn cố hỏi thăm: “Xin hỏi, hôm nay có cô gái tóc ngắn nào đến đặt phòng không? Cô ấy lái chiếc xe màu đỏ, cao chừng 1m65?”

Bà chủ có búi tóc bóng loáng, mặc bộ áo màu lam. Tuy rằng mặt mày vẫn mang nét đặt thù của người dân cao nguyên nhưng trang phục đã bị lai Hán, chỉ có lỗ tai còn đeo vòng tai đặc trưng của người dân tộc.

Bà buồn bực, đưa mắt nghi ngờ nhìn Trầm Tuấn: “Hôm nay chỉ có mấy ông vào đặt phòng, đầy rồi, không có cô gái nào cả.” – Bà chủ từ đầu đến cuối đều đề phòng nhìn Trầm Tuấn – “Cậu là cảnh sát hả? Hỏi thăm con gái nhà người ta làm gì?”

Trầm Tuấn vừa nghe đã biết chẳng có kết quả gì, cũng lười giải thích, nói vài ba câu cảm ơn rồi chuẩn bị rời đi. Suốt cả ngày hôm nay đều là những câu đối thoại như vậy, Trầm Tuấn chỉ cảm thấy tâm tình càng ngày càng trầm trọng.

Từ nhà nghỉ bước ra, tuyết càng rơi càng lớn, phủ kín khắp vùng, quang cảnh lúc này chỉ còn một màu trắng toát, bụi cây ven đường cũng bị tuyết trắng bao phủ, bất kể là thảo nguyên hay núi cao, chỉ còn lại những đường viền nhợt nhạt, Trầm Tuấn thở dài một hơi, tuyết lớn như vậy, lại không tìm được, xe của anh cũng không thể cứ chạy lòng vòng bên ngoài thế này, quá nguy hiểm.

Trở lại trong xe, nhìn con đường mờ khuất, như có như không, khó nhìn rõ đường đi, trong lòng miên man, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ lỡ sao?

Anh đề máy xe chuẩn bị rời đi. Tìm cả ngày, Trầm Tuấn cũng không chú ý điện thoại di động của mình, giờ mở lên mới biết có mấy cuộc gọi nhờ, đều là số của Hàn Đông, nghĩ một chút vẫn nên gọi điện thoại về cho anh ta.

Hàn Đông bắt máy liền hỏi: “Cậu đang ở đâu? Bão tuyết lớn như vậy, sao cậu còn chưa quay về?”

Trầm Tuân nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói.

“Không tìm được cô ấy phải không? Đương nhiên tìm không được rồi.” – Hàn Đông cố nén cười: “Nhanh trở về đi, bão tuyết quá lớn, đường núi bị phong tỏa rồi, luật sư Lạc đã trở về.”

...

Khi Trầm Tuân xuống xe, cảm thấy tay mình như đông cứng, lúc đi quá vội vàng chẳng nhớ đến chuyện lấy bao tay. Anh nhìn thoáng qua chỗ đậu xe, mới phát hiện xe của Lạc Thập Giai đã đậu ở ngoài ven đường.

Vừa vui mừng vừa tức giận, Trầm Tuân cơ hồ không hề nghĩ ngợi liền vọt vào trong nhà nghỉ.

Anh đang định đi lên lầu hai, chân mới bước lên hai bậc cầu thang, vừa hay Hàn Đông và Trường An đang định bước xuống, sắc mặt Trầm Tuân lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn hai người họ, vừa định lên tiếng hỏi thì thấy bóng Lạc Thập Giai bình thản bước theo phía sau, cũng đang định đi xuống.

“Về rồi à!” – Hàn Đông thấy Trầm Tuân không có biểu tình gì, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt những lời nói đã nhắc đi nhắc lại cả chục lần: “Trời đổ tuyết lớn, đường núi đã phong tỏa rồi, hôm nay luật sư Lạc không thể lên đường được, người quay về cũng rất nhiều, phòng chật kín rồi, tôi đã chuyển phòng của cậu sang cho luật sư Lạc, tôi cũng chuyển hành lý của cậu sang phòng tôi rồi, tối nay cậu ngủ cùng tôi.”

Trầm Tuân từ đầu đến cuối không nói gì, Hàn Đông vẫn thao thao bất tuyệt, nhưng hình như Trầm Tuân chẳng nghe lọt chữ nào, anh chỉ lẳng lặng nhìn Lạc Thập Giai đứng ở sau cùng.

Nét mặt cô thờ ơ, nghiêng người đứng sau lưng Hàn Đông, vóc người Hàn Đông to lớn, che hơn nửa người cô, tay cô đang vịn trên lan can, ánh mắt nhìn sang hướng khác.

“Đứng đây làm gì?” – Hàn Đông nói: “Tìm một tiệm cơm ăn, tôi đi hỏi bà chủ nhà trọ rồi, quanh đây có tiệm bán lẩu dê, ăn lẩu vào thời tiết này chuẩn không cần chỉnh.”

Trầm Tuân lại liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai, rồi nhìn chỗ khác. Dù anh chẳng nói gì, thế nhưng mọi người đều cảm nhận được cơn giận của anh.

Hồ Thanh Hải chỉ có các quán ăn trong khu vực trung tâm, tương đối đắt, nhưng mọi thứ đều rất đầy đủ, và lại thức ăn rất nhiều; Hàn Đông nhìn đồ ăn được bày trong tiệm, trong phương diện sinh hoạt ăn uống thì Hàn Đông chẳng khác nào người anh cả, luôn chiều chuộng mọi người, anh quay đầu lại hỏi: “Thịt dê, bò Tây Tạng... cần gì có nấy, mọi người muốn ăn gì?”

“Muốn uống rượu để không?” – Hàn Đông lại hỏi Lạc Thập Giai và Trường An: “Hay là muốn ăn sữa chua và sữa? Cái nào cũng rất ngon.”

“Món chính là mì miếng[1]?” – Hàn Đông là người đầu tiên Lạc Thập Giai: “Trầm Tuân nói cô không thích ăn mì, có ăn được mì miếng không?”

[1] Thenthuk: mì miếng, một thực đơn phổ biến của người Tây Tạng.

“Tôi...” – Lạc Thập Giai nín cười, đang chuẩn bị trả lời Hàn Đông, đã bị Trầm Tuân đột nhiên lên tiếng cắt đứt: “Không cần gọi cho cô ấy.” – Trầm Tuân lui về phía sau một chút, cũng không liếc mắt sang nhìn Lạc Thập Giai ngồi đối diện, chỉ lạnh lùng nói: “Đề cô ấy tự đi mua.”

Hàn Đông cau mày, nhin không được chỉ trích Trầm Tuân: “Cậu tưởng cô ấy là Manh Manh? Hề nổi giận là không cho cô ấy ăn cơm à?”

Trầm Tuân vẫn đưa mắt nhìn sang chỗ khác, giọng nói lạnh lùng: “Manh Manh rất nghe lời.”

Manh Manh rất nghe lời, ý là Lạc Thập Giai không nghe lời.

Lạc Thập Giai vẫn không nói gì, hai tay nắm thành quả đấm. Mặc dù không nói gì, thế nhưng nắm quá chặt khiến các đốt ngón tay trắng bệch, cũng đã tiết lộ rõ tâm tình của cô lúc này. Dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, cô vỗ bàn một cái, đứng lên đi, cũng không quay đầu lại.

Hàn Đông định đuổi theo, bị Trầm Tuân ngăn cản: “Anh mà đi, từ nay đừng xem tôi là anh em nữa.”

Hàn Đông than thở ngồi trở về, lắc đầu: “Tội nghiệp, cả một ngày trời chưa ăn gì, lại là một cô gái gầy yếu, thật đáng thương.”

...

Trước khi còi báo bão tuyết vang lên, con đường núi duy nhất quay về Tây Ninh đã bị che khuất, Lạc Thập Giai mới vừa lái qua đã bị ngăn lại buộc quay trở về. Sáng sớm gặp Hàn Đông, nói vậy Trầm Tuân sẽ đuổi theo đến đây, Lạc Thập Giai không muốn chạm mặt anh cho nên đi đường vòng, suốt đoạn đường đều liên tục thay đổi phương hướng, cứ đi về phía Tây, chuẩn bị lượn quanh một vòng hồ Thanh Hải, dừng chân ở trấn khác, như vậy mới có thể tách khỏi Trầm Tuân.

Đáng tiếc bị bão tuyết ngăn cản không chỉ có mình cô, các nhà nghỉ dọc theo đường đi đều đã chật kín khách lỡ đường.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, tình hình giao thông trên đường quốc lộ cũng không thuận lợi, sườn núi quanh co lúc lên lúc xuống, cô vẫn cố chạy, cho

đến điểm giao nhau giữa quốc lộ và đường sắt Thanh Tạng mới thấy đỡ hơn, cuối cùng có thể nhìn thấy hồ Thanh Hải qua kính chiếu hậu. Ngoài cửa sổ xe là đường sắt Thanh Tạng trông chẳng khác nào thân mình con rồng dài.

Trước khi đến Thanh Hải, Lạc Thập Giai đã từng xem qua một bộ phim phóng sự về đường sắt Thanh Tạng. Đây là tuyến đường sắt cao nhất Trung Quốc so với độ cao mực nước biển, quá trình xây dựng vô cùng gian khổ, xuyên qua chuyên khu cao hơn mặt biển và những vùng đất cấm cư dân sinh sống, công nhân đường sắt làm việc dưới điều kiện không khí vô cùng loãng của vùng núi cao băng hàn và khí hậu rét buốt của vùng đất lạnh cao nguyên, để vận chuyển được vật tư tới nơi cực cao và cực hàn này. Lúc đó ký giả phỏng vấn nói, họ đang xây dựng một con đường lên thiên đình, khi đó Lạc Thập Giai cũng không thể lý giải được điều này, hôm nay khi nhìn tuyến đường sắt, ở điểm tận cùng mắt hút kia chính là thị đường chân trời, uốn lượn lại xa vời vợi, cứ như thật sự thông với bầu trời.

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua trận bão tuyết ngoài cửa sổ cuối cùng vẫn đưa ra quyết định, cô đập mạnh chân ga, đánh tay lái, quyết định quay đầu lại. Tuyết làm cho cao nguyên bao la bất ngờ được phủ thêm chiếc áo trắng tinh, tấm biển đánh dấu trên màu đá son không ngừng nhắc nhở cự ly hải tây. Lạc Thập Giai cũng thấp thòm trong lòng, cô cũng không biết điều gì đang đợi mình, đoạn đường này có quá nhiều chuyện không thể dự liệu trước đã xảy ra, tựa như lúc cô lên đường, chẳng ngờ rằng sẽ gặp lại Trầm Tuần.

Trầm Tuần theo từ quán cơm chạy về, cô vui đầu vào trong áo, không nhìn rõ xung quanh, khi chạy về tới nhà trọ, cũng chẳng chịu ăn uống gì, cứ thế chui vào phòng, đắp chăn ngủ, ngủ được một giấc thì bụng réo lên vì đói, Lạc Thập Giai cầm phần mặc quần áo đi xuống lầu mua mì gói.

Tất cả mọi người trở về phòng, chỉ có Trầm Tuần vẫn ngồi ở trên băng ghế gỗ lâu dưới hút thuốc. Lạc Thập Giai nhìn anh một cái, ngọn lửa vô danh lại được châm lên điều thuốc, cô đã quên mục đích xuống lầu của mình, xoay người định trở về phòng.

Lạc Thập Giai lên lầu, Trầm Tuần đi di dập tắt tàn thuốc bước theo. Khi cô về gần tới phòng thì quay đầu lại thấy Trầm Tuần đã theo tới nơi, Lạc Thập Giai nhủ mảy: “Anh theo tôi làm gì?”

Trầm Tuần không trả lời, chỉ là cầm lấy cái chìa khóa trên tay Lạc Thập Giai, xoay hai ba cái đã mở cửa phòng ra, không đợi Lạc Thập Giai phản ứng một tay đẩy cô vào.

Trầm Tuần tiện tay đóng cửa phòng, bên trong gian phòng tĩnh lặng lại. Lạc Thập Giai chống bàn đứng lên, quát cường giằng co cùng Trầm Tuần.

“Anh muốn làm gì?”

Trầm Tuần chẳng thèm để ý đến cô, chỉ kéo áo khoác của mình ra, tiện tay vứt chiếc áo vừa cởi ra sang một bên, hời hợt đáp: “Ngủ.”

Lạc Thập Giai trừng mắt: “Về phòng anh mà ngủ.”

Trầm Tuần giương mắt nhìn cô, bình tĩnh: “Đây là phòng của tôi.”

“Anh...” – Lạc Thập Giai nhất thời nghẹn lời, đây đúng là phòng của Trầm Tuần, chẳng qua tối nay anh sẽ ngủ cùng Hàn Đông.

“Anh không ra thì tôi ra.”

Lạc Thập Giai xoay người cầm lấy túi của mình, tay cô vẫn chưa đụng tới cái túi thì người đã bị Trầm Tuần khống chế.

“Em muốn làm gì?” – Trầm Tuần nắm bả vai của cô, cô chưa kịp phản ứng tay anh đã trượt xuống, ôm lấy eo của cô, ném mạnh cô xuống giường, động tác rất thô bạo.

Anh như cái bóng bao phủ lên cô, khuỷu tay chống mạnh xuống giường chiếu, che chắn ở hai bên người Lạc Thập Giai. Khoảng cách giữa hai người gần kề với nhau, hai đầu chóp mũi sắp chạm vào nhau. Hơi thở của Trầm Tuần ấm áp quét qua người cô, Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy toàn thân cũng bắt đầu nóng lên.

“Em ngủ ở đây, anh cũng ngủ ở đây.” – Trầm Tuần nhìn thẳng vào mắt cô, bên trong ẩn chứa tâm tình phức tạp đan xen phần nộ và vui mừng: “Nếu anh không ở bên, em lại chạy trốn mất.”

Lạc Thập Giai đẩy anh một chút, nhưng anh quá mạnh mẽ, chẳng chịu nhúc nhích, bèn lạnh lùng nói: “Em phải quay về Thâm Quyến.”

“Chờ anh giải quyết xong mọi việc, anh sẽ đưa em về Thâm Quyến.” – Trầm Tuần nói: “Khi anh chưa về thì em phải đi theo.”

“Anh ép em?” – Lạc Thập Giai then quá hóa giận.

“Phải!” – Trầm Tuần từ đầu đến cuối đều điềm nhiên, thờ ơ như không nói: “Em báo cảnh sát đến bắt anh đi.”

Đối với những lời nói ngang ngược của Trầm Tuần, Lạc Thập Giai rốt cục thua trận: “Văn phòng luật có chuyện quan trọng, ông chủ tìm em.”

Ánh mắt của Trầm Tuần đen như mực, sâu như đáy nước, ánh mắt anh nhìn chăm chăm Lạc Thập Giai không có chần chờ và né tránh. Anh giơ lên, vén vài cọng tóc mai trên trán Lạc Thập Giai, động tác dịu dàng: “Văn phòng luật không có em vẫn đứng vững, ông chủ thiếu em cũng không phá sản.”

Nhưng anh thì khác. Câu cuối cùng này anh không thốt ra. Anh là người cô đơn, uy hiếp lớn nhất trong cuộc đời anh chính là cô. Anh nhẹ thờ dài một hơi, giọng nói không biết làm thế nào: “Lạc Thập Giai, đừng chạy nữa, anh già rồi, anh sợ sau này anh không đuổi kịp em.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Lạc Thập Giai vẫn đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Trầm Tuân, cảm thấy đôi mắt đen rõ ràng ấy vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Hóa ra bọn họ thực sự đã bỏ lỡ nhau nhiều năm như vậy, thật kỳ lạ, sống trong cùng một thành phố thế nhưng chưa từng chạm mặt nhau, bước chân ra khỏi Thâm Quyển, Trung Quốc rộng lớn như vậy mà bọn họ lại gặp lại ở trên đường.

Nếu thật sự đã định trước xa nhau phải xa nhau, có sao ông trời lại cho bọn họ gặp lại nhau, có ý gì đây?

Năm đó, lúc Trầm Tuân bị đuổi học, Lạc Thập Giai bối rối hoang mang, đầu óc quay cuồng ngờ ngẩn chẳng khác nào cái xác không hồn, cô liều mạng chỉ mong giữ lại tiền đồ cho anh, thế nhưng, hóa ra anh chưa từng xem trọng những thứ này, vậy những gì cô đã làm, chẳng phải đã đổ sông đổ bể rồi sao?

Cô cũng từng đi tìm Trầm Tuân, thế nhưng ngay khi cô khó chịu nhất cũng không cam lòng nhất, thì tất cả đã quá muộn, bạn cùng phòng của anh nói với cô rằng: “Trầm Tuân đã dọn ra ngoài sống, bạn gái của anh mang thai, hai người họ kết hôn rồi.”

Bước qua nhiều tiếc nuối, cô mang tâm trạng hoang mang sợ hãi bước đến tương lai, nếu như có thể, cô muốn quay trở về, nhưng đây là chuyện hoàn toàn không thể, cho nên vẫn cố tỏ ra đần độn tiếp tục bước về phía trước.

Xém chút nữa thì cô đã kết hôn cùng Trình Trì, anh kết thúc cuộc hôn nhân với Chu Tư Viện. Cuộc sống của hai người họ ở Thâm Quyển cũng không thể xem là tốt.

Nếu như bọn họ đều gặp được người tốt, cả đời này cứ yên ổn trôi qua như vậy, phải chăng khi gặp nhau cũng không còn rung động?

Lạc Thập Giai nghĩ như vậy, cảm thấy có vài phần may mắn.

Trầm Tuân nặng nề thở ra một hơi, lướt qua người Lạc Thập Giai nằm xuống, anh đưa lưng về phía Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai lắng nghe tiếng hít thở vang lên ở bên cạnh, cũng trở mình, hai người cứ như vậy đưa lưng về nhau, không ai nhìn thấy vẻ mặt của người kia.

Khi chuyện hỏa hoạn còn đang sôi sục thì mối quan hệ giữa Trầm Tuân và Lạc Thập Giai cũng dấy lên nhiều lời đồn đãi không hay. Bởi vì giáo viên chủ nhiệm không trực tiếp nhắc đến những tin đồn vô căn cứ này với Lạc Thập Giai, Trầm Tuân trở thành trung tâm của con lốc, bị giáo viên phát thông báo về gia đình. Mẹ Trầm Tuân nghe nói con trai là kẻ tình nghi phóng hỏa, không kịp nói tiếng nào đã ngã lăn ra xỉu. Đến đêm, khi mẹ Trầm Tuân tỉnh lại vội gọi anh về nhà, Trầm Tuân không thể không nghe theo.

Trước khi đi, anh hẹn gặp Quán Tiêu Tiêu, anh sợ cô ta lại tiếp tục gây sự với Lạc Thập Giai. Ra khỏi trường học, anh lo lắng mình không thể che chở được cho cô.

Quán Tiêu Tiêu đến nơi hẹn đúng giờ, nhưng trên mặt từ đầu đến cuối đều nở nụ cười hả hê: “Nghe nói giáo viên chủ nhiệm đã cho gọi anh lên, anh nhảy vào phòng ký túc xá của tụi này? Anh nói xem, sao anh lại xui như vậy chứ? Chẳng có lấy một người đứng ra làm chứng thì làm sao có ai chịu tin.”

“Không liên quan tới cô.”

“Trầm Tuân, mấy ngày nữa thầy chủ nhiệm cũng sẽ gọi tôi lên hỏi sự việc hôm đó, nếu như thầy giáo hỏi tôi rằng, tại sao Trầm Tuân lại có mặt trong phòng ngủ của tụi này, anh đoán xem tôi sẽ trả lời như thế nào?” – Quán Tiêu Tiêu tỏ ra thách thức: “Nếu như tôi nói với thầy giáo chủ nhiệm rằng, anh thường xuyên đến phòng ký túc xá hẹn hò với Lạc Thập Giai, đã bị chúng tôi lên tiếng nhắc nhở nhiều lần rồi, thì giáo viên chủ nhiệm sẽ nghĩ sao?”

Trầm Tuân chán ghét thâm ý khác của cô ta, chán ghét cái vẻ ục ục mở mở pha lẫn uy hiếp của cô ta: “Chỉ cần cô không làm phiền cô ấy, cô muốn nói sao cũng được.”

Trầm Tuân đã nói đến nước này, không cần tiếp tục dây dưa nữa. Anh xoay người định đi, Quán Tiêu Tiêu đột nhiên nhào lên ôm lấy anh: “Vì sao cứ phải là Lạc Thập Giai? Cô ta có điểm nào tốt? Chỉ cần anh đồng ý bỏ cô ta, em đồng ý đứng ra làm chứng cho anh.”

“Không cần, những gì tôi nói đều là sự thực, cảnh sát sớm muộn gì cũng điều tra ra.” – Anh ra sức thoát khỏi sự kiềm chế của cô, cô lại cố níu lấy, Trầm Tuân chán ghét đẩy ra, do không cẩn thận dùng lực quá mạnh, Quán Tiêu Tiêu bị anh đẩy ra, chân hơi lảo đảo đứng không vững, ngã dúi phải ghé đá bên đường.

Môi bị đập mạnh, rách ra, rướm máu, Quán Tiêu Tiêu lau vết máu ở khóe miệng, nhìn về phía Trầm Tuân, trong ánh mắt đều là căm phẫn.

Thanh âm của Trầm Tuân thoáng trầm thấp, có thật nhiều xúc động và bất đắc dĩ: “Anh không hề động tay đánh Quán Tiêu Tiêu, anh chỉ không cẩn thận

đẩy ngã cô ấy, chuyện ngoài ý muốn mà thôi.”

Trầm Tuấn cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, Lạc Thập Giai lại có thể tin vào lời của Quản Tiêu Tiêu, tin rằng anh đánh nhau thành thói, thậm chí có thể vung tay với bất cứ chuyện gì chứng mất.

Trầm Tuấn bất đắc dĩ thở dài một hơi, khẽ quay lại hỏi: “Lạc Thập Giai, trong lòng em, rốt cuộc anh là hạng người gì?”

Lạc Thập Giai nín thở, trong đầu lóe lên rất nhiều chuyện năm đó. Hiện giờ hồi tưởng lại, những quyết định và hành động của cô đều rất cực đoan và tùy tiện theo thói quen, thậm chí có vài chuyện không thể tự cho là đúng.

Về trận hỏa hoạn đó, những lời cô và Trầm Tuấn nói đều là sự thật, chỉ cần cảnh sát tiếp tục điều tra, chắc chắn sẽ tìm ra chân tướng, Trầm Tuấn đi đánh Quản Tiêu Tiêu? Anh đánh Quản Tiêu Tiêu làm gì? Chỉ một mình cô ta cố ý vu cáo thì có thể trở thành sự thật sao? Nghĩ kỹ lại, uy hiếp của Quản Tiêu Tiêu đối với cô đây sơ hở, đa phần đều là nói lầy, chính bản thân cô ta cũng lo lắng không yên. Nhưng Lạc Thập Giai lại cứ tin vào.

Vì sao cô lại tin tưởng?

Mũi Lạc Thập Giai chua xót, vì từ đó bọn họ xa nhau chín năm, từ nay về sau không khổng chế được cuộc sống của mình.

Trầm Tuấn hỏi cô, trong lòng cô, anh là hạng người thế nào? Cô không có lời nào để nói.

Trầm Tuấn đối với cô mà nói, hề quá quan tâm sẽ sinh rối loạn, chỉ cần anh xảy ra chuyện là sẽ khiến cô đánh mất lý trí.

Những lời này, Lạc Thập Giai không thể thốt ra thành lời mà có nói Trầm Tuấn cũng sẽ không hiểu.

***

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thập Giai rời giường đã cảm thấy mắt hơi đau, mọi thứ trước mắt đều mơ hồ, không nhìn rõ. Dù hơi khó chịu nhưng Lạc Thập Giai cũng không lên tiếng than thở.

Lúc cô tỉnh lại, Trầm Tuấn đã không ở trong phòng, trên giường chỉ có một vết lõm mờ nhạt, chứng tỏ từng có một người đã ngủ ở đây.

Từ gian phòng đi ra, cô nhìn thấy Trường An đang đứng ở lầu một, đôi mắt rực lửa, vẻ mặt nhìn Lạc Thập Giai đầy căm phẫn.

Trường An biết Trầm Tuấn ngủ trong phòng Lạc Thập Giai, cả đêm đều ngủ không được ngon giấc, lúc này nhìn thấy Lạc Thập Giai bước xuống lầu, viên mắt hồng hồng trông như muốn khóc.

“Đồ trơ trên!”

Trường An cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lạc Thập Giai, ánh mắt này để cho Lạc Thập Giai cảm thấy thư sướng. Cô bước từng bước xuống cầu thang, tay chống eo, mặt mớ nói: “Đau hết cả eo, chẳng biết tiết chế gì cả.”

Hai tay Trường An nắm thành quyền đầu, thoáng cái bật dậy khỏi băng ghế, đang muốn bước tới thì thấy Trầm Tuấn đẩy cửa bước vào.

Lúc Trầm Tuấn tiến vào vừa vặn nghe câu nói của Lạc Thập Giai, khẽ cau mày, vẻ mặt đầy quan tâm: “Có đau lắm không? Đau ở đâu? Sao không nghỉ ngơi thêm một chút?”

Lạc Thập Giai không ngờ Trầm Tuấn sẽ vào đúng lúc này, cô liếc nhìn Trường An khẽ nuốt nước miếng, cố nén sự xấu hổ trả lời: “Lái xe quá lâu, ngồi nhiều nên đau.”

“Để anh đi mua salonpass cho em.”

Lạc Thập Giai tròn mắt liếc nhìn Trầm Tuấn chỉ hận người đàn ông này sao lại ngu xuẩn đến mức chẳng hiểu thế nào là liếc mắt đưa tình, Lạc Thập Giai nhấn mạnh từng chữ: “Không-dùng!”

Thật ra Trường An đã nhìn thấu chiêu trò của Lạc Thập Giai, hít mũi một cái, cất giọng khàn khàn: “Trẻ con!”

Cô đứng dậy lên lầu, nói với Trầm Tuấn: “Em thấy mệt, chắc cảm rồi, em lên lầu nghỉ một lát.”

Đề cập ở vùng đất cao nguyên này là chuyện rất nguy hiểm, tuy rằng Trầm Tuấn không lên tiếng nhưng cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng. Bởi vì chuyện lần trước, Trầm Tuấn và Trường An cũng ít nói chuyện với nhau, nhưng dù sao Trường An cũng là em gái của Trường Tri, Trầm Tuấn vẫn có thói quen chăm sóc cô.

“Anh đi gọi Hàn Đông trở về.”

...

Buổi chiều Trường An phát sốt nhẹ, tuy rằng tuyết rơi ít đi nhưng vẫn còn đọng khá dày, không thể rời trần Tây Hải, mọi người đều bị vây ở chỗ này, tình huống trước mắt khá nghiêm trọng. Điều này làm cho sắc mặt Hàn Đông và Trầm Tuấn đều trầm trọng.

“Để ý nhiều hơn một chút, nếu như chuyển thành phù phổi thì rất nguy hiểm” – Hàn Đông đo nhiệt độ cơ thể Trường An, quay đầu hỏi: “Uống thuốc chưa?”

“Đã uống thuốc hạ sốt nhưng vẫn không hạ nhiệt.” – Trầm Tuấn nói: “Bà chủ quán trọ nói nếu vẫn thấy khó chịu thì truyền nước biển.”

“Để tôi xem đã.” – Hàn Đông nói: “Đi lấy thuốc lại đây, tôi sẽ cho cô ấy uống thuốc.”

Trầm Tuấn gạt đầu, định đi vào phòng Hàn Đông lấy thuốc. Anh quá chú tâm vào việc trước mắt, nhất thời không thấy có gì sai, đến khi đụng phải Lạc Thập Giai đứng ở cửa. Lạc Thập Giai bị anh tông trúng, người loạn choạng suýt ngã.

“Sao em lại ra đây?” – Trầm Tuấn đỡ Lạc Thập Giai, mắt nhìn chằm chằm, kinh ngạc khi thấy cô đến: “Chẳng phải bảo em ngủ rồi sao? Hôm nay vẫn chưa đi được, em nghỉ ngơi đi.”

Lạc Thập Giai đứng ở cửa, hai tay khoanh trước ngực, liếc mắt quét một lượt trong phòng, thấp giọng hỏi: “Tình hình thế nào rồi, có cần đưa đến bệnh viện không?”

“Để theo dõi xem sao đã, Hàn Đông lo đưa ra ngoài gặp trời lạnh sẽ xảy ra chuyện không may, trước tiên chúng ta cứ theo dõi đã.”

“Ừ.” – Lạc Thập Giai nhìn Trầm Tuấn, dừng một chút, bắt đầu nói rõ ý đồ đến: “Tuyệt rồi đây, đề sập một cái lều trong sân, gãy một cái cây chắn ngang đường, bà chủ nhà trọ hỏi hai anh có thể ra giúp một tay không?”

Trầm Tuấn nghe xong lời Lạc Thập Giai lại trầm mặc, Anh quay đầu lại nhìn Hàn Đông, Hàn Đông cũng đưa mắt nhìn hai người họ, giọng Lạc Thập Giai không lớn không nhỏ, Hàn Đông cũng nghe thấy. Lúc này, Trường An cần người săn sóc, bên phía bà chủ nhà trọ cần người phụ, hai người đàn ông đều rơi vào trầm mặc.

“Hai người cứ ra đi, em ở lại chăm sóc cho cô ấy.” – Thấy hai người khó xử, Lạc Thập Giai chủ động đứng ra dàn xếp, muốn giảm bớt gánh nặng cho họ.

Trầm Tuấn mím môi, trầm mặc như cũ, im lặng trước đề nghị của Lạc Thập Giai.

“Trầm Tuấn đi đi, tôi ở lại chăm sóc Trường An. Nếu thực sự bị phù phổi, cho dù cậu ở lại cũng chẳng giải quyết được gì.” – Hàn Đông nói với Trầm Tuấn.

Về mặt của Lạc Thập Giai hơi khó hiểu, mắt cô sáng như đuốc, nhìn sang hai người bọn họ, làm cho cả hai đều thấy bối rối. Cô im lặng hai giây, cuối cùng nhân nhát nói: “Trong lều có bốn cây cột, đề sập một mảnh tường rào, cây đều mục cả rồi, vốn dĩ đã rất nguy hiểm, lần này coi như là không may. Hiện tại thiếu người, đàn ông đều ra ngoài giúp đỡ cả, hai anh cứ coi như ra ngoài cũng phải để ý chút, đừng làm quá khuya, bà chủ nhà trọ cũng nhờ vả nhiều người lắm, tranh thủ làm xong trước lúc trời tối.”

“...”

Trường An ngủ mê man chẳng hay biết gì. Ba người trong phòng lại không nói thêm gì nữa, không gian chợt tĩnh lặng như chết.

Ánh mắt Lạc Thập Giai dần dần nghiêm túc, một lúc lâu, cô lại hỏi: “Hai anh sợ tôi sẽ làm hại cô ta sao?”

Không đợi câu trả lời, Lạc Thập Giai khinh thường xùy một tiếng: “Tôi là một luật sư, có ngốc cũng không đích thân động thủ.”

Hàn Đông không ngờ ngay cả suy nghĩ này trong đầu bọn họ cũng bị cô lộ trần, nhất thời bối rối không biết làm sao: “Tôi không có ý này.”

Lạc Thập Giai không muốn nói nữa: “Tùy hai anh, vậy tôi đi giúp bà chủ quán.”

Trầm Tuấn thấy Lạc Thập Giai giận thật, xoay người muốn đi. Vợ vả giữ lại, ép cô quay về.

“Chúng ta đi.” – Anh hùng hèn cản dặn Lạc Thập Giai: “Phù phổi rất nguy hiểm, em ở đây coi chừng, đừng bỏ đi đâu, nếu có chuyện gì phải lập tức báo cho bọn anh biết.”

Lạc Thập Giai mím chặt môi, vẫn tỏ ra kiêu ngạo như cũ. Hai tay cô khoanh trước ngực, không hề động cũng không rời đi, chỉ lạnh lùng nhìn Trầm Tuấn.

“Trầm Tuấn, phải chăng đến phiên em hỏi, trong mắt anh, rốt cuộc em là hạng người gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trường An nóng rần, tóc bết mồ hôi, môi khô gằn như nứt ra, Lạc Thập Giai lấy khăn ướt chấm lên môi cho cô, rồi nhúng khăn vào trong nước lạnh rồi vắt khô đắp lên hạ nhiệt cho cô.

Nói thật Lạc Thập Giai cũng không phải dạng con gái dịu dàng cẩn trọng thế này, chẳng qua những việc cô đang làm chỉ là những kiến thức thông thường trong cuộc sống, cô cũng không biết chăm sóc người bệnh như thế nào, chỉ làm theo bản năng mà thôi.

Trường An luôn miệng nói mê sảng, thấp giọng ni non điều gì đó, Lạc Thập Giai cũng không nghe rõ. Lạc Thập Giai đi đổi nước khác, có lẽ tiếng nước chảy đánh thức Trường An, cô ta mơ mơ màng màng mở mắt, tuy rằng suy yếu nhưng chỉ hơi mơ hồ mà thôi, cô mở mắt, nhìn thấy Lạc Thập Giai, ánh mắt nhanh chóng trở nên xa lạ và sợ hãi.

Lạc Thập Giai đưa tay đẩy cô, ý bảo cô nằm im, rồi rót một chén nước đưa tới: “Uống nước đi.”

Sắc mặt Trường An trắng bệch, vẫn giằng co không đón lấy ly nước Lạc Thập Giai đưa tới, cũng chẳng buồn nhúc nhích.

“Hàn Đông nói cô cần uống thuốc hạ sốt, bằng không bệnh tình sẽ nghiêm trọng hơn.”

Trong ánh mắt của Trường An từ đầu đến cuối đều mang theo vẻ phòng bị, cô há mồm muốn nói nhưng chỉ thốt ra hơi, thanh âm ứ ớ không phát thành lời, chẳng thể thốt ra được một câu hoàn chỉnh, Lạc Thập Giai xua tay, bình tĩnh dặn dò: “Không cần lên tiếng, uống thuốc xong rồi ngủ tiếp nhé.”

Cô đưa thuốc cho Trường An, Trường An nửa ngờ nửa tin.

Lạc Thập Giai biết Trường An đang sợ điều gì, cô lạnh lùng nhìn, ánh mắt vẫn kiên cố như trước: “Yên tâm, chẳng phải thuốc độc đâu.” – Lạc Thập Giai châm chọc cười: “Tôi sẽ không nhân cơ hội không có ai ở đây để giết chết cô đâu, tuy rằng thật lòng mà nói, tôi rất muốn làm vậy.”

“Tôi... không có ý đó...” – Thân thể Trường An suy yếu tiếng nói khàn khàn, cô nhìn thoáng qua hộp thuốc Lạc Thập Giai đặt ở đầu giường, cắn môi nói: “Tôi không uống được thuốc kháng sinh, tôi bị dị ứng.”

Lạc Thập Giai mím môi, thả mấy viên thuốc xuống đầu giường, lấy nước đưa cho cô: “Vậy thì uống nước nhé.”

Lạc Thập Giai đi lấy áo khoác của mình, Trường An thấy cô định đi, vội hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Mua thuốc hạ sốt cho cô, giờ cô thể này sẽ nguy hiểm lắm, lại dễ lây cho người khác.” – Nói xong liền bước ra đóng cửa phòng lại.

Nhìn theo bóng lưng Lạc Thập Giai dần biến mất, Trường An trầm mặc hồi lâu, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

***

Mí mắt nặng trĩu, người khó chịu, cơ thể càng lúc càng mệt mỏi, Lạc Thập Giai cảm thấy đầu hơi choáng váng, trước mắt càng ngày mơ hồ không rõ. Lạc Thập Giai lần đầu tiên tới cao nguyên, sức đề kháng của cô thể này đã được xem là rất tốt, mấy ngày qua đều không có phản ứng nghiêm trọng nào với khí hậu cao nguyên này. Nhưng sau mấy ngày qua bốn ba mệt mỏi, hơn nữa ban đêm không ngủ ngon giấc, thân thể mệt nhọc cực độ, cơ thể dần dần cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời. May là bệnh trạng không quá nghiêm trọng, uống chút thuốc là đỡ hơn nhiều.

Lạc Thập Giai không có thói quen than thở, cũng sẽ không tỏ ra yếu đuối. Ngược lại không phải là cô có thể chịu được cực khổ, đối với cô mà nói, than thở, tỏ ra yếu đuối cũng không thể giảm bớt thống khổ, vậy cần gì phải làm cho người khác lo lắng? Phải thừa nhận rằng, cá tính cô như vậy quả thực rất không tốt. Thích cạy mạnh chưa bao giờ là thói quen tốt nhưng dù sao thói quen vẫn là thói quen, một khi hình thành khó có thể thay đổi.

Năm đó Loan Phụng mang thai hơn năm tháng, Lạc Đông Hải đột nhiên nói muốn đi Ninh Hạ làm công nhân khai thác mỏ, Loan Phụng mặc dù không muốn nhưng bà không ngăn cản được, sau đó, ông không bao giờ quay trở về nữa. Lạc Thập Giai hồi còn bé lại yếu ớt hay bệnh, Loan Phụng lại thiếu tiền, bắt buộc đi bước lên con đường kia, nhiều năm như vậy, muốn nói không hận bà là điều không thể.

Khi đó Lạc Thập Giai vừa được châm cứu và cho uống xong, cô thấy đau và đáng đến rơi nước mắt, trẻ con nào biết che giấu, có gì vui buồn đều biểu lộ hết lên mặt. Nhưng lúc như vậy, Loan Phụng sẽ không nhìn được, luôn đánh cô, cũng không tiếc lời mắng chửi, uy hiếp đòi vứt cô đi. Người nhà của Lạc Thập Giai chẳng còn ai nữa, sau khi bà chết chỉ còn mỗi cô và Loan Phụng sống nương tựa lẫn nhau. Nếu Loan Phụng không cần cô nữa, vậy cô phải đi về đâu?

Kỳ thực nhiều năm như vậy, Lạc Thập Giai chưa từng hận Loan Phụng, nghĩ kỹ một chút, cuộc đời của Loan Phụng cũng là những chuỗi ngày đầy bi kịch, mà bi kịch của bà chẳng phải do Lạc Thập Giai mang đến sao? Nếu không có Loan Phụng thì cô làm sao có thể trở thành một cô bé kiên cường như thế. Dừng đôi vai gầy yếu chống lại Diêm Hàm, mưu cầu sinh tồn từ trong nguy hiểm, bảo vệ bản thân.

Chỉ là đôi khi, kiên cường quá thực sự sẽ khiến cõi lòng thấy chua xót.

Lạc Thập Giai vừa bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy ở ngoài sân phía Bắc cách đó không xa, mọi người đang cố sức đốn cái cây bị đổ ngã kia. Có rất nhiều người đến giúp, Lạc Thập Giai không tìm được Trầm Tuân và Hàn Đông. Cô liếc mắt nhìn hai lần, cuối cùng vẫn đi về phía ngược lại. Chẳng qua bước ra ngoài mua mấy viên thuốc, chắc sẽ không mất quá nhiều thời gian, lúc đó cô nghĩ như vậy.

Tuyết đã ngừng rơi nhưng tuyết đọng bên ngoài vẫn khá dày, mỗi bước đi, chân lún sâu vào trong tuyết, Lạc Thập Giai chỉ mang theo một đôi giày leo núi, mặc dù ống giày quấn chặt mắt cá chân nhưng vẫn có thể cảm giác được bàn chân lạnh lẽo. Càng đi càng không còn cảm giác.

Mới bước đi chưa được bao xa đã nghe có tiếng người gọi lại.

“Thập Giai!”

Một bóng người thờ hồn hên chạy loạn choạng đến cạnh Lạc Thập Giai. Người đến gần, Lạc Thập Giai mới nhìn rõ là Quán Tiêu Tiêu.

“Cô đi đâu vậy?” – Quán Tiêu Tiêu hỏi.

“Đi mua thuốc hạ sốt.”

“Cùng đi nhé!”

Quán Tiêu Tiêu sóng bước bên cạnh Lạc Thập Giai, chiếc áo khoác màu hồng đào cô mặc trên người càng thêm xinh đẹp tươi trẻ dưới trời tuyết trắng, khuôn mặt ửng đỏ vì lạnh nhưng lại toát ra hương vị thiếu nữ và e thẹn, cô khẽ mỉm cười, đôi mắt cong như trăng rằm, đôi tay liên tục chà xát vào nhau để chống lại cái lạnh, cô quay sang nói với Lạc Thập Giai: “Tôi cũng đi mua ít thuốc chống say. Chồng tôi hiện đang choáng váng, sổ thuốc chúng tôi mang theo hiện không dùng được.”

“Ừ.”

“Sau khi đường được thông xe thì mọi người định đi đâu?”

Lạc Thập Giai mù mờ đáp: “Cũng không biết, mọi chuyện đều do anh ấy quyết định.”

Quán Tiêu Tiêu mỉm môi cười trộm: “Trước đây cô là người quyết đoán và có chủ kiến lắm mà, không ngờ rằng bây giờ lại nghe lời như thế.”

Lạc Thập Giai nhếch môi như cười như không.

“Kỳ thực nhỏ Vân cũng rất muốn nói lời xin lỗi tới cô.” – Quán Tiêu Tiêu nói: “Khi đó cô ta xếp thứ hai trong lớp, thành tích không sao vượt qua được cô nên sinh lòng đố kỵ, muốn cô bị trừ hạnh kiểm trong giờ họp lớp nên len lén khóa WC lại. Nhưng lúc đó cô ấy thực sự không biết cô đang đun nước nóng trong phòng.”

“Chuyện qua rồi.”

Quán Tiêu Tiêu có chút ngượng ngùng cúi đầu: “Khi đó tôi thực sự rất đố kỵ với cô, ngoại hình xinh đẹp, lại thông minh, nhiều ưu điểm vậy thì ai mà không yêu cô, tôi nghĩ có lẽ nhỏ Vân cũng nghĩ như vậy. Giờ ngồi nhớ lại, việc làm năm đó quả thật quá xấu xa, dù có nói bao nhiêu lời xin lỗi đều cảm thấy không đủ.”

“Năm đó tôi cũng không biết cách làm người.” – Lạc Thập Giai nháy mắt một cái, lại nói: “Tôi cũng có phần lỗi.”

“Kỳ thực tôi vẫn cảm thấy cô rất tốt, chỉ là quá ưu tú, nhưng tôi hiểu rõ, ưu tú không phải là cái tội.” – Quán Tiêu Tiêu nói: “Sau khi quen biết Phùng Đạt, tôi đã thay đổi rất nhiều, cũng mở lòng ra nhiều hơn, con người cũng thoải mái hơn.”

Lạc Thập Giai nhớ tới người đàn ông nhả nhện không mấy thu hút kia, lại cảm thấy thói đời oanh liệt có lẽ sẽ khắc sâu mà bình thản thông dong lại càng yên ổn.

“Ai chẳng có khoảng thời gian bốc đồng.”

Quán Tiêu Tiêu nhìn sang Lạc Thập Giai, trong mắt có cảm kích cũng có kính phục: “Cô dường như luôn bình tĩnh chừng chặc như vậy.”

“Vậy ư?” – Lạc Thập Giai thấp giọng nỉ non.

Không chừng chặc thì khó mà sống tiếp được, cô buộc phải chừng chặc.

“Cô và Trầm Tuần kết hôn nhất định phải gửi thiệp mời đến mọi người đó.”

Lạc Thập Giai cười cười, không trả lời.

Xe của Lạc Thập Giai bị di chuyển đến chỗ khác, đậu ở chỗ khá xa, hai người đều đi mua thuốc, tiện dẫn theo Quán Tiêu Tiêu, lúc cô lái xe cảm thấy hơi hoa mắt, những hình ảnh trước mặt cứ hóa thành cái bóng rồi xếp chồng lên nhau, luôn không nhìn rõ cảnh vật phía trước. Lạc Thập Giai lái xe, đầu nóng muốn nứt ra, không nhìn được sực sực nữa.

“Cô bị cảm hả?” – Quán Tiêu Tiêu lo âu nhìn Lạc Thập Giai: “Ăn mặc mỏng manh quá, mua thuốc nhanh còn quay về nghỉ ngơi.”

Lạc Thập Giai cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, quay sang nhìn cô cười cười: “Tôi không sao.”

...

***

Lạc Thập Giai quay về nhà nghỉ thì đám đàn ông đã dời xong cái cây đổ ra chỗ khác, cũng thu dọn xong đồng gạch vụn do tường đổ.

Lạc Thập Giai bước theo sau lưng bọn họ đi lên lầu, bọn họ nói chuyện rôm rả suốt đoạn đường nên không nghe rõ chuyện đang xảy ra ở trên lầu. Đợi đến khi cô đi tới gian phòng của Trường An thì mới phát hiện cửa phòng đang mở.

Cô cất thuốc vào túi, đang định đi vào thì thấy Hàn Đông đã bế ngang Trường An nhấc lên khỏi giường. Trường An hôn mê chẳng biết trời đất gì, đầu ngã ngửa ra sau, tay vô lực buông xuôi xuống, cô ta nằm trong lòng Hàn Đông chẳng khác nào một con búp bê vô hồn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” – Lạc Thập Giai giật mình, chẳng phải lúc cô đi vẫn còn ổn sao?

Hàn Đông lo lắng, trong phòng Trầm Tuần nhanh tay dọn dẹp đồ của Trường An. Lạc Thập Giai đứng ở cửa như con ngốc, tình hình này thấy thế nào cũng rất kỳ quái.

Lúc này có lẽ Hàn Đông quá sốt ruột, cau mày oán giận: “Tôi đã dặn đi dặn lại là không được rời khỏi rồi mà?!”

Mặc dù không bị điểm danh nhưng Lạc Thập Giai biết đang nói cô.

Không chờ cô lên tiếng giải thích, Trầm Tuần đã nhanh chóng lên tiếng trước: “Không nên trách cô ấy, chuyện này không liên quan đến cô ấy.”

“Trường An là em gái duy nhất của Trường Tri.” – Hàn Đông nói: “Cho dù Trường Tri có đáng trách, Trường An cũng vô tội.”

“Chuyện lần trước chúng tôi chưa từng nhắc lại không có nghĩa trong lòng không oán giận.” – Trầm Tuần mặt lạnh lùng, không thay đổi nói: “Một đổi một cũng coi như công bằng.”

Lạc Thập Giai biết Trầm Tuần đang cố ý bao che cho cô, nhưng cô hoàn toàn chẳng thấy vui vẻ gì.

Đúng vậy, bọn họ trở lại, thấy Trường An hôn mê, mà cô lại không có mặt ở phòng. Dù nghĩ sao cũng thấy cô có ý đồ. Nhưng Trầm Tuần chẳng hỏi han lấy một câu, cứ thẳng thừng phán định là cô có ý. Cái cảm giác không được tin tưởng này như con dao giầy xéo trong lòng, Lạc Thập Giai cảm thấy cực kỳ đau lòng.

“Ông chủ Hàn.” – Về mặt Lạc Thập Giai dần dần trở nên lạnh lùng, ánh mắt xa lạ ngày càng rõ ràng: “Coi như tôi giết chết cô ta thì cũng đáng đời cô ta mà thôi, lần trước vì cô ta mà tôi xem chết, chính anh bảo cô ta trốn tôi, sợ tôi gây khó dễ cho cô ấy, tôi biết rõ nhưng tôi có nói câu nào không?”

Lạc Thập Giai đưa mắt nhìn sang chỗ khác, cố che giấu thất vọng trong ánh mắt nhưng cảm giác thất vọng này vẫn theo máu chảy về tim cô, rồi lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trong người. Khi chẳng xảy ra chuyện gì, Hàn Đông luôn cẩn thận tỉ mỉ lo lắng cho cô, lần nào cũng là người đầu tiên hỏi han cô, Lạc Thập Giai không có anh chị, suốt đoạn đường này luôn thật lòng xem Hàn Đông như là anh ruột của mình, thế nhưng khi gặp chuyện không may thì cảm giác sơ không bằng thân này khiến cô thất vọng đau khổ.

Lạc Thập Giai lại tiếp tục nói, khẩu khí không hề che giấu về thất vọng: “Đúng vậy, cô ta là em gái anh, là em gái của Hàn Trầm. Hai người luôn che chở bảo bọc cô ta, cho dù tôi là người qua đường không chút liên quan, nhưng tôi cũng là một con người.”

Lạc Thập Giai lôi bịch thuốc vừa mua còn cất trong túi ra, thậm chí bên trên còn toát ra hơi lạnh băng của tuyết, cô ném mạnh túi thuốc lên mặt Trầm Tuần không chút lưu tình.

“Trầm Tuần, không có một đổi một.” – Lạc Thập Giai nói rành rọt từng chữ một: “Tính mệnh của Lạc Thập Giai này, cho dù mười Trường An cũng không đủ bồi thường.”

Lạc Thập Giai cực kỳ tức giận, ném túi thuốc xong liền quay lưng bỏ đi mất dạng.

Tất cả biến cố này làm cho Hàn Đông không nén được giận. Từng câu từng chữ thốt ra từ miệng Lạc Thập Giai đã từng bước ép sát làm cho một người như Hàn Đông cũng không kim được thấy hồ thẹn.

Trầm Tuần nhặt túi thuốc rơi trên đất lên, khế đặt lên tủ đầu giường trong phòng.

“Anh đưa Trường An đến bệnh viện đi.” – về mặt Trầm Tuần cũng không quá giọng gào, thấp giọng nói: “Tôi sẽ đi tìm cô ấy.”

“Trầm Tuần.” – thấy Trầm Tuần phải đi, Hàn Đông không nhịn được gọi anh lại: “Xin lỗi, tôi không có ý trách lượt sư Lạc, chỉ là tôi sốt ruột quá, nói năng thiếu suy nghĩ.”

Trầm Tuần cup mắt, bóng mi phủ lên hốc mắt làm người đối diện không thấy rõ tâm tình trong mắt anh lúc này.

“Cô ấy không giận anh.” – Trầm Tuần dừng một chút: “Cô ấy giận tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Luật sư Lạc làm tôi thấy rất xấu hổ.” – Hàn Đông nhẹ thở dài một hơi: “Tôi đã quá thiên vị, chỉ biết nghĩ cho người nhà của mình mà không chú ý đến cảm nhận của người xung quanh, tôi cho rằng Trường An vẫn còn nhỏ nên luôn nghĩ mình cần bảo vệ cô ấy, mà tôi lại quên mất luật sư Lạc cũng chỉ lớn hơn cô ấy có một tuổi, luật sư Lạc cũng có cảm nhận riêng của cô ấy, tôi không nên buộc cô ấy phải lo lắng và bao dung cho mọi hành vi của Trường An giống như chúng ta.”

Về mặt của Hàn Đông hơi phức tạp. Anh vốn là người thiện lương, suy nghĩ đơn giản, mồ côi cha từ nhỏ, giờ lại gà trống nuôi con, cuộc sống như vậy đã tạo thành thói quen chăm sóc cho người khác, người cũng già dặn trước tuổi. Tuy Lạc Thập Giai không nói gì nhưng Trầm Tuần có thể cảm nhận được cô rất thích người “anh trai” này.

Trầm Tuần từ đầu đến cuối đều không nghĩ ra bản thân mình đã làm gì sai trong chuyện này, cũng nghĩ không ra lỗi của Hàn Đông ở chỗ nào, càng không nghĩ ra Lạc Thập Giai có lỗi ở đâu, thế nhưng nếu như chẳng ai trong số họ sai thì có sao cục diện lại thành thế này.

“Mau đưa Trường An vào viện đi.” Trầm Tuần mở cửa phòng ra, để Hàn Đông dễ dàng bế Trường An ra ngoài.

Hàn Đông cầm chìa khóa xe, sợ Trường An bị lạnh, anh quấn thêm rất nhiều quần áo cho cô, ngoài trừ bộ đồ đang mặc trên người, còn quấn thêm một cái áo khoác rất dày lên người Trường An, chiếc áo khoác được may bằng chất liệu trơn, anh cố hết sức mới ôm được cô, hơn nữa mặc rất dày, động tác của Hàn Đông hơi nặng nề, vừa định ôm Trường An ra ngoài lại không cẩn thận để đầu Trường An va phải bờ tường.

Có lẽ cú va chạm khá mạnh, Trường An vốn đang hôn mê bất tỉnh cũng cảm thấy đau mà mở mắt ra.

“Anh Hàn...” – Cô mở to đôi mắt mê man nhìn về phía cửa: “Trầm Tuần...”

Thấy cô tỉnh, hai người đều sững sốt.

Trường An khó chịu giật giật, giọng nói rất khàn, người cũng rất yếu: “Cô ấy đâu?”

“Ài?”

“Lạc Thập Giai.”

Trường An sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt nẻ, hình dáng hết sức tiều tụy. Hàn Đông sợ mâu thuẫn giữa hai người càng nhiều, vội vã lên tiếng dỗ dành: “Cô ấy không phải cố ý, cô ấy đi toilet, em đừng đoán mò nữa.”

Trường An hơi nghi hoặc: “Không phải đi mua thuốc cho em sao?”

“Mua thuốc?” – Hàn Đông hỏi: “Chẳng phải có thuốc sao?”

“Em không uống được kháng sinh, em bị dị ứng.”

Lời của Trường An làm cho Trầm Tuần vẫn đứng trầm mặc bên cạnh giật mình, bàn tay anh càng nắm chặt. Anh đập mạnh cửa một cái, xoay người định xông ra, mới vừa bước ra cửa phòng một bước thì suýt nữa đụng phải Quản Tiêu Tiêu đang tìm tới.

Quản Tiêu Tiêu cũng hoảng sợ khi nhìn thấy anh đột ngột xông ra, xem chút đánh đổ bình nước nóng đang cầm trên tay, cô vuốt ngực cho thuận khí: “Anh chạy đi đâu mà vội vàng vậy? Suýt chút hù chết tôi rồi.”

Trầm Tuần không có thời gian ở lại đây lâu, vẫn chưa kịp nói câu “Xin lỗi” thì lại nghe Quản Tiêu Tiêu nói: “Thập Giai không khỏe, tôi thấy mắt cô ấy hơi sưng, thỉnh thoảng còn choáng váng đầu, tôi nghĩ chắc cô ấy bị say độ cao, lúc này còn liên tục hắc xì nữa, nên sợ cô ấy bị cảm.”

Cô lại lấy một bình thuốc nhỏ trong túi ra đưa cho Trầm Tuần: “Đây là thuốc chống say.” – lại đem bình nước nóng trên tay đưa vào tay anh, lên tiếng nói đùa: “Đưa bình nước nóng này cho cô ấy, tôi còn thiếu cô ấy nhiều nước nóng lắm.”

...

Trầm Tuần đột nhiên nhớ lại biểu tình thất vọng và bất lực lúc Lạc Thập Giai nổi giận.

Một khắc kia, thứ cô muốn chẳng phải sự che chở vô điều kiện mà là sự tín nhiệm và tin tưởng cô sẽ không làm thương tổn Trường An. Tín tưởng nhân phẩm của cô, tin tưởng mỗi một câu nói của cô, chỉ ít anh nên chờ cô giải thích...

Nhưng phản ứng của anh lại ngu xuẩn như vậy. Trước đây có người nói, yêu nhau dễ ở chung khó, Trầm Tuần đều cảm thấy câu này hoàn toàn sai. Nếu

như hai người thực sự yêu nhau, bất luận thế nào đều vì người mình yêu mà nhân nhượng nhường nhịn lẫn nhau, thì sao lại xa nhau?

Nhưng hôm nay rốt cuộc anh đã hiểu rõ, ngăn cách giữa hai người họ không ngừng bỏ qua nhau nhiều năm như vậy, không chỉ là đau khổ cho số phận an bài, mà còn có sự khác biệt rất lớn trong tính cách của hai người.

Tựa như cho đến giờ phút này, Trầm Tuân cũng không biết nên làm thế nào để sống chung với Lạc Thập Giai, mới không đẩy cô ra xa.

Bình nước sôi và thuốc trên tay làm Trầm Tuân rơi vào trầm tư, chỉ trong một cái chớp mắt, cả người như bị đông cứng đến mức không nhúc nhích được, tim như bị đâm khoét và gió lạnh đang tràn vào từ vết rách đó.

Anh muốn đi tìm cô, muốn nói cho cô biết rằng, anh không biết vì sao, sự cẩn thận của anh, sự tri độn ngu xuẩn của anh, tất cả chỉ vì anh quá sợ mất cô mà thôi. Trầm Tuân lại nhét bình nước và thuốc ngược vào tay Quán Tiêu Tiêu, phóng xuống lầu, động tác nhanh như chớp, chưa tới hai giây sau đã mất hút khỏi tầm mắt của Quán Tiêu Tiêu.

Trầm Tuân mới vừa lao ra khỏi cửa nhà nghỉ thì đụng phải bà chủ nhà đang thờ hồng hộc từ ngoài sân chạy vào.

Bà thờ dốc, vừa nhìn thấy Trầm Tuân liền chạy vội lại kéo tay anh: “Cậu Trầm! Không xong rồi. Cái cô họ Lạc đi cùng với cậu, cô ấy vừa té xỉu ngoài kia.”

Trầm Tuân bị bà nắm chặt tay áo không buông, không biết là khí trời quá lạnh hay là bị chấn động bởi lời nói của bà chủ, đầu óc anh hoang mang không thể tiếp nhận được chuyện đang diễn ra.

Một lát sau, cuối cùng anh cũng kịp phản ứng. Chờ anh định thần lại, anh vội vã đến mức xém chút nữa hù dọa bà chủ nhà nghỉ.

“Cô ấy đâu rồi? Hiện cô ấy đang ở đâu?”

“Tôi vừa mới hay tin thôi... có người... có người đưa cô ấy về rồi...”

...

Lạc Thập Giai giận dữ bỏ chạy ra ngoài, vừa chạy được một đoạn trên con đường đầy tuyết, trong hoàn cảnh trời băng đất tuyết và khuôn mặt không còn độ ấm cũng dần dần tắt con tức giận đang bùng phát trong người.

Trầm Tuân che chở cô là sai sao? Anh không sai, chỉ là anh dùng cách của anh để chờ đợi cô mà thôi. Ngẫm lại, con tức giận của cô cũng rất ngang ngược, nhưng cô cảm thấy cõi lòng mình đau đớn. Cảm giác này tựa như bạn trồng một cây táo thể nhưng người khác lại cho bạn trái lê, hai loại đều ngọt mất như nhau nhưng mùi vị khác nhau rất xa.

Lạc Thập Giai chạy một hồi, người càng lúc càng uể oải, trước mắt mờ hồ không còn nhìn rõ nữa. Hơn nữa nhiệt độ chênh lệch giữa cơ thể đang nóng hầm hập và nhiệt độ lạnh băng của tiết trời càng lúc càng chênh lệch, Lạc Thập Giai nghĩ, dù sao cũng đi ra ngoài rồi, thôi thì cứ đi mua vài liều thuốc về uống đã.

Lạc Thập Giai cũng không nhớ rõ bản thân mình đã té xỉu như thế nào. Đợi đến khi cô tỉnh lại, cô đã nằm trên lưng Trầm Tuân.

Kỳ thực một khắc kia cô đã không còn chút sức nào, mờ to đôi mắt mờ mịt, chỉ nhìn thấy mạch máu nơi cổ và tóc nơi ót Trầm Tuân. Tại anh ửng đỏ vì lạnh, người mặc áo dày, Lạc Thập Giai nghe thấy tiếng thờ dốc ồ ồ của anh, mỗi một bước đi đều rất nặng.

Bất giác, nước mắt Lạc Thập Giai rớt xuống. Lọt vào trong cổ áo Trầm Tuân, chắc lạnh thấu tim gan.

“Tỉnh rồi à?” – Trầm Tuân xóc cô dậy lên trên lưng: “Có khó chịu lắm không? Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Không cần.” – Lạc Thập Giai vừa nghe thấy anh nói liền nổi giận, chẳng biết cái kiểu cách cãi bướng từ đâu sinh ra: “Anh cứ đưa Trường An đi là được rồi.”

Thế nhưng, trong giọng của Trầm Tuân vẫn rất lo lắng và khẩn trương, không vì hành vi ngang ngược vừa rồi của Lạc Thập Giai mà vui đi hoặc rối loạn, anh vẫn bình thản, bước từng bước một về phía trước. Một lúc lâu mới trầm giọng nói: “Lạc Thập Giai, đừng nói những lời anh không không muốn nghe.”

Giờ khắc này Lạc Thập Giai cũng buồn bực nhiều hơn, lá gan cũng lớn ra, Trầm Tuân có làm thế nào thì cô cũng giãy đành đạch lên chống lại, hai tay cô chống vào vai Trầm Tuân, hít một hơi sâu rồi lại mạnh mẽ: “Anh không muốn nghe cái gì? Em cứ nói đấy, thì sao?”

Vừa nói, vừa vung tay đập anh bôm bốp, dùng dằng dỗi nhẩy xuống: “Thả em xuống, ai cần anh cồng, em không dám nhận.”

Tay của Trầm Tuân giữ chặt lấy hai chân của Lạc Thập Giai, mặc cô ngo ngoáy trên lưng anh, hai người vẫn chầm chậm bước đi trong trời tuyết, bước chân hơi loạng choạng, đột nhiên Trầm Tuân đứng lại, không nhúc nhích, đẩy cô lên trên lưng, người cũng bốc lửa vì giận.

Thái độ của anh quá nghiêm nghị, thanh âm thoáng chốc lại cao hơn mấy độ, nghiêm nghị và đầy uy hiếp.

“Lạc Thập Giai, em đang hoảng một chút cho anh!” – Trầm Tuân ngừng hai giây: “Đợi anh cồng em về rồi em muốn quậy sao cũng được.”

Thấy Trầm Tuân nổi giận quát to như vậy khiến Lạc Thập Giai sững sốt, cơn tức chất đầy trong bụng không có chỗ phát, tức giận đến mức bất thành linh hết lên một tiếng rồ to, rồi cúi xuống ôm chặt lấy cổ anh. Hận không thể đè anh đẹp lẹp chết quách đi cho rồi. Kỳ thực do sức khỏe cô lúc này quá yếu, ôm chặt lấy cổ Trầm Tuân như vậy chẳng những không đè chết được anh mà ngược lại còn rất ấm áp.

Trầm Tuân bị hành động như trẻ con của cô khuấy động, cơn tức trong bụng cũng bốc hơi bay biến. Chỉ cảm thấy đoạn đường này tựa hồ chẳng lạnh như băng nữa, mà còn thấy ấm áp và ngọt ngào. Hai người cứ vậy đi một đoạn từ khu dân cư đến bãi đậu xe.

Trầm Tuân mới vừa đi tới chiếc xe của Lạc Thập Giai đang đậu ở ven đường thì Hàn Đông và Quân Tiêu Tiêu đã đi tới trước mặt bọn họ. Hai người đó vốn dĩ đã đi lên xe, nhìn thấy hai người bọn họ đi tới, lại xuống.

Lạc Thập Giai giằng co một hồi cũng chẳng còn chút sức lực nào nữa, người mệt mỏi rã rời, sau đó im lặng ngã lên trên lưng Trầm Tuân không nhúc nhích. Trầm Tuân đặt Lạc Thập Giai vào ghế phó tài, tìm bình đường khí đưa cho cô hít thở. Cô đưa mắt liếc nhìn Trầm Tuân, không lên tiếng, ngoan ngoãn hít đường khí.

“Xảy ra chuyện gì?” – Thấy sắc mặt Lạc Thập Giai cũng trắng bệch, Hàn Đông bước qua hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế? Vừa rồi thấy bà chủ nhà nghỉ hét ha hét hải làm chúng tôi cũng hoảng hồn.”

Quân Tiêu Tiêu cũng đã đi tới: “Thập Giai thấy khó chịu ở đâu? Mau đi đến bệnh viện khám xem thế nào nhé, tôi cũng đi cùng.”

Trầm Tuân trầm mặc ngồi trên ghế tài, cúi đầu cài dây an toàn.

“Đi ra ngoài.” – Trầm Tuân lạnh lùng nói.

“Cái gì?” - Trầm Tuân hét lên làm Hàn Đông và Quân Tiêu Tiêu đều giật mình sững sốt.

“Đi ra ngoài!”

Trầm Tuân nổi giận, hai người trầm mặc ra khỏi xe. Mặc dù có rất nhiều chuyện muốn hỏi nhưng đều nuốt ngược vào bụng.

Trầm Tuân nổ máy xe, nhấn cần ga một cái, một làn khói trắng tỏa ra sau đó chiếc xe dần biến mất dạng.

Trường An và Lạc Thập Giai đều được đưa vào trong trạm xá cấp cứu, hai người vốn bất hòa thì ngược lại lúc này vì đồng bệnh tương liên mà sinh đồng cảm và giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau xếp hàng, cũng không tỏ ra lại đối chọi gay gắt.

Tuyệt càn rơi đầy đặc, người tới khám bệnh cũng nhiều... Có bệnh mới biết được tình nghiêm trọng của chứng say độ cao đáng sợ đến mức nào, vài người được đưa vào cấp cứu. Tiếng kút kít phát ra từ những chiếc bánh xe giường bệnh được đẩy tới đẩy lui không ngừng vang lên, cũng khiến cõi lòng hoang mang hốt hoảng.

Trường An và Lạc Thập Giai bị phân đến hai phòng bệnh khác nhau, hai người đều phải nhập viện theo dõi một đêm.

Lạc Thập Giai nằm ngủ trên giường bệnh, chiếc giường kê sát vách là một cặp vợ chồng, người chồng luôn ngồi bên cạnh chăm sóc vợ mình, tuy rằng không nói lời nào nhưng bầu không khí thực sự ấm áp. Lạc Thập Giai nhìn gia đình người ta rồi lại quay đầu nhìn cảnh tượng của mình lúc này, thấy trống vắng thê lương.

Trầm Tuân chắc đang đi làm thủ tục, đã đi hơn mười phút rồi vẫn chưa quay lại. Ai biết được có phải anh tiện đường ghé thăm Trường An rồi không? Nghĩ như vậy, Lạc Thập Giai đã cảm thấy lòng trống rỗng chẳng chút cảm xúc gì nữa.

Lúc Trầm Tuân quay trở lại, trên tay còn cầm một nắm giấy tờ, anh lấy một bình nước nóng đặt ở bên cạnh giường bệnh của Lạc Thập Giai, tìm ghế ngồi xuống.

“Bệnh tình không nghiêm trọng lắm, phải chú ý nghỉ ngơi. Phòng chừng ngày mai là có thể xuất viện.”

“Ừ.” – Lạc Thập Giai nhẹ giọng đáp lời, trầm mặc một hồi lại không nhịn được nói: “Anh vừa đi đâu vậy?”

“Xếp hàng đóng viện phí.”

Lạc Thập Giai nhớ lại khung cảnh đông đúc ở bên ngoài trạm xá lúc này, ngẫm lại đêm nay cũng không mấy yên ả.

Không ngờ hai người lại có thể bình tĩnh nói những lời này, tuy đã qua nhiều năm nhưng thật ra mỗi khi quay đầu nhìn lại, Lạc Thập Giai đều cảm thấy khó mà tin được.

“Tại sao anh lại nói như vậy?” – Lạc Thập Giai cũng là lần đầu tiên trái lòng, nhớ ra từng cái gai đang ghim chặt trên trái tim mình ra, cô lại hỏi: “Vì sao ngay cả anh cũng không hỏi em?”

Trầm Tuân nhìn Lạc Thập Giai, cúi đầu, thanh âm cũng thấp xuống: “Nếu anh không che chở cho em thì em sẽ bỏ chạy mất.”

Đáp án này của Trầm Tuân khiến Lạc Thập Giai dở khóc dở cười: “Anh là ác thú hay quỷ dữ? Có sao em nhìn thấy anh lại bỏ chạy?”

Trầm Tuần khổ sở cười, tựa hồ đang hỏi lại Lạc Thập Giai: “Anh cũng rất muốn biết đáp án của câu hỏi đó.”

Lạc Thập Giai nhìn về mặt chẳng biết phải làm sao của Trầm Tuần, lòng lại thấy chua xót. Cô hít một hơi, cổ kim nén cơn ghen tuông đang dâng lên chóp mũi.

“Em không chạy.” – Lạc Thập Giai còn muốn nói gì đó, nhưng dù có hứa hẹn nhiều hơn nữa thì cô vẫn không thể làm được, nói cũng không có ý nghĩa, chỉ lặp lại một lần nữa: “Em sẽ không chạy nữa.”

...

Lạc Thập Giai mệt mỏi uể oải suốt mấy ngày, hiếm khi có được giấc ngủ ngon thế này, Trầm Tuần cả ngày đều thấp thòm bất an, tận đến khi Lạc Thập Giai ngủ, rốt cuộc cũng thở dài một hơi.

Vào trong khu vực hút thuốc, đang trầm tư suy nghĩ thì quản lý Vương của khu mỏ gọi điện thoại tới.

“...”

“Vừa nhận được vài tin tức thế này, chẳng khác nào vớ được than sưởi trong ngày đông.” – Quản lý Vương nhẹ thở dài một hơi, khuyên Trầm Tuần: “Tôi biết cậu không nỡ bỏ, tôi cũng không nỡ, thế nhưng Trường Tri bỏ trốn rồi, chúng ta không có tiền bồi thường sẽ bị họ kiện.”

Thuốc lá trên tay Trầm Tuần còn đang cháy, mùi vị nicotin xoáy trong khoan mũi. Trầm Tuần đi di đập tắt điếu thuốc, hỏi quản lý Vương: “Người ta đã biết chuyện xảy ra trong khu mỏ của chúng ta chưa?”

“Biết, chủ tịch huyện đã cử người đến.” – Quản lý Vương lại căn dặn Trầm Tuần: “Cậu mau tới đây đi, chủ tịch huyện nói ông chủ đó sẽ đến Ninh Hạ vào cuối tuần, muốn gặp mặt bàn chuyện với cậu đấy.”

Trầm Tuần từ đầu đến cuối chẳng nói gì, quản lý Vương biết sự do dự của anh, nói tiếp: “Chuyện đã xảy ra rồi, dù sao trước đây cũng đã đầu tư hết mấy trăm tệ. Thế nhưng giờ rơi vào tình cảnh này, có thể rút ra nguyên vẹn cũng là may mắn. Hiện tại người chịu trách nhiệm chỉ có hai chúng ta, trong mỏ đã không còn tiền rồi, đây là cơ hội duy nhất.” – Quản lý Vương nhẹ thở dài một hơi, chầm rãi nói: “Trầm Tuần, tôi không muốn ngồi tù.”

Quản lý Vương nói đến như vậy, Trầm Tuần cũng rất rõ ràng. Ngược như bị đè nặng, từ lúc trong mỏ xảy ra chuyện không may, đến chuyện Trường Tri cuốn tiền biến mất, bao nhiêu biến cố cứ liên tục đổ xuống làm cho Trầm Tuần cảm thấy uể oải.

“Tôi biết rồi.” – Trầm Tuần cuối cùng trả lời quản lý Vương: “Cuối tuần tôi sẽ tới Ngõ Trung.”

***

Trầm Tuần trở về phòng bệnh thì thấy Lạc Thập Giai đã tỉnh lại.

“Sao chưa ngủ?” – Trầm Tuần đi tới chỉnh chăn cho Lạc Thập Giai, dịu dàng căn dặn: “Đi ngủ sớm một chút.”

“Anh về nhà nghỉ ngơi đi. Ở đây không có chăn mền, cho dù có bật lò sưởi cũng còn rất lạnh.”

“Sức khỏe anh vốn tốt mà.” – Trầm Tuần mở giường xếp ra, lôi chăn trong tủ phòng bệnh ra.

Anh nghĩ một chút lại nói với Lạc Thập Giai: “Khi nào em xuất viện thì chúng ta lập tức lên đường đi Ninh Hạ.”

“Chẳng phải Hàn Đông nói muốn đi Trịnh Châu?”

“Không đi nữa.” – Trầm Tuần khẽ mấp máy môi nói, lần đầu tiên chủ động nhắc đến hoàn cảnh khó khăn của mình với Lạc Thập Giai.

“Năm ngoái anh và Trường Tri cũng nhau hùn vốn mở một mỏ khoáng, tất cả tiền kiếm được bao năm qua đều đổ hết vào đây, cách đây không lâu, mỏ khai thác xảy ra chuyện, công nhân làm việc trong đó thì chết còn Trường Tri lại mất tích, tiền vốn công ty cũng không thấy đâu.”

“Anh đang hoài nghi Trường Tri cuốn tiền bỏ chạy?”

“Không hoài nghi.” – Trầm Tuần bất đắc dĩ nói: “Là xác định. Chỉ có anh và cậu ấy được phép điều động tiền vốn công ty, không phải anh thì chính là cậu ấy.”

Tuy rằng Lạc Thập Giai đã biết tình hình khu mỏ từ Hàn Đông, nhưng lúc này nghe Trầm Tuần nói ra, cảm xúc lại mâu thuẫn, càng hiểu sâu càng thấy đau lòng.

“Mất bao nhiêu tiền?” – Lạc Thập Giai vô thức bắt đầu nhắm tính đến khoảng tiền tiết kiệm của mình.

Trầm Tuần cười cười: “Hiện tại có người muốn mua giếng mỏ của anh, nhân lúc cháy nhà đi hỏi của, cái giá đưa ra tương đối thấp nhưng cũng đủ bồi thường. Trước mắt cứ đi đàm phán với họ xem thế nào. Nếu như giá cả được thì bán.”

Chương 31

Bọn họ chính thức lên đường rời khỏi trấn Tây Hải vào ba ngày sau. Mấy ngày qua ở trấn Tây Hải quả thực quá giầy vò, nặng nề. Lạc Thập Giai và Trương An phải nằm viện mấy ngày, sức khỏe suy sút, cũng may hiện tại đã bình phục.

Trầm Tuấn và Hàn Đông cũng không mấy thuộc đường đi từ trấn Tây Hải đến Ngô Trung tỉnh Ninh Hạ, Hàn Đông chạy một hồi thì nhầm đường, rõ ràng là phải đi về hướng Đông Bắc, kết quả con đường đó càng đi càng xa, cuối cùng hai chiếc xe đều bị lạc ở giữa núi.

Khi nhìn thấy trên bảng chỉ dẫn phía trước hiện chữ “Chào mừng bạn đến Tam Cúc”, nhắc nhở bọn họ đã đi đến Cam Túc, thì những thứ khác đều rất mơ hồ.

Khác với phụ nữ, cái tật của bọn đàn ông khi lái xe chính là luôn tự tin vào khả năng nhận định phương hướng và phán đoán đường chính xác của mình, nhất là những tài xế lão làng như Hàn Đông và Trầm Tuấn.

“Làm sao bây giờ?” – đôi mắt nhìn ra xa, trước mắt chỉ có núi và núi, cây cối mọc thành bụi, cho dù đang mùa đông thế nhưng ở đây vẫn phủ một màu xanh biếc, có núi trọc vách đá, đất đai cằn cỗi.

Trầm Tuấn nhìn thoáng qua bảng chỉ dẫn, vẻ mặt không thay đổi gì, vẫn tự kiểm chế và bình tĩnh như cũ: “Bảng đồ chỉ dẫn đường của tôi đã lâu rồi không cập nhật phiên bản mới, không theo kịp đã phát triển giao thông, đừng vội, chỉ cần đi qua đoạn núi này là có thể tìm được đường.”

“Vậy đi đường nào để ra?”

“Quay lại đường cũ đi.”

Bốn người họ lại quay lại con đường cũ, nhưng vẫn không ổn, Hàn Đông nhìn thoáng qua đường núi phức tạp: “Chắc lại đi nhầm đường rồi, lần đường thứ hai mới đúng, chúng ta rẽ quá rồi.”

“Hiện tại chúng ta đang ở đâu?” – Lạc Thập Giai hỏi.

“Không biết.” – Hàn Đông đốt điều thuốc, hơi cảm phần dựa vào xe hút thuốc.

Trầm Tuấn còn đang đưa mắt nhìn xung quanh, quan sát địa thế. Một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Bên kia có mấy hầm mộ, hiện giờ đều khóa rồi, chắc có người đang khai thác ở trong đó.”

“Hay là chúng ta đợi thêm chút nữa xem sao, hầu hết hầm mộ đều có người ở bên ngoài trông coi, phòng ngừa có người đến chôn chĩa.” – Trầm Tuấn nói: “Ồ đây chắc chắn có người.”

Tình huống há miệng chờ sung thế này, lại còn ở nơi hoang dã không một bóng người thì chẳng ai đồng ý, bọn họ chỉ nghỉ ngơi một lát, sau đó tiếp tục lên đường.

Lái xe chạy một hồi, chừng hai tiếng, vòng qua vài ngọn núi, bọn họ lại quay về đường cũ.

Chỉ là lần này, ông trời không bạc đãi bọn họ, quả nhiên Trầm Tuấn đoán đúng, có người đang khai thác mỏ ở đây, cho nên thật sự có người đến.

Ban đêm, sắc trời mờ ảo không tới không sáng, xa xa đã nhìn thấy chỗ bọn họ dừng xe đậu lúc này có đậu một chiếc xe công nông cũ kỹ, ngay cả biển số cũng không có. Ba người đàn ông đang khiến đá lên thùng xe, cẩn thận di chuyển từng chút một dúi vào thùng, đó là một phiến màu vàng trắng.

Hàn Đông tiên phong bước lại, chìa gói thuốc ra mời ba người họ. Sự xuất hiện của anh làm cho ba người họ đều giật mình, dừng tay.

“Chào người anh em, chúng tôi bị lạc đường, chạy lòng vòng cả nửa ngày trời vẫn không tìm được đường ra, gặp người anh em ở đây thật may quá, có thể chỉ đường ra giúp không?”

Ba người kia sau khi nghe rõ mục đích của Hàn Đông mới tựa hồ thở phào một hơi, người đàn ông cao nhất trong đó lên tiếng trả lời bằng tiếng phổ thông: “Quần núi này được chúng tôi gọi là núi mê hồn, là vùng giao nhau của mấy dãy núi, mỗi đường xuống núi và lên núi đều giống y nhau, hầu hết người vùng khác đều không đi qua đường này.”

Hàn Đông nhìn thoáng qua tảng đá hoa cương trên xe, làm bộ hỏi: “Mấy anh làm nghề khai thác mỏ hả?”

“Ừ.” – Gã kia lại nói: “Núi này có nhiều điểm mỏ đá, chúng tôi đến khai thác kiếm chút cháo chút cơm.”

Hai người khác khiêng hòn đá lên, ba người lại đi về phía bên hầm mỏ. Gã đàn ông nói chuyện với Hàn Đông khi này quay đầu lại nói: “Chúng tôi chuyển thêm hai tầng đá nữa sẽ lên đường, mọi người cứ quay lại xe ngồi chờ, lát nữa đi theo chúng tôi ra ngoài.”

...

Mấy gã đàn ông đó đi rồi, Hàn Đông đang chuẩn bị quay về xe ngồi, Trầm Tuần bỗng lên tiếng gọi anh lại. Lạc Thập Giai và Trường An thấy Trầm Tuần ngập ngừng, cũng dừng lại, ba người đều tỏ ra kinh ngạc.

“Sao vậy?”

Trầm Tuần chà xát vụn đá còn dính trên tay: “Loại đá hoa cương này giống như đá bạch ngọc, màu sắc hoa văn đều rất giống, chỉ là tỉ lệ hơi kém.”

“Đá bạch ngọc?” – Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua tảng đá vàng vàng trên xe tải, nghi ngờ hỏi: “Rất có giá sao?”

Sắc mặt Trầm Tuần hơi nghiêm túc: “Đá bạch ngọc là một loại đá hoa cương, hiện tại đá hoa cương được sử dụng rất nhiều trong xây dựng, để không phá hỏng hoa văn tự nhiên của đá, cần khai thác những tảng đá lớn. Hầu hết đều sử dụng công nghệ cắt tảng.” – Trầm Tuần nhìn thoáng qua mấy thợ mỏ ở phía xa xa: “Nhưng bọn họ lại khai thác đá tảng, Việc khai thác này rất nguy hiểm, hơn nữa không thể khai thác được diện tích lớn.”

Rốt cuộc Lạc Thập Giai cũng hiểu được ý của Trầm Tuần: “Ý anh là bọn họ khai thác lậu?”

“Tôi...”

Trầm Tuần vẫn chưa kịp nói hết, Lạc Thập Giai đã nhìn thấy có ba người đang lén lút đi lại.

“Trầm Tuần! Cẩn thận!” – Trường An hô to một tiếng, nhắc nhở Trầm Tuần. Anh vừa quay đầu lại, nhanh nhẹn tránh được một người đang vung tay đánh lén.

“Trầm...” – Lạc Thập Giai lo lắng gọi tên Trầm Tuần, lời còn chưa nói ra khỏi miệng, cổ đã bị người phía sau đè ép. Một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh đang dùng tay siết cổ cô, cổ họng trong nháy mắt đau nhức. Gã đàn ông này kéo lê cô đi, cô cố sức vung tay chân giãy ra, trên mặt đất hiện lên vết hỗn loạn đan xen.

Giờ khắc này, tình cảnh của cô giống như lần bị Trường An lừa gạt.

Trong giây phút ấy, Lạc Thập Giai tự nhắc nhở mình cần phải tỉnh táo, nhưng hít trở không thông làm cho đầu óc cô trống rỗng, những đòn thế phòng thân học được ở trường đều không sử dụng được vào lúc này, cổ cô quá đau, hít thở khó khăn, đầu óc choáng váng muốn hôn mê. Cô liều mạng dùng đũa, giấy giữa loạn xạ, không hề có chút kỹ xảo nào, tất cả chỉ theo bản năng sinh tồn.

Đến khi người đàn ông kia đâm một dao lên cánh tay cô, lúc này cô mới yên tĩnh lại.

“Đứng im coi, con quỷ cái!”

Vết thương không sâu, Lạc Thập Giai lại mặc rất dày nhưng máu vẫn không ngừng chảy thấm cả ra ngoài, lúc này, dường như cô chẳng thấy đau bởi cảm giác sợ hãi đang bao trùm khắp các giác quan. Người đàn ông này đang uy hiếp tính mạng cô.

Một nhát dao kia đã chọc giận Hàn Đông hoàn toàn, đôi mắt anh ửng đỏ, lúc này anh là người duy nhất không bị ai khống chế, xắn tay áo lên chuẩn bị xông vào trận chiến lại bị Trầm Tuần hét to ngăn lại.

“Mấy người đừng làm bừa!” – Trầm Tuần thấy cô bị thương, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ nỗ lực thu hút sự chú ý của đám người kia.

Gã đàn ông vừa nói chuyện với Hàn Đông nhướn miệng cười, nụ cười không còn thuần phát mà đầy ác ý: “Không ngờ tội bay cũng hiểu biết nhiều như vậy. Vốn dĩ định dẫn tội bay ra ngoài, nhưng giờ tao đột nhiên phát hiện, không nên để tội bay đi ra.” – Gã lạnh lùng nói tiếp: “Nói cái tập đoàn chó má đến mua đá kia có phải do tội bay phái đến không?”

“Tập đoàn?” – Trầm Tuần giờ mới hiểu là bọn họ bị hiểu lầm: “Chúng tôi chỉ lạc đường qua đây, các người yên tâm, rời khỏi đây chúng tôi sẽ không nhắc đến chuyện ở nơi này, cũng coi như chưa từng gặp các anh.”

“Đại ca! Không thể tin lời tội nó. Núi đã bị tội trong huyện bán rồi, cái tội công ty trong thành phố đó sao có thể để chúng ta lấy đá ở đây được, rõ ràng tội nó được phái đến để thăm dò.”

Cái mớ hỗn độn này làm cho Hàn Đông nóng nảy: “Shit! Tội tao đến bắt chúng mày làm gì? Tao cũng chả phải cảnh sát!”

Trong lúc tình thế nguy cấp, điện thoại của Lạc Thập Giai lại vang lên. Tiếng chuông điện thoại lạnh lót vang vọng muốn làm ngơ cũng khó.

Gã đàn ông đang dùng dao khống chế cô liền lên tiếng uy hiếp: “Đưa điện thoại cho tao!”

Lạc Thập Giai vì mất máu, đau đến mức chẳng nhắc tay lên nổi, phải dùng tay kia rút điện thoại trong túi đưa cho gã.

Gã đàn ông bấm phím nhận cuộc gọi, đồng thời thuần thục nhấn microphone loa ngoài. Xem ra cũng không phải dân nông thôn thuần phát.

Vùng núi non vắng lặng yên tĩnh, tất cả mọi người dường như nín thở, không ai dám thở mạnh, gã đàn ông dùng tay siết cổ của Lạc Thập Giai cự ly hai người quá gần, Lạc Thập Giai nghe giọng nói phát ra từ loa điện thoại.

“Luật sư Lạc.” – Điện thoại vừa kết nối, liền có âm thanh truyền đến, có lẽ không nghe thấy tiếng trả lời từ phía bên này đều đây nên người kia lại lên tiếng một lần nữa: “Luật sư Lạc?”

Ba chữ chẳng khác nào bùa đòi mạng khiến Lạc Thập Giai tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt. Thế nào là xui xẻo? Thế nào là nhà dột suốt đêm mưa phùn? Lạc Thập Giai rốt cuộc cũng hiểu.

“Đại ca! Con nhỏ này là luật sư!!!”

“...”

Bắt giữ được Lạc Thập Giai và Trường An thì bọn họ khó mà chạy thoát thân. Lạc Thập Giai bị đâm trọng thương, không kịp thời băng bó, lúc này cô cảm thấy người lạnh dần, có lẽ do mất máu.

Lạc Thập Giai dựa vào buồng lái, an tĩnh nhìn chằm chằm người trông giữ bọn họ.

Một gã đàn ông có vết chân chim dưới khóe mắt hỏi: “Xử lý hai con nhỏ này thế nào?”

Gã được gọi là đại ca nói: “Lát nữa vứt xe chỗ lối rẽ, tụi này được đám người mua đá phái đến, đừng mang về.”

Gã có vết chân chim lướt nhìn một lượt Lạc Thập Giai và Trường An tiếc rề: “Nhìn xinh phết, bỏ đi thật tiếc!”

“Lát nữa tìm một khe suối cho mày, phải nhanh gọn đấy!”

“Cám ơn đại ca.”

... Lạc Thập Giai từng nghe tin tức nhắc đến mấy câu chuyện dâm dâm lưu[1] thường tìm đến những khe suối hoang vắng của Cam Túc để hành sự. Vì thế hệ trước rất trọng nam khinh nữ, dẫn đến mất cân bằng giới tính, những người đàn ông đến tuổi cưới hỏi đều rất khó kiếm được vợ. Gia cảnh bản hàn, muốn cũng khó cưới được vợ, cho nên nhân khẩu những chỗ này rất hung hăng ngang ngược, cướp hiếp chuyện gì cũng có.

[1] Dâm lưu: dâm lang thang lưu manh và dâm ô (từ này thô chế)

Lạc Thập Giai nghĩ, lần này khó mà thoát thân.

Xe bị bóng núi che khuất, vô cùng u tối, đến mức ngay cả ánh trăng cũng không nhìn thấy, Lạc Thập Giai và Trường An bị bọn chúng dí dao đẩy đi về phía trước.

Đám đàn ông đi phía sau chẳng chút nhần nại, hơn nữa lại rất khỏe, Lạc Thập Giai vừa bị đẩy một phát liền lao đảo sắp ngã.

Trong khoảnh khắc nghiêng sang gần Trường An, cô nhỏ giọng nói: “Nhảy!”

Ngon núi tối thui như vậy, hơn nữa rất vắng vẻ, chỉ một trận gió thổi qua, cây đong đưa va chạm theo hướng gió còn vang lên những âm thanh xào xạc, bầu không khí kinh khủng. Không nhìn rõ phía trước là cảnh tượng gì, chỉ loáng thoáng giống như có một sườn núi và vô số cây mọc chen chúc, trong bóng tối chỉ còn những đường viền đen đặc.

Hai người đi tới chỗ bờ núi, ngay lúc mấy gã cầm dao vẫn chưa kịp phản ứng, đã hết sức ăn ý, gắng sức nhảy từ sườn núi xuống dưới. . .

Sườn núi thoải thế này làm cho tốc độ lăn xuống càng lúc càng nhanh. Hai người cứ thế lăn xuống sườn núi, vừa choáng váng vừa đau đốn, cú nhảy này chẳng khác nào một canh bạc, thắng thì thoát, thua thì... e rằng điều chờ đợi các cô chính là cảnh tượng khủng khiếp hơn vừa rồi.

Thế nhưng, con người ở trong khoảnh khắc sống chết thì luôn có bản năng cầu đường sinh tồn, cho nên bọn họ đều lựa chọn nhảy xuống.

Lạc Thập Giai liên tục lấy chân ma sát trên mặt đất, cố gắng để cơ thể mình giảm tốc, không trượt đi quá nhanh, hơn nữa cô đã có kinh nghiệm trượt xuống núi lần trước, lúc này cô dừng lại tự nhiên hơn rất nhiều.

Cô nắm lấy một thân cây chia ra ngoài, cố gắng giảm tốc độ, chịu đựng đau đốn trên người, đứng lên bỏ chạy.

Cô chạy vài bước mới nhớ tới không thấy Trường An đâu, cô quay đầu lại tìm, phát hiện Trường An rơi vào một trong cái hố. Cái hố sâu chừng một người, bị một bụi cây tùng che khuất, nếu đứng xa không để ý nhìn sẽ không phát hiện được, thế nhưng một khi đến gần, liền nhìn thấy rất rõ ràng.

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua xa xa, mấy gã đàn ông đang đi về phía này, cô không muốn cứu Trường An, Trường An có lẽ cũng đoán được suy nghĩ của cô, cũng không kêu cứu.

Cô nói: “Chớ xen vào việc của người khác. Lo chuyện của cô đi.”

Lạc Thập Giai vốn dĩ muốn bỏ đi rồi, thế nhưng nghe cô ta nói như vậy liền thay đổi chủ ý, trên mặt cô ta có vài chỗ xanh tím, thế nhưng vẫn cố nhoèn miệng cười, trông thấy rất tức cười: “Tôi rất nhiều chuyện.” – Lạc Thập Giai xấu xa nói: “Tôi nghĩ, nếu như được tôi cứu, chắc cô sẽ khó chịu lắm, tôi thích cô khó chịu.”

...Lạc Thập Giai tốn rất nhiều sức mới lôi Trường An ra, nhưng dù sao cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, sức lực có hạn, chờ Trường An bò lên được thì mấy gã đó đã đến rất gần. Trên tay bọn họ còn có đèn pin, hết rọi bên này lại rọi sang bên kia, nhìn trăng cảnh đó cũng đủ rùng mình.

Lạc Thập Giai và Trường An quỳ rạp trên mặt đất, muốn dùng lớp lá rụng dày che giấu họ, hai người đều ăn ý núp thật kỹ, không lộ mặt ra ngoài.

“Có người ở chỗ đó.” – Một gã đột nhiên lên tiếng rống to, lập tức nghe thấy một loạt tiếng bước chân rầm rập chạy đến, càng lúc càng gần.

Chỉ một câu, dường như đã đẩy hai người vất vả lắm mới trốn ra được lại rơi trở về địa ngục.

Trường An bò lên phía trước, thanh âm khàn trương lại khàn khàn: “Chúng ta chạy hướng bên kia, có lẽ sẽ chạy thoát.”

“Được.”

“Chỉ vì chuyện này mà tưởng tôi thiếu nợ cô cả đời sao? Bớt mơ tưởng đi.” – Trường An nói.

Lạc Thập Giai cũng lạnh lùng đáp lễ: “Trước giờ chúng ta có thân thiết với nhau đâu, cái gì mà cả đời, toàn thốt ra những lời hoang tưởng.”

“Đi.”

Lạc Thập Giai vừa mới chuẩn bị đứng lên chạy, trong bóng tối, cô vừa mới nhắc người lên thì ngực bất ngờ bị đập một phát.

Một đập kia rất nặng, cô lại không đề phòng, người ngã ngửa ra sau, rồi ngược xuống cái hố lúc này.

Tay của Lạc Thập Giai quào loạn chung quanh theo bản năng, chỉ tóm được bùn đất và lá vụn, nhưng không thể ngăn được con đau phát ra từ bụng dưới, một tiếng “bộp” vang lên, cô ngã ầm xuống hố, chỉ nghe xột xoạt vài tiếng, trên chân đau nhức làm cô tỉnh táo lại, cô bị trật chân rồi.

Ngực phập phồng dữ dội, biến cố bất thành linh đề cho Lạc Thập Giai bối rối, không kịp phản ứng.

“Tôi không muốn mắc nợ cô.” – Trường An thấp giọng nói, trong thanh âm còn mang theo một nụ cười khổ và đầy chua xót: “Lạc Thập Giai, coi như tôi trả lại cho cô.”

Trong nháy mắt, Lạc Thập Giai ý thức được ý đồ của Trường An. Trước mắt tối đen như vậy, người Trường An chỉ còn một cái bóng đen đúa, gầy ốm, khẳng khiu.

Trong nháy mắt, mọi thứ trước mắt đều mờ hồ.

“Trường An, dừng...”

“Nếu như được tôi cứu, chắc chắn sẽ rất khó chịu, ngăn lại cô thấy khó chịu thì tôi càng thấy đáng giá.” – Thanh âm của Trường An mang theo chút nghẹn ngào khó che giấu: “Cô hãy đối đãi với Trầm Tuần thật tốt, nhất định phải thật tốt với anh ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Con đau ở chân càng lúc càng nhức nhối, đau đến mức Lạc Thập Giai cảm thấy mất cả chân sắp mất cảm giác rồi. Cô không nhúc nhích được, càng không thể leo lên trên, Lạc Thập Giai cuộn người lại, toàn bộ khuôn mặt dán chặt vào lớp lá khô phủ trong hố, mùi bùn đất hòa lẫn với sương đêm lạnh ngắt xông vào trong khoang mũi, cô không dám thở nhiều, sợ phát ra tiếng vang sẽ thu hút sự chú ý của bọn họ.

Tiếng bước chân của Trường An càng ngày càng xa, để dẫn dắt những người đó rời đi, Trường An chạy sang phía ngược lại.

Lạc Thập Giai biết, đó là hồi kết trong tuyệt vọng. Trường An đã bại lộ tung tích, ba người kia nhất định sẽ nhanh chân hợp nhau vây bắt cô, muốn tránh thoát ba gã đàn ông khỏe mạnh, đối với một cô gái vốn quen với cuộc sống êm đẹp ở thành thị mà nói, đây là một nhiệm vụ bất khả thi.

Lạc Thập Giai cũng không biết rốt cuộc trôi qua bao lâu, trên mặt đất, ngoại trừ tiếng gió thổi thì hoàn toàn chẳng còn âm thanh nào khác. Cô biết mình đã thoát khỏi hiểm cảnh, thế nhưng cảm giác hiện giờ của cô còn khó chịu hơn cả chết.

Cô ôm đầu gối của mình, người co rút lại, hô hấp khó khăn, mỗi một giây phút trôi qua cũng giống như kim châm đang đâm sâu vào trong người cô.

Nước mắt luôn bị kìm nén cuối cùng cũng rơi xuống.

Lúc đầu khi bị lạc đường, Trầm Tuân cùng với Hàn Đông hút thuốc nghiên cứu đường đi. Lạc Thập Giai sợ quấy rối bọn họ, một mình tựa ở sau xe ngựa ngốc nhìn xung quanh, Trường An nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, Lạc Thập Giai ngẩng đầu tìm đập mạnh và loạn nhịp nhìn cô.

“Cô ăn gì chưa?” – Trường An lạnh lùng hỏi.

Lạc Thập Giai vẫn ngây ngốc nhìn cô, không trả lời. Trường An thấy cô không trả lời, vẻ mặt hơi không được tự nhiên, lập tức khôi phục dáng vẻ kiêu căng thường thấy, giải thích: “Cô đừng hiểu lầm, chẳng qua tôi nghĩ cô đang đói.”

Lạc Thập Giai vẫn không lên tiếng, sự trầm mặc của cô làm cho Trường An hơi xấu hổ, cuối cùng cô ấy bẻ nửa cái bánh đưa cho Lạc Thập Giai, rồi xoay người bỏ đi.

Mọi thứ trước mắt Lạc Thập Giai càng ngày càng mơ hồ không rõ, trong núi u tối, tối đến mức cô chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ không ngừng nhớ đến khoảng thời gian đi trên đường vừa qua, Trường An nói chuyện với cô ít đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hai người gặp trong bệnh viện, Trường An gọi cô lại nói: “Cảm ơn.”

Lạc Thập Giai vô cùng kinh ngạc, tưởng mình nghe lầm: “Cái gì?”

“Cảm ơn cô đã mua thuốc cho tôi.”

“Oh.”

Lạc Thập Giai nhắc chân chuẩn bị quay về phòng bệnh, chợt nghe thấy tiếng Trường An khẽ cất lên sau lưng: “Kỳ thực, hồi cô còn đi học, tôi đã từng nghĩ cô rất cá tính. Mỗi lần dẫn đám bạn đi chặn đường cô, nhiều người vây lấy cô thế nhưng cô lại chẳng tỏ ra sợ hãi. Khi đó...” – Nàng dừng một chút, tựa hồ hơi bối rối: “Kỳ thực trong lòng tôi đã thầm bội phục cô, cũng hiểu được vì sao Trầm Tuân lại yêu cô. Tôi luôn có thuyết phục bản thân không được thua kém cô, cho nên tôi luôn cố tỏ ra hơn cô.”

“Lạc Thập Giai.” – Trường An hỏi: “Nếu như không có Trầm Tuân, phải chăng chúng ta sẽ trở thành bạn bè?”

Lạc Thập Giai đứng im tại chỗ, không nhúc nhích, rất lâu sau đó, cô nghe thấy tiếng trả lời của mình: “Sẽ không, tôi không cần bạn bè.”

...

Trên đời này không có ai là bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, lòng người vốn là thứ dễ thay đổi, tựa như thích một người thì sẽ thân thiết với người đó, thế nhưng khi xảy ra xích mích với nhau thì sẽ quay sang chán ghét lẫn nhau, ghét một người, thế nhưng sau khi chung đụng lại từ từ nhận ra người đó không còn đáng ghét như thế nữa.

So với câu khẩu xà tâm Phật, Trường An là một người rất dễ chung sống, vì tất cả chán ghét hay yêu thích của cô đều thể hiện hết lên mặt. Đây cũng là nguyên nhân Lạc Thập Giai không hề ghét cô.

Một khắc kia chính là khoảnh khắc Trường An té xuống, cô vốn dĩ không có ý định cứu Trường An, nếu như khi đó cô vẫn quyết định không cứu, tiếp tục chạy, có lẽ người bị bắt lại chính là Lạc Thập Giai. Bởi vì thanh âm phát ra từ bước chân hiển nhiên sẽ khiến cô dễ dàng bại lộ tung tích hơn.

Mà bây giờ, số phận của hai người bọn họ đã hoán đổi cho nhau. Cô kéo Trường An từ trong hố ra ngoài, Trường An lại đẩy cô ngã ngược vào trong hố, thay cô dụ đám người kia rồi đi chỗ khác, cô được cứu...

Lúc Trầm Tuân xuất hiện, Lạc Thập Giai đã khóc suốt mướt.

Trầm Tuân quan sát xung quanh một lượt, xác nhận an toàn mới ngồi xổm xuống. Anh ghé sát vào tai cô, thấp giọng hỏi Lạc Thập Giai, thanh âm có vẻ nặng nề: “Chỉ một mình em sao?”

Lạc Thập Giai nghe thấy thanh âm của Trầm Tuân, người mới dần dần khôi phục lại chút tỉnh táo. Cô che mắt cá chân mình, quyết đoán nói với Trầm Tuân: “Mau, nhanh đi cứu Trường An, mặc kệ em. Cô ấy vì cứu em đã lấy lấy thân dụ bọn họ rời khỏi đây.”

Núi rừng tối đen như mực, tiếng gió thổi rào rào, Trầm Tuân không hề động cũng không trả lời, quá tối, Lạc Thập Giai không nhìn rõ vẻ mặt Trầm Tuân, cho rằng anh không nghe thấy, lại lên tiếng nhắc: “Em đã nói anh đi cứu Trường An mà, không cần lo cho em, em tự đi được!”

“Đã đỡ hơn chưa? Có đi được không?” – Trầm Tuân lo lắng tình trạng vết thương của Lạc Thập Giai, dường như không nghe thấy những lời nói vừa rồi của Lạc Thập Giai.

“Trầm Tuân?” – Sắc mặt Lạc Thập Giai dần dần trầm xuống, cô vùng vằng ngồi dậy, tìm ánh mắt của Trầm Tuân trong bóng đêm, trong ánh mắt anh chỉ hơi nghi hoặc, đó là ánh sáng duy nhất trong đêm tối u ám.

“Anh kéo em lên, trước tiên phải kéo em lên đã, Hàn Đông ở đó coi chừng, em trốn vào trong xe đi.” – Trầm Tuân nói: “Trước hết, anh phải đưa em đi, lỡ như bọn chúng quay lại thì phải làm sao?”

“Trầm Tuần.” – Thanh âm của Lạc Thập Giai tràn đầy bất lực, cũng tràn đầy căm phẫn và bất ngờ không thể tin được: “Những người đó sẽ làm gì Trường An, lẽ nào anh còn không hiểu rõ sao? Anh muốn em phải tự trách cả đời sao?”

Hồ hấp của Trầm Tuần càng ngày càng nặng nề, hồi lâu sau, anh mới nói ra một câu để cho Lạc Thập Giai cảm thấy máu huyết lạnh băng.

“Anh muốn bảo đảm em phải được an toàn.”

“Em rất an toàn.” – Lạc Thập Giai hiểu ý Trầm Tuần nhưng cô vẫn không chịu tin tưởng, còn cố gắng giằng giụa: “Em nằm trong hố này, chắc gì bọn họ đã thấy, mà cho dù họ có quay lại cũng không nhất định sẽ...”

“Lạc Thập Giai, trong tình huống này, anh chỉ có thể chọn mỗi mình em thôi.”

...

Trầm Tuần Trầm mặc không nói tiếp, bắt đầu cứu Lạc Thập Giai, chân cô bị đau, Trầm Tuần cúi người bế cô lên, bước chân anh nặng nề mà kiên định, từng bước đi đến trên con đường ven núi.

Lạc Thập Giai im lặng đến mức làm cho Trầm Tuần tưởng rằng cô đã hôn mê vì đau đớn, thế nhưng cô không hôn mê, cô tức giận đến mức chẳng thèm liếc mắt nhìn Trầm Tuần.

“Tiếc nuôi, tự trách, áy náy, gì cũng được, với anh mà nói, chuyện quan trọng nhất là em còn sống khỏe mạnh.” – Trầm Tuần cúi thấp đầu, nụ cười đầy đau khổ: “Anh chính là người ích kỉ như vậy đấy!”

...

Lạc Thập Giai nằm xuống ghế, vẫn không nhúc nhích, Hàn Đông ngồi ở ghế tài, từ đầu tới đuôi đứng ngồi không yên. Anh nhíu chặt mày, nhiều lần muốn chạy đi, thế nhưng lại sợ Lạc Thập Giai gặp nguy hiểm cho nên vẫn quay trở về.

“Muốn đi thì đi đi.”

“Trầm Tuần sẽ tìm được cô ấy về.” – Hàn Đông nói như vậy. Lời này mặc dù nói với Lạc Thập Giai nhưng lại giống như đang tự nói với chính mình.

“Cô thấy mệt thì ngủ một giấc đi.” – Hàn Đông nói: “Tôi đã hứa với Trầm Tuần rồi, tôi sẽ ở đây.”

“A.” – Lạc Thập Giai mệt mỏi nhắm mắt.

Rất lâu sau, rốt cuộc Trầm Tuần và Trường An cũng xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Hàn Đông thấy người tới, kích động xuống xe, vừa mới đi vài bước đã ngừng lại. Lạc Thập Giai đi theo sau lưng anh nhờ ánh sáng phát ra từ bóng đèn xe, cô nhìn thấy dáng vẻ của Trầm Tuần và Trường An tại thời khắc này.

Trầm Tuần công Trường An, từng bước một đi tới phía bọn họ. Quần áo trên chân Trầm Tuần đều dính đầy bùn đất, có lẽ bị dính khi tìm kiếm ở chung quanh, trừ những vết tích bên ngoài ra trông anh vẫn rất bình thường. Mà Trường An lại vô cùng nhếch nhác, đến mức Lạc Thập Giai chỉ liếc mắt nhìn qua cũng thấy xót xa.

Đầu tóc cô bị lôi kéo đến rối bời, trên mặt trắng nõn dính bê bết bùn đất lẫn với vết thương rỉ máu, khuôn mặt vốn thanh tú cũng trở nên mất cân đối, nửa mặt bên trái sưng to rõ ràng, quần áo trên người thì sắp rách ra, áo khoát dây như vậy cũng bị xé rách bươm, lông lốt bên trong rơi cả ra, quần dính đầy bùn, không còn nhìn rõ màu sắc ban đầu, ngay cả giày... cũng chỉ còn mỗi một chiếc.

“Con mẹ nó, tôi phải giết mấy con chó điên này!!!” – Hàn Đông gầm lên giận dữ, bao nhiêu kiềm chế đều bộc phát hết qua tiếng rống này. Lạc Thập Giai biết đây mới là nỗi đau đớn của một người anh trai dành cho cô em gái của mình.

“Đừng...” – giọng Trường An yếu ớt vô cùng nhưng cố gắng tỏ ra vui vẻ: “Em không sao.”

“Trường An...”

Trường An dùng dằng đòi xuống khỏi lưng Trầm Tuần, khập khiễng đi tới, cô bước lại trước mặt Hàn Đông, nở nụ cười nhàn nhạt với anh: “Em không sao, bọn họ bắt được em, một gã trong đó đã đánh em, muốn làm nhục em, thừa dịp gã ta cởi quần áo, em đã vợ lấy cục đá đập đầu nó. Sau đó em liều mạng bỏ chạy, cứ thế chạy mãi... cuối cùng gặp Trầm Tuần.”

“...”

Trường An không có việc gì, người vui mừng nhất chính là Hàn Đông, anh ta một mực cảm tạ trời đất. Nếu không phải Trầm Tuần kéo anh ta quay về hiện thực, có lẽ anh ta đã cử hành một cuộc cúng bái có quy mô tại hiện trường.

Bốn người lái xe vòng vo mấy tiếng, rốt cục cũng thoát ra khỏi đoạn đường “núi mê hồn” phức tạp này. Bọn họ tìm không được thôn trấn nhưng tìm thấy một thôn trang nhỏ.

Thôn trang này không lớn, tổng cộng chỉ có hai mươi ấy hộ. Bọn họ gỡ cửa một gia đình gần nhất, sân của gia đình đó không lớn, phòng ở trông có vẻ cũ nát, chủ hộ này là một cặp vợ chồng luống tuổi.

Hàn Đông nói rõ tình huống, cũng thuận lợi nhận được sự trợ giúp của hai vợ chồng họ. Cặp vợ chồng làm nghề nông giữa vùng núi này, có một đứa con trai 18 tuổi hiện đang đi làm thuê ở bên ngoài, hai vợ chồng dọn dẹp lại căn phòng của con trai cho bọn họ ở tạm. Lại lấy thêm một bộ chăn đệm trải xuống đất, tuy rằng hai vợ chồng này bản thân thế nhưng lại hết sức chất phác. Hàn Đông muốn trả tiền, bọn họ không chịu nhận, cuối cùng Hàn Đông đem rương bánh bích quy, mỳ gói, nước khoáng trên xe xuống biếu cho hai vợ chồng họ, đều chẳng phải thứ gì đáng tiền, thế nhưng hai vợ chồng họ lại rất vui cứ như vừa nhận được thứ gì vô giá vậy.

Vì không muốn làm phiền đến vợ chồng người ta, Trầm Tuần chủ động đề nghị đi nhóm lửa nấu nước.

Hàn Đông lấy túi của Trường An xuống, sau đó rời khỏi gian phòng, để cho Trường An thay quần áo. Trường An cởi chiếc quần jean dơ dáy và áo khoác rách nát ra, lộ ra chiếc áo len bên trong có dính máu, Lạc Thập Giai không muốn nhìn tiếp, đánh tiếng với Trường An rồi ra ngoài. Ngay khoảnh khắc Lạc Thập Giai đóng cửa, cô cảm giác được tầm lưng Trường An khẽ cong xuống, tựa hồ vừa thở phào một hơi.

Hàn Đông đứng hút thuốc trong sân, ánh trăng sáng chiếu lên người anh khiến bóng lưng anh thêm tịch mịch. Lạc Thập Giai nắm tay lại, quay đầu đi vào nhà bếp.

Trầm Tuần đã nhóm xong lửa, ngồi xồm trước bếp lò, đôi vợ chồng nông dân đang ở bên trong dọn dẹp phân bò khô, lửa cháy phát ra những tiếng nổ lách tách, bóng lửa chập chờn, khói bốc lên còn mang theo mùi vị của cỏ khô, chẳng cay như những làn khói khác.

Trầm Tuần đang chăm chú suy nghĩ chuyện gì đó, chuyện tâm đến mức không nghe thấy bước chân Lạc Thập Giai tiến đến.

Lạc Thập Giai vẫn im lặng, giờ khắc này rốt cục cũng thốt ra nghi hoặc trong lòng: “Thật là Trường An không sao chứ?”

Trầm Tuần nghe thấy thanh âm của Lạc Thập Giai, lưng cứng đờ. Hồi lâu, anh mới nói: “Anh không biết.”

“Anh không biết?” – Lạc Thập Giai cau mày: “Anh tìm được cô ấy về sao anh lại không biết?”

“Lúc anh tìm thấy, cô ấy đang một mình chạy ngược lại con đường cũ rồi.”

Lạc Thập Giai khó chịu nhắm chặt mắt: “Cô ấy... bị... làm nhục rồi sao?”

Trầm Tuần ném hai cục phân bò vào lửa, phui tay một cái, đứng lên: “Cô ấy đã nói không có thì tức là không có.”

“Nếu cô ấy không nói thật?” – ánh mắt Lạc Thập Giai mờ to nhìn chằm chằm Trầm Tuần: “Chúng ta không thể ích kỷ như thế.”

“Thế nào là ích kỷ?” – Trầm Tuần xoay người, ánh mắt bình tĩnh, anh nhìn Lạc Thập Giai, nghiêm túc hỏi: “Nếu em biết được chân tướng thì thế nào? Nếu thật sự đúng như em nghĩ thì em sẽ làm sao? Nếu quả thật đúng như em nghĩ, em biết được chân tướng, sau đó thì sao, cô ấy phải làm sao? Chẳng lẽ cô ấy sẽ không chịu đau đớn sao?”

“Em...”

“Thập Giai, cô ấy đã nói điều mà cô ấy muốn chúng ta biết.”

Lạc Thập Giai không thể phản bác, cô biết những lời Trầm Tuần vừa nói rất có lý, nhưng cô vẫn thấy rất khó chịu. Nếu như Trường An thực sự... Như vậy cô chính là kẻ gây tội, là cô hại cô ấy, tất cả đều do cô mà ra.

Đúng như lời Trường An nói, Lạc Thập Giai sẽ cho rằng cô là người có lỗi, chính suy nghĩ này khiến cô thêm khó chịu.

“Nói thật, em không muốn biết chân tướng, em tin những lời cô ấy nói, không có gì xảy ra cả. Nếu quả thực sự thật không đúng như những gì cô ấy đã nói, chuyện này sẽ trở thành vết cắt in sâu trong lòng mỗi chúng ta, khó lòng quên đi được.”

Trầm Tuần tự giễu cười, nhìn thẳng vào mắt Lạc Thập Giai, thậm chí còn mang theo chút khẩn cầu: “Thập Giai, chính vì vậy chúng ta đừng truy cứu nữa, cứ chấp nhận những gì Trường An đã nói, đối với em, với anh và cả cô ấy, đều là tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Bao nhiêu gập ghềnh, tội lỗi chồng chất liên tục xuất hiện suốt đoạn đường. Khi tiếp tục lên đường, trong lòng mỗi người đều ôm tâm sự riêng mà hôm nay, tâm sự lại chất chồng thêm tâm sự.

Sau khi chuyện kia phát sinh, Lạc Thập Giai đã không còn nhắc đến chuyện gì đã xảy ra với Trường An. Hồi ức về đêm tối ấy đều bị xóa bỏ trong ký ức của mọi người.

Vết thương của Trường An sau hai ngày đã hồi phục tám phần mười rồi, bọn họ cũng đến huyện làm muối Ngô Trung hai ngày sau đó. Xuất phát từ Thâm Quyển, đã vượt qua hơn hai phần ba lộ trình vốn dĩ 1800 km, vượt qua nhiều tuyến đường, cũng băng qua vài thành phố, đã trải qua rất nhiều chuyện mà trước đây có lẽ chưa từng nghĩ đến. Suốt đoạn đường này họ đều chờ đợi ngày đến đích, cho rằng khi đến nơi cũng được giải thoát. Sau đó, khi thật sự đặt chân lên mảnh đất này, bọn họ lại lâm vào mê man.

Rốt cuộc, mục đích suốt chặng đường vừa qua là cái gì? Bọn họ bắt đầu hoài nghi.

Quản lý Vương, người quản lý giếng mỏ đã sớm vào trong huyện chờ, còn đặt khách sạn trong huyện thị cho bọn họ. Kể từ lúc bước chân xuống xe đến tận khi vào khách sạn, hầu như toàn bộ hành trình không có gì khiến bọn họ bận tâm, xử lý rất thỏa đáng, khiến ai nấy cũng phải an tâm.

Trước khi quản lý Vương được Trường Tri chiêu mộ về công ty, từng buôn chài làm ăn nhiều năm, khi công việc làm ăn của ông thất bát, để nuôi gia đình sống qua ngày, một người từng làm ông chủ nhỏ nhiều năm phải khom lưng làm công cho người khác, cũng từng trải qua thời gian vùng vẫy rất lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp với hiện thực. Ngẫm lại ông đã hoàn toàn thích ứng với thân phận của mình, tuy rằng tuổi tác của ông lớn hơn Trầm Tuân nhưng vẫn tỏ ra tôn kính với Trầm Tuân.

“Hôm nay mọi người nghỉ ngơi lại trong huyện một đêm” – quản lý Vương đi cạnh Trầm Tuân, vừa nói rõ chuyện trong mỏ, tình hình các gia đình bị hại, vừa nói đến chuyện sắp xếp chỗ ở cho Trầm Tuân mấy ngày tới: “Cái ông chủ muốn mua giếng mỏ đó, ngày kia sẽ đến ruộng muối, nghe nói ông ta còn đầu tư vào các hạng mục của huyện ủy, hiện tại chủ tịch huyện còn phải khom lưng tặng bốc ông ta.”

“Ừ.” – kỳ thực Trầm Tuân chẳng có ý định bán giếng mỏ này, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được Trường Tri, cho dù không cam lòng, anh vẫn phải chọn đi bước này.

Quản lý Vương thấy Trầm Tuân tựa như không hứng thú với chuyện bán giếng mỏ, biết trong lòng anh chẳng thoải mái. Ông suy nghĩ một hồi mới nói tiếp: “Có lẽ chủ tịch huyện nhắc đến chuyện xảy ra trong hầm mỏ chúng ta nên ông chủ kia mới nảy ý định thừa dịp này thu mua.” – nghĩ đến công việc đã làm suốt hai năm qua cũng thấy buồn ngùi tiếc rẻ. Năm nay trong mỏ vừa tìm thấy một chỗ có than đá phong phú, đang trong giai đoạn khai thác mạnh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi hoàn thành việc khai thác này sẽ thu được khoảng lợi tức lớn. Ai ngờ, vẫn chưa kịp bắt tay vào khai thác thì xảy ra chuyện lớn như vậy. Quản lý Vương tiếc nuối thờ dãi: “Quên đi, đây là số mệnh.”

“Người này có nói khi nào gặp mặt không?” – Trầm Tuân không thích nghe những tiếng than ngắn thờ dãi, cho dù giờ khắc này rất tiếc nuối nhưng than thờ cũng không có nghĩa gì, anh rất bình tĩnh chuyển đề tài: “Ông ta đã ra giá chưa?”

“Ông ta nói rất muốn gặp mặt cậu bàn bạc.” – quản lý Vương vỗ tay lên đầu nói: “Thiếu chút nữa quên, tôi còn chuyện này cần nói với cậu, chủ tịch huyện gọi điện cho tôi, bảo hẹn gặp vào tối nay.” – vừa nói vừa lúi đũa chỉ đưa cho Trầm Tuân, đồng thời dặn dò thời gian gặp mặt.

“Cậu đi nghỉ ngơi một lát đi, tối này tôi đến đón cậu cùng đi.”

“Được.” – Trầm Tuân nhìn thoáng qua địa chỉ: “Tôi sẽ đến đúng giờ.”

...

Đến giờ hẹn, Trầm Tuân cùng quản lý Vương đến nơi hẹn. Suốt đường đi, quản lý Vương không ngừng căn dặn những điều Trầm Tuân cần phải chú ý như quy định giá, điều khoản... Quản lý Vương giải quyết mọi chuyện đều rất cẩn thận, hai người nhất định phải thống nhất cách xử lý, như vậy trên bàn đàm phán mới nắm chắc được thế chủ động. Tuy việc làm ăn của ông từng gặp thất bại, nhưng ông vẫn nhiều kinh nghiệm hơn Trầm Tuân và Trường Tri, cho nên hai người vẫn luôn rất tin tưởng cách phán đoán sự việc của ông.

Điểm hẹn là một nhà hàng cao cấp nhất huyện, do ông chủ vùng khác đến đây đầu tư. Nhìn bao quát bên ngoài tuy không xa hoa bằng các nhà hàng ở Thâm Quyển nhưng cũng tương đối khá, trang hoàng tráng lệ, đèn màu rực rỡ, rất bắt mắt lúc về đêm, khí thế hùng hực.

Ngoài cửa có các cô gái mặc phục trang của người Hán và người Hồi đứng tiếp đón, trên mặt luôn treo nụ cười ấm áp, chứng tỏ các cô rất niềm nở đón khách.

“Là nhà hàng này, đầu tư hơn sáu ngàn vạn tệ.” – quản lý Vương cười nói: “Ồ huyện này, không biết lúc nào mới thu lại được vốn.”

Trầm Tuân theo quản lý Vương đi vào, vừa tới đại sảnh, bí thư huyện đã đi ra đón.

Miệng nở nụ cười tươi rói, thái độ cung kính khiêm tốn: “Ông chủ Trầm, hôm nay chủ tịch huyện cũng ở đây, mời ngài đi theo tôi.”

Chính phủ không cho phép cho nên chủ tịch huyện cũng sẽ không xuất hiện ở những bữa tiệc thế này, lúc trước Trầm Tuân liên tục chạy giấy tờ mở giếng mỏ, cũng từng mời mấy lần nhưng họ chưa từng đến dự, ông ta luôn đưa ra hàng loạt lý do để khước từ. Chẳng biết người thu mua giếng mỏ của anh là thần thánh phương nào, lại có mặt mũi lớn như vậy?

Bí thư huyện đẩy cửa ra, khách khí làm tư thế mời với Trầm Tuân: “Mời vào.”

Trầm Tuân bước vào phòng VIP với một bụng nghi vấn...

***

Rất vất vả mới thu xếp ổn thỏa, sau khi Trường An và Lạc Thập Giai thoải mái nghỉ ngơi một hồi, hai người lại kéo nhau ra siêu thị trong huyện mua vài thứ nhu yếu phẩm.

“Lát nữa Trầm Tuần và quản lý Vương phải đi đàm phán, Hàn Đông nói bữa cơm tối nay chỉ có ba người chúng ta ăn.”

“Ừm.”

“Tôi nay đến nhà hàng ăn, chịu không?” – Trường An nói.

“Ừm.” – câu trả lời của Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối đều rất ngắn gọn, cô không có thói quen nói chuyện phiếm.

Trong lúc hai người đi qua các kệ hàng cũng rất ít trao đổi với nhau, phần lớn là Trường An nói, Lạc Thập Giai phụ họa vài câu. Khách ra vào tấp nập và đủ loại hàng hóa đa dạng chính là quang cảnh duy nhất bày ra trước mắt. Lạc Thập Giai cảm thấy đây là khoảnh khắc yên tĩnh an ổn nhất, ngay cả nói chuyện cũng đem đến cảm giác thoải mái thư thái.

So với Thâm Quyển thì những mặt hàng bày bán trong siêu thị ở đây không đa dạng bằng. Một số loại sản phẩm nhập khẩu mà Lạc Thập Giai thường mua, trong siêu thị này đều không có, cô tùy tiện chọn vài món khác thay thế rồi đi ra tính tiền.

Trường An mua một ít đồ ăn vặt và hoa quả, chất đầy một xe đẩy, sau khi tính tiền, Lạc Thập Giai và cô ta mỗi người xách một túi to.

Trường An bước ra siêu thị bằng qua đường cái, Lạc Thập Giai vội vã đuổi theo, nhất thời không kịp quan sát, đụng phải một người đi đường.

Lạc Thập Giai đụng vào người khác, luôn miệng nói xin lỗi, tuy rằng người nọ không vui nhưng không lên tiếng trách cứ, quay đầu rồi đi. Túi nylon trên tay Lạc Thập Giai bỗng bị tuột, đồ vật bên trong rớt ra ngoài, mấy quả cam không được gói cẩn thận thoáng chốc lăn ra đầy đất, lăn lông lốc ra xa, Trường An đi quá nhanh, chớp mắt đã đi xa, vẫn chưa phát hiện Lạc Thập Giai không đuổi kịp.

Lạc Thập Giai vội vã cúi đầu nhặt đồ, quả cam lăn quá xa, cô phải ngồi xổm xuống lượm, trước mắt là những đôi chân bước đi thoăn thoắt của người đi đường, cô thành thực chui tới chui lui, cuối cùng cũng mò tới chỗ quả cam cuối cùng, chỉ cần nhặt nó lên là xong.

Tay vẫn chưa đưa tới, cô đã nhìn thấy một đôi giày da dừng lại trước mắt, sau đó người chủ đôi giày đó ngồi xổm xuống, nhặt quả cam trên đất lên.

Một bàn tay đưa ra trước mắt Lạc Thập Giai, trên tay kia mang theo vết tích phong sương nhiều năm, đường vân tay hiện rõ, cầm trái cam màu vàng óng, làn da màu lúa mạch và trái cây có màu sắc tươi mới tạo thành hai màu sắc đối lập, trên mu bàn tay người này nổi đầy gân xanh, nhìn thoáng qua rất khỏe mạnh.

Chẳng khác nào một cảnh quay chậm trong phim ảnh, Lạc Thập Giai từ từ ngẩng đầu lên nhìn, sau đó, khi cô nhìn thấy khuôn mặt người kia.

Cả một khoảng trời rộng lớn nhuộm rắng chiều tà, một mảnh đỏ rực, hình như có người đang đốt một bó đuốc lớn nơi cuối chân trời, dưới bối cảnh rực cháy như vậy, người nọ hơi cúi đầu, nở nụ cười nhạt với Lạc Thập Giai.

Phảng phất như chẳng có điều gì xảy ra, nụ cười kia thậm chí còn mang theo nỗi tưởng niệm đã rất lâu.

Diêm Hàm ngược mắt nhìn, nơi khoe mắt có vài vết chân chim, nhưng những điều ấy không làm giảm sút sức hấp dẫn của một người đàn ông chừng chạc của ông, thậm chí còn toát ra vài phần thành thực dung nạp cả tình sâu tựa như biển. Ông chưa bao giờ lãng tránh tuổi tác của mình trước mặt cô, trong mắt ông, tuổi tác của ông mới xứng với Lạc Thập Giai. Ông có thể cho cô tình yêu và sự che chở tốt nhất, một ngày nào đó cô sẽ chấp nhận điều này.

“Đã lâu không gặp.”

Khuôn mặt Lạc Thập Giai thoáng chốc cứng đờ. Diêm Hàm mặc bộ vest chín chu, tóc chải kỹ lưỡng, trông như đang đi đàm phán chuyện làm ăn quan trọng.

Lạc Thập Giai thoáng chốc liền tỏ ra phòng bị, lui về phía sau, từ đầu đến cuối đều tỏ ra rất lạnh lùng với Diêm Hàm: “Ông tới đây làm gì?”

“Bàn chuyện làm ăn.” Diêm Hàm điềm nhiên.

Lạc Thập Giai ghét nhìn thấy dáng vẻ như đã nắm mọi thứ trong lòng bàn tay của ông, cô mím chặt môi, nhìn chằm chằm ông, hồi lâu sau mới lên tiếng cảnh cáo: “Tôi đã không còn là Lạc Thập Giai của trước kia!”

Diêm Hàm vẫn cười: “Anh biết.” – vừa nói ông vừa dịu dàng đưa quả cam vừa lượm lên cho Lạc Thập Giai: “Cam em làm rơi này.”

Lạc Thập Giai cup mắt liếc nhìn trái cam vàng óng, không đưa tay cầm.

“Đừng giờ trò sau lưng tôi!” – Lạc Thập Giai chán ghét liếc mắt nhìn ông: “Tôi hận ông như vậy là đủ rồi, đừng để tôi thêm coi thường ông.”

Diêm Hàm thu tay về, nắm chặt quả cam trong lòng bàn tay, mặc kệ Lạc Thập Giai nói gì, từ đầu đến cuối ông vẫn mỉm cười chẳng để ý, nói: “Thập Giai, có lẽ em nên thử dùng ánh mắt công bình để nhìn anh.”

“Vậy sao ông không thể đối xử công bình với tôi?”

“Chuyện trước kia là lỗi của anh, là anh vội vàng.”

Diêm Hàm thẳng thắn nói lời xin lỗi như vậy chẳng qua lấy lùi làm tiến, biết rõ ông ta chẳng phải tốt đẹp gì, nhưng Lạc Thập Giai cũng không thể làm gì được. Cái cảm giác bất lực này dù đã trôi qua nhiều năm thế nhưng vẫn không hề thay đổi.

“Ngẫm lại chuyện ông đã làm, không giết chết ông đã là nhân từ với ông lắm rồi. Nếu không phải vì bà ấy...” – Thập Giai nói không được, chỉ nặng nề hít sâu một hơi, lồng ngực chột đau buốt – “Bà ấy yêu ông.”

“...”

Rốt cuộc Trường An cũng phát hiện ra Lạc Thập Giai tụt lại phía sau, vội vàng quay ngược trở lại.

“Sao thế? Sao không đi? – Trường An vừa nhìn thoáng qua Lạc Thập Giai vừa liếc nhìn Diêm Hàm đứng cạnh cô, vẻ mặt nghi hoặc: “Người quen à?”

Diêm Hàm từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười, đang lẳng lặng chờ xem phản ứng của Lạc Thập Giai. Cô nhìn ông rồi quay sang cười với Trường An: “Tôi làm rơi đồ, ông ấy nhặt giúp.”

Lạc Thập Giai quay sang nói mấy câu cảm ơn rồi vội vã kéo Trường An đi. Vừa đi xa, Trường An ghé vào bên tai Lạc Thập Giai nói: “Người vừa nhặt đồ giúp cô có mùi vị rất đàn ông.”

Lạc Thập Giai trêu chọc cười: “Mùi hôi nách hả?”

Trường An tròn mắt liếc Lạc Thập Giai: “Cô đừng đem một người đàn ông phong độ miêu tả thành như vậy.”

“Hóa ra cô thích trai già!”

“Người như vậy rất thành thực.” – nhiều ngày như vậy, rốt cục Trường An đã không còn cố tỏ ra miễn cưỡng gì nữa – “Hơn nữa trong lòng tôi chỉ có mỗi Trầm Tuần.”

“Tốt!”

“Cái gì tốt?” – Trường An dò xét hỏi: “Cô cứ tỏ ra chẳng quan tâm tức là trong lòng cô rất coi thường tôi phải không? Xì, không coi tôi là tình địch như vậy là xỉ nhục tôi đấy.”

Lạc Thập Giai thật tình cười cười: “Tôi chưa từng coi cô là tình địch.”

Nếu như có thể, tôi cũng hy vọng mình có thêm vài người bạn. Lạc Thập Giai thầm thấy xót xa trong lòng.

***

Phòng VIP nhà hàng này coi như rất kín đáo và rất yên tĩnh, trang trí tinh tế, có thể thấy được kiến trúc sư thiết kế nhà hàng này là tay lão làng, ông chủ cũng là người rất biết cách tiêu tiền. Những cô gái phục vụ phòng VIP đều có ngoại hình xinh đẹp, được học nghiệp vụ cao hơn hẳn những cô đứng ở sảnh đường; những người được tiếp đãi ở đây đều có thân phận và địa vị cao, các cô cũng đã quen với chuyện không nhìn thứ không nên nhìn, không nghe điều không nên nghe.

Trầm Tuần hơi nghi hoặc bước vào, vừa ngẩng đầu đã thấy Diêm Hàm ngồi ở góc đối diện, ông ta định đặc ngồi ở đấy, về mặc điềm tĩnh nghiêm nghị, Trầm Tuần không thể nhìn thấu.

Nhiều năm không gặp, ông ta càng tỏ ra áp bức và chèn ép hơn hẳn so với năm đó. Năm đó ông ta chỉ mới là một gã nhà giàu mới nổi, không có khí thế của một tay lão làng. Hôm nay, tiền tài ông ta tích lũy đã rất vững chắc, nhiều năm lăn lộn trong thương trường đã mài dũa tôi luyện, biết lùi biết tiến, gặp chuyện không hề hoang mang.

Ánh mắt của Trầm Tuần bỗng trầm xuống, chưa ngồi đã xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

“Ông chủ Trầm!” – chủ tịch huyện đứng lên, hơi nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tôi không bán.”

“Gi cơ?”

Trầm Tuần quay người lại, hết sức trịnh trọng nói: “Giếng mỏ của tôi hiện giờ đang xảy ra nhiều chuyện không may, không thể đem trách nhiệm này đổ lên người khác được, tôi không bán.”

“Ông chủ Trầm.” – chủ tịch huyện rót cục cũng tỏ ra luống cuống, nhanh chân bước lại bên cạnh Trầm Tuần, hạ giọng nói: “Chủ tịch Diêm đã quyết định xây dựng làng du lịch ở trong huyện, cần khu núi đó, hiện tại tất cả mọi người đang bán khu mỏ đi, hơn nữa, trong khu mỏ của cậu đang xảy ra chuyện lớn như vậy, có sao lại không bán? Huống hồ, việc làm này của cậu cũng là đóng góp chút công sức cho sự phát triển của huyện nhà, người dân trong huyện đều rất biết ơn việc làm của cậu.”

“Cảm ơn lòng tốt của chủ tịch huyện, tôi xin phép đi trước.”

Trầm Tuần không chút do dự bước chân ra khỏi phòng VIP. Mới đi được hai bước chợt nghe thấy phía sau truyền đến một loạt tiếng bước chân.

“Trầm Tuần.” – thanh âm của Diêm Hàm còn trầm hơn nhiều năm trước, dường như thanh âm được vọng ra từ đáy giếng, đem đến cảm giác thâm thúy vang vọng.

Trầm Tuần đứng lại, Diêm Hàm đi tới trước mặt anh, hai người cứ giằng co nhau như vậy.

Diêm Hàm cười cười, nụ cười kia không rõ có ý gì, ông đưa cho Trầm Tuần một quả cam.

Trầm Tuần nghi ngờ nhìn quả cam kia, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ hỏi: “Chủ tịch Diêm có ý gì?”

“Chuyện giếng mỏ, suy nghĩ cho kỹ.” – Diêm Hàm mỉm cười: “Đây là quả cam Thập Giai làm rồi.”

Nhắc tới tên Lạc Thập Giai, mọi cố gắng chống đỡ của Trầm Tuần đều bị gãy đổ. Trong lòng anh chợt nhớ tới dáng vẻ tuyệt vọng khi Lạc Thập Giai khóc lóc năm đó, nhớ tới đủ chuyện xưa. Anh chỉ thấy lồng ngực mình dấy lên từng trận lửa, bùng cháy dữ dội, giờ khắc này, anh chỉ có thể đè nén cơn tức giận mới khắc chế bản thân không hành động xuẩn ngốc.

“Ông vừa đi tìm cô ấy?” – trong thanh âm tràn đầy áp lực.

Diêm Hàm vẫn cười, chỉ là nụ cười này đã lạnh lùng hơn nhiều: “Cậu có tư cách chất vấn tôi sao?”

Trầm Tuần lạnh lùng nhếch môi cười, anh cầm lấy quả cam trên tay Diêm Hàm. Vừa cầm vào lòng tay đã nắm chặt lại, nháy mắt quả cam đã bị Trầm Tuần bóp nát. Nước cam văng tung tóe khắp nơi, văng cả lên người Trầm Tuần và Diêm Hàm, nhưng cả hai đều không nhúc nhích.

“Không có việc gì, cãi nhau cũng chẳng có ý nghĩa gì.” – Trầm Tuần nở nụ cười cảnh cáo – “Tôi chỉ biết, ai làm tổn thương đến cô ấy, tôi sẽ giết kẻ đó.”

Nói xong, Trầm Tuần ném quả cam vừa bóp nát kia xuống đất, giẫm mạnh.

“Chỉ là quả cam thôi mà, chủ tịch Diêm quá để ý rồi, ngài cứ giữ lại dùng, chúng tôi không dám.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

“...”

“Không mời nổi ư?” Diêm Hàm vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói càng ngày càng lạnh, thậm chí khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Rõ ràng ông chẳng tỏ ra uy hiếp điều gì, lại làm cho người khác cảm giác áp bách cực kỳ. Trầm Tuần thừa nhận, ở trước mặt ông ta, anh từ đầu đến cuối chưa từng ngớt lo lắng.

“Vậy không làm phiền nữa!” Trầm Tuần bước dọc theo hành lang đi ra ngoài, hành lang trang hoàng được tinh xảo, những ngọn đèn tỏa sáng chiếu lên người anh, kéo những chiếc bóng soi lên trên tường.

“Ông chủ Trầm, ông khẳng định không tiếp tục đàm phán sao?”

“Xác định, chuyện trong giếng mỏ, tôi sẽ xử lý.” Trầm Tuần cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng chắc Diêm Hàm hiểu rất rõ tình cảnh trước mắt của anh, bất quá là cố giữ thể diện cho nhau mà thôi.

“Tôi thật lòng muốn mua.”

Trầm Tuần mỉm cười: “Không, tôi không muốn bán.”

Chủ tịch huyện cũng bước ra từ trong phòng Vip nhìn thoáng qua tình huống bên ngoài, có lẽ cũng thấy thấp thòm bất an, vội vã chớp lấy cơ hội khuyên một câu: “Cậu Trầm à, không nên cố chấp như vậy, tình hình của cậu bây giờ cần rất nhiều tiền.”

Những lời này tựa như một ngọn đèn pha rọi qua, chiếu thẳng vào người anh đang chập vật cố ẩn mình núp vào trong bóng đêm ra ánh sáng, không còn chỗ che giấu, Trầm Tuần nắm chặt bàn tay, một hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

“Cô ấy biết tình cảnh hiện giờ của cậu sao?” Đột nhiên Diêm Hàm chuyển dời trọng tâm câu chuyện, Trầm Tuần trở tay không kịp, thậm chí cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Cô ấy được lớn lên trong hoàn cảnh thế nào? Cậu có thể đem lại cho cô ấy cuộc sống sau này thế nào?”

...

Trầm Tuần ngồi tại bồn hoa phía ngoài sảnh khách sạn hút thuốc, trong lòng không ngừng nghĩ đến những tình huống xảy ra trong ngày.

Ánh trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời, ánh trăng cũng giống như khi trời mùa đông, vắng ngắt, ánh trăng bàng bạc chiếu lên.

Thị trấn Ordos (thành phố tại khu tự trị Nội Mông Cổ) thuộc cao nguyên đang trên đà thay da đổi thịt, bụi cây trồng trong bồn hoa, trên ngọn cây cao, tất cả được quần thêm áo lụa màu bạc. Hình ảnh yên tĩnh và bình yên như vậy làm cho Trầm Tuần có chút mê thất.

Nếu như trước đây ngăn cản Trường Tri không đầu tư vào giếng mỏ này, không đi tới nơi này, phải chăng tất cả đều không phát sinh? Cuộc sống chập vậ và thất bại lúc này, cho tới bây giờ đều không phải là chủ ý của Trầm Tuần, sau khi bị đuổi ra khỏi trường đại học, anh liền bắt tay vào công việc kinh doanh, cho tới hôm nay, anh đã sắp quên mất tại sao mình lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Trong tối tăm, vẫn có một tay đẩy anh đi về phía trước, anh không biết điểm cuối cùng ở nơi nào, chỉ đi thẳng về phía trước theo bản năng.

Trầm Tuần hít mạnh một hơi thuốc, mùi nicotin xâm nhập vào trong phổi, rót cục trong tâm trí cũng có chút cảm giác, đầu óc cũng dần thanh tỉnh.

Đột nhiên anh nhớ đến Lạc Thập Giai, người con gái mà ngay cả nụ cười cũng mang vẻ tuyệt vọng. Nếu như không tới nơi này, tuy rằng anh và Lạc Thập Giai cùng sinh sống trong thành phố Thẩm Quyến, thế nhưng phải chăng cả đời cũng không gặp lại nhau?

“Không ngủ được?” Trầm Tuần đang chìm trong suy nghĩ, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Lạc Thập Giai.

Trầm Tuần quay đầu lại đáp lời, thấy Lạc Thập Giai vẫn mặc quần áo chỉnh tề, bèn hỏi, “Sao em còn chưa ngủ?”

“Em hỏi anh trước mà.”

Trầm Tuần cười, thành thật trả lời: “Ngủ không được.”

“Em cũng vậy.”

Trường An mệt mỏi, đã ngủ từ lâu rồi, nhưng Lạc Thập Giai vẫn không sao ngủ được, sự xuất hiện của Diêm Hàm như một quả bom nổ chậm, khiến cô đứng ngồi không yên.

Cô bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh Trầm Tuần. Trầm Tuần lôi bao thuốc lá, đẩy một điếu thuốc ra nói, “Muốn làm một điếu không?”

Lạc Thập Giai lắc đầu.

“Việc đàm phán tối nay thế nào?” Lạc Thập Giai hỏi tới công việc của Trầm Tuần.

Trầm Tuần không trả lời, chỉ nhớ lại lời Diêm Hàm nói.

Kể từ khi anh quen biết Lạc Thập Giai cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua cảnh Lạc Thập Giai thiếu tiền, ngay từ lúc cô còn là học sinh đã có cuộc sống tốt hơn hẳn các bạn cùng trang lứa, đến khi ra ngoài làm việc thì những thứ cô dùng đều rất đắt đỏ, tuy rằng cô chung từng theo đuổi cuộc sống vật chất, nhưng cô đã lớn lên trong điều kiện dư giả, đây chính là sự thật.

“Em đã từng nghĩ đến cuộc sống sau này của mình sẽ thế nào chưa?”

Trầm Tuần hỏi một câu chẳng đầu chẳng đuôi, Lạc Thập Giai kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh, nhìn dáng vẻ lơ đãng của anh làm cho Lạc Thập Giai rơi vào trầm tư. Cô nghiêm túc ngẫm nghĩ đến câu hỏi của Trầm Tuần, hồi lâu sau mới lên tiếng trả lời, “Hy vọng được sống những tháng ngày bình lặng.”

“Cuộc sống thế nào mới là bình lặng?”

Lần đầu tiên Lạc Thập Giai nói ra bằng kế hoạch cuộc đời được cất sâu dưới đáy lòng mình.

“Tìm được một người đàn ông và kết hôn trước tuổi 30, sinh được hai đứa con một trai một gái trước tuổi 35, nếu như đứa đầu tiên là con trai đứa tiếp theo là con gái thì càng tuyệt vời. Em và người ấy sẽ chăm chỉ làm việc, xây dựng cho con cái một cuộc sống tốt đẹp nhất, chăm sóc nó lớn lên, đợi đến khi con cái trưởng thành, thì bán ngôi nhà đang ở đi, sau đó đi du lịch khắp nơi. Em có thể tưởng tượng được cái chết hoàn mỹ nhất, chính là chết trong lòng người mình yêu.” Nói xong những lời này, Lạc Thập Giai nhin không được bật cười chính mình, “Có phải không thực tế không? chuyện sống chết làm sao có thể biết trước được?”

“Ừ.”

Lạc Thập Giai dùng vài ba chữ đơn giản để miêu tả một thế giới hoàn toàn bất đồng. Trầm Tuần càng nghe càng cảm thấy khó chịu. Điều cô muốn, anh không thể chu cấp được, tuy rằng không chịu thừa nhận, nhưng anh hiểu rõ những lời Diêm Hàm đã nói, tương lai chính là vấn đề giữa hai người họ.

Trầm Tuần không quay đầu lại, chỉ dõi mắt ra xa, đường viền gò má anh hiện rõ ràng, mũi rất cao. Nhiều năm như vậy, thế nhưng cô vẫn nhớ rõ cảm xúc lạ lùng khi ngón tay chạm lên đường viền ấy.

Hai người họ là những lữ khách đều muốn để lại vết tích khi bước qua sinh mệnh của nhau. Nhưng khách qua đường dầu thế nào cũng chỉ là khách qua đường mà thôi, đến phút cuối vẫn phải chia ly.

“Anh sống hai mươi mấy năm đều vất vả vô vị, sau khi chết có lẽ chỉ còn lại một bộ xương trắng.” Trầm Tuần nở nụ cười khổ, không tiếp tục nói nữa.

Lạc Thập Giai không nở nhìn đáng vẻ không cam lòng và bất đắc dĩ này của anh, cổ họng nghẹn ngào: “Nếu được cùng người yêu, em cam nguyện cả đời phiêu bạt; còn không yêu, thì sống an ổn cả đời cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Cô hơi dừng lại, nói rành rọt từng chữ, “Trầm Tuần, anh có hiểu không?”

Rất lâu sau đó, Trầm Tuần rốt cục quay đầu, anh cúi đầu, nhìn Lạc Thập Giai rất lâu, không nói gì.

“Anh đã gặp ông ta.”

Trong nháy mắt, Lạc Thập Giai hiểu được Trầm Tuần đang nói đến ai, cô liền thấy lo lắng, “Ông ta đã nói gì với anh.”

“Không nói gì, cho nên anh mới thấy mình đã thua.” Trầm Tuần nhẹ thở dài một hơi: “Ông ta thông dong, lại như bóp nghẹn tim anh.”

“Thập Giai, trước nay anh vẫn chưa đấu chọi gì với ông ta, và em từ trước đến nay vẫn chưa từng là của anh.”

“...”

*****

Lạc Thập Giai biết chủ động gọi điện thoại cho Diêm Hàm chính là một quyết định ngu xuẩn. Nhưng cô quá sợ, tình hình hiện giờ của Trầm Tuần, với khả năng của Diêm Hàm, chỉ cần dùng một thủ đoạn nhỏ thôi cũng đủ sức bóp chết Trầm Tuần.

Thế giới này chính là như vậy, không có người nào hoàn toàn tốt, cũng không giống như câu ác nhân ác báo, người có quyền có thể luôn là người nắm quyền, còn người bình thường chỉ có thể mưu cầu sinh tồn dưới cái bóng của họ.

Cô không đủ sức bảo vệ Trầm Tuần, cô cũng không có năng lực như thế, nhưng chí ít cô không thể hại chết Trầm Tuần. Năm đó, lúc anh bị đuổi học đã khôn khéo như thế nào, thế nhưng cô lại chẳng làm gì cả, thậm chí cô cũng không biết đến chuyện ấy. Cô không muốn bản thân mình lại hối hận thêm lần nữa, cũng không muốn nhiều năm sau lại có người nào đó nói cho cô biết cô đã hại Trầm Tuần rơi vào khôn cảnh như thế nào.

Lạc Thập Giai chủ động tìm Diêm Hàm, Diêm Hàm rất vui mừng, tự mình lái xe dẫn cô đến đến một tiệm ăn gia đình ăn cơm.

Chủ quán ăn này cũng không phải một tay sành nấu nướng, có điều khách đến đây đều là nghe tiếng mà tìm tới, cuộc sống cũng không được xem là khá giả, căn nhà cất bằng gạch thô, nhưng cách bài trí lại rất ấm cúng, khi đến ăn sẽ không thấy khó chịu.

Diêm Hàm hào hứng giới thiệu với Lạc Thập Giai, “Món ăn ở đây rất ngon lại đa chủng loại, chủ quán là người Hán, tất cả đều do chính tay họ chế biến, anh đã chọn mấy món mà em thích rồi.”

Lạc Thập Giai ngồi ở trên băng ghế gỗ, tuy rằng ngồi đối diện Diêm Hàm, nhưng từ đầu đến cuối đều chẳng tỏ vẻ gì, cũng chẳng thèm liếc nhìn ông ta.

“Tôi chỉ muốn nói vài câu với ông thôi, ông không cần dẫn tôi đi xa như vậy làm gì, tôi còn phải quay về ăn cơm với bạn.”

Diêm Hàm đã quen với vẻ lạnh lùng của Lạc Thập Giai, mặc dù cũng không hài lòng, nhưng từ đầu đến cuối từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười, “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Cùng ông sao? từ lâu tôi đã chẳng còn gì để nói.” Rốt cục Lạc Thập Giai quay đầu lại nhìn thẳng Diêm Hàm, “đừng đụng đến Trầm Tuần, anh ấy mà xảy ra chuyện gì, tôi cũng không sống được.”

Một câu nói này của Lạc Thập Giai mang ý uy hiếp rất rõ ràng, cô quá hiểu sự uy hiếp của Diêm Hàm. Cũng chính những lời này, sự vui vẻ trong ánh mắt Diêm Hàm bị dập tắt trong nháy mắt.

Một lúc lâu, Diêm Hàm mới yếu ớt hỏi: “Anh nhớ rõ, hồi em còn bé đã rất thích anh.”

Khi đó Lạc Thập Giai rất thích quán quýt lấy Diêm Hàm nói chuyện, thích được Diêm Hàm dẫn cô ra ngoài chơi, cô giống như một chú nai nhỏ quán quýt bên cạnh ông.

Nhớ lại khoảng thời gian đó, lòng Lạc Thập Giai đau xót, viền mắt lập tức ửng đỏ.

“Tôi đã từng thích ông vô cùng.” Lạc Thập Giai vừa mở miệng, cổ họng đã nghẹn: “Ồ trong lòng tôi, ông đã từng là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, mà sự yêu thích của tôi dành cho ông đã đạt đến độ sùng bái. Ông là ân nhân của tôi, tôi đã tự hỏi vô số lần rằng, sao ông không phải là ba tôi, vì sao ông lại là một người đàn ông tài cán đến vậy, nhưng sao ông không phải ba tôi?”

Ánh mắt cô âm thầm lại, nhiều năm như vậy cô vẫn luôn đè nén tuyệt vọng và thống khổ xuống đáy lòng, giờ khắc này, giống như cái cổng bị mở ra, tất cả tâm tình đều theo đó trào ra ngoài.

“Thế nhưng, còn ông thì sao? Ông tự tay hủy hoại lòng tôn sùng của tôi dành cho ông, tôi hận ông.” Lạc Thập Giai dừng một chút, cắn chặt hàm răng, nhưng lòng căm thù khắc sâu vào trong xương tủy vẫn không thể tan biến, “Trên thế gian này, người tôi hận nhất, chính là ông.”

Những lời này của Lạc Thập Giai để cho Diêm Hàm rơi vào trầm mặc. một Diêm Hàm cho dù rơi vào tình cảnh nguy nan, trời có sập xuống cũng không hoang mang, thế nhưng lúc này cũng phải nhíu mày.

Ông như đang hỏi Lạc Thập Giai, cũng giống đang hỏi chính bản thân mình, “Nhưng phải làm sao đây, Thập Giai? Anh yêu em.”

Mặc kệ cô có nói gì, Diêm Hàm chỉ nói một câu như vậy.

Yêu là gì? Yêu chẳng phải chiếm giữ, chẳng phải làm mọi cách để giành lấy. Mà khi yêu một ai đó, thì phải có dũng khí đối mặt với đau khổ.

Tự như, tình yêu của Lạc Thập Giai dành cho Trầm Tuần suốt bao năm qua.

Diêm Hàm không hiểu, tình yêu của ông luôn ào ạt dũng mãnh và cực đoan như vậy, ông căn bản không xứng nói đến chữ yêu.

Lạc Thập Giai khẽ xì một tiếng, “Vậy ông định làm thế nào với mẹ con tôi? Đây là cách thể hiện tình yêu của ông sao?”

Nhắc tới Loan Phụng, Diêm Hàm liền biến sắc, “Anh chưa từng yêu mẹ em.”

“Ông đã không yêu bà, có sao còn muốn bao bà ấy? Ông chính là sinh mạng của bà ấy. Nếu không nhờ ông, bà ấy vẫn là một con đi mà thôi, ông có biết không? Đối với bà ấy mà nói, ông đặc biệt đến mức nào?”

“Thập Giai, em không hiểu rồi.”

“Đúng, quả thật tôi vẫn không hiểu.” Lạc Thập Giai kích động.

“Mẹ em mắc bệnh ung thư.”

“...” Diêm Hàm vừa dứt lời, sự kích động của Lạc Thập Giai thoát chốc bay biến, cô chỉ thấy từng té bào trong người mình đau đớn, mà cảm giác đau đớn này càng lúc càng mãnh liệt, xông thẳng lên đỉnh đầu cô.

Diêm Hàm vừa nói gì? Phải chăng cô nghe nhầm rồi không?

“Ông nói gì?”

Diêm Hàm một môi nhắm chặt mắt, “Bà ấy không còn sống được bao ngày nữa, chờ bà ấy đi, anh sẽ cưới em.”

“Ào.....” Lạc Thập Giai không chút nghĩ ngợi, cầm ly nước lên, tạt nước nóng trong ly về phía Diêm Hàm.

“Ông đi chết đi, bà ấy cũng nên chết đi.” Về mặt Lạc Thập Giai nghiêm túc.

Da mặt Diêm Hàm thoáng ửng đỏ, dù gì nước đó vẫn còn nóng, tuy không đến mức bị phỏng nhưng chắc chắn vẫn rất rát. Nhưng ông không nói gì, chỉ lấy tay lau.

Rất lâu sau đó, ông nhếch môi cười, một nụ cười khổ.

“Có đôi khi anh cũng hy vọng mình chết đi, chỉ cần chết là được giải thoát. Thế nhưng Thập Giai, khi anh còn sống, anh không có cách nào buông tay em được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Đứng ở góc độ một cô gái đối với một người đàn ông mà nói, Diêm Hàm là một người đàn ông rất có sức hút. Cho nên Loan Phụng đắm chìm trong tình yêu dành cho ông, thậm chí ngay cả một người luôn thủy chung trong tình yêu như Trường An cũng cảm thấy ông rất thu hút.

Khi Diêm Hàm ba mươi tuổi đã công thành danh toại, sau mấy chục năm phát triển thì sự nghiệp đã đạt đỉnh điểm. Ông có tiền bạc, sự chăm sóc, tính kiên trì và cả sự hấp dẫn của một người đàn ông thành đạt. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm các cô gái trẻ say mê.

Nhưng Lạc Thập Giai không cách nào dùng ánh mắt say mê như vậy nhìn Diêm Hàm.

Năm đó ông đã là một người đàn ông thành thực và có tri thức, mà cô còn là thiếu nữ ngây thơ; cô coi ông chẳng khác nào người cha ruột của mình, sùng kính ông, còn ông thì sao?

Đó là một cảm giác hủy thiên diệt địa, cả đời này Lạc Thập Giai không thể nào quên đi chuyện đó, quên đi nỗi đau đó, càng không thể chấp nhận tình cảm quái dị mà ông dành cho cô.

Nếu như không phải vì Loan Phụng, đầu bị người đời trách mắng cô cũng sẽ tố cáo ông, nhưng cô không thể làm thế. Có đôi khi tình thân là một loại đau đớn cưỡng bức, cô không cách nào thoát khỏi gông xiềng.

Loan Phụng có yêu thương cô không? Chắc từng có? Năm đó bà có thể bỏ mặc Lạc Thập Giai nhưng bà vẫn nuôi cô lớn, vì cô, thậm chí bà còn phải dùng chính thân thể của mình để đổi lấy tiền bạc. Bán thân cho Diêm Hàm cũng là để Lạc Thập Giai được lớn lên trong hoàn cảnh tốt hơn. Xét về bản chất thì gái điếm và nhân tình chẳng có gì khác nhau, điểm khác duy nhất là cuối cùng mẹ con cô đã không còn phải sống trong cảnh màn trời chiếu đất, không cần ăn bữa trước lo lắng bữa sau.

Cuộc đời này của hai mẹ con cô đã chịu quá nhiều đau khổ, ai có thể oán giận ai? Hai mẹ con cô cũng cố kháng cự lại số phận rất nhiều năm, đến cuối cùng cũng phải chấp nhận số mệnh của mình.

“Anh đã nhiều lần nói chia tay với bà ấy.” – Diêm Hàm một mồi xoa xoa huyết thái dương của mình – “Sau đó... bà ấy mắc bệnh ung thư, bao năm qua bà ấy sống cũng không dễ dàng gì.”

Chỉ vài chữ ngắn ngủi đã phác họa rất rõ ràng tình cảnh hiện giờ của Loan Phụng. Lạc Thập Giai cảm thấy ruột gan đau xót, viên mắt đỏ ửng trong tích tắc, cô nghiêng đầu sang một bên, không muốn để Diêm Hàm thấy vẻ yếu đuối của cô: “Đừng nói là tất cả mọi chuyện đều liên không quan đến tôi, ông có chia tay bà ấy hay không đó là số mệnh của bà ấy, chẳng ảnh hưởng gì đến quyết định của tôi.”

“Anh chỉ hy vọng được em đối xử công bằng.”

“Tôi không có công bằng để dành cho ông.” – Lạc Thập Giai bình tĩnh trở lại nhưng vẫn lạnh lùng như cũ, lại bắt đầu những lời châm chọc theo thói quen: “Người chết thì ân oán cũng tan theo khói. Nếu như ông chết, tôi sẽ tha thứ.”

Diêm Hàm nhìn Lạc Thập Giai, vẫn cố chấp như cũ: “Anh không cầu xin em tha thứ, thứ anh cần là em quay lại bên cạnh anh, anh cần em.”

Luận điệu của Diêm Hàm lại khơi dậy ác cảm sâu nhất trong lòng Lạc Thập Giai. Cô nhìn ông đầy chán ghét, không có một tia tình cảm: “Trước tôi học luật chính là hy vọng có thể tự bảo vệ lấy mình, cũng có thể thoát khỏi ông.” – Lạc Thập Giai tự giễu cười: “Về sau tôi mới biết, tôi quá ngây thơ, ông có thể một tay che trời, sao tôi đủ sức chống lại ông?!!”

“Anh không muốn đùa bỡn gì với em.” – Diêm Hàm nói: “Suốt bao năm qua, tình cảm anh dành cho em thế nào, em cũng rõ, anh rất nghiêm túc.”

“Nhiều năm như vậy, lẽ nào ông không hiểu tôi vĩnh viễn không thể đến bên cạnh ông được.” – Lạc Thập Giai trầm mặc một hồi cuối cùng trịnh trọng nói: “Nếu như ông cứ ép buộc tôi, thì tốt xấu rồi cũng bị tiêu hủy. Thi thể của tôi, ngay cả tôi cũng không thể tự giữ được, ông cần thì cứ đến mà lấy.”

***

Mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng của Lạc Thập Giai đâu, Trường An nói cô ra ngoài mua đồ, nhưng Trầm Tuần vẫn cứ đứng ngồi không yên. Liên tục hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác, Trường An và Hàn Đông đều không hiểu sự nôn nóng bất an trong lòng anh, đặc biệt là Hàn Đông, hoàn toàn mù mờ.

“Cậu tìm luật sư Lạc có chuyện gì gấp sao?” – Hàn Đông nói: “Để tôi gọi điện bảo cô ấy nhanh trở về.”

“Không cần!” – Trầm Tuần nói: “Tôi có việc cần suy nghĩ.”

Diêm Hàm là một trái bom hẹn giờ, từ lúc Trầm Tuần biết sự tồn tại của ông ta đến nay đã bắt đầu lo lắng đến thời khắc ông ta sẽ nổ tung.

Hàn Đông và Trường An đi ăn cơm, Trầm Tuần vẫn còn ngồi đợi trong đại sảnh. Lúc Diêm Hàm đưa Lạc Thập Giai trở lại, Trầm Tuần đang hút thuốc ở ven đường.

Nhìn cảnh này quả thực khiến người ta không biết phải hình dung sao, xe Diêm Hàm được xếp vào dòng xe xa hoa và hào nhoáng, mỗi chiếc đều có giá trên triệu tệ, mặc dù ông không xuống xe nhưng không cần nói cũng biết khí thế của ông lớn đến mức nào, mà Trầm Tuần, suốt chặng đường này đều không được nghỉ ngơi tốt, hốc mắt xanh xám, râu ria xồm xoàm, quần áo cũng nhăn nhúm, đứng ở ven đường chẳng khác nào một tay du côn bụi đời. Làm sao có thể chịu đựng được loại cảm giác áp bức này, tựa như đám phụ nữ được đem ra so sánh xem ai đẹp hơn ai, đàn ông cũng sẽ không tự chủ âm thầm phân cao thấp.

Ngay khoảnh khắc Lạc Thập Giai bước từ trên xe Diêm Hàm xuống đã nhìn thấy Trầm Tuân đứng ở ven đường, cô đóng cửa xe ngay ngẩn cả người.

Về mặt của Trầm Tuân khi nhìn rõ Lạc Thập Giai cũng hoàn toàn biến đổi, anh oán hận ném tàn thuốc, chẳng khác nào một tên du côn thô bạo ngang ngược có lời kéo thế nào cũng không chịu quay về, muốn xông lên phía trước.

Lạc Thập Giai vội bước nhanh chân lại, dùng hết sức bình sinh ngăn cản anh.

“Buông ra!”

“Không!” – Lạc Thập Giai nói: “Chuyện không như anh nghĩ đâu.”

Diêm Hàm ngồi im trên ghế lái đưa mắt nhìn cảnh tượng trước mắt chăm chú.

“Ông đi đi!” – Lạc Thập Giai quay sang hét với Diêm Hàm đang ngồi trong xe. Diêm Hàm trầm mặc vài giây rồi nổ máy rời đi.

Chiếc xe của Diêm Hàm rời đi khuất dạng, Lạc Thập Giai mới buông lỏng Trầm Tuân ra, cô vừa định lui về phía sau đã bị Trầm Tuân giữ chặt lại.

“Vì sao?” – về mặt anh luôn rất nghiêm túc, trong mắt như có ngọn lửa đang bùng cháy muốn đốt Lạc Thập Giai thành tro bụi ngay tức khắc. Chỉ hai chữ đã chất chứa bao nhiêu không cam chịu, bao nhiêu phẫn nộ, bất đắc dĩ và... tuyệt vọng?

“Có chút chuyện phải tìm ông ấy.”

“Chuyện gì?”

Lạc Thập Giai không chịu nói rõ, Trầm Tuân lại không chịu buông. Lạc Thập Giai lười giằng co với anh, hất tay anh ra muốn về phòng nghỉ.

“Lạc Thập Giai, em đã quên ông ta đối xử với em như thế nào rồi sao?” – Trầm Tuân sau lưng cô tiếp tục lên tiếng truy vấn, anh càng nói càng kích động: “Em đi tìm ông ta, chẳng nhẽ em không biết ông ta đang mưu tính gì sao?”

Trầm Tuân cực kỳ tức giận, những lời thốt ra miệng, thậm chí còn không kịp suy nghĩ. Nó giống như một con dao sắc bén đang từng chút một lăm lăm Lạc Thập Giai. Vấn đề này, bất cứ ai cũng có thể hỏi, duy chỉ có Trầm Tuân, duy chỉ có Trầm Tuân...

Lạc Thập Giai quay đầu, cả người không nhịn được run rẩy, cô muốn nói, miệng há ra nhưng ngay cả hàm răng cũng đan run rẩy.

“Trầm Tuân, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh nghĩ sao về chuyện đó? Nghĩ em thế nào?”

Rốt cuộc Trầm Tuân ý thức được sự mâu thuẫn của Lạc Thập Giai, anh bước lại muốn ôm cô nhưng bị Lạc Thập Giai bạt mạng gãy ra, anh sợ cô bị thương, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đôi mắt cô bao trùm trong bi thương, về mặt như vậy, anh đã từng trông thấy từ nhiều năm trước, sau đó anh đánh mất cô.

“Anh chưa từng quên.” – Lạc Thập Giai cảm thấy cực kỳ khó chịu, cô giống như cây lục bình phiêu diêu trong mưa gió, giọng nói cô run rẩy: “Anh đã để ý như vậy thì để em đi đi.”

Cô vừa thốt ra lời này, đầu óc Trầm Tuân hoảng loạn rồi mù. Anh không quan tâm, cũng không để Lạc Thập Giai tiếp tục phản kháng, ôm chặt cô vào ngực, không cho cô nhúc nhích. Cô điên cuồng giãy giụa muốn thoát khỏi anh, anh càng giữ cô chặt hơn. Lần này Lạc Thập Giai ra tay rất nặng, mỗi một cái tát vung tay đều phát ra những tiếng chan chát, nhưng anh ngay cả chẳng tỏ ra đau đớn gì.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Trầm Tuân liên tục nói xin lỗi bên tai Lạc Thập Giai, cô vẫn thờ ơ đánh anh, cuối cùng cũng buông tay.

Trầm Tuân biết cô khóc, ngay cả khi cô khóc cũng không phát ra tiếng nào. Đây là Lạc Thập Giai.

Trầm Tuân ôm chặt lấy cô, anh không dám buông tay, anh thật sự không biết, nếu lúc này anh buông tay ra sẽ là mấy năm hay là cả đời.

Anh vốn là người có bản tính kiêu căng, thế nhưng ở trước mặt Lạc Thập Giai lại luôn là kẻ hèn mọn, anh không thể tin được khi nghe Lạc Thập Giai bộc bạch cõi lòng mình như thế.

“Hiện giờ anh không có tư cách đòi hỏi gì ở em, việc làm ăn thất bại, nợ nần chồng chất, vừa ly hôn lại có con riêng, anh có thể đòi hỏi gì ở em? Thập Giai, anh không ngại quá khứ của em, điều anh để bụng chính là em. Anh sợ em sẽ đi cùng ông ta, anh biết bản thân mình thua kém ông ta rất nhiều, anh không thể cho em một cuộc sống an ổn, em đi theo anh, sẽ phải chịu nhiều cực khổ.” – Anh hơi dừng lại một chút, giọng nói lạc đi – “Thế nhưng, anh lại ích kỷ như vậy đây, anh không thể buông tay được, anh không thể để em đi.”

“Em không muốn đi.” – Lạc Thập Giai cực kỳ khó chịu: “Em có thể đi đâu? Em có nơi nào để đi sao?”

Trầm Tuân lắng nghe giọng nói của cô, đau lòng buông lỏng cánh tay, cầm anh gác lên đỉnh đầu Lạc Thập Giai, hai người đều dùng toàn bộ sức lực sinh

mệnh ra ôm đối phương, cứ như cả thế giới bao la này cũng không buông tay.

“Mặc kệ đoạn đường này có bao nhiêu khổ, cho tới bây giờ em cũng chưa từng có ý định muốn bỏ đi. Trên thế giới này, người duy nhất em tin tưởng chỉ có một mình anh.” – Lạc Thập Giai cắn môi dưới, chỉ nói vài lời, thế nhưng mỗi một câu một chữ đều cảm thấy khó khăn: “Những việc em làm bao năm qua đều bị hoàn cảnh ép buộc mà thôi.”

“Chờ sau khi sự việc được giải quyết xong xuôi, chúng ta trở về Thâm Quyển, anh dẫn em quay về.”

“Em mệt mỏi, rất mệt.” – Lạc Thập Giai mệt mỏi nói: “Trầm Tuần, em muốn có một gia đình.”

...

Tình hình giếng mỏ của Trầm Tuần lúc này ngoại trừ Diêm Hàm ra thì chẳng còn ai muốn chen chân vào, Trầm Tuần từ chối Diêm Hàm, tuy rằng quản lý Vương hơi thất vọng nhưng cũng không hỏi nhiều. Không thể không nói ánh mắt nhìn người của Trường Tri quả nhiên rất chuẩn.

“Hiện nay còn chưa bắt đầu tiến hành đàm phán tiền bồi thường, ngay cả xác vẫn chưa tìm được, tình hình rất tệ, việc đào bới có nguy cơ xảy ra sạt lở lần nữa, quá nguy hiểm” – quản lý Vương đem sổ sách đưa cho anh – “Tuy rằng, số tiền được ghi trong sổ sách không nhiều nhưng nếu như bàn bạc được giá tốt, ước chừng cũng tạm ổn, thế nhưng hiện tại số tiền này không biết Trường Tri đã chuyển đi đâu.”

“Chính xác là cần bao nhiêu tiền?” – Trầm Tuần lật qua sổ sách – “Tiền bồi thường cho họ đều giống nhau hết sao?”

“Cần thương lượng với từng gia đình một, trước mắt không thể đưa ra con số chính xác, nhưng ước chừng vài triệu tệ.”

Trầm Tuần có đứng tên một căn nhà ở Thâm Quyển, đó là căn hộ mua cho bà Trầm, diện tích không rộng nhưng Thâm Quyển vốn tắc đất tắc vàng, bán ra thu được chút tiền, cũng lo liệu được phần nữa. Có điều năm đó ly hôn, Trầm Tuần đã để lại căn hộ cưới và tiền gửi ngân hàng cho Chu Tử Viện, hiện tại căn nhà này chính là tài sản duy nhất của gia đình. Nếu bán đi thì mẹ già và con nhỏ phải phiêu bạt bên ngoài, Trầm Tuần cảm thấy có lỗi với bà.

“Tôi sẽ tìm cách.” Trầm Tuần cầm điều thuốc, đang chuẩn bị châm lửa, quản lý Vương bỗng nhận được điện thoại của chủ tịch huyện.

Diêm Hàm chỉ ra vốn đầu tư một tỷ và công trình làng du lịch trong huyện cũng là hạng mục được phía huyện ủy rất quan tâm chú trọng hiện giờ. Khu vực được chọn để xây dựng làng du lịch bao gồm cả đỉnh núi có giếng mỏ của Trầm Tuần, hạng mục vẫn đang trong giai đoạn đo đạc, Trầm Tuần là người đại diện của giếng mỏ, được chủ tịch định ngày hẹn gặp.

Lần đầu tiên nếu nói còn chưa thể diện cho nhau thì lúc này lại quay sang uy hiếp.

“...”

“Giếng mỏ của các cậu, giấy phép khai thác còn chưa có đã tiến hành khai thác là hành vi vi phạm pháp luật, hiện tại, đây chính là chuyện may mắn nhất của cậu. Tôi cảnh cáo các cậu, nếu không muốn gặp trở ngại trong công việc thì nên đồng ý với điều khoản này, phía huyện ủy chúng tôi đã lên kế hoạch xong cả rồi.”

“Trước đây, khi chúng tôi bắt đầu việc khai thác, tuy rằng giấy phép vẫn chưa nhận về thế nhưng văn kiện đã được ngài ký tên thông qua rồi, ngài tưởng ngài có thể thoát khỏi liên quan sao?”

“Cậu...!” – chủ tịch huyện tức hộc máu khi nghe Trầm Tuần nói như vậy – “Cậu đừng tưởng rằng tôi không biết cậu đang vòi thêm tiền. Chủ tịch Diêm đã nói, giá cả có thể bàn bạc lại.”

“Tôi không cần tiền của ông ta!” – Trầm Tuần vẫn tỏ thái độ kiêu căng như trước, chẳng hề cúi đầu.

“Để tôi nói chuyện với cậu ấy.” – Đúng lúc này, Diêm Hàm bình thân bước vào phòng làm việc. Chủ tịch huyện vừa trông thấy ông ta đến, lập tức tươi cười hớn hở bước ra đón. Diêm Hàm đã quá quen với cảnh này rồi, cứ tự nhiên như ở nhà mình.

Chủ tịch huyện đưa hai người họ đến phòng họp. Trên chiếc bàn trong phòng họp đã bày sẵn đĩa trái cây, có đỏ có vàng, màu sắc tươi rói.

Hai người ngồi đối diện nhau, chiếc bàn vừa rộng vừa dài, vừa hay kéo dài khoảng cách hai người họ. Mỗi một lời thốt ra đều âm vang.

Trầm Tuần không muốn nhiều lời cùng Diêm Hàm, cầm lấy một trái táo và con dao gọt hoa quả trên bàn, bắt đầu gọt vỏ.

“Cậu muốn bao nhiêu?” – Diêm Hàm lên tiếng mở đầu – “Mười triệu? Hai mươi triệu?”

Trầm Tuần khinh thường hừ một tiếng.

Diêm Hàm cũng chẳng nôn nóng, ngã người ra sau, nói rành rọt: “Bạn trai trước kia của Thập Giai tên gì nhỉ? Trình Trì?”

Vừa nhắc tới Trình Trì, Trầm Tuần đang chăm chú gọt trái cây cũng khựng lại.

“Xử lý thẳng đó quá dễ, chẳng cần đích thân ra tay, chỉ cần tìm đại một người nào đó chêm vào ba câu khích bác với mẹ cậu ta, bà ta liền bỏ cả công việc, lật đật lật đật chạy từ tới Thâm Quyển.” – Diêm Hàm từ đầu đến cuối đều tỏ ra là người nắm cán, cứ như kể một câu chuyện nhằm chán nào đó.

Nhưng mỗi câu chữ lại chẳng khác nào đánh rần đập đầu – “Tính cách của Thập Giai chắc cậu cũng hiểu rõ, chỉ làm việc độc lập tự thân, bản tính bẩm sinh đã không thích chung đụng với người khác, nhất là với trường bối. Cậu có thể cưới cô ấy không? Mẹ cậu sẽ thích cô ấy sao? Cả cô con gái của cậu nữa, Thập Giai sẽ thích con gái của cậu chứ?”

Diêm Hàm không cần Trầm Tuần trả lời, trực tiếp nêu ra trọng điểm: “Nói cho cùng, cậu cũng như Trình Trì, đều không thích hợp với cô ấy!”

Rốt cuộc Trầm Tuần cũng không nhịn được nữa, tức giận trừng mắt nhìn Diêm Hàm: “Mười triệu? Hai mươi triệu? Trong mắt ông, cô ấy có thể dùng tiền định giá sao?”

“Không.” – Diêm Hàm lắc đầu, khóe miệng nhếch lên cười – “Số tiền này là mua tình cảm của cậu dành cho cô ấy.”

“Bốp!”

Một tiếng vang vọng, con dao gọt trái cây mới rồi còn nằm trong tay Trầm Tuần bỗng bay vút cắm xuống bàn họp ngay trước mặt Diêm Hàm.

Mũi dao ghim sâu vào gỗ, cán dao thẳng tắp, có thể thấy được người phóng đã dùng bao nhiêu lực.

Hồi lâu sau, Trầm Tuần lạnh lùng nói ra một chữ: “Cút!”

Hành vi này của Trầm Tuần, nếu đổi lại người khác có lẽ đã bị dọa hoảng hồn rồi, nhưng Diêm Hàm từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh như không.

“Trầm Tuần, đừng hối hận đấy!” – ông ta vẫn cười nhưng ý tứ lộ rõ uy hiếp.

“Hối hận ư?” – Trầm Tuần không sợ uy hiếp của ông ta, cũng nhếch môi cười, tức giận nghiêng răng.

“Tôi chỉ hối hận tại sao năm đó không nhân lúc mình còn vị thành niên mà giết chết ông!”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Lúc Lạc Thập Giai rời giường, Trường An đã mặc quần áo chỉnh tề, đang ngồi trong phòng ăn sáng.

“Sao không ra ngoài ăn?” – Lạc Thập Giai đang thay đồ, ngửi thấy mùi thức ăn, cả phòng nhanh chóng được phủ đầy mùi này.

Trường An vừa nhai vừa đáp: “Trầm Tuần và quản lý Vương đi thôn Trung Bình rồi, hai người phải tranh thủ lúc không có ai để vào trong đó xem tình hình, bữa sáng là họ mua về đấy.”

Lạc Thập Giai “Oh” một tiếng, bước vào toilet rửa mặt, cô cầm lấy bàn chải đánh răng, lúc này Trường An đã ăn sáng xong, bắt đầu dọn dẹp.

“Lát nữa tôi và anh Hàn sẽ vào thôn Trung Bình, cô muốn đi cùng không?”

Lạc Thập Giai đang đánh răng, miệng đầy bọt, vừa ngậm bàn chải vừa ậm ừ đáp lời.

“Đừng rồi, nói mới nhớ, sao cô lại theo đến đây? Nghe anh Hàn nói cô đến đây có việc? Đã giải quyết xong chưa?”

Lạc Thập Giai khề khệng người, sau đó mở vòi nước, tiếng nước chảy vang lên, át tiếng của Trường An, Lạc Thập Giai tiếp tục súc miệng rửa mặt, vờ như không nghe thấy câu hỏi vừa rồi.

Từ huyện xuôi đi vào thôn Trung Bình phải băng qua con đường núi dài mấy chục cây số. Suốt đường đi, quản lý Vương luôn miệng dặn dò Trầm Tuần.

“Nói ít thôi, tuyệt đối không được nhiều lời, nếu như đụng phải thân nhân của thợ mỏ nào cũng tuyệt đối không được nhiều lời.” – Quản lý Vương căn dặn một hồi vẫn không yên tâm nói: “Tuyệt đối không được đối chọi gay gắt với họ, sẽ không hay, bọn họ đều là những người dân nông thôn học ít hiểu ít, làm việc gì cũng không biết chừng mực, nhân nhin được thì cứ nhân nhin, không nhân nhin được thì bỏ đi chỗ khác, nói chung, không được làm lớn chuyện.”

Trầm Tuần vẫn cầm chắc tay lái, khẽ “Ừ” một tiếng, “Kế toán Lý đâu? Sao lần này không thấy anh ta?”

Nhắc tới kế toán công ty, quản lý Vương chỉ thở dài: “Tôi cho nó nghỉ phép rồi, con nó bị bệnh, hàm mỏ hiện giờ lại không trả lương, dù sao nó cũng cần nuôi gia đình.”

Kế toán Lý là người vùng xa đến làm công, khi công ty được thành lập, việc khai thác ở hầm mỏ bắt đầu khởi công, mọi việc đều do anh ta và quản lý Vương điều phối. Tính cách kế toán Lý và quản lý Vương không giống nhau, anh ta thật thà chất phác, nói ít làm nhiều, cùng quản lý Vương là hai nhân

vật nòng cốt trong công ty.

“Mấy hôm nữa tôi đến nhà anh ta xem sao.” – Trầm Tuân nói: “Nhân tiện đưa thêm cho anh ta ít tiền.”

Hiện giờ, cả công ty chẳng còn ai, chỉ còn lại mỗi quản lý Vương. Trầm Tuân rất cảm kích ông, nhưng biết rõ không bao lâu nữa bọn họ cũng phải chia đôi ngã.

“Lần này, trước mắt cần bàn bạc giá cả với gia đình nạn nhân, chuyện tiền nong tôi sẽ nghĩ cách, khi chuyện giải quyết xong, tôi sẽ để lại cho ông một khoản, ông hãy tìm một công việc khác tốt hơn.”

“Giám đốc Trầm... tôi không phải vì tiền.”

“Tôi biết.” – Trầm Tuân khẽ mỉm cười: “Tôi rất cảm kích ông đã không bỏ đi ngay lúc này. Còn ở đây giải quyết việc lộn xộn giúp tôi, để lại cho ông một ít là chuyện nên làm.”

“Haizz...” – Quản lý Vương nghe anh nói vậy cũng hơi nghẹn ngào, trêm đời này làm gì có bữa tiệc nào không tàn, quản lý Vương và Trầm Tuân đều hiểu nhưng khi nói ra vẫn thấy khó chịu.

Trước khi đến hầm mỏ trên núi, Trầm Tuân và quản lý Vương đến văn phòng công ty được đặt trong thôn. Kỳ thực đây chỉ là một căn hộ tự xây hai tầng, trước đây họ đều ở lại đây làm việc.

Cửa vừa được mở ra, bên trong văn phòng khá lộn xộn, đưa mắt liếc nhìn xung quanh, có mấy ngăn kéo mở ra chưa đóng lại, trên bàn cũng có chứng từ và văn kiện rơi vãi lung tung. Trầm Tuân nhìn cảnh tượng hỗn độn trước mắt, nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì? Sao giống như bị cướp vậy?”

Về mặt quản lý Vương vô tội: “Tôi cũng không rõ, khi tôi tới đã như vậy rồi, tôi sợ hiện trường bị xáo trộn nên chưa đụng đến, có lẽ Trường Tri đi quá gấp.” – Gấp đến độ lòi bừa mọi thứ.

Trầm Tuân và quản lý Vương mở cuộc họp đơn giản chỉ hai người trong văn phòng này. Quản lý Vương nói sơ lược tình hình và gia cảnh của các thợ mỏ gặp nạn, báo cáo lần lượt từng sự việc cho Trầm Tuân.

“Điều khó là họ đều là trụ cột trong gia đình, con cái đông, có mấy đứa đã lớn, liên tục kéo bè kéo cánh đến la ó.”

“Chuyện khó thì để cuối, chúng ta sẽ bàn lại sau, trước mắt giải quyết những việc đơn giản đã.”

“Được.” – quản lý Vương tiếp tục lật những đề mục đã được đánh dấu trong sổ ghi chú.

Trầm Tuân đang định nhìn xem danh sách thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Trầm Tuân ngẩng đầu thì thấy Hàn Đông và Trường An đáng vẻ mệt mỏi.

Anh đứng dậy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Sao hai người đến đây?”

“Đến xem mấy gia đình đó có tới gây rối nữa không.”

“Chúng tôi lên đến đây, người nhà bọn họ chưa biết.” – Trầm Tuân vừa dứt lời, dưới lầu đã vang lên những thanh âm la ó ỉn ỏi. Bọn họ đứng dậy, đi ra ngoài, từ ban công lầu hai nhìn xuống, một đám người đang nối đuôi nhau kéo đến. Trông bộ dáng đang muốn nhào vào nhà, Trầm Tuân nhìn đám người này, cau mày.

“Ông nói à?” – Anh quay sang hỏi quản lý Vương.

“Tôi điên chắc?” – Quản lý Vương nhìn tình cảnh trước mắt, cũng biết có gì không đúng. Hai người nhìn nhau cũng tự có đáp án trong lòng.

Trầm Tuân biết Diêm Hàm nhất định sẽ nhúng tay vào, chỉ không ngờ sẽ nhanh như vậy. Ông ta là người nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, hoàn toàn không nói đến thế nào là khiêm tốn, thế nào là quang minh chính đại. Cái bộ dáng làm bộ làm tịch trước mặt Lạc Thập Giai hoàn toàn không phải là bản chất của ông ta.

“Phải chặn bọn họ lại trước đã, chỗ này bắt đầu lộn xộn rồi.” – Hàn Đông cau mày nói.

Hàn Đông vừa nhát chân định xuống lầu, chưa tới nơi đã có người dẫn bọn họ chặn cửa, đám người đó đang rất kích động, chưa kịp đóng cửa thì họ đã ủa vào.

“Hàn Đông, mau dẫn Trường An trốn đi đã.” – Trầm Tuân nhanh chóng lấy lại bình tĩnh trước tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này, chưa gì đã vội nghĩ đến người khác.

“Trầm Tuân?”

Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Trầm Tuân vẫn trấn định: “Tôi là người chịu trách nhiệm ở đây, tôi sẽ nói chuyện với họ.”

“Tiêu rồi! Làm sao bây giờ?” – Trường An đang bị Hàn Đông kéo đi, đột nhiên nhớ ra gì đó, lo lắng kêu to lên: “Lạc Thập Giai! Lạc Thập Giai đến cùng bọn em. Cô ấy đang mua đồ phía dưới...”

“...”

Trường An chưa nói hết câu, Trầm Tuân đã nhún chân chạy như bay từ trên lầu xuống, mấy giây sau anh đã chạy mất dạng.

Lạc Thập Giai lần đầu đến công ty Trầm Tuân, nói công ty cho oai vậy chứ so với tình hình kinh doanh của Diêm Hàm thì chỉ bằng một chi nhánh, mở khai thác than đá này chủ yếu khai thác than thô, công việc chủ yếu làm ngoài công trình hầm mỏ trên núi. Công ty chẳng qua chỉ là cái xác, một cái xác khô đét. Căn hộ nhỏ hai tầng này cũng là thuê của một gia đình trong thôn.

Cô đi vào tiệm tạp hóa nhỏ gần đó mua mấy bình nước suối, xách một túi to chuẩn bị đi về phía căn nhà đó, chợt phát hiện có rất nhiều người đang vây quanh ngôi nhà.

Với bản năng của một luật sư, Lạc Thập Giai biết những người này là thân nhân của những công nhân mỏ gặp nạn.

Tình hình trước mắt khá nghiêm trọng, Lạc Thập Giai đứng bên ngoài đám người đó, suy tính một hồi, cuối cùng vẫn đi vào. Cô cẩn thận chen vào đám người, tính toán xem làm cách nào để giải tán họ.

“Chào mọi người, tôi là luật sư đại diện cho công ty này.” – Lạc Thập Giai đặt bình nước xuống đất, sau đó lấy danh thiếp từ trong túi ra, vì thói quen nghề nghiệp nên trong túi cô luôn có danh thiếp.

“Trước tiên, xin mọi người hãy bình tĩnh lại, chúng tôi cần chút thời gian thu xếp, bàn bạc.” – Lạc Thập Giai không hề sợ hãi, từ đầu đến cuối đều tỏ ra rất chuyên nghiệp.

“Còn bàn gì nữa? Ai chịu trách nhiệm? Chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi!”

“Sống không thấy mặt, chết không thấy xác, là cô thì cô có chấp nhận được không?”

“Đây là trụ cột nuôi gia đình chúng tôi, giờ anh ấy không còn, cô bảo chúng tôi phải làm sao?”

...

Hết người này nói đến người kia hết, tình cảnh chẳng khác nào Lạc Thập Giai bị rơi vào giữa bầy vịt, tiếng la ó liên tục vang lên, đám thân nhân càng lúc càng kích động. Cảnh tượng ngày càng không khống chế được, Lạc Thập Giai bị bọn họ xô đẩy loạn choạng lui về sau mấy bước, ngay lúc mất trọng tâm sắp ngã sắp xuống thì có một bàn tay vươn ra đỡ lấy hông cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn rõ gương mặt quen thuộc và những đường nét rõ ràng đó, Lạc Thập Giai giật nảy mình, đứng ngây ra, không đợi cô bình tĩnh, bàn tay đó đã vươn đến kéo cô vào lòng.

Trầm Tuân mở áo khoác của mình ra bao bọc Lạc Thập Giai vào trong, cô bị anh nhét trong áo, trước mắt mọi thứ tối đen, chẳng nhìn thấy gì, khuôn mặt cô dán chặt vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim anh. Giờ khắc này, nhịp tim anh đập liên hồi, không biết là đang hoảng loạn hay căng thẳng. Tay Lạc Thập Giai áp lên người Trầm Tuân, anh che chở cho cô không phải chịu sự công kích và xô đẩy của mọi người.

Trầm Tuân xuất hiện làm cho cục diện vượt ngoài tầm kiểm soát. Ngay từ đầu, tuy quản lý Vương đã cố gắng bàn luận với họ nhưng đều không giải quyết được gì, hôm nay lại có thêm một trong những người đứng đầu công ty xuất hiện, làm sao bọn họ có thể buông tha.

Có người bắt đầu xô đẩy Trầm Tuân, có người kéo quần áo anh, cũng có người không ngừng vung tay đánh vào người anh để trút giận.

“Bốp!” – một hòn đá bất ngờ bay đến, đập mạnh vào ót Trầm Tuân. Trong khoảnh khắc bị đập trúng gáy, tay anh vẫn giữ chặt lấy Lạc Thập Giai, bảo vệ cô. Anh ôm cô rất chặt nên khi anh bị người ta đẩy ngã, Lạc Thập Giai cũng bị ngã theo.

Trầm Tuân bị cục đá đó đập chảy máu, đám thân nhân thấy vậy thì hoảng hồn. Mặc dù những người này đều không được học hành đến nơi đến chốn, làm việc cực đoan, nhưng không ngốc. Nếu Trầm Tuân có mệnh hệ nào thì bọn họ cũng phải chịu trách nhiệm, mà nếu thật sự xảy ra chuyện thì tiền bồi thường cho thân nhân người chết trong mỏ cũng không lấy được.

Trầm Tuân được bác sĩ trong thôn băng bó sơ, sau đó quay về văn phòng công ty, bắt tay vào việc đàm phán với từng hộ gia đình có người thân bị nạn. Trước mắt mức giá bồi thường vẫn chưa được thỏa thuận ổn thỏa nhưng Trầm Tuân vẫn chỉ cho mỗi hộ 2000 tệ để xoay xở lúc khẩn cấp. Tiền trong túi Trầm Tuân đã rỗng, số tiền này là tiền cửa tiệm của Hàn Đông. Tổng cộng cũng chỉ có mấy chục ngàn tệ, vừa đủ chi.

Quản lý Vương vừa ghi tên vừa đếm số người, cuối cùng hơi kinh ngạc nói với Trầm Tuân: “Có một gia đình chưa đến.”

Lúc quản lý Vương nói lời này, Lạc Thập Giai đang ngồi ở góc văn phòng chăm chú ngắm một chậu cây, chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn.

“Ai vậy?” – Trầm Tuân quay người sang hỏi, nhìn thoáng qua cái tên người bị hại duy nhất không có thân nhân đến – Lạc Đông Hải.

Trong nháy mắt, Trầm Tuân cảm thấy người như có luồng điện phóng qua. Anh nhìn về phía Lạc Thập Giai vẫn tĩnh lặng ngồi trong góc. Rất lâu sau, rốt cục cô cũng ngẩng đầu lên, trong mắt không có biểu tình gì, chỉ nhìn anh không chớp mắt.

“Vì sao em lại đến Ninh Hạ?” – Trầm Tuân hỏi.

Về mặt Lạc Thập Giai vẫn bình tĩnh: “Đến có việc.”

“Việc gì?”

“Đám tang, ba em xảy ra chuyện.”

Trầm Tuấn nghe xong những lời này, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi, miệng lắp bắp hỏi: “Ba em là ai?”

Lạc Thập Giai mặt không đổi sắc, ánh mắt sâu thẳm, cô không thích quanh co, chỉ cười cười hỏi ngược lại: “Chẳng phải anh đã biết rồi sao?”

“Rầm!” – Trầm Tuấn tức giận vỗ mạnh xuống mặt bàn.

“Em đã biết rõ từ lâu rồi, đúng không?” – Trầm Tuấn cực kỳ tức giận: “Lần trước đến hồ Thanh Hải, đột nhiên em đòi đi, có phải là vì...”

“Đúng!” – Lạc Thập Giai ngắt lời Trầm Tuấn – “Bởi vì em phát hiện ra ba em chết trong hầm mộ của anh.”

Trầm Tuấn nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi: “Sao em không nói cho anh biết?”

Lạc Thập Giai châm chọc cười: “Nói ra rồi sao? Anh chuẩn bị lấy lý do nào để đuổi em đi?”

“Anh...” – Bị lời Lạc Thập Giai xoáy vào trọng điểm, Trầm Tuấn chẳng nói nên lời, giờ phút này anh chỉ cảm thấy lòng mình rối bời.

Ba Lạc Thập Giai chết trong hầm mộ của anh. Thì ra là thế, hóa ra đây mới là nguyên nhân họ luôn đi về cùng một hướng. Anh phải làm sao mới đúng? Xử lý thế nào mới không dây cô ra xa? Hai người họ nên đối mặt thế nào với cái chết của ba Lạc Thập Giai? Trong lòng họ liệu có vì chuyện này mà nảy sinh cảm giác khó chịu suốt đời?

Rất nhiều câu hỏi không ngừng hiện lên trong đầu Trầm Tuấn, anh nghĩ mãi không thông.

Trong mắt Trầm Tuấn lộ vẻ rầu rĩ bất đắc dĩ, Lạc Thập Giai biết sự do dự của anh, cũng biết anh khó xử. Trước đây cô lựa chọn ra đi cũng vì không muốn để anh rơi vào tình cảnh này. Là anh liều mạng kéo cô về.

Trở lại là đúng hay sai?

“Trầm Tuấn, quả thật ba em đã chết trong hầm mộ của anh. Em đến ruộng muối này nhằm đòi lại số tiền bồi thường hơn một trăm mấy chục ngàn tệ, vì số tiền này mà em phải chạy mấy nghìn cây số.” – Lạc Thập Giai càng nói càng cảm thấy số phận chẳng khác một trò đùa quá trớn – “Anh nói xem, phải chăng chúng ta không có duyên phận, bây giờ em không cảm thấy như vậy, xác suất một phần mấy trăm ngàn này lại xảy ra với chúng ta. Có thể thấy chúng ta rất có duyên.”

“Anh muốn em nói, em đã nói rồi, đều là những lời thật lòng.” – Lạc Thập Giai trào phúng cười: “Trầm Tuấn, sau đó thì sao? Có thể giải quyết vấn đề không? Lần này anh tính đi bao nhiêu năm?”

Anh đưa tay sờ soạn tìm bao thuốc lá, lúc này anh cần bình tĩnh suy xét. Tất cả mọi người có mặt ở đây chỉ biết giương mắt nhìn Trầm Tuấn và Lạc Thập Giai giằng co không ngừng, không ai lên tiếng.

“Trước mắt, trong sổ sách còn hai trăm mấy chục ngàn tệ chưa tìm về được, lấy hết đi.” – Trầm Tuấn xoa xoa huyệt thái dương, mặt mũi nói với quản lý Vương.

Quản lý Vương liếc nhìn Lạc Thập Giai: “Đưa cho luật sư Lạc sao?”

“Chỗ này cứ hai ba ngày lại có người đến quây, không tiện ở lâu, để cô ấy cầm tiền quay về Thẩm Quyến trước.”

Lạc Thập Giai nghe xong tức đến bốc khói, cô nói nhiều như vậy nhưng dường như Trầm Tuấn chẳng nghe lọt từ nào. Cô vô cùng kích động vung tay quét tất cả giấy tờ đã sắp xếp trên bàn xuống đất.

“Lúc em đòi đi, chính anh một hai lời em trở lại. Giờ em không đi! Con mẹ nó, anh lại muốn đuổi em sao? Lạc Thập Giai này trong mắt anh rốt cuộc là gì vậy?”

Cuối cùng Trầm Tuấn cũng tìm được gói thuốc, nhanh tay rút một điếu ngậm lên môi, dùng tất cả bình tĩnh cuối cùng nói: “Ở đây không an toàn.”

Trầm Tuấn nói như vậy khiến Lạc Thập Giai càng bướng bỉnh hơn: “Lạc Thập Giai này thích những nơi không an toàn.”

“Bộp!” – Trầm Tuấn chợt ném mạnh gói thuốc xuống đất.

“Anh đang nổi giận với ai?”

Trầm Tuấn bực dọc cau gắt ngắc đầu, về mặt ẩn nhẫn: “Bản thân anh!”

“Trầm Tuân! Anh được lắm, anh được lắm đấy!” – Lạc Thập Giai giận dữ cười, nụ cười vô cùng lạnh lùng, cô chẳng đợi Trầm Tuân nói tiếp, dứt khoát xách túi và áo khoát lên chạy ra ngoài.

“Luật sư Lạc!” – Hàn Đông vội gọi theo.

Lạc Thập Giai chạy mất, Trường An vẫn im lặng ngồi cạnh cuối cùng cũng không nhìn được nữa.

“Cô ấy đã theo anh suốt chặng đường đến đây, giờ anh bảo cô ấy phải đi đâu?” – đoạn đường này tuy luôn gây gổ cãi vã với Lạc Thập Giai nhưng kỳ thực trong lòng đã sớm chấp nhận cô rồi, Trường An không nhìn được tiếp tục nói thay cho Lạc Thập Giai: “Trầm Tuân, nếu cô ấy đi thật, anh đừng hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Không biết sao lúc Trường An nói ra câu kia, Trầm Tuân cảm thấy hốt hoảng. Đúng vậy, anh hối hận, từ lúc thốt ra câu đầu tiên anh đã hối hận rồi.

Bao năm qua, nỗi thống khổ của Lạc Thập Giai không ít hơn anh. Tuy anh hận Diêm Hàm nhưng không thể phủ nhận, sâu trong thâm tâm anh phải thầm cảm ơn ông ta. Nếu không phải Diêm Hàm liên tục gây khó khăn, có lẽ Lạc Thập Giai đã gả cho Trình Trì, như năm đó anh cưới Chu Tư Viện vậy.

Nhưng Diêm Hàm không để cô gả cho Trình Trì, sau đó trời xui đất khiến, số phận lại đẩy cô quay lại bên anh. Quãng đường này họ đã tháo gỡ nhiều khúc mắc và hiểu lầm của nhau, cũng như biết bao nhiêu lý do chồng chất khiến họ xa nhau. Bọn họ biết được những điều này không phải để xa nhau thêm lần nữa, không phải sao?

Câu hỏi của Trường An làm Trầm Tuân chột dạ không dứt, anh không có lời nào để phản bác. Trầm Tuân vẫn im lặng, điều thuốc chưa châm lửa trên tay bị anh bóp nát. Anh nắm chặt tay, chặt đến nỗi các khớp xương hằn lên trắng bệch.

Anh không nhớ rõ mình đã chạy ra như thế nào, cũng không nhớ mình đã điên cuồng tìm kiếm trong vô vọng như thế nào. Anh chỉ nhớ mục đích khi lao ra ngoài, anh phải tìm cô trở về!

Lạc Thập Giai không lái xe, Trầm Tuân không biết cô sẽ đi đâu, để tìm cô, anh tưởng như mình phải lật tìm từng tấc đất. Thôn Trung Bình không lớn, ước chừng chỉ gần hai trăm hộ nhưng nói nhỏ thì cũng không hẳn, ba mặt đều được vây quanh bởi núi.

Anh tìm thấy một con đường núi ở ven thôn, cứ men theo con đường gập ghềnh tiến thẳng về trước, không rõ con đường này dẫn đến đâu. Anh chỉ lao đầu tìm kiếm theo kiểu cầu may. Dựa vào suy đoán của bản thân, anh cảm thấy nếu Lạc Thập Giai muốn bỏ đi thì sẽ chạy về hướng này.

Ven đường đều là đá núi lởm chởm, cây rừng cành lá tua tủa che khuất con đường và quang cảnh phía trước. Trầm Tuân đi rất lâu mới nhìn thấy bóng của Lạc Thập Giai. Cảm tạ trời đất, trực giác của anh không sai.

Con đường mòn này được mở trên vách dựng đứng, có độ cao hơn một ngàn mét so với mực nước biển. Anh chạy xe gần hai tiếng đồng hồ, không biết cô phải đi bao lâu mới đến được đây.

Cô nhảy qua hàng rào chắn bằng cọc gỗ do dân trong thôn dựng lên, bên trên được cắm những cọc sắt nhọn hoắt để phòng bọn trộm vào khai thác quặng, thoát nhìn rất kinh khủng. Giờ khắc này, Trầm Tuân thấy cô đang ngồi trên một tảng đá lớn bên vách núi. Hai cây sắt nhọn hoắt chia thẳng lên chắn tầm mắt như cắt cô thành ba khúc, trông như một bức tranh u buồn, bộ dáng cách biệt vạn dặm so với bên ngoài.

Gió núi thổi hất mái tóc ngắn của Lạc Thập Giai, những sợi tóc mảnh mai lay động theo gió, che khuất khuôn mặt cô lúc này.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân, cô vô thức quay đầu lại, thấy người đến là anh, về mặt không thay đổi quay đầu đi, tiếp tục dõi mắt nhìn ra xa.

Trước mắt là một mảng núi non trùng điệp, những ngọn núi xa gần cứ chồng chất lên nhau như đang ôm trọn đất trời vào lòng. Dãy núi xa nhất trở nên mờ ảo hư vô, trông tựa như mây lại tựa như ảo ảnh, chỉ còn là một đường viền mờ hồ nhìn không thấy điểm tận cùng. Quang cảnh bao la hùng vĩ như vậy luôn đem đến cảm giác muốn được che chở.

Trước thiên nhiên bao la, con người trở nên nhỏ bé. Tất cả yêu hận tình thù cũng như mây khói thoảng qua, đều dễ dàng bị thiên nhiên vùi lấp. Đây cũng là lý do nhiều người thường chọn đi du lịch mỗi khi cảm thấy buồn bực hay nhiều áp lực, là cách tốt nhất để giải tỏa tâm trạng. Khi thể lực, tinh thần tiêu hao thì mọi phiền não cũng theo đó tan biến.

“Thật ra, em luôn muốn cuộc sống như thế này. Hồi trước em từng nghe trên tin tức nói rằng có một đôi nam nữ tạo chiếc “thang trời” để cùng nhau bỏ trốn, tìm đến một ngọn núi hoang không bóng người sinh sống. Khi mặt trời mọc thì ra đồng làm việc, mặt trời lặn thì về nhà nghỉ ngơi. Không cần lo đến chuyện hỗn loạn của thế tục.” – giọng Lạc Thập Giai rất bình tĩnh, tựa hồ chẳng để ý đến con giận đang bốc lên ngùn ngụt của Trầm Tuân.

Trầm Tuần nhảy qua thanh chắn đường, đi tới bên cạnh Lạc Thập Giai, anh không nói gì chỉ cúi người nắm lấy tay cô.

Lần này chẳng phải kéo, chẳng phải giật, chẳng phải kìm kẹp mà là mười ngón tay dịu dàng đan vào nhau cùng ngồi xuống tảng đá giống như hai người yêu nhau ngồi tâm sự.

“Quay về với anh nhé!” - Trầm Tuần nói – “Chỗ này lạnh lắm.”

Lạc Thập Giai không phản đối, nhấc chân đi về cùng anh, cô tiện tay ngắt một đóa hoa dại màu trắng ló ra từ khe đá.

“Màu trắng như tuyết lại nóng như lửa

Quanh co kéo dài tận đáy cốc sâu thẳm

Ước vọng đang ẩn mình nơi ấy của ta ơi

Sẽ nở rộ vào ngày thu cuối

Là một đóa cúc dại vươn ra từ nơi vách đá.”

Một phút vẩn vơ ngâm lên bài thơ, Lạc Thập Giai cài đóa hoa ấy lên tóc mình, khẽ nói: “Hóa ra cúc nở trong khe đá là có thật, Tịch Mộ Dung không gạt chúng ta.”

Lạc Thập Giai lại thản nhiên nói: “Đã nhiều năm trôi qua, em vẫn giống như đóa hoa này, cô đơn nơi vách núi. Nếu anh không thể trở thành bờ vai mãi mãi cho em dựa vào thì đừng trên chộc em. Rời khỏi vách đá này, em chỉ có đường chết.”

Lời của Lạc Thập Giai làm Trầm Tuần thấy sợ hãi, tay anh nắm chặt hơn.

Trong khoảnh khắc ấy, anh chợt thấy may mắn, cũng hoang mang lo sợ. Hai người vẫn chưa bước lên xe, đột nhiên anh quay người lại, ôm chặt Lạc Thập Giai vào lòng.

Trên vách đá, xung quanh ngoại trừ những loài cây mọc hoang vươn cành lơ lửng và bụi cỏ dại thì chẳng có sinh vật sống nào, bọn chúng cũng giống như hai người bọn họ, chấp chôn trong gió, giã giũa trong khe hở của vận mạng.

“Xin lỗi.” – Trầm Tuần khẽ nói bên tai Lạc Thập Giai, vào giờ phút này, đây là lời duy nhất anh có thể thốt ra.

“Trầm Tuần, không có lần sau, nếu anh còn đuổi em đi lần nữa, em thề, tuyệt đối không quay lại.”

Lạc Thập Giai để mặc Trầm Tuần ôm cô vào lòng, không buồn nhúc nhích, giọng nói tựa như chẳng có tâm tình nào khác, chỉ có sự quyết đoán toát ra trong từng câu chữ làm cho trái tim Trầm Tuần đập rộn rã liên hồi.

“Anh không biết phải bảo bọc em như thế nào, anh muốn đem đến những điều tốt đẹp nhất cho em nhưng lại toàn đem đến phiền toái.” – Trầm Tuần vẫn ôm chặt Lạc Thập Giai – “Anh sợ có một ngày em bị anh gây vò đến mức không chịu được nữa lại bỏ anh mà đi. Anh nghĩ, có lẽ lúc này anh nên để em đi sẽ tốt hơn. Nhưng anh lại không làm được, anh không thể không có em.”

Trầm Tuần vui cầm vào hốc cổ Lạc Thập Giai, giờ phút này, anh không còn là một đấng anh hùng cho dù trời sập cũng là người đầu tiên giơ tay chống đỡ nữa, anh chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi. Một người đàn ông nhu nhược trong tình yêu, luôn lo được mất, muốn mà không dám vươn tay giành lấy.

“Thập Giai, chín năm qua, thật lòng mà nói anh không biết sao mình có thể sống lay lắt qua những ngày tháng không có em đó. Có lẽ cả đời này anh cứ sống như thế đến chết, nhưng em lại xuất hiện lần nữa, anh không sao thuyết phục bản thân hãy để em đi lần thêm lần nữa, nói cho cùng, anh vẫn là một thằng đàn ông ích kỷ.”

Anh buông Lạc Thập Giai ra, khuôn mặt đầm chiêu lo lắng. Một tay anh chống lên cửa xe, tay kia chống lên trán, vẻ mặt đầy khổ sở.

Sự do dự của anh, sự giãy giụa của anh, Lạc Thập Giai đều hiểu, nhưng cô không biết làm sao để chia sẻ với anh, cô thật sự cảm thấy bất lực. Cô không biết phải làm sao để tiếp thêm sức mạnh cho anh. Điều cô có thể làm lúc này chính là ôm chặt lấy anh, chỉ vậy mà thôi.

Lạc Thập Giai ghì chặt tấm lưng của Trầm Tuần, ôm chặt anh từ sau, kể từ lúc bỏ chạy ra ngoài đến bây giờ, cuối cùng cô cũng thấy sợ. Cảm giác vui mừng trước nay chưa từng có làm viên mắt cô ửng đỏ.

Cuối cùng anh cũng tìm đến với cô, thật lòng thì anh không muốn cô đi.

“Đừng để em ra đi lần nữa, Trầm Tuần, em không thể tiếp tục sống thêm chín năm như vậy nữa.” – Lạc Thập Giai nghẹn ngào, giọng lạc đi, nói năng cũng không rõ ràng: “Cuộc sống quá mệt mỏi, em dường như sắp kiệt sức rồi, xin anh hãy tin em.”

Trầm Tuần không nghe rõ những lời nói lí nhí của Lạc Thập Giai, anh xoay người ôm chặt lấy cô, dùng hết sức ôm lấy cô.

“Chỉ có hoa nơi vách đá mới đẹp.” – Trầm Tuần nói: “Cho dù thịt nát xương tan cũng đáng giá.”

Cuối cùng Lạc Thập Giai cùng nở nụ cười nhạt. Bàn tay mềm mại của cô xoa lên mặt Trầm Tuân, lướt qua chân mày, từng chút một vẽ lên đôi chân mày rậm dày của anh, sau đó là lỗ tai, vành tai mỏng tựa như trong suốt dưới ánh nắng hiện lên màu vàng óng ánh, cuối cùng là môi của Trầm Tuân, vành môi mỏng nhưng lại có thể thốt ra những lời làm cô cảm động, ngón tay của Lạc Thập Giai nhẹ nhàng vuốt ve, nhiệt độ nóng bỏng từ các đốt tay truyền thẳng vào trái tim.

Sau đó cô kiễng chân, dùng đôi môi mình thay thế những ngón tay, hôn lên môi Trầm Tuân.

So với nhiệt độ nóng bỏng đang sôi trong người Trầm Tuân thì nụ hôn của Lạc Thập Giai lại mát rượi như dòng suối, còn mang theo hơi thở trong trẻo của cô. Cô cẩn thận và nhẫn nại hôn anh, cho đến khi anh tỉnh giấc, cuồng đã đáp lại nụ hôn của cô.

Suốt đoạn đường qua, hai người họ đều vội vã và trốn tránh tương lai, gồng mình chống chọi với hiện tại, thế nhưng trong lòng mình chỉ muốn quay ngược lại thay đổi những chuyện trong quá khứ, nhưng quá khứ vẫn là quá khứ, bọn họ làm sao có thể thay đổi được đây?

Mười hai năm. Bắt đầu ở Thâm Quyển và cũng chia tay ở ngay thành phố này, rồi đơn độc chạy ra ngoài để lại gặp nhau trên đường.

Cô dựa vào cánh cửa xe, cất giọng đầy khiêu khích: “Anh có muốn làm tình với em không?”

Ngay thời khắc đó, Trầm Tuân cảm giác mình chẳng phải người đàn ông trưởng thành đã bước vào tuổi ba mươi, mà chỉ là một cậu thiếu niên non nớt đang bước vào giai đoạn bốc đồng.

Cô mãi mãi là khát vọng thuở ban đầu, cũng là mong mỏi sau cùng của anh.

Trầm Tuân đè nén kích thích của bản thân, đẩy cô ngã vào ghế ngồi phía sau. Ngay giây phút cô ngã xuống, cánh tay lại vòng nơi cổ anh, hai người quấn chặt lấy nhau, trong hơi thở của cả hai ngập tràn dục vọng...

Lạc Thập Giai ôm lấy cổ Trầm Tuân, anh hôn cô đắm đuối, hôn lên chân mày, mi mắt, hôn lên môi rồi xuống xương quai hàm, anh cố gắng đem đến cho cô cảm giác được che chở an toàn, cô khép hờ đôi mắt như con mèo nhỏ lười biếng.

Trong xe chật chội chỉ có hơi thở dồn dập của hai người, Trầm Tuân có vóc dáng cao to, lúc anh cởi quần áo thì đụng đầu vào trần xe, anh cong người, không gian nhỏ chật như vậy nhưng dường như hai người lại không cảm nhận được, vào giờ khắc này, trong đầu họ chỉ có những suy nghĩ nguyên thủy nhất theo bản năng của con người.

Những thớ thịt săn chắc của anh dính sát vào làn da lộ ra bên ngoài của Lạc Thập Giai, màu trắng nõn của cô áp lên làn da rám nắng đen đúa của anh làm ánh mắt Trầm Tuân thêm thâm trầm.

Tay anh mò mẫm cởi quần Lạc Thập Giai, cô không động đậy cũng không ngăn cản, chỉ hơi ngượng ngùng nhắm mắt lại, hai gò má ửng hồng, anh vui mừng nhìn những biến đổi trên khuôn mặt cô, không ngừng hôn lên đôi môi và thân thể dần dần phơi bày ra của cô.

Hai tay Lạc Thập Giai ôm chặt cổ Trầm Tuân, không có quá nhiều âm thanh được phát ra, chỉ lắng nghe nhịp thở dồn dập theo từng nhịp của Trầm Tuân vang lên bên tai, cô như con thuyền nhỏ đang nhấp nhô theo từng nhịp sóng trên biển rộng. Cuối cùng sau bao nhiêu năm phiêu bạt cũng được buông neo. Cô muốn ôm chặt chiếc cọc an ổn này, ôm chặt bờ vai yên ả mà mình đã chờ đợi nhiều năm, dù chỉ chốc lát như vậy cũng tốt.

“Đây là làm tình sao?” – những cơn sóng vỗ mạnh như đang lay động tâm hồn của Lạc Thập Giai, đột nhiên cô mở to mắt nhìn chăm chú vào trần xe, không hề chớp mắt, vẻ mặt bất lực.

“Không phải.” – Trầm Tuân cố kìm nén cơn xúc động trong lòng, cắn nhẹ lên vành tai cô – “Là trút hận.”

Lạc Thập Giai nghe anh nói như vậy, bỗng khẽ hừ một tiếng, sau đó nở nụ cười: “Có trút cả đời cũng không hết cơn hận này.”

Hồi lâu sau Trầm Tuân mới đáp lại, giọng anh hơi khàn khàn mệt mỏi, còn vương dư âm của cuộc hoan ái: “Cũng chính là yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Lạc Thập Giai ngồi im trên ghế, Trầm Tuân đang cài cúc áo lên lại cho cô, lúc cởi ra vội vã kéo hàng loạt, đến khi mặc lại thì cẩn thận cài từng cái một. Anh lần lượt mặc từng chiếc áo vào cho cô, cài từng chiếc cúc, cuối cùng Trầm Tuân mặc áo khoác lên người cô, kéo dây kéo lại.

Anh quyến luyến dịu dàng gỡ từng sợi tóc rối trên trán cô, mặt cô hơi ửng hồng, nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn bình thường, khi cô im lặng trông rất yêu kiều, cuối cùng Trầm Tuân nhìn không được cúi đầu hôn lên trán cô.

“Đói bụng không?” – Trầm Tuấn hỏi: “Muốn ăn gì không?”

Lạc Thập Giai cắn ngón tay suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Bánh trôi.”

Trầm Tuấn lái xe hơn hai tiếng đồng hồ mới tìm được cửa tiệm bán bánh trôi ở trên trấn.

Từng viên gạo nếp to tròn mập mạp đặt trong chén, nhân được làm từ vùng và bột đậu đang tỏa hương ngào ngạt, nhìn thôi đã không kìm được cảm giác thèm thuồng, cắn một miếng, vị ngọt tràn ra, lan khắp miệng, cộng với nước rượu nếp thơm ngon, vừa ngọt vừa thanh.

Tâm trạng Lạc Thập Giai lúc này rất tốt, cô ăn liên tục 12 viên, Trầm Tuấn thấy vậy cũng không nhịn được nói: “Ăn cái này nhiều rất dễ bỏ bữa đấy.”

“Em muốn cùng anh ăn món này.” – Lạc Thập Giai cười tươi như đứa trẻ: “Bánh trôi mang ý nghĩa đoàn viên sum họp mà.”

Trầm Tuấn nghe cô nói như vậy, trong lòng lại dấy lên cảm giác chua xót. Anh há miệng nhưng không biết phải nói gì. Vào những lúc thế này, hình như nói gì cũng dư thừa.

Lạc Thập Giai lại tỏ vẻ thờ ơ chẳng để ý đến, cô uống cạn sạch rượu nếp trong chén. Nhìn Trầm Tuấn hồi lâu, cảm giác hạnh phúc ngập đầy cõi lòng. Viên mẩn là thế này đây. Cứ như điểm khiếm khuyết thiếu nhiều năm cuối cùng cũng bổ sung đầy đủ, giống như tâm sự chất chứa trong lòng đã nhiều năm đột nhiên được giải tỏa, càng giống như người chịu giày vò trong lỗi lầm rất nhiều năm đột nhiên được tha thứ. Một loại cảm giác nảy sinh này làm cho Lạc Thập Giai có dừng khí đối mặt với tương lai.

“Thật ra, hồi đó em có đi tìm anh.” – Lạc Thập Giai đột nhiên hít sâu một hơi, cổ lấy dừng khí để nhắc lại quá khứ đã cố vui lấp với Trầm Tuấn. “Hồi anh mới bị đuổi học, người bạn cùng phòng anh nói với em rằng anh sắp kết hôn, em vẫn luôn không tin đó là sự thật, em đã tìm đến nhà anh.”

Lạc Thập Giai bất chợt nhắc lại chuyện quá khứ, Trầm Tuấn bất giác thấy hồi hộp, bàn tay bất giác nắm chặt muống.

“Em cố nhớ lại con đường dẫn đến ngôi nhà cũ của anh. Lúc đó nhà anh đang chuẩn bị tiệc cưới, cửa sổ, cổng đều được trang hoàng chữ Hỷ đỏ thắm. Anh còn trẻ như vậy, chưa học hành xong đã vội kết hôn, mẹ anh cô về không vui, lúc em đến, hai mẹ con anh đang nói chuyện trong nhà.”

Trầm Tuấn đã không còn nhớ được những chi tiết nhỏ nhặt như vậy, anh ngẩng đầu hỏi Lạc Thập Giai: “Lúc đó... anh và mẹ đang nói gì vậy?”

“Hầu hết là mẹ anh cứ luôn miệng mắng chửi, than thở, nói chung là không mấy hài lòng.” Lạc Thập Giai cười cười. “Mẹ anh còn hỏi anh ‘Có thật con sẽ không hối hận không?’, anh đã trả lời rằng: ‘Không hối hận.’”

“...”

Lạc Thập Giai không muốn nhớ đến cảnh tượng mình đã cất bước đi trong mơ hồ khi cô rời khỏi đó. Người con trai yêu thương nhiều năm trời, người mà cô muốn liều mạng che chở, cuối cùng lại cưới người khác. Nói không đau chẳng qua là đối gạt người khác mà thôi, nhưng cô có thể trách ai đây?

“Anh không hối hận, nhưng em thì hối hận,” – Hễ nói đến chuyện này, Lạc Thập Giai luôn cảm thấy tiếc nuối: “Em hối hận lúc đó đã không nói lời từ biệt với anh.”

Trầm Tuấn bỏ muống xuống, cũng là lần đầu tiên thành thực với Lạc Thập Giai, hai người đều muốn vạch vết thương trong lòng mình ra cho đối phương thấy, không phải để so sánh xem ai đổ máu nhiều hơn ai, mà chỉ hy vọng người kia chấp nhận vết sẹo xấu xí của mình, chỉ thế thôi.

“Lúc đó, nếu không có Chu Tư Viện thì cũng sẽ là người khác, khi đó anh cần tìm một người để chia sẻ nỗi đau đớn, nếu chỉ một mình anh nghĩ mình sẽ phát điên.” – Giọng nói của Trầm Tuấn vẫn rất bình tĩnh, những lời nói rất khó mở lời này, anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày lại thốt ra cùng với Lạc Thập Giai.

“Nếu nói hối hận cũng nói không thành lời, con người luôn phải trả giá đắt cho những quyết định bốc đồng của mình.” – Trầm Tuấn cười khổ - “Chỉ là cái giá này quá đắt.”

Nỗi ưu tư của Trầm Tuấn trông chẳng hề có chút gọn sóng nào, dường như rất nghiêm túc khi nói về đoạn thời gian đã qua. Lại phản phát như cho dù cố trốn tránh cũng chẳng có lợi ích gì. Mặc kệ yêu và đau, cuối cùng đều trở thành một phần trong sinh mệnh của anh. Những nguyên nhân tác động đến quyết định của anh năm đó, có nguyên nhân bên trong lẫn bên ngoài, cho nên anh chẳng thể thốt ra được câu hối hận. Làm người phải biết đối mặt với sự thật, một khi đã bước chân đi trên con đường mình chọn thì sẽ không thể quay đầu, gặp được chốn bình yên sẽ khao khát và theo đuổi, gặp khó khăn sẽ phải dứt khoát vượt qua nó. Trầm Tuấn chỉ là một người bình thường, trước nay mãi luôn là vậy.

“Em chưa từng trách cứ gì anh, em chỉ trách bản thân mình, trách số mệnh mình không tốt.”

“Thập Giai...”

“Anh đừng áy náy, trong việc này, em đã sai rất nhiều.” – Được ở cùng Trầm Tuấn có lẽ còn rất nhiều chuyện cần thu xếp, nhưng Lạc Thập Giai lại không chút sợ hãi, cô vẫn tin tưởng rằng chỉ cần yêu nhau thì sẽ vượt qua được tất cả đắng cay.

Lạc Thập Giai cười cười, giọng nhẹ như bông: “Ngược lại, chúng ta lại về điểm xuất phát, anh xem, tính ra vận mệnh của em cũng không đến mức tồi tệ.”

Bước ra khỏi quán ăn, Trầm Tuấn muốn đi mua gói thuốc, Lạc Thập Giai đứng cạnh xe chờ. Khi cô ở một mình thường thích ngắm người đi trên đường,

từng người rào bước qua đều là một bức tranh riêng biệt, từ quần áo đến vẻ mặt, chuyện họ đang làm đều lặng lẽ phản ánh tình trạng cuộc sống của họ. Chẳng phải ai cũng có được hạnh phúc, cũng không phải ai cũng đang chìm đắm trong bất hạnh. Hầu hết mọi người đều có giá trị của mình, đều nhấp nhô trôi đi đến hết cuộc đời.

Ánh mắt Lạc Thập Giai nhìn chăm chăm đứa bé khoảng chừng bốn năm tuổi đang đứng đối diện, tuy bộ quần áo đang mặc trên người vừa bẩn vừa cũ nhưng vẫn nhận ra đây là bộ trang phục hàng hiệu dành cho trẻ em, cậu bé cúi đầu bước theo một phụ nữ lưng tuổi. Người phụ nữ này ăn mặc giản dị, hai người họ thoát nhìn chẳng giống mẹ con, ánh mắt Lạc Thập Giai nhìn chăm chăm vào cậu bé kỳ lạ đó. Có lẽ cậu bé cũng nhận ra Lạc Thập Giai đang nhìn mình, bất chợt quay đầu nhìn cô, ánh mắt bỗng sáng rực.

Cậu bé chạy như bay sang ôm chặt lấy chân Lạc Thập Giai, sự việc quá bất ngờ khiến cô không kịp trở tay.

Đột nhiên cậu bé khóc nức lên, hô to: “Mẹ!!!” – chuyện này càng đẩy Lạc Thập Giai rơi vào mờ mịt. Nhưng xét cho cùng cô cũng là một luật sư, Lạc Thập Giai nhanh chóng tỉnh táo lại, có lẽ cậu bé bị lừa bán, rất có thể cảm nhận được điều khác lạ từ ánh mắt Lạc Thập Giai nên đã chạy sang nhờ giúp đỡ. Một tay cô nắm chặt cổ áo cậu bé, người phụ nữ lưng tuổi kia thấy cậu bé bỏ chạy cũng vội vã chạy theo sang, ánh mắt nhìn Lạc Thập Giai ngập tràn hoài nghi, điều này làm cô càng khẳng định phán đoán vừa rồi của mình.

Lúc này, Trầm Tuần mua thuốc lá quay về, nhìn thấy đứa bé ôm chặt Lạc Thập Giai không buông, miệng còn gọi “Mẹ”, khóc lóc thảm thiết cũng vô cùng kinh ngạc.

“Em từng lấy chồng à? Đứa bé này...”. Trong chín năm xa nhau, Trầm Tuần không rõ Lạc Thập Giai đã sống như thế nào, anh không hỏi, chỉ âm thầm chờ cô mở lòng với anh. Cho nên vào lúc này, nhìn đứa bé mới bốn năm tuổi đang khóc, cũng bối rối chẳng biết phải làm sao.

Người hiếu kỳ dừng bước lại nhìn càng lúc càng đông, đứa bé khóc om sòm thu hút sự chú ý của người đi đường, họ dừng lại bàn tán chỉ trỏ. Một tay Lạc Thập Giai nắm chặt cổ áo cậu bé, ôm chặt nó vào lòng che chở. Một lát sau mới bối rối trả lời Trầm Tuần: “... Thật ra em từng có một đứa con, là mẹ em không cho em nói với anh, sợ anh ruồng bỏ em”

Lạc Thập Giai nói xạo không chớp mắt lại làm Trầm Tuần choáng váng đầu óc.

...

Người phụ nữ kia nhìn thấy tình cảnh đang diễn ra trước mắt liền nhân lúc hỗn loạn nhanh chân chuồn mất, Lạc Thập Giai dẫn đứa bé vừa cứu được đến đồn công an, trước khi bước đến cửa đồn đứa bé luôn tỏ ra ngoan ngoãn chột không chịu đi tiếp. Ngồi xổm xuống ôm chân Lạc Thập Giai không buông. Cô buồn bực luống cuống hồi lâu vẫn không biết làm sao.

“Buông ra, cô bảo cháu buông ra!” – Lạc Thập Giai ngồi xổm xuống, dứt khoát gỡ tay thẳng nhóc ra.

“Mẹ...đừng bỏ con mà...” – Đứa bé tiếp tục gào lên, càng khóc càng to.

Lạc Thập Giai buồn bực nhíu mày: “Nhóc này, có thôi đi không, cứ bám theo mãi thế?”

Lạc Thập Giai mất kiên nhẫn, đang định giật tay nó ra. Đột nhiên Trầm Tuần bế đứa bé lên, bước sang bên cạnh đỡ dành.

Giọng Trầm Tuần rất nhỏ, Lạc Thập Giai không nghe rõ anh đang nói gì, nhìn bóng lưng anh khi ôm đứa bé hoàn toàn khác biệt với anh ngày thường, có lẽ do sự khác biệt quá rõ rệt làm Lạc Thập Giai không kiềm được, liếc mắt nhìn lâu hơn.

Anh hơi cúi đầu nói chuyện với đứa bé, lau mặt và nước dãi cho nó, không biết anh nói gì, đứa bé này giờ khóc không ngừng bỗng dần dần nín. Nó đưa tay quẹt miệng gạt dãi, lát sau lại nhoeo miệng cười. Lạc Thập Giai mơ hồ hiểu sự nhẫn nại khi chăm trẻ con mà người ta nói là thế nào. Giờ phút này cô mới nhận ra đáng vẻ dịu dàng của anh. Khi chăm trẻ con, anh luôn tỏ ra bao dung tất cả khiến cô không nhận được muốn đắm chìm vào đó.

Một khắc ngắn ngủi Lạc Thập Giai chợt nghĩ: “Nếu có thể cùng xây dựng một gia đình với anh hẳn sẽ rất hạnh phúc?”

Không biết anh đã dùng cách gì, đứa bé trở nên rất nghe lời. Sau khi giao lại cho cảnh sát, hai người ra khỏi đồn công an. Lạc Thập Giai đi trước, Trầm Tuần theo sau.

Kỳ thực Lạc Thập Giai không có thói quen xen vào chuyện người khác, quan niệm sống của cô là chỉ cần bảo vệ mình cho tốt là được. Thế nhưng bao nhiêu năm qua, đã có quá nhiều chuyện xảy ra nằm ngoài sự khống chế cũng như trật khỏi nguyên tắc sống của cô. Lạc Thập Giai thật sự không nghĩ ra tại sao qua bao nhiêu chuyện mình gặp phải như vậy mà vẫn cố tỏ ra là một người thuần khiết và ngu xuẩn. Sau mỗi lần trắc trở cô đều tự nhủ với bản thân rằng lần sau tuyệt đối không được làm như vậy, nhưng mỗi lần có biến cố xảy ra, cô lại đưa ra những quyết định hoàn toàn khác với tính cách của cô. Cứ nghĩ đến điều này, Lạc Thập Giai lại thấy ừ ừ.

Cô đá cục đá trên đường, viên đá lăn đi rất xa.

“Làm lỡ mất một ngày rồi, phải quay về thôi.” – Lạc Thập Giai nói.

Trầm Tuần “Ừ” một tiếng, thông thả đi đến cạnh cô, hai người sống vai bước về phía trước.

“Em không thích trẻ con à?”

Trầm Tuấn trông như thuận miệng hỏi nhưng Lạc Thập Giai đương nhiên hiểu ẩn ý của anh. Ánh mắt cô tối sầm trong tích tắc, mặc dù lòng khó chịu nhưng cô vẫn thẳng thắn: “Anh không cần thăm dò em. Một khi em đã quyết định ở cùng anh thì sẽ không quan tâm đến thân phận và địa vị của anh, cũng không để ý anh có bao nhiêu tiền và từng có bao nhiêu đứa con.” – Lạc Thập Giai nghĩ một chút lại tiếp: “Em sẽ cố gắng tiếp nhận mọi thứ thuộc về anh, mặc dù em không mấy thích họ, cũng không dám chắc mình sẽ làm tốt nhưng em đảm bảo, em sẽ nhẫn nhịn đến cùng.”

Có lẽ sau bao năm thì đây chính là lời hứa hẹn chắc chắn nhất mà Lạc Thập Giai có thể thốt ra. Nói không cảm động là giả, Trầm Tuấn không kìm lòng được, đưa tay ôm cô vào lòng một lúc lâu.

Lạc Thập Giai bị anh xoa nắn một hồi, khuôn mặt ửng đỏ, buồn bực nói: “Sao đột nhiên lại nghịch như trẻ con vậy, chẳng ra dáng người lớn tý nào.”

Trầm Tuấn biết cô không thích bị trêu, im lặng ôm chặt cô thêm một hồi nữa.

“Không cần nhẫn nhịn.” – giọng Trầm Tuấn dịu dàng chẳng khác nào gió xuân tháng ba – “Họ đều rất tốt.”

“Ừ.”

...

Khi hai người trở về văn phòng, quản lý Vương đã về nhà, Trường An và Hàn Đông vẫn còn ngồi đợi. Vì lo lắng cho hai người họ, cả ngày nay chưa ăn gì, thấy hai người trở về an toàn đều thở phào.

“Đêm nay quay vào trấn đi.” – Hàn Đông không hỏi chuyện gì đã xảy ra, mọi người đều thăm ẩn ý không nhắc đến chuyện hai người họ. Anh nhanh tay thu dọn đồ đạc, nói với mọi người: “Thu dọn sơ lại đã, chỗ này thường xuyên có người đến phá, ở đây không an toàn.”

Trầm Tuấn gật đầu: “Anh dẫn hai cô ấy về trước đi, tôi ở lại đây canh chừng, vẫn còn rất nhiều hồ sơ giấy tờ ở đây, tôi cần xem sơ lại tất cả.”

Hàn Đông hơi do dự nhưng Trầm Tuấn đã quyết, dù không muốn cũng không thể nói gì được.

Hàn Đông lái xe chờ Trường An và Lạc Thập Giai rời đi, trong xe rất yên tĩnh, ba người đều không nói gì, chỉ có giọng nói ngọt ngào phát ra từ radio. Xe vừa ra khỏi làng, đột nhiên Lạc Thập Giai bảo ngừng lại, cô bảo làm rơi điện thoại, cần quay lại tìm. Cô cũng không bảo Hàn Đông chờ, vừa mở cửa xe đã cắm đầu chạy ngược vào trong thôn.

Trong kính chiếu hậu, bóng lưng của Lạc Thập Giai càng ngày càng nhỏ, Trường An nhìn thoáng qua, một lúc lâu mới nói với Hàn Đông: “Đi thôi, cô ấy sẽ không quay lại đâu.”

Hàn Đông nhìn thoáng qua bóng lưng đang cắm đầu chạy của Lạc Thập Giai, thở dài một hồi, nổ máy xe chạy khỏi thôn Trung Bình.

Kỳ thực, ở lại văn phòng công ty Trầm Tuấn cũng chẳng yên lòng, hiện giờ hằm hồ xảy ra chuyện không may, người trong thôn này không một ai biết không một ai hiểu, mọi người đều là người cùng làng, những gia đình có người bị nạn đương nhiên sẽ có cùng một nỗi đau và thù hận kẻ giết người thân của họ. Vì vậy chẳng ai tỏ ra thân thiện với Trầm Tuấn.

Tất cả mọi người đi rồi, Trầm Tuấn bắt tay thu dọn lại đồ đạc trong văn phòng.

Thật ra, văn phòng bừa bộn như vậy không giống với tính cách của Trường Tri. Quen biết cậu ta bao nhiêu năm, Trầm Tuấn cũng từng gặp qua nhiều người đàn ông rất kỹ tính.

Trước đây Hàn Đông đã từng trêu Trường Tri sạch sẽ chẳng khác nào đàn bà. Phòng làm việc có rất nhiều công văn, tài liệu, văn kiện, càng là nơi được cậu ta chăm chút.

Rốt cuộc, anh ta vội vã đến mức nào mới phá cái văn phòng thành một mớ bòng bong thế nào? Trầm Tuấn nghĩ mãi vẫn không thể nào lý giải được.

Từ phòng làm việc đi ra, Trầm Tuấn vào phòng bên cạnh văn phòng. Văn phòng này có hai gian, bình thường những lúc không có ai, Trầm Tuấn và Trường Tri mỗi người một gian. Trầm Tuấn mở cửa phòng Trường Tri, mới đẩy cửa ra, mùi ẩm mốc bụi bặm xộc thẳng vào mũi, có vẻ như đã một thời gian dài không ai lau chùi.

Lục lọi một lúc, Trầm Tuấn định bật đèn lên nhưng không ngờ bóng đèn bị cháy, vụn chốt hồi lâu vẫn không sáng.

Trầm Tuấn đang mở đèn pin điện thoại thì phía sau lại có ánh sáng chiếu vào, luồng sáng chiếu thẳng vào người anh.

Trầm Tuấn giật nảy mình, quay đầu lại nhìn theo bản năng, ánh sáng chói mắt không nhìn rõ được người đến là ai. Trầm Tuấn cảnh giác hét to: “Ai?”

Lạc Thập Giai tựa ở cửa, bình thần giọng cao điện thoại, nghiêm nghị nói: “Bất gian!”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Lạc Thập Giai quay lại làm Trầm Tuân bất ngờ không kịp trở tay, giọng nói của cô đột ngột vang lên trong đêm tối chẳng khác nào dòng nước mát chảy xuống mảnh đất khô cằn nứt nẻ, tiếp thêm năng lượng cho vạn vật sinh sôi.

Trầm Tuân cảm thấy suốt chặng đường qua, Lạc Thập Giai luôn đem lại những niềm vui bất ngờ đến cho anh, cô còn tốt đẹp hơn cả trong tưởng tượng của anh, to gan và nhiệt tình hơn, cộng với bản tính bướng bỉnh cứng cỏi, cô hoàn mỹ đến mức chẳng tìm ra khuyết điểm nào. Cô không lạnh lùng như biểu hiện bên ngoài, cô luôn có cách thể hiện tình yêu rất đặc biệt.

Phòng Trường Tri có mùi nấm mốc ẩm ướt do lâu ngày chưa mở cửa, cộng với mùi tanh của sắt gỉ, con gió nhẹ thổi từ ngoài cửa vào mang theo hương thơm nhàn nhạt mùi dầu gội vương trên tóc cô làm cho tâm trí Trầm Tuân thoáng mơ hồ, suy nghĩ lung tung, cõi lòng xao động, ngay cả bản thân đang muốn làm gì cũng quên mất.

Anh bước nhanh đến cửa, vui mừng bế Lạc Thập Giai lên, cười hài lòng vui vẻ như trẻ con, còn kìm không được xoay Lạc Thập Giai mấy vòng.

“Vợ chẳng tới, nhân tình cũng không, có cô đến đây thật đúng lúc.” – phối hợp với câu “bất gian” của cô, Trầm Tuân cũng ngả ngón đùa cợt.

Gian phòng tồi tàn của Trầm Tuân không khá hơn phòng Trường Tri bao nhiêu, trong phòng cũng bốc mùi ẩm mốc, chần nệm hơi ẩm ướt. Chẳng thoải mái gì khi nằm ngủ trong này, nhưng suốt chặng đường qua đã ngủ ở nhiều chỗ bất tiện rồi nên chỗ này cũng xem như vẫn còn tốt.

Ngực Trầm Tuân dán chặt vào lưng Lạc Thập Giai, hai bàn tay giữ chặt lấy người cô, hai người dính chặt vào một chỗ, chần gối dường như muốn rơi xuống đất. Hai người nằm trên giường đơn, không gian chật chội.

Lạc Thập Giai không thoải mái, cẩn thận trở mình, chui vào lòng Trầm Tuân, miệng không nhịn được hờn dỗi: “Giường gì bé xíu.”

Tay Trầm Tuân che sau ót và lưng Lạc Thập Giai, sợ cô bị va đập vào đầu đó, cũng sợ cô lăn xuống đất.

“Lúc trước không nghĩ đến chuyện dẫn gái về đây mây mưa.” – Trầm Tuân cười nói.

Lạc Thập Giai nghe anh giải thích vậy cũng cười cợt: “Ừ, không ngờ còn biết giữ thân vì người khác.”

Trầm Tuân vuốt mấy cọng tóc trước trán Lạc Thập Giai, cúi đầu hôn lên trán cô: “Nếu sớm biết có hôm nay, lúc trước anh nên mua một chiếc giường rộng hơn.”

Ánh trăng lạnh lạnh xuyên qua cánh cửa sổ cũ chui vào phòng, phủ lấp ánh sáng bạc mờ ảo khắp căn phòng, hắt lên mặt Trầm Tuân chút ánh sáng yếu ớt, màu giống như màu ánh trăng lạnh lẽo. Lạc Thập Giai vuốt ve chiếc mũi cao và yết hầu nhấp nhô của anh theo bản năng, ngón tay cô cảm giác được Trầm Tuân khẽ nuốt nước miếng.

Hơi thở anh nóng bỏng, lắc mình một cái đã đặt Lạc Thập Giai dưới người, tay anh nhanh nhẹn vén lớp áo mỏng manh của cô lên, lòng bàn tay thô to phủ lên làn da mềm mại của Lạc Thập Giai.

Không còn dịu dàng của lần đầu, giờ khác này anh cuồng dã chẳng khác nào mãnh thú đã bị giam cầm rất lâu bỗng nhiên được giải thoát. Tay của Lạc Thập Giai chống trên ngực anh nhưng anh vẫn hung hăng cắn nuốt cô, để lại từng dấu ấn trên cơ thể của cô.

Trán Lạc Thập Giai ướt đầm mồ hôi, cô nghiêng răng tròng mắt với Trầm Tuân: “Trầm Tuân... lẽ nào anh chưa từng làm tình với phụ nữ sao...”

Trầm Tuân cười khê, cúi người hôn vành tai cô, giọng nói gợi tình nhưng vẫn hùng hồn: “Chỉ chưa làm tình với người phụ nữ thể này thôi.”

Trầm Tuân nắm tay Lạc Thập Giai, vòng tay qua đầu đặt ở sau gáy, đột nhiên bế cô lên, Lạc Thập Giai giật mình hét lên: “Đừng quậy, không mang bao.”

Trầm Tuân lại tỏ ra chẳng để ý đến: “Không thích dùng bao.”

“Không được.” – Lạc Thập Giai đánh mạnh Trầm Tuân một cái, nhưng anh càng ôm cô chặt hơn: “Mang thai thì sinh.”

Lạc Thập Giai chẳng còn hơi sức đâu mà chống cự, cuối cùng cũng mềm nhũn, ôm chặt cổ Trầm Tuân, mặc kệ anh càng quậy.

“Đồ quý sứ!” – oán hận thì ít hờn dỗi thì nhiều.

***

Sống ngay tại văn phòng công ty dĩ nhiên không đủ tiện nghi nhưng Trường Tri cũng sắp xếp một nhà bếp nhỏ, Trầm Tuân lục tìm nửa ngày chỉ thấy chút mì, bèn chạy vào trong thôn mua ít trứng gà, nấu bữa cũng được hai tô mỳ.

Lạc Thập Giai bị đánh thức bởi tia nắng ấm xuyên qua cửa sổ soi trúng người, mắt còn chưa kịp mở nhưng khứu giác đã tỉnh táo, mùi trứng thơm nồng truyền đến làm bụng Lạc Thập Giai cồn cào vì đói.

Thực ra Trầm Tuân cũng không làm món gì phức tạp nhưng Lạc Thập Giai vẫn chạy như bay ra khỏi giường.

Phòng làm việc này cái gì cũng thiếu nhưng những thứ cần thiết nhất vẫn có, Lạc Thập Giai ngồi xỏm bên cạnh cái bệ trong phòng khách, dùng bàn chải của Trầm Tuân đánh răng, không miêu tả được cảm giác lúc này, nói chung là rất kỳ diệu.

Nước ở đây được chứa trong bể xi măng của một hộ nông thôn, thành hồ phủ đầy rêu xanh, rêu lâu ngày chuyển sang màu thẫm. Nhiệt độ buổi sáng xuống thấp, trên mặt nước còn kết thành một lớp băng mỏng, bên trên còn có vài cọng rêu bị băng đông cứng. Lạc Thập Giai đánh vỡ lớp băng, múc một ca nước ra súc miệng, trên mặt nước hình thành một cái động nhỏ, ngay cả Lạc Thập Giai cũng không biết vì sao, chỉ cần nhìn hình ảnh trước mắt thôi cũng có thể cong môi cười vui vẻ.

“Đánh răng nhanh lên, mỳ sắp nguội rồi.”- Trầm Tuân giục. Lạc Thập Giai vội vàng súc miệng, tiện tay vốc chút nước lên xoa mặt, coi như đã rửa mặt xong.

Trứng gà trong tô mỳ Trầm Tuân nấu đã được chiên qua cho nên bên bên trên mỳ có nổi văng dầu, tuy rằng chỉ nêm muối nhưng mùi vị rất thơm ngon, đặc biệt là là chẳng biết anh hái hành ở đâu, anh còn biết rắc vài cọng hành lên mặt mỳ tạo hương thơm, một người không thích ăn hành như Lạc Thập Giai cũng không kìm lòng được ăn sạch.

“Lát nữa em quay về trấn đi, chỗ này không mấy an toàn.” – Trầm Tuân đi lấy áo khoác, mặc lên người: “Anh đưa em về trấn trước, sau đó mới giải quyết công việc.”

Lạc Thập Giai chẳng đưa ra ý kiến gì trước đề nghị này, chỉ thuận miệng hỏi: “Anh giải quyết việc ở đâu?”

Trầm Tuân nhìn thoáng qua điện thoại di động, bên trên có địa chỉ được quản lý Vương gửi đến: “Anh đi xem kế toán Lý, nghe nói hai đứa con trai của anh ta bị chứng tăng ure máu.”

Lạc Thập Giai nhìn anh, không nhịn được châm biếm một câu: “Anh thật thiện lương, đã từng quẫn mà vẫn cố làm người tốt.”

Trầm Tuân nhún vai: “Dù sao anh ta cũng làm việc một thời gian dài trong công ty, lúc trước anh không biết rõ hoàn cảnh của anh ta, giờ biết rồi thì phải đến xem thử thế nào.”

“Em đi cùng anh.” – Lạc Thập Giai hào phóng uống cạn nước lèo, chẳng do dự đưa ra quyết định sau cùng.

Kế toán Lý tên đầy đủ là Lý Toàn, là sinh viên trường đại học chính quy, sau khi tốt nghiệp thi rồi thành phố về quê làm việc, mới vài năm đã xây được nhà trên trấn, ở đây cũng được xem là một người chăm chỉ có chí hướng. Ai biết trời chẳng thương người, hai đứa con của anh lần lượt lại mắc căn bệnh tăng ure máu nặng, để điều trị cho con, nhà cửa cũng phải bán, dọn về thôn núi sinh sống, hiện giờ sống trong căn nhà cũ ngày xưa.

Trước khi tới, Trầm Tuân vốn định mua chút quà lại bị Lạc Thập Giai ngăn cản, với tình cảnh của Lý Toàn hiện giờ thì đưa tiền là thiết thực nhất, Trầm Tuân nghe theo cô, lấy ra ít tiền.

Địa chỉ khá khó tìm, Trầm Tuân vừa chạy xe vừa hỏi đường, cuối cùng cũng mò ra căn nhà của Lý Toàn hiện đang ở. Gian nhà ngói xanh, bờ tường bong tróc lốm đốm. Hàng rào trước sân lung lay chực đổ. Khi Lý Toàn chạy ra mở cổng, Lạc Thập Giai nhìn anh ta mặc chiếc áo khoác đã phai màu, bên trong còn mặc chiếc áo da thô nhám, dây thun cũng mất độ đàn hồi, mỗi bước lại rơi xuống một ít.

Lý Toàn vô cùng niềm nở đón tiếp Trầm Tuân. Chưa kịp chào hỏi đã lôi Trầm Tuân vào trong, Lạc Thập Giai đi theo sau lưng Trầm Tuân, vừa ngừng đầu liền nhìn thấy một người con gái mặc áo bông đen đang ngồi trong góc sân cũ nát, trằm mặc chặt từng cây củi chất vào trong nhà chứa củi. Đầu tiên củi được lôi ra đặt lên một cái bệ gỗ, sau đó dùng búa nện xuống, những hình ảnh này Lạc Thập Giai đã thấy nhiều trên truyền hình, còn thực tế mà nói, cô cảm thấy không thực. Trung Quốc hiện giờ với tốc độ phát triển và đô thị hóa mạnh ở vùng nông thôn, những hình ảnh như vậy chỉ khiến người ta thấy đau lòng.

Hai đứa con bị bệnh đang ở trong nhà chơi những thẻ hình cũ kỹ không còn nhìn rõ màu sắc, hai đứa nhìn rất đáng yêu, chơi với nhau rất hòa thuận.

Lý Toàn lấy cho Trầm Tuân và Lạc Thập Giai mỗi người một cái ghế đầu, hai người cùng nhau ngồi xuống, chiếc ghế rất hẹp, cũng không mấy chắc chắn. Trầm Tuân giới thiệu sơ lược về Lạc Thập Giai, Lý Toàn nghe xong đưa mắt sang nhìn cô rất thân thiết.

Tuy rằng cuộc sống khó khăn, thế nhưng Lý Toàn không hề oán hận số phận, ngược lại còn tỏ ra lạc quan, có lẽ đã rất lâu rồi không hề có khách đến thăm nhà, Lý Toàn vui vẻ lôi Trầm Tuân ra ngoài xem mớ cải bách thảo anh ta trồng.

Trầm Tuân đi ra, Lạc Thập Giai ngại trời lạnh nên ru rú trong nhà, ngồi im ngắm hai đứa trẻ chơi đùa.

Chứng tăng ure máu thường xảy ra vào giai đoạn cuối của suy thận mãn tính, vì phải thường xuyên điều trị để kéo dài sinh mạng nên nó và bệnh tiểu đường thường được xem là bệnh nhà giàu. Không thể trị hết chỉ có thể khống chế. Đa phần người mắc bệnh này còn bị vài biến đổi về tâm lý, chẳng hạn như hai đứa bé này, thoát nhìn chẳng được cung cấp đầy đủ dinh dưỡng dẫn đến dậy thì cũng không được tốt, người gầy sọp. Vừa gầy vừa trắng hếu, mất lời ra to đùng, không linh hoạt, thậm chí có thể xem là bị thiếu năng. Lạc Thập Giai không nói chuyện với chúng, dù thỉnh thoảng hai đứa đều len lén liếc nhìn cô nhưng phần lớn thời gian là lặng lẽ tự chơi.

Lạc Thập Giai cứ im lặng ngắm bọn trẻ lôi những thẻ hình ra vỗ tới vỗ lui, hồi bé cô cũng hay chơi trò này, giờ nghĩ lại đã là chuyện của nhiều năm trước. Những trò chơi cũ đã lỗi thời thế này nhưng lũ trẻ vẫn chơi rất vui.

Bữa cơm ở nhà Lý Toàn hết sức đạm bạc, món mặn duy nhất là chút Lạp xưởng hun khói chẳng biết đã dự trữ từ hồi nào, miếng Lạp xưởng đen thùi lùì mang hương vị của nhà nông. Vợ Lý Toàn chặt xong đồng củi bèn vào bếp nấu cơm. Lúc lại chạy ra lo cho hai đứa con, bọn họ không có cơ hội chào hỏi chị ta, mà bản tính chị ta lại rất trầm mặc ít nói, có lẽ cuộc sống bận rộn đã khiến chị ta chẳng còn thời gian để ý đến xung quanh, trông chị cứ bận bịu tất bật.

Bữa cơm này Trầm Tuân ăn vội vã như ngồi trên đồng lửa bởi vì Lạc Thập Giai không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên lại loạn đến mất tự nhiên.

Ăn cơm qua loa rồi một mực âm thầm hối thúc anh đi. Trong những tình huống thế này, Trầm Tuân lại luôn tỏ ra cứng rắn và quả quyết. Mặc Lạc Thập Giai nhéo cánh tay anh, Trầm Tuân vẫn tỏ ra chẳng chút cảm giác gì, cũng chẳng thèm đoái hoài đến.

Thừa dịp Lý Toàn mang thỏ đi lấy thêm cơm, Trầm Tuân mới xụ mặt, cúi đầu nghiêm mặt khẽ trách Lạc Thập Giai: “Có chuyện gì? Sao đột nhiên lại trẻ con vậy?”

Lạc Thập Giai cau mày, không nói gì, chỉ hỏi: “Ăn nhanh lên, em phải về.”

Trầm Tuân cứ tưởng cơm nước không hợp khẩu vị, bắt đấc dĩ nhấc đũa gấp miếng Lạp xưởng bỏ vào bát cô, dỗ dành như trẻ con: “Hoàn cảnh nhà cậu ta hiện giờ khó khăn, có được những thứ này để tiếp đãi chúng ta đã là đồ ngon nhất rồi.”

Lạc Thập Giai nắm chặt bàn tay, liếc mắt trừng Trầm Tuân, không nói nữa, chỉ buồn bực cúi đầu gấp miếng Lạp xưởng và chút cơm tẻ cho vào miệng.

Hai người ở lại nhà Lý Toàn đến tận chập tối mới về, Trầm Tuân đưa cho anh ta ít tiền, Lý Toàn rung rung nước mắt nhận lấy, nhìn cảnh ấy mà xót xa lòng, đoạn đường về Trầm Tuân xúc động ngâm ngùi suốt.

“Hiện tại, cuộc sống của hai vợ chồng họ không tốt, trong nhà không có người lớn, nếu ra ngoài làm việc thì không hai chăm hai đứa nhỏ.” – Trầm Tuân thở dài: “Ngẫm lại, tình cảnh hiện giờ của anh vẫn chưa đến mức bi đát, chỉ ít ỏi anh sức khỏe vẫn dồi dào.”

Lạc Thập Giai mím chặt môi, vẫn chăm chú nhìn phía sau qua kính chiếu hậu, khi rời khỏi nhà Lý Toàn một đoạn xa, chắc chắn không ai bám theo, Lạc Thập Giai mới lên lời thứ vẫn giấu trong túi ra, cẩn thận như lời hàng dễ vỡ.

Cô đặt vật kia lên bục điều khiển xe.

Trầm Tuân nhìn thoáng qua, chỉ thấy một cái thẻ màu xanh, nghi ngờ hỏi: “Cái gì vậy?”

“Chứng minh nhân dân.” – Lạc Thập Giai tỏ ra nghiêm túc hẳn: “Tìm thấy trong nhà Lý Toàn.”

Trong đầu cô thoáng hiện ra tình cảnh lúc phát hiện ra tấm chứng minh nhân dân này.

Hai đứa bé ngờ nghệch coi chứng minh nhân dân này cũng giống như tấm poster, đem hát qua hát lại, nhưng chứng minh nhân dân vừa cứng vừa nặng, hát tới hát lui vẫn không nảy lên. Chính vẻ buồn bực của hai cậu bé đã thu hút sự chú ý của Lạc Thập Giai. Cô yên lặng đứng dậy bước đến, nhặt tờ chứng minh nhân dân trên đó, cô hoảng sợ đến lạnh toát sống lưng.

“Chứng minh nhân dân của Trường Tri sao lại ở trong nhà Lý Toàn?” – Lạc Thập Giai nghi hoặc không thôi – “Chuyện lần này nội tình chắc chắn có gì mờ ám. Các anh đã điều tra rõ chưa?”

Trầm Tuân một tay lái xe, tay kia cầm chứng minh nhân dân kia lên xem, chính xác là của Trường Tri.

Sắc mặt Trầm Tuân dần trở nên nghiêm túc, trong lòng cũng bắt đầu đưa ra nhiều phán đoán giống Lạc Thập Giai.

“Theo em, Trường Tri và Lý Toàn vì tiền đã cùng nhau dựng nên vở kịch này?”

“Không loại trừ khả năng này.” – Lạc Thập Giai nhíu chặt mày, tay cô siết chặt đai an toàn, một lúc lâu sau mới nói: “Chuyện mất tích của Trường Tri xét cho cùng rất kỳ lạ, cho nên... còn một khả năng khác.” – Lạc Thập Giai nghiêng đầu sang hướng khác, lát sau mới nói ra một khả năng vô cùng tàn nhẫn.

“Trường Tri đi đâu? Rốt cuộc anh ta còn sống hay... đã chết rồi?”

* Trò chơi đập hình và thẻ hình

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Trầm Tuấn ngừng xe, dựa vào cửa ghế lái hút thuốc, Lạc Thập Giai ngồi im trên ghế phụ, cũng không có suy xét xem anh đang làm gì, đang nghĩ gì.

Lạc Thập Giai biết hiện giờ trong lòng Trầm Tuấn khó chịu thế nào, cô không muốn quấy rầy anh, điều duy nhất cô có thể làm là lặng lẽ bên cạnh anh.

Điều thuốc này Trầm Tuấn hút rất lâu, tận khi trời tối mịt, anh quay lại xe khi người đã toát hơi lạnh.

Sương đêm giăng xuống càng lúc càng dày, tuyết cũng đột ngột rơi phủ kín kính chắn gió, Trầm Tuấn mở gạt nước phía trước xe, quét những bông hoa tuyết to nhỏ bên trên tan thành nhiều mảnh.

Mùa đông trên vùng núi, đường xá càng vắng vẻ hơn khi trời tối. Tuyết phủ khắp nơi, còn vang lên tiếng vì vu, có lẽ là âm thanh phát ra khi bông tuyết rơi lên phiến đá và rừng cây. Đường xa không có đèn, tình hình giao thông cũng không được xem là tốt, Trầm Tuấn lái xe thật chậm, hai vệt bánh xe in xuống mặt đường kéo dài suốt đoạn đường họ đi qua, mặt đất dần được phủ lên màu trắng tinh của tuyết, hòa với màu xanh u tối của bầu trời biến thành hai màu sắc khác biệt rõ ràng.

Cuối cùng cũng chạy về tới trong trấn, tuyết đã phủ một lớp dày trên đường. Sau khi xuống xe, Trầm Tuấn đi ở phía trước, mỗi bước đi đều phát ra những âm thanh sột soạt trên nền tuyết. Lạc Thập Giai cũng bước theo anh, giẫm lên những vết chân anh để lại, để tuyết không chui vào trong giày. Bước chân của hai người vốn không giống nhau, để cô có thể dễ dàng bước theo, anh cố ý bước từng bước ngắn, chậm rãi tiến về phía trước.

Khách sạn nằm trong con đường nhỏ hẹp giờ khắc này càng thêm hiu quạnh và dài đằng đẵng. Khắp nơi lung linh màu tuyết trắng tinh khôi, đã che khuất dáng vẻ vốn có. Dưới ánh đèn đường vàng mờ, hoa tuyết phiêu diêu trong gió trời, dường như lạc vào trong khe rãnh của thời khắc bình yên. Hoa tuyết rơi xuống tay Lạc Thập Giai, va vào mặt lạnh lẽo tê buốt.

Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối vẫn bước theo dấu chân rối loạn của Trầm Tuấn, cô không kịp được bước nhanh lên nắm lấy tay anh, khí trời lạnh lẽo như vậy, mỗi hơi thở của cô đều tỏa ra hơi lạnh, động tác cũng vụng về ngớ ngẩn.

Cô chẳng chút nghĩ ngợi, ngã nhào vào lòng anh, áo khoác Trầm Tuấn vừa ướt lại vừa cứng, bên trên còn dính nhiều hoa tuyết chưa tan, khuôn mặt của Lạc Thập Giai lạnh lẽo đến mức chẳng còn biết đau.

Trầm Tuấn cúi đầu nhìn thoáng qua người trong ngực mình, không nhìn được nhẹ thở dài một hơi. Anh kéo dây áo khoác ra, kéo Lạc Thập Giai vào bên trong áo mình, không thèm để ý đến hơi lạnh đang tỏa ra trên người cô. Động tác nhanh nhẹn mạch lạc.

Nhiệt độ ấm áp toát ra từ cơ thể của Trầm Tuấn đánh thức nỗi lưu luyến chôn sâu trong cõi lòng của Lạc Thập Giai. Cô không nhìn được dụi mặt vào người anh, hồi lâu vẫn chẳng buồn nhúc nhích.

“Mặc kệ kết cục ra sao, em cũng theo anh.” – Lạc Thập Giai ôm chặt lấy hông Trầm Tuấn, lí nhí nói: “Em biết nói những lời này sẽ khiến anh khinh thường. Nhưng em vẫn muốn nói cho anh biết, ở đất nước này, khi hăm mô xảy ra chuyện không may, cũng sẽ không báo cáo theo đúng thực tế. Em sẽ giúp anh, giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất, tiền bồi thường thấp nhất, giữ được hăm mô, giải quyết vấn đề.”

Lạc Thập Giai không nói dối, khi chuyện làm ăn xảy ra vấn đề không hay, lợi ích mới là chuyện quan trọng nhất. Chuyên gia kinh tế nổi tiếng nhất Trung Quốc cũng từng nói, những người làm thương nhân vốn chẳng có đạo đức. Công nhân, người đầu tư trao lòng tin vào doanh nghiệp, điều cơ bản nhất mà doanh nghiệp phải làm là thu lợi nhuận về túi doanh nghiệp. Diêm Hàm làm sao tích lũy được số lượng tiền tài nhanh như vậy, đương nhiên Lạc Thập Giai hiểu rõ. Nếu Trầm Tuấn cũng tỏ ra tàn nhẫn và ngoan tuyệt như Diêm Hàm chứ không hành động theo lương tâm, có lẽ sự việc đã sớm được giải quyết rồi.

Trầm Tuấn đương nhiên hiểu ẩn ý trong lời nói của Lạc Thập Giai. Trước đây Trầm Tuấn không tán thành việc đầu tư vào hăm mô, vốn liếng họ không đủ, lại không có người chống lưng, việc đầu tư hăm mô là nước cờ thí. Nếu không phải Trường Tri khẳng khái đòi đầu tư vào hăm mô, Trầm Tuấn sẽ không liều mạng theo cậu ta. Trường Tri nóng lòng muốn làm giàu, nóng lòng công thành danh toại để thoát khỏi gông xiềng của gia đình. Trầm Tuấn biết cậu ta đang vì cái gì, cho nên anh không phản đối. Là bạn thân, đương nhiên chỉ có anh ủng hộ cậu ta mà thôi.

Bây giờ Trường Tri mất tích, khả năng xấu nhất có thể xảy ra Trầm Tuấn không dám nghĩ.

“Mặc kệ người khác thế nào, anh sẽ không làm chuyện có lỗi với lương tâm mình.” – Trầm Tuấn vuốt tóc Lạc Thập Giai, dịu dàng nói: “Anh không thể để em đi theo một thằng đàn ông chẳng ra gì, anh không thể để con chúng ta phải xấu hổ vì có một người cha xấu xa. Cho dù anh không thể trở thành một người đội trời đạp đất thì cũng phải là một thằng đàn ông nghiêm chỉnh đường hoàng.”

Là một luật sư, Lạc Thập Giai hiểu, Trầm Tuấn tìm cách giải quyết ngu xuẩn lại không biết dàn xếp, người quá mềm yếu lại không đủ tàn độc không thích hợp đứng trên thương trường tàn khốc, nhưng là một người phụ nữ, Lạc Thập Giai phải thừa nhận, lời nói của Trầm Tuấn khiến cô cảm động, cũng cho cô cảm giác an toàn. Lạc Thập Giai tôn trọng anh, mặc kệ anh đưa ra quyết định gì, cô đều ủng hộ. Đây chính là quyết định và mối tình đầu của cô.

“Chuyện của Trường Tri...”

“Anh không sao.” – Trầm Tuấn ngắt lời cô, Lạc Thập Giai không nói thêm gì nữa, chỉ siết chặt vòng tay.

Dưới ánh đèn đường vàng mờ ảo, những tia sáng le lói phủ chút ánh vàng ấm áp lên những đóa hoa tuyết lạnh lẽo, hắt ra cái bóng hai người ôm nhau xuống nền đất, đường viền nhợt nhạt. Ấm áp nhưng lại có vẻ lơ lửng, sâu sắc và khó quên.

Hai người trở về đã rất khuya, trời lại lạnh, vì không muốn đánh thức Trường An và Hàn Đông, Trầm Tuấn lại thuê thêm một phòng, họ ngủ chung. Thời tiết khi tuyết rơi quả thật rất lạnh, hệ thống sưởi trong phòng dần xua tan cái lạnh đến công tai của Lạc Thập Giai. Rửa mặt qua loa sau đó liền nằm lý

trên giường chẳng buồn nhúc nhích.

Trầm Tuấn ra ngoài một hồi, khi về cầm theo một cái thau nhựa nhỏ.

Phòng khách sạn này có thể coi là tốt, phục vụ nước nóng 24/24. So với cuộc sống suốt chẳng đường qua thì đã tốt lắm rồi, anh múc một thau nước nóng đến bên chân Lạc Thập Giai. Cô hiểu ý anh, hơi ngượng ngừng rút chân ra.

“Em tự làm được.” – vừa nói, cô cời dây giày nhưng tay chưa kịp chạm đến dây giày đã bị Trầm Tuấn ngăn lại.

Anh cúi đầu, cụp mắt, hai bên sống mũi là đôi mi chăm chú, anh cẩn thận cời dây giày cho cô, tháo vớ, đặt vào lòng bàn tay xem xét. Cô đưa chân theo hướng đẩy của Trầm Tuấn, bên trong dính chút nước, bàn chân cũng bị ẩm ướt.

Ngón tay to thô của anh chạm vào mu bàn chân trắng nõn của cô làm cô giật bắn mình, bất giác rút chân lại, nhưng lại bị Trầm Tuấn kéo sang.

Trầm Tuấn nắm chặt chân của Lạc Thập Giai bỏ vào trong chậu nước nóng làm máu huyết trên chân lưu chuyển nhanh hơn, cảm giác ấm áp từ lòng bàn chân lan tỏa ra toàn thân, ngay cả cổ họng cũng dần được sưởi ấm.

Trầm Tuấn lấy tay múc nước tưới lên mu bàn chân của Lạc Thập Giai, tay mon trớn dưới chân cô, hình như thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy chân của Lạc Thập Giai, không nhận được bù người nói: “Chân em nhỏ xíu.”

Lạc Thập Giai nghe anh nói vậy cũng bối rối, lẩm bẩm nói: “Cao có 1m65, số giày 37, vừa chứ nhỏ đâu.”

Vừa nói, cô vừa nghiêng đầu nhìn chân Trầm Tuấn. Lúc này mới phát hiện chân anh to hơn chân người khác rất nhiều. Lạc Thập Giai không kiềm được nói: “Sao chân anh như chiếc thuyền thố kia, mang giày số bao nhiêu?”

Trầm Tuấn lại vốc chút nước nóng lên mu bàn chân của Lạc Thập Giai, ngừng đầu nhìn cô đầy ẩn ý, giọng nói nhàn nhạt: “Số 44. Anh cao cỡ này cơ mà, vậy là vừa.”

“Oh.” – Lạc Thập Giai ngượng ngừng khi nghe anh nói vậy, thấp giọng ứng tiếng. Sau khi ứng tiếng lại thấy như vậy chưa đủ, bèn nhét thêm một câu nữa: “Biết rồi.”

Trầm Tuấn cười cười nhìn cô, không nói nữa, lau khô chân cho cô rồi bung chậu nước đi đổ.

Nhìn bóng lưng anh, Lạc Thập Giai chợt thấy ngứa ngáy trong bụng, không thể không nói, cách chăm sóc và quan tâm của người đàn ông này giống như chú ếch xanh trên đồng. Cô chính là con ếch khờ khạo bị kim đâm ở trong đó đến mức đánh mất khả năng tự kiểm chế bản thân. Lòng lại sinh ra cảm giác lo được mất, nhìn cái bóng trong nhà vệ sinh không nhận được thì thảo hời: “Anh từng rửa chân cho bao nhiêu cô rồi?”

Trầm Tuấn đang xả nước trong nhà vệ sinh, nghe tiếng Lạc Thập Giai hỏi, tiếng anh hòa với tiếng nước chảy.

“Hai người.”

Đầu óc Lạc Thập Giai xoay chuyển mấy vòng, đột nhiên nhớ đến Chu Tư Viện. Dù sao cũng từng là vợ anh nhiều năm, nói vậy tình cảm của hai người cũng rất tốt, nghĩ thế bất chợt trong lòng thấy hơi mất mát.

“Em ngủ đây.” – Lạc Thập Giai cời áo khoác, chui vào trong chăn, đột nhiên nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi với Trầm Tuấn, ngay cả cô cũng không hiểu được, rốt cuộc mình đang tức giận cái gì.

Trầm Tuấn thu dọn xong mới quay lại giường, khi anh chui vào trong chăn, người Lạc Thập Giai đã ấm hơn. Còn anh thì cả người lạnh lẽo áp sát vào lưng của Lạc Thập Giai như muốn dính chặt vào đấy.

“Lạnh muốn cóng luôn.” – Lạc Thập Giai không nhận được oán thán.

Trầm Tuấn bình thản thông dong, mò mẫm tìm tay Lạc Thập Giai, vẫn chưa kịp chạm tới đã bị cô đẩy ra. Cuối cùng Trầm Tuấn cũng cảm nhận được thái độ khác lạ của cô, cũng không tức giận, chẳng qua chỉ cười nhạt hỏi: “Thấy lạnh ở đâu?” – Không đợi Lạc Thập Giai trả lời, tay đã chỉ vào ngực Lạc Thập Giai, nhân cơ hội xoa nhẹ hai cái: “Tìm lạnh à?”

Lạc Thập Giai mặc kệ anh, đưa tay đẩy tay anh ra, quay lưng lại xích ra xa hơn.

Một đôi tay vòng qua bên hông cô, dừng lại ở bụng, giống như đang khóa chặt, Lạc Thập Giai đang cố gỡ ra cũng phải thôi, chỉ trong nháy mắt đã lúi cô ngược vào lòng.

Hơi thở của Trầm Tuấn phả lên vành tai của Lạc Thập Giai, anh nghiêng người, hôn lên gò má cô.

“Anh rửa chân cho hai người.” – Trầm Tuấn cúi sát xuống vành tai Lạc Thập Giai, giọng nói nhẹ tựa bông: “Một là con gái anh, người thứ hai ấy à... là cô gái chẳng có lương tâm này.”

“...”

***

Buổi sáng, Trầm Tuân đã không còn ở trong phòng nhưng hành lý của cô đã được dọn vào gian phòng mới, Trầm Tuân sống bao nhiêu năm qua, bản tính duy nhất không thay đổi chính là kỷ tính. Mà phụ nữ luôn chết ở cái tính này, đương nhiên Lạc Thập Giai cũng không phải ngoại lệ.

Cô bò dậy khỏi giường, lê dép đến bên túi hành lý, lôi cái áo lông vũ trong túi hành lý ra. Bên ngoài trời lạnh, chống lạnh mới là chuyện quan trọng.

Bước ra khỏi phòng, Hàn Đông, Trường An và Trầm Tuân đang ngồi nói chuyện trong sảnh, thấy Lạc Thập Giai xuống, Trầm Tuân vẫy vẫy tay với cô. Cô bước lại, tay của Trầm Tuân tự nhiên khoác lên vai cô. Những ngón tay anh chẳng khác nào khắc dấu ấn lên trên vai, Lạc Thập Giai hơi lúng túng liếc mắt nhìn Trường An, lúc này Trường An cũng đang nhìn chăm chăm vào cô, ngược lại chỉ có một mình cô ta là không được tự nhiên.

“Muốn ăn gì không?” – Trầm Tuân hỏi.

“Sao cũng được.” – Lạc Thập Giai trả lời.

Bốn người tìm đại một quán bán đồ ăn sáng, ăn qua loa một chút, Hàn Đông và Trầm Tuân nhắc chuyện xảy ra trong hầm mỏ. Khi xảy ra chuyện hai người đều không có mặt ở hiện trường. Bàn một hồi lâu cũng không đạt được kết quả gì.

“Hôm đó rõ ràng là Trường Tri có mặt, lúc đó cậu ta gọi điện cho tôi, nói đang tìm chỗ nổ mìn.” – Trầm Tuân cẩn thận nhớ lại tình huống xảy ra lúc đó. “Chuyện trong mỏ đều do tôi chỉ đạo, khi tôi không có mặt thì Trường Tri mới ra ngoài công trường.”

Lạc Thập Giai và Trầm Tuân liếc nhau. Trầm Tuân thấp giọng nói: “Hiện tại chúng tôi nghi ngờ rằng Trường Tri xảy ra chuyện.”

“Gặp chuyện không may?” – vẻ mặt Hàn Đông vô cùng kinh ngạc, tựa như hoàn toàn không nghĩ đến khả năng này.

“Cái gì gặp chuyện không may?” – đúng lúc Trường An đi lấy nước quay lại, vừa ngồi xuống đã nghe Hàn Đông gào lên một câu.

“Có thể xảy ra chuyện gì được?” – nhưng Hàn Đông phản ứng cực nhanh: “Không phải chỉ hầm mỏ xảy ra chuyện thôi sao?”

Trường An châm trà cho mọi người, cuối cùng nói lại một câu đã lặp lại cả trăm lần trước đó: “Dẫu sao em cũng không tin anh trai em lại làm ra mấy chuyện này.”

...

Sáng sớm, tuy rằng tuyết đã ngừng rơi nhưng trời vẫn lạnh buốt như cũ, Trầm Tuân không cho quản lý Vương sang đây, ăn xong bữa sáng, bốn người lái xe đi vào thôn Trung Bình.

Trong đội ngũ mười mấy người làm việc tại hầm mỏ, chỉ có một thợ mỏ trực ban, là người Trầm Tuân quen, anh trực tiếp lái xe đến nhà người kia.

Vốn chỉ muốn đến dò la sự việc, hỏi xem tình hình hôm ấy thế nào, có gì kỳ lạ không nhưng thân nhân của đám thợ mỏ gặp nạn này đều đứng cùng chiến tuyến, đều tỏ thái độ không mấy thiện ý với Trầm Tuân, chưa kịp lên tiếng thì người nhà bọn họ vội vã chạy đến đông đủ, cái sân nhỏ chớp mắt đã đầy ắp người.

Thái độ của bọn họ đối với Trầm Tuân cũng chẳng tốt đẹp gì, chưa kịp lên tiếng đã tỏ vẻ muốn gây chuyện. Trầm Tuân cũng không ngu ngốc lấy trứng chọi đá.

Cục diện giương nanh múa vuốt thế này, Lạc Thập Giai cũng từng gặp qua, khi xử lý những tranh tụng cho các công ty thường xuyên gặp tình huống như vậy, cho nên khi đối mặt với bọn họ thì cô tỏ ra bình tĩnh hơn rất nhiều so với Trường An và Hàn Đông.

Lạc Thập Giai có tài ăn nói, tính chuyên nghiệp trong công việc cũng phát huy đúng chỗ, tuy rằng bị đám người bọn họ bao vây nhưng cô vẫn giữ được vẻ bình tĩnh không chút nao núng, rất thông minh lên tiếng chào hỏi đồng thời an ủi bọn họ.

Dưới sự dẫn dắt của cô, đám thân nhân đã phân công nhau đi vào phòng cùng Trầm Tuân, chuẩn bị đàm phán. Thế nhưng còn có một bộ phận phụ nữ, người già và trẻ em thì bất luận Lạc Thập Giai khuyên nhủ thế nào vẫn cứng đầu không chịu thỏa hiệp, cứ đứng ở trong sân giằng co với cô.

Lạc Thập Giai vô cùng đau đầu khi gặp phải những người cố chấp như thế, nhưng cô không thể để bọn họ gây cản trở cho Trầm Tuân vào lúc này, chỉ có thể trực tiếp giảng giải cho bọn họ hiểu.

Đám phụ nữ, người già và trẻ em này rõ ràng cũng có tổ chức kỷ luật. Lạc Thập Giai quan sát sơ lượt tình hình, nhanh chóng phân tích thiệt hơn, sau đó kéo tay một bà chị lưng tuổi dần đầu đám người, tận tình khuyên bảo và bắt đầu dẫn dắt: “Chị đi vào trước đim bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào trong rồi từ từ bàn bạc. Chuyện tiền nong không phải loáng cái chúng ta đã gạt đầu đáp ứng ngay được, mọi thứ cần phải suy tính rõ ràng, cũng đâu thể chị nói mười triệu tệ thì chúng tôi liền móc tiền đưa chị ngay được, phải không? Chúng tôi cũng đâu có nhiều tiền như vậy.”

Bà chị lưng tuổi đó hất tay Lạc Thập Giai ra, vẻ mặt đầy khổ sở: “Tôi cũng đâu phải người thừa nước đục thả câu.”

“Ông chủ Trầm cũng đâu phải người xấu, mọi người cứ yên tâm, chúng tôi cũng đâu bỏ chạy mất, đang nghĩ cách giải quyết đây chứ.”

Bà chị lưng tuổi viên mặt đỏ hồng, yên lặng nhìn Lạc Thập Giai, hồi lâu mới nói: “Tôi biết các người cho rằng chúng tôi là dân nông thôn, sống ở trong

hốc bò tó, lấy mạng đổi tiền.”

“Tôi không phải ý này...”

Chị ta lại lên tiếng ngắt lời Lạc Thập Giai: “Cô luật sư, thử đổi vị trí mà xem, nếu hiện giờ chồng cô đột ngột chết đi, cô có thể bình tĩnh như vậy không? Chúng tôi có thể không lấy tiền. Nếu như có thể, tôi còn đem tiền biếu ngược mọi người để đổi lấy mạng chồng mình.” – chị ta ngừng lại, nấc lên, lát sau, ánh mắt càng thêm tuyệt vọng: “Nhưng tôi biết, anh ấy sẽ không bao giờ về nữa.”

Bà chị luống tuổi càng nói càng xúc động, nghẹn ngào: “Người đã chết rồi, tôi chỉ có thể đòi tiền, ba đứa con tôi đang tuổi ăn học, cô luật sư, đây là chuyện duy nhất người mẹ này có thể làm cho chúng.”

Trình độ văn hóa của hầu hết các phụ nữ nông thôn đều thấp, may mắn lắm thì được học hết cấp hai, điều bất hạnh chính là họ bị mù chữ, ngay cả tên mình cũng không biết viết. Thế nhưng giờ phút này, một quả phụ với trình độ văn hóa thấp kém như thế lại khiến Lạc Thập Giai bối rối không biết phải trả lời thế nào, đột nhiên cô bắt đầu ngấm lại mọi chuyện bản thân đã làm trong thời gian qua.

Những kiến thức cô học được, những mảnh khoe trong đàm phán kinh doanh, những kiến thức xã hội của cô hoàn toàn khác biệt với lớp người dưới, thế nhưng cuối cùng thì sao, cô đã làm được gì? Cô không nhớ rõ bản thân đã bao lần dùng năng lực để chèn ép kẻ yếu hơn mình, giúp người xấu làm việc ác.

“Cô luật sư, tôi biết ông chủ Trầm là người yêu của cô, tôi biết các người đang nóng lòng giải quyết chuyện chúng tôi.” – bà ta trở tay cầm tay Lạc Thập Giai: “Xin các người hãy làm việc bằng tâm.”

Tay Lạc Thập Giai non nặn nằm gọn rong lòng bàn tay chai sần của người phụ nữ quanh năm bán mặt cho ruộng đồng, lòng cô chợt nảy sinh cảm giác kỳ lạ.

Đột nhiên cô nhớ tới lời Trầm Tuấn.

“Anh không thể để em đi theo một thằng đàn ông tồi tệ, anh không thể để con mình có một người cha xấu xa. Cho dù anh không thể làm một người đàn ông đội trời đạp đất thì chí ít cũng phải làm một người đàn ông nghiêm chỉnh đường hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Xử lý xong đám thân nhân, bọn họ cùng nhau quay lại khách sạn.

Trầm Tuấn ngồi trong phòng xem tivi, Lạc Thập Giai thu dọn đồ đạc. Cô liên tục ngẩng đầu liếc nhìn Trầm Tuấn, có thể thấy anh chẳng mấy chú tâm, tuy mắt vẫn nhìn màn hình nhưng lại không tập trung vào đấy, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Lạc Thập Giai bò lên giường, rón rén đến phía sau Trầm Tuấn đưa tay xoa huyệt thái dương cho anh.

Lạc Thập Giai không có tay nghề gì đặc biệt, chỉ là dùng lực vừa phải, không đủ mạnh nhưng thật lòng muốn xoa dịu nỗi mệt mỏi cho anh, cô nhẹ nhàng đè xuống huyệt thái dương của Trầm Tuấn. Huyệt thái dương được xoa bóp, vuốt ve, mỗi động tác đều nói lên thành ý của cô, Trầm Tuấn lại thoải mái nhắm hai mắt lại hưởng thụ chút bình yên hiếm có này.

“Kỳ thực việc này cũng không khó giải quyết đến vậy.” – thấy Trầm Tuấn buông lỏng người, Lạc Thập Giai bắt đầu cẩn thận từng li từng tí khích lệ anh: “Em cũng có ít tiền...”

Lạc Thập Giai còn chưa nói hết câu, Trầm Tuấn đã đè tay cô xuống.

Tay anh thô ráp chai sần, toát ra vẻ kiên nghị, chỉ một động tác nhỏ, Lạc Thập Giai liền hiểu ý của anh, đây là sự kiêu ngạo của anh, cô muốn giữ lại chút kiêu ngạo này cho anh. Cô biết, muốn giữ lại chút kiêu ngạo này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

“Anh có thể giải quyết được.” – trầm mặc hồi lâu, Trầm Tuấn nói: “Anh cũng không muốn ngồi tù, yên tâm.”

Lạc Thập Giai nghe đến hai chữ “ngồi tù” liền chau mày. Lát sau mới nói: “Em là luật sư, nếu để cho anh phải ngồi tù chẳng phải tự vũ nhục nghề nghiệp của mình sao?”

Trầm Tuấn cười cười: “Anh biết rồi, luật sư Lạc.”

Hễ Lạc Thập Giai nghĩ đến lại thấy lo lắng, thấp thỏm không yên, đôi tay cô vòng qua cổ Trầm Tuấn, ngả người vào lưng anh. Mặt cô dán sát lên gò má anh, những cọng râu mọc lởm chởm trên mặt anh chĩa lên da mặt cô ran rít, thế nhưng cô vẫn thích dựa vào.

Mặc kệ số phận an bài họ thế nào, cô cũng đem hết sức lực ra bảo vệ mối tình đã vượt khỏi tay nhưng may mắn kiểem về này. Cuộc đời này, cô đã trải qua bao nhiêu sóng gió, cũng đã bỏ qua quá nhiều thứ, những gì lấy được quá ít ỏi. Đây chính là niềm mong mỏi duy nhất của cô, cũng là khao khát của cô.

***

Tuyết tan nhưng không khí vẫn lạnh lẽo băng hàn, nhiệt độ luôn ở mức thấp, quản lý Vương biết chuyện xảy ra một ngày trước, mặc dù thời tiết lạnh giá cũng vội vã chạy đến. Đối với chuyện xảy ra trong hầm mỏ, ông luôn tận tâm tận lực.

Trầm Tuấn và Hàn Đông cùng quản lý Vương ngồi trong phòng bàn bạc, bởi vì chuyện có liên quan đến Trường Tri, Lạc Thập Giai ngầm hiểu, cố rủ rê Trường An đi ra ngoài thăm dò, để lại không gian riêng cho ba người đàn ông. Tư duy nhạy bén, thấu hiểu suy nghĩ của người khác và hành xử thông minh của cô, ngay cả Hàn Đông cũng không nhận được buột miệng khen.

Trầm Tuấn vốn định rút điều thuốc ra châm, nhớ tới Lạc Thập Giai cũng ngủ cùng trong phòng, lại thôi.

“Hôm qua mấy cô cậu đến nhà người công nhân trực hôm ấy?” – quản lý Vương hỏi.

“Ừ, chuyện không suôn sẻ cho lắm.” – Trầm Tuấn chỉ cần nghĩ đến chuyện náo loạn hôm qua cũng thấy đau hết cả đầu: “Muốn đi dò la tình hình hôm ấy, không ngờ chưa kịp mở miệng hỏi thì lại...”

Quản lý Vương thở dài một hơi bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng từng đến đó dò hỏi rồi, hiện giờ bọn họ cứ tụ lại một chỗ như vậy, miệng kín bưng, mở miệng chỉ biết mỗi tiền và tiền.”

“Rốt cuộc hôm đó trong hầm mỏ xảy ra chuyện gì?”

Nhắc đến chuyện hôm đó, quản lý Vương cũng tiu nghỉu buồn thui: “Nhắc tới cũng vừa khéo, ngày đó con tôi sốt, tôi có đến làm được một lúc, thì Trường Tri bảo tôi về nhà đi, vốn dĩ hôm đó là ngày tôi trực.”

“Hôm đó cho nổ mìn?”

Quản lý Vương cẩn thận nhớ lại chuyện ngày đó, suy nghĩ một chút nói: “Ngày đó quả thật có cho nổ mìn nhưng ngoài công trường vẫn đặt thuốc cho nổ những chỗ mới, đây là chuyện rất bình thường.”

Trầm Tuấn sờ sờ cằm, cố tìm kẻ hớ trong câu chuyện: “Hôm đó là ai cho nổ?”

Nói đến chỗ này, quản lý Vương cũng nhăn mày khó xử: “Cái này... cũng không rõ lắm, tôi không có ở công trường, thế nhưng trên bản phân công công tác và bảng biểu xuống ca của công nhân cũng có ghi. Tóm lại chỉ mấy người kia, đoán chừng cùng nhau làm.”

Trầm Tuấn suy nghĩ một hồi, sau một lúc trầm mặc lại hỏi: “Kế toán Lý hôm ấy cũng có mặt à?”

“Kế toán Lý?” – về mặt quản lý Vương nghi hoặc: “Sao lại hỏi cậu ta?”

“Thuận miệng hỏi thôi.”

Nói đến kế toán Lý, quản lý Vương suy nghĩ hồi lâu, có lẽ chuyện không thể giấu được nữa. Về mặt của ông, vừa đồng tình lại vừa thương vừa giận: “Thật ra chuyện này là Trường Tri nói lại cho tôi biết, cậu ấy không cho tôi nói lại với mọi người.”

Quản lý Vương thở dài một hơi, từ từ nói: “Kỳ thực Trường Tri đang định sa thải kế toán Lý. Con cái cậu ta bị bệnh, thiếu tiền cho nên lén rút tiền trong ngân sách. Về sau bị Trường Tri phát hiện, thế nhưng không báo cảnh sát, chỉ bảo cậu ta hoàn lại số tiền ấy. Kế toán Lý bị vạch trần đương nhiên đồng ý, sau đó chạy vạy vay tiền hoàn trả lại.”

Nói đến việc này, quản lý Vương cũng khóc thút thít: “Con người Trường Tri mạnh miệng nhưng lại nhẹ dạ, tuy rằng buộc kế toán Lý hoàn tiền cho công ty nhưng vẫn mềm lòng không đưa ra quyết định quá tuyệt đường và tàn nhẫn. Cậu ta bảo tôi cầm 50 ngàn tệ đi giúp đỡ cho kế toán Lý. Haizzz, kế toán mà tham ô tiền thì không thể giữ lại được. Cậu ta cũng là một người làm cha, mặc dù chúng tôi không đồng ý cách làm của cậu ta nhưng vẫn hiểu được nỗi khổ của cậu ấy. Người đi vào bước đường cùng cũng chẳng còn cách nào nữa...”

Trầm Tuấn càng nghe càng thấy kinh hãi, bàn tay anh nắm chặt, lúc lâu mới nói: “...Ngày đó, Trường Tri cũng đến hiện trường sao?”

Quản lý Vương nghe anh hỏi như vậy về mặt rất kinh ngạc: “Trường Tri thích sạch sẽ, chưa bao giờ đến hiện trường, chuyện này cậu cũng biết mà.”

...

Trầm Tuấn và quản lý Vương trò chuyện xong, ngay cả cơm cũng không ăn đã vội đi đến nhà kế toán Lý, Lạc Thập Giai lo lắng, mề nheo đòi theo cho bằng được.

Trầm Tuấn chạy rất nhanh, đường núi gấp ghe, xe lắc lư dữ dội, Lạc Thập Giai nắm chặt tay vịn nhưng người cô vẫn nhảy nảy lên bàn bật, tim đập liên hồi.

“Quản lý Vương đã nói gì với anh?”

Sắc mặt Trầm Tuân tái xanh, nghiêm túc nói: “Kế toán Lý thật kết công ty bị Trường Tri phát hiện. Trường Tri không báo công an, chỉ buộc anh ta hoàn lại số tiền đó cho công ty.”

Lạc Thập Giai vừa nghe Trầm Tuân nói như vậy sắc mặt cũng thay đổi: “Ý anh là kế toán Lý ghi thù, cho nên...”

“Anh không biết!” – Trầm Tuân cũng rối như mớ bòng bong: “Chuyện trong hầm mỏ bị sập lún nhất định là do dùng lượng thuốc nổ không đúng, kế toán Lý chuyên quản lý sổ sách căn bản sẽ không hiểu những điều này, cũng không can thiệp vào được, các thợ mỏ càng không đem sinh mạng mình ra đùa giỡn. Anh thực sự không nghĩ ra chuyện không may xảy ra trong hầm mỏ có liên quan thế nào với kế toán Lý...”

Tuy Lạc Thập Giai kinh hoàng nhưng rất nhanh trấn định lại: “Đừng nóng vội, trước tiên đến gặp anh ta xem sao.” – Lạc Thập Giai suy nghĩ một chút nói: “Anh mới từ thành phố Thẩm Quyến đến, lại không hiểu rõ tình hình bên này, anh nhớ kỹ, chớ để lộ nhược điểm.”

...

Bọn họ lại đến chơi, kế toán Lý dường như không nghi ngờ, vẫn nhiệt tình chiêu đãi. Vợ kế toán Lý vẫn như lần trước, trầm mặc ít nói, chuyên chú chăm con, cũng không nói gì với hai người họ. Thấy có khách đến chơi thì giác đi nấu cơm.

Trầm Tuân và Lạc Thập Giai vẫn ngồi trên chiếc ghế đầu lần trước, kế toán Lý dùng cái chén mẻ rót nước trà mời hai người họ, bọn họ chậm chạp chưa uống. Nước trà bốc hơi nóng, ở nơi nhiệt độ liên tục xuống thấp này thì đây chính là hơi ấm hiếm hoi trong khí trời lạnh giá. Lạc Thập Giai cúi đầu hơn tay trên hơi nóng, giống như thờ ơ chẳng để ý đến câu chuyện của hai người họ.

“Ông chủ Trầm đến lần này là vì chuyện của hầm mỏ sao?” – kế toán Lý hỏi.

Trầm Tuân gật đầu, vào thẳng vấn đề: “Hôm đó xảy ra chuyện gì, anh còn nhớ không?”

Kế toán Lý nhớ lại chuyện ngày đó, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Ngày đó định cho nổ, tôi đoán chắc do tính sai lượng thuốc nổ, dẫn đến sập lún. Dù sao hầm mỏ mới đào sâu hơn mười mét, quả thực điều kiện tương đối kém và nguy hiểm.”

“Lúc đó chỉ có thợ mỏ ở đó thôi sao? Ai là người chỉ đạo cho nổ?” – Trầm Tuân dừng lại một chút lại hỏi: “Trường Tri cũng có mặt ở hiện trường sao?”

Trầm Tuân cẩn thận quan sát kế toán Lý, nghe tên Trường Tri sắc mặt cậu ta vẫn thản nhiên như cũ, không có thay đổi gì. Cậu ta rất nghiêm túc nhớ lại chuyện hôm đó: “Cũng không rõ... Tôi không thường ra hiện trường, hôm đó đến công ty một lát rồi đi ra ngoài. Đợi đến lúc tôi biết chuyện thì hầm mỏ đã bị lún, lúc đó quản lý Vương rối loạn, vội gọi tôi cùng đến giúp xử lý vụ việc.”

Trầm Tuân nghe xong, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới hỏi: “Lúc đó cậu có quay về phòng làm việc gặp Trường Tri không?”

“Không, khi đó quá bận và loạn.” – kế toán Trầm mặc một hồi lại nói tiếp: “Con tôi bị bệnh, quản lý Vương không giao nhiều việc cho tôi làm, sau khi việc xảy ra, tôi cũng không rõ ràng lắm.”

“Tôi hiểu rồi.” – Trầm Tuân đứng lên, khẽ cười: “Cảm ơn kế toán Lý, làm phiền cậu nhiều quá.”

Kế toán Lý xua tay nói: “Đâu có.”

Trầm Tuân ôn tồn rời khỏi nhà kế toán Lý, khi anh bước ra khỏi nhà kế toán Lý, chỉ một đoạn đường ngắn nhưng anh vẫn để Lạc Thập Giai đi ở phía trước, cẩn thận che chở cô trong lòng. Đối với Lý Toàn, anh đã có sự đề phòng.

Sau đó lái xe vội trở về, suốt đoạn đường, sắc mặt Trầm Tuân đều tái nhợt và đăm chiêu, chẳng nói chẳng rằng gì.

Vốn chuẩn bị đi về trấn, Trầm Tuân nghĩ một hồi lại đổi ý quay xe ngược vào thôn Trung Bình, đến văn phòng công ty xem xét lại lần nữa.

“Anh hiểu rõ Trường Tri, cậu ta không giống Trường An, ôn hòa cẩn thận, lúc cần quyết đoán thì rất quyết liệt và tàn nhẫn. Cậu ấy là người ngăn nắp sạch sẽ, bất kể là phòng làm việc hay là chỗ ở của anh và cậu ấy, đều được thu dọn ngăn nắp và sạch sẽ. Cậu ấy sẽ không quậy bừa đồ đạc trong văn phòng như vậy được, hơn nữa cậu ta rất yêu Sài Chân Chân, không thể có chuyện chẳng gọi cho cô ta lấy một cuộc điện thoại, còn chứng minh nhân dân của cậu ấy...” – Trầm Tuân càng phân tích càng kinh ngạc – “Trường Tri... mặc dù chẳng biết có phải kế toán Lý làm không, cậu ta tìm thứ gì đó, nhất định Trường Tri đang nắm thứ gì đó, khiến kế toán Lý sốt ruột muốn lấy lại. Anh nghĩ mãi vẫn chỉ có thể nghĩ đến tiền của công ty...”

Trầm Tuân chợt đập phanh lại, lái xe vào trong sân công ty.

Anh nhanh chóng bước xuống xe, Lạc Thập Giai vẫn còn đứng ở phía sau thu dọn đồ đạc.

Anh vừa đi vào gian phòng lầu hai, Lạc Thập Giai đã nhìn thấy anh đi lùi ra.

Không biết kế toán Lý đến từ lúc nào, có lẽ đã đến từ rất lâu rồi, anh ta chờ ở đó, đứng đối diện Trầm Tuân, khuôn mặt đã không còn nụ cười niềm nở đầy nhiệt tình giả tạo lúc đầu.

“Ông chủ Trầm, hai người đã lấy đi vài thứ ở nhà tôi, chắc hai người còn nhớ chứ?” – giọng Lý Toàn trầm thấp và lạnh lùng, nghe mà sờn hết lông tóc.

“Đó là đồ của cậu sao?” – thanh âm của Trầm Tuần hơi căng thẳng, gió lạnh thổi qua rét buốt. Trầm Tuần chỉ cảm thấy lưng lạnh lẽo, da gà nổi lên.

Lý Toàn cười cười, mắt lạnh lùng độc ác: “Chuyện này không cần ông chủ Trầm xen vào.”

Trầm Tuần nhìn thẳng vào mắt kẻ toán Lý, tay nắm chặt, anh gần giọng hỏi: “Trường Tri còn sống hay đã chết rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Lạc Thập Giai biết lúc này xuống xe chỉ làm Trầm Tuần phân tâm. Cô vùi đầu xuống sát ghế tài, không nhúc nhích, cố giấu mình vào chỗ khuất, toát mồ hôi hột lên nhìn chuyện đang xảy ra phía bên ngoài.

Lúc đó bọn họ vội chạy vào trong trấn, khi gần đến nơi thì Trầm Tuần lại đổi ý quay ngược ra đây, chuyện xảy ra ước chừng chỉ mới hơn 1 tiếng đồng hồ. Mới vừa rồi lúc chạy xe vào, cô nhìn thấy một chiếc xe công nông đậu ngoài cửa, Lạc Thập Giai cũng không mấy để ý. Dù sao dạng xe công nông này rất phổ biến ở vùng nông thôn. Hiện giờ ngẫm nghĩ lại, có lẽ do kẻ toán Lý lái đến, do hai người họ quá khinh suất không chú ý.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Thập Giai chính là phải báo cảnh sát, cô không dám gọi điện thoại, sợ tạo tiếng động sẽ gây sự chú ý, chỉ có thể gửi tin nhắn cho Trường An và Hàn Đông. Hai người họ linh động hơn, nhất định sẽ huy động người đến hỗ trợ, nhưng ở chốn thâm sơn cùng cốc này, không biết nếu như bọn họ báo cho cảnh sát thì phải mất bao lâu mới đến được, cô lẳng lặng trốn ở trong xe một hồi lâu, chỉ tìm được một chiếc cờ lê bị Trầm Tuần vứt bừa dưới sàn. Chiếc cờ lê trông rất nhỏ, cầm lên chẳng còn thừa ra tý nào.

***

Kẻ toán Lý đứng ở góc khuất, Trầm Tuần đứng ở ngoài sáng. Trầm Tuần không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lạc Thập Giai ở trong xe, cố không thu hút sự chú ý của kẻ toán Lý về phía mình. Trầm Tuần cũng thầm cầu nguyện Lạc Thập Giai sẽ không gặp phải điều gì bất trắc.

“Ông chủ Trầm, tôi đã đợi cậu lâu lắm rồi, phải chăng cậu cũng nên trả lại thứ đó cho tôi?”

Trầm Tuần lui về phía sau hai bước, không tỏ vẻ tức giận gì, chỉ cố tỏ ra muốn thương lượng, “Cậu cần chứng minh nhân dân làm gì?” Dứt lời, anh lại hỏi, “Cậu nói cho tôi biết, hiện Trường Tri đang ở đâu?”

Lý kẻ toán cong môi cười đều, “Khỏi nói những lời vô nghĩa đó, tôi không biết.”

“Cậu đã làm gì Trường Tri?”

“Cậu mau trả nó lại cho tôi, bằng không thì chờ trách.” Kẻ toán Lý đột nhiên vọt ra từ trong bóng tối, chớp nhoáng như một làn gió. Khi anh ta tiến lại gần, Trầm Tuần mới phát hiện, trên tay anh ta cầm theo một cái búa.

“Vút” một tiếng, búa vung xuống, tiếng xé gió xẹt qua tai làm Trầm Tuần giật thót. Anh né sang một bên theo bản năng, rồi lại né sang bên kia. Trầm Tuần mới vừa tránh thoát được một búa. Kẻ toán Lý liền vung tiếp búa thứ hai. Trầm Tuần một mực tránh né, hầu như không có sức đánh trả.

Hồi trước đây, Trường Tri từng nói với Trầm Tuần rằng có rất nhiều người đã mất mạng trong các cuộc xung đột ẩu đả, tỉ lệ tử vong của những người biết võ tương đối cao hơn người không biết. Bởi vì những người biết võ luôn tự kiêu, coi thường địch thủ của mình, cũng không để ý đến vũ khí trong tay kẻ địch. Bọn họ quá tự tin vào năng lực của bản thân, cho nên dễ đẩy chính mình vào trong nguy hiểm.

Trầm Tuần từ nhỏ đến lớn, chưa từng để mình rơi vào tình trạng yếu thế khi đánh nhau, kẻ toán Lý mặc dù chỉ là thằng thôn dân, nhưng thấp hơn Trầm Tuần nửa cái đầu, Trầm Tuần vừa tỏ ra hơi khinh địch, phản ứng đầu tiên của anh chính là giật cái búa để gây trọng thương kia. Anh tiến sát lại, kẻ toán Lý vừa vung một búa sang, vừa vịn đánh trúng vai Trầm Tuần.

Đau nhức làm anh lão đảo, ngã người sang hẳn một bên. Ngay sau đó kẻ toán Lý chỉnh lại đầu búa, chuyển phần đầu cùi, quay sang nhắm thẳng vào đầu của Trầm Tuần, Trầm Tuần cảm thấy một con đầu buốt nhói lên, trước mắt tối sầm, người choáng váng ngã xuống.

Kẻ toán Lý vì tiền tài chứ không muốn giết người. Anh ta tùy tiện nhét búa vào trong túi quần mình, chẳng thèm để ý xem bên trên có dính máu hay không. Ngồi xuống, bắt đầu lục lọi trên người Trầm Tuần, moi móc tất cả các túi của Trầm Tuần, lôi hết mọi thứ ra ngoài, nào là tiền, chìa khóa, chứng minh nhân dân... mọi thứ đều bị vứt bừa ra đất.

“Mày cất cái chứng minh nhân dân đó ở đâu?” Kẻ toán Lý dừng tay nói.

Trên đầu Trầm Tuần máu chảy ròng ròng, máu càng chảy càng nhiều, sức cũng yếu dần đi, nhưng đầu óc anh lại minh mẫn hơn, cố gắng giật lấy cái búa

đó ra.

Kế toán Lý thấy có hơi căng thẳng mọi được tin gì, đưa chân đá Trầm Tuân văng ra, lao mình ra xe của Trầm Tuân, chắc định lên xe lục lọi. Trầm Tuân vừa nhìn thấy hướng chạy của gã, người như được đánh thức. Đột nhiên anh chống người đứng bật dậy, nhảy bổ lên trên người kế toán Lý, kéo gã lại, ném văng ra xa.

Bây giờ anh chẳng còn sức lực nào để đánh nhau với kế toán Lý, chỉ có thể dùng sức nặng của cơ thể để chế kìm kẹp gã. Anh dùng hết khí lực quay sang xe, hô to, “Chìa khóa vẫn chưa nhỏ ra, mau chạy đi.”

...

Lạc Thập Giai biết Trầm Tuân đang nói với cô, cô ngẩn đầu lên nhìn, thấu dưới tay lái vẫn còn treo lủng lẳng xâu chìa khóa. Chỉ cần cô trèo qua ghế tài, là cô có thể lái xe bỏ chạy.

Lúc này, nếu cô bước xuống sẽ trở thành gánh nặng cho Trầm Tuân.

Nhưng cô vẫn không thể thuyết phục bản thân hãy rời đi. Cô trốn ở trong xe, im lặng không phát ra bất cứ tiếng động nào, thế nhưng trước mắt cô đã mờ nhòe đi. Kế toán Lý quay sang đánh Trầm Tuân hai phát. Cô đều nhìn thấy rõ ràng. Cô cắn mạnh môi, cổ nhắc bản thân phải bình tĩnh, cố gắng để đầu óc mình được minh mẫn, tùy cơ ứng biến, mà cơ hội này, cô không biết phải chờ đợi trong bao lâu.

Trầm Tuân bị thương, mỗi vết thương đều làm cô đau nhói trái tim cô.

Cô không biết cái gì là dũng khí, cái gì là ngu xuẩn.

Cô chỉ biết là, nếu như Trầm Tuân chết, cô sống cũng không có ý nghĩa gì nữa. Nếu như nhất định phải chết, cô nhất định phải cùng chết với Trầm Tuân.

Trong khoảnh khắc cô bước chân xuống xe, bên tai dường như chẳng nghe thấy gì, chỉ cảm thấy cơn gió rét buốt thổi bay tóc của cô, xẹt quá má làm cô thấy ngơ ngẩn.

Trong đầu thoáng hiện ra những chuyện đau khổ, những chuyện ngọt ngào, những chuyện xấu và cả những chuyện tốt đẹp mà cô đã trải qua suốt bao năm qua...

Trầm Tuân và kế toán Lý đang quấn nhau trước mắt cô, kế toán Lý trợn mắt nhìn Trầm Tuân đã mềm oạch chẳng còn chút sức lực nào, định đi lấy chiếc búa vừa bị Trầm Tuân ném ra xa.

Lúc Lạc Thập Giai đi tới, Trầm Tuân trợn mắt nhìn cô, anh tức giận hét vào mặt cô, vừa mắng vừa nguyên rủa, “Em làm vợ kiểu gì mà chẳng biết nghe lời chồng thế hả? Chạy đi, nhanh lên, mau chạy khỏi đây nhanh.”

“Xin lỗi... Xin lỗi...” Giọng nói của Lạc Thập Giai nghẹn ngào, nước nở.

Kế toán Lý vừa xoay người, đè lên Trầm Tuân, tay gã ta bóp cổ Trầm Tuân, vẻ mặt dữ tợn, trán nổi đầy gân xanh. Lạc Thập Giai nhìn cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, tay run rẩy, ngay cả cờ lê cũng cầm không nổi.

Bởi vì Lạc Thập Giai chỉ là phụ nữ, kế toán Lý chẳng thèm để ý tới, chỉ lo đối phó với Trầm Tuân. Tay gã càng dùng sức nhiều hơn, Trầm Tuân vẫn lấy tay ép ở động mạch gã, nhưng Trầm Tuân đã mất quá nhiều máu, sức cùng lực kiệt, không đủ khả năng chống trả.

Lạc Thập Giai run rẩy cả người, cô run rẩy nhắm chặt hai mắt, chẳng biết can đảm ở đâu xông ra, cô giọng cao cò lè. Nhắm thẳng ngay ót của kế toán Lý, vung mạnh xuống.

Lần này Lạc Thập Giai đập trúng điểm yếu nhất, lực tay lại mạnh, kế toán Lý choáng váng đầu óc, chưa đến hai giây thì ngã bật ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Máu vọt ra từ đầu kế toán lý dính đầy tay và người của Lạc Thập Giai, và mặt đất cũng bị vấy đầy máu tươi. Máu huyết cũng giống cây măng đắng càng leo càng dài, quấn chặt lấy cổ họng của Lạc Thập Giai, cờ lê trên tay trong nháy mắt đã rơi xuống đất.

Cô đưa chân đá kế toán Lý đã nằm bất tỉnh trên đất, gã ta vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn mất ý thức.

Chân cô mềm nhũn ra, xụi lơ ngồi xuống đất, người run lên. Sau lưng lạnh toát, da đầu tê dại, nhìn thấy cơ thể kế toán Lý vẫn vẫn không nhúc nhích, càng choáng váng sợ hãi.

“Có phải em vừa giết người không?” Thanh âm của Lạc Thập Giai run lên, cô bất lực nhìn sang Trầm Tuân, mong chờ Trầm Tuân nhanh chóng đưa ra lời phủ định nhận định vừa rồi của cô.

Mặc kệ cô có tỏ ra kiên cường cỡ nào, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là một cô gái trước nay chưa từng thấy máu.

Trên đầu Trầm Tuân vẫn đang chảy máu, anh cố sức lê người đến bên cạnh Lạc Thập Giai, dùng hết lực khí toàn thân ôm chặt cô vào trong lòng.

Trầm Tuân tới gần mang theo mùi máu tanh, Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy mùi đó khiến cô muốn nôn mửa. Trầm Tuân xít lại gần, vết thương bất ngờ hiện rõ ra trước mắt Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai vô ý thức đưa tay muốn đi đè lại máu đang tuôn ra từ vết thương của anh, nhưng tay cô vừa vươn ra, lại

nhìn thấy tay mình nhễ nhại máu tươi, đầu óc lại choáng váng, trì trệ.

“Em đã giết người, Trầm Tuấn, em giết người...” Cô một mực xin giúp đỡ, cô giờ đôi tay dính đầy máu của mình ra, chẳng khác nào một đứa bé vừa làm sai, đang cố gắng thừa nhận sai lầm của mình, mong mỏi được tha thứ.

“Em không giết người.” Trầm Tuấn cảm bàn tay lạnh lẽo của Lạc Thập Giai, lấy quần áo của mình lau vết máu trên tay cô, từng chút một, cẩn thận và chăm chú, cũng vô cùng nghiêm túc, anh hôn tay của Lạc Thập Giai, dịu dàng an ủi, “Em làm vậy là vì anh, em không sai, em vì anh.”

“Trầm Tuấn...”

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Thanh âm của Trầm Tuấn cũng rất suy yếu, thế nhưng giờ này khắc này, đây đã là thanh âm duy nhất có thể để cho Lạc Thập Giai an tâm.

...

Bên ngoài phòng bệnh, Trầm Tuấn đã được khám xong, vết thương cũng được băng bó cẩn thận, một mực ngồi ở ngoài phòng không nhúc nhích.

Từ lúc Lạc Thập Giai được đưa tới bệnh viện vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, bác sĩ đang chẩn bệnh cho cô, đẩy anh ra ngoài. Anh lo lắng, cũng không dám đi xa, tay nắm chặt, trên mặt vẫn còn dính máu, thế nhưng dường như không cảm nhận được cơn đau trên người mình, nỗi đau đớn nhất, chính là ánh mắt bất lực của Lạc Thập Giai khi nhìn anh, hỏi anh có phải cô là tên giết người hay không. Hề nghĩ đến là anh thấy trái tim mình đau như dao cắt.

Anh đã hối hận, sao anh lại để cô gặp phải những chuyện này? Sao lại như vậy chứ?

Hàn Đông và Trường An đi xử lý chuyện liên quan đến kế toán Lý. Kế toán Lý hiện đang cấp cứu, cậu ta bị thương ở não sau, tương đối nghiêm trọng. Lát nữa cảnh sát sẽ tiến hành thẩm vấn. Nghĩ đến mấy chuyện này, Trầm Tuấn mệt mỏi nhắm mắt.

Lại lần nữa mở mắt ra, một đôi giày da thình lình xuất hiện trong tầm mắt.

Là Diêm Hàm.

Tin tức của lão thực sự nhanh nhạy, chuyện xảy ra mới mấy tiếng đồng hồ mà lão đã mò tới được bệnh viện rồi.

Lão muốn vào phòng, Trầm Tuấn đứng dậy cản, “Bác sĩ đang chẩn bệnh, không được vào.”

Diêm Hàm quay đầu, chằm chọc cười. Ánh mắt của lão luôn hung ác độc địa như vậy, như bắn ra lửa, tức giận muốn giết chết anh.

“Cậu tưởng mình là ai mà muốn cản tôi?” Một tay Diêm Hàm đút túi, tay kia nắm chặt, Trầm Tuấn biết, lão cũng đang cố kìm nén cơn tức giận muốn đâm anh.

Thanh âm của Diêm Hàm vô cùng lạnh lùng, lời nói như đang giao phó, không có thương lượng: “Cuối tuần này tôi quay về Tây An, tôi sẽ dẫn cô ấy đi.”

“Cô ấy sẽ không đi theo ông.”

“Căn cứ theo giá cả bồi thường cho các công nhân gặp nạn trong hầm mỏ hiện nay, mức thấp nhất phải bồi thường cho một người là năm trăm ngàn tệ, đó là mức giá bồi thường thấp nhất, mười hai người, sáu triệu tệ. Con số này đã bao gồm ba của Lạc Thập Giai. Căn hộ của cậu ở thành phố Thẩm Quyến, đại khái giá trị hai triệu bảy trăm ngàn tệ, xe của cậu, một trăm hai mươi ngàn tệ là hết cỡ rồi. Garage của bạn cậu cứ cho là bảy trăm ngàn tệ, vẫn còn thiếu nhiều lắm. Cô ấy hiện có một nửa căn hộ, và năm trăm ngàn tệ gửi trong ngân hàng, nếu như cậu cần, cô ấy nhất định sẽ chuyển sang cho cậu. Dù sao cô ấy vì cậu, ngay cả sinh mạng mình cũng chẳng để mắt đến.” Hàm lạnh lùng cười: “Trầm Tuấn, còn cậu? Cô ấy cho cậu, cậu có nhận không?”

Diêm Hàm khác hẳn người khác, ông ta luôn nhanh nhạy trong việc phân tích và nắm bắt mấu chốt vấn đề. Trầm Tuấn lắng nghe Diêm Hàm câu hỏi đứng trọng tâm và xoáy vào nhược điểm của anh, từ đầu đến cuối không nói được một lời.

“Tôi cho cô ấy học đàn, học vẽ, học trường trung học tốt nhất, đại học bậc nhất, mặc quần áo đẹp nhất, ở nhà tiện nghi nhất. Còn cậu? Cậu có thể cho cô ấy được gì? Cậu để cô ấy phải vì cậu, dùng chính đôi tay mình đi giết người, rốt cuộc cậu đã để cô ấy phải dấn thân vào bao nhiêu nguy hiểm? Đây là tình yêu của cậu sao?”

Diêm Hàm nhìn chằm chằm Trầm Tuấn, lời nói của ông chẳng khác nào dao, đang cứa từng nhát một lên trên người Trầm Tuấn, Trầm Tuấn vô lực chống đỡ.

Diêm Hàm im lặng trong giây lát, cuối cùng chỉ là lạnh lùng giao phó: “Cuối tuần tôi sẽ dẫn cô đi, tôi không quan tâm suy nghĩ của cậu.” Diêm Hàm nói: “Cậu phải hiểu rõ ràng: muốn đầu với tôi ư? Cậu không có cửa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Chủ tịch Diêm” một người đàn ông mặc đồ vest đi đến, thấy Trầm Tuân ngồi ở chỗ kia, lễ phép gật đầu, lập tức hỏi báo tình hình với Diêm Hàm, thái độ kính cẩn lễ phép, “Phòng bệnh đã kiểm tra xong, cũng chuyển sang phòng bệnh cao cấp hơn, tôi đã đi xem qua, điều kiện tuy chưa được tính là tốt nhất, nhưng dù sao cũng rất thoải mái và tinh lặng.”

Diêm Hàm khẽ nhún mày, chỉ nhận nhạt trả lời: “Tôi biết rồi.”

“Tôi đã gặp bác sĩ hỏi thăm tình hình rồi.” Người đàn ông đó lại nói, “Chủ tịch Diêm cũng có thể đến phòng bệnh chờ.”

“Không cần, tôi ở chỗ này cũng được.”

Người đàn ông này có lẽ là tổng thư ký của Diêm Hàm, đương nhiên sẽ không làm trái với ý tứ của Diêm Hàm, kính cẩn lui ra.

Ngay lúc này, bác sĩ khám và chữa bệnh cho Lạc Thập Giai cũng đi ra, Trầm Tuân dường như nhảy bật hỏi ghé, bước vội về phía bác sĩ.

“Cô ấy sao rồi?” Hai người đàn ông cùng thốt ra một lượt, giờ khắc này cũng không có ý đầu đá gì với nhau. Mặc kệ quan hệ của bọn họ làm sao, điều quan tâm nhất lúc này đều giống nhau.

“Bị hoảng sợ, hơn nữa do quá mệt mỏi.” Ông bác sĩ này nói tiếng phổ thông không chuẩn, đưa mắt nhìn Trầm Tuân và Diêm Hàm một lượt, hồi lâu sau mới nói tiếp, “Chẳng phải sẽ chuyển sang phòng dịch vụ hạng nhất sao? Giờ chúng tôi sẽ chuyển.”

Bác sĩ đi rồi, Trầm Tuân đứng im tại chỗ, chẳng nhúc nhích. Nói thật, tuy rằng ghét hận Diêm Hàm, nhưng chính hành vi cẩn thận tỉ mỉ của ông ta làm cho Trầm Tuân mặc cảm. Lạc Thập Giai ngắt đi, Trầm Tuân hoang mang lo sợ, chỉ biết canh chừng ở bên ngoài phòng, còn khi Diêm Hàm biết được tin tức, lập tức bắt tay chuẩn bị tất cả mọi thứ, làm mọi cách để đem đến cảm giác thoải mái nhất cho Lạc Thập Giai. Chính phản ứng khác nhau giữa hai người làm cho tâm tình Trầm Tuân rất phức tạp, cũng rất mâu thuẫn.

Tất cả những lời của Diêm Hàm đều đúng và chuẩn. Ông ta có thể đem đến cho Lạc Thập Giai cuộc sống tốt hơn, điểm này Trầm Tuân không có cách nào phản bác, anh phải buông tay, nhưng anh không thể làm được điều đó.

“Cảm ơn.” Đây là lời duy nhất Trầm Tuân có thể nói với Diêm Hàm vào thời khắc này.

Trầm Tuân nói lời cảm ơn, Diêm Hàm đương nhiên sẽ không tiếp nhận, ông ta lạnh lùng liếc nhìn anh, “Không cần, cậu chẳng có tư cách đó.”

...

Lạc Thập Giai chuyển tới phòng dịch vụ hạng nhất, Trầm Tuân luôn đi theo y tá đẩy giường bệnh. Vừa bước vào cửa thang máy, đúng lúc Hàn Đông từ trong thang máy đi ra.

Anh ta cũng đưa tay đẩy phụ, ba người đàn ông cùng một cô y tá đẩy giường bệnh, làm cho thang máy càng thêm chật chội và ngột ngạt. Hàn Đông nhìn thoáng qua Diêm Hàm, về mặt đầu nghi hoặc, lại liếc sang nhìn Trầm Tuân, Trầm Tuân vẫn nhún chặt mày.

Lạc Thập Giai còn mê man, Diêm Hàm đẩy cô vào phòng bệnh, Trầm Tuân bị Hàn Đông ngăn lại.

Anh ta hất cằm về phía phòng bệnh, thấp giọng hỏi: “Lão ta là ai?”

Trầm Tuân nhấp mí môi, chân mày nhún chặt, vẻ mặt lo lắng sầu muộn vẫn không thuyên giảm. Anh trầm mặc một hồi, chỉ nói: “Chú của Thập Giai.”

Hàn Đông nghe Trầm Tuân nói như vậy, mới thở dài một hơi: “Làm tôi sợ gần chết, cứ tưởng rằng lão ta yêu luật sư Lạc đấy. Nhìn cách cư xử của lão ta lo lắng đến mức đầu muốn bốc khói kia.”

“Ừ.” Trầm Tuân suy nghĩ một chút nói: “Ông ấy là người nuôi Thập Giai, cho nên khá thân thiết.”

Nói xong chuyện Lạc Thập Giai. Lúc này Hàn Đông mới quay lại vấn đề chính, “Kế toán Lý không sao, không đánh trúng chỗ hiểm. Chỉ bị tụ huyết, có thể trị được.” Anh ta nói một hồi, lại không nhận được đồ mỗi hồi lạnh, “Rốt cuộc hai người đã gặp chuyện gì? Có sao lại đánh nhau đến mức như vậy? Trường An còn ở đằng kia canh chừng, cô ấy bảo tôi đến đây báo tình huống cho cậu biết.”

Tất cả mọi chuyện cứ thi nhau đổ ập xuống. Trầm Tuân chỉ cảm thấy vô lực, khẽ nghiêng người dựa lưng vào tường, mệt mỏi nói cảm ơn với Hàn Đông, “Cũng may còn có hai người giúp một tay, cảm ơn.”

Hàn Đông vẫn chưa hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, bèn lặp lại câu hỏi vừa rồi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Trầm Tuân nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy con đường trước mắt quá u tối. Hồi lâu sau, anh mới khó nhọc nâng mí mắt, có rất nhiều chuyện cứ nén chặt trong ngực, không cách nào phát ra, chịu áp lực quá nhiều, cuối cùng chỉ hóa thành một hơi thở dài.

“Báo cảnh sát đi.”

“Cái gì?” Hàn Đông bất ngờ trước câu nói của Trầm Tuân, “Luật sư Lạc nhấn tin báo tôi báo cảnh sát đến cứu hai người, nhưng tôi thấy, người ta còn bị thương nặng hơn hai người, nếu báo cảnh sát thì bắt ai đây?”

Trầm Tuân nắm chặt tay, ah thực sự nói không nên lời, nhưng anh không thể không nói, “Trường Tri...” Chỉ cần nhắc đến cái tên Trường Tri, thanh âm của Trầm Tuân đã nghẹn ngào, “Có lẽ Trường Tri đã chết?”

“Cái gì?!” Hàn Đông mở to mắt không thể tin được nhìn anh, “Cậu vừa nói gì?... Cái thằng chó... con mẹ nó...”

“Tôi cũng không dám khẳng định.” Trầm Tuân dừng một chút: “Nhưng tám phần mười là chính xác rồi.”

“Cái chết, con mẹ nó, sao không nói sớm hả? Lại còn để cho bác sĩ cứu nó! Đệt móa nó...” Hàn Đông càng nói càng chửi thề, viên mắt cũng đỏ, thanh âm cũng không nhịn được nghẹn ngào: “... Trầm Tuân, cậu đang làm khó tôi hả? Cậu nói đi, tôi phải nói chuyện này với Trường An như thế nào? Trường An... cô ấy đã rất khổ rồi...”

“Trước mắt đừng nói gì cả... cứ chờ cảnh sát điều tra.” Trầm Tuân thực sự không thể chấp nhận kết quả quá xấu này, hai người họ là bạn học bao nhiêu năm, vừa là bạn, vừa là anh em, từ lâu đã thân thiết chẳng khác nào người một nhà. Chưa đến phút cuối, Trầm Tuân cũng không muốn tin vào điều xấu ấy.

“Có lẽ là ta đã đoán sai. tôi hy vọng mình đã đoán sai.”

...

****

Lạc Thập Giai ngủ mê man hơn ba tiếng đồng hồ mới tỉnh lại, hình như sau một hồi bệnh nặng, người cũng chẳng còn sức lực nào.

Khi ý thức được dần được phục hồi, phản ứng đầu tiên của Lạc Thập Giai là nhìn tay của mình.

Những ngón tay của thon dài trắng tinh, lòng bàn tay trắng nõn, vân tay rõ ràng, Lạc Thập Giai hơi hoảng hốt, cảm giác mình vừa trải qua một giấc mộng.

Lạc Thập Giai mở mắt ra nhìn thoáng qua khung cảnh xung quanh, cửa sổ thủy tinh rộng lớn, sáng rực, rèm cửa sổ màu lam được cuộn lại vén ở góc tường, đây là một gian phòng bệnh trong bệnh viện, một chiếc tủ áo đơn, chiếc bàn để đồ và toilet riêng. Trong góc phòng bệnh còn có một chậu cây, và hiện đang mở máy sưởi, cho nên nhiệt độ trong phòng rất ấm. Chỗ này, còn tốt hơn cả căn phòng trong khách sạn và nhà nghỉ mà Lạc Thập Giai ở suốt đoạn đường đến đây, cô cảm giác mình còn mơ hồ chưa tỉnh táo hẳn.

Cô chuyển đôi mắt to tròn nhìn một vòng, liền thấy Trầm Tuân về mặt tiểu tụy, trên đầu vai có quần băng trắng.

“Anh có sao không?” Cô lo lắng muốn ngồi dậy, lại bị Trầm Tuân đưa tay ngăn lại.

“Anh không sao.”

Thanh âm của Trầm Tuân hơi khàn, nhìn anh có vẻ mệt mỏi, Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy lòng buồn bã, “Kế toán Lý, có phải...”

“Nó không có việc gì, đã được cứu sống, không bị gì nghiêm trọng.”

Nghe anh nói như vậy, nỗi lo lắng trong lòng của Lạc Thập Giai cũng buông xuống.

“Em đang ở trong bệnh viện?” Lạc Thập Giai hỏi.

“Ừ.”

Lạc Thập Giai cẩn thận quan sát xung quanh một lúc, sau đó nhỏ giọng nói với Trầm Tuân: “Không ngờ bệnh viện ở vùng thôn quê thế này mà bố trí cũng khá tốt. Ở thành phố Thẩm Quyến, người đến khám bệnh, người nhập viện đều đông như trẩy hội, giường bệnh đều chật cứng.”

Trầm Tuân không tiếng lời câu nói của Lạc Thập Giai, chỉ cúi người xuống lấy bình nước nóng, cẩn thận hỏi: “Uống nước không?”

“Em...” Lạc Thập Giai còn chưa nói xong, thì thấy có người đẩy cửa phòng bệnh, bước đi thong thả vào trong.

Khi ông ta bước vào phòng bệnh, Trầm Tuân vẫn không liếc mắt nhìn, cũng không yêu cầu ông ta ra ngoài.

Sắc mặt của Lạc Thập Giai thay đổi trong nháy mắt.

“Đây là phòng dịch vụ hạng nhất, cho nên chỉ có một giường.” Trầm Tuân cất tiếng khàn khàn giải thích. Giờ khắc này, anh hoàn toàn không còn khí phách như ngày xưa, hèn nhất chẳng khác nào con chó vừa bị đánh bại, đầu cúi gầm xuống.

Anh cúi đầu rót một ly nước, vẫn chưa đưa tới trên tay Lạc Thập Giai, đã bị Lạc Thập Giai hất mạnh ra.

Hiện tại Lạc Thập Giai yếu ớt, vốn dĩ không có sức lực gì, gắng sức phản kháng, chính là muốn bộc lộ con tức giận khó diễn tả lúc này của cô.

Ly nước nóng kia một nửa tạt lên tay của Trầm Tuần, một nửa văng xuống đất. May là da Trầm Tuần dày, nước nóng chỉ làm ửng đỏ da tay của anh.

Lạc Thập Giai mở to đôi mắt đầy căm thù trừng Diêm Hàm và Trầm Tuần, không nói hai lời trực tiếp xốc chân.

“Tôi sẽ xuất viện, tôi chẳng có bệnh gì cả.”

Lạc Thập Giai chân trần xuống giường, tìm giày của cô, tìm mãi mới thấy giày, ngay cả tất cũng chẳng thèm mang, cứ thế bước ra. Cô không để ý đến Trầm Tuần, lao thẳng ra ngoài chẳng khác nào mũi tên vừa bắn ra khỏi cung.

Diêm Hàm vừa đứng ở cửa phòng bệnh, chặn lối đi của Lạc Thập Giai, “Nghỉ ngơi thêm một đêm nữa, khỏe lại rồi hãy xuất viện.”

Lạc Thập Giai cũng không có liếc mắt nhìn Diêm Hàm, trên mặt từ đầu đến cuối đều toát ra vẻ chán ghét đến tận xương tủy, Cô không quay đầu lại, chỉ nói trống không với Trầm Tuần: “Anh có thể không đi, dù anh không đi, em cũng đi.”

“Trầm Tuần, con mẹ nó, anh có còn là đàn ông không?” Lần đầu tiên, Lạc Thập Giai không thể nhịn được nữa, buông lời thô tục ra chửi Trầm Tuần, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đâm anh một cái.

“Thập Giai.” Diêm Hàm đưa tay muốn nắm cánh tay của Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai phòng bị như phòng địch, lui ra sau một bước, cô dùng hết sức gào thét với Diêm Hàm, “Đừng đụng vào tôi.”

Lạc Thập Giai cảm thấy quá khó để chịu đựng được nữa.

Cô không cách nào chấp nhận được cảm giác vô lực khi bị phản bội trong giây phút này.

Trầm Tuần làm sao vậy? Sao anh có thể thỏa hiệp với Diêm Hàm? Lẽ nào anh đã quên Diêm Hàm đã làm gì với cô rồi sao?

Phòng bệnh dịch vụ hạng nhất? Hóa ra vì căn phòng này? Lạc Thập Giai là người tham được điều trị trong căn phòng bệnh dịch vụ hạng nhất thế này sao? Ở trong mắt anh, Lạc Thập Giai chính là người phụ nữ như vậy sao?

Nhìn thấy Lạc Thập Giai đau khổ sắp không chịu đựng được nữa, cuối cùng Trầm Tuần cũng đứng lên bước lại.

Anh cầm chân trên giường bệnh khoác lên người Lạc Thập Giai, quán chặt lấy cô, không nói một lời, kéo tay của Lạc Thập Giai.

“Đi!” Trong giọng nói còn toát ra sự cương quyết và cứng rắn.

Trầm Tuần nắm tay của Lạc Thập Giai kéo ra ngoài.

Hai người rời đi phòng bệnh, Diêm Hàm không nói gì, cũng không có ngăn cản. Ông không ngăn được Lạc Thập Giai, ép Lạc Thập Giai ở lại, kết quả cuối cùng cũng giống như ngọc nát đá tan.

Lạc Thập Giai đã không còn là cô bé mấy tuổi mười mấy tuổi kia nữa, cô sẽ không nghe lời, đồng thời càng né tránh ông hơn. Đây cũng là nan đề khiến Diêm Hàm cảm thấy khó giải quyết nhất. Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Diêm Hàm nắm chặt bàn tay, chẳng rõ đang nghĩ gì.

Lạc Thập Giai bị Trầm Tuần kéo mạnh, tuy rằng đi cùng anh, thế nhưng trong lòng lại rất bất mãn với anh, cũng rất tức giận. Thế nào cũng không chịu để cho anh kéo cô, suốt đoạn đường đều cố giằng ra.

Trầm Tuần sức cường lực đại, nắm chặt lấy cổ tay của Lạc Thập Giai, làm cho cổ tay cô ửng đỏ. Suốt đoạn đường này, Trầm Tuần chưa từng cư xử thô bạo như vậy với cô, điều này làm cho Lạc Thập Giai càng thêm tức giận.

“Buông! Đừng đụng vào em!” Lạc Thập Giai giẫy mãi không thoát được tay của Trầm Tuần, há miệng cắn.

Trầm Tuần không quay đầu lại, mảy cũng chẳng nhú. Anh cứ cật lực kéo cô ra bên ngoài, Lạc Thập Giai dẫu sao cũng là phái nữ, sức yếu, làm sao chống lại được sức của anh.

Thang máy vẫn đứng im ở lầu năm. Trầm Tuần nắm Lạc Thập Giai, không cho cô chạy, vẻ mặt dần mất đi kiên nhẫn. Lạc Thập Giai dùng cả tay lẫn chân, hầu như muốn đánh Trầm Tuần. Hiện tại, bụng cô chứa đầy lửa giận, hận không thể lòi hết ra ngoài, thiêu đốt cả hai thành tro mới hả dạ. Hành động này của hai người thu hút nhiều ánh mắt hiếu kỳ của y tá và bệnh nhân, Trầm Tuần cảm nhận được ánh mắt của mọi người, mặt nhẵn nại, không hề chờ thang máy nữa, kéo Lạc Thập Giai vào trong thang bộ.

Hai người chạy từ lầu bảy xuống tới lầu năm. Cơ hồ là vừa đi vừa đánh, Lạc Thập Giai không phải dạng người ưa bạo lực, cô từ nhỏ đến lớn đều rất trầm tính, chẳng phải bị ép buộc, cô cũng chẳng làm ra những hành vi xấu hổ như vậy.

Cô đánh bôm bốp lên lưng của Trầm Tuần. Trầm Tuần bị đánh đau, tay luôn nắm chặt lấy tay của Lạc Thập Giai cuối cùng cũng buông ra.

Máu, thấm ra khỏi tấm băng gạc đã được quấn kỹ lưỡng, màu đỏ tươi hiện rõ lên. Chẳng khác nào màu máu tanh thường chiếu trên phim ảnh, cũng ngập đầy trong mắt của Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai giống như một người bị rút hết khí lực, trong nháy mắt chẳng còn hơi sức nào nữa, Cô hầu như ý thức được tay mình vừa đánh phải vết thương của Trầm Tuần.

Trầm Tuần đứng ở bậc thấp hơn Lạc Thập Giai, anh nhìn đau, kéo tay của Lạc Thập Giai, kéo cô lại gần, đưa tay ôm cô vào lòng.

Lạc Thập Giai đứng ở bậc ca, lần này chẳng phải cô ngã vào trong lòng Trầm Tuần, mà là đầu Trầm Tuần tựa ở trong ngực của cô, anh dùng sức của cánh tay còn lại ôm thật chặt ngang lưng Lạc Thập Giai.

Anh vùi mặt sâu vào đấy, Lạc Thập Giai nhìn không thấy vẻ mặt của anh lúc này, chỉ có cảm giác được anh đang run rẩy.

Lạc Thập Giai chưa thấy qua Trầm Tuần như vậy, ở trong lòng cô, Trầm Tuần chính là một anh hùng, cho dù nghèo túng cũng phải tỏ ra đỉnh thiên lập địa. Thế nhưng giờ này khắc này, anh lại toát ra vẻ yếu đuối, làm cho trái tim của Lạc Thập Giai như vỡ vụn.

Cô nhìn không được đưa tay, vòng ra sau vai Trầm Tuần, cầm của cô đặt trên đỉnh đầu của anh, hai người cứ ôm nhau trong tư thế quái dị như vậy, không ai nhúc nhích.

“Xin lỗi.”

Tiếng anh vọng ra từ trong ngực của Lạc Thập Giai, giọng nói khàn đặc và đầy dề nén.

Rốt cục, mọi tức giận, oán hận chất đầy trong bụng cô cũng bị thổi tan.

Viên mắt Lạc Thập Giai ửng đỏ, cảm giác vô lực bất lực không có tương lai này làm cho Lạc Thập Giai càng ngày càng không có tự tin. Cô không biết phải làm sao đối mặt với người đàn ông này.

Anh có yêu cô không? phải là yêu không?

Cô yêu anh sao? có cần phải hỏi không?

“... Trầm Tuần, rốt cuộc anh muốn em phải làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Lạc Thập Giai để mặc Trầm Tuần nắm tay kéo đi từ lầu bảy xuống dưới lầu một, suốt đoạn đường chẳng nói câu nào.

Quang cảnh bệnh viện vào đêm hoàn toàn khác biệt với ban ngày, cứ như hai thế giới khác nhau, người lui tới rất ít, phía cấp cứu có vài ba bệnh nhân, mặc dù đèn đuốc sáng trưng, nhưng đã yên tĩnh hơn nhiều.

Phía ngoài đại sảnh, bệnh nhân và nhân viên y tế vẫn đi tới đi lui, trừ khu vực dịch vụ hạng nhất này, tất cả mọi người dường như đang xoay chuyển trong một thế giới rất bình thường.

Đây là một quốc gia với hơn 1,3 tỷ người và 9,6 triệu km², ba mươi bốn tỉnh thành và khu tự trị, những chữ số viết trên giấy có thể diễn tả chính xác từng mét vuông đất của một đất nước.

Mỗi một người bạn gặp được trong cuộc đời đều là duyên phận, mà mỗi một lần lạc đường, đều phải đối mặt với kết cục vĩnh viễn.

Lạc Thập Giai biết mình không nên bi quan, cô chẳng phải người tốt số, nếu như không dũng cảm kiên cường, thì đừng mong có được cuộc sống an ổn. Nhưng tình cảnh trước mắt càng ngày càng gian nan khiến cô dần mất đi hy vọng vào tương lai.

Đột nhiên cô đứng im không nhúc nhích, kéo tay của Trầm Tuần. Trầm Tuần quay đầu, đôi chân mày vẫn nhíu chặt, toát ra vẻ u sầu khó tả thành lời.

Cửa đại sảnh đột ngột mở ra, con gió theo đó lùa vào, thổi bay làn tóc ngắn của Lạc Thập Giai, cô lẳng lặng nhìn Trầm Tuần, một hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

“Trầm Tuần, những lời em định nói sau đây có lẽ rất buồn nôn, nhưng nếu hôm nay không nói, em lại sợ mình giống như con thiêu thân, sẽ không còn cơ hội để nói ra nữa.” Cô bước phía trước một bước, nhẹ nhàng ôm lấy Trầm Tuần. Đôi mắt nhắm chặt, vùi đầu sâu vào trong ngực anh, hồi lâu mới nói: “Nhiều năm như vậy, em chưa bao giờ quên mối tình đầu của mình.”

“Trầm Tuần, tình yêu đầu tiên của em, là anh.”

Đây có lẽ là những lời ngọt ngào nhất mà Lạc Thập Giai có thể thốt ra trong kiếp này, cô cho rằng, một người lạnh lùng và thờ ơ như cô, cả đời sẽ không thể thốt ra những lời như vậy. Thế nhưng giờ khắc này, những lời này lại như dòng nước tuôn ra từ trong đầu cô, cô không có khả năng ngăn cản.

Nói xong câu đó, Lạc Thập Giai thấy chẳng còn mặt mũi nào ngẩng đầu lên, cứ chôn mặt vào trong ngực Trầm Tuần chẳng buồn nhúc nhích.

“Đi.”

Cô đứng thẳng người, bước lên phía trước. Trầm Tuần đứng ở sau lưng cô, chỉ cảm thấy vừa cảm động vừa mắc cỡ.

“Thập Giai...”

Trầm Tuần khẽ gọi tên cô, phía sau bỗng vang lên tiếng hô.

“Trầm Tuần.”

Trầm Tuần và Lạc Thập Giai cùng quay đầu lại nhìn.

Trường An vội chạy đến, thở hổn hển: “Hai người chạy đi đâu vậy, làm tìm mãi.”

“Mới vừa từ trên lầu đi xuống.” Trầm Tuần thuận miệng trả lời.

Lạc Thập Giai quay đầu, đi tới đứng bên cạnh Trầm Tuần, không lên tiếng.

Trường An thở vài hơi cho thuận khí, sau khi bình tĩnh trở lại mới nói, “Anh Hàn bảo tôi đến tìm hai người báo rằng anh ấy sẽ xử lý chuyện kế toán Lý.”

Nhắc đến kế toán Lý, Trầm Tuần và Lạc Thập Giai đều hơi lo lắng, bất giác đưa mắt nhìn nhau.

“Rốt cuộc thì gã ta đã làm gì, vì sao gã lại đánh hai người vậy? Có phải gã đã thụt két không?” Trường An đầy nghi ngờ hỏi, “Anh Hàn đã báo cảnh sát rồi, trông có vẻ rất nghiêm trọng.”

Trường An cứ một mình thao thao bất tuyệt, Trầm Tuần và Lạc Thập Giai đều không nói gì cũng không biết nói như thế nào càng không biết phải nói gì.

Trường An vẫn chẳng nhận ra điều bất thường của hai người họ, cứ tiếp tục tự phân tích, “Nếu như kế toán thụt két quỹ, như vậy có phải là gã ta cuồn tiền? Tôi đã nói anh trai tôi không phải hạng người như thế mà. Nhưng cũng lạ thật đó, nếu như anh ấy không lấy tiền thì sao anh ấy lại bỏ trốn?”

“Chuyện vẫn chưa được điều tra rõ.” Trầm Tuần cẩn thận từng li từng tí chọn từ trả lời, “Hiện nay chỉ biết gã đánh chúng ta thôi, còn nguyên do tại sao, thì phải đợi phía cảnh sát điều tra mới biết được.”

Trường An thở dài, cau mày: “Vậy rốt cuộc anh ấy đã đi đâu? Tôi thực sự cảm thấy anh ấy không phải người như vậy. Còn có Sài Chân Chân... Rốt cuộc tại sao anh ấy lại muốn chia tay cô ta? Anh ấy vì cô ta mà chết sống đòi kết hôn, ba tôi còn giận đến mức muốn từ anh, cơ sao đột nhiên lại đòi chia tay? Có phải đã biết Sài Chân Chân làm ba cái chuyện đó rồi không?”

Trường An vẫn nói, đột nhiên biến sắc, trong mắt chột kinh hoàng, “Chẳng lẽ anh ấy gặp phải chuyện gì không may?”

“Trường Trì lớn già đầu rồi thì có thể gặp chuyện gì không may, đừng có đoán mò.” Lạc Thập Giai cắt đứt suy đoán càng lúc càng xa của Trường An, “Đi về nghỉ ngơi đã, Trầm Tuần bị thương, cũng cần nghỉ ngơi.”

“Cũng phải, Trường Trì từ nhỏ đến giờ đánh nhau bao nhiêu trận rồi, mấy cái chuyện không may như thế đâu phải nói xảy ra là xảy ra được. Haizzz, thật không biết tại sao anh ấy lại bỏ trốn.” Trường An ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trầm Tuần, trong mắt thoát lo âu: “Tôi đã nói với ông chủ khách sạn rồi, ngày mai tôi sẽ đi mua ít dầu cao này nọ, nhờ ông ấy nấu giúp, Trầm Tuần, trong thời gian này, anh cần ăn nhiều đồ bổ vào.”

Chính sự lo lắng này của Trường An để cho Lạc Thập Giai và Trầm Tuần đều có thấy khó chịu, mỗi một câu nói của cô đều khiến cho hai người họ không thể thốt ra những phán đoán không hay.

Lạc Thập Giai chưa bao giờ mê tín, thế nhưng trong lúc này, ngay cả cô cũng không kìm được hy vọng rằng có thần linh phù hộ Trường Trì bình an vô sự, gặp dữ hóa lành.

Thanh âm của Lạc Thập Giai hơi khàn khàn, suy nghĩ hồi lâu, mới có thể thốt ra được một câu, “Cảm ơn cô, Trường An.”

...

*****

Hàn Đông nán lại ở bệnh viện. Trầm Tuần và Lạc Thập Giai đưa Trường An trở về trước, Trầm Tuần bảo Trường An quay về ngủ, mặc dù Trường An còn lo cho Hàn Đông, nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời.

Khi Hàn Đông trở về từ bệnh viện thì trời đã khuya, sau đó còn bàn luận với Trầm Tuần một hồi lâu mới về phòng đi ngủ.

Sáng hôm sau, vết thương của Trầm Tuấn lại rỉ máu, Lạc Thập Giai lo lắng, không cho anh làm bất cứ việc gì, buộc anh phải nằm im trên giường nghỉ ngơi, còn mình rời giường đi mua đồ ăn sáng cho mọi người.

Trường An thức dậy rất sớm, cô đến mượn nồi áp suất của ông chủ khách sạn, Lạc Thập Giai không đành lòng để cô một mình bận rộn, giành lấy nồi áp suất đi về phòng mình, sau đó tự mình đi chợ mua đồ.

Trường An cũng chẳng buồn tranh công việc với Lạc Thập Giai. Dù sao với quan hệ của Lạc Thập Giai và Trầm Tuấn thì chuyện này để Lạc Thập Giai đi làm sẽ thích hợp hơn. Trường An nhẹ nhõm quay trở về phòng, có lẽ buổi sáng thức dậy sớm, dạo này lại quá mệt mỏi, Trường An nằm ở trên giường một lát liền ngủ.

Trường An bị một loạt tiếng đập cửa dồn dập đánh thức. Mơ mơ màng màng rời giường mở cửa, vừa mở cửa ra thì đập vào mắt là khuôn mặt nhăn nhó lo lắng và rất nghiêm túc của Trầm Tuấn.

Trường An nhìn thấy anh như vậy cũng rất hoảng sợ, trong nháy mắt tỉnh táo hẳn, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên, vội hỏi, “Làm sao vậy?”

“Thập Giai đâu? Cô ấy không có ở đây với cô sao?”

Trường An còn tưởng rằng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, vừa nghe hỏi Thập Giai, thở dài một hơi: “Cô ấy bảo đi chợ mua thức ăn, và mua dầu cao về nấu cho anh, tôi đã mượn nồi áp suất cho cô ấy rồi.”

Đột nhiên Trầm Tuấn lấy điện thoại di động ra, giơ lên cho Trường An nhìn thấy số giờ in trên màn hình.

Trường An mới vừa tỉnh ngủ, vẫn chưa tỉnh táo hẳn, nhìn thấy trên màn hình ghi 11:44, vẫn chưa kịp hiểu.

Một lát sau, rốt cuộc cô cũng nhận ra điều không thích hợp.

“Cô ấy đi hồi bấy giờ hơn...” Trường An cau mày: “Còn anh Hàn?”

“Tôi hôm qua anh ta ngủ muộn, mười giờ mới dậy.” Trầm Tuấn nói: “Chẳng phải anh ta đến gọi, thì tôi vẫn chưa biết chuyện Thập Giai không thấy.”

“Có khi nào ở dưới bếp không? Anh đến đó xem sao?”

“Không có.” Trầm Tuấn đã lục tung tất cả những chỗ có thể tìm rồi rồi, “Hàn Đông đã gọi điện cho cô ấy cả chục cuộc, nhưng không ai nghe máy, cô ấy không lái xe, xe còn đang đậu ngoài cửa.”

Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, Trầm Tuấn cũng có chút nghi hoặc: “Cô ấy còn giận anh sao? Rốt cuộc thì cô ấy đi đâu?”

...

Khi Lạc Thập Giai bị tập kích, cô cũng không nhìn ra người đó là ai, chỉ lơ mơ đoán được người đánh cô khá cao.

Hình như gã còn chích thuốc gì đó lên người cô, cô không ngất xỉu ngay mà chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, người mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào, bắt đầu cảm giác được mệt mỏi, tuy rằng cô cố gắng giữ cho mình thanh tỉnh, thế nhưng vẫn không thể nào vượt qua được cánh cửa sinh lý.

Cô mơ hồ cảm giác được có người công cô đi vào con hẻm nhỏ, sau đó, cô không còn nhớ rõ nữa.

Lúc Lạc Thập Giai tỉnh lại, phát hiện tay chân của mình bị trói chặt, bị nhốt trong một cái hầm. Cái hầm này không rộng lắm, được đào hình chữ I, Bên trong chất đầy cả rễ, khoai lang, cùng với một số rau cải đã phơi héo.

Lạc Thập Giai ngẩng đầu nhìn, phía trên có một cửa hầm, cái cửa nhỏ hẹp, chỉ vừa một người, được đẩy bởi một cái nắp, cũng là nơi phát ra ánh sáng duy nhất trong hầm. Phía dưới hầm nhìn sơ qua liền biết là hầm nông dân cất giữ rau củ sau khi thu hoạch.

Lạc Thập Giai chẳng muốn phí sức kêu cứu, vốn dĩ đã bị nhốt dưới lòng đất, hơn nữa người bắt cô cũng chẳng thèm bịt miệng, có thể thấy được chỗ này chẳng có ai. Cô nhanh chóng nhắm tính tất cả mọi tình huống, đang suy nghĩ xem rốt cuộc thì ai là người bắt cóc mình, thì miếng che mỏng bên trên nắp hầm bị gỡ ra, phía trên cũng vang lên hai âm thanh khác nhau.

“Khoai lang để phía dưới, lần trước nhìn thấy mẹ lấy rồi.”

“Cứ để em xem thử.”

...

Hai đứa con trai chen chúc ở cửa hầm chật hẹp tranh nhau nhìn xuống, thoáng cái đã ngăn hết ánh sáng soi vào trong hầm. Nhưng cứ như vậy mấy giây, Lạc Thập Giai đã thấy rõ hai đứa con trai phía trên, cho dù chỉ có một phản gương mặt, nhưng Lạc Thập Giai vẫn nhận ra được, đó là hai đứa con bị bệnh của kế toán Lý.

Mới đó mà kế toán Lý đã được thả ra rồi sao? Gã đã về nhà? Da đầu Lạc Thập Giai tê dại, cảm giác được nguy hiểm cận kề, đã khiến cô nhận ra tình

hướng lúc này có cái gì đó không đúng.

Lạc Thập Giai ngừng thở, cảnh giác mở to mắt ra nhìn, sau đó nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập chạy đến, hai đứa con trai bắt đầu kêu la thảm thiết, thanh âm càng ngày càng xa, chắc là bị người ta dẫn đi.

Lại một lát sau, nắp đậy hầm lại bị gỡ ra, bóng phụ nữ xuất hiện ở phía bên trên hầm, là vợ của kế toán Lý.

Cô ta vẫn trầm mặc như trước, luôn toát ra vẻ kham khổ cực nhọc, bởi thế tuy rằng Lạc Thập Giai nhận ra dáng vẻ của cô ta, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhớ ra dáng dấp của cô ta, Tận đến khi cô ta từ từ leo xuống, im lặng đi về phía Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai mới chú ý tới khuôn mặt của cô ta.

Lạc Thập Giai đề phòng lùi ra sau, mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm người đang đến.

“Cô muốn làm gì?”

Cô ta vẫn hơi cúi đầu, tóc tai rối bời, hàng năm đều cấm đầu bán mặt cho đất, dài nắng dầm sương khiến khuôn mặt cô trở nên già nua, nếp nhăn trên mặt đã lộ ra, da cũng vàng, cô lấy ra một ống tiêm, từng bước đi gần Lạc Thập Giai.

“Cô muốn làm gì?” Lạc Thập Giai nhìn kim tiêm, mới nhớ ra mới vừa rồi mình cũng bị mũi tiêm này làm cho đầu óc choáng váng.

“Tôi muốn đưa cô đi, vì thế muốn cô yên tĩnh một chút.”

“Rốt cuộc cô bắt tôi để làm gì?” Lạc Thập Giai tiếp tục lùi ra sau, muốn tránh mũi tiêm đáng sợ đó.

“Chỉ hôn mê một chút thôi, sẽ không chết.” Nữ nhân trào phúng cười cười, “Người thành phố luôn sợ chết.”

Lạc Thập Giai mở to hai mắt nhìn: “Cô là y tá?”

Cô ta hừ lạnh, “Bệnh lâu thành y.”

Mặc dù Lạc Thập Giai chẳng phải chuyên gia đàm phán gì, nhưng đầu sáo cũng có tài ăn nói, cô nhìn lên phía trên, cố ý thu hút sự chú ý của cô ta, “Là kế toán Lý bảo cô làm thế sao? Cô biết làm như vậy là phạm pháp không? Nếu như cô làm thế với tôi, sẽ bị quy vào tội bắt cóc. Nếu như cả hai vợ chồng cô bị bắt, thì hai đứa con của cô sau này sẽ sống thế nào?”

Con cái luôn là uy hiếp lớn nhất của phụ nữ, cô ta nghe thấy Lạc Thập Giai nói như vậy liền ngẩng người ra. Trong mắt tràn đầy đau xót, cuộc sống khổ cực dẫn vật từ lâu đã bóp nát chút quyền luyến và lương thiện cuối cùng của cô dành cho thế giới này. Có điều cô ta chỉ hốt hoảng vài giây, sau đó nhanh chóng khôi phục về lạnh lùng.

“Nếu anh ấy không còn, thì cả nhà tôi cũng không sống nổi.” Cô ta lạnh lùng nói: “Giết một người cũng là giết, giết vài người cũng là giết. tóm lại chỉ bởi thường mỗi cái mạng này mà thôi.”

Lạc Thập Giai nhanh chóng nắm được điều bất thường trong lời nói của cô ta.

Cô mở to hai mắt nhìn, trên mặt tràn đầy khó có thể tin, “Cô nói vậy là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Lạc Thập Giai đột nhiên cảm thấy rất nhiều tình tiết cứ liên tục hiện ra trong đầu, đầu tiên là những hình ảnh rời rạc, sau đó được xâu chuỗi lại với nhau thành một đoạn phim ngắn, cứ như trò chơi ghép hình, từng mảnh từ từ gắn kết với nhau.

Mà khi mảnh ghép cuối cùng được kết lại, thì hình ảnh ấy lại làm cho Lạc Thập Giai lạnh toát sống lưng.

Lạc Thập Giai cố gắng giữ cho nhịp thở của mình được bình ổn, không để mình tỏ ra sợ hãi. Cô nhìn chăm chăm vào người phụ nữ mặt không biểu cảm kia, cố tìm ra chút đầu mối từ bà ta.

“Có phải Trường Trì đã chết rồi không?” Lạc Thập Thất hỏi, rồi lẳng lặng chờ cô ta trả lời.

Nghe thấy tên Trường Trì, người phụ nữ đột nhiên cười, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Lạc Thập Giai, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ.

“Biết nhiều quá rồi đấy, biết nhiều chẳng có lợi gì cho cô đâu, cô ngoan ngoan đợi ở đây đi.”

“Mấy người bắt tôi để làm gì?” Chuyện tối hôm qua quá hỗn loạn, Lạc Thập Giai cũng không có lưu ý, kế toán Lý xảy ra chuyện thế nhưng vợ gã lại chẳng đến, hóa ra bà ta chờ thời cơ.

Là kế toán Lý muốn trả thù chuyện Lạc Thập Giai đánh gã sao? Lạc Thập Giai nhớ lại tình hình hôm đó, trong bụng cũng đánh lờ tờ.

“Cô yên tâm, tạm thời sẽ không làm gì cô cả.” Bà ta liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai, lạnh lùng thốt ra.

Lạc Thập Giai nghi ngờ liếc nhìn bà, đầu óc xoay chuyển tính toán. Giữa cô và kế toán Lý chỉ dính dáng đến nhau duy nhất ở cú cờ lê tối hôm qua. Ngoại trừ một cú đập đó, còn lại chỉ có Trầm Tuấn...

Trầm Tuấn?!

“Mấy người muốn bắt tôi để uy hiếp Trầm Tuấn?” Lạc Thập Giai nghĩ đến tình huống này, rùng mình kinh hãi.

Người phụ nữ kia cũng chẳng thèm nghe Lạc Thập Giai nói hết câu, bực mình quát, “Bớt nói đi, ngoan ngoãn đợi ở đây.”

Bà ta bước lại về phía Lạc Thập Giai, chẳng chút do dự nào chĩa mũi kim tiêm vào da Lạc Thập Giai.

Mọi thứ trước mắt mờ dần và chìm trong bóng tối, đầu óc choáng váng, chân tay mềm nhũn chẳng có chút sức lực nào.

Lạc Thập Giai cảm giác được người phụ nữ này hoàn toàn khác với phụ nữ thành thị. Có lẽ do quanh năm làm việc nặng nhọc cho nên khỏe hơn nhiều, da thịt rắn chắc. Nhắc một người nặng hơn 50kg như Lạc Thập Giai vẫn nhẹ nhàng.

Lạc Thập Giai cảm giác mình chẳng còn chút sức lực nào, người tê dại, đầu óc mơ hồ lung tung, có người kéo lê cô về phía trước, lưng và tay cô chà sát xuống nền đất. Làn da non mềm của Lạc Thập Giai chà sát lên mặt đất khô nhám khiến cô thấy đau buốt, cho nên ý thức vẫn còn tỉnh táo. Người uể oải và từng cơn đau liên tục ập vào đầu cô, cô cảm giác trán mình đang tứa mồ hôi.

Bà ta lôi Lạc Thập Giai lên trên cầu thang gỗ cũng mất khá nhiều công sức, mệt mỏi hơn nhiều khi lôi trên mặt đất bằng phẳng. Bà ta xé rách Lạc Thập Giai kéo cô lên, quần áo Lạc Thập Giai bị kéo tuột lên trên, bờ lưng lộ ra chà sát vào thanh gỗ sần sùi, da bị cứa rách, chảy máu. Thế nhưng bà ta chẳng để ý đến mấy cái này, sau một hồi dốc sức mới kéo được cô ra khỏi hầm.

Ánh mặt trời mùa đông không chói chang như mùa hè nhưng do nằm lâu dưới hầm tối tăm rồi đột nhiên được ánh nắng rọi thẳng vào, cảm thấy hoa mắt, mơ hồ. Bà ta vác Lạc Thập Giai, đi qua cái sân đầy bùn đất, cuối cùng nhét cô vào căn nhà kho ở bên cạnh. Lạc Thập Giai vốn dĩ cố nâng mí mắt ra nhìn, thế nhưng mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, ý thức dần mơ hồ và mất đi.

“Này.” Cũng không biết qua bao lâu, Lạc Thập Giai bị người ta đá hai phát vào lưng.

“Này này.” Lại thêm hai phát nữa, cuối cùng cô cũng tỉnh giấc. Một khi tỉnh táo lại, những vết xước trên lưng và tay cũng theo đó nhói lên, dần lan ra toàn thân.

Người Lạc Thập Giai mềm nhũn không còn sức cũng dần dần được khôi phục, động tác của cô hơi chậm chạp, từ từ lùi về phía sau. Ánh mắt phòng bị nhìn người phụ nữ trước mặt.

Lạc Thập Giai không biết bà ta muốn làm gì, chỉ cảnh giác rút người lại, không nói gì. Trước mặt bà ta đặt một cái ky, trong ky có hạt giống đã phơi khô, bà xáo trộn đồng hạt giống lên cho khô các hạt giống rau sau khi phơi nắng thì tróc vỏ ra rơi xuống ky, tạo ra một loạt âm thanh xào xạc.

Bà vừa lặng lẽ canh chừng Lạc Thập Giai, vừa làm việc trong căn phòng rách nát này một hồi lâu. Bà ta làm việc thoăn thoắt, mặt chẳng chút cảm xúc gì, cũng không ngừng đầu lên nhìn, trầm mặc như cái máy đã được cài đặt chương trình sẵn. Giống với ấn tượng của Lạc Thập Giai về bà ta sau hai lần đến chơi nhà kế toán Lý.

Bản tính con người luôn làm người khác khó nhìn thấu suốt. Trầm mặc ít nói đến mức bị lãng quên, không có nghĩa thủ đoạn không tàn nhẫn.

“Các người đã nghĩ đến hậu quả của việc làm này chưa?” Lạc Thập Giai trầm mặc hồi lâu, rốt cục vẫn phải lên tiếng. Cô không muốn chọc giận bà ta, chỉ muốn khuấy động chút nhân tính, lấy lý để động tình mà thôi.

Bà ta vẫn cúi đầu làm việc của mình, không để ý đến Lạc Thập Giai.

“Kế toán Lý đâu? Gã ta không đến sao?”

Nhắc đến chồng bà ta, cuối cùng bà ta cũng ngẩng đầu lên liếc nhìn Lạc Thập Giai, trong mắt mơ hồ có chút chờ mong.

“Có cô ở đây, anh ta chắc chắn sẽ đến.”

Lạc Thập Giai không ngờ bên phía cảnh sát lại thả người nhanh như vậy, việc này không đúng với quy trình, cô hơi nghi hoặc hỏi: “Anh ta đã về rồi à?”

Bà ta nhìn Lạc Thập Giai, cười đầy hàm ý, lời nói cũng đầy ẩn ý, “Anh ấy có về hay không, phải xem Trầm Tuấn coi trọng cô thế nào?”

Một câu nói đã giúp Lạc Thập Giai hiểu rõ tình huống hiện giờ, hóa ra kế toán Lý vẫn chưa được thả.

“Cô bắt cóc tôi là muốn Trầm Tuần rút đơn, thả kế toán Lý ra sao?” Lạc Thập Giai cảm thấy suy nghĩ của bà ta quá thực quá hoang đường, sai hoàn toàn, kế toán Lý hiện giờ đang bị cảnh sát bắt giam, chẳng phải Trầm Tuần nói thả là có thể thả ra. Trầm Tuần làm gì có khả năng lớn như vậy? Cô không dám nói ra, chỉ sợ nói ra sẽ gây nguy hiểm cho mình.

Bà ta lại chẳng thèm để ý đến Lạc Thập Giai, tiếp tục làm việc của mình.

“Trường Tri... Vì sao...?” Đề cập Trường Tri, Lạc Thập Giai lại thấy bức mình. Sống chết chưa biết, chỉ sợ Trường Tri dữ nhiều lành ít, rốt cuộc là kế toán Lý làm hay là vợ gã làm? Hoặc cũng có thể do hai vợ chồng gã làm.

Lạc Thập Giai chăm chú nghĩ về vấn đề này, hoàn toàn đã quên bản thân mình hiện đang rơi vào nguy hiểm.

“Nó sẽ đến ngay thôi”. Bà ta ngẩng đầu, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

“Ai sẽ tới?” Lạc Thập Giai vô cùng kinh ngạc: “Trầm Tuần?”

Bà ta liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai, khẽ nhếch môi, đang chuẩn bị nói, bỗng bị tiếng hô hoán của hai đứa con cắt ngang.

“Mẹ...đói...” Giọng hô của hai đứa bé yếu ớt vọng ra từ nhà chính, tựa hồ đang tìm mẹ, giọng của chúng như xa như gần.

Về mặt bà ta cũng thay đổi trong nháy mắt, trên khuôn mặt lạnh băng bỗng dịu đi nhiều, sự lạnh lẽo trong ánh mắt cũng vơi đi, thay vào đó là vẻ lo lắng quan tâm.

“Mẹ nấu cơm ngay đây.” Bà ta quay sang hô với hai đứa bé.

Bà làm nốt việc đang dang dở, cảm ơn lên, cất tiếng nói với Lạc Thập Giai, ngữ điệu đã ôn hòa hơn nhiều, “Cô ngoan ngoãn chút, tối sẽ không làm cô bị thương, còn nếu cô không nghe lời, thì tôi không dám chắc.”

Bà ta khò thật, Lạc Thập Giai không đấu lại, đương nhiên cũng không bức ép nữa, cô ngoan ngoãn ngồi dưới đất, mặc dù tay và lưng vẫn đau nhưng cô cũng không dám ồn ào cũng không dám giãy giụa. Nhà của kế toán Lý cách khá xa thôn, cô kêu cứu cũng chẳng có người nghe, trong nhà này chỉ còn hai đứa con trai, đều là con của bà ta, cầu cứu? là chuyện không thể.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Làm luật sư nhiều năm, Lạc Thập Giai cho là mình đã không còn động tâm với những chuyện thế này, nhưng mà sự thực chứng minh, cô vẫn là một người bình thường, mặc dù cô đã biết, cũng nghe nói qua nhiều vụ án lạ lùng, thế nhưng khi tận mắt chứng kiến, cô vẫn chẳng khác gì mọi người, đều có phần nộ và bi thương.

“Con của cô, nếu biết cô lấy mạng người khác để giữ mạng của nó, chúng nó sẽ vui vẻ sao?”

“Mẹ...” tiếng gọi từ trong nhà chính lại vang lên, cắt đứt luồng suy nghĩ của bà ta, bà ta cúi đầu lau nước mắt, cũng không nhìn Lạc Thập Giai nữa, không kìm nén đi ra ngoài.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, bà ta bùng một tô mì đến.

Bà không dám mở trời cho Lạc Thập Giai, sợ Lạc Thập Giai chống lại hoặc sẽ chạy trốn, cho nên cầm chiếc đũa định dứt cho cô ăn, Lạc Thập Giai từ đầu tới đuôi đều trừng mắt nhìn bà ta, chẳng buồn há miệng ăn thứ bà ta mang tới.

Bà ta dứt một hồi, thấy Lạc Thập Giai không ăn, cũng buông đũa, “Tùy cô.”

Sau đó đứng dậy định đi, Lạc Thập Giai vội gọi lại:

“Chờ một chút.”

Bà ta nghe tiếng gọi bèn quay đầu lại.

“Rốt cuộc bà đang muốn làm gì?” Lạc Thập Giai hỏi: “Bà muốn Trầm Tuần tới đây để làm cái gì?”

Thấy bà ta không nói lời nào, Lạc Thập Giai lại nói, “Trầm Tuần không có tiền, tôi có. Cô thả tôi ra, tôi sẽ đưa cho cô.”

“Cô đã biết chuyện Trường Tri, sẽ không đưa tiền cho tôi, Trầm Tuân cũng sẽ không.” Bà ta chưa ngốc đến mức lú lẫn, mà phân tích mọi chuyện rõ ràng, “Tôi thả cô ra, các người sẽ báo cảnh sát, tôi cũng sẽ bị bắt, cho nên tôi không thể đồng ý chuyện đó với cô. Cô Lạc, cô yên tâm, nhất định tôi sẽ ra tự thú, thế nhưng tôi cần khoản tiền kia. Anh Lý quay về, làm xong phẫu thuật, tôi sẽ đi đầu thú.”

“...”

Kể từ giây phút Trầm Tuân nhận được điện thoại, trời đất như xoay chuyển.

Lục tung mọi ngõ ngách suốt mấy tiếng đồng hồ, chuyện Lạc Thập Giai bị mất tính khiến cho Trầm Tuân suy đoán nhiều khả năng không may, rốt cuộc sự thật bất thành linh chứng thực suy nghĩ của anh là đúng, khiến anh như muốn nổ tung.

Chuyện trong nhà kế toán Lý còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của Trầm Tuân. Một thôn phụ trầm mặc ít nói lại có thể lặng lẽ bắt cóc Lạc Thập Giai, đồng thời còn nhốt lại, uy hiếp, Trầm Tuân cố gắng xâu chuỗi tất cả các sự việc lại một lần nữa.

Trầm Tuân sợ gây thêm rắc rối sẽ ảnh hưởng sự an nguy của Lạc Thập Giai, bị kẻ xấu uy hiếp, thế nhưng anh không báo công an, một mình lao xe đi suốt hai tiếng, suốt đoạn đường chỉ biết tăng tốc, phóng thẳng đến cái sân rách nát ở nơi heo hút cách xa thôn xóm của gia đình kế toán Lý.

Đây là lần thứ ba Trầm Tuân tới, mỗi một lần đến, tâm tình đều nặng nề như nhau.

Vợ kế toán Lý đã đợi từ lâu.

Trong gian nhà cũ nát, rớt cục Trầm Tuân nhìn thấy Lạc Thập Giai. Cô mệt mỏi không còn sức lực quỳ rạp xuống đất, thấy Trầm Tuân tới, cũng chỉ khẽ ngoái mắt nhìn.

Còn người phụ nữ kia đang kẻ dao trên cổ Lạc Thập Giai, lưỡi dao tựa hồ là đã được mài sắc, lưỡi dao sáng bóng sắc lẹm, liếc mắt thôi cũng giật mình kinh sợ.

“Có mang theo tiền không?” Về mặt bà ta lạnh lùng, không chút gọn sóng, giọng nói bình thản.

“Vì sao cô ấy lại suy nhược như vậy? Bà đã làm gì?” Hiện tại Trầm Tuân vốn chẳng có tiền, mà bà ta lại đòi 100 ngàn tệ. Anh thực sự không có cách nào gom được số tiền ấy trong khoảng thời gian quá gấp rút. Nhưng hiện tại Lạc Thập Giai đang nằm trong tay bà ta. Trầm Tuân chỉ có thể phóng đến trước, trước tiên cứ cứu người đi.

“Yên tâm, do cô ta kiệt sức mà thôi.” Bà ta kéo quần áo của Lạc Thập Giai, kéo lê vào trong, “Không mang tiền tới thì đừng hy vọng dẫn người đi.”

“Bà đừng làm bừa.” Trầm Tuân hét lên, “Tôi cảnh cáo bà, mau thả cô ấy ra, bằng không đừng trách tôi không khách khí.”

Trầm Tuân càng lo càng rối, muốn xông lên đoạt lại cô. Thế nhưng anh vừa nhấc chân được một bước, bà ta đã hét toáng lên.

“Lui về phía sau!”

Bà ta đã sớm phòng bị, mũi dao lại ấn xuống phía dưới một chút, trong nháy mắt Trầm Tuân liền thấy trên lớp da cổ mềm mại của liền thấy xuất hiện một đường máu. Lạc Thập Giai cũng khẽ rên rỉ vì đau.

“Đừng làm cô ấy bị thương!” Trầm Tuân vội lui lại một bước.

“Không có tiền, chúng ta đánh cùng chết mà thôi.” Đôi mắt bà ta lạnh lẽo, ánh mắt chẳng khác nào băng tuyết ngàn năm, làm cho Trầm Tuân lạnh toát, tim đập thình thịch. Anh không dám tưởng tượng người đàn bà này có thể làm ra chuyện gì, bất luận bà ta làm gì, đều dẫn đến kết quả mà Trầm Tuân không thể chịu đựng được.

“Rốt cuộc bà muốn thế nào?” Trầm Tuân căng thẳng nhìn Lạc Thập Giai, “Trường Tri đã lấy sạch tiền rồi! Trong công ty hiện không còn tiền, bà phải cho tôi thời gian thu xếp.”

Trầm Tuân bất đắc dĩ đưa ra giao kèo với bà ta, nhưng bà ta hoàn toàn chẳng tin, “Đừng có gạt tôi, Trường Tri chẳng có lấy một xu nào.”

Trầm Tuân nghe bà ta nói như vậy, chỉ thấy kinh hãi. Bao nhiêu chuyện xảy ra lúc trước dần dần sáng tỏ, anh nhủ chặt mày, đầy sâu bi, “Các người lấy chứng minh nhân dân của Trường Tri là muốn rút tiền trong ngân hàng của Trường Tri?”

Bà ta không trả lời, chỉ nhắc lại yêu cầu của mình, “Đưa tiền cho tôi, còn nữa, thả anh Lý ra.”

“Hiện tại, anh ta bị cảnh sát bắt giam, tôi làm gì có năng lực lớn đến mức được phép thả anh ta ra ngoài, còn chuyện tiền nong, bà thả cô ấy, tôi nhất định chuyển sang cho bà.” Trầm Tuân vừa nói những lời này, vừa cố đánh lạc hướng bà ta, nhằm cứu Lạc Thập Giai.

Bà ta rất bất mãn trước thái độ của Trầm Tuân, con dao trên tay lại ấn xuống thêm một chút, rớt cục Trầm Tuân không còn sức nhẫn nại.

Trong nhà kho có rất nhiều dụng cụ đã cũ không dùng đến, Trầm Tuân vùng chân đá bay cái xẻng trên đất, động tác nhanh, chuẩn xác và mạnh mẽ, cái xẻng bay trúng cánh tay của bà ta, đó là một cú va đập rất mạnh rất nặng. Bà ta buông lỏng con dao trên tay, người loạng choạng lui về phía sau một

bước.

Trầm Tuần đang định tiến lên, bà ta đã vói tay kia lôi Lạc Thập Giai về, tay trái lạnh lẽo nhất con dao lên, một tay dè chặt cổ Lạc Thập Giai, tay kia giờ giao quay sang Lạc Thập Giai.

“Tôi biết cậu gian xảo mà, thế nào cũng đánh nhau, nhưng đừng xem thường tôi, không có tiền, tôi cũng chẳng cần cái mạng này.” Bà ta nhin đau, lui một bước về phía sau, đâm dao vào cổ Lạc Thập Giai, cảm giác đau đón đến tận xương này đã làm Lạc Thập Giai nhanh chóng tỉnh táo.

Cô đau đón rên rĩ, bắt lực nhìn Trầm Tuần, mắt mở to, lại nhanh chóng mềm yếu, ừng đờ.

Cô từ đầu chỉ cuối chỉ nhìn chăm chăm Trầm Tuần, đã không còn cầu xin sự giúp đỡ hay oán hận. Vô cùng tĩnh lặng, cô không muốn làm liên lụy Trầm Tuần, trở thành vật uy hiếp của anh, nhưng lần nào cũng cô cũng làm liên lụy đến anh.

“Đã không ai được cứu thì cùng nhau chết.” Bà ta giờ cao con dao lên, nhìn thấy sắp đâm vào cổ Lạc Thập Giai.

Đột nhiên, ngay lúc tất cả mọi người đang giằng co, thì một thân ảnh thấp bé từ ngoài cửa đi vào. làm cho ba người trong phòng ngẩn người ra.

“Mẹ...?” Cậu bé mặt ốm yếu xanh xao, đôi mắt ngây thơ, nhìn mẹ mình dữ tợn, tàn nhẫn, giờ dao, hoảng sợ đến run rẩy, cậu bé không dám nhìn cảnh tượng trước mắt, bước lui về phía sau, bị dọa sợ muốn chạy đi.

Nhưng Trầm Tuần nhanh tay nhanh mắt tóm lại.

Anh đưa tay xóc gáy cổ áo của cậu bé lên, đưa về gầy gò bị lôi ngược vào trong, cổ áo siết ở cổ khiến cậu bé thở khó nhọc, khó chịu khiến cậu bé vung tay cào loạn xung quanh, không ngừng giãy giụa.

Ánh mắt Trầm Tuần dần toát ra vẻ hung tàn, làm cho hai người phụ nữ trong phòng phải gào lên.

“Đừng...”

...

Quen biết mười hai năm, đây chẳng phải lần đầu tiên Lạc Thập Giai nhìn thấy cảnh Trầm Tuần hung ác độc địa, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Trầm Tuần đánh người. Thân thủ của anh nhanh nhẹn, chiêu thức và nhịp đi đều rất chuẩn xác, ít khi thua trận.

Lạc Thập Giai chưa từng cảm nhận thấy anh là người bạo lực, anh rất tốt, lần nào đánh nhau cũng vì cứu người. Anh cũng không thích khiêu khích ai, đó cũng là nguyên tắc của anh.

Thế nhưng giờ khắc này, anh đang giờ cậu bé bệnh tật kia lên cao, cao đến mức khiến cho cậu bé vốn yếu đuối hoảng sợ khóc toáng lên, còn tay kia của anh đang đèn lên cổ cậu ta, ý tứ muốn uy hiếp rất rõ ràng.

Cậu bé vì khó chịu, liên tục giãy giụa, những tiếng khóc đau đớn vọng ra làm cho Lạc Thập Giai cũng nhói trong lòng.

Trầm Tuần là người tốt, anh cũng là một người cha, chẳng phải bị ép đến mức buộc phải làm thế thì anh tuyệt đối không lấy tính mệnh của một đứa bé đi uy hiếp mẹ nó. Thế nhưng giờ khắc này, anh đang làm một chuyện mà trước nay anh luôn khinh thường, vì cô, vì muốn bảo toàn tính mạng cho cô

“Đừng làm hại đứa bé...” Thanh âm của Lạc Thập Giai suy yếu vô lực.

Cô không lay chuyển được người đàn bà đang kim kẹp cô, thế nhưng cô có thể cảm giác được người đàn bà kia đang rất căng thẳng. Bà ta kéo Lạc Thập Giai lui về phía sau một bước.

“Dù sao cả nhà chúng ta cũng đi vào đường cùng rồi, chết trong tay cậu cũng tốt hơn tự mình hại chết mình.” Bà ta nói, “Cũng tốt, dù sao có cô luật sư này chôn cùng, cuộc đời này của tôi coi như không uổng phí.”

Bà ta giờ dao ra, Trầm Tuần cũng lạnh lùng nhắc con của bà ta giờ ra.

Tình cảnh trước mắt chính là nước cờ đánh vào tâm lý.

Lạc Thập Giai cảm thấy vết thương trên cổ cô càng đau buốt hơn, Trầm Tuần cũng càng ngày càng nặng siết chặt lực nơi cánh tay, sắc mặt cậu bé dần xanh tím vì thiếu đường khí.

Cuối cùng, Trầm Tuần thắng trận cờ này.

Đứa bé trên tay Trầm Tuần càng lúc càng suy yếu, chẳng còn sức giãy giụa, Lạc Thập Giai cực kỳ lo lắng, nhìn chăm chăm vào đứa bé. Sau đó cô nghe thấy tiếng dao lơi lỏng xoang xuống đất, cái cổ bị dè nén của cô cũng được nói lỏng.

Trầm Tuần đã chiến thắng bản năng làm mẹ dành cho con.

***

Trầm Tuần cứu được Lạc Thập Giai. Vợ kế toán Lý đã mất con át chủ bài, tự biết tình cảnh của mình, không nói gì cũng cũng không có phản kháng cái gì.

Bà ôm thật chặt đứa con suy yếu của mình, trầm mặc rơi nước mắt.

Hình ảnh kia, để cho Lạc Thập Giai vừa tức vừa thương.

Lúc cảnh sát đến, hầu như chẳng tốt chút sức nào lôi bà ta đi. Hai đứa bé trong nhà chạy ra khóc lóc ôm chân mẹ không chịu buông, cảnh sát cũng không nỡ để đứa nhỏ ở lại, người bế người ôm, tất cả được nhét vào trong xe cảnh sát.

Trầm Tuần vẫn ôm chặt Lạc Thập Giai, bảo vệ cho cô, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Anh cười tự giễu, cúi đầu nhìn hai tay của mình, lúng ta lúng túng nói: “Ngay cả anh cũng không biết lòng dạ mình lại ác độc đến như vậy, chỉ cần anh dùng thêm chút lực nữa thì đứa bé kia đã bị bóp chết.”

Vết thương trên người anh lại rách ra, máu thấm ra ngoài lớp băng gạc. Nhưng anh chẳng thấy đau.

Chính đáng về trầm mặc và đau đớn này làm cho Lạc Thập Giai yêu thương.

Lạc Thập Giai trở tay ôm chặt Trầm Tuần, cố gắng đem chút ấm áp xoa dịu nỗi đau và tự trách trong lòng anh.

Thanh âm của cô hơi nghẹn ngào: “Trầm Tuần, không nên hoài nghi chính mình, anh là người tốt, anh làm tất cả cũng là vì em.”

Người đàn bà kia bắt cóc Lạc Thập Giai đã là vi phạm pháp luật, bà ta biết mình không thoát được tội, với sức của một người đàn bà, hoàn toàn không thể đánh thắng được Trầm Tuần. Bà còn làm thương tổn Lạc Thập Giai, không nói đến chuyện không lấy được tiền mà tội chồng tội, Trầm Tuần cũng không thể nào buông tha cho bà ta, Ngấm lại, trọng lòng của bà ta cũng hiểu rõ, chỉ là không muốn đánh mất hết hy vọng, muốn đánh cuộc một lần, khoảng tiền kia chính là hy vọng cuối cùng của con bà. Trong lòng ôm một chút hy vọng mong manh như vậy, nghĩ rằng nếu như tiền ở trong tay Trầm Tuần, thì anh sẽ đưa ngay cho mình...

Cuối cùng, bà ta cũng biết mình đã đi lên con đường cùng lại không thể quay đầu, tuyệt vọng ôm đứa con bệnh tật của mình, chảy nước mắt, tự lẩm bẩm: “Đây là mệnh... Đây là mệnh...”

Lạc Thập Giai lắng nghe mấy chữ này mà lòng thấy vô cùng khó chịu.

Rốt cuộc cái gì là số mệnh...?”

Số mệnh là bất đắc dĩ, là bức bách, là khả năng xấu nhất.

Số mệnh là biết rõ sẽ mất đi, nhưng chỉ có thể mở to đôi mắt ra nhìn, biết rõ là sai nhưng vẫn lao đầu làm

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Hai đứa bé bị chứng tăng urê-huyết của kế toán Lý suốt một năm qua đều sống nhờ thuốc an thần và tiêm thuốc giảm đau, những người thân thích trong gia đình đều khuyên hai vợ chồng bọn họ buông bỏ hai đứa con này đi, nhân lúc tuổi còn trẻ sinh thêm đứa khác, nhưng con cái đâu phải vật nuôi, bao nhiêu năm qua, đá tảng cũng bị bào mòn hết sạch.

Để có tiền chữa bệnh cho con, hai vợ chồng bán căn nhà trong huyện, chứng bệnh nhà giàu này đối với hai vợ chồng họ mà nói là tiền như nước. Khiến cuộc sống của họ càng ngày càng cực khổ, làm quần quật như thiếu vắn cứ thiếu, tiền bao nhiêu cũng không đủ.

Bệnh tình đứa lớn càng ngày càng nghiêm trọng, phải thay thận mới có thể tiếp tục sống. Hai vợ chồng xét nghiệm thận xem có hợp với con hay không, kết quả kế toán Lý là hợp, khoảng tiền giải phẫu cao chót vót khiến vợ chồng bọn họ không đường xoay xở, để có tiền điều trị cho con, họ đã vay mượn suốt những ngày tháng qua, giờ bên phía thông gia cũng cũng không chịu cho mượn nữa.

Kế toán Lý không còn cách nào khác, phải thắt kết quỹ công ty.

Trong công việc, Trương Trì là người nghiêm khắc, cho dù chẳng được đào tạo qua trường lớp kế toán, nhưng cũng rất thông hiểu các khoản chi tiêu trong công ty. Nhiều năm như vậy, Trầm Tuần chủ yếu lo liệu công việc bên ngoài, mà Trương Trì thì phụ trách chủ yếu việc nội bộ.

Phát hiện kế toán Lý thắt kết quỹ, Trương Trì tức giận tìm kế toán Lý tranh cãi. Trương Trì từng bước ép sát, buộc kế toán Lý phải hoàn trả số tiền đó,

nhưng khi gã quay người đi về, lại nghĩ đến số tiền phẫu thuật của con, chợt nảy ra ý nghĩ sai lệch, muốn cuỗm số tiền kia về.

Hôm kế toán Lý đi trộm tiền, trong hầm mỏ xảy ra chuyện không may, Trường Tri nhếch nhách quay về công ty, phát hiện kế toán Lý đang loay hoay trộm đồ, không thể nghi ngờ cảnh tượng này như lửa cháy đổ thêm dầu, anh không nói hai lời liền bấm số gọi cảnh sát. Kế toán Lý cũng trong lúc hoảng hồn, nghĩ đến chuyện Trường Tri sẽ báo cảnh sát liền hoảng sợ, gã quỳ xuống cầu xin Trường Tri, thế nhưng lúc này gã có nói gì Trường Tri cũng không xiêu lòng, một hai đòi báo cảnh sát.

Kế toán Lý bắt đầu gọi điện thoại cho vợ, sau đó lẳng lặng đợi Trường Tri xử trí. Trường Tri cũng không phải người thích làm rùm beng, kế toán Lý hiểu rõ tính của anh ta, là gã đã chạm vào nguyên tắc và lập trường của Trường Tri.

Nhưng vợ gã lại không nghĩ như vậy, vì muốn bảo toàn tính mạng của chồng, bà bắt chập đêm hôm lao đến, muốn thương lượng với Trường Tri, hai người phát sinh cãi vã, bà thừa dịp Trường Tri không đề phòng, nện một búa xuống đầu anh...

Trường Tri nhìn thấy vợ mình chạy đến đã linh tính không hay rồi, khi sự việc phát sinh, kế toán Lý thậm chí không kịp phản ứng. Đợi đến khi gã hiểu ra chuyện gì đang xảy ra thì tất cả mọi chuyện đã không còn kịp nữa. Trong hầm mỏ xảy ra gặp chuyện không may là kế toán Lý nghe Trường Tri nói đến. Cũng vì giữ mạng cho vợ mình mà gã lòi xác Trường Tri ném vào trong hầm mỏ, nhằm hủy thi diệt tích.

Hầm mỏ sụp xuống lần thứ hai, rốt cục xác Trường Tri ‘chẳng biết đi về đâu’.

Vợ chồng bọn họ cũng không biết, những lời căn dặn và tuyệt vọng của kế toán Lý khi gọi điện thoại cho vợ, đã làm cho Trường Tri mềm lòng.

Trên đời này chỉ có người tương đối tốt, cũng không có người tuyệt đối xấu. Nếu như chẳng phải Trường Tri nhất thời nhẹ dạ, thì kế toán Lý đã không đợi được đến khi vợ gã đến giết Trường Tri, mà Trường Tri cũng đã báo cảnh sát bắt kế toán Lý đi rồi.

Chuyện hầm mỏ bị sập gây thiệt hại rất nghiêm trọng, Trường Tri cũng giống như các thợ mỏ gặp nạn, đều bị chôn sâu dưới hơn mười thước đất, bọn họ cũng chôn ở dưới nơi đã nuôi sống bọn họ, tạm thời chưa thể đào bới lên được.

Giấu nhất thời không thể giấu suốt đời, cuối cùng Hàn Đông cũng phải nói chuyện này cho Trường An.

Trường An cũng người như đã chết.

Tin tức này đã làm cho Trường An điếng người suốt mười phút, trầm mặc không nói. Khi cô lên tiếng, thì ánh mắt lúc ấy đã trở nên vô hồn, ngẩng đầu hỏi Hàn Đông, lại hỏi Trầm Tuần: “Có khi nào... có khi nào anh ấy may mắn... không bị đánh chết, sau đó tỉnh lại bò ra ngoài rồi?”

“Chẳng phải tin tức luôn đưa tin rằng, luôn có kỳ tích.” Trường An từ đầu đến cuối đều không muốn tin vào sự thật, “Trường Tri mạng lớn số lớn, hỏi còn bé anh ấy rất ham chơi, từng bị ngã từ lầu ba xuống, thế nhưng chỉ bị gãy xương đùi thôi, mạng anh ấy lớn như thế làm sao sẽ chết?”

Lạc Thập Giai không đành lòng nhìn Trường An thút thít đau khổ, nhìn không được tiến lên cầm lấy tay của Trường An.

Tay cô run rẩy, môi cũng run rẩy.

“Trường An...”

Lạc Thập Giai vừa muốn nói, bờ môi trắng bệch của Trường An giật giật. Cô vẫn chưa kịp nói gì thì người đã lặn ra hôn mê bất tỉnh...

Cảnh sát dẫn kế toán Lý và vợ đến hiện trường nơi xảy ra vụ án để xác nhận và thu thập chứng cứ.

Trầm Tuần một mực hút thuốc, hết điếu này lại đến điếu khác, Lạc Thập Giai biết tâm trạng anh lúc này xuống thấp, cho nên không đến không có quấy rầy. Hàn Đông biết lúc này Trầm Tuần đang rối loạn, cho nên gọi điện thoại cho Lạc Thập Giai.

...

“Trường An bắt đầu phát sốt và mê sảng, những chuyện sau này tôi không thể giúp được gì, tôi phải chăm sóc cho cô ấy.”

“Ừ.”

Giọng Hàn Đông vô cùng uể oải, “Tình huống hiện giờ thế nào? Đã tìm được chứng cứ chưa? Cái búa gây án, có phải cũng bị chôn cùng không?”

“Phải xem kết quả thu thập thế nào đã.”

Hàn Đông dừng một chút, trầm mặc một hồi mới nói với Lạc Thập Giai, “Chuyện đào bới trong hầm mỏ rất khó khăn, cũng rất nguy hiểm, tôi đã hỏi quản lý Vương rồi, muốn tìm được di thể này, sợ là phải tốn vài năm. Luật sư Lạc, cô nói thật cho tôi biết, nếu di thể không tìm được, thì cho dù bọn họ nhận tội cũng bị định tội chứ?”

Lạc Thập Giai liếc mắt nhìn Trầm Tuần, nghiêng người sang, hạ giọng nói: “Chỉ một chứng cứ thì không thể định án.”

Hàn Đông vừa nghe cô nói như vậy, cũng phải ngăn ra: “Có ý gì?”

“Chứng cứ không đủ, chỉ một mực kêu trời trách đất nói mình giết người cũng không đủ dùng, nếu như vậy mà có thể định tội, thì người nhận tội bừa cũng chật cả nhà tù. Di thể tìm không được, không đủ định án hình sự giết người, chỉ có thể quy thành ‘mất tính’ mà thôi.” Lạc Thập Giai càng nói càng tuyệt vọng, lần đầu tiên, cô cảm giác được học luật cũng vô ích, pháp luật và pháp lý cũng không trừng trị được tất cả tội ác. Lạc Thập Giai nghẹn ngào, “Hiện tại chỉ có thể hy vọng có thể tìm được thêm vài chứng cứ khác trong phòng Trường Tri, có thể thu thập được vài vết máu để xác nhận chứng cứ đầu tiên.”

Nói bao nhiêu lời tàn nhẫn như vậy, Lạc Thập Giai cảm giác mình chẳng khác nào một đao phủ, ngay cả cô cũng thấy khó chịu.

Lạc Thập Giai nói xong, bên đầu điện thoại kia trầm mặc một hồi lâu, sau đó vọng lên tiếng nấc khóc nghẹn ngào đầu tiên của Hàn Đông, chạy theo làn sóng điện thoại, còn có vài tạp âm làm cho cõi lòng Lạc Thập Giai cũng quặn đau theo, nhức nhối

“Xin lỗi...”

*****

Trầm Tuân theo cảnh sát đi vào trong hầm mộ. Trầm Tuân không cho Lạc Thập Giai theo. Cô cũng không đòi theo, tự giác lưu lại trong công ty.

Những lời Lạc Thập Giai thì thầm với Hàn Đông qua điện thoại đó, Trầm Tuân đều nghe thấy rõ ràng.

Chứng cứ duy nhất không thể định án, hóa ra còn có chuyện như thế nữa sao? Đây là sự chặt chẽ của luật pháp sao? Thế nhưng giờ khắc này, vì sao Trầm Tuân lại thống hận sự chặt chẽ của luật pháp như vậy?

Trước đây khi xem phim Hongkong, đám người xấu lợi dụng kẽ hở pháp luật đào thoát thành công khỏi kim kẹp của pháp luật, Trầm Tuân cảm thấy người ta thật là lợi hại, chỉ số thông minh cũng thật cao. Hôm nay chuyện như vậy thực sự phát sinh trước mắt, anh lại muốn tự tay giết chết bọn họ.

Nếu thật sự chứng cứ không đủ, không cách nào định án, di thể phải tiến hành đào bới nhiều năm, thì những năm này cũng đủ để vợ chồng kế toán Lý chạy trốn đến tận chân trời.

Đây chính là sự công bằng và nghiêm cẩn sao? Nếu nói người tốt sẽ gặp chuyện tốt, kẻ xấu sẽ bị trừng phạt sao? Trầm Tuân không thể tin, chỉ cảm thấy châm chọc vô cùng.

Đã tìm ra nguyên nhân Trường Tri “Mất tích”, nhưng tiền trong công ty vẫn chẳng chút manh mối, càng làm cho người ta khó hiểu.

Không biết ai đã loan ra tin tức Trường Tri bị sát hại, công ty trống rỗng không tiền, những người thân của các thợ mỏ gặp nạn ùn ùn kéo đến công ty Trầm Tuân.

Lúc Trầm Tuân trở lại, văn phòng đã bị người ta đập nát, tuy rằng Quản lý Vương kịp thời chạy đến, nhưng cho dù ông đã nói hết nước hết cái cũng không thể dẹp được ngọn lửa giận đang bùng cháy trong họ. Chỉ có thể bắt lực nghiêng ngã trong đám người đó.

Chính giữa đám người đó, hiện đang bị vây khốn là Lạc Thập Giai đang cố gắng giảng thuyết.

Bao nhiêu đôi tay cứ vòn lấy cô, bao nhiêu bóng lưng không ngừng nhón nháo, dáng người Lạc Thập Giai thon gầy đứng giữa đám người, vừa nhỏ bé vừa đáng thương. Nhưng cô thực sự quá kiên cường, kiên cường đến mức nhiều người thừa dịp hỗn loạn xô đẩy cô, đánh cô, thế nhưng cô chẳng chút cau mày, cũng không nao núng.

Tràng diện hỗn loạn như vậy, nhưng cô vẫn luôn bình tĩnh, đây chính là tác phong của một luật sư chuyên nghiệp, tình cảm thật lòng của một người con gái.

Đứng ở vòng ngoài cùng, Trầm Tuân cảm thấy cảnh tượng trước mắt chẳng khác nào mũi kim đang đâm vào mắt anh, khiến ánh mắt nhòe đi, không còn trông thấy rõ gì nữa.

Lạc Thập Giai bị người ta đẩy ngã sấp xuống, có người cố ý dẫm lên vai cô, lên tay cô... Quản lý Vương cuống quýt lôi cô dậy, cô khó nhọc đứng lên, rõ ràng cực kỳ tức giận, lại một lần nữa xoay người tiếp tục trấn an đám người đó.

Hình ảnh như vậy cứ diễn ra trước mắt, Trầm Tuân chợt nhớ lại những lời nói như dao như kim của người ấy.

“... Rốt cuộc cậu còn muốn cô ấy phải gánh chịu bao nhiêu nguy hiểm? đây chính là tình yêu của cậu sao?”

Chuyện xảy ra với kế toán Lý, chuyện xảy ra với vợ kế toán Lý, rồi đến tràng cảnh trước mắt này đây. Cô đi theo anh, chuyện như vậy cứ liên tục phát sinh đến bao nhiêu lần? Ngay cả Trầm Tuân cũng không thể biết được.

Đây là yêu sao? Trầm Tuân cũng không dám xác định.

***

Đạo này Lạc Thập Giai luôn bị thương, những vết thương trên cổ, trên lưng, trên tay... vẫn chưa lành, vai bị người ta giẫm lên thâm tím. Cổ họng đau buốt, có lẽ do chạy tới chạy lui trong trời đông dẫn đến sinh bệnh, quả thật là nhà dột suốt đêm mưa, cho nên lúc này đã không còn sức chống đỡ.

Xử lý xong tất cả mọi chuyện, Trầm Tuân mệt mỏi trở lại khách sạn.

“Trường An thế nào?” Lạc Thập Giai không để ý tới bản thân, còn đang lo lắng người khác.

“Không ổn lắm.” Trầm Tuân nói: “Hàn Đông nói cô ấy vẫn liên tục nói mê.”

“Đề em sang tâm sự với cô ấy.” Lạc Thập Giai lo lắng tình hình của Trường An.

“Em lo cho mình trước đã.” Trầm Tuân đề cô ngồi xuống, rót một ly nước, đưa hai viên thuốc cho cô, “Uống thuốc trước đã, nghỉ ngơi cho tốt kéo bệnh trở nặng.”

Lạc Thập Giai hơi đau đầu, ngẫm lại do khoảng thời gian này mình mệt mỏi quá độ, bèn ngoan ngoãn cầm thuốc uống.

Cô nằm nghiêng trên giường, đôi mắt mở to nhìn Trầm Tuân. Trầm Tuân vẫn luôn cau mày, trong lòng anh cất chứa quá nhiều tâm sự, cô hiểu rõ.

Trầm Tuân lưu luyến nhìn Lạc Thập Giai, yên lặng, ánh mắt kia đầy thâm tình chẳng khác nào bờ biển rộng mênh mông, khiến cô chìm đắm trong đó. anh vẫn vuốt ve sau lưng của cô, dỗ dành cô ngủ, dịu dàng như một người cha đang dỗ dành cô con gái, tràn đầy yêu thương và trân trọng.

Lạc Thập Giai cảm thấy như vậy đã đủ rồi. Chỉ cần ánh mắt này của anh, tình yêu này của anh, nhiều đó đã đủ rồi.

Mặc kệ cuộc sống sau này khi cô đi theo anh sẽ thành ra thế nào, chịu bao nhiêu khổ cực, chỉ cần có anh, cô cũng thấy an lòng.

...

Lúc Lạc Thập Giai ngủ, mày vẫn nhíu chặt.

Khi hai người gặp lại ở Nam Kinh, khi đó tuy rằng cô lạnh lùng, thực chất trong bụng lại buồn binh, cao ngạo như đóa hoa nở trên vách núi cao, nguy hiểm mà mà đường hoàng.

Mặc dù không tham dự vào lễ tốt nghiệp của cô, sau đó trải qua mấy năm bươn chải trong giới luật sư. Nhưng Trầm Tuân không khó để tưởng tượng ra từng nấc thang cô đã leo qua như thế nào, tự tin và thành thoi.

Trầm Tuân tham luyến cẩn thận nhìn khuôn mặt Lạc Thập Giai, tay anh vuốt ve hàng lông mi tinh tế của cô, cái mũi thanh tú cao cao, đôi mắt xinh đẹp, cùng với đôi môi đã hôn qua vô số lần nhưng vẫn thấy không đủ. ... Lần đầu tiên anh cảm giác mình là con ác thú chẳng biết thoả mãn.

Hóa ra, con người chìm trong tình cảm sẽ là cái dạng này, khó trách anh biết rõ là sai, nhưng vẫn không thể buông bỏ được. Liên lụy cô lâu như vậy.

Cúi đầu hôn nhẹ cái trán Lạc Thập Giai, động tác của Trầm Tuân mềm nhẹ như bông, cứ như cô là món đồ quý giá nhất trên đời.

Cô đã chìm sâu vào giấc ngủ mê man, tùy ý đụng chạm thế nào, cô cũng không tỉnh. Hai viên thuốc thủ đối với người chẳng mất ngủ như Lạc Thập Giai mà nói là liều lượng lớn, Trầm Tuân thấy tình cảnh của cô lúc này, hơi lo lắng.

Ngẫm lại người kia đã có thể đem thuốc cho anh, đã nói rõ ông ta đã tìm hiểu kỹ, Trầm Tuân nghĩ như vậy, lại bắt đầu cười nhạo mình buồn lo vô cớ.

Nhận được thông báo, người nọ nhanh chóng xuất hiện, chắc là đang chờ ở bên ngoài.

Đi vào một khách sạn vào tình cảnh thế này, mày ông nhíu chặt, nhưng ông không nói gì thêm, người vẫn luôn duy trì khí độ bình thường.

Trầm Tuân cúi đầu dọn tất cả đồ đạc của Lạc Thập Giai, lại mặc thêm quần áo cho cô. anh luôn tay kiếm việc cho mình làm, trong đầu không ngừng vang lên câu nói của Diêm Hàm.

Tận đến khi Diêm Hàm đem Lạc Thập Giai đang ngủ mê man đi mất mới ngồi vật xuống giường.

Nhìn giường chiếu trống không, Trầm Tuân mới đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn kịch liệt. Đau đến mức như có người đang cầm dao cứa nát, đau đến mức như trái tim của anh bị người ta moi ra ngoài.

“Chuyện trong hầm mộ là do ông loan tin ra phải không?” Thanh âm của Trầm Tuân vang lên trong căn phòng tĩnh lặng chẳng khác nào vọng lên từ dưới lòng đất, “Những người đó, cũng là do ông gọi đến?”

Diêm Hàm ôm Lạc Thập Giai, sợ cô thức giấc, giọng nói cũng nhỏ, nhưng đủ để Trầm Tuân nghe không sót chữ nào.

“Tôi chỉ hy vọng cậu sớm nhận ra tình cảnh hiện giờ của mình, ngay cả an toàn của chính cậu cũng không thể bảo đảm được, làm gì có tư cách bảo vệ cho cô ấy?”

Trầm Tuân không nói gì, một lúc lâu, anh tự giễu cười cười, trong thanh âm tràn đầy không cam lòng nhưng không thể không thừa nhận sự thật, “Ông nói đúng.”

“Hãy tốt với cô ấy.” Quay sang nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của Diêm Hàm, Trầm Tuân nhin không được nói, “Cuộc đời này của cô ấy đều bị tôi

làm lỡ. Ông nhất định... phải tốt với cô ấy.”

“Không cần cậu nhắc nhở.” Diêm Hàm châm chọc cười: “Chỉ cần cô ấy muốn, tôi có, sẽ chẳng tiếc rẻ cái gì, nếu tôi không có, tôi sẽ dốc sức làm cho cô ấy.”

“Ừ.” Đối với lời hứa hẹn của Diêm Hàm, Trầm Tuân không chút nghi ngờ. Ông ấy giàu có, công việc sung sê, quả thật có năng lực này, mà những điều này, Trầm Tuân không thể làm được.

Nhìn gò má Lạc Thập Giai đang ngủ say không biết gì cả đang tựa vào ngực Diêm Hàm, Trầm Tuân cố sức nuốt nước miếng, chỉ có như vậy, mới có thể ngăn được bản thân không thốt ra những lời không nên nói, mới có thể không chết bản thân không làm ra những hành vi không nên làm.

“Đừng để cô ấy quay lại nữa.” Giọng Trầm Tuân nghẹn ngào, “Chỗ này, chẳng phải nơi cô ấy nên đến.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Trầm Tuân quay về từ đồn công an, cảnh sát hỏi anh rất nhiều, vụ án còn đang trong giai đoạn thu thập chứng cứ, rất nhiều điều cảnh sát cũng không thể nói với Trầm Tuân, Trầm Tuân biết bây giờ đang trong thời kỳ rất khẩn trương, nhiều nghi vấn vẫn chưa tìm ra đầu mối. Có lẽ tình huống Trường Tri gặp phải đã khiến cảnh sát đồng tình. Trước khi Trầm Tuân đi, cảnh sát đã gọi anh lại, nói, “Hãy dùng hết khả năng lẫn nhân lực tìm cho ra thi thể người gặp nạn trong thời gian sớm nhất.”

Chỉ một câu nói đã giúp Trầm Tuân hiểu ý tứ của cảnh sát. Xem ra chứng cứ hiện nay không đủ, việc phá án đang lâm vào bế tắc, Haizzz, đây chính là hiện thực.

Quay về khách sạn, Hàn Đông đã đứng chờ từ lâu, thấy Trầm Tuân về cũng không có vẻ lo lắng vồ vẽ giống như trước.

“Cậu vừa đi đâu đấy?” Sắc mặt Hàn Đông không vui, đi thẳng vào vấn đề, “Luật sư Lạc đâu?”

“Tạm thời tôi sẽ không trở về thành phố Thẩm Quyến. Khi anh quay về hãy giúp tôi chăm sóc cho mẹ tôi và Mạnh Mạnh.”

“Tôi đang hỏi cậu mà, luật sư Lạc đâu?”

“Vợ chồng bọn họ vẫn đang tìm tiền, chứng tỏ Trường Tri không cuỗm tiền đi, tôi sẽ sẽ tìm được tiền giải quyết chuyện trong hầm mộ.” Trầm Tuân dừng một chút, nói tiếp: “Tôi thề, tôi nhất định sẽ tìm được thi thể của Trường Tri. Sẽ không để cho hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Mặc kệ có sâu bao nhiêu, tôi cũng sẽ đào.”

Từ đầu đến cuối, Trầm Tuân luôn hỏi một đằng, trả lời một nẻo, Hàn Đông nhìn chăm chăm Trầm Tuân, hỏi lâu sau vẫn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn anh.

“Cái ông chú kia, chẳng phải chú của luật sư Lạc, đúng không?” Giọng nói của Hàn Đông rất lạnh lùng, thậm chí còn có chút khinh bỉ nhìn Trầm Tuân, thanh âm cũng bắt đầu cất cao: “Tôi đi mua thuốc hạ sốt cho Trường An, đừng phải xe của ông ta, ông ta ôm luật sư Lạc đi, tôi đã chạy theo một hồi lâu nhưng không thể đuổi kịp. Cậu đã đi đâu? Vì sao không ngăn cản?”

Trầm Tuân lôi túi thuốc ra, không có hộp quẹt, theo bản năng sờ soạn trên người tìm hộp quẹt. Tay anh vừa chạm vào cái hộp quẹt nhỏ mà Lạc Thập Giai đã đưa cho lúc trước, lúc ấy anh nhận, đến nay vẫn tiếc rẻ không nỡ dùng, bàn tay bất giác nắm chặt, tự lẩm bầm một câu: “Phải, nên cai thuốc thôi.”

Anh vẫn luôn chăm chú nghĩ chuyện của mình, chui rút trong thế giới của mình. Không có ngắt đầu, cũng không trả lời Hàn Đông.

“Tôi đang hỏi cậu.” Hàn Đông cực kỳ tức giận, tiếp tục truy hỏi, “Rốt cuộc ông ta là ai? Ông ta ôm luật sư lạc đi, cậu đừng nói với tôi, chú cháu nhà họ thân thiết đến mức như vậy.”

“Cô ấy đi theo tôi sẽ gặp nguy hiểm.” Trầm Tuân không muốn nghe Hàn Đông tiếp tục nói nữa, mỗi một câu như dao cứa vào trong tim anh. Túi thuốc vẫn còn cầm trên tay, tầm mắt rơi trên mặt đất, anh cố gắng bỏ qua Hàn Đông đang đứng trước mắt, “Tôi không can được cô ấy, chỉ có ông ta mới có đủ năng lực đưa cô ấy đi.”

Hàn Đông không ngờ Trầm Tuân sẽ nói ra những lời mềm yếu bất lực như vậy lại không hề nổi giận làm anh tức giận muốn nổ tung.

“Cái gã kia vừa nhìn là biết ông ta yêu luật sư Lạc, cậu còn dâng người vào tay gã, cậu điên rồi phải không? Cậu làm như vậy, luật sư Lạc còn đường lui hay không?”

Trầm Tuần mệt mỏi nhắm hai mắt lại, hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Không cần quay đầu lại.”

Lần trước cô ấy đã nói, nếu anh buông tay cô lần nữa, cô sẽ vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại.

Tay Trầm Tuần đang cầm điều thuốc bắt đầu run rẩy, anh đưa tay kia cầm nó, lúc này mới phát hiện, hóa ra cả hai tay tay đều đang phát run. Anh khò sở nhếch môi cười, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Hàn Đông, hỏi, “Ngay cả an toàn của bản thân tôi, tôi còn không dám chắc, cô ấy ở bên cạnh tôi thì liên tục gặp chuyện không may, bị thương. Tôi sợ một ngày nào đó cô ấy sẽ vì tôi mà mất mạng, một người đàn ông như tôi, cô ấy cần gì phải đi theo?”

Hàn Đông trợn mắt trừng trừng, anh tức giận đến mức môi run rẩy, hai ba ngày không có cạo râu, khóe miệng anh run lên, cảm lôm chôm râu đen cũng run theo.

“Trầm Tuần, cậu đúng là một tên tồi tệ nhất gan! Làm gì có một thằng đàn ông nào làm ra cái chuyện đem người yêu của mình dâng cho thằng khác như cậu?” Hàn Đông không thể làm gì được anh, đành nói, “Cậu nhất định sẽ hối hận.”

“Ừ.” Về mặt Trầm Tuần vẫn không tỏ vẻ gì.

Hối hận không? Đúng vậy, từ giây phút Diêm Hàm ôm cô đi, anh đã hối hận.

Nhưng anh không có lựa chọn nào khác.

Hiện tại anh bận đến túi mắt, chẳng rảnh chăm sóc cho cô. Anh muốn cô đi, chắc chắn cô sẽ không chịu. Mặc kệ anh có dùng cách gì để đuổi thì cô vẫn không đi, anh hiểu rõ bản tính ngang bướng của cô. Muốn cô đi, chỉ có Diêm Hàm có thể làm được. Cũng chỉ có chính tay anh đẩy cô đến tay của Diêm Hàm, cô mới hoàn toàn hết hy vọng.

“Tôi quen cô ấy từ hồi cấp ba, kể từ hồi cấp ba đã yêu cô ấy. Mười hai năm, tôi chưa từng yêu một ai khác, hình như kiếp này chỉ cần có cô ấy là đủ rồi.” Trầm Tuần mê mẩn nhìn Hàn Đông, trong ánh mắt còn có tuyệt vọng, cũng ẩn chứa sự mềm yếu nhu nhược hoàn toàn không phù hợp với cá tính của Trầm Tuần: “Tôi vẫn cho là tôi nhất định có thể che chở chu toàn cho cô ấy, tôi sẽ đánh nhau, mặc kệ có bao nhiêu người lao đến, tôi sẽ liều mình đánh bại hết bọn chúng, sẽ luôn che chở chu toàn cho cô ấy. Thế nhưng, như anh thấy đó, kỳ thực tôi không che chở được cho cô ấy.”

“Luật sư Lạc đã là một phụ nữ 30 tuổi rồi, lẽ nào cô ấy không thể tự gánh vác công việc hằng ngày sao? Lẽ nào cô ấy không thể tự bảo vệ được chính bản thân mình sao? Trầm Tuần, cậu đừng điên nữa, mau đem cô ấy về đi, lẽ nào cậu không yêu cô ấy sao? !”

Trầm Tuần lắc đầu, hồi lâu sau anh mới nghiêm túc nói: “Chính là bởi vì yêu cho nên tôi mới không thể để cô ấy tiếp tục mạo hiểm nữa. Dù chỉ một chút, cũng không muốn.”

...

Giấc ngủ này của Lạc Thập Giai đặc biệt sâu, cô mơ thấy rất nhiều thế nhưng mãi chưa muốn tỉnh, cho nên tuy giấc ngủ này kéo dài nhưng vẫn không yên lòng, thậm chí còn có chút mệt mỏi.

Mệt mỏi mở mắt ra, đập vào mắt là những thiết bị gia dụng tinh xảo xa hoa trong ngôi biệt thự, cùng với hơi thở của trong trẻo nhưng lạnh lùng đòi bại quen thuộc lan tỏa trong không khí. Chỉ trong nháy mắt, tim như chìm sâu xuống đáy biển u tối.

Lạnh như vậy, lạnh đến mức hàm răng của cô cũng run rẩy.

Bên ngoài phòng vang lên tiếng cãi vã của đôi nam nữ, bất kể là tiếng của người đàn ông hay là đàn bà đều làm cho cô cảm thấy quen thuộc và tuyệt vọng.

“...”

“Diêm Hàm, ông muốn làm gì?”

Giọng của người đàn ông rất kiên quyết và không cho phép chống cự, tuy rằng vẫn là âm lượng quen thuộc, nhưng đã có vẻ không giận tự uy, “Bà đừng ồn ào nữa, đi lên lầu!”

“Ông làm vậy là có ý gì?” Người đàn bà kia không khóc cũng không la hét, chỉ lạnh lùng hỏi một câu, thế nhưng đã nhận ra đáp án mà bản thân không thể chấp nhận được.

Người đàn ông cuối cùng cũng nổi giận: “Con gái do bà sinh, thế nhưng bà không chăm lo được, tôi sẽ lo lắng thay cho bà.”

Giọng của người đàn bà yếu ớt vang lên đầy châm chọc: “Ông lấy thân phận gì lo lắng cho con gái của tôi? Người đàn ông của tôi? Là ba dượng của nó?”

“Loan Phụng.” Mỗi lần ông đe dọa người khác, luôn gọi đầy đủ họ tên của người đó ra, không cần nhiều lời, làm cho người đó hoảng sợ, ông vẫn cất giọng bình thản, cũng đã cho thấy sự bất đồng, “Bà phải nhớ kỹ, tôi cho thể cho bà, cũng có thể thu lại.”

...

Thời gian trôi qua thật lâu, những tiếng đồ vỡ ở bên ngoài và trận cãi vã không ngừng thảng cấp cuối cùng cũng ngừng hẳn.

Suy cho cùng Diêm Hàm đã không giống người bình thường, sau cùng cũng ép được Loan Phượng. Nói cho cùng Loan Phượng cũng chỉ là một người phụ nữ sống dựa vào Diêm Hàm, mọi thứ ăn mặc và chỗ ở của bà, cuộc sống vô cùng xa xỉ đều là Diêm Hàm cho. Rời khỏi những thứ này, Loan Phượng sẽ sống thế nào?

Gian phòng này, đã rất lâu rồi Lạc Thập Giai không dùng đến, cho nên khi cánh cửa đang đóng chặt bị mở ra, Lạc Thập Giai nghe tiếng cửa bật ra khô khốc, còn vang lên tiếng lạch cạch, cọt két khi bị đẩy, người bên ngoài nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Lạc Thập Giai không hề động, Diêm Hàm mang tâm sự nặng nề tiến vào, theo thói quen nắm tay của Lạc Thập Giai, thế nhưng vẫn chưa chạm vào tay Lạc Thập Giai đã bị Lạc Thập Giai chán ghét né ra.

“Tĩnh rồi ư?” Giọng nói của Diêm Hàm rất dịu dàng, không chút nghiêm nghị và khắc khe.

“Trầm Tuân đâu?” Lạc Thập Giai chống người dậy, có lẽ do ngủ quá lâu, cô vừa ngẩng người lên đã thấy choáng váng đầu óc.

“Đói bụng không? Anh sai người làm thức ăn cho em?”

Lạc Thập Giai trơ trẽn liếc nhìn ông, lặp lại câu nói vừa rồi, “Trầm Tuân đâu? Ông đã làm gì anh ấy?”

“Anh không làm gì cậu ta cả, là chính cậu ta nhường em cho anh.” Diêm Hàm khẽ mỉm cười, khóe mắt ẩn hiện những nếp nhăn nhợt nhạt, thế nhưng vẫn không ảnh hưởng đến phong thái ung dung của ông, dường như ông đang nói một chuyện rất bình thường.

“Không thế nào.” Lạc Thập Giai không tin vào những lời Diêm Hàm vừa nói, thủ đoạn của Diêm Hàm thế nào, cô hiểu rất rõ.

“Em vẫn ngủ li bì suốt đoạn đường từ Ninh Hạ trở về Tây An, vậy mà vẫn chưa rõ sao? Cậu ta cho em uống thuốc ngủ, là thuốc ngủ.”

Diêm Hàm nói rành rọt từng chữ, giọng điệu không nhanh không chậm. Chỉ đang trần thuật lại một câu chuyện, thế nhưng còn mang theo ý châm chọc nặng nề. Ông vẫn dịu dàng nhìn Lạc Thập Giai, vẫn cái nhìn đầy si mê và yêu thương sâu sắc sau nhiều năm.

“Em đã nhìn thấy rõ chưa? Thập Giai, bọn họ đều yếu đuối, Trình Trì, Trầm Tuân, kỳ thực bản chất của bọn họ đều giống như nhau cả thôi, hề gặp khó khăn liền buông rơi em.” Diêm Hàm mỉm môi cười cười, bình tĩnh nói: “Chỉ có anh là không.”

“Cút ——” Lạc Thập Giai bất ngờ vùng tay hất đồ chiếc đèn bàn thủy tinh tinh xảo đặt tiền đặt ở đầu giường. Có vẻ như muốn ném vào Diêm Hàm, bị Diêm Hàm nhanh mắt né tránh được, chiếc đèn thủy tinh rơi xuống thảm mềm, tiếng vỡ nát vang lên.

Diêm Hàm không nhúc nhích nhìn chăm chăm cô, Lạc Thập Giai chẳng khác nào phát điên, từ trên giường nhảy dựng lên, thấy cái gì đập bẻ cái đó, tất cả mọi thứ cô chạm vào được, mắt có thể nhìn thấy được, tất cả mọi thứ.

Rốt cục Diêm Hàm không nhin được nữa bước lại giữ chặt lấy cô. Ngực của ông săn chắc và mạnh mẽ, không giống như ngực của một người đàn ông trung niên. Diêm Hàm chăm chỉ rèn luyện thể thao cho nên khí lực và thể lực cũng không thua sức của thanh niên, chế ngự được Lạc Thập Giai đang điên dại.

Ông ôm chặt lấy Lạc Thập Giai, khiến cô không thể nhúc nhích. Mùi tỏa ra từ trên người của ông chính là con ác mộng quần lấy Lạc Thập Giai mỗi đêm. Cô muốn quên, thế nhưng nó cứ như yêu ma quỷ quái, xua mãi không đi.

Lạc Thập Giai cắn chặt răng, cô dường như vắt hết sức ra chống lại, cánh tay bị ông đè xuống đến đau nhức, nhưng ông tựa hồ không hề phát giác ra. Diêm Hàm dùng hết sức ôm chặt lấy cô, hầu như chẳng tốn chút sức nào bế thốc cô lên, ném mạnh lên trên giường.

“Em nổi điên cái gì?” Trong mắt Diêm Hàm rốt cục cũng có chút tức giận và lạnh lùng hà khắc, “Lạc Thập Giai, em vẫn chưa nhìn thấy sao? Chỉ cần anh không sợ em bị thương, thì em đừng hòng gãy thoát khỏi anh. Đã bao nhiêu lần rồi, anh cho em chạy, tất cả là do anh đau lòng vì em mà thôi.”

Nói xong, Diêm Hàm lạnh lùng quay ra bên ngoài gọi, “Bác sĩ Tô —— “

Một bác sĩ gia đình rón rén bước vào. Ánh mắt nhìn chăm chăm không chớp, dường như hoàn toàn không thấy đồng hồ trên đất. Cùng Diêm Hàm thúc ép Lạc Thập Giai.

Vị bác sĩ đó ghim kim tiêm vào cánh tay của Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai chẳng hề xa lạ gì cảm giác tê tê này.

Tiêm xong một mũi, người đàn ông được gọi là bác sĩ Tô cũng đúng mực nói với Diêm Hàm, “Thuốc này dùng nhiều không tốt.”

“Đã biết.”

Hoàn thành nhiệm vụ, bác sĩ Tô lại rón rén đi ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

Diêm Hàm nhú mày, nhìn thoáng qua Lạc Thập Giai đang dần dần chìm vào giấc ngủ, mệt mỏi xoa xoa huyết Thái Dương. Lạc Thập Giai càng ngày càng mệt mỏi, nhưng vẫn là dùng hết toàn lực chờ Diêm Hàm, lòng căm thù sâu tận xương tủy này khiến gương mặt cô trở nên dữ tợn.

Diêm Hàm bọc dọc cái gắt kéo kéo cà- vạt.

“Chỉ cần em đồng ý với anh không bỏ chạy nữa, anh sẽ không tiếm.”

Lạc Thập Giai chỉ lạnh lùng nhìn, chẳng thêm đáp lời.

Thuốc dần dần phát huy tác dụng, ý thức của Lạc Thập Giai càng ngày càng mơ hồ, ý chí cũng càng ngày càng bạc nhược yếu kém. Người mơ mơ màng màng, thậm chí không biết đây là mộng hay là thật.

Cô không còn sức đâu để giãy giụa, người mơ màng như con rối, đã không còn tức giận nữa, lặng lẽ ngủ trên chiếc giường rộng lớn.

Trong lúc đầu óc mơ màng hỗn loạn đó, cô cảm giác được có một đôi tay đang dò xét trên người mình, sau đó nhẹ nhàng rút lại, đưa cô ôm chặt vào lòng. E rằng ngay cả khi không thanh tỉnh, thì cô vẫn bài xích và chán ghét lại gần người ông ta như cũ, đây là bản năng, da gà cũng nổi dần lên.

Cô muốn giãy ra, nhưng căn bản không có khí lực, chỉ có thể mặc cho người nọ ôm chặt lấy, tuyệt vọng cùng cực. Lạc Thập Giai cảm giác mình như một con giun đang mắc vào trong lưới nhện, càng giãy dụa, bị chết càng nhanh. Rõ ràng không có con đường sống, nhưng vẫn không nhịn được dồn hết chút sức lực cuối cùng để tìm kiếm ánh sáng trong tối tăm.

“Thập Giai.” Bên tai vọng lên tiếng nức nở nho nhỏ của Diêm Hàm. Cự ly Gần như vậy, Lạc Thập Giai thậm chí có thể cảm giác được làn hơi ẩm áp phả lên trên tai mình, “Đã bao năm qua, anh luôn hối hận, hối hận năm đó anh đã làm như vậy. Bởi vì hành vi đó đã khiến em trốn tránh anh suốt mười năm.”

“Anh không có thêm mấy mươi năm như vậy để truy đuổi theo em nữa.” Giọng của Diêm Hàm thậm chí còn mang theo chút khẩn cầu, “Thập Giai, anh già rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Bị nhốt một đêm, Lạc Thập Giai trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, nếu lấy cứng đối cứng với Diêm Hàm chính là hành động không sáng suốt, cô càng phản kháng, thì Diêm Hàm càng thất chặt, muốn tìm cơ hội bỏ chạy, trước mắt phải thoát khỏi trạng thái bị khống chế không khe hở này.

Diêm Hàm đến công ty làm việc, trong nhà còn thầy thuốc gia đình, bảo mẫu, Lạc Thập Giai và Loan Phụng đã làm cho ngôi biệt thự vốn lạnh lẽo hiu quanh cũng có thêm chút sự sống, nhưng những người này luôn trong trạng thái căng thẳng khẩn trương đến mức chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ bùng nổ.

Buổi trưa, vị bác sĩ gia đình này phải quay về phòng khám bệnh. Đến bữa cơm trưa, trên bàn chỉ có Lạc Thập Giai và Loan Phụng, cả ai đều trầm mặc.

Chén đũa đồ dùng đều theo phong cách tây càng khiến căn biệt thự xa hoa này thêm buồn tẻ cô tịch, khăn trải bàn hoa văn chạm trổ sạch sẽ, ánh mặt trời sáng rực, xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu xuống đất, làm thức ăn được đặt trên bàn thêm lóng lánh tỏa hương thơm dụ hoặc.

Ngồi trước bàn đầy thức ăn ngon, thế nhưng Lạc Thập Giai hoàn toàn không muốn ăn, Loan Phụng lại lo giữ dáng, luôn ăn uống theo thực đơn giảm béo cố định, cho ăn hầu như đều là rau dưa và hoa quả. Bà ăn rất từ tốn, nhã nhặn, nhiều năm sinh hoạt trong điều kiện thế này đã tôi luyện mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân của bà đều toát ra thái độ quý phu nhân.

“Ăn đi.” Về mặt Loan Phụng vẫn lạnh lùng, “Nhìn mẹ làm gì?”

Lạc Thập Giai muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn cầm đũa lên. Cô ngồi lặng yên ở chỗ ấy, chậm rãi ăn. Cách đó không xa là di giúp việc đang loay hoay làm việc nhà, vẫn thường len lén liếc mắt nhìn sang. Chính ánh mắt giám sát thế này làm cho Lạc Thập Giai cảm thấy như nghẹt thở.

“Dì Trương, dì lên lầu cảm lọ thuốc xuống cho tôi.”

“Làm phiền đi” Loan Phụng buông chén cơm xuống, nhẹ nhàng dựa vào thành ghế phía sau, hai tay xinh đẹp đan chéo, đặt trên đùi.

“Muốn nói cái gì?”

Cho dù không thân thiết, nhưng vẫn là mẹ con. Biết Lạc Thập Giai muốn nói ra suy nghĩ của mình, Loan Phụng sai di giúp việc đi chỗ khác.

Lạc Thập Giai vẫn còn đang suy nghĩ đến “thuốc” mà Loan Phụng vừa nhắc đến, trong đầu đột nhiên nhớ lại những lời Diêm Hàm từng nói, môi khẽ run.

“Bệnh của mẹ...”

Lạc Thập Giai vẫn chưa hỏi xong, Loan Phụng đã cắt đứt.

“Không nghiêm trọng như con nghĩ, không chết được.” Búi tóc của Loan Phụng thanh nhả, trang điểm cẩn thận, vẫn phong thái yểu điệu như trước, bà bữu mỗi liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai, cuối cùng lạnh lùng nói, “Vị trí này, mẹ sẽ không nhường cho bất cứ ai.”

Lời của Loan Phụng dường như mưa đá từ trên trời trút xuống, trong nháy mắt liền đánh thức Lạc Thập Giai. Cảm giác đau buốt và lạnh thấu xương này đã đẩy cô từ trong ảo tưởng quay ngược về thực tế. Coi con gái mình thành tình địch? Đây là mẹ của cô, sinh mạng của cô.

“Mẹ luôn liều mạng để giữ, con chẳng lạ gì.” Lạc Thập Giai nói, “Con cũng không hy vọng bị làm xáo trộn mọi thứ. Thả con đi, con không đi, mẹ cũng hiểu được tính con chứ.”

Về mặt Loan Phụng từ đầu đến cuối không có thay đổi gì, vẫn lạnh lùng như cũ, trong mắt bà có sự nặng nề thâm trầm mà Lạc Thập Giai không thể thấu hiểu được, cũng không thể đoán được bà đang suy nghĩ gì.

“Ồ đây không tốt sao?” Loan Phụng mỉm cười hỏi Lạc Thập Giai: “Ăn không được ngon? mặc không được không ấm?”

“Mẹ hy vọng con ở lại nơi này sao? Hy vọng chúng ta duy trì mối quan hệ này sao?”

Loan Phụng một lần nữa cầm chén com lên, nhàn nhạt nói: “Ăn com đi, đừng nghĩ bừa nữa.”

Thái độ Loan Phụng đã rất rõ ràng, Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy trái tim băng giá. Cô chưa xót, kinh sợ hỏi, “Mẹ luyện tiếc cuộc sống bây giờ, cho nên mẹ muốn bỏ con, phải không?”

Loan Phụng cúi đầu, chén com rơi vào trong đĩa rau xanh mướt, hồi lâu mới nói, “Mẹ không thể quay đầu lại được.”

Một con lừa giận không thể kìm nén được bộc phát từ lòng bàn chân sau đó xông thẳng lên tìm rồi vọt đến đỉnh đầu Lạc Thập Giai. cô vỗ mạnh bàn một cái, đang định nói gì thì di giúp việc rón rén xuất hiện bước vào phòng ăn, một hộp thuốc được đặt lên bàn com.

“Bà chủ, thuốc của bà đây.”

Loan Phụng khựng tay lại một chút, hồi lâu tự giễu cười cười: “Được gọi là bà chủ trong căn nhà này nhiều năm như vậy rồi, đến nay vẫn chưa từng hiểu rõ, đến tốt cùng thì ai mới là bà chủ?”

Bà ngừng đầu, nhìn di giúp việc, lại nhìn sang Lạc Thập Giai, về mặt thê lương.

“Lạc Thập Giai, cái thứ xa xỉ như tự do, ngay cả bản thân mẹ cũng không có, thì làm sao có thể cho con?”

...

***

Diêm Hàm trở về nhà khi trời tối muộn, từ huyền quan cửa đi vào, Diêm Hàm liền thấy di giúp việc và thầy thuốc gia đình đều đứng trong phòng khách, tựa hồ chờ đã lâu, di giúp việc vẫn cúi đầu, nom nớp lo sợ, cứ như chỉ cần dùng một ngón tay đẩy bà, thì bà sẽ ngã lăn ra.

Về mặt Diêm Hàm phút chốc thay đổi, rõ ràng không nói gì, ánh mắt lạnh lùng cũng đủ làm người khác lo sợ.

Loan Phụng đang nhàn nhả ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách cắt những cọng tóc chẻ, thấy Diêm Hàm trở về, bà mỉm cười nói với hai người đang run rẩy lo sợ ở ngoài cửa, “Hai người đi nghỉ trước đi.”

Di giúp việc và thầy thuốc gia đình như vừa được đại xá. Nhanh chóng lui ra ngoài, trong phòng khách chỉ còn lại Diêm Hàm và Loan Phụng. Loan Phụng yêu điệu lượn lờ đi tới, muốn cầm lấy áo khoác giúp Diêm Hàm lại bị Diêm Hàm chán ghét né ra.

“Cô ấy đâu?” Giọng nói của Diêm Hàm lạnh lẽo.

“Đi rồi”

“Ai cho bà lá gan đó?” Ánh mắt Diêm Hàm nhìn Loan Phụng tràn đầy sát ý: “Loan Phụng, có phải bà đã quên vị trí của mình rồi không? Có phải bà thấy cuộc sống hiện giờ của mình quá sung sướng nhàn nhã? Hoài niệm cuộc sống long đong đói rách ngày xưa?”

Ánh mắt đầy châm chọc và uy hiếp của Diêm Hàm cuối cùng cũng đập tắt nụ cười hớn hở của Loan Phụng.

“Hai mẹ con tôi, ở trong mắt ông rốt cuộc có vị trí thế nào?” Bà nhìn chăm chăm Diêm Hàm, rất lâu sau đó, bà mới chậm rãi lời vấn đề vốn được giấu kín kia ra, “Là thế thân của Tổ Văn sao?”

“Bốp—” Diêm Hàm vung tay tát một cái, một cái tát rất nặng, nhanh đến mức mắt không kịp nhìn thấy, cũng không kịp né tránh. Loan Phụng bị đánh người lão đảo sứt té, ngay sau đó máu rỉ ra từ khóe miệng bà, máu mũi cũng lẫn lộn rơi xuống.

Loan Phụng cảm thấy đầu hơi choáng váng, một hồi lâu sau mới gượng tay lên chùi vết máu này. Sau đó, trong mắt bà dấy lên sự căm thù nồng nặc.

“Cả đời này của tôi đã bị ông hủy hoại, Diêm Hàm, nó? Ông làm sao xứng?”

Diêm Hàm trừng mắt, ánh mắt muốn ăn thịt người, đang cố nén cơn tức giận muốn thiêu đốt căn nhà này, ông nắm chặt tay, cúi đầu hô lên một chữ.

“Cút!”

...

Lạc Thập Giai liều mạng chạy suốt đoạn đường qua, khi trốn ra ngoài, cô không mặc thêm quần áo, trên người chỉ mặc một cái áo đơn. Trên đường phố Tây An vào thời tiết này, cô mặc quần áo như vậy trông rất phong phanh.

Khi đi giúp việc nhà đang cấm cúi làm việc thì đột nhiên Loạn Phượng vút cô ra ngoài. Hầu như không có một chút do dự, Lạc Thập Giai cầm lấy túi liền chạy.

Chạy đi được rất xa, Lạc Thập Giai cảm thấy phổi mình cũng muốn rơi vỡ, cô mới xác định rốt cục mình đã chạy ra khỏi căn nhà tù ấy.

Bất luận vì sao Loạn Phượng thay đổi chủ ý để cho cô chạy đi, thì tự đáy lòng cô đều rất cảm kích bà.

Trời đất bao la này, bất luận chết ở đâu cũng tốt hơn sống dưới sự khống chế của Diêm Hàm

Đã không có điện thoại di động, Lạc Thập Giai lục tung túi xách một hồi lâu cũng không tìm được ví tiền, hành lý của cô do Trầm Tuân dọn dẹp, anh thu lung tung, chỉ có hai cái áo khoác. Ngay lúc cô muốn buông tay thì vô tình nhìn thấy bên trong chiếc túi áo khoác có 100 ngàn tệ. Một xấp tiền đầy cộp, bị quần áo quần chặt lấy, lằng lằng nằm ở trong góc hành lý.

Lạc Thập Giai nhớ tới thời khắc cuối cùng cô quay đầu lại, Loạn Phượng vẫn vẽ mặt không chút thân thiện nào nói:

“Mẹ thật sự hối hận khi đã sinh ra con, con đừng quay lại nữa.”

Lạc Thập Giai nắm 100 ngàn tệ đó chặt trong lòng bàn tay, rốt cuộc cũng hiểu được ẩn ý trong lời nói của Loạn Phượng. Không biết vì sao, rõ ràng vẫn luôn biết sẽ như vậy, nhưng Lạc Thập Giai vẫn muốn khóc.

Tất cả mọi người đều không rõ, rốt cuộc cô khát vọng được yêu như thế nào.

Cuộc đời này, cô giống như đoá hoa bỏ công anh điên cuồng chạy theo tình yêu, mà số phận lại như một cơn gió luôn cuốn cô đi. Cô cứ thế trôi dạt theo, lênh đênh theo, và thấp thỏm theo sinh mệnh và nhiệt huyết, để đạt được nơi nương náu tốt hơn, nhưng cuối cùng lúc gió ngừng thì kết quả dành cho cô chỉ là thịt nát xương tan khi bị đẩy rơi từ trên cao xuống.

Cô luôn luôn không muốn chấp nhận số mệnh, bất luận đang trụ ngã ở đâu. cô vẫn luôn hy vọng số phận lại nở một đoá hoa dành cho cô.

Cô vẫn luôn bướng bỉnh và ngu xuẩn như vậy.

...

Sau khi Lạc Thập Giai bị Diêm Hàm mang đi, Trầm Tuân một ngày một đêm không có ngủ. Rõ ràng cả người mệt mỏi rã rời, nhưng tinh thần từ đầu đến cuối vẫn không chịu nghỉ ngơi, anh hiểu rõ, đây chính là nghiêm phạt cho hành vi của anh.

Biết được chuyện Lạc Thập Giai, Hàn Đông vẫn luôn nổi giận với anh, chẳng muốn nói chuyện với anh, ngay cả Trương An vẫn luôn đối chọi lại với Lạc Thập Giai cũng không nhìn được rốt lẽ.

Tất cả những gì anh làm chẳng khác nào một tên hèn nhát, anh hiểu rất rõ, nhưng ngoại trừ làm như vậy thì anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Nếu như yêu mà khiến Lạc Thập Giai gặp phải nguy hiểm thì anh thà buông tay để cô đi.

Trầm Tuân cho là mình có thể tỏ ra hào hiệp, nhưng cuối cùng anh vẫn khó chịu.

Trong hầm mộ, đồn cảnh sát và cả trong khách sạn, mọi sinh hoạt của Trầm Tuân đều xoay quanh ba địa điểm này.

Lạc Thập Giai đi rồi, anh bước vào gian phòng lúc trước của Lạc Thập Giai. Bên trong còn sót lại vài vật dụng nhỏ của cô, mỗi một lần Trầm Tuân phát hiện, đều coi như trân bảo, dùng như ông trời đang ban phát cho anh, ban cho anh bảo vật vô giá.

Trầm Tuân nằm ở trên giường Lạc Thập Giai đã từng ngủ qua. bên trên phản phát còn chút mùi hương toát ra từ trên người cô, Gối đầu trên hai cọng tóc còn sót lại của Lạc Thập Giai, Trầm Tuân ngửi mùi vị đó, mới thấy hơi buồn ngủ.

Dưới đầu gối hơi cộm, Trầm Tuân đưa tay sờ soạn, mò thấy quyển sổ tay ghi chép, dưới gáy còn vắt theo một cây viết. Bên trong ghi chép sơ lược hành trình và sắp xếp của Lạc Thập Giai, rất rõ ràng và trình tự, đây là thói quen của một luật sư.

Anh lật sang một trang, một danh sách nhỏ do Lạc Thập Giai làm. Trong đó có danh sách người gặp nạn trong hầm mộ của Trầm Tuân, tuổi tác của từng người, thành viên gia đình, thời gian làm việc, tiền lương bình quân, tiền bồi thường bình quân căn cứ theo luật định, ghi chép rõ bình quân mỗi người sẽ

bồi thường bao nhiêu tiền.

Lại lật sang một trang, là tiền gởi ngân hàng cá nhân của cô, ngân sách, bất động sản, ... mỗi một mục đều ghi rất tỉ mỉ cẩn thận, từ kế hoạch đến hướng giải quyết.

Cô đã tính rõ Trầm Tuân cần bao nhiêu tiền, sau đó tính toán xem mình có thể đưa cho Trầm Tuân bao nhiêu tiền.

Một quyển sổ ghi chép nho nhỏ lại ghi rõ ràng tất cả tích lũy vốn liếng cô gom góp được bao nhiêu năm qua. Cô chẳng giữ lại gì, chuẩn bị mang tất cả ra cho Trầm Tuân...

Trầm Tuân nhìn những con số ấy... cảm thấy trước mắt cứ mờ nhòe đi. Tay vô ý thức che mắt, lòng bàn tay lại cảm giác được ướt át của nước.

Một người đàn ông sao có thể roi lệ? Trầm Tuân đã sống gần ba mươi năm cuộc đời rồi, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

***

Bản tin buổi sáng, người dẫn chương trình duyên dáng rạng rỡ lại lần nữa nhắc đến thời tiết lạnh băng của hầu hết các khu vực trong nước. Thời tiết càng ngày càng lạnh, ngày tết cũng gần cận kề. Huyện Sài Hà vào buổi sáng sớm cũng bị bao trùm trong cái lạnh buốt da.

Hàn Đông nghĩ, năm nay có lẽ sẽ là một năm khó khăn nhất trong những năm gần đây.

Anh vốc nước lạnh chùi qua loa trên mặt, đang chuẩn bị đi gọi Trường An thức dậy lại thấy cô đã thay quần áo nón nẩy chỉnh tề, từ bên ngoài bước vào, người toát ra hơi lạnh.

“Sao hôm nay lại dậy sớm thế?” Về mặt Hàn Đông vô cùng kinh ngạc, thấy Trường An xách đồ ăn sáng vào, bèn nói, “Đề anh đi gọi Trầm Tuân.”

“Không cần.”

“Vì sao?”

Trường An cúi đầu tách bữa sáng ra làm đôi.

“Anh ấy đi rồi.”

Hàn Đông hơi sững sốt, môi khẽ giật, dò hỏi, “Đi đón luật sư lạc về ư?”

Trường An cười cười, từ chối cho ý kiến.

Trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh tượng lúc rạng sáng, vì cô ngủ không được nên ra ngoài hít thở một chút, trùng hợp gặp được Trầm Tuân ngồi một mình hút thuốc bên cạnh bồn cây. Tình cảnh đó thực sự làm cho Trường An cảm thấy khó có thể tưởng tượng được. Nhìn bóng lưng của anh quá cô đơn đến đau lòng, một Trầm Tuân chán chường uể oải như vậy, suốt bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên Trường An nhìn thấy.

Hóa ra khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, sẽ trở thành cái dạng này.

Cho dù bao nhiêu năm qua đi, cho dù gặp được bao nhiêu người, chấp nhận gầy dựng gia đình với một người không yêu.

Thì trong trái tim, từ đầu đến cuối vẫn giữ một bóng hình.

Trường An nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại cuộc sống đầy mâu thuẫn của họ thời học sinh, nhớ lại cảnh cha mẹ ly hôn khiến cô phải sống tách biệt với Trường Tri, nhớ lại những cuộc cãi vã giữa Trường Tri với cha mẹ vì cái gọi là tình yêu sau đó trốn đến hầm mỏ, nhớ lại cuộc gặp gỡ với Sài Chân Chân, cũng nhớ lại những lời Lạc Thập Giai từng nói với cô.

“Duyên phận giữa tôi và Trầm Tuân rất cạn, sợ là còn không so được với cô và anh ấy. Mà mặc kệ mối nhân duyên này có cạn cỡ nào thì tôi cũng nguyện ý lấy cái mạng này ra tranh đấu. Kiếp này, tôi cũng không thể gặp được một người yêu tôi như Trầm Tuân, cho nên, dù có chết, tôi cũng sẽ không trao anh ấy cho bất cứ ai.”

...

“Coi như anh phải ngồi tù, coi như anh sẽ phải chết, chỉ cần cô ấy nguyện ý, anh cũng không nên bỏ cô ấy. Đừng tự cho rằng làm vậy vì muốn tốt cho người ta, anh cảm thấy tốt, nhưng chưa hẳn cô ấy cũng thấy vậy.” Trường An nhìn Trầm Tuân, lời nói thốt ra tự đáy lòng, “Đừng tùy tiện chia tay, kiếp này, anh còn chưa biết được mình sẽ bước đi trên con đường nào, thế nhưng thứ duy nhất anh phải ra sức bảo vệ, chính là người bạn đời của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Trầm Tuấn chuẩn bị đi đến thành phố Ngân Xuyên thì nhận được điện thoại của Hàn Đông.

“Đừng lái xe ra ngoài, thời tiết đang lạnh hơn, nhiều tuyến đường đều bị chặn cả rồi.”

Trầm Tuấn nhìn thoáng qua tình hình giao thông, “Tôi chuẩn bị đi thành phố Ngân Xuyên, đáp máy bay đến Tây An.”

“Bản tin sáng nay có đưa tin, có rất nhiều chuyến bay bị trễ giờ hoặc bị hủy. Bây giờ cậu đi, chắc chắn không lên được máy bay đâu.”

“Chẳng sao cả, tôi sẽ đợi ở sân bay.” Trầm Tuấn nghĩ một chút nói: “Nếu tôi không đến đó nhanh thì chắc sẽ không tìm được cô ấy.”

“Bây giờ mới biết lo à? Vì sao lúc trước lại để cô ấy đi?”

“Lần đầu tiên tôi thấy hối hận trước quyết định của mình.” Miệng Trầm Tuấn co quắp, một lúc lâu mới có hơi mờ mịt hỏi Hàn Đông: “Nếu như cô ấy không chịu trở về, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Hàn Đông cũng lần đầu tiên thấy Trầm Tuấn hoảng hốt lo sợ và không tự tin như thế, không nhịn cười được nói, “Cô ấy sẽ quay về thôi.”

“Vì sao?”

“Nếu cô ấy không về thì cậu trời cô ấy về.” Hàn Đông nói: “Tôi thấy với tính cách của luật sư Lạc, thì chắc chắn sẽ như vậy.”

...

***

Đúng lúc này thì chứng minh nhân dân và thẻ căn cước lại có điểm bất đồng. Cả hai tờ giấy đều là giấy chứng nhận thân phận, một tờ thì đã bị ép chặt, chẳng còn giá trị gì, không có những thứ này, cô chẳng thể đi đâu được cả.

Cô mua vé máy bay, định đi thành phố Ngân Xuyên, suy nghĩ một chút lại thấy hối hận, lại quay sang mua vé máy bay đi về thành phố Thẩm Quyến. Trầm Tuấn đã ruồng bỏ cô, cô còn đến đó làm gì?

Lạc Thập Giai thừa nhận, tấm vé máy bay quay về thành phố Thẩm Quyến đó không che giấu được nỗi chán nản và tuyệt vọng của cô.

Mượn cục sạc dự phòng của vị hành khách ngồi bên cạnh sạc một chút, cuối cùng chiếc điện thoại cũng được mở nguồn. Điện thoại vừa khởi động lên, một loạt tin nhắn ùn ùn đổ vào. Đây cũng là một trong số những thói quen nghề nghiệp của cô, sợ bị lỡ điện thoại, cho nên luôn bật hộp thư thoại.

Mười một tin nhắn trong hộp thư thoại đó được mở ra, cô đã thuộc nằm lòng nhưng cuối cùng cô vẫn không thoát ra. Nằm lẫn giữa đám tin nhắn đó, ngoại trừ quảng cáo và một số tin nhắn rác, còn có hai tin nhắn khác, là tin nhắn mới nhận và vẫn chưa được đọc.

Tin nhắn thứ nhất chỉ có ba chữ.

(Anh hối hận.)

Tin nhắn thứ hai có năm chữ.

(Ở Tây An đợi anh)

Lạc Thập Giai cầm điện thoại, viền mắt lập tức ửng đỏ.

Trả cục sạc dự phòng lại cho vị khách tốt bụng, nói lời cảm ơn với người ta, Lạc Thập Giai cảm hành lí của mình đến quầy đăng ký.

Khi ngồi đợi lên máy bay, cô gọi điện thoại cho giáo sư Hứa Văn, nhờ ông xác minh một vài việc, sau đó lại bấm số điện thoại đã lâu rồi không gọi đến.

Từ lúc chia tay đến nay, mới đầu thì chăm chọc lẫn nhau, thế nhưng lúc này lại tương đối hòa hoãn, Lạc Thập Giai cảm thấy thời gian thực sự là liều thuốc hay trị lành mọi thứ.

Chiếc điện thoại cô cầm trên tay nóng lên, nhìn lượng pin còn sót lại chẳng được bao nhiêu, hít sâu một hơi cô thông thả nói: “Em bỏ căn hộ đó, anh mua lại một nửa kia nhé. Em cần số tiền đó gấp, nếu anh có thể trả ngay thì em sẽ giảm giá cho anh.”

Người ở đầu dây bên kia lắng nghe lời của Lạc Thập Giai, trầm mặc hồi lâu.

“Có một người cùng kết bạn trên mạng với anh và Quân Tiêu Tiêu.” Giọng nói của Trình Tri có chút mất mát, “Người ấy chia sẻ hình em và Trầm Tuấn chụp chung với nhau.”

“Ừ.”

“Nghe người bạn nói sơ lượt rằng em cần tiền là muốn giúp đỡ Trầm Tuấn?”

Không biết vì sao, Lạc Thập Giai cảm thấy khó chịu khi nghe Trình Tri nhắc đến Trầm Tuấn, càng không muốn tiếp tục cùng anh ta thảo luận chuyện của Trầm Tuấn, không đợi anh ta nói thêm điều gì nữa, cô đã không kìm được lên tiếng cắt ngang, “Rốt cuộc là anh có mua hay không? Nói rõ ràng dứt khoát đi.”

Thái độ cầu người ta như vậy của Lạc Thập Giai rõ ràng không mấy hay, ở đầu dây bên kia, Trình Tri cũng nổi giận.

“Lạc Thập Giai, cô quá bản.”

Lạc Thập Giai nhủ mảy, cũng không muốn nói thêm gì, đang chuẩn bị cúp điện thoại, thì giọng nói tiếp tục dây dưa của người nọ lại vang lên ở đầu dây bên kia, anh ta gần giọng nói rành rọt từng chữ một, “Bố Trầm Tuấn nhé, chỉ cần em quay về, anh sẽ tha thứ tất cả lỗi lầm của em”

Lạc Thập Giai dừng một chút, hồi lâu cô mới nghiêm túc trả lời.

“Tuyệt đối đừng tha thứ cho em.”

...

Trước khi máy bay cất cánh, tiếp viên hàng không nhắc nhở tất cả mọi người tắt điện thoại, thì điện thoại của Lạc Thập Giai đột nhiên reo lên.

Là tin nhắn chuyển tiền, Sáu trăm bốn mươi ngàn tệ, một đồng cũng không thiếu.

Lạc Thập Giai nhìn một loạt những con số trong đó, lòng chợt thấy chua xót.

Tay run run gửi lại tin nhắn ngắn cho người ấy, (Khi nào quay về thành phố Thẩm Quyến, em sẽ làm thủ tục sang tên lại, cảm ơn).

Rất nhanh, người nọ cũng nhắn tin trả lời lại cho cô.

(Lúc ấy anh thật sự không ngờ được rằng, chỉ một cái tắt lại đây em ra xa như vậy. Xin lỗi, chúc em hạnh phúc).

Hai người có thể sống cùng với nhau, chung quy cũng có chút tình cảm, vì yêu và cũng vì quen thuộc, hoặc chỉ là hai linh hồn một mối muốn tìm một chỗ dựa, và để sưởi ấm cho nhau, lúc xa nhau, buông lời cay nghiệt, từ hai người dựa dẫm vào nhau quay lưng trở thành thù. Tóm lại, chung quy cũng là những cảnh tượng mà lúc ở chung đều không nhìn thấy được.

Page: Eb00k ngôn tình miễn phí

Nhớ đến mấy lần chia tay rồi tái hợp với Trình Tri đều liên quan đến Trầm Tuấn, dĩ nhiên không có lần nào vui vẻ.

Lạc Thập Giai nghĩ, giữa bọn họ tựa hồ luôn luôn thiếu lời từ biệt.

Không phải là bởi vì không có từ biệt mà mỗi lần trùng phùng lúc nào cũng vì duyên phận chưa kết thúc, chẳng khác nào cây từ đằng luôn quán quýt suốt mười hai năm qua.

Rõ ràng hận anh, không phải sao? Vì sao vẫn chưa nguyện ý buông tay? Lạc Thập Giai thấy thống hận chính bản thân mình, tắt điện thoại, máy bay cất cánh, Lạc Thập Giai không biết cái gì đang chờ đợi cô, chỉ nghĩ rằng dù sao cũng không tệ hại giống như bây giờ...

***

Ngoại trừ trong xã giao công việc, đã lâu rồi Diêm Hàn không có say rượu. Say rượu quả là một cảm giác đáng sợ, ý thức vẫn thanh tỉnh, nhưng đầu óc quay cuồng đau đớn. Cái cảm giác đau đớn làm tê dại thần kinh, rất nhiều chuyện bị chôn vùi dưới lớp bụi kí ức cũng được bới móc ra.

Mười sáu tuổi bước ra xã hội, lăn lộn giữa đám hỗn tạp đủ thể loại người, số tài sản kếch xù tích góp được này, đa phần là thu được từ những phi vụ làm ăn phi pháp. Hôm nay ông quần là áo lụa, mọi đồ dùng đều tinh xảo xa hoa đã làm ông dường như quên mất cảnh tượng áo rách quần manh, buồn trải khổ cực của ngày trước.

Vu Tổ Văn.

Ba chữ này chính là kiếp số trong sinh mệnh của ông, những huynh đệ sinh từ của ông không ai là không biết, đây là ba chữ không được nhắc đến.

Không biết vì sao Loan Phượng lại biết đến Vu Tổ Văn, có lẽ do ông đánh mất kim chế buột miệng thốt ra trong mộng.

Trời tờ mờ sáng, quang sáng phía đông dần dần xuất hiện. Mặc kệ thời không có biến hóa thế nào, thì quang cảnh lúc hoàng hôn đều tươi đẹp rạng ngời như vậy, luôn đem đến cảm giác như thời gian vẫn dừng lại, chẳng có gì biến đổi.

Chống người ngồi dậy, đầu vẫn đau như búa bổ, phản ứng đầu tiên của Diêm Hàn là tiếp tục rót rượu cho mình, nốc cạn một ly rượu nặng, ông đã không còn nhớ được mình uống bao nhiêu, chỉ cảm thấy dù có uống bao nhiêu vẫn không thể say được.

Thanh mai trúc mã, yêu nhau khi còn trẻ. Năm đó vẫn còn đang liều mạng lẩn lộn ở tầng lớp thấp nhất, ngày ngày đều mong mỏi được phát tài, tất cả đều muốn cho người con gái ngoài mặt lạnh lùng nhưng có trái tim rực lửa ấy có được một tương lai tốt hơn.

Cô vốn nên có một tương lai tốt, vì ông mà vứt bỏ người nhà bạn bè, vứt bỏ cả sự nghiệp như mơ, chỉ vì muốn được ở cùng ông. Ông liều mạng vùng vẫy, chỉ muốn báo đáp lại tấm chân tình của cô.

Nhưng cuộc sống nghèo túng khổ khó, chân tình cũng bị long đong. Ông chỉ biết lao đầu vào kiếm tiền, nhắm mắt chạy theo không đúng người. Người đó ý thể cường đoạt, cướp Vu Tố Vân đi.

Năm đó, ông khôn cùng lại ti tiện, ngay cả năng lực đoạt lại người con gái mình yêu thương cũng không có, liều mạng đánh đấm, cuối cùng thương tích đầy mình. Cô gượng tâm thân với chút hơi tàn, mở mắt nhìn cô ấy bị mang đi, từ đó về sau hai khung trời cách trở.

Tích góp nhiều năm, chịu nhục nhiều năm, cuối cùng cũng đến lúc đoạt lại được cô, thế nhưng cô đã bị hành hạ đến hấp hối. Ông muốn dẫn cô đi, nhưng cô cương quyết không chịu đi.

Đến phút cuối cùng, tại trong căn phòng lạnh lẽo và đẹp đẽ quý giá, cô đã chọn cùng chết với người đó, tận đến khi trút hơi thở cuối cùng, cô vẫn còn muốn lấy lại lòng kiêu ngạo đã bị hao tổn về cho ông. Bất luận là cô hay là người nọ, sự tồn tại của bọn họ, đều đang nhắc nhở những chuyện ông đã từng trải qua. Cho nên, chính tay cô đã tiêu hủy tất cả.

Sau khi cô mất không được bao lâu, Diêm Hàm gặp được Loan Phượng đang trôi dạt trong tầng lớp hạ đẳng. Dung mạo tương tự thế nhưng khí chất lại kém khá xa. Tất cả mọi người không ai hiểu được, với vị kia đang lên như điều gặp gió của Diêm Hàm, thì có biết bao cô gái sạch sẽ nhà gia giáo cũng phải gật đầu, có sao lại đi bao một gái điếm còn có con nhỏ như cô ta? Mọi người nghi hoặc, thế nhưng ông chưa từng trả lời, chỉ có bản thân ông hiểu rõ. Bất luận bên ngoài ông có nở mày nở mặt đến cỡ nào, thì ban đêm vẫn phòng không giường lạnh, mãi mãi không thể trốn thoát được.

Khi Loan Phượng dẫn con gái đến, lúc đó cô bé vẫn còn rất nhỏ, mặt mũi đã giống y như trong hồi ức, đáng sợ nhất là ngay cả bản tính cũng giống y cô năm đó. Nhìn cô bé lớn từng ngày, Diêm Hàm cảm giác tuổi tác của mình dường như không còn.

Ông ngày càng không phân rõ mình ở đâu, không phân rõ cô bé trước mắt là ai, cuối cùng ngay cả bản thân mình là ai, ông cũng quên mất. Ông chỉ nhớ rõ người nọ khắp người đầy máu, và chi chít những vết thương, nhưng cô lại tàn nhẫn như thế, hận thù như thế, cô nắm chặt con dao sắc bén trên tay.

Lúc Diêm Hàm vào nhà, mùi máu tanh làm cho ông hầu như không nhận được bất đầu buồn nôn. Mà cô đã ngã xuống trong vũng máu.

Cô nhìn ông với ánh mắt đầy tuyệt vọng, nói:

“Diêm Hàm, điều mong mỏi của em là được sống cuộc sống an ổn, sinh con đường cái...”

Ông uống một hơi cạn sạch ly rượu, quay sang khoảng không tự lẩm bầm một mình, “Anh có thể cho được rồi, có sao em không đến lấy?”

Ngay cả ông cũng không biết những lời này đang nói với người nào.

...

***

Hơn tám giờ sáng, Chú Chu gõ cửa phòng, Diêm Hàm vẫn chưa lên tiếng cho phép đã tự tiện đẩy cửa bước vào, nhìn căn phòng bừa bộn đến mức khiến chú Chu cũng phải cau mày.

“Diêm tổng, vẫn chưa đến công ty sao?” Chú Chu hỏi

Diêm Hàm xoa xoa huyệt thái dương, một lát mới hỏi: “Tìm được rồi chưa?”

“Vẫn còn ở Tây An.” Chú Chu suy nghĩ một chút nói: “Cô ấy đi sửa chứng minh nhân dân, sau đó mua hai vé máy bay, một vé...”

Không đợi chú Chu nói xong, Diêm Hàm đã đưa tay ngăn lại, “Đi Sài Hà.”

Chú Chu trầm mặc một hồi, nói rằng: “Có lẽ sẽ quay về thành phố Thẩm Quyến.”

Diêm Hàm không giải thích, chỉ là lặp lại: “Đi Sài Hà”.

Trầm mặc đưa mắt Diêm Hàm có chút hoảng hốt. Năm đó từng thống hận người nọ dùng tiền quyền bức ép người khác như vậy, hôm nay địa vị đã có chút vững chãi, Diêm Hàm chỉ hy vọng sức mạnh của tiền và quyền càng lớn hơn nữa, để cho ông được mọi thứ như ý nguyện.

Hóa ra, con người sẽ thay đổi thành đáng ghét mà chính mình từng chán ghét nhất. Nhưng làm sao bây giờ? Ngoại trừ tiền ra thì ông chỉ còn đôi bàn tay trắng thoi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51

Thời tiết biến xấu, 80% các chuyến bay đều bị trễ giờ, nhiệt độ xuống thấp, lạnh buốt trở thành chướng ngại vật ngăn cản và làm chùn bước của hầu hết các vị khách lữ hành. Nơi sảnh chờ đi và đến đều chật ních lữ khách và người nhà bạn bè đến tiễn và đón. Khoảng thời gian đợi chờ luôn làm cõi lòng phập phồng thấp thỏm, bước xuống máy bay đến điểm chờ lấy hàng lý, Lạc Thập Giai gặp phải vài người đang cãi vã với nhau vì những chuyện nhỏ nhặt đến mức chẳng thể nào nhỏ nhặt hơn. Cô vẫn cúi đầu, không muốn cuốn vào mấy chuyện chẳng liên quan này, nhận hành lý của mình xong liền đi ra.

Từ thành phố Ngân Xuyên đến Sài Hà còn phải bắt một chuyến xe buýt, lượng tuyết rơi đã giảm, xe buýt nội tuyến đã tạm ngừng phục vụ, Lạc Thập Giai nong lòng muốn đến Sài Hà, sau khi đổi mấy chuyến xe buýt tư nhân, cuối cùng phải đi nhờ trên chiếc xe công nông mới đến được huyện Sài Hà. Suốt đoạn đường đầy mệt mỏi và long đong vất vả.

Lạc Thập Giai thấy xe của mình vẫn còn đậu ở cửa đại sảnh nhưng Hàn Đông và Trương An đều không có trong khách sạn. Ông chỉ khách sạn nói sáng nay quản lý Vương đến đón bọn họ ra ngoài làm việc.

Ông chủ biết Lạc Thập Giai, cũng biết mối quan hệ giữa cô và Trầm Tuấn, cho là cô có việc gấp phải quay về, rất nhiệt tình mở cửa cho cô. Mới vắng mặt có mấy ngày, Lạc Thập Giai nhìn mọi thứ trước mắt mà cảm xúc trong lòng lúc này đã khác hoàn toàn so với lúc trước, những món đồ cô để lại đều được Trầm Tuấn thu dọn cất trong một cái túi. Lạc Thập Giai cầm lấy cái túi xách kia và chìa khóa xe Trầm Tuấn còn để trên bàn, những thứ khác, cô không đụng đến.

Trước khi đi, Lạc Thập Giai nhét thẻ ngân hàng cá nhân của mình vào trong túi áo của Trầm Tuấn. Bên trong là tất cả tiền tích góp được của cô suốt nhiều năm qua.

Sau nhiều năm dầy dụa, Lạc Thập Giai cũng mệt mỏi. Cô nghĩ, mình nên đặt dấu chấm hết cho cuộc tình kéo dài từ khi còn trẻ đến tận bây giờ, mặc dù chưa từng viên mãn, thế nhưng cũng có đầu có kết.

Lái xe của mình đi, rốt cuộc Lạc Thập Giai xóa sạch chút vết tích cuối cùng còn sót lại của mình, thời tiết lạnh buốt phủ lên hầu hết các thành phố trong đất nước này, tuyết càng rơi càng lớn, dòng xe trên đường chạy rất chậm.

Cần gạt gió phía trước đẩy những bong tuyết bay hỗn loạn, quang cảnh trước mắt từ từ trôi dạt về phía sau, trông như đang đi trên cánh cửa của thời gian, cô đi nhầm đường, đành phải cho xe quay ngược con đường cũ trở về. Đường như không dấu vết, chỉ có lỗ hổng lớn trong tim nhắc nhở cô rằng, tất cả đều không giống nhau.

***

Trầm Tuấn đang bị kẹt xe trên con đường ra sân bay thì nhận được điện thoại của Hàn Đông, có một vụ tai nạn giao thông trên con đường cao tốc ra sân bay này, ba chiếc xe tông nhau làm mấy người chết ngay tại chỗ, xe cứu thương, xe cảnh sát, xe tải đều chạy tới hiện trường. Tất cả các xe đang lưu thông trên đường đều bị kẹt cứng.

“Cậu quay lại nhanh lên.” Hàn Đông nói, “Ông chủ khách sạn nói luật sư Lạc vừa quay về, mới vừa đi chưa được bao lâu, cô ấy lái xe đi rồi. Giờ trời lại đổ tuyết, nhiều nơi đều phong tỏa đường, chắc chưa đi được bao xa.”

Nghe thấy tin Lạc Thập Giai vừa quay về, Trầm Tuấn khá bất ngờ. Có thể từ Tây An quay lại huyện Sài Hà nhanh như vậy, chỉ có thể đi bằng máy bay, hai người đều muốn đi, thế nhưng lại làm lỡ nhau.

Trầm Tuấn ảo não đập vào tay lái, “Hiện tại tôi đang bị kẹt xe, không thể nhúc nhích gì được.”

“Tôi đã kiểm tra tuyến đường rồi, nếu như luật sư Lạc muốn về thành phố Thẩm Quyến, có mấy tuyến buộc phải đi qua, tôi sẽ gửi tin sang cho cậu. Khi nào thông xe, cứ đến thẳng đó chờ cậu.”

...

Ước chừng hai tiếng đồng hồ sau, con đường mới được thông xem Trầm Tuấn quay xe đi về hướng Sài Hà, từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe hết sức quen thuộc.

Xe Diêm Hàn, trước đây ông dung chính chiếc xe này đến đón Lạc Thập Giai đi, Trầm Tuấn vẫn còn nhớ như in chiếc xe và cả biển số ấy.

Lạc Thập Giai chạy, ông liền đuổi tới, Trầm Tuấn cũng không bất ngờ. Trầm Tuấn bám đuôi theo bản năng, Diêm Hàn có năng lực thông thiên, nếu như ông đến đây tìm Lạc Thập Giai, đi theo ông ta nhất định sẽ tìm được cô nhanh hơn.

Hai xe cùng đứng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ. Cửa sổ xe phía sau đột nhiên được hạ xuống, người đàn ông ngồi phía sau lộ đầu phun nước bọt ra ngoài. Trầm Tuấn nhìn lại, lúc này mới nhìn rõ người ngồi trong xe.

Đó chính là người quản lý giả làm việc dưới quyền Diêm Hàm lâu năm, ngồi bên cạnh ông là một người đàn ông trung niên ăn mặc hơi lam lũ, hành vi của gã ta thô lỗ, ánh mắt ngả ngớn, lò đầu ra cửa kính phun sương, lại định châm thuốc, bị người quản lý của Diêm Hàm ngăn lại. Cửa xe nhanh chóng được nâng lên, Trầm Tuần chỉ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của người quản lý, người đó không thấy Trầm Tuần.

Thấy trong xe không có Diêm Hàm, Trầm Tuần cũng không tiếp tục bám theo chiếc xe đó nữa mà quay xe chạy về phía huyện Sài Hà. Việc cấp bách, cũng là chuyện quan trọng nhẩy của anh lúc này là phải tìm cho được Lạc Thập Giai.

***

Lạc Thập Giai chạy xe ra khỏi huyện Sài Hà, chạy trên tuyến đường về thành phố Ngô Trung. Biết đêm nay không thể đi được xa, cho nên cô tìm một nơi sâu uất để dừng chân, cũng dễ tìm được quán ăn. Thời tiết quá lạnh, nếu như lỡ ở giữa đường, ban đêm e rằng chịu không nổi.

Tuyết càng rơi càng lớn, tuy rằng trong xe có mở điều hòa, Lạc Thập Giai vẫn cảm thấy dưới chân hơi lạnh, xe trên đường cũng không nhiều, chạy thật lâu mới nhìn thấy một chiếc, thời tiết lạnh thế này thì chẳng ai muốn bước chân ra khỏi cửa, trừ khi có chuyện bất đắc dĩ phải đi ra.

Tuyến đường nối liền hai phố thị rất dễ chạy, đường xá khá tốt, hai bên đường được trồng cây xanh, nhưng vào khí trời này chỉ còn trơ cành. Bên trái có một công xưởng gì đó, nhà lâu và nóc xưởng nhô nhô bên trong tường rào, bên phải là sông nhỏ, mực nước thấp, lộ cả lòng sông, chỉ có đường ống thoát nước từ nhà xưởng vẫn luôn có nước chảy ra vang lên tiếng rào rào.

Tuyết kết thành băng làm mặt đường khá trơn trượt, cho nên Lạc Thập Giai lái rất chậm, cô ngừng đầu liếc nhìn biển báo giao thông, bên trên có ghi số km đến thành trấn kế tiếp, lại nhìn sắc trời bên ngoài, nghĩ thầm, nếu như không đến được thành phố Ngô Trung, thì đành phải nghỉ chân ở huyện nhỏ này.

Lạc Thập Giai đang nghĩ ngợi chuyện của mình, trước mắt đột nhiên thấy bóng người đàn ông nhảy ra. Ông ra xuất hiện quá bất ngờ khiến Lạc Thập Giai trở tay không kịp, khoảng cách quá gần, cũng may Lạc Thập Giai lái rất chậm, vừa đạp thắng là xe ngừng ngay khó khăn lắm mới dừng hẳn ở trước mặt người đàn ông này.

Rõ ràng không đụng trúng gã ta, nhưng gã cứ cố ngã lên xe của Lạc Thập Giai, sau đó lăn xuống dưới đầu xe.

Người phụ nữ ăn núp ở ven đường nhìn thấy ông ta ngã xuống, vội vã nhảy ra ngoài. Nhìn cảnh tượng trước mắt này, Lạc Thập Giai lập tức hiểu rõ, cô vừa chạm phải bọn dựng cảnh ăn vạ.

Lạc Thập Giai rút cái chìa ra, bước xuống khỏi xe. Đi ra phía trước đầu xe, người đàn ông kia quá nhập tâm diễn cảnh bị đụng xe, lúc ngã sắp xuống quả thật cũng bị đụng trúng một chút, chân trái sưng một cục. Ông ta ôm đầu của mình, miệng liên tục rên rĩ, người phụ nữ kia ôm người đàn ông “bị thương”, còn chưa kịp nói gì, đã bắt đầu gào khóc, làm cho Lạc Thập Giai thấy đau hết cả đầu.

Lạc Thập Giai trầm mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết làm thế nào. Trong ngày tuyết rơi nhiều thế này, những người làm việc văn phòng đều hạn không thể xin nghỉ ở nhà, tên bọn dựng diễn trò bị đụng này “quá yêu nghề nghiệp”, xem ra cũng chẳng dễ dàng gì.

Lạc Thập Giai khoanh tay trước ngực, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở chỗ này, lạnh giọng hỏi: “Hai người muốn bao nhiêu tiền?”

Người phụ nữ kia lập tức ngừng khóc, lau mặt, trông mắt xoay chuyển liên hồi nói: “200!”

Người đàn ông đang nằm dưới đất liếc mắt trừng bà ta, ôm đầu của mình kêu to: “Tôi bị đụng ở đầu, không có 400 thì không được đi.”

Lạc Thập Giai không muốn dây dưa cùng bọn họ, lôi một ngăn tề trong túi ra đưa cho họ.

“Đi đi.” Lạc Thập Giai nhún mảy

Hai người cầm tiền, diu nhau đứng dậy, người đàn ông còn làm bộ đi “cà nhắc”, bước đi lảo đảo, người phụ nữ diu ông ta rời khỏi.

“Trời đổ tuyết thì đừng ra ngoài!” Lạc Thập Giai nhìn theo bóng lưng hai người, chậm rãi nói: “Đường đóng băng rất trơn trượt, xe khó mà thắng kịp.”

Người phụ nữ đang diu người đàn ông quay đầu lại liếc mắt nhìn Lạc Thập Giai, thế nhưng vẫn không nói gì cả.

Bị đụng là giả, ăn vạ là chính, Lạc Thập Giai đứng dưới trời tuyết một hồi, cảm giác rét buốt thấm dần vào người, cô vội lại trở lại trong xe, chợt thấy đầu nặng trĩu, người khó chịu, chạy xe cũng rất nguy hiểm. Lạc Thập Giai đổi chủ ý, quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi ở tại huyện thị này.

Trời tối dần, sau một ngày bốn ba rớt cuộc cũng sắp kết thúc. Lạc Thập Giai nghe bụng mình réo lên, suốt ngày nay chưa ăn được thứ gì ra hồn, giờ mới được nghỉ ngơi, bụng liền bắt đầu kiến nghị.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, nhiệt độ cũng xuống thấp, nhiều cửa tiệm đóng kín, Lạc Thập Giai lười đi, tìm một nhà nghỉ ở gần đó, băng qua con phố phía dưới lại tìm thấy một cửa tiệm bán thịt bò.

Kỳ thực Lạc Thập Giai chẳng mấy khi ăn mỳ, từ khi cô biết suy nghĩ, thì trong nhà đã có người làm. Thường ngày đều ăn cơm, cũng tạo thành thói quen ăn cơm từ khi còn nhỏ, hồi mới đến thành phố Thẩm Quyến cũng không mấy thích ứng. Trầm Tuần thì ngược lại, anh là người gốc thành phố Thẩm Quyến, cho nên thích ăn mỳ, suốt đoạn đường này anh toàn dẫn Lạc Thập Giai đi ăn mỳ đến phát ngấy.

Rõ ràng đã ngán mỳ, chỉ cần Trầm Tuần dẫn cô đi ăn mỳ là cô liền thấy chẳng nuốt nổi. Cũng không biết vì sao, hiện tại Lạc Thập Giai lần nữa ngửi thấy hương vị mỳ và nước dùng từ thịt bò lại thấy thèm, cũng cảm thấy đây là mùi vị ngon nhất trên đời.

Chẳng mấy chốc ăn xong một tô mì, Lạc Thập Giai cũng học theo dáng vẻ của Trầm Tuần, uống cạn nước dùng. Ăn uống no nê, bụng cũng ấm áp, làm cho Lạc Thập Giai cảm thấy khỏe khoắn hơn nhiều.

Bước ra khỏi quán mỳ, trời đã tối đen. Đèn đường và những ánh đèn phát ra từ các biển hiệu vẫn không chiếu sáng nổi con đường rộng. Quang cảnh trước mắt được phủ một màu trắng của tuyết hòa với ánh đèn vàng, tuyết bay phất phơ đáp xuống trên đỉnh đầu, trên cổ, nước lạnh thấm vào lưng buốt tận xương. Lạc Thập Giai rút tay đang đút vào túi để giữ ấm ra, đón vài bong tuyết đang rơi xuống.

Tuyết chạm vào lòng bàn tay ấm nóng, nhanh chóng tan ra, hóa thành vài giọt nước nhỏ đọng trên tay cô.

Lạc Thập Giai khẽ thở dài một hơi, chui vào con hẻm nhỏ, chuẩn bị đi về nhà nghỉ bên đường.

Trên đất đã phủ một lớp tuyết dày, mỗi bước đi đều phát ra tiếng xôm xốp, bên tai bỗng truyền đến tiếng bước chân đang đi lại phía mình, làm cho Lạc Thập Giai hoảng hốt tăng cước bộ.

Đêm tuyết phất phơ, trên đường đã không có người, trong con đường hẻm nhỏ càng thêm tĩnh mịch. Lạc Thập Giai bước nhanh hơn, tiếng bước chân ở phía sau cũng tăng cước bộ. Lạc Thập Giai cảnh giác vênh tai nghe ngóng, theo tiếng bước chân vọng lại thì kẻ theo đuôi cô không chỉ có một người.

Cô ngừng đầu liếc nhìn khoảng cách từ chỗ mình đến con đường ở phía đầu hẻm, chỉ cần cô đi tới con đường phía trước là có thể lên tiếng cầu cứu, tuy rằng cô cũng không dám chắc nếu như kêu cứu thì có người đến cứu hay không.

Cô nín thở, kéo kín áo, lại lần nữa tăng tốc, cô vẫn chưa đi được mấy bước thì bả vai bị một bàn tay đè xuống. Không đợi Lạc Thập Giai kịp phản ứng, người cô bị bàn tay kia kéo mạnh, buộc phải xoay người lại. Người nọ kéo ôm chặt cô vào lòng. Mùi vị quen thuộc tỏa ra cùng hơi lạnh của ngày tuyết rơi có chút xa lạ. Hai tay của Lạc Thập Giai chống ở trước ngực người ấy, cô cố sức đẩy vài cái thế nhưng vẫn đẩy không ra.

“Đanh đá thật, còn giận sao?” Trong giọng nói của Trầm Tuần toát ra chút vui mừng.

Lạc Thập Giai nghe anh nói như vậy, nước mắt chột trào ra.

Lạc Thập Giai đánh anh một cái thật mạnh, tức giận nói, “Anh là ai? Buông ra, không buông tôi hét lên đấy! Đồ lưu manh!”

Trầm Tuần thấy Lạc Thập Giai la hét giận dữ, liếc nhìn thấy mấy cái bóng đang đi phía sau, anh chẳng chút do dự, giữ chặt ót cô, ấn xuống một nụ hôn...

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

“Buông ra...” thanh âm của Lạc Thập Giai bị Trầm Tuần nuốt chửng, chỉ phát ra những tiếng ưm ưm, cô vung tay vung chân muốn đẩy Trầm Tuần ra, lại bị anh ghim chặt vào lòng.

Anh đắm chìm trong nụ hôn với cô, đôi tay muốn nhấc bổng cô lên, Lạc Thập Giai liều mạng giằng co, Trầm Tuần không buông tay, cô đột nhiên dùng sức nghiêng đầu ra sau rồi đập vào đầu Trầm Tuần. Tuy da thịt Trầm Tuần rắn rỏi cũng thấy đau nhói. Lạc Thập Giai chính là cô gái khó lay chuyển như vậy, hề đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể lay chuyển được cô.

Ngày đông tuyết rơi, hai người đều mặc rất dày, vốn đã khó khống chế, Trầm Tuần vừa nói lỏng tay, Lạc Thập Giai liền thoát ra được.

“Bốp - -”

Lạc Thập Giai vung tay tát mạnh lên má Trầm Tuần, cô dùng hết sức, cái tát làm tay cô bông rớt, đau đớn, gò má của Trầm Tuần đang bị đông cứng chắc hẳn còn đau hơn nhiều.

Thế nhưng anh chẳng hề tỏ ra đau, chỉ ngưng mắt nhìn cô chằm chằm, dù chớp mắt cũng thấy luyến tiếc. Đôi mắt ấy thâm trầm, đè nén và cam chịu, cũng là đôi mắt khiến Lạc Thập Giai luyến tiếc buông tay suốt bao năm tháng qua.

Lạc Thập Giai nhớ tới cuộc tình dây dưa nhiều năm giữa hai người họ, nhớ tới những quyết định vì anh, đau lòng như cắt.

“Cút.” Cô giơ tay lên chùi môi, dường như trên mặt còn lưu lại hương vị của Trầm Tuần. Cô run rẩy, hồi lâu mới lạnh lùng nói một chữ.

Lạc Thập Giai xoay người muốn đi, hai bóng đen lại lên đuổi theo vài bước.

Trầm Tuần nhìn thoáng qua cái bóng vừa đi chuyển đó, quay người đá một cái, đá trúng bạt che trên quầy sạp nhà ai dựng trong ngõ hẻm. Tấm bạt nilong và cây trúc đồ rào xuống đất, còn kéo theo đồng tuyết tụ đọng bên trên nóc nhà.

Tiếng “rầm rầm” vang lên, đồ đạc đồ xuống đập xuống hai cái bóng đó, người bị đập trúng rên rỉ đau đớn, hét lên “Ui da”.

Lạc Thập Giai vốn dĩ đã bỏ đi được một đoạn rồi, chợt nghe thấy phía sau vọng lên tiếng đồ vỡ và tiếng rên rỉ, cô luống cuống vội vã chạy ngược về.

Con đường hẻm nhỏ không có đèn đường, nếu không có tia sáng phản chiếu từ màu trắng của tuyết thì có thể nói đưa tay ra cũng không thấy được ngón, Lạc Thập Giai loay hoay tìm thân ảnh của Trầm Tuần trong mớ hỗn độn.

“Trầm Tuần?” Đồ đạc ngổn ngang trên đất, cây trúc, tấm bạt, còn có cả ngói cũ rơi từ trên mái nhà xuống, và đồng tuyết vỡ vụn, Lạc Thập Giai càng nhìn càng hoảng, cô tiến lên phía trước hai bước: “Trầm Tuần? Trầm Tuần?”

Chân cô đập lê đồng tuyết dày cộm, đang định bước tới trước thì gậy cổ áo bị ai đó tóm lấy.

Người nọ vòng tay lên, ôm lấy hông của Lạc Thập Giai, siết cánh tay kéo cô vào trong lòng.

Anh thấp giọng, cảnh giác nói khẽ bên tai cô, “Trốn ra phía sau, em đang bị theo dõi.”

Lạc Thập Giai ngây ngốc, chỉ biết ngẩn đầu ngu ngơ, trong quang cảnh tối mờ, Lạc Thập Giai nhìn thấy đường viền khuôn mặt quen thuộc của Trầm Tuần, mỗi một tác một nét đều là đáng vẽ cô quen thuộc.

Anh không có việc gì, viền mắt cô ửng đỏ.

Trầm Tuần chẳng biết trong lòng Lạc Thập Giai hiện đang liên tục xoay chuyển, anh cứ thế dò bước đi về phía trước, đưa chân đá văng bạt che trên người kẻ theo dõi, đưa tay nắm cái bóng đang lui cui bên dưới lên.

Khi anh nắm lấy một người, mới nhìn thấy người nọ đang che chờ cho một người nữa ở trong ngực.

Lúc này, phía sau có một luồng sáng rọi đến. Là Lạc Thập Giai, cô mở đèn led điện thoại di động lên.

Cô đi về phía trước hai bước, cuối cùng cũng thấy rõ khuôn mặt kẻ đang theo dõi cô, mắt cô tròn trĩnh, khó hiểu.

“Là mấy người à?”

...

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, ba người đứng dưới ánh đèn đường nói chuyện, Trầm Tuần đứng cách đó hai bước, trên tay đang cầm một điều thuốc hút dở.

Hai vợ chồng dựng cảnh bị tông xe sau khi lãnh cú đá của Trầm Tuần cũng bị thương, mỗi lần Trầm Tuần vô ý liếc mắt nhìn sang, cả hai vợ chồng đều run sợ. Lạc Thập Giai thở dài một hơi, nhấc chân đi lên phía trước một bước, chặn tầm mắt của Trầm Tuần lại.

“Nói đi, các người theo tôi làm gì?” Lạc Thập Giai nhú mày, “Chẳng lẽ chê tôi đưa tiền thiếu?”

Hai vợ chồng liếc nhìn nhau, không nói gì.

Lạc Thập Giai tức giận: “Hai người dàn cảnh bị tông xe, tôi đã không thèm tranh cãi cũng không bắt bẻ gì hai người rồi, nếu không phải thấy hai người vì tiền mà liều mạng lao ra trong ngày tuyết rơi thế này, đoán chừng rất cần tiền, thì tôi đã không cho hai người tiền rồi.”

Hai vợ chồng thấy Lạc Thập Giai hiểu lầm, vội vã lắc đầu xua tay: “Không, không phải, không phải... Cô đừng hiểu lầm...”

Cánh tay người đàn ông vờ bị xe tông trúng đã bị trật khớp, cố gắng móc túi tiền bên trong túi áo khoác đang mặc trên người, thế nhưng không nhấc nổi cánh tay, cuối cùng thì bà vợ cũng phải bước lại lấy giúp, lôi một túi nilong trong túi áo ra. Bà ta đưa túi nilong đó sang cho Lạc Thập Giai, lúng ta lúng túng nói: “Đây là tiền thừa của cô, chúng tôi muốn trả lại cho nên mới đi theo.”

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua túi nilong, mày nhăn lại.

Bà ta đưa mắt nhìn chồng mình, mũi chua xót, “Suốt một năm qua, chúng tôi đã bị không biết bao nhiêu tài xế đánh đập rồi, người như cô, nói thật trước nay chưa từng gặp, cô là người tốt.”

Lạc Thập Giai tâm tình phức tạp nhìn thoáng qua hai vợ chồng này, không biết phải hình dung cảm giác lúc này thế nào. Cô cầm chặt túi nilong trong tay, tiếng xột xoạt phát ra từ nilong đang cắn nuốt trái tim cô.

“Sau này đừng làm chuyện như vậy, dù cần tiền cũng nên kiếm việc tử tế mà làm.”

Bà ta lau nước mắt nói cảm ơn với Lạc Thập Giai, người đàn ông liếc mắt nhìn Trầm Tuần, vẫn còn hoảng sợ, “Cô ơi, bạn trai của cô là cảnh sát sao?”

Đánh chuẩn như vậy, là có học võ ư?”

Lạc Thập Giai quay đầu lại nhìn Trầm Tuân, Trầm Tuân vừa hút xong điếu thuốc đang bước lại phía này.

Người vợ đang diu ông ta hoảng sợ lui về phía sau, đụng phải một đám du côn say rượu đi ngang qua. Một đám người bước lại tranh cãi, lạnh như thể cũng không ngăn được trận chiến, cuộc xung đột nổ ra nhanh như đốt pháo, tiếng mắng chửi văng tục thì nhau vang lên. Đôi vợ chồng thấy bọn chúng đông, hoảng hốt vội nói xin lỗi.

Trong đám người bị đụng kia có một người mặt mày dữ tợn tay chân thô thiển vươn tay nắm lấy cổ áo của ông chồng, chìa cái mặt bốc đầy hơi rượu ra quát, “Lão già! Là ông à? Tôi vẫn đang tìm ông đấy! Tiền nợ của con trai ông khi nào trả? Đạo này trốn kỹ quá nhỉ, hôm nay thật may, tự đưa đến cửa.”

Lạc Thập Giai vốn không muốn xen vào ba cái chuyện lộn xộn này, nhưng cô vẫn cứ xía vào. Cô kéo một hồi mới gỡ được tay của tên du côn kia ra. Cái tên cà chớn ấy bốc đầu hơi rượu, quay đầu nhìn thoáng qua một người đàn ông trung niên mặc áo da, nhổ vào người đàn ông một bãi, “Nếu hôm nay không tiếp đãi đại ca Bành, thì thằng này đã cho ông no đòn, tôi cảnh cáo ông, mau trả tiền lại cho tôi.”

...

Trầm Tuân quay đầu lại nhìn thoáng qua đám người vừa kéo nhau đi khuất, nhất là gã đàn ông mặc áo da đi ở giữa, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Trầm Tuân đứng sau lưng Lạc Thập Giai, cau mày kéo Lạc Thập Giai tách ra khỏi người đàn ông kia, nói với Lạc Thập Giai: “Em cứ thích xen vào việc của người khác quá vậy.”

Lạc Thập Giai chẳng thèm liếc nhìn anh.

Người đàn ông thoát khỏi khốn cảnh, người phụ nữ vội bước lại kiểm tra xem ông ta có bị làm sao hay không. Cuối cùng bà ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đám người đã bỏ đi xa, oán hận nói với Trầm Tuân: “Cậu à! Chắc cậu là cảnh sát phải không? Vậy thì nhanh bắt đám người đó lại đi! Bọn họ buồn lâu ma túy, cho vay cắt cổ, không có việc xấu nào không làm! Nếu không phải vì bọn chúng thì... con trai tôi... con trai tôi cũng không nghiện ma túy...”

Người đàn ông vẫn im lặng không lên tiếng, cổ nâng cánh tay bị trật khớp của mình lên, cúi thấp đầu: “Đừng nói nữa, do con mình không có chí làm ăn, chẳng thể trách người khác.”

...

Lạc Thập Giai còn đang tức giận, không chịu để ý Trầm Tuân, Trầm Tuân cũng không ép cô, chỉ vào nhà trọ cô đang trú tạm thuê phòng. Cái thị trấn này không lớn, ít người đến trọ, Trầm Tuân còn có ý thuê căn phòng bên cạnh phòng của Lạc Thập Giai. Trong phòng Lạc Thập Giai rất im lặng, có lẽ đã ngủ say vì mệt. Trầm Tuân tựa ở đầu giường nghĩ đến người đàn ông bị đụng phải kia, luôn cảm thấy có điều gì đó ẩn giấu ở bên trong.

Diêm Hàm là một ông chủ như thế nào? Nói ông ta được xếp vào danh sách giàu nhất nước cũng chẳng sai, những người ông ta tiếp xúc không phú cũng quý, gã quản lý dưới tay ông ta có sao lại giao du với tên du côn như vậy?

Trầm Tuân xoa xoa huyết thái dương của mình, không muốn tiếp tục suy nghĩ mấy chuyện chẳng liên quan này nữa, mà cần phải suy nghĩ xem phải làm sao thì Lạc Thập Giai mới chịu hồi tâm chuyển ý.

Bờ tường trên đầu Trầm Tuân cũng là bức tường bên phòng của Lạc Thập Giai, thế nhưng chẳng nghe thấy gì, nhịp thở của cô vốn rất nhẹ, cách một bức tường, làm sao có thể nghe thấy? Trầm Tuân không nhận được tự giễu chính mình.

Lạc Thập Giai tắm rửa xong thì ngã lăn xuống giường nằm đờ ra. Cô biết Trầm Tuân ngủ phòng bên cạnh, lòng cũng thấy không được tự nhiên, suốt buổi tối dù làm chuyện gì cũng thật nhẹ nhàng, không muốn tạo ra âm thanh gì khiến anh chú ý. Nhớ lại những ngày đã qua, Lạc Thập Giai chợt thấy buồn. Hóa ra thế giới này là phức tạp như vậy, có người sống cả đời dưới sự che chở của cha mẹ, bạn bè, được sống trong một phần tươi đẹp nhất thế giới này, thế nhưng khi công việc đụng phải một chút trở ngại liền tức giận vì bị đối xử bất công, mà có người lại coi những chuyện như thế là lý do để đi sai đường, nhưng câu chuyện cũ phía sau lưng họ, đều làm cho người khác thấy chua xót, bọn họ hơi hột than khổ sở, đa phần là sinh lý tử biệt số phận bất đắc dĩ. Người tốt hay người xấu, rốt cuộc nên phân chia thế nào? Lạc Thập Giai thấy càng ngày càng mơ hồ. Trầm Tuân là người tốt sao? Đúng. Vợ vượt rào, anh còn nhường lại nhà ở và tiền tiết kiệm cho cô ta, Hàn Đông nợ nần chồng chất, khi sắp phải mất đi đứa con, anh liền đưa cho anh ta mượn 600 ngàn tệ, thậm chí còn không dám xác định anh ta có trả lại hay không. Trong mơ xảy ra chuyện không may, nhiều người bị mất mạng. Lạc Thập Giai có thể giúp anh giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất, nhưng anh vẫn khẳng định đến từng nhà đàm phán, định giá bồi thường hợp lý, Trường Tri gặp chuyện không may, tất cả áp lực đều được anh đứng ra gánh hết. Anh là người có tình có nghĩa, ôm hết thấy mọi chuyện từ trách nhiệm đến giữ hòa khí về phía mình, đối với bạn bè, vợ con, mẹ và con gái đều hết lòng quan tâm giúp đỡ. Thế nhưng kết quả thì thế nào? Anh gánh trên vai món nợ không lồ, sắp sửa mất đi con gái, ngay cả người phụ nữ của mình cũng giữ không được, còn đem cô trao cho Diêm Hàm...

Chỉ dựa vào một tấm lòng hết sức chân thành, có thể chống lại tất cả cực khổ sao? Lạc Thập Giai mê mang. Lạc Thập Giai đang suy nghĩ đến nhập thần thì bên tai bỗng vang lên mấy tiếng lạch cạch, sau đó căn phòng chìm trong bóng tối.

Cúp điện, ngay trong ngày trời tuyết dày và lạnh cóng này. Cửa phòng bỗng vang lên hai tiếng gõ, Lạc Thập Giai sờ soạn mở cửa. Khi cánh cửa vừa được mở ra, một trận gió cuốn cô vào trong, tốc độ người đến nhanh như chớp, dường như đã kiểm chế hồi lâu, chỉ mong chờ đến giây phút này để điên cuồng.

“Thập Giai, Thập Giai, Thập Giai.”

Giọng nói gấp gáp vang lên bên tai của Lạc Thập Giai. Cánh tay của Trầm Tuân săn chắc, mạnh mẽ như vậy làm cho Lạc Thập Giai dù trong bóng đêm cũng cảm thấy an toàn. Anh ôm chặt Lạc Thập Giai vào trong ngực, triều miên hôn cô.

Lạc Thập Giai cảm thấy trong khoang miệng tràn đầy hơi thở của Trầm Tuân, hơi thở mang theo mùi thuốc lá trộn lẫn với hương kem đánh răng bạc hà. Râu của anh chà lên cằm Lạc Thập Giai, đôi môi ấm áp trườn từ miệng cô xuống phía dưới, vừa hôn vừa liếm chiếc cổ thon mịn của cô. Cô cảm thấy cổ họng mình khô nóng, không kìm được phát ra tiếng rên rì. Mà tiếng rên này chẳng khác nào câu mật chú, trong nháy mắt châm lên ngọn lửa dục vọng đang chìm trong đêm tối. Trầm Tuân ôm ngang cô lên, ném lên giường. Hai người nhanh chóng vứt bỏ những vật cản trên người, trần truồng quấn quýt nhau. Trong không khí chỉ có hơi thở ồ ồ của hai kẻ đang chìm trong dục vọng. Cái cảm giác khô nóng này chẳng khác nào bệnh cảm, hai người đều bị lây nhiễm. Thân thể thành thực tìm kiếm lẫn nhau trong bóng đêm, hơi ấm của Trầm Tuân đốt nóng làn da của Lạc Thập Giai, bả vai của cô và cả cổ cũng lộ ra trần trụi làm cô thấy hơi lạnh. Trầm Tuân hôn lên từng tắc da thịt của cô, những nụ hôn dịu dàng và lưu luyến. Đôi tay anh run rẩy ôm cô, miệng lại thốt ra những lời làm Lạc Thập Giai thêm đau lòng.

“Giống như một giấc mộng.”

Những điều này chẳng phải cũng là tiếng lòng của Lạc Thập Giai đó sao?

Sài Hà đến Tây An, Tây An đến Sài Hà, cứ tưởng lại xa nhau thêm lần nữa.

Trong bóng tối, Lạc Thập Giai không nhìn thấy gì cả, chỉ mò mẫm trong bất lực, trên người anh có nhiều vết thương, hầu như chỗ nào cũng có thương tích, có cái vừa khép miệng, chỗ u chỗ lõm, trái tim Lạc Thập Giai đập liên hồi.

“Thập Giai... Xin lỗi...” thanh âm Trầm Tuân hơi nghẹn ngào: “Một người chỉ có đôi bàn tay trắng, có tư cách gì cầu được làm bạn đời với em? Đi theo anh, em chẳng có gì cả, chỉ có đau khổ và nợ nần, ngay cả cuộc sống về già cũng không yên bình.” “Anh biết mình ích kỉ như thế, những gì anh nói, ngay cả anh còn thấy khinh bỉ chính mình, nhưng anh vẫn muốn hỏi em.” Trầm Tuân hơi khựng lại, dường như vừa hạ quyết tâm rất lớn, “Thập Giai, người như anh vậy, em còn nguyện ý đi theo sao?”

Trầm Tuân nắm lấy tay của Lạc Thập Giai, đặt ở tim mình, nơi đó có trái tim đang đập thình thịch đã nói rõ thời khắc này anh không kìm được nổi căng thẳng và hồi hộp của mình.

“Anh đã sống gần ba mươi năm, muốn bước lên vị trí cao nhất, muốn kiếm được nhiều tiền tài, nhưng kết cuộc thì anh vẫn tay trắng hoàn tay trắng. Hiện giờ, ngoại trừ trái tim này, anh chẳng còn gì để cho em.”

Lạc Thập Giai đưa tay che kín miệng anh lại, không để cho anh nói thêm bất cứ lời nào nữa, cô đang ép anh, buộc anh thừa nhận thất bại của mình, thừa nhận sự vô năng của mình, anh vứt bỏ toàn bộ sự kiêu ngạo chẳng phải là đáng về cô muốn.

Nước mắt dâng đầy trong đôi mắt Lạc Thập Giai. Cô ôm chặt lấy Trầm Tuân, hai người cứ trần truồng ôm nhau như thế, cô muốn lấy nhiệt độ cơ thể của mình truyền hết sang cho Trầm Tuân. Giờ khắc này, đây cũng là điều duy nhất cô có thể làm cho anh.

Giọng nói của Lạc Thập Giai nhẹ nhàng êm ái, còn có sự mê muội ngu dại, “Hà Tây từng hỏi Tam Mao muốn gả cho người nào? Tam Mao nói, “Thấy thuận mắt là được, nhưng tuyệt đối không gả cho nhà giàu có, cho dù nhà giàu đó có thuận mắt đến mắt cũng không gả”, Hà Tây thờ dài, “Hau là muốn gả cho người có tiền”. Tam Mao nói, “Cũng có ngoại lệ”, Hà Tây hỏi, “Thế nào mới là ngoại lệ?”, Tam Mao nói, “Theo như lời của người thì chỉ cần đủ tiền ăn cơm là được”. Hà Tây lại hỏi: “Vậy người ăn cỡ bao nhiêu?” Tam Mao trả lời: “Ít thôi, chẳng đáng bao nhiêu, sau khi ăn xong vẫn còn dư bụng ăn thêm một ít nữa”..”

Lạc Thập Giai kể xong, chợt nghe mấy tiếng lạch cạch vang lên, đèn trong phòng bật sáng. Chuyện đứt cầu dao dẫn đến cúp điện đã được sửa xong. Hai người bất ngờ đưa mắt nhìn nhau, cảnh diễn cuồng trong đêm tối cũng theo đó kết thúc. Có vài thứ, cần tỉnh táo đôi mắt.

Trầm Tuân khó chịu nghiêng đầu sang một bên, đang muốn trườn từ trên người Lạc Thập Giai xuống lại bị Lạc Thập Giai ôm chặt lấy. Nước mắt rơi ra từ khóe mắt của cô, cô chủ động hôn lên môi Trầm Tuân.

“Trầm Tuân, chỉ cần có anh, em nguyện ý ăn mỳ mỗi ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Sau khi sắp xếp xong công việc ở Tây An, ngày hôm sau Diêm Hàm đón chuyến bay sớm đi thành phố Ngân Xuyên, ai ngờ lại gặp phải ngày rét đậm rét hại, chuyến bay phải dời lại, sau 4 tiếng chờ đợi ngoài sân bay thì chuyến bay cũng được khởi hành. Bên ngoài ô cửa sổ máy bay là cả một vùng mây trắng bồng bềnh, những đám mây trải rộng trắng đến lóa mắt, che phủ hoàn toàn thế giới bên dưới, không phân biệt rõ bên ngoài cao thấp cỡ nào. Diêm Hàm cảm thấy đây tựa hồ cũng giống như tình cảnh của mình suốt bao năm tháng qua. Ông leo từng bước cao hơn, không cho phép bản thân nhìn xuống, đứng nơi cao khó tránh khỏi quanh hiu, ông đã không dám tưởng tượng khi té xuống sẽ tan xương nát thịt như thế nào.

Lúc hạ cánh ở sân bay thành phố Ngân Xuyên, máy bay đậu ở đường băng rất lâu mới mở cửa cho hành khách xuống. Bởi vì thời tiết xấu cho nên sân bay cũng vắng vẻ, không có cảnh chen lấn. Diêm Hàm vừa xuống máy bay, thì nhận được điện thoại. Diêm Hàm không muốn nhận cuộc điện thoại này, rời khỏi sảnh sân bay đi ra ngoài, ông và chú Chu một trước một sau đi ra bãi đậu xe, suốt đoạn đường đều vừa đi vừa nghe điện thoại. Cuộc điện thoại đều báo những tin không hay, bởi vì những người phải đi tìm Lạc Thập Giai đều gặp chuyện nên lưu lại thành phố Ngân Xuyên.

Sắc mặt Diêm Hàm không vui, khi bước ra khỏi sân bay liền im lặng không lên tiếng. Chú Chu cũng nom nớp lo lắng, đánh tiếng dò hỏi, “Đã mất dấu cô Thập Giai rồi sao?”

Diêm Hàm khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhìn ra cửa sổ như có điều suy nghĩ, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi, “Chú Chu, có phải tôi đã sai rồi không?”

“Hả?” Chú Chu cũng không rõ Diêm Hàm đang muốn nói đến chuyện gì, không dám tùy tiện trả lời. Tầm mắt Diêm Hàm vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ánh mắt ngập tràn vẻ uể oải và chán nản, khiến cho ông thoáng chốc lộ ra vẻ già nua.

“Cô ấy không phải Tố Vân. Mặc dù Tố Vân hận tôi, nhưng tôi biết cô ấy vẫn luôn yêu tôi, cô ấy hận tôi, chẳng qua chỉ là hận tôi mà thôi.” Khóe miệng Diêm Hàm nhếch lên cười tự giễu bản thân, “Tôi chăm sóc cô ấy lớn khôn từng ngày, cô ấy tốt như vậy, khôn ngoan như vậy, tôi muốn nuôi dưỡng cô ấy thành cô gái tốt nhất, tôi luyện tiết gả cô ấy cho người khác, tôi biết cô ấy chẳng phải thể thân, tôi đã biết rõ từ lâu.”

“Phải làm sao buông tay? Tôi không thể buông tay được.” Diêm Hàm vẫn còn đang tự lẩm bẩm, dường như đang đắm chìm trong thế giới ấy, “Tôi đã quá yêu cô ấy, yêu đến mức ngay cả bản thân tôi cũng thấy sợ hãi.”

Chú Chu đi theo Diêm Hàm rất nhiều năm, từ những ngày đầu thành lập Santana cho đến bây giờ tùy tiện đặt chân lên một chiếc xe nào đó cũng có giá mấy trăm ngàn tệ. Ông rất hiểu Diêm Hàm, thủ đoạn của Diêm Hàm tàn nhẫn, độc ác với người ngoài, thế nhưng Diêm Hàm lại là người dốc mình bao che khuyết điểm cho cấp dưới, kể cả thủ đoạn cường đoạt với Lạc Thập Giai. Cũng giống như Diêm Hàm, Chú Chu cũng dõi theo từng bước chân trưởng thành của Lạc Thập Giai. Nhìn một cô bé ngày thơ ngày nào dần lột xác thành một thiếu nữ lạnh lùng. Ông biết là Diêm Hàm ép buộc cô đến bước đường này có thể đạt được điều ông ta muốn.

Nhiều năm trước, Diêm Hàm đã bạt mạng để ngồi lên, hôm nay, để bảo trụ địa vị, Diêm Hàm thu xếp mọi thứ từ trên xuống dưới chu toàn, nhưng cho dù tính toán kỹ cỡ nào thì vẫn như đi bên mép vực sâu. Ông chưa bao giờ đơn độc ra mặt, luôn có những huynh đệ sống nương tựa vào ông đứng ra gánh vác. Nhiều năm như vậy, ông chưa từng sống vì mình mặc dù hiện tại ông giàu có sung túc, đủ sức gây mưa tào song, nhưng những thứ ông thật lòng mong muốn, lại không có thứ gì được như ý nguyện. Ông sống không được thành thoi, chú Chu biết rất rõ.

Bàn tay nắm chặt tay lái, chú Chu không biết nên nói thế nào, khuất mắc trong lòng Diêm Hàm, ông không đủ sức gỡ bỏ. Trong xe trầm mặc một hồi, chú Chu lại lên tiếng dò hỏi, “Đưa ông đến khách sạn nghỉ ngơi nhé?”

Diêm Hàm thờ dãi một hồi, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn sang, ông xoa xoa huyệt thái dương, nhẹ giọng phàn phó: “Đi tới cao ốc mới xây, Thiệu Thiên đang ở đó.”

“Thiệu Thiên?” Thiệu Thiên là một trong số những thủ hạ được Diêm Hàm coi trọng nhất, gã dính dáng tới rất nhiều sản nghiệp bí mật của Diêm Hàm, quanh năm chỉ ở tại Bắc Đô, ngoại trừ Diêm Hàm, thì gã là một trong số những thành viên ban quản trị có tiếng nhất trong tập đoàn của Diêm Hàm. Gã ta đang ở thành phố Ngân Xuyên?

Mặc dù chú Chu lầy lăm khó hiểu, thế nhưng vẫn chờ Diêm Hàm đến nơi đó.

Khu cao ốc vẫn còn đang trong giai đoạn mở rộng, vừa mới đổ dần giáo bê tông. Thiệu Thiên và Diêm Hàm gặp nhau trong khu tầng trống, cách xa các công nhân đang làm việc. Chú Chu đứng canh giữ ở dưới lầu, nhìn xung quanh theo thói quen, bảo đảm cuộc trò chuyện của hai người họ không bị ai nghe thấy.

Tầng lầu trống rỗng chưa được xây tường, chỉ có mấy cây dàn giáo và cột. Gió lùa thổi tấp bập bay phấp phồng, như muốn xé rách ra.

Thiệu Thiên đứng cách xa Diêm Hàm, đang hút thuốc lá, thấy Diêm Hàm tới, bóp tắt điếu thuốc. Diêm Hàm nhìn Thiệu Thiên vài lần, chỉ cảm thấy người này chẳng khác nào một con dao hai lưỡi, năm đó dùng rất sắc bén, hôm nay cũng rất dễ tổn thương chính mình.

“Chạy tới thành phố Ngân Xuyên làm gì?” Diêm Hàm nghiêm khắc hỏi.

“Lão Bành bị bắt trong phi vụ trước, đến lỗi nó ra.”

Diêm Hàm nghe thất tên của người vốn không nên xuất hiện, đôi mày nhíu chặt, ánh mắt tóe lửa, “Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao. Hạng người này không nên gặp mặt!”

Đứng trước câu hỏi của Diêm Hàm, Thiệu Thiên vẫn thong dong thoải mái, “Làm ăn với nhau nhiều năm, rồi rắc rối bỏ, muốn không dính líu là không dính đến sao? Chủ tịch Diêm, tôi lấy mệnh xây dựng giang sơn cho ông, cuối cùng đều là lỗi của tôi hết ư? Lão Bành theo tôi bao nhiêu năm? Tôi không cứu nó ra ngoài, ông nghĩ nó sẽ bỏ qua cho tôi sao?”

Diêm Hàm nhìn Thiệu Thiên, không hề che giấu vẻ chán ghét trong ánh mắt, khẽ cười giễu cợt nói: “Người có lòng tham, nhưng phải nhớ kỹ, đừng để lòng tham không đáy.”

Thiệu Thiên cũng cười: “Chủ tịch Diêm nói vậy là có ý muốn qua sông đoạn cầu? Chẳng lẽ không sợ mình cũng không toàn thân trở ra?”

Diêm Hàm ghét nhất bị uy hiếp, hôm nay ông có thể một tay che trời, sao có thể để thủ hạ uy hiếp mình?

“Xử lý sạch sẽ nội trong năm, nếu làm không được, tôi xử lý thay cậu.” Diêm Hàm không muốn tiếp tục tranh cãi đề tài này, “Tôi không ly vọng người dưới tay mình còn làm mấy chuyện này, hôm nay cậu đã mang thân phận gì, không cần tôi chỉ dẫn, chớ để liên lụy đến toàn bộ tập đoàn.”

Diêm Hàm nói xong cũng xoay người rời khỏi. Thiệu Thiên nhìn bóng lưng cay nghiệt của Diêm Hàm, chỉ cười lạnh một tiếng, nói vọng với bóng lưng Diêm Hàm, “Nghe nói ông muốn kết hôn?”

Diêm Hàm nghe vậy dừng bước, không quay đầu lại: “Không liên quan gì đến cậu.”

“Cô ta trông rất giống Tố Vân sao?” Thiệu Thiên cười ha ha, vẻ lạnh lùng và oán độc toát ra trong giọng nói nghe thật đáng sợ, “Năm đó nếu không phải vì ông, Tố Vân sẽ không chết, cô ấy chịu nhiều khuất nhục như vậy, thế mà ông lại đi bao hết gái này đến gái khác, người như ông còn sợ bị liên lụy?”

Diêm Hàm nghe thấy lời nói đầy vẻ trào phúng của Thiệu Thiên, rốt cục quay đầu. Ánh mắt không giận cũng uy khiến người đối diện phải khoảng loạn.

“Nếu không phải cậu là người cô ấy kính trọng nhất trước khi chết, cô ấy luôn coi cậu như anh trai, thì hôm nay cậu đã không được rạng rỡ thế này.” Diêm Hàm lạnh lùng nhếch môi, “Nhân lúc tôi còn kéo, thì cậu leo nhanh lên đi, chờ đến lúc tôi giẫm cậu xuống thì cậu đừng nghĩ đến chuyện bò lên...”

...

***

Đồ dùng trong biệt thự ở Tây An đều cao cấp, nệm đương nhiên tốt hơn rất nhiều so với thảm bông. Trong mấy tin quảng cáo còn nói chỉ cần nằm lên là muốn ngủ ngay, nhưng lúc ấy Lạc Thập Giai lăn lộn thế nào cũng không sao ngủ được. Hôm nay, trong nhà nghỉ tồi tàn này, cô lại ngủ rất ngon, cánh tay trắng kiện của Trầm Tuần trở thành chiếc gối của cô. Da chạm vào da, người đầy mồ hôi, dính dính nhờn nhờn, thế nhưng Lạc Thập Giai lại không thấy chán ghét.

Cô nhẹ nhàng rời khỏi giường, vào toilet mở ra nước nóng. Nước phun ra từ vòi sen không mạnh, nhưng hơi nước vẫn phủ đầy trong toilet nhỏ xíu này, làm cho toilet đã nhỏ chật trở nên mở rộng không còn nhìn rõ mọi thứ xung quanh, Lạc Thập Giai chui vào tắm, cọ rửa sạch cả vết tích đã khô ở giữa hai chân.

Trong hơi nước dày đặc mờ mịt, cửa toilet bị đẩy ra, Trầm Tuần trần truồng bước vào, những vết thương trên người anh lại bị rách ra, thế nhưng anh không quan tâm. Anh bước vào làm toilet vốn nhỏ xíu càng thêm chật chội, Lạc Thập Giai vùng tay vùng chân kiểu gì cũng đụng phải Trầm Tuần.

Anh thản nhiên tắm cùng cô, cứ như chuyện thường xảy ra suốt nhiều năm qua.

Lạc Thập Giai lấy một ít dầu gội, một nửa đổ lên đầu Trầm Tuần, Trầm Tuần cúi đầu để những ngón tay của cô xoa bóp loạn trên mái tóc ngắn của anh. Lạc Thập Giai nhẹ nhàng chà xát, Trầm Tuần buồn bực không lên tiếng mà vươn tay ôm chiếc eo nhỏ nhắn thon gọn của cô.

Dầu gội đầu được xoa bóp bung đầy bọt, còn tỏa ra mùi hương ngọt ngào làm cho Lạc Thập Giai cảm thấy có chút quen thuộc.

Cả đầu đều phủ đầy bọt dầu gội, Lạc Thập Giai không muốn làm rách vết thương Trầm Tuần, cô tắt vòi sen. Vội tay lấy khăn, lại bị Trầm Tuần túm lại, cánh tay săn chắc của anh vòng xuống dưới nách Lạc Thập Giai, bế cô lên.

Nhiệt độ nóng bỏng, ẩn giấu dục vọng nhiều năm, rất nhiều điều chưa kịp nói, không còn nhớ rõ, không kịp quên đều hóa thành những động tác trực tiếp.

Lạc Thập Giai cảm giác hình như mình cũng hóa thành một vũng nước, đọng lại trong lồng ngực khô cạn của Trầm Tuần.

Lạc Thập Giai vô cùng suy nhược yếu đuối ép sát vào tai Trầm Tuần, cô khẽ nhéo tai Trầm Tuần, chậm rãi nói: “Anh biết không, trông anh chẳng khác nào một con sói, sắc bén, đa nghi, sức chịu đựng tốt, khả năng thích ứng cao, khả năng săn mồi tốt.”

Trầm Tuần cúi đầu hôn trán Lạc Thập Giai: “Vậy em có biết không? Con sói đến tuổi giao phối sẽ ra ngoài tìm bạn đời, một khi nó đã chọn người bạn đời nào thì sẽ thủy chung cả đời.”

“Cả đời, sẽ là bao lâu?”

Lạc Thập Giai đang mơ hồ trước vấn đề này thì rơi vào trong nụ hôn của Trầm Tuần.

“Không lâu, chỉ có anh yêu em lâu như vậy.”

...

Tắm rửa là hy vọng người được thư thái, thế nhưng sau khi tắm xong còn mệt mỏi hơn, so với Lạc Thập Giai uể oải chẳng chút sức lực nào thì Trầm Tuần có thể nói là rất sung sức. Đứng trong phương diện tình dục mà nói thì nam nữ quả thực bất bình đẳng, còn ở trên lý thuyết mà nói thì đàn ông vận động nhưng phụ nữ lại tiêu hao thể lực nhanh hơn so với đàn ông.

Thấy Lạc Thập Giai mệt mỏi, Trầm Tuần rất sẵn sàng thu dọn đồ đạc mà hai người mang theo. Lạc Thập Giai sợ anh sợ ý làm sót đồ, bèn kiểm tra lại một lượt. Lạc Thập Giai ra quầy reception trả phòng, Trầm Tuần xách hành lý đứng ở cửa nghe điện thoại.

Sáng sớm, Hàn Đông gọi liên tục bảy tám cuộc, hai người đang trong phòng tắm kích thích, làm sao còn chú ý đến tiếng chuông điện thoại ở bên ngoài. Lúc này gọi người lại thì cả buổi trời Hàn Đông mới chịu nghe máy.

“Làm sao vậy?” Ánh mắt Trầm Tuần vẫn dán chặt về phía Lạc Thập Giai, cứ như chỉ cần anh chớp mắt thì cô sẽ bốc hơi biến mất.

“Trước tiên đừng đi đuổi theo luật sư Lạc nữa, nhanh về thôi.”

Trầm Tuần cong môi, cười đáp, “Tìm được cô ấy rồi”.

Hàn Đông nghe Trầm Tuần nói đã tìm được Lạc Thập Giai rồi, thế nhưng trong giọng nói lại không có bất cứ vui mừng gì, lúc này anh ta không để ý tới tình cảm nam nữ của Trầm Tuần nữa, còn có chuyện quan trọng cần xử lý, “Chuyện tiền nong, hình như đã tìm được chút manh mối”.

Vừa nghe Hàn Đông nhắc tới tiền, Trầm Tuần lập tức thận trọng: “Anh nói khoản tiền của Trường Tri?”

“Ừ.”

“Tiền đang ở đâu?”

Hàn Đông hỏi u sầu, không dám nói những lời không chắc chắn, “Cậu quay về đi đã, bên tụi này vừa tìm được phiếu gửi tiền, cũng không biết có phải nó hay không.”

...

Không có lấy một giây nghỉ ngơi, hai người gấp rút quay về Sài Hà. Hàn Đông và Trường An đều trong văn phòng ở thôn Trung Bình đợi Trầm Tuần trở về. Vừa thấy được bóng dáng Trầm Tuần, nước mắt Trường An liền rơi như mưa.

Cô quay sang Trầm Tuần run rẩy môi hỏi lâu, cuối cùng vẫn không nói được lời nào, chỉ biết khóc, Hàn Đông vỗ vỗ bả vai của cô để trấn an. Lạc Thập Giai đưa khăn ướt cho Trường An.

Hàn Đông đưa phiếu gửi tiền cho Trầm Tuần: “Tờ phiếu gửi tiền này mới được lập gần đây, số tiền đã bị xóa rồi, thế nhưng thấy chữ số rất dài, chắc là nó.”

Trầm Tuần cầm lấy tờ phiếu gửi tiền xem một hồi lâu, tin tức chỉ có bấy nhiêu, chỉ vài ba câu đã nói hết rồi, “Anh nói tất cả số tiền này đều chuyển cho Sài Chân Chân?”

Hàn Đông gật đầu: “Đúng.”

“Làm sao có thể?” Trầm Tuần không thể tin được: “Nếu như cô ta có một khoản tiền lớn như vậy? Sao không cầm nó đi khám bệnh? Sao lại làm chuyện đó để kiếm tiền?”

Hàn Đông ngừng lại thấy Trầm Tuần nói rất có lý, “Đến trấn Tây Hải xem thử thế nào. Gặp mặt hỏi thì mọi chuyện sẽ rõ thôi.”

Nãy giờ Lạc Thập Giai vẫn im lặng đứng bên cạnh bỗng với tay cầm lấy tờ phiếu gửi tiền trên tay Trầm Tuần nhìn sơ qua, “Có hai khả năng, khả năng thứ nhất: ngay từ đầu Sài Chân Chân đã gạt chúng ta, tiền đã bị cô ta cầm lấy, hiện tại, có lẽ cô ta đã chạy thoát rồi; khả năng thứ hai chính là, Sài Chân Chân cũng không biết số tiền này được gửi cho cô ấy.”

Ba người nghe Lạc Thập Giai phân tích xong thì rơi vào trầm mặc, đều đang suy nghĩ xem sẽ rơi vào khả năng nào.

“Hiện giờ các ngân hàng đều áp dụng hình thức báo tài khoản qua tin nhắn, một khi tiền chuyển vào thì điện thoại sẽ nhận được tin, làm sao có thể không biết.” Lạc Thập Giai càng nghĩ càng phiền lo, “Hy vọng chẳng phải khả năng này.”

Trầm Tuần cầm chìa khóa xe chỉ đi ra ngoài: “Đi xem sẽ biết thôi.”

“Em cũng muốn đi.”

“Tôi cũng đi.”

Hàn Đông và Trường An đồng thời lên tiếng, không đợi Trầm Tuần cự tuyệt, đã trực tiếp chạy ra chiếc xe đang đậu ở ngoài cửa. Lạc Thập Giai là người bước ra khỏi văn phòng sau cùng, Trầm Tuần chờ cô đi ra, móc chìa khóa khóa cửa lại, Lạc Thập Giai đứng ở bên cạnh cúi đầu nhìn tay anh.

Tay anh đang run rẩy.

Hy vọng vốn dĩ đã hóa thành đồng tro tàn bỗng nhiên bùng cháy, nếu sau cùng vẫn không lấy lại được, thì chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng giống như lúc ban đầu. Tâm trạng rối bời như đường núi nhấp nhô, không biết bước chân kế tiếp sẽ đi đến vực thẳm hay là đường lầy, cũng không biết phải đi bao lâu mới

đến đích.

Động tác trên tay Trầm Tuần hơi khựng lại, anh không ngừng đầu, đột nhiên thấp giọng hỏi Lạc Thập Giai: “Nếu như rơi vào trường hợp thứ nhất, nếu như không lấy lại được số tiền kia thì phải làm sao bây giờ?”

Trầm Tuần luôn muốn che chở Lạc Thập Giai, trên thực tế mỗi lần anh hoang mang lo sợ đều dựa vào những phán đoán và chỉ điểm của Lạc Thập Giai. Yêu là ý lại lẫn nhau, Lạc Thập Giai thích thú trước những thay đổi này của anh. Cô nắm chặt lấy tay anh, cố gắng nói thật nhẹ nhàng bình thản.

“Nếu như lấy lại được, thì nhanh chóng giải quyết mọi chuyện ở đây rồi cùng nhau quay về thành phố Thẩm Quyến đón năm mới; nếu như không lấy về được, vậy cùng nhau kiếm tiền trả nợ, một ngày nào đó cũng có thể trở về thành phố Thẩm Quyến đón năm mới.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Thời tiết càng ngày càng lạnh, quang cảnh dọc theo suốt đoạn đường không có vẻ lãng mạn của mùa thu cũng không ấm áp như mùa xuân, càng không có cảnh phồn hoa náo nhiệt, mà quang cảnh mùa đông trông như bộ lão tuôi cao đang nhắc từng bước chân nặng nề, bước đi xiêu vẹo, người lão đảo, khó nhọc lướt qua những tháng ngày cuối đời, mỗi động tác đều phát ra tiếng kêu kẹt cọt kẹt, có lẽ là tiếng va chạm của các khớp xương.

Lạc Thập Giai khẽ mặt sát cửa sổ, cô muốn nhìn thật rõ cảnh vật đang trôi qua bên ngoài kia, ai ngờ, khi thở ra lại tạo thành một lớp sương mù phủ lên kính xe, cô đưa tay chà lên đó, vẽ thành một khuôn mặt cười trong vô thức, đây cũng là đó là chuyện cô rất thích làm khi còn bé.

Trường An và Lạc Thập Giai đều ngồi ở ghế sau, từ lúc lên xe đến giờ Trường An vẫn nhắm chặt mắt, hầu như không khác nào ngừng nghĩ đến trần Tây Hải.

Lần thứ hai đến đây, mặc dù đã quen đường quen nẻo, thế nhưng vào lúc nhiệt độ hạ thấp đã làm đường mương nước phía sau nhà Sài Chân Chân kết thành băng, con đường lầy lội cũng biến thành bùn băng, vừa cứng vừa trơn, còn khó đi hơn cả lần trước.

Lúc bọn họ đến, Sài Chân Chân đang xốc mạnh, bung một chậu nước đi ra. Sài Chân Chân không tỏ ra bất ngờ khi nhìn thấy bọn họ, hất nước xong liền quay lưng đi vào trong, cũng không đóng cửa.

Trầm Tuần và Hàn Đông lòng nóng như lửa đốt, vội vã xuống xe bước vào trước.

Lạc Thập Giai theo ở phía sau, cô vừa nhắc chân đi được hai bước mới nhận ra Trường An nãy giờ vẫn ngồi im ở bên ngoài, dường như không muốn đi vào nhà.

“Không đi vào sao?” Lạc Thập Giai hỏi.

Trường An lắc đầu, hơi ngập ngừng nói: “Lần trước tôi đối xử với cô ấy như vậy, chắc cô ấy còn giận tôi lắm, tôi không muốn vào đó chọc giận cô ta.”

Trường An thay đổi, đã không còn đánh đá như trước, cũng không hề chất chứa, giờ cô đã biết suy nghĩ cho người khác, cũng trở nên điềm tĩnh hơn nhiều. Rõ ràng là thay đổi có tính tích cực hơn, nhưng Lạc Thập Giai lại thấy đau lòng, chỉ một khoảng thời gian ngắn mà bao nhiêu chuyện khó khăn ứ ứ kéo đến, nhưng Trường An vẫn kiên cường chống đỡ. Chúng ta ai cũng như vậy, đều trưởng thành từ trong đau đớn.

Lạc Thập Giai quay đầu lại nhìn Trường An, đánh tiếng nói, “Vậy tôi vào trước.” Giọng cô hơi khàn.

“Ừ.”

Lạc Thập Giai vừa bước lên hai bậc thang thì Trường An cất tiếng gọi cô lại.

“Thập Giai.” Cô đã không còn gọi cả họ lẫn tên Lạc Thập Giai như trước, mà gọi cô như gọi một người bạn bình thường. Lạc Thập Giai hơi xúc động.

“Phiền cô giúp tôi nói ‘xin lỗi’ cô ấy.” Viên mắt Trường An hồng hồng: “Anh tôi đã mất rồi, nếu như cô nguyện ý, có thể theo tôi quay về Tây An sống chung.”

“Được.”

...

Tuy căn hộ của Sài Chân Chân đơn sơ, nhưng trong phòng đã được đốt than, vẫn ấm áp hơn so với bên ngoài.

Sài Chân Chân vẫn tỏ ra khá lịch sự với Trầm Tuần và Hàn Đông, chắc vì bọn họ đều là bạn của Trường Tri, mặc dù không nói gì, nhưng lần này cô ta

còn rót nước mời hai người.

Thấy Lạc Thập Giai bước vào, Sài Chân Chân lại đi lấy một cái chén, bị Lạc Thập Giai ngăn cản: “Tôi không uống nước, cảm ơn.”

Sài Chân Chân cũng không cố ép, quay lại đi vắng ngồi, trên người vẫn mặc chiếc áo bành tô lúc trước, vạt áo mặc đến biến đen, trên áo bành tô còn có hai lỗ bị thuốc cháy xén, nhìn sơ qua trông rất nhếch nhách chán chường, thân thể gầy yếu của cô co rút trong chiếc áo bành tô, cho dù không nói lời nào cũng toát vẻ đằm đằm đáng yêu.

“Là Trường Tri bảo mấy người đến đây sao?” Sài Chân Chân uống một hộp nước, vẫn cup mắt cúi đầu, cũng không biết cô đang nhìn cái gì.

Nhắc tới tên Trường Tri, ba người đều rơi vào trầm mặc. Thấy mọi người im lặng như vậy, Sài Chân Chân ngẩng đầu lên.

“Có phải anh ấy lại hòa thuận với vợ cũ rồi không?” Sài Chân Chân tự suy ngẫm tự đánh giá một mình, thốt ra một câu, nhưng trước nay vẫn chưa từng mất hy vọng.

Trầm Tuần và Hàn Đông đều cúi đầu, cuối cùng là Lạc Thập Giai khó nhọc nói ra chân tướng sự thật.

“Anh ấy đã chết rồi.”

“Ài?” Sài Chân Chân tựa hồ không nghe rõ, cũng hình như là không thể hiểu được.

Lạc Thập Giai nắm chặt tay, nhắc lại lần nữa, “Trường Tri... Anh ta đã chết...”

“Hi hi—” Sài Chân Chân cảm thấy Lạc Thập Giai đang kể một câu chuyện đùa, không nhịn được cất tiếng cười to, “Anh ta muốn bỏ rơi tôi đến mức tự nguyện rửa mình sao? Chẳng phải chỉ chia tay thôi sao? Sài Chân Chân tôi cũng không rảnh làm phiền đến anh ta.”

Sài Chân Chân phát phát tay, lại lỡ tay làm đổ chén trà vừa đặt xuống, nước tràn ra chảy xuống đất, cô luống cuống tay chân rút khăn ra lau.

“Mấy người đi đi, trở lại nói cho anh ấy biết, muốn chia tay thì chia tay, không cần phải diễn vở kịch này.”

Nãy giờ Trầm Tuần vẫn im lặng không nói gì, lúc này bỗng rút tờ phiếu gửi tiền mà anh đem theo ra, đặt lên cái tủ thấp Sài Chân Chân dùng để cất đồ.

“Trước khi cậu ta gặp chuyện không may, có chuyện cho cô một khoản tiền, chúng tôi đến đây là muốn hỏi cô chuyện đó, chúng tôi muốn biết số tiền này đang ở đâu.” Trầm Tuần dừng một chút lại nói, “Trong hầm mỏ xảy ra chuyện, chúng tôi cần tiền để giải quyết, số tiền này rất quan trọng đối với chúng tôi, hy vọng cô có thể giúp đỡ.”

Lời nói của Trầm Tuần thoáng cái đã chọc giận Sài Chân Chân, cô chột vồ bàn đứng phắt dậy, “Anh vừa nói gì? Mấy người đang đùa với tôi phải không? Ý là tôi cuỗm tiền của mấy người sao?” Sài Chân Chân cực kỳ tức giận: “Tiền chữa bệnh của tôi đều do tôi tự kiếm lấy, chẳng liên quan gì đến anh ta! Anh ta cũng không chuyển cho tôi đồng nào! Nếu chuyển tiền cho tôi, tôi còn ở chỗ này sao? Anh bảo anh ta đến đây, chúng tôi sẽ đổi chấp, xem anh ta có giữ các bạc nào cho tôi không?”

“Anh ấy không đến được.” Giọng nói đầy tuyệt vọng của Trường An đột ngột vọng lên phía ngoài cửa.

Cô xốc màn vải lên, không bước vào trong nhà mà tựa người đứng ở cửa. Cô nhìn Sài Chân Chân, mắt ngập nước, “Chẳng ai lừa cô cả, Trường Tri đã chết thật rồi.”

Trường An cắn môi, một hồi lâu sau mới khó nhọc lên tiếng, “Anh ấy bị người ta hại chết, còn vứt xác vào trong hầm mỏ.”

Trường An cúi đầu thút thít; ni non làm bầu không khí trong phòng trở nên suy sụp. Ngay cả hai người đàn ông trước nay đều rất kiên cường mạnh mẽ cũng cũng không nhịn được vành mắt ửng đỏ. Sài Chân Chân vẫn duy trì trầm mặc không lên tiếng.

Cô mở to mắt, do sinh bệnh đã lâu, hai gò má gầy hõm vào, khi đôi mắt mở to, tròng mắt trông như muốn rớt ra ngoài.

“Cút.” Cô đột nhiên nổi điên lên, ném mấy cái chén trên bàn về phía bọn họ, “Cút – mấy người cút hết đi —”

...

Bất luận Sài Chân Chân nổi điên thế nào, bọn họ đều không bỏ đi, bởi lẽ đây chính là hy vọng cuối cùng của họ, chưa đến ngõ cụt thì ai cũng không chịu hết hy vọng.

Hàn Đông châm cho mình một điếu thuốc, ước chừng là mùi thuốc lá quá say người, Trường An vốn không quen hút thuốc cũng muốn lấy một điếu.

Tất cả mọi người mặt ủ mày chau, Lạc Thập Giai đứng ở bên cạnh Trầm Tuần, hỏi anh, “Định làm thế nào?”

Trầm Tuần cau mày, nhìn thoáng qua khoảng đất cao nguyên trống trải phía xa xa, “Đi một bước tính một bước, nếu quả thật không có ở chỗ cô ấy, thì nghĩ cách khác thôi.”

Lạc Thập Giai đang tính nói nữa, một người đàn ông lấm la lấm lét băng qua con đường hẹp phía nương nước tìm đến nhà Sài Chân Chân, thấy nhiều

người đang đứng ở cửa, cả nam lẫn nữ, gã hơi bất ngờ do dự không biết có nên tiến lại hay không.

Gã ta lên lút gõ cửa nhà Sài Chân Chân, thấp giọng hỏi, “Em Chân Chân có ở nhà hay không?”

Cách xưng hô thân mật như vậy lại thốt ra từ một người đàn ông trung niên có khuôn mặt xấu xí quần áo cũ nát. Không cần giới thiệu gì, bốn người đã hiểu thân phận của người này.

“Cút –” trong phòng truyền đến thanh âm tức giận của Sài Chân Chân.

Người đàn ông toát mồ hôi hột, mặt mày ỉu rù rời khỏi, vừa đi vừa lăm bằm chửi rủa.

Văng tục thô thiển, càng nghe càng thấy khó chịu.

Chờ đợi không phải cách hay, Trường An đứng dậy: “Em vào trong nói chuyện với cô ta.”

“Vậy có được không?”

“Không chừng có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống đấy.” Viên mắt Trường An hồng hồng: “Hy vọng cô còn chút cảm tình đối với anh tôi.”

...

***

Sài Chân Chân biết bốn người kia vẫn chưa đi. Ngoại trừ cái cô làm luật sư tên Lạc Thập Giai kia, thì ba người còn lại đều là những người mà Trường Tri quan tâm nhất trong cuộc đời này. Bốn họ đều nói Trường Tri đã chết, chỉ nghe thôi đã khiến cô không thể chịu đựng được, anh mới 28 tuổi, làm sao lại chết chứ?

Trong lúc cô đang đắm chìm trong đau đớn, cố gắng chống người lê từng bước, nhớ lại những kỷ ức tốt đẹp đã đi qua. Ít ra còn có năm tháng vẫn nằm trong trí nhớ, cũng coi như không sống uổng kiếp này.

Gần đây sức khỏe càng ngày càng kém, gần lại chắc thời gian không còn nhiều, nói hận Trường Tri, hận nhất chẳng qua anh đi mà không cáo biệt, gần đây Sài Chân Chân luôn nằm mơ thấy anh, thấy anh nói cười với cô, động tác vụn vụn về gốc gác.

Anh đã chết sao? Anh thật đã chết rồi sao?

Trên chiếc tủ thấp vẫn còn tờ phiếu Trầm Tuần để đó, hai tay Sài Chân Chân run run nhìn thoáng qua khoản tiền anh gửi cho cô. Tên người nhận là cô, ở giữa ghi mã số ngân hàng, cuối cùng là đến con số kia, Sài Chân Chân vừa thấy xa lạ vừa thấy quen thuộc.

Xa lạ là, tài khoản này chẳng phải do chính cô mở, cũng không phải ngân hàng cô thường dùng. Còn quen thuộc là tài khoản này được Trường Tri mở, còn mở cho cô.

Lúc mở số tài khoản này, Trường Tri nói, sau này anh có tiền sẽ gửi toàn bộ vào trong tài khoản này. Nếu không vợ ở nhà biết được chắc chắn sẽ đòi chia đôi.

Phản cảm tình này của bọn họ có nói nữa cũng không thấy được ánh sáng, không có bất kỳ luật pháp nào che chở. Trường Tri lại sợ cô chịu khổ, luôn lo lắng suy nghĩ cho cô.

Quá khứ luôn làm cô cảm động như thế, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng muốn lấy tiền của anh, cô vốn dĩ chẳng phải loại người ham tiền của ham giàu có. Sau đó Trường Tri không từ mà biệt, cô chỉ lo hận anh, từ lâu đã quên chuyện này. Tài khoản còn lưu số điện thoại di động, cũng đã quên thay đổi ở ngân hàng.

Nhưng cô đâu có ngờ được rằng sẽ có một ngày anh thực sự gửi tiền vào trong tài khoản này. Làm sao có thể ngờ được rằng, gửi xong số tiền này thì anh cũng ra đi?

Nắm chặt tờ giấy gửi tiền trong tay, tim quặn đau đến mức không thể thở được.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, một người đàn ông cất tiếng gọi cô bằng giọng nói địa phương “Em Chân Chân ơi...”, Sài Chân Chân cảm thấy có mùi ngọt của máu thịt động nơi cổ họng.

Cô gần như dùng hết khí lực lớn nhất có thể hét lên 1 tiếng “Cút”, do tâm tình bị kích động làm cơn ho càng thêm kịch liệt hầu như không dừng được, tận đến khi mùi máu ngọt lịm kia bị phun ra khỏi cổ họng rơi vào tay cô...

Năm người ngồi chật cứng trên xe, không còn một khe hở, nhóm người Trầm Tuần đều căng thẳng khăn trương. Sài Chân Chân bất ngờ té xỉu làm mọi người không kịp trở tay, nếu không phải Trường An đi vào tìm cô nói chuyện, thậm chí sẽ không biết bệnh của cô nghiêm trọng như vậy. Trường An và Lạc Thập Giai cẩn thận từng li từng tí đỡ cô, người cô đã gãy tro xương, cứ như chỉ có mỗi chiếc áo bành tô mà thôi.

Tình hình giao thông ở đây không tốt lắm, đường xá đầy ổ voi ổ chó, xóc nảy liên tục, bệnh viện trên trần tuy không xa, nhưng Trầm Tuần phải lái xe thật lâu mới tới được.

Sau một hồi cấp cứu, Sài Chân Chân cũng tỉnh lại, hình như đã buông xuống mọi chuyện, người tiều tụy, ánh mắt u ám không chút sức sống.

Trường An cầm lấy bình nước đi rót nước nóng, lấy khăn mặt vừa mới mua thấm nước nóng lau lên đôi tay khô khốc của cô, Sài Chân Chân vẫn không nói gì, đôi mắt mở to vô hồn mặc kệ Trường An muốn làm gì thì làm.

Lạc Thập Giai rót một chén nước cho cô, bảo cô uống miếng nước, cô không để ý đến, chỉ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Trường An, một lúc lâu, cô mới lúng ta lúng túng hỏi: “Trường Tri... Anh ấy chết thật rồi ư?”

“Tại sao có thể như vậy?” Không đợi Trường An trả lời, cô đã chảy hai hàng nước mắt, “Có phải ông trời đang đùa với tôi không? Sao anh ấy lại chết? Chẳng phải anh ấy bỏ rơi tôi vì sợ tôi làm liên lụy anh ấy sao? Làm sao lại chết? Anh ấy chết rồi, tôi phải làm sao đây? Tôi phải làm sao đây? Tôi có lỗi với anh ấy, tôi đã làm bao nhiêu chuyện xấu xa, có phải anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

So với lúc Trường An sốt cao đến mức hôn mê khi biết được tin Trường Tri bị hại chết thì biểu hiện của Sài Chân Chân có thể nói kiên cường hơn rất nhiều. Sau một hồi khóc lóc thì cô đã bình tĩnh trở lại, chẳng qua không nói năng gì nữa, lúc nào cũng nằm im lặng quay mặt vào tường, trông bóng lưng cô đìu hiu, thật xót xa.

Mọi người bước ra khỏi phòng bệnh để cô lại một mình, cũng nhường cho cô chút không gian yên tĩnh. Rồi khỏi phòng bệnh, Trường An cũng muốn đi dạo một mình, Hàn Đông lo lắng, bước đi theo cô cách một đoạn không xa không gần, chỉ chừa lại Trầm Tuân và Lạc Thập Giai ngồi ở hành lang bệnh viện.

Những người bệnh suy yếu đang được truyền dịch nằm trên băng ca được đẩy qua, vẻ mặt trắng bệch tiều tụy, người nhà bệnh nhân thì tay xách nách mang, tất cả ngược xuôi, mặt mày lo lắng. Bệnh viện không phải nơi đem đến hy vọng, cũng chẳng phải nơi tụ họp đoàn viên, nếu như có thể, Lạc Thập Giai không quay trở lại nơi này.

Trầm Tuân ngã người tựa lưng lên thành ghế, đầu ngửa ra sau, ngẩng mặt lên trời, đôi mắt nhắm chặt, anh không nói gì, vẫn cau mày như trước. Trầm Tuân nhìn cửa phòng bệnh, Sài Chân Chân đã thừa nhận khoản tiền kia được chuyển vào tài khoản của cô, rõ ràng đây là tin tức tốt, cô ấy đã thẳng thắn thừa nhận thì mọi chuyện cũng dễ bàn bạc hơn rồi, nhưng tiền được chuyển vào tài khoản của cô ấy, điều này cũng nói rõ một sự thật rằng, trước đây Trường Tri đã có ý định cuốn tất cả tiền của công ty, hành động này cũng là đòn giáng mạnh xuống Trầm Tuân.

“Chắc anh ấy có nỗi khổ riêng, chỉ chưa tìm được cơ hội nói với anh.” Lạc Thập Giai cầm lấy tay Trầm Tuân, cố gắng truyền nhiệt độ từ người mình sang anh.

Trầm Tuân vẫn im lặng, chỉ hơi tỏ ra mệt mỏi, mở mắt, bình tĩnh nhìn lên trần hành lang bệnh viện.

“Cũng có thể suy đoán được đại khái rồi.” Trầm Tuân khẽ sờ nhếch môi giễu cợt, “Lúc đó anh còn ở trong thành phố Thẩm Quyền, đột nhiên cậu ấy gọi điện đề nghị giải thể công ty, đòi rút lại vốn đầu tư, một hai đôi rút lại toàn bộ vốn, cậu ta đã dứt khoát như vậy thì dù anh không đồng ý cũng không được.”

Trầm Tuân hơi ngáp ngừng một chút lại nói, “Vậy mà, cậu ta còn muốn lấy tất cả, định cùng Sài Chân Chân xa chạy cao bay.”

“Có lẽ đúng như anh nói.” Lạc Thập Giai nhấp mím môi, vẫn cương quyết không chịu nhìn nhận sự việc theo chiều hướng xấu nhất, “Trường Tri không phải người như vậy, dù anh ấy lấy nhiều tiền như vậy cũng không để làm gì, bệnh của Sài Chân Chân không tổn kém đến mức đó.”

Trầm Tuân khẽ cười, trở tay nắm lấy tay cô, “Có đồng tiền nào là vô dụng chứ?”

Lạc Thập Giai trầm mặc, cúi đầu nhìn tay anh và tay cô đang nắm chặt lấy nhau, chợt thấy trái tim băng giá, lòng người quá phức tạp, cho dù là bạn thân nhiều năm, đứng trước hai chữ “lợi ích” thì tình nghĩa cũng hóa thành hư không, bất luận cô có biện giải thế nào cho hành động của Trường Tri, thì vẫn không thể thay đổi được chuyện trước kia anh ta đã qua mặt Trầm Tuân, chuyển hết tiền vốn trong công ty vào tài khoản người yêu của mình, đầu nói sao đi nữa thì anh ta vẫn là kẻ bất nghĩa với em.

Hành vi như vậy rất đáng chê trách, thế nhưng hiện giờ anh ta đã chết, người chết là hết, mọi ân oán cũng theo đó tiêu biến, ngay cả Lạc Thập Giai cũng không thể oán trách anh ta được.

“Người đã chết rồi, cho dù suy đoán ra ngàn vạn khả năng đi nữa cũng chẳng còn ý nghĩa gì, tiền đã tìm được, chúng ta hãy tìm cách giải quyết vấn đề thì hơn.” Trầm Tuân thở dài một hơi: “Cậu ấy có nỗi khổ của cậu ấy, mấy chục năm qua cậu ấy đối với anh thế nào, anh hiểu rất rõ, từ trước đến nay anh vẫn xem cậu ấy là anh em của mình.”

Lạc Thập Giai u sầu rũ mặt, nhìn thoáng qua cửa phòng bệnh đang đóng chặt, nhẹ giọng nói: “Hy vọng tất cả đều được giải quyết êm xuôi.”

...

Nghỉ ngơi không tới hai tiếng, Sài Chân Chân lại không chịu ở bệnh viện chữa trị, một mực đòi thu dọn đồ đạc đi về, không nhắc gì đến Trường Tri, cũng không khóc. Không ai khuyên can được cô đành phải đi đến quầy làm thủ tục xuất viện, rồi sau đó quay về căn hộ dột nát của cô, cô lục tung cả nửa ngày mới tìm ra tấm thẻ ngân hàng kia, do chưa được sử dụng nên những con số mạ vàng bên trên tấm thẻ vẫn sáng óng.

Phía sau có chữ ký của Trường Tri, cậu ta viết chữ “Chân” vô cùng cẩn thận. Sài Chân Chân nắm chặt tấm thẻ ngân hàng, viên mắt ửng đỏ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn cố tỏ ra cứng cỏi. Cô đưa thẻ cho Trầm Tuân, nói rằng: “Chắc là tấm thẻ này rồi.” Cô hơi ngáp ngừng, giọng nói run rẩy, “Xin lỗi, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa dùng qua, không biết có tiền chuyển vào hay không.”

“Cám ơn.” Trầm Tuân cầm lấy tấm thẻ, vừa kích động lại vừa thương xót, tâm tình hết sức phức tạp. Có thể lấy lại được tiền đã là may mắn trong bất hạnh rồi, sao còn dám trách cứ?

Được sự giúp đỡ của Sài Chân Chân, Trầm Tuân thuận lợi lấy lại được hết thấy số vốn trong công ty, khoản tiền bồi hoàn cho những người gặp nạn trong hầm mỏ cuối cùng cũng quay về tay Trầm Tuân. Bởi vì còn có cả khoản tiền đầu tư của Trường Tri cho nên số tiền lấy về còn nhiều hơn so với con số dự tính của Trầm Tuân, đủ giải quyết tất cả chuyện khẩn cấp lúc này.

Sài Chân Chân chuyển lại toàn bộ số tiền trên vào trong tài khoản của Trầm Tuân, chẳng chút do dự. Khi bước ra khỏi ngân hàng, Trầm Tuân chân thành nói với cô, “Hiện tại tôi không thể đưa cho cô được nhiều tiền, hầm mỏ đang xảy ra chuyện, số tiền phải bồi thường rất nhiều, nhưng tôi cam đoan rằng, nếu còn dư lại, thì tôi sẽ chuyển lại toàn bộ phần của Trường Tri, không thiếu một xu.”

Sài Chân Chân lắc đầu, cô chỉ nói, “Tôi cầm số tiền này cũng chẳng để làm gì.”

...

Có lẽ lúc Sài Chân Chân nói ra câu ấy là đang ám chỉ điều gì đó. Khi căn bệnh nan y này ập xuống, cô vì căm hận mà gắng gượng sống, cố duy trì chút hơi tàn, thậm chí cô còn bán cả thể xác của chính mình, cô dùng phương thức này để nghiêm phạt bản thân, cũng khẳng khái dùng phương thức độc đoán này để trả thù Trường Tri.

Hôm nay tất cả chân tướng rõ ràng, nỗi căm hận của cô đã không tồn tại, ý định trả thù của cô cũng là sai, tất cả chỉ là trò đùa treu người của ông trời, cô chẳng còn sức đâu để uốn nắn lại.

Một đêm ở trấn Tây Hải, hôm sau nhóm người Trầm phải lên đường, Trầm Tuân một mình đi ra ngoài mở một tài khoản, chuyển năm trăm ngàn tệ vào đó cất, anh dự trù chữa số tiền này lại cho Sài Chân Chân chữa bệnh. Trước khi đi, nhóm người bọn họ quay lại con đường đến nhà Sài Chân Chân.

Ánh mặt trời lúc 10 giờ sáng vẫn còn dịu nhẹ cũng không quá nóng gắt, khắp cao nguyên như được ánh nắng đánh thức, băng qua con đường lầy lội, bọn họ lại đến nhà Sài Chân Chân, cô vẫn sống trong ngôi nhà dột nát.

Con đường chật hẹp như vậy, thế nhưng người ùn ùn kéo đến, giờ này khắc này hầu như tất cả mọi người trong thôn đều tụ tập về đây.

Bốn người bọn họ thăm linh cảm có chuyện không hay khi nhìn thấy đoàn người đông đúc như vậy đổ đến nhà Sài Chân Chân.

Trường An nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt quyết định không đi đến đó mà xoay người rời khỏi. Khi cô xoay người đi, Lạc Thập Giai nhìn thấy nước mắt cô rơi xuống.

Chen qua đám người đó, Lạc Thập Giai nhìn thấy tấm màn che nơi cửa chính nhà Sài Chân Chân bị vén vạt ở bên cạnh cửa, hai cảnh sát đứng nghiêm cầm ở đây, một lát sau, người của nhà tang lễ khiêng xác người nhà ra, trên băng ca, cái xác được quấn băng vải trắng, ngoại trừ đường viền có thân hình một người thon gầy, thì cô không còn nhìn thấy gì cả.

Tất cả mọi người nghị luận ầm ĩ, người trong thôn đều biết Sài Chân Chân là gái điếm, vì thế có bao nhiêu lời ô uế đều được họ lôi ra bàn luận về cô. Người chết thì hết, chỉ còn lưu lại mỗi cái danh, Lạc Thập Giai cảm giác có luồng khí lạnh toát đập vào lưng, sau đó thì cảm giác vô lực từ chân xông thẳng lên tim, rồi vọt lên đỉnh đầu.

...

Sài Chân Chân đã chết, cô cắt cổ tay tự sát dẫn đến mất máu mà chết. Mà điều đáng buồn cười là, người phát hiện cô chết lại là người qua đường, đang định đi sang đây tìm “gái làng chơi”. Đây là cuộc sống thường ngày của cô, nếu như những ngày tháng bị thương đó cũng được xem là “cuộc sống”.

Cô lưu lại một di thư, trong đó chỉ có hai câu.

Một là: “Khẩn cầu Trầm Tuân và Trường An phải tìm bằng được di thể của Trường Tri, an tang chu đáo cho anh”. Còn một câu khác lại là... “Tuyệt đối đừng hợp tang hai người họ, cô không xứng”.

Bọn họ hiểu rõ lý do vì sao Sài Chân Chân không muốn hợp táng cùng Trường Tri. Dù đã chết vẫn không muốn “làm bạn” Trường Tri, tình yêu sâu đậm đó, không cần nói cũng biết.

Sài Chân Chân không có thân nhân bằng hữu, tro cốt của cô được Trường An và Lạc Thập Giai rất cẩn thận rải xuống vùng thảo nguyên bát ngát này chỉ là khoảng đời trọc, nhưng bọn họ đều biết, năm sau nó sẽ hồi sinh.

Trường An mua một bình thủy tinh, chiếc bình nhỏ không đựng hết tro cốt. Trường An biết rõ hành động này không phải thành toàn, mà là làm trái lại nguyện vọng của cô ấy, nhưng cô vẫn muốn làm, nếu như có một ngày tìm được thi thể của Trường Trì, cô muốn hai người họ đoàn tụ. Bàn tay số phận vô cùng tàn khốc và đủ sức hô mưa gọi gió, chỉ cần nó nhẹ nhàng xoa nắn thì số phận của một người cũng theo đó nghiêng nam đổ bắc, mọi thứ tan rã và sụp đổ.

Không cặp yêu nhau nào muốn chia lìa, nhưng vẫn có muôn vàn lý do khiến những đôi yêu nhau phải rời xa nhau. Cho dù đó là lý do bất khả kháng đi chăng nữa, cho dù có không cam lòng đi nữa, thì khi đối mặt với sự an bài của số phận cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

...

Trên đường trở về, mọi người an tĩnh hơn nhiều so với lúc đi, rõ ràng số tiền bị cuỗm đi đã được thu hồi lại toàn bộ, rõ ràng hết thấy mọi việc đều đi theo hướng tích cực, thế nhưng cõi lòng vẫn nặng trĩu.

Trở về Sài Hà, sau mấy ngày đi xe mệt nhọc, vừa bước chân xuống xe, ai nấy đều vội đi về phòng mình nghỉ ngơi, ngay cả cơm cũng không muốn ăn.

Lạc Thập Giai vừa vào phòng liền nằm lăn xuống giường, Trầm Tuần lại đi đâu một hồi lâu mới về. Lúc Trầm Tuần bước vào, Lạc Thập Giai vẫn chưa ngủ, cô nằm trên giường nhìn chằm chằm lên trần nhà, không hề nhúc nhích. Trầm Tuần tiện tay đặt đồ đang cầm lên trên bàn, một vài thanh âm xột xoạt vang lên. Anh cởi áo khoác và giày ra, rón rén đi lên trên giá giày bên cạnh, sau đó đi tới giường, ngồi xuống ở bên giường, chiếc nệm lún sâu vì trọng lượng của anh. Lạc Thập Giai cảm nhận được người mình đang tuột xuống chỗ trống. Trầm Tuần dịu dàng xoa lên tóc mai trên trán của Lạc Thập Giai, anh nhẹ nhàng vuốt ve trán cô, từng chút một, lưu luyến đến cực điểm.

“Mang đồ ăn cho họ chưa?” Lạc Thập Giai mở to mắt ra nhìn anh, nhàn nhạt hỏi.

“Ừ.” Trầm Tuần lại nói, “Còn mua cho em nữa, có đói bụng không? Có muốn ngồi dậy ăn một chút không?”

Lạc Thập Giai trở mình, mặt đối mặt với anh, siết tay ôm chặt eo của anh. Mặt cô dán chặt vào ngực Trầm Tuần, chỉ chốc lát sau, vạt áo thun của Trầm Tuần hơi ẩm ướt và ấm nóng.

“Thật ram duyên phận của em và anh rất cạn, cực kỳ cạn.” Giọng nói của Lạc Thập Giai nghẹn ngào, “Lúc trước, khi chúng ta xa nhau, em đã biết điều này rồi.”

“Em sợ sẽ có một ngày chúng ta cũng rơi vào bế tắc như vậy, sợ có một ngày chúng ta cũng sẽ xa nhau như vậy, sợ cho đến tận khi chúng ta chết vẫn không tháo gỡ được hiểu lầm của nhau. Trầm Tuần, em thực sự rất sợ hãi.”

“...”

Nỗi xúc động của Lạc Thập Giai có sao lại chẳng phải của Trầm Tuần? Trên con đường đời luôn có rất nhiều chuyện không thể biết trước được, con đường dài ngút ngàn như thế, từ thời niên thiếu tươi đẹp đã bước đi thành một người đàn ông chừng chạc, anh biết rất rõ không thể kháng cự lại vận mệnh.

Bàn tay to thô ráp lôi Lạc Thập Giai ra khỏi chăn, kéo cô vào lòng, ôm chặt. Anh hôn hết những giọt nước mắt rơi ra từ đôi mắt cô, rất lâu... rất lâu sau, dường như anh đem hết quyết tâm trong người ra, nói một lời khẳng định nhất, nghiêm túc nhất trong đời.

“Thập Giai, chúng ta kết hôn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Càng tới gần tết, thân thân những người gặp tai nạn trong hầm mỏ càng la lối nhiều hơn, việc bàn luận giá bồi thường tai nạn cũng trở nên khó khăn hơn. Tuy có khó khăn nhưng Trầm Tuần vẫn tận lực giảng giải khuyên nhủ. Lễ tết là dịp mọi người trong gia đình quay quẩn lại với nhau, thế nhưng năm nay lại xảy ra chuyện người còn kẻ mất, có thể hiểu được tâm tình của những thân nhân trong lúc này thế nào, về phương diện trách nhiệm, bọn họ vẫn luôn cố gắng trấn an.

So với Trầm Tuần thì Lạc Thập Giai có kinh nghiệm nhiều trong việc đàm phán bồi thường tai nạn, cô đã giải quyết ổn thỏa với nhiều hộ gia đình, cũng tháo gỡ nhiều vấn đề nan giải thay cho Trầm Tuần. Phần lớn người xảy ra tai nạn trong hầm mỏ đều là dân thôn Trung Bình, chỉ có một số ít đến từ làng phụ cận. Khi nhận được tiền bồi thường, mấy người bọn họ cũng không chịu thanh toán, vẫn luôn bôn ba ở đây.

Sau thời gian nỗ lực không ngừng, đại bộ phận thân nhân đều được giải quyết xong, khi giao ước được hai bên ký tên chấp thuận họ chuyển tiền vào tài

khoản cho thân nhân của người gặp nạn. Chỉ còn có một số ít thân nhân nguyên nhân vì sức ép, luôn hồ giá bồi thường tận trên trời, bọn họ thực sự không thể nhượng bộ, đôi bên vẫn ký kèo chưa xong, đành phải tiếp tục đàm phán để đưa ra giá cả hợp lý.

Có lẽ do dạo này quá mệt mỏi, ngày nào Lạc Thập Giai quay về khách sạn đều lần ra giường ngủ ngay, ngay cả quần áo cũng không kịp thay, cô nằm ở trên giường mà đầu óc lại bay xa. Trầm Tuấn trở về, thấy Lạc Thập Giai nằm giang tay duỗi chân trên giường, lòng chợt lo lắng. Trầm Tuấn biết những ngày qua cô rất vất vả, nói không đau lòng là điều không thể. Tuy anh không hy vọng cô buồn chán cực khổ như thế, nhưng cũng biết cô muốn giúp anh. Suốt đoạn đường qua đều như thế, chưa từng thay đổi, và anh không đành lòng nói lời cự tuyệt làm tổn thương đến cô.

Ngồi ở bên giường cởi áo khoác và giầy cho Lạc Thập Giai, cảm áo khoác vừa muốn đứng lên treo, điện thoại trong túi áo khoác của Lạc Thập Giai rớt ra. Trầm Tuấn cúi đầu nhìn, màn hình điện thoại di động của cô đã bị nứt. Trầm Tuấn nghi ngờ cô gặp chuyện gì không may, cúi người lay cô dậy, hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Điện thoại di động của em sao lại bị nứt màn hình?”

Lạc Thập Giai mệt mỏi muốn rã rời, miễn cưỡng mở mắt nhìn Trầm Tuấn, ngáy ngốc cười: “Như vậy càng giống điện thoại cặp với anh.”

Trầm Tuấn cau mày, kéo cô lên, “Nói thật đi, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Lạc Thập Giai bủi môi, biết Trầm Tuấn đã đoán được, cầm lấy điện thoại di động, giải thích: “Hôm nay đi đàm phán, gặp phải gia đình quá khích, họ xô em ngã xuống đất.” Lạc Thập Giai thấy Trầm Tuấn còn đang cau mày, đưa tay vuốt mi tâm của anh: “Đừng lo lắng, sửa điện thoại di động không mất, hai ba trăm là xài ngon như thường.”

“Anh không nói đến chuyện này.” Trầm Tuấn nghiêm túc nói: “Lần sau nếu không có anh ở bên, em không được phép một mình đi gặp bọn họ. Hôm nay họ xô em ngã hư điện thoại, ngày mai có thể sẽ đánh em bị thương.”

Lạc Thập Giai biết anh lại bắt đầu lái nhai, vội vung tay hất tay anh ra, ngã người nằm xuống giường, ngáp mấy cái liền, “Được rồi, người xô em cũng chẳng gặp chuyện tốt lành gì đâu, còn phải bồi thường tiền, cái được không bù đắp đủ cái mất. Đừng lo lắng thế, chẳng phải em vẫn nguyên vẹn ở trước mặt anh đó sao? Giờ em muốn ngủ, mệt muốn chết rồi đây.”

...

Lạc Thập Giai bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô mơ màng quào loạn một hồi mới thấy điện thoại được đặt trên tủ đầu giường, ngón tay xẹt qua vết nứt trên màn hình điện thoại di động, cũng không nhìn thông báo bên trên.

“Xảy ra chuyện gì?” Lạc Thập Giai vẫn chưa tỉnh táo hẳn, đầu bên kia điện thoại di động đã truyền đến tiếng chất vấn cay nghiệt. Lạc Thập Giai nhanh chóng tỉnh táo lại, bủi môi: “Cái gì, xảy ra chuyện gì?”

Lạc Thập Giai vừa lên tiếng, người bên kia đầu dây chợt im bật. Hồi lâu, người của đầu điện thoại kia mới đánh tiếng dò hỏi, “Luật sư Lạc?”

“Hả?” Lạc Thập Giai lấy điện thoại đang kê bên tai ra nhìn thoáng qua màn hình, bên trên có dòng thông báo người gọi tới – “Chu Tư Viện”. Thời gian qua cô không nhận được điện thoại của Chu Tư Viện, lại toàn tâm toàn ý đi theo Trầm Tuấn, Lạc Thập Giai cũng quên mất còn có người này tồn tại trên cõi đời. Lòng bàn tay Lạc Thập Giai ướt đầm mồ hôi, chợt thấy quá khéo.

“Cô Chu, tôi đang nghỉ phép, vụ án của cô, chờ tôi quay về thành phố Thẩm Quyến sẽ bàn với cô sau.”

Người ở đầu điện thoại bên kia lại trầm mặc, một lát sau, Lạc Thập Giai nghe Chu Tư Viện nói: “Luật sư Lạc, sao cô lại nghe điện thoại của Trầm Tuấn? Quan hệ giữa cô và Trầm Tuấn là thế nào?”

Lời nói của Chu Tư Viện chẳng khác nào tảng băng ném vào người Lạc Thập Giai, làm cho Lạc Thập Giai lạnh toát sống lưng, lúc này cô mới chú ý bên trên tủ đầu giường vẫn còn một chiếc điện thoại nữa, tuy rằng hai cái điện thoại di động đều thuộc kiểu dáng đa công năng được nhiều thanh niên ưa chuộng hiện giờ, cả hai đều bị nứt và trầy xước, nhưng độ te tua không giống nhau, nơi bị nứt cũng khác nhau. Cô nửa mê nửa tỉnh, nhận cuộc gọi trong điện thoại của Trầm Tuấn. Trầm Tuấn cũng giống như cô, ghi đầy đủ họ tên của Chu Tư Viện, làm cô không kịp nhận ra.

Lúc này, Chu Tư Viện nói thẳng ra nguyên nhân, dù Lạc Thập Giai nhanh mồm nhanh miệng nhưng vẫn không tìm được lời chống đỡ, Lạc Thập Giai đành dùng phương thức kéo dài thời gian, “Chờ tôi về thành phố Thẩm Quyến, sẽ chuyển vụ án của cô sang cho đồng nghiệp giải quyết, tôi sẽ không nhúng tay vào vụ này nữa. Phí luật sư tôi sẽ hoàn trả lại toàn bộ cho cô. Nếu như cô vẫn không yên lòng, có thể lựa chọn văn phòng luật khác.”

“Cô...”

Chu Tư Viện đang định nói gì nữa, thì lúc này Trầm Tuấn đẩy cửa đi vào. Anh rất thần nhiên đặt mắt thứ vừa mua về lên trên bàn, giọng nói ôn hòa, “Đói bụng không, đứng lên ăn một chút gì. Không ngờ em cứ thế đi ngủ, ngay cả com nước cũng không chịu ăn.”

Lạc Thập Giai im lặng nhìn Trầm Tuấn chỉ chỉ điện thoại di động. Trầm Tuấn nhìn điện thoại trên tay cô, mặt nghiêm nghị hỏi “Ai?”

Lạc Thập Giai cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Chu Tư Viện.”

Trầm Tuấn trầm mặt xuống, cầm lấy điện thoại di động trên tay Lạc Thập Giai bước ra ngoài phòng nghe, vừa đi vừa nhắc nhở, “Ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Lạc Thập Giai đẩy chiếc chăn đang chặn trên bụng mình xuống, hơi lo âu nhìn Trầm Tuấn, giật giật môi muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ trả lời một câu: “Biết rồi.”

Trầm Tuấn nghe cuộc điện thoại kia rất lâu, lúc Trầm Tuấn trở lại trông anh rất bình thản cũng không hề đề cập đến nội dung cuộc trò chuyện điện thoại đó. Không phải Trầm Tuấn không muốn nói với cô, mà anh không muốn đem chuyện quá khứ làm xáo trộn cuộc sống hiện giờ của cả hai thêm một lần nữa, nhưng hai người sẽ tiếp nhận tất cả quá khứ của nhau, nhưng điều đó không có nghĩa là những quá khứ này vẫn tiếp tục bám theo họ như bóng với hình. Nếu nó đã qua thì cứ để nó đi qua. Lạc Thập Giai tự nhủ như vậy.

Thời gian chớp mắt lại trôi qua hai tuần, bước vào tháng chạp, văn phòng luật gọi mấy cuộc đến hỏi thúc Lạc Thập Giai quay về thành phố Thẩm Quyến. Luật sư Hứa Văn cho rằng Lạc Thập Giai còn đang đắm chìm trong nỗi đau khổ khi chia tay Trình Trì, lần trước Lạc Thập Giai đã nhờ ông giúp đỡ bản giao kèo về căn hộ chung của họ, Hứa Văn đã rên rỉ rất lâu, ông thương cảm trong nhà Lạc Thập Giai xảy ra chuyện không may, lại tiếp tục cho cô nghỉ ngơi thêm một thời gian, Lạc Thập Giai cũng lười giải thích, chỉ nhờ ông đứng ra giải quyết mấy vụ án cô đang xử lý. Để giúp Trầm Tuấn, Lạc Thập Giai hầu như bỏ qua tất cả công việc của mình, toàn tâm toàn ý lo giải quyết tốt hậu quả tai nạn xảy ra trong hầm mỏ của Trầm Tuấn.

Trong giai đoạn mẫn cảm này, việc quay về thành phố Thẩm Quyến đón tết là chuyện không thể. Kỳ thực, Lạc Thập Giai cũng không có nhiều chờ mong vào mấy ngày tết thế này, nhà cô trước nay đều rất đặc biệt, từ nhỏ đến lớn chưa từng cảm nhận được sự ấm áp của gia đình. Có điều thỉnh thoảng nghe Trầm Tuấn nhắc đến, Lạc Thập Giai cũng chỉ hy vọng hai người có thể cùng nhau quay về đón tết.

Hôm mùng tám tháng chạp, theo truyền thống, mọi người trong gia đình sẽ quây quần lại bên nhau ăn cháo mùng 8 tháng chạp, tuy Trầm Tuấn thường sống bên ngoài, nhưng bà Trầm hàng năm đều chuẩn bị chu đáo cho những ngày lễ, bởi thế anh cũng nhớ kỹ.

Trầm Tuấn dẫn Lạc Thập Giai đi vào con đường sầm uất mới được tu sửa trong huyện, cuối cùng cũng được nghỉ. Hiện tại toàn bộ đất nước Trung Quốc đều đang trên đường đô thị hóa, mỗi địa phương đều có trung tâm thương mại riêng và được xây dựng rất sang trọng chẳng thua kém gì các trung tâm thương mại ở thành phố lớn. Mô hình kinh doanh ở Trung Quốc ngày nay bất luận là ngày lễ tết gì, chỉ cần có lễ là sẽ tổ chức rầm rộ nhằm thúc đẩy hoạt động mua sắm, mở rộng kinh doanh, cái này nối tiếp cái kia, nói cho cùng chỉ vì kiếm tiền. Mọi người cũng đều đua theo trào lưu này, công việc lúc nào cũng mệt nhọc vất vả, chỉ hy vọng có được nhiều ngày lễ để nghỉ ngơi, thả lỏng. Chỉ tiêu không phải là mục đích mà chỉ là một loại phương thức.

Người trên trong khu thương mại này cũng không đông, hầu hết đều là các cặp tình nhân, ưu tiên lựa chọn số một của họ là xem phim. Trầm Tuấn và Lạc Thập Giai đứng ở trước cửa sổ bán vé xem phim chăm chú nhìn các poster ảnh phim đang được trình chiếu trên màn ảnh điện tử giới thiệu, đều là những phim họ không thích, cuối cùng cả hai quyết định đi mua sắm rồi về.

Cả hai chán chường bước trên con đường về, mái tóc dài của Lạc Thập Giai hơi mất trật tự, cô bèn rủ Trầm Tuấn cùng đi cắt tóc. Hai người từ cửa hiệu cắt tóc đi ra, tinh thần sáng láng, nhìn nhau đều thấy mới lạ, lại kéo đi chụp ảnh lưu niệm, cả hai đều tỏ vẻ ngượng ngùng mất tự nhiên trước ống kính, nhưng tự đáy lòng lại vui mừng hơn hờ.

Giờ khắc này Lạc Thập Giai có cảm giác được trùng sinh. Đi ngang qua một cửa hàng đá quý, Trầm Tuấn lại lôi Lạc Thập Giai đi vào. Trầm Tuấn không phải đàn ông khéo léo lại hiểu tâm lý, thậm chí có thể nói anh là người ngay thẳng khô khan, anh kéo Lạc Thập Giai đi xem vòng cổ, sau đó lại lôi đến tủ trưng bày nhẫn, Lạc Thập Giai đương nhiên biết anh muốn làm gì. Cửa hàng đá quý của thị trấn nhỏ nên ít mẫu mã để chọn, hầu hết là trang sức bằng vàng, trông rất tầm thường nhưng Lạc Thập Giai vẫn cảm thấy cảm động.

Bọn họ quen biết từ thời còn trẻ, phải mất bao nhiêu năm mới đứng được bên cạnh nhau, không vang dội, có điều dẫu lâu ngày nhưng vẫn còn mới mẻ.

Trầm Tuấn còn đang cúi đầu chăm chú chọn nhẫn, Lạc Thập Giai nhìn gò má sạch sẽ của anh một hồi lâu, cuối cùng xúc động cầm tay anh, kéo anh ra khỏi cửa hàng bán đồ trang sức ấy.

“Mấy cái nhẫn đó đều rất bình thường, em thích cái đặc biệt hơn cơ.” Lạc Thập Giai nhíu mày, cố tỏ vẻ kiên cường để giải thích hành động của mình.

“Ừ.” Trầm Tuấn nghiêm túc nhìn Lạc Thập Giai: “Vây... khi nào quay về thành phố Thẩm Quyến, anh lại dẫn em đi mua.”

Lạc Thập Giai lắc đầu, giả vờ thần bí nói: “Không cần quay về thành phố Thẩm Quyến, ở đây cũng có.”

Lôi Trầm Tuấn đi tới cửa tiệm xăm mình, mặt tiền của cửa hàng nhỏ xíu, trên tường dán đầy hình vẽ xăm. Lạc Thập Giai chăm chú nghiên ngắm những hình xăm in trên cuốn sách, sau đó lại cùng thảo luận với chủ tiệm.

Trầm Tuấn vẫn im lặng ngồi ở bên cạnh Lạc Thập Giai, hai người chẳng khác nào mấy thanh niên đang sống hết mình vì tình yêu. Chỉ cần là Lạc Thập Giai muốn, anh đều lựa chọn phụng bồi tới cùng.

Cuối cùng Lạc Thập Giai quyết định xăm hình xun&luoshijia, là lấy tên của hai người lồng vào nhau được viết theo lối nghệ thuật, quấn thành một vòng, hình được xăm trên ngón tay út, đau đến mức vì yêu mà điên cuồng, nhưng cả hai đều không do dự cũng không hối hận.

Hình xăm hoàn thành, nhón tay hơi sưng đỏ. Đây đúng là chiếc nhẫn độc nhất vô nhị, cũng là điều “đặc biệt” mà Lạc Thập Giai mong muốn. Mặc dù ông chủ tiệm hình xăm nhỏ bé ở thôn trấn nhỏ, thế nhưng tay nghề rất tốt, hình xăm rất đẹp làm cho Lạc Thập Giai thích thú không thôi. Trước nay cô không thích khoe khoang bất cứ việc gì, thế nhưng lúc này lại không kìm lòng được giờ bàn tay của hai người ra chụp ảnh, sau đó post lên mạng khoe với bạn bè.

Bức ảnh được post kèm theo một câu thơ bất hủ.

“Cùng tay trong tay, đi đến cuối cuộc đời”.

Cũng không biết vì sao, sau khi viết xong mấy chữ này, Lạc Thập Giai không kìm được ngậm ngùi rung rung nước mắt.

Trên đường quay về khách sạn, Trầm Tuấn vẫn chăm chú nắm chặt tay của Lạc Thập Giai, tuy rằng không nói một lời nào nhưng Lạc Thập Giai biết, anh có điều đang suy nghĩ. Sự ăn ý giữa hai người họ, chỉ cần nhìn vào ánh mắt nhau, là có thể hiểu được những suy nghĩ khó nói thành lời của đối phương.

Đường phố lên đèn, các biển hiệu cũng nhanh chóng được thắp sáng, cộng với ánh sáng hắt ra từ các cửa hàng ven đường, bầu trời hóa thành bối cảnh thiên nhiên bao phủ lên chốn phồn hoa này, Trầm Tuấn bước đi rất chậm, phối hợp cũng bước chân của Lạc Thập Giai, nhìn sơ qua thấy cả hai rất hợp nhau.

Lạc Thập Giai nhìn chằm chằm vào đôi chân đang bước đều của cả hai, từng bước một đi tới, dường như dưới chân không phải những lát gạch vỉa hè, mà là những khúc chiết quanh co phức tạp của con đường đời.

“Có phải anh muốn nói gì với em?” Lạc Thập Giai lời ít mà ý nhiều cất lên phá vỡ cục diện.

Lời vừa dứt, bước chân của Trầm Tuấn đã chậm một nhịp.

Một lúc lâu, anh lúng túng cười cười: “Quả nhiên không có việc gì có thể gạt được em.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ anh đổ bệnh, hiện đang nằm trong bệnh viện.” Trầm Tuấn trầm mặc hai giây, lại nói: “Manh manh cũng bị mang đi rồi.”

“Chu Tư Viện?” Lạc Thập Giai nghĩ đến buổi sáng hôm đó, bởi vì cô nhận nhầm điện thoại của Trầm Tuấn. Chắc là cô đã đốt cháy mối quan hệ giữa Chu Tư Viện và anh, làm cho mối quan hệ trở nên căng thẳng.

Trầm Tuấn không có phủ nhận, chỉ gật đầu, ừ một tiếng.

“Xin lỗi, đều tại em.”

“Không liên quan gì đến em.”

Trầm Tuấn nắm chặt tay của Lạc Thập Giai, hơi sàu muợn vuốt mái tóc ngắn trên đầu mình, “Kỳ thực anh không muốn nói những chuyện này với em. Em vẫn chưa từng kết hôn, lại không có con cái, anh lại đẩy em vào cuộc sống tẻ nhạt này, anh thường thấy mình không còn mặt mũi nào nhìn em, thậm chí anh còn chưa từng hỏi em, em có chấp nhận Manh Manh hay không?”

Dáng vẻ khổ não của Trầm Tuấn in trong mắt Lạc Thập Giai, cô cảm thấy yêu thương. Anh suy tính mấy vấn đề này, không phải cô chưa từng nghĩ đến. Đối với cô mà nói, tiếp thu Trầm Tuấn chẳng khác nào phải tiếp thu toàn bộ Trầm Tuấn. Lời này nói ra thật đơn giản dễ dàng, còn toát ra vẻ dũng cảm cá nhân hết mình vì tình yêu, thế nhưng có thật sẽ làm được không?

Cô chưa từng gặp qua Manh Manh, cô không biết đứa bé này có thích cô hay không, cũng không biết cô có thể hòa hợp được với người nhà của Trầm Tuấn hay không, cô cũng giống như Trầm Tuấn, hoàn toàn không có lòng tin vào chính mình.

“Anh định làm như thế nào?” Lạc Thập Giai không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trầm Tuấn, mà quay sang hỏi chuyện khác.

“Quay về thành phố Thẩm Quyến một chuyến.”

“Cần em giúp không?” Lạc Thập Giai cúi đầu nhìn mũi chân của mình: “Mấy chuyện quan tòa thế này, em cũng được xem như có hiểu biết.”

“Chúng ta cùng về thành phố Thẩm Quyến nhé, bên này không cần em giúp đỡ gì nữa, hơn nữa đã sắp đến tết rồi.” Lạc Thập Giai ngẩng đầu nhìn Trầm Tuấn một chút, Trầm Tuấn vẫn chường ra khuôn mặt u sầu như trước. Cô muốn làm chút gì đó cho anh nhưng tất cả đều là những chuyện cô không biết, là cô không tham dự một đoạn quá khứ của Trầm Tuấn, cô căn bản chẳng giúp được gì.

Cô chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

***

Cái hôm rời khỏi huyện Sài Hà, Lạc Thập Giai dựng phải Diêm Hàm tại cây xăng, chiếc SUV đắt đỏ của ông cũng đang dừng đỗ xăng. Trong khoảng thời gian ở huyện Sài Hà này, Lạc Thập Giai dựng độ Diêm Hàm ba lần, nhưng ông không đến vì Lạc Thập Giai mà là công việc ở làng du lịch do ông đích thân xây dựng. Huyện Sài Hà tuy lớn thế nhưng cái kiểu giám thị không gần không xa này của ông làm Lạc Thập Giai biết nhưng không thể trách, thỉnh thoảng chạm mặt, Lạc Thập Giai cũng làm như không thấy.

Diêm Hàm ngồi trên xe không có ý định bước xuống, thế nhưng khi nhìn thấy Lạc Thập Giai, ông bước xuống khỏi xe.

Trầm Tuấn đi vào bên trong thanh toán tiền, để lại một mình Lạc Thập Giai đứng nhìn những con số không ngừng gia tăng trên cây xăng, Diêm Hàm đi tới bên người cô, cô làm như không thấy, quay mặt đi chỗ khác.

“Đi về thành phố Thẩm Quyến?” Diêm Hàm hỏi lại như khẳng định, khẩu khí kia như đang trần thuật, ông luôn nắm rõ hành tung của cô như lòng bàn tay, điều này làm cho Lạc Thập Giai vô cùng chán ghét.

Diêm Hàm hơi cúi đầu, trùng hợp thấy hình xăm mới trên ngón áp út của Lạc Thập Giai, ông nhếch môi lạnh lùng cười cười, nói châm chọc: “Quyết định đi làm mẹ kế rồi sao?”

Câu nói này của ông như ngòi lửa châm lên con tức trong người Lạc Thập Giai, cô đột nhiên quay mặt sang nhìn ông chăm chăm, giận dữ đáp lại, “Còn hơn bị ông giam giữ, ngay cả tình nhân cũng không bằng.”

Câu phản bác của Lạc Thập Giai để cho Diêm Hàm đổi sắc mặt, ông híp mắt lại khiến người khác phải rùng mình khiếp sợ.

Ông áp chế tức giận, nói với Lạc Thập Giai: “Anh nói rồi, anh sẽ kết hôn với em.”

“A”. Giống như vừa nghe được câu chuyện tiêu lâm rất buồn cười, mắt lạnh nhìn ông: “Vậy có phải tôi nên cảm ơn ông đã cho tôi một danh phận? Loạn Phượng thật đáng thương, theo ông vài chục năm rồi thế nhưng lại chẳng được cái gì.”

“Lạc Thập Giai!”

Lạc Thập Giai không muốn tiếp tục nói những lời vô nghĩa với ông ta nữa, nhỏ đầu bom xăng ra treo trở lại cây xăng, đang chuẩn bị quay về trong xe thì bị Diêm Hàm bắt lại.

Sắc mặt ông nghiêm trọng, ánh mắt cay nghiệt và độc ác không cho phép chối từ.

“Em và nó không được bao lâu đâu.”

Diêm Hàm nói: “Ước hẹn mười năm đã đến, anh nói rồi, chỉ có mười năm, anh sẽ không để cho em tiếp tục hồ đồ.”

Lạc Thập Giai phải thừa nhận, cái nhìn lăm lăm của Diêm Hàm luôn gây áp lực cho người đối diện, khí tức tỏa ra từ trên người của ông cũng đủ khiến người khác khiếp sợ, nhưng đã mười mấy năm trôi qua, cô từ lâu đã không có sợ mỗi khi đối mặt cùng Diêm Hàm, chỉ có nỗi hận thù và chán ghét không thể hóa giải được.

“Tôi không nhớ rõ mình đã giao hẹn gì với ông, tất cả chỉ là ý kiến đơn phương của một mình ông mà thôi.”

Cô gỡ từng ngón tay của Diêm Hàm ra, lấy tay phui lên chiếc áo khoác vừa bị ông nắm, không nhanh không chậm nói: “Tôi và anh ấy có lâu hay không, đâu phải ông có thể quyết định.”

Diêm Hàm nhìn thẳng vào mắt cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khiến người ta run sợ.

“Nó còn có mẹ già, con nhỏ, bản thân lại nợ nần, tương lai không rõ. Em từ nhỏ đến lớn lại gai góc, đánh đá, cái tôi quá lớn, nếu em ở cùng bọn họ, cuộc sống chỉ có mỗi mình em phải chịu hy sinh, tự vứt bỏ chính mình, tình cảm như vậy có chịu nổi sóng gió hay không?”

Diêm Hàm xoay người rời đi, thanh âm lạnh lẽo dường như được truyền ra từ dưới nền đất, “Một ngày nào đó em cũng sẽ nhận ra rằng cái thứ tình yêu em đang theo đuổi hiện giờ, kỳ thực không đáng một xu. Lạc Thập Giai, anh chờ em đi cầu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Lạc Thập Giai luôn thấp thỏm không yên suốt đoạn đường từ Sài Hà quay về thành phố Thẩm Quyến. So với đoạn đường đi đầy trắc trở quanh co thì đường về vô cùng thuận lợi. Thế nhưng Lạc Thập Giai không có thời gian thưởng thức phong cảnh trên đường, mà trong đầu không ngừng vang lên lời nói của Diêm Hàm.

Cô phải thừa nhận rằng Diêm Hàm là chuyên gia đánh phủ đầu, mỗi câu nói của ông đều xoáy thẳng vào trọng điểm, thắt chặt mọi đường lui, làm cho đối phương không lời phản bác, tất cả những gì ông nhắc đến quả thật xa lạ đối với Lạc Thập Giai, cô chưa bao giờ phải đối mặt với những điều đó. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa được cảm nhận sự áp lực của gia đình, cũng không biết cách chung đụng với người khác, nếu yêu nhau là chuyện riêng của hai người, thì kết hôn chính là dung hợp với người trong nhà của nhau. Mà ngay cả bản thân cô cũng không dám chắc mẹ và con gái Trầm Tuấn sẽ chấp nhận mình, huống chi cuộc sống trước kia của cô lại không giống với gia đình bình thường.

Trầm Tuấn là đứa con trai ngoan, người ba tốt, điểm này có thể thấy được qua những cuộc điện thoại giữa anh và người nhà trong suốt cuộc hành trình, nếu như người nhà Trầm Tuấn phản đối, Trầm Tuấn sẽ phản ứng thế nào? Lạc Thập Giai không dám chắc.

Trở về thành phố Thẩm Quyến, điểm đến đầu tiên của Trầm Tuấn chính là bệnh viện, Lạc Thập Giai cũng biết chuyện mẹ Trầm Tuấn nằm viện. Lạc Thập Giai chưa từng gặp mẹ Trầm Tuấn, cho nên cô rất hồi hộp cho lần gặp mặt đầu tiên này. Phản ứng đầu tiên của cô chính là lựa chọn trốn tránh, nhưng cô hiểu rõ làm vậy là không đúng, vì thế vẫn trầm mặc đợi Trầm Tuấn quyết định.

Bệnh viện tuyến 3 Thẩm Quyển là tuyến bệnh viện trọng điểm, rất nhiều người địa phương đến đây khám bệnh, bệnh nhân và gia đình lui tới đây đều dùng ngôn ngữ địa phương Thẩm Quyển, vừa xa lạ vừa thân thiết. Bên dưới khu nội trú có trồng vài cây tùng, mùa đông vẫn tán ra hương tùng nhàn nhạt, màu ngọc bích đậm đà này khác hẳn với vẻ tiêu điều của mùa đông.

Lạc Thập Giai ngẩn người nhìn những trái tùng rơi rụng lá tả dưới chân, Trầm Tuân đoán được sự căng thẳng và luống cuống Lạc Thập Giai qua hành động nhỏ này của cô. Anh nhìn thoáng qua khu nội trú sau đó nhìn Lạc Thập Giai, suy nghĩ một hồi mới nói: “Anh đã sống lâu lồng ngang tàn nhiều năm rồi, mẹ anh vẫn chấp nhận, bà không đáng sợ như thế đâu, em đừng quá lo lắng.”

“Ừ.”

Trầm Tuân thấy Lạc Thập Giai vẫn cúi đầu, giơ tay lên sờ sờ đầu của cô, giống như đang an ủi một cô bé, “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Trầm Tuân bước vào phòng bệnh trước, Lạc Thập Giai theo sát sau lưng anh, im lặng, không kiêu ngạo, không siểm nịnh. Đây là lần đầu tiên Lạc Thập Giai gặp mẹ Trầm Tuân, tuy rằng trông bà có chút tiêu tụy, nhưng từ dung mạo có thể thấy trước đây bà rất đẹp, Trầm Tuân có rất nhiều điểm giống mẹ, di truyền quả thật là điều kỳ diệu.

Đối với Lạc Thập Giai, Trầm Tuân chỉ mỉm cười giới thiệu một câu, “Đây là bạn gái con.”

Một câu không đầu không đuôi làm cho bà Trầm và cả Lạc Thập Giai đều hơi xấu hổ. Bà Trầm định lên tiếng hỏi, đã bị Trầm Tuân cắt đứt, Trầm Tuân chẳng khác nào chiếc máy hỏi, hỏi liên tục mấy câu làm cho bà Trầm quên mất mình vừa định hỏi gì.

Nhắc đến con gái Trầm Tuân, bà Trầm khẽ liếc nhìn Lạc Thập Giai trước, sau đó mới nhìn sang Trầm Tuân, vẻ mặt phẫn nộ: “Manh Manh nhất định là bị Chu Tư Viện mang đi, cô giáo trong trường sẽ không tùy tiện giao trẻ cho người lạ. Hiện giờ nó không nhận điện thoại của mẹ, cũng không để cho Manh Manh đến lớp ba bốn ngày nay rồi. Cô ta quả thật là lòng dạ độc ác, trước đây chết sống không cần con, giờ lại lật lọng đến cướp.”

Lần này, Trầm Tuân không còn phản ứng quá khích như lúc trước, anh rót một chén nước đặt ở đầu giường, ánh mắt bình tĩnh không sóng gió, “Con đã biết rồi, con sẽ thu xếp chuyện này.”

“Con nhất định phải nhận Manh Manh về.” Nói đến đứa bé, bà Trầm lại rung rung nước mắt, “Đứa bé này là một tay mẹ nuôi lớn, nó làm vậy là muốn lấy cái mạng già này...”

Tâm tình bà Trầm có chút kích động, Trầm Tuân cố gắng rời sự chú ý của bà đi, anh ngẩng đầu lên, lúc này lại nhìn thất bình nước biển đã được truyền hết bên đưa tay ấn nút gọi y tá, y tá chưa kịp tới, Trầm Tuân hơi lo lắng, tự mình chạy đến phòng trực của y tá.

Trầm Tuân vừa rời khỏi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Lạc Thập Giai và bà Trầm, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều mặt lộ vẻ xấu hổ. Bà Trầm lau nước mắt trên khóe mắt, nói xin lỗi với Lạc Thập Giai, “Ngại quá, con đừng cười chê.”

“Không đâu.”

“Lúc này Trầm Tuân cũng quá sợ y rồi, ngay cả tên cũng không có giới thiệu.” Bà Trầm nhếch môi, mỉm cười hỏi: “Con tên là gì?”

Ngón tay Lạc Thập Giai đan vào nhau, mặc dù vẻ mặt không tính là thân nhiên, nhưng cũng cố gắng tỏ ra lễ phép, “Bác gái, con tên Lạc Thập Giai, là bạn gái hiện tại của Trầm Tuân.”

Lạc Thập Giai tự nhận cách cư xử của mình khôn khéo, thực sự không biết mình nói sai cái gì, chỉ thấy sắc mặt bà Trầm đại biến, mặt trừng to, nhìn cô như muốn phun lửa. Ngay khi bà Trầm đang định nổi cơn tam bành thì Trầm Tuân và y tá cùng nhau đẩy cửa bước vào. Dù có mặt của y tá ở đây, nhưng bà Trầm không chút lưu tình gì nói thẳng với Trầm Tuân, “Bảo cô ta đi đi.”

“Mẹ, trước tiên truyền nước biển đã.” Trầm Tuân làm như không nghe thấy, mỉm cười mời y tá đi qua.

“Bảo cô ta đi đi.” Bà Trầm cũng không chịu bỏ qua, lặp lại, “Trầm Tuân, có phải con điên rồi không? Con bị cô ta hại nhiều đó vẫn chưa đủ sao?”

Chỉ một câu nói của bà Trầm, rốt cục đánh trúng trọng điểm, Lạc Thập Giai đã hiểu nguyên nhân dẫn đến cơn phẫn nộ và chán ghét của bà Trầm. Năm đó, Diêm Hàm làm cho Trầm Tuân bị đuổi học, là bà Trầm tự thân bốn tẩu mới bảo vệ được học bạ của Trầm Tuân, thiếu chút nữa là ngay cả thi cao đẳng cũng không được tham gia. Sau đó anh bị dính líu đến vụ phóng hỏa, mới học được một nửa chương trình đại học thì bị đuổi học, tin đồn dấy lên cũng không ít, đa phần là nói anh dây dưa cùng cô gái tên Lạc Thập Giai. Đối với bà Trầm mà nói, Lạc Thập Giai là cô gái đáng hận hơn cả Chu Tư Viện, là cô gái hủy hoại cả đời Trầm Tuân.

Hiện giờ nhớ lại, sự sợ hãi khi Trầm Tuân còn ở dưới lầu và cả phương thức giới thiệu chớp nhoáng kỳ lạ của anh, chứng tỏ anh biết rõ mọi chuyện. Lạc Thập Giai biết mình không thể trách cứ anh điều gì, có rất nhiều chuyện đã qua nhiều năm, anh không thể giải quyết dứt điểm chỉ trong chốc lát, anh cũng rất khó xử khi bị kẹt ở giữa.

Lạc Thập Giai không muốn xung đột chính diện, thuận theo ý của bà Trầm, khéo léo rời khỏi phòng bệnh. Hai người trầm mặc suốt đoạn đường từ trên lầu đi xuống, lại nhìn thấy sắc trời chầm xuống, Lạc Thập Giai cố gắng kéo một nụ cười, không đợi Trầm Tuân nói, cô đã lên tiếng: “Đừng lo lắng, em không tức giận.”

“Là lỗi của anh, anh không nói trước chuyện chúng ta với mẹ.”

“Không sao, em sẽ cố gắng để bà chấp nhận em”

“Anh không ngờ mẹ lại nổi giận ngay lúc đó, trước đây bà cũng không phải như vậy.”

Lạc Thập Giai biết anh khó xử, đau lòng sờ sờ cầm anh, “Chỉ cần anh không buông tay, cho dù có hóa thành xương trắng em cũng không bỏ rơi anh.”

Trầm Tuần nhú mày nhìn Lạc Thập Giai, cất tiếng “Xin lỗi” nhỏ xíu nghẹn ngào.

...

Trầm Tuần vốn muốn đưa về, Lạc Thập Giai cứ kháng kháng tự mình đi về. Một mình quay lại căn hộ ở thành phố Thẩm Quyến, trong nhà ngoại trừ phù một tầng bụi mỏng, hầu như vậy giống y như lúc cô rời khỏi.

Cầm chai nước khoáng trong tủ lạnh ra, uống ừng ực, người nhanh chóng lạnh lên. Diện tích căn hộ cho thuê này cũng không lớn, lúc trước ở cùng Trình Trì, thậm chí có thể nói có chút chật chội, hai người bình thường đều phải dùng phòng sách mới có thể duy trì công tác. Nhưng hôm nay nhìn lại, cảm giác thấy hơi trống trải. Mặc dù cô có kiên cường thế nào đi nữa, có dùng phương thức nào làm tê dại bản thân mình thì cô vẫn phải thừa nhận, cô cần một người bầu bạn, tựa như thực vật cần không khí, ánh nắng và nước để duy trì sự sống.

Hơn chín giờ tối, Trầm Tuần gọi điện thoại tới, hai người nói vu vơ dăm ba câu, đa phần là hỏi han nhau, về phần những thứ khác, Trầm Tuần không nói, Lạc Thập Giai cũng không hỏi.

Bước vào toilet đánh răng trước khi ngủ, khi đi ra cầm lấy điện thoại lên, Lạc Thập Giai nhìn thấy tám hình chụp đôi nhẵn xăm trên tay họ được mấy người like còn có vài ba dòng comment phía dưới, cô không có nhiều bạn bè gì, trong danh sách bạn đa phần là khác hàng và đồng nghiệp, còn có một số thêm vào vì lịch sự, lượng người trong danh sách cực ít.

Lạc Thập Giai tuyển chọn trả lời hai dòng, mới vừa trả lời, liền có tin báo có tin nhắn mới, là tin nhắn của Quán Tiêu Tiêu.

(Quay về thành phố Thẩm Quyến?)

Lạc Thập Giai trả lời vồn vện một chữ (Uhm)

Hai người đều nói sau khi chia tay ở hồ Thanh Hải sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Lúc đó Quán Tiêu Tiêu nói sau này sẽ làm bạn, Lạc Thập Giai chỉ thuận miệng đồng ý, không ngờ cô ta lại làm thật, Quán Tiêu Tiêu vẫn giống hồi đi học, nhiệt tình hoạt bát, cực thích náo nhiệt.

(Có chuyện gì sao?) Lạc Thập Giai hỏi phục.

(Bạn bè tám cà phê thì đâu cần có việc gì đặc biệt, thích là nhích.)

Trong đêm tối vắng lặng và im ắng này, nhìn thấy hai chữ bạn bè, Lạc Thập Giai chợt thấy lòng ấm áp hơn, nó như an ủi những mất mát của cô sau một ngày bôn ba.

(Được) Lạc Thập Giai đã nhấn lại như thế.

***

Nói là bạn bè tám cà phê, nhưng trên thực tế là Lạc Thập Giai và Quán Tiêu Tiêu đi dạo shopping, đi loạn mấy vòng, chân mỏi rã rời.

Tay thì xách túi lớn bịch nhỏ, Quán Tiêu Tiêu hơi ngượng ngùng, gãi đầu nói, “Sắp tới sinh nhật bà mẹ chồng, cho nên muốn đi mua ít đồ làm quà.”

Lạc Thập Giai rất thích nhìn điệu bộ này của cô, vẻ mặt ôn hòa, nhìn thế nào cũng thấy thú vị, đã không còn vẻ đanh đá gai góc của ngày xưa mà thay vào đó là sự quan tâm hiểu tâm lý người khác.

“Cậu biết cách lấy lòng mẹ chồng thật đó.” Lạc Thập Giai thốt ra lời chân thật tự đáy lòng.

Nghe thấy lời khen này của Lạc Thập Giai, Quán Tiêu Tiêu lập tức nở nụ cười đắc ý, “Đương nhiên rồi, tớ đã tốn không ít công sức đấy.” Mua đồ xong, Quán Tiêu Tiêu lôi Lạc Thập Giai vào một nhà hàng sang trọng, vừa đi vừa nói chuyện, “Một khi đã làm vợ rồi sẽ không còn giống như gái chưa chồng nữa, đôi khi cậu và Trầm Tuần kết hôn thì hãy theo tớ mà học hỏi kinh nghiệm, tớ sẽ truyền thụ lại cho cậu cách lấy lòng mẹ chồng.”

Nghĩ đến thái độ bà Trầm, Lạc Thập Giai cũng ngẹn miệng cười khổ. Quán Tiêu Tiêu lại không phát hiện về bất thường của Lạc Thập Giai, bảo Lạc Thập Giai ngồi xuống, vô cùng hăm hở đòi xem hình xăm trên ngón áp út của Lạc Thập Giai, ngắm tới ngắm lui hình xăm cả nửa ngày, miệng còn khen không dứt, “Sao trước đây tớ không nghĩ ra chiều này nhỉ, quá lãng mạn lại có tính trời buộc cao.”

Lạc Thập Giai nghe cô vừa nói như vậy, không khỏi cười cười: “Cậu tưởng giống như trời con sao?”

“Haizz, cậu không hiểu đâu.” Quán Tiêu Tiêu bĩu môi trách, “Chồng tớ làm việc trong ngân hàng, lão tăng ca suốt, còn ăn nhậu xã giao này nọ, tớ chẳng yên tâm được.”

“Nhưng tớ thấy Phùng Đạt rất yêu cậu mà.”

“Hiện tại có lẽ là vậy, giờ tớ còn trẻ, hơn nữa mới kết hôn chưa bao lâu.”

“Đã sống chung rồi không cần quá lo sau này, quan trọng là chặng đường đang đi.”

Quản Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn Lạc Thập Giai, mắt lộ ra vẻ lo được lo mất, đó cũng không phải vẻ mặt của một Quản Tiêu Tiêu tự tin sôi nổi.

“Thập Giai, cậu thật lợi hại, luôn luôn lý trí như thế.” Cô lại thở dài một hơi: “Thế nhưng tớ thì không được thế. Khi tớ đã yêu thì chỉ mong đi tới cuối cùng, hi vọng anh ấy mãi mãi yêu thương tớ, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi. Tớ không chấp nhận thất bại, cũng không dám tưởng tượng có một ngày sẽ xa nhau, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.”

Phản ứng của Quản Tiêu Tiêu chẳng khác nào một cô gái vừa bước vào tuổi trưởng thành, vừa mong ngóng lại vừa sợ hãi, những lời cô nói, chẳng lẽ không phải cũng là mộng tưởng của Lạc Thập Giai? Nhưng mộng tưởng chung quy vẫn là mơ mộng, không phải ai cũng có thể biến nó thành hiện thực.

“Haizz, được rồi được rồi, không nói những thứ này, mất hứng.” Quản Tiêu Tiêu cầm lấy thực đơn bắt đầu nghiền ngẫm, “Muốn ăn cái gì cứ gọi nhé, tớ mời, là tiền trong thẻ của Phùng Đạt.”

Quản Tiêu Tiêu thuộc dạng mắt lớn hơn bao tử, nói chọn món ăn là chọn đầy bàn, những món trên bàn đều là món Lạc Thập Giai thích. Nhiều năm trôi qua như vậy, không ngờ Quản Tiêu Tiêu còn nhớ rõ khẩu vị của cô.

Lạc Thập Giai cảm động, nhưng nhìn những món ăn thơm lừng để đầy bàn này lại không muốn ăn, cô thích nhất món thịt sườn non kho tàu, thế nhưng giờ ngửi thấy mùi vị món này lại buồn nôn. Vị chua dâng lên từ bụng như muốn trào ra khỏi miệng, Lạc Thập Giai gấp liên tục đồ chua trước mặt ăn.

“Làm sao vậy? Quản Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn Lạc Thập Giai: “Sao toàn ăn đồ chua vậy?”

“Tự nhiên thấy bụng khó chịu, hơi buồn nôn.”

Quản Tiêu Tiêu đề đầu xuống, thân thiết hỏi: “Cậu ăn sáng chưa vậy?”

“Ừ.” Lạc Thập Giai nói: “Thức dậy trễ là không ăn.”

Quản Tiêu Tiêu tỏ ra đã hiểu rõ nói, “Thấy chưa, cậu cứ như vậy, chúng ta đã đến tuổi này rồi, cần chú ý sức khỏe của mình, một ngày cần ăn bà bữa cơm. Ông xã tớ cũng thế, mỗi sáng rời giường đánh răng cũng ối lên ối xuống.”

Lạc Thập Giai nhớ lại mình, mấy ngày gần đây cũng luôn như vậy, “Vậy mắc bệnh gì?”

“Là đau dạ dày đấy, rất nhiều người mắc phải bệnh này. Sau này cần chú ý ăn đủ ba bữa mỗi ngày, nếu thấy khó chịu thì cần mua thuốc đau dạ dày uống ngay.” Quản Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn cô. “Phải yêu quý bản thân mình, cậu nghe chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Quản Tiêu Tiêu thấy Lạc Thập Giai không chú tâm chuyện ăn uống, lúc chia ta đã mua cho cô rất nhiều món ăn nhẹ, lại lo lắng bao tử Lạc Thập Giai khó chịu, chạy ra tiệm thuốc mua thuốc dạ dày cho cô còn luôn miệng căn dặn hãy bụng khó chịu phải uống ngay.

Lúc đưa mấy túi đồ lớn nhỏ và tay Lạc Thập Giai thì Lạc Thập Giai cảm thấy lòng ấm áp. Quản Tiêu Tiêu chẳng phải người xấu, con người khó tránh khỏi đôi khi quá dễ tâm vào mấy chuyện vụn vặt, cô cũng từng có một thời tuổi trẻ nông nổi. Tình yêu sẽ giúp chúng ta trưởng thành hơn, sự trưởng thành trong tình yêu của Quản Tiêu Tiêu làm cho Lạc Thập Giai ước ao, cho nên mặc dù Quản Tiêu Tiêu đã từng làm tổn thương cô, nhưng cô vẫn lựa chọn tha thứ. Có những thứ mặc dù cô không chiếm được nhưng cũng hy vọng người khác có thể đạt được.

Đây là một thế giới không công bình, có người được cha mẹ yêu thương nâng niu chiều chuộng, vợ chồng hoà thuận, cả đời bình an không bệnh không tai, nhàn tản sống hết đời; có người gia đình bất hạnh, không bạn bè thân thích, luôn phải lang bạc giữa dòng đời xa lạ, cầu khẩn cả đời nhưng vẫn không được gì, đầu được cũng giữ không lâu, cuối cùng chỉ có thể đánh giá một câu là do bản tính.

Quản Tiêu Tiêu đích thân tiễn Lạc Thập Giai tới dưới lầu, ngồi ở hành lang chờ hơn mười phút nữa, khẳng định Quản Tiêu Tiêu đã đi thật, Lạc Thập Giai mới đi ra ngoài lần nữa.

Từ tiệm thuốc đi ra, trời bỗng đổ cơn mưa, đứng dưới mái hiên nhìn lác đác vài ba người bước vội tìm chỗ trú, Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua bầu trời, lao ra mưa. Khi về đến nhà, Lạc Thập Giai đã ướt đầm.

Tắm rửa xong, Lạc Thập Giai tùy tiện lấy khăn lau tóc, tầm mắt rơi vào đồ đặt trên nắp bồn cầu, cầm lấy cây thêu, nhìn thoáng qua kết quả, tiện tay đặt ở

trên bộ cửa sổ.

Xoay người đi lấy điện thoại di động, trên màn hình thông báo có ba cuộc gọi nhỡ, Lạc Thập Giai bấm gọi lại.

“Em đang làm gì?” Giọng lo lắng của Trầm Tuân vang lên trong loa.

Từ khi trở về thành phố Thẩm Quyến, hầu như không thấy anh cười. Cuộc sống quá khó khăn, anh cũng không phải một vị thần, không có khả năng chu toàn mọi thứ, sắp xếp ổn thoả. Nhưng hết lần này tới lần khác anh cứ đứng ra gánh vác tất cả, tựa như Hàn Đồng nói, dầu trời sập xuống, anh sẽ là người đầu tiên đưa tay lên chống.

“Em đi tắm, cho nên không nghe được điện thoại.” Giọng nói của Lạc Thập Giai bình tĩnh. Cô tiện tay vắt khăn lên thành ghế, đi tới phòng làm việc ngồi, mở máy vi tính, bật email.

“Chẳng phải anh đang kiểm soát em?”

“Em hiểu mà.”

Trầm Tuân dừng lại một giây, còn nói: “Hôm nay đã ăn gì chưa? Em đi đâu?”

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua các thư gửi đến trong email, không yên lòng.

“Còn anh? Hôm nay anh đã làm gì?”

Trầm Tuân cười cười, “Anh hỏi trước.”

Lạc Thập Giai trầm mặc vài giây, vẫn không trả lời, lại hỏi: “Anh đi gặp Chu Tư Viện?”

“Vi chuyện con cái.” Trầm Tuân sợ Lạc Thập Giai hiểu lầm, giải thích: “Manh Manh được mẹ anh chăm sóc từ nhỏ, tình cảm sâu nặng.”

Lạc Thập Giai nhớ tới bức hình đứa bé cười tươi như ánh nắng ban mai được Trầm Tuân đặt làm hình nền điện thoại, đột nhiên thấy khó chịu trong lòng.

Đêm đen, ánh trăng se lạnh, Lạc Thập Giai đứng dậy mở cửa sổ phòng làm việc ra. Gió đêm mùa đông rét buốt quét vào mặt chẳng khác nào dao cắt, mái tóc ướt ẹp của Lạc Thập Giai bị gió lạnh thổi càng thêm lạnh, quét vào mặt cô.

“Điều kiện kinh tế hiện tại của Chu Tư Viện tốt hơn anh nhiều, cô ta lại là mẹ ruột của nó, chỉ cần đòi luật sư, việc giành lại con không khó.” Trong gió lạnh, giọng nói của Lạc Thập Giai hơi mong lung, thanh âm của cô không lớn, tiếng vọng cũng rất dài, cô nói rất cẩn thận, “Trầm Tuân, anh có nghĩ tới chuyện chuyển quyền nuôi dưỡng con cho cô ấy?”

Lời của Lạc Thập Giai làm cho cuộc đối thoại của cả hai rơi vào lúng túng dị thường. Tuy rằng Trầm Tuân không trả lời Lạc Thập Giai, nhưng anh trầm mặc lâu như vậy đã giúp Lạc Thập Giai biết đáp án.

Lý tưởng là sự hình thành của tư duy, không có khó khăn, cuộc sống là sự thoả hiệp của cả hai phía, bao dung nhường nhịn. Lạc Thập Giai nhất định phải thức tỉnh từ trong lý tưởng bước ra cuộc sống.

“Em chi...”

Không chờ Lạc Thập Giai giải thích, Trầm Tuân lên tiếng ngăn lại, “Manh Manh rất ngoan, cũng rất hiểu chuyện, em sẽ thích nó, tin ở anh.”

Ngón tay của Lạc Thập Giai lướt qua những sợi tóc lạnh, ánh mắt cô nhìn về phương xa, hồi lâu cô mới nói: “Chu Tư Viện là khách hàng của em, em hiểu rất rõ, cô ấy buộc phải có đứa con này, sẽ quyết tranh quyền nuôi con tới cùng, chúng ta khó tranh lại.”

“Giờ chúng ta không nói đề tài này nữa nhé, anh sẽ tự giải quyết chuyện con cái.” Trầm Tuân không muốn tiếp tục bàn bạc nữa, “Thập Giai, thật vất vả chúng ta mới đi tới hôm nay, anh không muốn bởi vì chuyện con cái làm căng thẳng mối quan hệ giữa chúng ta. Chuyện gì anh cũng có thể nghe theo em, chỉ có con. Manh Manh là do chính tay mẹ anh nuôi nấng, anh không thể.”

Lời Trầm Tuân như tiếng chuông ngân trên núi mỗi buổi sớm mai, vang thật dài, vọng thật xa, đánh thức con người khỏi cõi mê luân hồi hỗn loạn. Lạc Thập Giai đứng ở phía ngoài cửa sổ để gió lạnh gội rửa, cô cảm thấy thanh tỉnh rất nhiều.

Cuối cùng Lạc Thập Giai cố gắng ép chế tất cả mọi khó chịu xuống, cúi đầu nhìn thoáng qua hình xăm trên ngón áp út tay trái, đột nhiên cảm thấy hình xăm dù sao cũng là hình xăm, màu sắc lại quá mờ, vẫn kém ánh hào quang sáng bóng của ngọc. Các ngón tay siết chặt điện thoại di động, Lạc Thập Giai nhẹ giọng nói: “Em không ép anh phải đưa ra quyết định lựa chọn gì, em chỉ không muốn chúng ta mệt mỏi vì chuyện này.”

“Thập Giai, sẽ không đâu, em tin anh đi.”

Từ trong ống nghe vọng ra hơi thở hỗn loạn của Trầm Tuân, đây là biểu hiện mỗi khi anh không nắm chắc. Lạc Thập Giai kéo môi cười khổ. Cuộc trò chuyện trông có vẻ rất bình thường, thời gian cứ dài thêm từng giây từng phút, cuối cùng Lạc Thập Giai chỉ là nói với Trầm Tuân một chữ.

“Được.”

***

Tuy rằng Lạc Thập Gia biết chắc Trầm Tuân không có mặt, nhưng trước khi bước vào phòng bệnh, Lạc Thập Gia vẫn còn có chút ảo tưởng không thực tế.

Bà Trầm không chất phác thành thật giống như lời nói của Trầm Tuân, bà đã dùng phương thức của riêng bà để lấy được số điện thoại của Lạc Thập Gia, đồng thời cũng dùng phương thức riêng ấy định ngày hẹn cô.

Lúc Lạc Thập Gia bước vào phòng bệnh, bà Trầm đang định rời giường rót nước, Lạc Thập Gia thấy thế, không nói tiếng nói rót một ly nước cho bà, nhu thuận đưa tới. Lạc Thập Gia không có nhiều kinh nghiệm chung đụng với người lớn, đây cũng là điểm bất lợi, tay run run gọt ly nước ra. Bà Trầm nhìn thoáng qua ly nước, vừa liếc nhìn Lạc Thập Gia, sau đó mới chịu cầm lấy. Lạc Thập Gia thở dài một hơi.

“Nghe nói cô là luật sư?”

“Vâng.”

Bà Trầm nhìn Lạc Thập Gia, lại hỏi: “Cũng là luật sư trước kia của cô ta?”

Lạc Thập Gia ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt của bà Trầm, đó là một đôi mắt tinh tường và sáng, Lạc Thập Gia do dự một chút, cuối cùng cũng gật đầu.

“Phải.”

“Ha ha.” Bà Trầm cười nhạt, “Hiện tại Trầm Tuân bị mê muội thật rồi.”

“Lúc con nhận vụ án này, cũng không biết Trầm Tuân là chồng trước của Chu Tư Viện.”

“Cô không biết nhiều thật đấy.” Mặc dù Lạc Thập Gia không có thái độ chống đối gay gắt, nhưng thái độ bình thản này của cô vẫn chọc giận bà Trầm, bà càng thêm kích động hơn, “Nếu không phải là bởi vì cô, thì làm sao Trầm Tuân biến thành cái dạng này?”

Lạc Thập Gia cau mày: “Hiện tại Trầm Tuân rơi vào dạng gì?”

Nhắc tới hiện trạng của Trầm Tuân, viền mắt bà Trầm đỏ lên. Bà không muốn nói thêm gì nữa.

“Tôi cũng không phải bà mẹ khó tính đi chia rẽ uyên ương. Trầm Tuân yêu cô, tôi chẳng thể ngăn cản chuyện mấy đứa muốn sống cùng nhau.”

Ngẫm lại hai ngày này có lẽ Trầm Tuân đã nói rất nhiều với bà Trầm, do đó mới có thể thay đổi thái độ phản đối quyết liệt của bà. Về uế oái của Trầm Tuân có một một phần là vì cố gắng xoa dịu mối quan hệ căng thẳng này. Điều này làm cho nỗi bất an trong lòng Lạc Thập Gia được giảm bớt.

Lạc Thập Gia suy nghĩ một hồi, nói một tiếng cảm ơn: “Cảm ơn bác gái đã chấp thuận.”

“Nhưng tôi không làm được chuyện thành toàn cho hai đứa.” Bà Trầm liếc mắt xem xét Lạc Thập Gia, lại nói, “Trừ khi cô đưa Mạnh Mạnh về đây. Cô là luật sư, cô lên toà án là có thể đưa bé về.”

Bà Trầm nói xong, vẫn chờ đợi lời cam đoan thốt ra từ miệng Lạc Thập Gia, nhưng cô từ đầu đến cuối đều không nói một lời, chẳng phải như những cô gái khác, biết nắm bắt cơ hội biểu hiện trước mẹ chồng. Điều này làm cho bà Trầm thậm chí quá thành giận: “Tôi biết không nên như vậy! Tôi đã nói với nó ngay từ đầu rồi, trên đời này nào có cô gái nào cam tâm tình nguyện làm mẹ kế cơ chứ?”

“Bác gái nói rất đúng. Hơn nữa còn phải chấp nhận người đàn ông đã từng có gia đình, và có đứa con gái riêng lớn như vậy, có lẽ nên tìm một người đàn ông ít rắc rối thì cuộc sống sẽ thoải mái hơn nhiều.” Đối mặt với những lời phóng đoán và chỉ trích của bà Trầm, Lạc Thập Gia không trả lời, chỉ là khẽ nhếch môi cười, “Thế nhưng bác gái à, bất luận có khó khăn thế nào, con cũng hy vọng có thể trở thành vợ của Trầm Tuân, có thể cùng anh ấy nắm tay nhau đi hết quãng đời này.”

“Có lẽ lời thỉnh cầu của con rất vô lý, nhưng con hy vọng bác gái chấp nhận con.”

...

Việc giải trừ mối quan hệ với khách hàng, lấy bản tính kiêu ngạo của Lạc Thập Gia là tuyệt đối không có khả năng chủ động định ngày hẹn, nhưng lúc này đây, Lạc Thập Gia lại định ngày hẹn, mà cô khách hàng kia vốn tưởng sẽ không tới, không ngờ lại hào phóng nhận lời.

Vẫn không có gì khác biệt so với ấn tượng trong trí nhớ, hiện tại đang là mùa đông, Chu Tư Viện vẫn để lộ bộ ngực trắng nõn dưới chiếc áo bành tô hai hàng nút, áo lông thấp ngực càng làm tăng vẻ quyến rũ của cô. Khăn quàng cổ đối với cô mà nói chỉ có tác dụng trang sức, cô khéo khoe vũ khí cơ thể của mình, dường như mỗi một bộ phận đều có tác dụng làm vũ khí. Không lúc nào không tỏa ra sức quyến rũ thu hút sự chú ý và làm lung lạc ý chí của nhiều người hơn.

Hai người ngồi xuống chỗ của mình trong quán cà phê, Lạc Thập Gia gọi một tách nước nóng, còn Chu Tư Viện thì rất nghiêm túc nhìn lên menu, mặc dù trong những trường hợp như thế này, cô vẫn từ từ đưa ra lựa chọn dựa theo sở thích của chính mình.

Mùi hương cà phê bay vào mũi Lạc Thập Giai, ngón tay nhỏ và dài của Chu Tư Viện cầm tách cà phê, tư thế kia thập phần ưu nhã, cô nhẹ khẽ nhấp một chút, sau đó lại đặt tách cà phê xuống bàn, đẩy tách và vào đĩa lót phát ra tiếng lạch cạch, nước cà phê trong tách sóng sánh.

“Luật sư Lạc hẹn tôi ra đây, chắc là chuyện Mạnh Mạnh nhà tôi?” Không chờ Lạc Thập Giai nói, Chu Tư Viện không chút lưu tình lên tiếng chế nhạo, “Luật sư Lạc thực sự là luật sư chuyên nghiệp, vì muốn tôi giành lại đứa con này, đã tìm đến chồng trước của tôi. Hiện giờ thì hay rồi, mục đích của chúng ta chắc là nhất trí, tôi cần con, hai người cũng có cặp có đôi, thoát khỏi cảnh giường đơn gối chiếc ở nhà, thật tốt.

“Tôi không đến để nghe cô lảm lòi.” Lạc Thập Giai uống một hớp nước, nhẹ nói, “Tình hình của Trầm Tuấn thế nào, cô cũng hiểu rõ, hiện tại rất rối ren, chúng tôi không hy vọng nhận được quyền nhận nuôi con từ phía tòa án.”

Chu Tư Viện lảng lờ cười, trong mắt vẫn là lạnh lùng: “Tôi đã ly hôn với anh ta rồi, lẽ nào cô còn cho rằng tôi sẽ lo lắng cho tình cảnh của anh ta hiện giờ sao, cô muốn không kéo chuyện này đến tòa ư?”

“Không phải.” Lạc Thập Giai lắc tay, “So với phí kéo nhau lên tòa án, mà chưa chắc giành được quyền nuôi con thì cô cũng khó ăn nói với ông chồng mình hiện giờ, tôi nghĩ, có một phương thức thực tế khác hay hơn, có lẽ cô sẽ cảm thấy hứng thú.”

“Cách gì?”

Nhờ vào từng là luật sư đại diện, Lạc Thập Giai biết mục đích của Chu Tư Viện, cũng có thể phân tích ra các nhân tố ẩn chứa trong đó, cũng như uy hiếp Chu Tư Viện. Thấy Chu Tư Viện động lòng, Lạc Thập Giai liền thừa thắng xông lên: “Chúng tôi đồng ý bỏ ra một ít tiền, số tiền này cũng giúp cải thiện cuộc sống hiện giờ của cô.”

Vừa nghe Lạc Thập Giai nói lời này, Chu Tư Viện lập tức khinh thường cười: “Anh ta có thể cho cô được bao nhiêu, chuyện này tôi hiểu rõ, không có tiền thì đừng bắt chước người ta.”

Nói xong, ngay cả Chu Tư Viện cũng không nhịn được phá lên cười, “Luật sư Lạc, có phải cô ở cùng Trầm Tuấn quá lâu rồi cho nên đầu óc cũng u mê?”

“ Bao nhiêu tiền thì cô sẽ từ bỏ chuyện đưa ra tòa?”

Chu Tư Viện hèn mọn nhìn Lạc Thập Giai, vươn một ngón tay: “Một triệu tệ.” Nói xong cô lại xì một tiếng: “Đừng nói tôi khinh thường mấy người không có tiền, cái giá tôi đưa ra không cao đâu. Một triệu vẫn chưa mua nổi một căn hộ trong thành phố Thẩm Quyến này. Có ngon, cô lấy ra số tiền ấy xem.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Chu Tư Viện cũng không có nhiều kiên nhẫn dành cho Lạc Thập Giai, trên thực tế, cô ta đi đến cuộc hẹn chẳng qua là muốn xem cảnh tượng Lạc Thập Giai và Trầm Tuấn chân tay luống cuống, đáng tiếc, biểu hiện của Lạc Thập Giai lại làm cho cô ta thất vọng, từ đầu đến giờ Lạc Thập Giai đều tỏ ra không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí thế còn ở trên cả Chu Tư Viện.

Chu Tư Viện chẳng còn lòng dạ nào tranh đấu, xách túi của mình lên định rời khỏi, trước khi đi còn ném lại một câu, “Hiện giờ hai người đang gặp khó khăn về tài chính, cho nên tôi không để cô trả tiền.”

“Vậy thì cảm ơn.” Lạc Thập Giai khẽ cười, chẳng hề thấy ngượng ngùng gì, ngược lại còn trầm mặc nhìn tất cả mọi hành động của cô ta, từ chối cho ý kiến, biểu tình vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, làm cho Chu Tư Viện không nắm bắt được.

“Cô Chu, tôi vẫn luôn hy vọng chúng ta có thể giải quyết vấn đề này trong hoà bình.” Lạc Thập Giai vẫn ngồi im trên sofa, Chu tư Viện đã đứng lên, tuy phải ngược mắt lên nhưng Lạc Thập Giai lại không tỏ ra yếu thế.

Chu Tư Viện cười cười: “Có thể chứ, tôi chờ 1 triệu tệ từ hai người.”

“Quyền giám hộ hiện đang ở trên tay Trầm Tuấn, cô tự ý bắt đứa bé đi như thế, hành vi này sẽ bất lợi cho cô.”

Chu Tư Viện híp mắt lại, khoé miệng cong cong, lạnh lùng, “Giờ cô đã không còn là luật sư của tôi, cô Lạc, cô hãy lo chuyện của mình đi.”

Nhìn bóng lưng ẻo ẹo của Chu Tư Viện, vô cùng lảng lờ yếu điệu. Dạng người này hoàn toàn không phù hợp với Trầm Tuấn. Theo những gì Lạc Thập Giai hiểu thì Trầm Tuấn sẽ không thích những cô gái như vậy mới đúng, nhưng hết lần này tới lần khác lại là cô ta, hơn nữa hai người họ còn có một đứa con chung. Ai có thể nói duyên phận không kỳ diệu cơ chứ?

Lạc Thập Giai quả thật là người phải chịu cảnh cô độc, từ nhỏ đến lớn, cô hầu như quen đọc lai độc vãng, từ không chủ động nêu ra yêu cầu với người

khác, kể cả nhiều năm sống chung với Trình Trì. Thế nhưng giờ này khác này, cô cảm thấy căn hộ quá trống trải, thiếu Trầm Tuân cuộc sống của cô hình như thiếu cái gì. Rõ ràng hai người họ chung đụng không bao lâu.

Con người quả nhiên không thể quá phóng túng bản thân, bằng không họ sẽ nhanh chóng quên đi mình là ai. Trước khi Lạc Thập Giai đi tắm, tự cười khổ chính mình.

Từ phòng tắm đi ra, tóc tai ướt nhẹp, cầm máy sấy chuẩn bị sấy tóc, cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc điện thoại đặt ở trên đồng quần áo dơ, phía trên có báo một cuộc gọi nhỡ, là do Loan Phụng gọi tới.

Lạc Thập Giai bỏ máy sấy xuống, nhìn chằm chằm cái tên trên đó, cứ như đó là một cái tên rất xa lạ. Suy nghĩ một hồi lâu, cô vẫn ấn nút gọi ngược lại.

Đêm nay không ngủ, trăng sáng sao thưa, ngón tay của Lạc Thập Giai đưa tay quét lên lớp bụi mỏng bám ở trên bề cửa sổ, sau đó lại cầm khăn lau đi. Từng chút từng chút một, Lạc Thập Giai chăm chú lau dọn.

Điện thoại được kết nối, giọng người phụ nữ vô cùng xa lạ vang lên trong ống nghe, nhưng thái độ này lại làm cho Lạc Thập Giai rất quen thuộc.

“Chùng nào thì về nhà? Quay về Tây An?”

Lạc Thập Giai lau sạch góc cửa sổ, đặt khăn lên trên bề cửa sổ. Cô kinh ngạc hỏi lại: “Mẹ nói con phải về hồi nào?”

Loan Phụng không thể tưởng tượng nổi cười xì, “Chẳng nhẽ con thực sự muốn đi theo cái thằng nghèo kiết xác đó? Nghe chú Chu nói, nó còn mắc nợ mấy triệu.”

Không cần hỏi cũng biết vì sao một người luôn kín mồm kín miệng như chú Chu lại tiết lộ những điều này với Loan Phụng. Là dụng ý của người kia, Lạc Thập Giai hiểu, Loan Phụng đương nhiên cũng hiểu rõ. Nghĩ như vậy, Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy khinh miệt.

“Đó là chuyện riêng của con.”

Thái độ lạnh lùng của Lạc Thập Giai làm cho Loan Phụng ở bên đầu điện thoại kia trầm mặc một hồi. Một lát sau, bà đột nhiên thấp giọng hỏi: “Con thực sự không trở về?” Không đợi Lạc Thập Giai trả lời, Loan Phụng còn nói: “Trước khi mẹ chết cũng không thể gặp mặt con một lần sao?”

Lạc Thập Giai cũng không biết tại sao lại thấy quen như vậy. Nhớ tới những lọ thuốc lớn lọ thuốc nhỏ của Loan Phụng, Lạc Thập Giai hiểu rõ, mặc dù bà có tỏ ra kiên cường như thế nào đi nữa thì sức khỏe của bà cũng giống như dòng nước vô tình trôi qua.

Khoé miệng khẽ nhếch lên, Lạc Thập Giai gờ tay lay mới phát hiện mình đang rơi nước mắt, không ngờ cô lại khóc vì chuyện này, hoang đường đến cực điểm, thực sự là hoang đường đến cực điểm.

“Muốn con quay về, rốt cuộc là ý của mẹ, hay là ý của ông ta?”

Bên kia im lặng, hồi lâu nghe tiếng sặc sụa của Loan Phụng vang lên, giọng nói khàn khàn, “Có gì khác nhau sao? Cũng là muốn con quay về cả thôi.”

Biết rõ đáp án, nhưng vẫn không nhin được hỏi. Lạc Thập Giai tự cười giễu chính mình. Nói vậy hiện tại Loan Phụng cũng không ổn, bằng không bà đã không giả vờ cam đoan lấy đại cục làm trọng buộc phải nhượng bộ, nếu không phải như vậy thì sao lại chịu nhục nghe theo Diêm Hàm như vậy, còn gọi điện thoại cho cô?

Người đáng thương cũng có chỗ đáng trách. Cuộc đời này của hai mẹ con họ bị số phận trêu đùa. Hy vọng kiếp sau, cả hai không còn gặp nhau nữa, cả hai đều bình yên.

Tay của Lạc Thập Giai đặt trên bụng dưới, trầm mặc một lúc lâu, cô mới chậm rãi trả lời: “Con không nhớ rõ mình còn có gia đình, mẹ nói với ông ta, đừng quấy rầy cuộc sống của con nữa, bằng không, tất cả chúng ta đều tan nát.”

Trước khi Lạc Thập Giai cúp điện thoại, còn nghe thấy giọng nói bất lực của Loan Phụng vang lên bên đầu dây bên kia.

“Thập Giai, bắt đầu sai từ lúc nào?”

Lòng Lạc Thập Giai khẽ run lên, cô như nín thở, cúp điện thoại.

Câu hỏi của Loan Phụng, Lạc Thập Giai không có biện pháp trả lời, nhiều năm qua, đây cũng là câu hỏi làm cô khôn đốn, bắt đầu sai ở đâu? Có lẽ từ lúc cô sinh ra. Tựa như Loan Phụng nói, cuộc đời này của bà bị Lạc Thập Giai phá nát, cho nên bà muốn đẩy Lạc Thập Giai rơi vào bước đường muôn đời muôn kiếp không thể ngừng mặt lên được.

Hận bà sao? Không hận. Bất quá là thất vọng mà thôi.

***

Dạo này công việc bận tới mức, Lạc Thập Giai không vội vã quay trở lại trong văn phòng luật làm việc. Gần tới tết, Hứa Văn cũng không gọi điện hối thúc nữa. Các vụ án trong tay Lạc Thập Giai đều phân cho người khác, lúc này Lạc Thập Giai trở về ngược lại chỉ làm lỡ thời gian.

Sáng sớm lại một trận nôn khan, Lạc Thập Giai lên mạng tìm hiểu một chút, xác định triệu chứng bình thường mới yên tâm làm việc.

Ánh mắt Lạc Thập Giai hơi ngây ngốc nhìn người phụ nữ tiểu tụy trong gương, có chút chán ghét muốn vứt bỏ chính mình. Buổi sáng hẹn Trình Tri đi làm thủ tục sang tên, cầm đồ trang điểm lên chuẩn bị trang điểm thì chợt nhớ hiện tại cũng không thể dùng mỹ phẩm này, đành lặng lẽ bỏ trở lại.

Trước khi ra cửa phát hiện tóc lại dài ra, Lạc Thập Giai nghĩ nên hót ngắn một chút, chẳng phải ông bà có nói tóc tai hút hết chất dinh dưỡng của bào thai sao?

Nghĩ tới đây, Lạc Thập Giai lại cảm giác mình có chút buồn cười, mấy lời nói không có căn cứ gì thế này, cô bắt đầu tin từ khi nào? Rõ ràng rất nhiều lời khuyên vô căn cứ thế nhưng vì sao vẫn không cảm lòng được đi tin tưởng.

Phải chăng đây mới là bản năng của một người làm mẹ?

Trước khi ra cửa, Trầm Tuấn gọi điện thoại tới. Mặc dù cả hai không thể dành thời gian gặp nhau, nhưng điện thoại của Trầm Tuấn cho tới bây giờ vẫn chưa từng gián đoạn, sớm muộn đều có.

“Hôm nay đi ra ngoài sao?” Trầm Tuấn hỏi.

“Ừ, đi ra ngoài làm ít chuyện.”

“Ừ.” Giọng nói của Trầm Tuấn hơi lộ ra vẻ uể oải: “Hôm nay Chu Tư Viện đề Mạnh Mạnh đi học, chủ nhiệm lớp có gọi điện nói cho anh biết.”

“Hả?”

“Anh đón Mạnh Mạnh trở về.”

Lạc Thập Giai trầm mặc chỉ chốc lát, đứa bé luôn là uy hiếp của Trầm Tuấn, cô ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói, “Chuyện sẽ được giải quyết ổn thôi, cũng không thể để nó ảnh hưởng đến trẻ con được.”

“Em tìm Chu Tư Viện, phải không?”

Trầm Tuấn vừa dứt lời, tay Lạc Thập Giai cầm giày chợt khựng lại.

“Phải.”

Trầm Tuấn thờ dài một hơi: “Thập Giai, anh không muốn em như vậy.”

Lạc Thập Giai lấy giày trong tủ giày ra để xuống sàn, nhét một chân vào.

“Em thế nào?”

“Chuyện con cái, anh sẽ tự giải quyết. Anh không muốn em làm như vậy.”

Lạc Thập Giai nhin không được cười: “Em làm sao?”

“Em đi tìm cô ta chỉ làm cô ta tức giận thôi, con cái là chuyện của anh và cô ấy, anh sẽ giải quyết được.”

Lạc Thập Giai xò giày vào chân còn lại, tay cô cầm điện thoại hơi tê rần, trong tiềm thức cô không muốn nói thêm nữa, càng không muốn nổi giận với Trầm Tuấn, nhưng cô vẫn không nhận được.

“Nếu như tương lai chúng ta sống cùng với nhau, thì đứa bé này cũng có liên quan đến em, chứ không phải chỉ là chuyện giữa anh và cô ta. Trầm Tuấn, em rất chán ghét cách đẩy em ra xa này của anh. Ở trong mắt anh, Lạc Thập Giai này là ai? Em đi gặp Chu Tư Viện để là cô ta tức giận, thì sẽ khiến anh không giành lại con sao?”

“Anh không có ý đó.”

Trầm Tuấn nhẹ giọng nói làm cho Lạc Thập Giai cũng nói không được nữa, cô nhìn hình xăm trên ngón tay áp út của mình, cảm thấy vấn đề chung sống này khó khăn hơn cô nghĩ rất nhiều, tình yêu có thể chiến thắng mọi thứ, nhưng vẫn không nhiều như tưởng tượng.

Từ Sài Hà trở về đến nay, có rất nhiều lời muốn nói tích tụ lại, nhưng lời đến khoé miệng, cuối cùng chỉ thốt ra được một lời bất đắc dĩ, “Cứ như vậy đi, em cúp máy đây.”

***

Buổi sáng thứ tư, cục quản lý bất động sản thành phố Thẩm Quyền kín người hết chỗ. Giá phòng hôm nay tăng cao, giá bất động sản ở thành phố Thẩm Quyền được xếp vào hàng top. Dù có tiền cũng chưa chắc có nhà.

Cùng ngồi ở khu đợi, Lạc Thập Giai thấy không được tự nhiên, một mực nhìn đồng hồ, mà Trình Tri thì rất bình tĩnh.

Đã lâu không gặp, Trình Tri vẫn không thay đổi gì, nếu như có, ước chừng là khí độ đã hơi thay đổi, không còn táo bạo và hẹp hòi như lúc trước, mà tăng thêm vài phần bình tĩnh thông dong. Một đoạn quan hệ kết thúc, khi cả hai đã bình tĩnh lại thì gặp lại sẽ tốt đẹp hơn so với tưởng tượng.

Anh mặc chiếc áo bành tô màu đen, bao lấy bộ đồ đồng phục, có lẽ làm xong thủ tục sẽ tiếp tục đi làm. Tóc tai được chăm chuốt cẩn thận, Trình Tri hỏi: “Không có thời gian?”

Lạc Thập Giai cũng không có thói quen nói chuyện với anh như thế, mặt hiện ra vài phần xấu hổ, lắc đầu nói: “Chẳng phải.”

Tay của Lạc Thập Giai đặt ở trên đùi, dáng dấp thận trọng. Trình Tri liếc mắt thấy hình xăm trên tay cô, giống như vô ý mà nói: “Nghe nói em sắp kết hôn rồi? Chúc mừng.”

“Ừ.”

“Anh ta...” Thanh âm của Trình Tri không lớn, cũng không có chỉ đích danh ai, “Tốt với em không?”

Lạc Thập Giai nhìn anh một cái, cố đọc suy nghĩ trong đầu của anh qua ánh mắt. Mím môi cười cười: “Tốt vô cùng.”

Trình Tri cũng cười, anh nhẹ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vây là tốt rồi.”

Hai người tương đối trầm mặc, ở trong đại sảnh người đến người đi, tiếng nói chuyện ồn ào, cũng ép chế tình huống xấu hổ hiện giờ.

“Mẹ anh rút hết tiền tích lũy rồi, tiền đưa cho em đều là tiền của bà.” Trình Tri nói: “Bà còn tìm cho anh một cô gái, ép ở cùng với anh, mẹ anh rất thích cô ta, bọn anh cũng định sang năm kết hôn.”

“Chúc mừng.”

“Nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ em sẽ lấy người khác. Kỳ thực anh biết em không hề yêu anh.” Trình Tri khổ sở nhấp mím môi: “Nhưng anh rất yêu em.”

Lạc Thập Giai không muốn nghe Trình Tri nói tiếp, vội cắt đứt: “Chúng ta đã chia tay.”

“Năm đó trong trường học đều rõ lên tin đồn em và Trầm Tuần, thế nhưng, cuối cùng em đã chọn anh. Rất nhiều chuyện anh chưa bao giờ hỏi, không dám hỏi, sợ vừa hỏi ra em sẽ bỏ đi.” Trình Tri thờ dãi: “Không phải của anh, tóm lại vẫn không giữ được.”

“Lạc Thập Giai, em thật cáo già.”

...

Làm xong thủ tục, hai người đi ra khỏi cục quản lý bất động sản, không biết là do ăn sáng quá ít hay là phản ứng khi mang thai. Lúc cô vừa bước chân xuống xe lại bắt đầu nôn mửa.

Hình như là trong dạ dày có nguồi nước đang sôi trào, còn nóng bỏng, vị chua ngập trong thực quản, nơi cổ họng như có vật gì nghẹn ở đấy. Chống tay lên thùng rác, người suy yếu không còn chút sức lực nào.

Lạc Thập Giai nôn xong, đang đứng dựa vào thùng rác. Vốn cho là Trình Tri đã đi rồi, ai biết anh vẫn chưa đi, còn mua cho Lạc Thập Giai một chai nước suối.

“Làm sao vậy? Ăn gì chưa?” Trình Tri đưa bình nước cho cô còn đưa thêm khăn giấy, “Trước đây em đâu có bệnh thể này?”

“Em không có...” Lạc Thập Giai mới vừa lắc lắc tay, lại bắt đầu nôn thêm một trận. Sáng sớm chỉ ăn sơ sài một ít, giờ đã nôn ra sạch.

Lạc Thập Giai cầm chai nước suối súc miệng, người cũng tỉnh táo hơn một ít. Lại ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của Trình Tri.

“Em không sao, cảm ơn.”

Lạc Thập Giai đang chuẩn bị rời đi, Trình Tri bước một bước dài ra cản đường cô.

Trình Tri nhìn chăm chăm cô, không bỏ sót bất cứ biến hoá nào trên mặt cô, “Có phải em đang mang thai không?”

Lạc Thập Giai vô ý thức bảo vệ bụng của mình, không trả lời.

“Là của anh?” Khi Trình Tri nói câu này, ánh mắt anh lấp lánh như pháo hoa, vẻ mặt vui mừng hơn hờ.

“Chẳng phải.”

Lạc Thập Giai quả quyết phủ nhận làm Trình Tri thay đổi sắc mặt, vẻ vui mừng mới vừa rồi nhanh chóng ngưng trệ lại.

“Của Trầm Tuấn?”

“Không liên quan gì đến anh.”

Trình Trì không thể tin được. Môi anh giật giật, nhưng không nói gì cả, trong lòng anh đã nổi lên muôn vàn ngọn sóng chỉ trong vài giây ngắn ngủi đó. Nhưng bất luận anh không thể thừa nhận chuyện này đi nữa cũng phải thừa nhận, bởi vì anh hiểu rõ, anh và Lạc Thập Giai đã chia tay nhau ba tháng, anh không có tư cách can dự đến cuộc sống của cô.

Lạc Thập Giai xoay người phải đi, Trình Trì kéo cổ tay của cô lại. Lạc Thập Giai phần nộ quay đầu lại, Trình Trì cau mày, rất bất đắc dĩ.

“Anh chỉ là muốn đưa em về, hiện tại em đang ở trong giai đoạn mất cảm, lỡ té là không tốt.” Trình Trì cảm giật giật, nhìn dòng xe cộ lao đi vun vút, giọng lạc đi: “Chỗ này rất khó bắt xe.”

“Không cần, cảm ơn.”

Lạc Thập Giai tỏ ý cự tuyệt hết sức rõ ràng, nhưng Trình Trì vẫn không buông tay ra, anh suy nghĩ một chút, lại nói: “Vậy thì... cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, vừa lúc anh cần về đó lấy vài thứ.”

***

Chu Tư Viện đem Manh Manh mang đi, suốt một tuần lễ không cho Manh Manh đến trường. Người chồng sau của cô ta nắm vài khu bất động sản trong thành phố Thẩm Quyến, Trầm Tuấn hỏi thăm chung quanh, mỗi ngày đều bốn ba bên ngoài. Hết thấy đều rối loạn, thế nên anh biết rõ mẹ cô tình làm khó Lạc Thập Giai, nhưng không có nhiều thời gian đi giải quyết, chỉ có thể tận lực không để hai người họ gặp nhau.

Thật vất vả ngồi chồm hổm chờ đến khi Chu Tư Viện đưa con đến trường, Trầm Tuấn phải nhanh chân đón con trở về trước, không có con ở bên, anh làm gì cũng không yên lòng. Lạc Thập Giai luôn quan tâm đến việc này, Trầm Tuấn vốn định bàn bạc thế nhưng Chu Tư Viện đã đi trước một bước, gọi điện thoại khỏi bình vắn tội.

Nói chuyện với Chu Tư Viện dĩ nhiên không vui vẻ gì, anh thực sự không có thể hiểu được lý do Lạc Thập Giai đi gặp Chu Tư Viện. Sau ly hôn, quan hệ cùng Chu Tư Viện vẫn luôn trở mặt với nhau, Lạc Thập Giai đã từng làm luật sư đại diện cho Chu Tư Viện thì phải hiểu rất rõ mới đúng.

Trầm Tuấn thừa nhận giọng điệu của mình không được tốt, nhất là đối với một phụ nữ kiêu ngạo như Lạc Thập Giai. Nhưng anh không còn là chàng thanh niên bột chộp năm xưa, mẹ già, con cái, anh không thể không để ý đến. Cảm tình của người trưởng thành phức tạp hơn nhiều so với thời sinh viên. Lạc Thập Giai lại chưa từng kết hôn, có rất nhiều thứ cô không thể lý giải.

Vốn dĩ hôm nay Trầm Tuấn còn có chuyện khác muốn làm, Lạc Thập Giai tức giận cúp điện thoại làm cho Trầm Tuấn lo lắng.

Từ Sài Hà trở về chưa bao giờ làm chuyện gì thuận lợi, Manh Manh bị mang đi, mẹ nằm viện. Trầm Tuấn vẫn sứt đầu mẻ trán. Trong bụng dấy lên suy nghĩ ích kỷ rằng, anh hy vọng Lạc Thập Giai có thể ngoan ngoãn và tin tưởng anh vô điều kiện, để cho anh có thể vượt qua quãng thời gian khó khăn này, nhưng lý trí lại nói cho anh biết, Lạc Thập Giai là một phụ nữ có tư duy độc lập, chẳng phải người mà anh có thể tùy tiện sắp đặt, anh không có khả năng hạn chế hành vi và suy nghĩ của cô.

Lái xe đến căn hộ của Lạc Thập Giai, một mình đứng ở dưới lầu hút hai điếu thuốc. Suy nghĩ hồi lâu, những năm tháng qua, con đường cùng đi qua, và cả hình xăm đại biểu cho lời thề ước in trên ngón tay.

Vứt bỏ tàn thuốc, Trầm Tuấn đang chuẩn bị bước đến gõ cửa, thì thấy một chiếc xe thể thao màu đen dừng ở trước mặt.

Kính cạnh gió phản lại ánh sáng loá mắt, Trầm Tuấn vô ý thức đưa tay che mắt lại, chờ đến khi anh thích ứng thì người ngồi ghé cạnh ghế tài đã bước xuống xe đi tới, là Lạc Thập Giai.

Trầm Tuấn nhíu mày, nhìn về phía ghé tay lái, tuy rằng rất nhiều năm không gặp, tuy rằng chưa bao giờ quen biết, nhưng dáng vẻ người kia cho dù có hoá thành tro thì Trầm Tuấn vẫn có thể nhận ra.

Lạc Thập Giai bước lại gần, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trầm Tuấn, thậm chí còn có chút xa cách.

“Sao anh lại đến lúc này?”

Trầm Tuấn siết chặt bàn tay, “Anh không nên tới sao?”

Lạc Thập Giai mới đầu còn mơ hồ không rõ, thế nhưng cảm nhận được con giận của Trầm Tuấn, cô bất ngờ và thấy châm chọc.

“Anh như vậy là có ý gì?” Lạc Thập Giai quay đầu lại nhìn, chợt nhận ra điểm không đúng, thấy Trình Trì vừa xuống xe, cô lại quay đầu lại nhìn anh, “Anh nghĩ rằng em và anh ta nói lại tình xưa? Tới bất gian sao?”

Trầm Tuấn nắm chặt nắm đấm của mình, trán nổi gân xanh. Anh cũng chẳng phải người đàn ông phong độ lỗi lạc, mấy chuyện này là điểm chết của đàn ông. Nó có thể phát sinh ở Chu Tư Viên, lại không thể phát sinh ở Lạc Thập Giai.

Lạc Thập Giai không giống như thế.

“Vậy em nói cho anh biết, vì sao em lại đi gặp anh ta, vì sao anh ta lại đưa em về nhà?”

Gió lạnh cuốn đi tất cả, bầu không khí giương cung bạt kiếm dường như bị đông cứng, Lạc Thập Giai trầm mặc nhìn chăm chăm Trầm Tuân hồi lâu, cuối cùng lạnh lùng xuy một tiếng, đưa ra câu trả lời, “Trầm Tuân, đây là chuyện của em, em không hy vọng anh như vậy.”

Nhưng mà, Trầm Tuân cũng không phải Lạc Thập Giai.

“Bốp...” nắm đấm chẳng phân biệt được đúng sai phải trái cứ như vậy đập vào người Trình Trì, Trình Trì bị bất ngờ không kịp đề phòng, rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Giờ khắc này, nắm đấm áp chế lý trí.

“Trầm Tuân! Anh mau dừng tay lại cho em! Có phải anh điên rồi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Nhìn thấy ánh mắt sói hoang độc ác và lạnh lùng của Trầm Tuân, Lạc Thập Giai biết đây là tín hiệu nguy hiểm.

Khác với dáng vóc cao lớn và vạm vỡ của Trầm Tuân, Trình Trì thuộc dạng đàn ông nho nhã, mặc dù cực kỳ tức giận cũng sẽ không nói ra lời thô tục, lại không biết dung nắm đấm. Nếu đánh nhau với Trầm Tuân, Trình Trì rơi xuống thế hạ phong và không đường chống đỡ. Từng quả đấm của Trầm Tuân liên tục rơi xuống người Trình Trì, mặt anh cũng nhanh chóng xuất hiện những vết xanh vết đỏ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt làm cho Lạc Thập Giai cảm thấy huyết dịch trong người nhanh chóng bốc lên trên đỉnh đầu. Cô dường như không kịp suy nghĩ, nhảy vào đứng giữa hai người đàn ông, dung hết lực khí trong người nắm lấy áo của Trầm Tuân, Trầm Tuân, Trầm Tuân giờ tay muốn đẩy ra thì thấy người trước mặt là Lạc Thập Giai, anh vội thu tay về.

Cơ mặt Trầm Tuân rung lên, gân xanh nổi đầy trên trán, có thể thấy anh cực kỳ tức giận, anh nhìn chăm chăm Lạc Thập Giai, ánh mắt sang rực như laser, muốn nhìn xuyên thấu cô.

Lạc Thập Giai đỡ Trình Trì vừa bị Trầm Tuân đánh ngã còn nằm dưới đất lên, mắt kính của Trình Trì bị đánh vỡ, anh nhỏ đàm trong miệng ra, cầm lấy mắt kính đã bị vỡ một bên kính kia lên.

Anh oán hận trừng mắt nhìn Trầm Tuân, giọng nói khinh miệt: “Thập Giai, đây là người đàn ông em chọn sao?”

“Anh đi về trước đi.”

Trình Trì cảm giác mình nghe lầm, mở to hai mắt khó có thể tin: “Lạc Thập Giai?”

“Em sẽ tìm đồ anh cần rồi gửi đến cho anh ngay.”

Trình Trì nhìn thoáng qua Lạc Thập Giai, lại liếc nhìn Trầm Tuân. Mặc dù không cam lòng, nhưng anh cũng hiểu rõ, nếu tiếp tục giằng co với Trầm Tuân sẽ không đạt được kết quả tốt, Trình Trì nuốt những lời muốn nói xuống, xoay người bước lên xe.

Trình Trì lái xe rời đi, tiếng động cơ xe càng lúc càng nhỏ, cuối cùng mất hút trong không gian, thay vào đó là tiếng lá cây xào xạc và ánh đèn đường mờ ảo mờ lung, Lạc Thập Giai cúi đầu nhìn những chiếc lá rơi rụng trên đất, khô héo và rách nát, chỉ cảm thấy thất lạc lại tuyệt vọng.

Cớ sao lại đi đến bước đường này? Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối vẫn không nghĩ ra, tại sao tương lai mờ mịt này cứ trôi buộc lấy cô?

Rõ ràng là có vô vàn điều muốn nói, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của Trầm Tuân lại chẳng thể thốt ra thành lời. Phải nói gì? Và phải bắt đầu từ đâu?

Lạc Thập Giai xoay người rời đi, chạy lên lầu. Mới vừa đi được hai bước lại bị Trầm Tuân ôm lấy từ phía sau, anh giống như một con lốc không gì ngăn trở được, cũng không thể biết con lốc ấy sẽ cuốn đi đến nơi nào, mạnh mẽ như vậy, còn mang theo sự hủy diệt.

Lạc Thập Giai không tức giận khi bị Trầm Tuân ôm như thế, cô cũng không giãy dụa, chỉ đứng im, mặc anh ôm vào lòng.

“Xin lỗi.” Giọng nói của Trầm Tuân rơi run rẩy, gió lạnh đã làm anh thanh tỉnh, anh đương nhiên hiểu rõ hành vi vừa rồi của mình ngổ ngáo đến mức nào.

Trầm Tuân hơi ảo não nói: “Chỉ là anh quá dễ ý, anh sợ em cũng như Chu Tư Viện. Chu Tư Viện có thể, thế nhưng em, anh thực sự không chịu được.”

Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, an tĩnh chẳng khác nào một pho tượng, cô nghe rõ từng chữ từng câu giải thích của Trầm Tuần, thế nhưng cõi lòng không chịu thả lỏng, nỗi thất vọng trước nay chưa từng có vẫn bao phủ lấy cô khiến cô thấy mình như đang lạc vào trong bóng đêm vô tận.

Lạc Thập Giai đưa tay gỡ từng ngón tay của Trầm Tuần ra, cổ sức như vậy thế nhưng Trầm Tuần không chịu buông tay, cô dùng móng tay sắc nhọn bấm lên tay Trầm Tuần, Trầm Tuần sợ cô bị tổn thương, bắt đầu đi thả ra, cô bước lên trước một bước, rời khỏi cái ôm của Trầm Tuần.

Trong bóng tối, cô đưa lưng về phía Trầm Tuần, qua hồi lâu, cô mới xoay người lại. Trên mặt không có biểu tình gì, ánh mắt chết lặng. Rõ ràng là nhìn Trầm Tuần, rồi lại hình như chẳng phải nhìn Trầm Tuần, mộng lung mờ ảo không ai có thể nắm bắt được.

“Như vậy thực sự mệt mỏi quá.” Lạc Thập Giai nghiêng đầu, gió lạnh thổi tung mái tóc ngắn tia xước của cô, cô nhìn anh Trầm Tuần, mê mẩn hỏi, cũng giống như đang hỏi chính mình, “Trầm Tuần, đây chính là tương lai của chúng ta sao?”

...

Sau đêm hôm đó, Lạc Thập Giai không gặp mặt Trầm Tuần nữa, theo như lời của Lạc Thập Giai, bọn họ cần thời gian suy ngẫm lại, tự hỏi bản thân cũng hỏi tương lai.

Giam mình trong nhà vài ngày, rốt cục Lạc Thập Giai cũng bình ổn lại tâm trạng của mình. Không thể không nói, khi tâm trạng xuống thấp thì phản ứng của cô càng nặng nề, cô cố lẻ người đi đến bệnh viện.

Năm nay Lạc Thập Giai hai mươi tám tuổi, thế nhưng đây là lần đầu tiên cô đi tới khoa phụ sản, cảm giác rất kỳ diệu. Sau khi lấy mẫu máu, lại cầm mã số đi siêu âm. Khi ngồi ở khu đợi, hầu hết những người đến đây đều có đôi có cặp, chỉ có số ít phụ nữ đi một mình và Lạc Thập Giai rơi vào số ít này.

Rốt cục đến phiên Lạc Thập Giai, nằm ở trên giường bệnh lạnh như băng, bác sĩ làm kiểm tra tót chất lỏng sền sệt gì đó lên bụng Lạc Thập Giai, sau đó cô chợt nghe chiếc máy siêu âm vang lên những tiếng thỉnh thoảng, trên màn ảnh còn có những hình ảnh xám mờ lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng bác sĩ cũng dừng lại ở một chỗ.

“Cô đang mang thai, cô xem chỗ này nè, một sinh mệnh nhỏ, đây chính là cục cưng của cô.”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu nhìn chăm chú vào màn hình xám tro ấy, nhìn kỹ “cục cưng” của cô ở giữa vùng xám tro, chẳng phân biệt rõ được cái gì, chỉ là một đốm xám xám hơi đậm hơn những chỗ khác mà thôi. Thế nhưng không biết vì sao, viên mắt Lạc Thập Giai nhanh chóng ửng đỏ.

“Hiện tại, bào thai phát triển tốt.” Bác sĩ nhìn một chút trên màn ảnh nhỏ, sau đó đóng dấu kết quả siêu âm, lại dặn dò vài câu theo bản năng, “Khi mang thai cần chú ý thân thể, cô quá gầy, đừng quá để ý đến vóc dáng, cô cần ăn uống hợp lý.”

“...”

Cần kết quả chẩn đoán bệnh đi ra, vừa bước ra khỏi bệnh viện thì nhận được điện thoại của bà Trầm, bảo cô đến nhà ăn cơm. Lạc Thập Giai do dự một hồi, cuối cùng đón taxi đi.

Đây là lần đầu tiên Lạc Thập Giai đến nhà Trầm Tuần ở thành phố Thẩm Quyến, là căn nhà cấp ba cũ kỹ, được thiết kế theo phong cách Trung Quốc, mọi thứ đều được bà Trầm bố trí và sắp đặt, sau khi Trầm Tuần ly hôn thì dẫn theo con gái về đây cùng chung sống với bà Trầm, trong nhà càng thêm ấm áp.

Manh Manh được đưa về nhà, cuối cùng thì Lạc Thập Giai cũng được trông thấy cô bé mà cô đã từng nhìn thấy trên tấm hình được Trầm Tuần dùng làm hình nền điện thoại di động.

Tóc tём, mái bằng ngang mi, da trắng và khuôn mặt lém lỉnh, cô bé được di truyền tất cả những ưu điểm của Trầm Tuần và Chu Tư Viện, đẹp tựa một ngôi sao quảng cáo nhỏ. Hiện tại cô bé đang lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách xem sách, Lạc Thập Giai bước vào, cô bé lễ phép lên tiếng chào, “Chào dì.” Giọng nói dịu hiền không giống một cô bé mới 8 tuổi.

Lạc Thập Giai bước vào, Manh Manh để sách xuống đi theo phía sau bà Trầm, bà Trầm nhìn thoáng qua Manh Manh, cười híp mắt nói: “Bà và dì phải ra ngoài mua ít đồ, đi một lát sẽ về, cháu ở nhà đọc sách, đừng chạy lung tung.”

“Vậy bà sẽ mua kẹo sữa cho cháu chứ?” Manh Manh chớp mắt, vẻ mặt chờ mong.

“Mua bánh kẹo ngày tết dĩ nhiên có cả phần của cháu rồi.”

Manh Manh nghe vậy, vui sướng nhảy chân sáo quay vào trong.

Manh Manh rời khỏi, bà Trầm mỉm cười nhìn Lạc Thập Giai, nói rằng: “Sắp đến tết rồi, cần sắm sửa chút đồ, chúng ta cùng đi dạo siêu thị một chút, tối nay ở lại đây dùng bữa cơm.”

...

Những ngày cuối năm vừa đến, trong siêu thị treo đầy các loại bảng hiệu giảm giá, khách hàng lui tới tấp nập, và những hàng dài đang đứng chờ tính tiền

ở quầy thu ngân, bà Trầm là rất khéo chuyện gia chánh, vừa đi vừa nói sơ lược vài bí quyết gia đình với Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai quanh năm bận rộn với công việc, đối với việc nhà chỉ có thể nói là biết làm, thế nhưng không thông thạo, rất nhiều điều hiện tại mới nghe nói đến, cũng rất mới mẻ.

“Tôi nghe Trầm Tuần nói, lần này Mạnh Mạnh có thể trở về được, là nhờ cô.”

“Con...”

Bà Trầm cúi đầu cầm lấy mấy viên kẹo sữa mà Mạnh Mạnh thích ăn nhất, cân nhắc xem nên mua bao nhiêu, về mặt bà thư thả hơn nhiều, “May có cô là luật sư, mới có thể đem con bé về được, chứ dạng như Chu Tư Viện đúng là đàn bà vô đức.” Nhắc tới Chu Tư Viện, về mặt bà Trầm vô cùng căm phẫn, cắn răng nghiêng lợi: “Chỉ có nó mới làm ra chuyện cướp con thế này.”

“Trầm Tuần nói như ư?”

Bà Trầm quay đầu lại nhìn Lạc Thập Giai, “Biết cô không muốn tranh công, thế nhưng lời nên nói cũng phải nói. Tôi cũng yên lòng khi cô cũng yêu thương con bé.”

Lạc Thập Giai nghe bà Trầm nói, cuối cùng chỉ trề miệng không lên tiếng. Có lẽ cô cũng muốn tạo ấn tượng tốt hơn đối với bà Trầm, Trầm Tuần nói chuyện đưa được con trở về đều là công của Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai biết mình không nên nhận hết cái công này, nhưng cô cũng biết Trầm Tuần làm như vậy là vì tương lai của họ, cuối cùng cô lại mềm lòng.

Bữa cơm tối do một mình bà Trầm lo liệu, nhà bếp chính là chiến trường riêng của bà Trầm, Lạc Thập Giai muốn giúp cũng không giúp được gì, cô hơi xấu hổ ngồi đợi trong phòng khách. Mạnh Mạnh vẫn núp trong phòng, giờ thấy không có ai bèn lăm lét đi ra ngoài phòng khách, lảng lảng đến ngồi bên cạnh Lạc Thập Giai, thừa dịp không có ai ở đây bắt chuyện với cô.

“Bà nội nói, đi sẽ kết hôn với ba của cháu, đúng không?” Đôi mắt vừa to vừa tròn của Mạnh Mạnh lóng lánh, trong trẻo, cô bé hơi nghiêng đầu nhìn, cử chỉ này hoàn toàn không giống một cô bé.

Lạc Thập Giai nhìn cô bé, mím môi cười khẽ, cô nghĩ, đứa bé sau này của cô chắc sẽ giống như Mạnh Mạnh, vừa ngoan ngoãn lại dễ thương.

Cô cúi đầu yêu thương nhìn Mạnh Mạnh nói: “Sau này cô sẽ là mẹ của con, được chứ?”

Mạnh Mạnh liếm môi một cái, lại hỏi: “Vậy sau này đi sẽ yêu thương con chứ?”

“Dĩ nhiên.”

Mạnh Mạnh cúi đầu suy tư một hồi, lại ngẩng đầu nhìn Lạc Thập Giai, “Dì nói phải giữ lời đó, đừng giống như mẹ của con, bỏ con đi kết hôn với người khác, sau đó không quay về nhà nữa.”

Lúc Mạnh Mạnh nói những lời này, về mặt đầy sầu muộn, buồn bã. Một cô bé mới tám tuổi không thể hiểu được ly hôn là thế nào. Cũng may bà Trầm và Trầm Tuần đều dành hết tình yêu cho cô bé, không để cô bé rơi vào tình cảnh trầm uất và tự kỷ.

“Dì có thể ôm con một chút không?” Lạc Thập Giai giơ đôi tay ra, nở nụ cười chân thành và chờ mong.

Mạnh Mạnh ngập ngừng hai giây, sau đó tiến về phía Lạc Thập Giai hai bước, Lạc Thập Giai vừa muốn ôm lấy cô bé thì phía cửa chính vang lên tiếng lạch cạch, cánh cửa được mở ra.

“Ba ba—” Mạnh Mạnh vui mừng như chú chim nhỏ chạy ào về phía Trầm Tuần...

Lạc Thập Giai ở lại nhà Trầm Tuần ăn cơm tối, cô không khéo trong cách ứng xử với người lớn, ngay cả với trẻ con cũng thế, nhưng cô luôn cố gắng khắc chế mình, thà nói ít, còn hơn nói nhiều nói sai. Tuy rằng biểu hiện tạm được và cũng may không tạo ra sai sót gì.

Sự xuất hiện của Lạc Thập Giai hiển nhiên khiến Trầm Tuần rất vui, lúc ngồi ăn cơm thỉnh thoảng anh đưa mắt nhìn sang cô, Lạc Thập Giai cũng không cố né tránh cái nhìn của anh.

Sau bữa cơm chiều, Trầm Tuần đưa Lạc Thập Giai về nhà, hai người cùng đứng nơi hành lang vắng vẻ, sóng bước bên nhau, chỉ có bước chân đều đặn vang lên và ánh đèn mờ.

“Cuối tuần này anh phải quay về Sài Hà.” Trầm Tuần lên tiếng phá vỡ không gian trầm lặng, “Tết năm nay có lẽ không quay về được, chuyện trong hẻm mở rất bừa bộn, cần phải trấn an người thân của những người gặp nạn.”

“Ừ.”

“Nếu em đồng ý có thể đến ở cùng với mẹ anh, như vậy hai người có thể chăm lo cho nhau.”

“Không, em ở một mình vẫn ổn.”

Trầm Tuần ừ một tiếng: “Vậy cũng được.”

“Manh Manh...” Lạc Thập Giai nhắc tới Manh Manh, Trầm Tuân lập tức ngừng đầu lên nhìn sang. Nhớ tới cô bé luôn dè dặt cẩn thận kia, Lạc Thập Giai cảm thấy thương xót, “Chuyện Manh Manh, là lỗi của em. Em suy nghĩ quá đơn giản, Manh Manh nên sống cùng với anh, nó là đứa bé ngoan.”

Môi Trầm Tuân giật giật, ánh mắt lóe lên, giọng nói nghẹn ngào, “Cảm ơn em.”

Lạc Thập Giai sờ sờ bụng của mình, cũng không biết vì sao, rõ ràng là một tin tức tốt, nhưng từ đầu đến cuối lại thấy ngượng ngùng không dám lên tiếng, “Trầm Tuân... có chuyện này em muốn nói cho anh biết.”

Lạc Thập Giai vừa định lên tiếng thì điện thoại của Trầm Tuân reo lên, Trầm Tuân không nhận điện thoại mà nhìn Lạc Thập Giai hỏi, “Chuyện gì?”

Điện thoại trên tay của Trầm Tuân vẫn reo, Lạc Thập Giai nhún vai, “Anh nghe điện thoại đi.”

Trầm Tuân nhìn cô một cái, bất máy. Mới nói được hai câu liền cắt bước đi ra xa.

Khoảng chừng năm phút sau, Trầm Tuân cau mày đi trở về.

“Hàn Đông gọi tới.”

Trầm Tuân không muốn nhắc tới chuyện rắc rối này với Lạc Thập Giai, “Cũng không có gì quan trọng.”

“Có cần em đi cùng không? Em có thể nói dăm ba câu trấn an những thân nhân này, dù sao em cũng là luật sư.”

“Không được.” Trầm Tuân dứt khoát cự tuyệt lời đề nghị của Lạc Thập Giai: “Những người đó rất thô bạo, tính cách nóng nảy, anh không muốn em lại gặp chuyện nguy hiểm lần nữa.”

Lạc Thập Giai sờ sờ bụng, ngừng lại không nên quá tự tin.

“Hàn Đông nói như thế nào?”

“Nói đến cái chết của Trương Tri.” Trầm Tuân vừa nói vừa cau mày.

Không cần hỏi, Lạc Thập Giai cũng biết đại khái chuyện gì đã xảy ra. Không thể tìm ra hung khí thì vụ án này sẽ khó giải quyết. Cho dù cảnh sát muốn bắt hung thủ cũng không thể bỏ qua chuyện chứng cứ.

“Vẫn chưa tới phút cuối cùng thì vẫn chưa kết thúc.”

“Anh sẽ lo chuyện này.” Trầm Tuân miễn cưỡng cười, lại xoay đầu lại hỏi, “Lúc này em định nói gì với anh?”

Lạc Thập Giai nghẹn lời, đứng dưới tình cảnh thế này chỉ có thể nuốt những lời định nói xuống, “Chuyện của em cũng không mấy quan trọng, em chỉ muốn hỏi anh có cần tiền không, em vẫn còn một ít.”

“Cảm ơn.”

Sau này, khi Lạc Thập Giai hồi tưởng lại chuyện này vẫn luôn cảm thấy đây chính là sự trêu đùa của số phận.

Nếu như lúc đó cô sớm biết, lần ấy không nói ra thì sẽ không còn cơ hội lên tiếng nữa, cô nhất định nói rõ cho Trầm Tuân biết...

Cô đã có con với anh.

Ngày đó qua đi, mối quan hệ giữa Lạc Thập Giai và bà Trầm hòa hoãn rất nhiều, hơn nữa cô cùng Manh Manh cũng coi như hòa hợp.

Không đến mấy ngày nữa, Trầm Tuân sẽ đi, chuyện bên Sài Hà tựa hồ nan giải hơn so với tưởng tượng của Lạc Thập Giai, tuy rằng Trầm Tuân cũng không nói gì, nhưng trông anh vội vàng thu thập hành lý rồi đi như vậy, chắc là đã xảy ra chuyện gì rồi.

...

Ở ga xe lửa, lũ khách kẻ đến người đi vô cùng vội vã, bất luận là nơi cửa hay ở khu bán vé đều chật cứng người. Trạm xe lửa Trầm Tuân xách hành lý đứng xếp hàng mua vé, vẫn chưa đến lượt anh thì điện thoại đi động lại reo lên.

Giọng nói vội vã của Hàn Đông chẳng khác nào tiếng sấm rền vọng lên trong loa, “Nghe đây Trầm Tuân! Chuyện xảy ra trong hầm mỏ bị vỡ lở, vụ tai nạn này bị đưa lên mạng rồi, không những thế, còn có người đang loan tin vịt ở trong thôn, và tung tin vịt lên trên internet, nói cậu cuỗm tiền bỏ trốn. Hiện tại đám người bịa chuyện kia còn đưa địa chỉ của cậu ở thành phố Thẩm Quyến phát tán lên mạng, mau bảo mẹ cậu và Manh Manh đến nhà tôi tránh nạn đi. Sợ là đám thôn dân kia đã đến thành phố Thẩm Quyến rồi! Con mẹ nó, tôi đã nghi rồi mà, tuần trước loạn đến mức như vậy, có sao đột nhiên giờ lại chẳng có ai.”

...

Lúc Trầm Tuân nhận được cú điện thoại này thì Lạc Thập Giai đang ở nhà dạy Manh Manh học vẽ. Cô bé rất có năng khiếu hội họa, cũng rất chịu học,

Lạc Thập Giai nghĩ, có lẽ nên phát triển khả năng bẩm sinh này của cô bé.

Nhìn thấy màn hình điện thoại báo Trầm Tuần gọi điện đến, đoán rằng anh gọi điện báo lên tàu bình an, cô xỏ dép bước ra ban công, từ từ nghe máy.

“Lên tàu rồi ư?”

“Thập Giai!” Giọng nói của Trầm Tuần bên đầu điện thoại kia rất lo lắng và cuồng cuồng, “Thập Giai, nhanh dẫn Manh Manh đi đi, nhanh lên, những thôn dân kia e rằng đã đến thành phố Thẩm Quyến!”

“Những thôn dân kia?” Lạc Thập Giai lập tức kịp phản ứng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hiện tại không có thời gian nói những thứ này, em mau dẫn con gái anh và mẹ anh đi đi, đến nhà em hoặc là nhà Hàn Đông tránh nạn, nhanh!”

...

Bà Trầm đi ra ngoài mua đồ, không có ở nhà, Lạc Thập Giai luống cuống tay chân thay quần áo và mang giày cho Manh Manh, ôm cô bé chạy ra ngoài, lúc đi xuống lầu, tay chân hầu như đều đang run rẩy.

Cô vừa đi, vừa gọi điện thoại cho bà Trầm, vừa gấp vừa loạn, điện thoại của bà Trầm từ đầu đến cuối không ai nhận.

Manh Manh được Lạc Thập Giai ôm vào trong lòng, đôi tay nhỏ ôm chặt lấy cổ Lạc Thập Giai, nhút nhát hỏi: “Dì, chúng ta phải đi đâu thế?”

Lạc Thập Giai vuốt ve mái tóc của cô bé, “Đến nhà đi ở vài hôm, chịu không? Trong nhà dì hiện đang có chuyện vui.”

Lạc Thập Giai vừa dứt lời, chợt nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập xông tới, Lạc Thập Giai ló đầu ra ngoài lên nhìn, thấy đám người kia hùng hổ lao lên lầu.

“Chính là chỗ này!” Một người nam nhân đột nhiên hô to một tiếng: “Cô gái kia! Cô gái kia là bạn gái của ông Trầm.”

Nhóm người nghe thấy người đàn ông đó nói như vậy liền vọt tới, không đợi Lạc Thập Giai phản ứng, cô đã bị đám người đó vây lại.

Có người kéo quần áo, lôi tay cô, thậm chí còn có người nắm tóc của ôc. Đứng giữa đám người xô đẩy tới lui ấy, Manh Manh khóc rống lên vì sợ hãi.

“Xin mọi người hãy bình tĩnh!” Lạc Thập Giai ôm Manh Manh thật chặt, “Có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không? Vì sao mọi người lại kéo đến thành phố Thẩm Quyến này?”

“Nếu chúng tôi không đến thành phố Thẩm Quyến thì các người sẽ bỏ trốn, phải không?”

“Tưởng chúng tôi ngu hết sao?”

“Còn giả bộ thành tâm thật ý gì nữa, cái thứ gian thương! Lòng dạ hiểm độc! Mau trả mệnh chồng tôi lại đây.”

“...”

Mọi người ngơ ngác một lời ta một lời để cho Lạc Thập Giai vô lực chống đỡ, Lạc Thập Giai hết xoay bên này lại tránh bên kia, muốn thoát khỏi tay bọn họ, ai biết cô vừa nhúc nhích thì đám người đó càng thêm điên cuồng hơn.

Một người đàn bà trong đám đó đưa tay đập xuống đầu của cô.

Một người vừa ra tay thì đám người còn lại như được đánh thức cũng bắt đầu vùng tay múa chân.

Trong hỗn loạn, không biết là tay của người nào đẩy mạnh vào lưng của Lạc Thập Giai, Lạc Thập Giai trượt chân, rơi xuống cầu thang.

Người của cô chẳng khác nào nhánh lục bình trôi dạt theo dòng nước, cứ thế ngã xuống, sau khi va phải vài người, Lạc Thập Giai và Manh Manh cùng té ngã đi xuống thang lầu, có điều trong thời khắc kinh hoàng nhất đó, bản năng làm mẹ đã khiến cô buông cánh tay đang ôm Manh Manh, ngược lại lại đi che chở bụng của mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Trong phòng cấp cứu được bật điện sáng choang, càng tang thêm vẻ xơ xác tiêu điều cho khu bệnh viện. Lạc Thập Giai ngồi trên băng ghế hơi nghiêng

trong hành lang đôi mắt nhìn chăm chăm vào bóng đèn đỏ trên cánh cửa, đầu óc trống rỗng.

Đôi tay Lạc Thập Giai luôn run rẩy, ánh mắt chết lạng, cổ họng khô khốc, mỗi lần hít thở đều khó nhọc và đau buốt. Máu đọng trên tay đã khô cứng biến thành màu đỏ đen, nứt ra tạo thành các đường vân đan xem như mạng nhện bám trên da, trông rất kinh khủng. Có điều lượng máu màu đỏ đen bám trên da này lại không phải là máu của cô, đây mới là điều làm cho cô thấy sợ hãi cùng cực.

Ai có thể nói đây không phải là số phận đang treo đầu cô? Ngay lúc cô vừa mới buông tay thì có thôn dân nhanh tay lẹ mắt nắm lấy lưng áo của cô, chỉ một động tác níu giữ này đã giúp cô đứng vững lại, không trượt chân xuống cầu thang, thế nhưng cô đã buông Mạnh Mạnh ra, mặc dù tất cả mọi người đã ra sức chạy theo bắt cô bé lại, nhưng vẫn không thể nhanh bằng lực hút của trái đất, cô bé lăn một mạch xuống tận chân cầu thang.

Lạc Thập Giai không nhớ rõ cô đã ôm Mạnh Mạnh như thế nào, cô cũng không nhớ rõ mình đã chạy trên con đường đó như thế nào. Đầu Mạnh Mạnh nhuộm đầy máu tươi, Lạc Thập Giai cũng không biết chính xác cô bé bị thương ở đâu, chỉ biết máu nhuộm đầy cổ tay của cô, rất kinh khủng.

Nhìn Mạnh Mạnh nằm chết lạng không chút sức sống trong vũng máu, Lạc Thập Giai mới cảm thấy được nỗi hối hận và tự trách đang trào dâng, chúng chẳng khác nào ma quỷ đang siết chặt nơi yết hầu của cô. Cảm giác này thật đáng sợ. Lạc Thập Giai không dám nghĩ tiếp, Mạnh Mạnh chỉ là một đứa bé, lúc Lạc Thập Giai ôm cô bé đi xuống lầu, cô bé vẫn níu chặt lấy cổ của cô, Lạc Thập Giai có thể cảm giác được sự bất an và nỗi sợ hãi của cô bé, nhưng cô bé vẫn cố duy trì vẻ bình tĩnh, nhu thuận đến mức làm cô đau lòng. Lạc Thập Giai đã nhận lời sẽ che chở cho cô bé, chăm sóc cho cô bé, thế nhưng cô không làm được. Đối với một người có cá tính như Lạc Thập Giai mà nói, lương tâm cầu xé còn thống khổ hơn bị người khác xỉ vả...

Lúc Trầm Tuân chạy tới bệnh viện, vẻ mặt anh rất kỳ lạ. Với tính cách của anh thì dù xảy ra chuyện gì nếu không phải bị ép đến mức độ nào đó thì tuyệt đối không biểu lộ tâm tư thật sự của mình.

Bất luận bà Trầm hay là Trầm Tuân đều không lên tiếng trách móc gì Lạc Thập Giai, chỉ căn dặn cô nghỉ ngơi.

Trầm Tuân dựa người vào tường, vẻ mặt uể oải: “Cảnh sát đã bắt giam đám thôn dân kia rồi, tối nay họ sẽ đến tìm em hỏi vài ba câu, em về nghỉ ngơi đi đã.”

Lạc Thập Giai lắc đầu, không chịu rời đi, vẫn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh chờ. Trầm Tuân và bà Trầm đều lo lắng cho Mạnh Mạnh cũng không lên tiếng khuyên can gì nữa.

Kết thúc sáu tiếng cấp cứu, bác sĩ bước ra với vẻ mặt nặng nề, Trầm Tuân và bà Trầm lập tức chạy đến, bác sĩ cau mày nói: “Hiện tại cô bé vẫn đang trong giai đoạn nguy hiểm, phải xem cô bé có thể tỉnh lại hay không đã. Vẫn còn khối máu tụ trong não, trước mắt cần theo dõi diễn biến, nếu như khối máu tụ này không thể tự tan thì phải tiến hành phẫu thuật.”

Bà Trầm vừa nghe như vậy, chân mềm nhũn thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

“Phẫu thuật?” Giọng nói của bà Trầm run rẩy, “Nó còn nhỏ như vậy, phẫu thuật nào... có thể sống được sao?”

Bác sĩ nhú mày khi nghe thấy câu hỏi của bà Trầm “Tuy không thể chắc chắn trăm phần trăm nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Bác sĩ mệt mỏi nói rõ tình huống xong liền rời đi. Ánh mắt đáng sợ ấy chẳng khác nào một cây búa tạ nện thẳng vào đầu Lạc Thập Giai, và cô chẳng khác nào một cây gỗ đang bị đốn hạ.

Tiếng khóc của bà Trầm làm cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều phiền muộn, Trầm Tuân nghiêng đầu dựa vào cột hành lang.

“Là ông ta, ông ta muốn đẩy tôi vào cảnh khốn đốn, cho nên đã loan tin đồn lên mạng.” Trầm Tuân vung tay đập mạnh vào tường, đôi mắt đầy gân máu đỏ rực, vô cùng đáng sợ, “Mạnh Mạnh... Tôi phải đi giết ông ta—“

Nhìn thấy Trầm Tuân mất khống chế, Lạc Thập Giai vội chạy lại ôm chặt lấy hông anh, cố gắng để anh bình tĩnh lại.

Trầm Tuân nện đầu vào tường, không gãy dựa nữa, thế nhưng vẫn không chịu quay lại, từ đầu đến cuối đều không muốn đối mặt Lạc Thập Giai.

“Em đi về trước đi, được không?” Giọng anh khàn khàn còn kèm theo cảm giác khinh miệt: “Để anh yên tĩnh một chút.”

Lạc Thập Giai hơi kinh ngạc: “Trầm Tuân?”

“Chẳng phải anh muốn trách cứ gì em, khi con người ta rơi vào tình huống nguy hiểm, phản ứng đầu tiên thường là tự bảo vệ lấy mình, đây cũng là chuyện thường tình, huống chi Mạnh Mạnh lại là một cô bé không có quan hệ máu mủ gì với em” Trong giọng điệu của Trầm Tuân còn toát ra nỗi chua xót, đau đớn, “Anh biết chuyện này không phải lỗi của em, nhưng Mạnh Mạnh là con gái của anh, hiện giờ anh thực sự không cách nào giữ được bình tĩnh.”

Mỗi một câu một chữ thốt ra từ miệng Trầm Tuân đã xóa sạch tất cả hy vọng và nhiệt huyết trong người Lạc Thập Giai, cô chậm rãi buông tay ra.

Quả thực, cô không tìm được bất cứ lời nào để biện giải cho chính mình, dù chỉ một câu cũng không có, có nói ra cũng không ai tin, một người trưởng thành còn nguyên vẹn không may xảy ra chuyện gì, còn đứa bé mình cần phải bảo vệ lại đang bị thương nặng nằm trong kia. Chỉ cần tùy tiện hỏi đại một thôn dân nào đó thì họ đều nói là do cô buông tay.

Cô có thể biện giải gì cho mình chứ? Nói cho anh biết mình đang mang thai sao?

Nói ra có thể thay đổi được gì đây? Biết đâu Trầm Tuần lại suy đoán rằng, là cô cố ý làm thế, cũng là lót đường cho con của mình, phải chăng cô đã nảy ý định gì đó với Mạnh Mạnh?

Chưa từng gặp phải thời khắc nào tuyệt vọng giống như thế này. Bao nhiêu năm qua cô đã bị biết bao nhiêu người hiểu lầm thậm chí chửi rủa, thế nhưng Lạc Thập Giai chỉ cảm thấy thất vọng, chưa bao giờ thực sự đề bụng đến bất cứ điều gì. Duy chỉ có những lời này của Trầm Tuần đã làm trái tim cô như bị lắng trĩ, đau đớn tới mức không thể thở được.

Cô thừa nhận cô kiêu ngạo và cay nghiệt, nhưng đây là Lạc Thập Giai, là thành trì được cô gây dựng lên suốt hai mươi mấy năm sống trong thống khổ và cô độc. Cô đã không còn biết đau là gì nữa rồi.

“Từ nhỏ đến giờ, em sợ nhất là thiếu nợ người khác, không chăm sóc tốt Mạnh Mạnh, đó là lỗi của em.” Lạc Thập Giai lui về phía sau một bước: “Xin lỗi.”

“Em đi đây.” Lạc Thập Giai nắm chặt bàn tay còn dính đầy vết máu, cố gắng áp chế nỗi đau đớn đang muốn trào ra khỏi yết hầu, “Trước mắt, anh cần bình tĩnh lại.”

...

Cô lê từng bước ra khỏi bệnh viện, nhưng tiếng cộc cộc nặng nề phát ra từ đế giày va lên nền gạch thanh, mỗi bước đi cũng giống như giẫm nát cõi lòng cô.

Hình như cô đã đi rất xa, không còn ngửi thấy mùi thuốc khử trùng hắt ra nữa rồi, Lạc Thập Giai đứng ở ven đường vẫy taxi, mọi thứ trước mắt nhòe đi bởi nước mắt.

Trên đường xe cô tắc tấp, khói xe xộc vào mũi cay xè, những áng mây xám xịt hỗn độn lơ lửng khắp bầu trời thành phố, bầu không khí ngập đầy bụi bặm rác rưởi.

Hóa ra, cái thành phố này đã ô nhiễm đến mức độ này, chẳng trách ngay cả hít thở cũng thấy đau đớn.

***

Sau hôm Mạnh Mạnh gặp chuyện không may, bà Trầm đích thân gọi điện thoại cho Lạc Thập Giai.

Có lẽ do cả đêm không được ngủ ngon giấc, đầu Lạc Thập Giai nặng trĩu và choáng váng, mắt nhòe đi, tai ù ục. Giọng của bà Trầm vang lên trong loa, khàn đặc, và lạc giọng.

Bà Trầm là người mẹ đơn thân, ngâm đắng nuốt cay nuôi con trai khôn lớn, về sau lại cực khổ nuôi cháu, cuộc đời chỉ mong con cái cháu chắt được hạnh phúc vui vầy, hôm nay mọi thứ rối loạn thành thế này, đương nhiên đây là cảnh tượng bà không muốn trông thấy.

Đặc biệt là tình trạng của Mạnh Mạnh không mấy khả quan, càng làm bà Trầm hoang mang lo sợ, đánh mất sự bình tĩnh.

Mà tạo thành tình trạng hôm nay, mặc dù Trầm Tuần không nói, nhưng bà Trầm vẫn có thể nghe ngóng được đôi chút, dù ít hay nhiều nói tới nói lui, cuối cùng lại nhớ đến chuyện thi vào cao đẳng đại học năm đó, cũng giống như chuyện Trầm Tuần đột nhiên bị đuổi học, đầu dây mối nhợ sau cùng vẫn dính dáng đến Lạc Thập Giai.

Lúc này đây, bà Trầm không tức giận, không mắng chửi, bà chỉ lấy thân phận một người làm mẹ để nói ra những lời tự đáy lòng, để thành khẩn cầu xin Lạc Thập Giai: “Con gái, đi biết con là cô gái tốt, chỉ là Trầm Tuần nhà đi không có duyên phận với con.”

“Đi không phải thánh mẫu. Hôm nay trong nhà đi đã rối loạn thành thế này rồi, đi không cầu gì cả, chỉ hy vọng những rối rắm này nhanh chóng trôi qua, bất luận Mạnh Mạnh có thể bình phục hoàn toàn hay không, đi đều chấp nhận hết.”

Nếu như, phải nói những lời này với Lạc Thập Giai vào mấy tháng trước thì chắc chắn bà còn đắn đo suy tính, nhưng bây giờ bà đã không còn là bà của lúc trước.

Cô hiểu rõ, cho dù đó chỉ là niềm hy vọng mong manh đi nữa thì vì con vì cháu bà vẫn cố sức thử, chuyện gì cũng có thể hy sinh.

Bởi vì cô cũng sắp trở thành một người mẹ, khi làm mẹ sẽ mạnh mẽ hơn.

Điện thoại vẫn kết nối, thế nhưng Lạc Thập Giai ở đầu dây bên kia vẫn một mực im lặng, điều này làm cho bà Trầm ở đầu dây bên này thấp thỏm lo lắng.

“Con gái? Con hiểu ý của đi không?”

Lạc Thập Giai mệt mỏi chớp mắt một cái, không biết có phải do loa điện thoại bị nhiễu sóng hay hình như tai cô bị ù nặng hơn.

Một hồi lâu sau, cô khẽ hít sâu một hơi đáp: “Dì, con đã hiểu.”

Dĩ nhiên cô biết ý nghĩa của từ “hiều” này là gì.

Màn đêm buông xuống, sau khi ngủ mấy tiếng đồng hồ và tỉnh dậy trong choáng váng. Cô mở máy vi tính ra, tìm hiểu sơ lược các bài viết và tin tức, những tin tức bịa đặt này được xào xáo và phát tán rộng rãi, chuyện biến tướng và gây xôn xao nghiêm trọng hơn tưởng tượng của cô.

Số điện thoại nhà riêng và cả số di động của Trầm Tuấn đều được công bố, những lời chỉ trích phê phán dành cho một ông chủ hàm mô “bất lương” có thể nói là chất cao tựa núi.

Lạc Thập Giai thử bấm số điện thoại của Trầm Tuấn, máy luôn ở chế độ tắt nguồn, chắc là anh không chịu được những cuộc gọi quấy nhiễu.

Tắt máy vi tính, uống một ly nước ấm, Lạc Thập Giai lục lại mẫu tin nhắn đã được gửi đến từ rất lâu rất lâu trước đây, lấy đây số mà cô chưa từng có ý định gọi đi. Gọi liên tục nhiều lần, tất cả đều là “hiện không thể nghe máy”. Rơi vào đường cùng, Lạc Thập Giai đành phải gọi Loan Phụng.

Không cần lên tiếng giải thích điều gì, cũng không cần báo tình huống, dường như Loan Phụng nắm rõ tình hình hiện tại của Lạc Thập Giai tựa lòng bàn tay.

“Con trở về đi, có một số việc cần phải ba mặt một lời mới giải quyết được.” Loan Phụng nói.

“Ông ấy muốn con chết sao?”

Bất luận Lạc Thập Giai có tức giận thế nào thì giọng Loan Phụng ở bên kia đầu dây vẫn bình tĩnh.

“Mọi thứ đều do số mệnh sắp đặt, con người không thể làm được gì.” Bà khẽ thở ra một hơi, “Không đấu lại, không đấu lại...”

***

Manh Manh hôn mê bốn ngày vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy, mặc dù Lạc Thập Giai không đến bệnh viện, nhưng vẫn nghe được một vài tình huống từ Hàn Đông.

Bác sĩ nói tình hình trước mắt không mấy lạc quan, hiện tại đang chờ Trầm Tuấn quyết định đồng ý tiến hành phẫu thuật.

Phẫu thuật não là cuộc giải phẫu có độ nguy hiểm cao, và cuộc phẫu thuật não cho một đứa bé sẽ nguy hiểm nhiều hơn người lớn, dĩ nhiên cũng rất nhiều, nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ thì không ai sẽ làm phẫu thuật não cho một cô bé mới tám tuổi...

Ngày Lạc Thập Giai rời đi, Hàn Đông nói cho cô biết, Trầm Tuấn đã ký vào cam kết giải phẫu, buổi chiều cùng ngày Manh Manh sẽ được đưa vào phòng phẫu thuật, lúc này anh cần có người ở bên cạnh bầu bạn, an ủi và động viên. Nếu như Manh Manh không còn, cho dù Trầm Tuấn có kiên cường mức nào đi nữa cũng khó tiếp tục đứng vững.

Lúc nhận được tin này, Lạc Thập Giai đang ở trong phòng đợi lên tàu.

Một hàng dài không thấy đầu cũng không thấy đuôi đang kiên nhẫn chờ đến lượt mình mua vé, đi Tây An hay là đến bệnh viện? Nếu chỉ được chọn một trong hai thì Lạc Thập Giai lựa chọn đi Tây An.

Có lẽ Hàn Đông nói đúng, lúc này Trầm Tuấn cần người bầu bạn, nhưng người này nhất định chẳng phải Lạc Thập Giai, nếu như Manh Manh xảy ra chuyện gì thì đối với Trầm Tuấn mà nói, Lạc Thập Giai chính là hung thủ giết người không cần dao kéo, sao anh còn hy vọng gặp cô được nữa?

Cho nên, cô quay về Tây An là tốt nhất, bất luận có ra sao, chí ít cô vẫn giải quyết được chuyện Diêm Hàm.

Còn độ mười phút nữa chuyến tàu sẽ khởi hành, Lạc Thập Giai nhanh chóng tìm được chỗ ngồi của mình, ngoại trừ một túi xách ra thì cô không còn mang theo bất cứ gì nữa. Bất luận bao nhiêu năm trôi qua, Lạc Thập Giai vẫn luôn là Lạc Thập Giai, một người không có bất kỳ ai thương nhớ đến, cho dù ở đâu cũng chẳng có cảm xúc mãnh liệt nào.

Tiếng cô gái hướng dẫn dịu dàng phát ra từ loa, thông báo thời gian khởi hành và tuyến đường tàu chạy, giọng nói du dương và êm tai để lòng của Lạc Thập Giai dần dần lắng xuống.

Điện thoại di động đã được chuyển sang chế độ rung, khi có cuộc gọi đến, chiếc điện thoại đang để trên bàn rung lên, cô nhìn thoáng qua tên người gọi đến hiện trên màn hình thông báo, cái tên quá đỗi thân quen, Lạc Thập Giai do dự một chút cuối cùng vẫn ấn phím nhận cuộc gọi.

“Em đang ở đâu?”

Không đợi Lạc Thập Giai trả lời, trong loa lại phát ra thông tin số tàu chuẩn bị khởi hành và tin tàu sắp sửa xuất phát, không cần Lạc Thập Giai nói gì, người bên đầu điện thoại kia bắt đầu nổi giận dỗi dưng.

“Em đang trên tàu?”

Lạc Thập Giai liếc mắt ra ngoài cửa sổ nhìn những hành khách đang vội vã lên tàu, giọng nói bình tĩnh: “Em phải về nhà một chuyến, mẹ em mắc bệnh ung thư.”

“Em muốn đi cầu Diêm Hâm?”

Giọng của Trầm Tuân cất cao hơn, con thịnh nộ không thể kìm nén này như muốn phá nát màng nhĩ của Lạc Thập Giai: “Có phải em điên rồi không?”

“Chẳng phải như anh nghĩ đâu.”

“Lạc Thập Giai, em mau xuống tàu cho anh, chuyện này anh sẽ xử lý tốt.” Trầm Tuân dùng giọng điệu ra lệnh với cô, “Không cho phép em đi cầu ông ta, có nghe thấy không?”

“Nguyên nhân của sự việc là do em, em sẽ xử lý tốt.”

Lạc Thập Giai thốt ra lời này càng làm cho Trầm Tuân tức giận: “Có phải mẹ anh đã nói gì với em rồi không? Đừng để ý đến lời của bà, bà không hiểu rõ tình hình hiện giờ.”

“Em nói, em sẽ giải quyết chuyện này cho anh.”

Có lẽ thái độ cố chấp của Lạc Thập Giai đã chọc giận Trầm Tuân, ngữ khí của anh dần dần lạnh xuống, lạnh lẽo tựa như vọng ra từ dưới lòng đất.

“Em giải quyết thế nào? Con gái anh sắp được đưa vào phòng phẫu thuật rồi, sống chết còn chưa biết.”

Lạc Thập Giai lòng đau xốn: “Em sẽ bồi thường cho anh.”

“Làm sao bồi thường? Để cho Diêm Hâm bồi thường? Em cho là tiền của Diêm Hâm có thể bồi thường sao/ em có thể lấy được bao nhiêu tiền từ ông ta?” Trầm Tuân càng nói càng trở nên lạnh lùng và nhạo báng: “Em phải ở bên cạnh ông ta bao lâu thì mới có thể đổi được cái giá của lần bồi thường này?”

Cửa tàu đóng lại, bốn chữ “Thành phố Thẩm Quyến” trên hộp đèn dần lui về phía sau và càng ngày càng xa. Lạc Thập Giai không kịp được quay đầu lại nhìn hộp biển hiệu kia, tận đến khi không còn thấy nữa.

Quang cảnh thay đổi, cảnh còn người mất.

Bên trong toa tàu đã được bật máy điều hòa, rất ấm áp, thế nhưng Lạc Thập Giai vẫn cảm thấy cả người lạnh toát, từng ngón tay đang nắm điện thoại đi động cũng cứng đờ đến tê cứng, cô mím môi, hận không thể đem từng chữ thốt ra từ miệng mình nghiền nát thành bột.

“Trầm Tuân, anh nhớ kỹ. Cho dù là những lời nói được thốt ra khi tức giận, em cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, em sẽ không bao giờ tha thứ vì anh đã thốt ra những lời này.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

“Thập Giai . . .”

. . .

Cuộc gọi bị gác máy, trong loa vọng lại chỉ có tiếng tút tút liên hồi càng làm cho Trầm Tuân nản lòng thoái chí đối với Lạc Thập Giai và những lời nói tuyệt tình của mình.

Màn hình tắt ngúm, Trầm Tuân ảo não ôm lấy đầu.

Con người đều như thế, khi làm xong rồi mới bắt đầu hối hận. Lạc Thập Giai rời đi và Mạnh Mạnh bị thương chính là hai đòn giáng mạnh xuống người anh. Khó khăn lắm tâm trạng mới bình ổn lại, thế nhưng lập tức bị tin tức Lạc Thập Giai bỏ đi phá vỡ hoàn toàn.

Tại sao lại nổi giận đến mức như vậy? Tại sao lại nói ra những lời thiếu suy nghĩ như thế?

Suy cho cùng vẫn là sợ, sợ lần này Lạc Thập Giai ra đi, cô sẽ không bao giờ quay về nữa. . .

Trầm Tuân làm cha ở tuổi 23, cái tuổi mà ăn chưa no lo chưa tới, hơn nữa bản tính của anh lại ngang tàn buông thả, sau khi kết hôn cùng Chu Tư Viện vẫn sống mơ hồ suốt những năm tháng đó, ngay cả bản thân anh cũng không hiểu mình đã sống thế nào, làm sao chấp nhận một người phụ nữ cùng một đứa con, đương nhiên anh cũng không được xem là một người cha có trách nhiệm và một người chồng mẫu mực.

Mấy năm sau lại hùn vốn làm ăn cùng Trương Trì, nhiệt huyết và ý chí, điên cuồng và hoang dại, anh lang bạc suốt năm, cho nên có phần chênh lệch với

gia đình. Nghiễm túc mà nói, kỳ thật anh vẫn chưa chuyển biến hoàn toàn từ một người đàn ông bình thường trở thành một người chồng và một người cha. Vẫn luôn làm việc theo bản năng cho nên sau chuyện Chu Tư Viện ngoại tình, tuy rằng anh có tức giận, có lẽ trong thâm tâm cũng thấy tự trách và gánh chịu một phần trách nhiệm. Bao nhiêu năm qua nếu nói anh có lỗi với ai, xét cho cùng cũng chỉ có mỗi đứa con gái này.

Lúc đứa bé chào đời, trong nhà rối ren, hồi đó Trầm Tuân và Chu Tư Viện đều còn quá trẻ, vẫn chưa biết cách chăm sóc cho con, đành phải giao nó cho bà nội. Sau đó ly hôn với Chu Tư Viện, mặc dù con gái không tỏ ra quá sầu bi, nhưng kể từ đó về sau đã trầm tĩnh và thu mình đi rất nhiều.

Cũng chính bởi vì trong lòng thấy có lỗi và tự trách, mới làm cho Trầm Tuân mất khống chế nói ra những lời thiếu suy nghĩ khi hay tin Manh Manh bị thương.

Mấy ngày vừa qua, Trầm Tuân đã bình tĩnh nhiều, Trầm Tuân có lỗi với Manh Manh, nhưng Lạc Thập Giai không cần phải gánh vác phần lỗi lầm này. Huống chi Lạc Thập Giai không phải cố ý, Manh Manh bị thương, chẳng phải cô cũng rất lo lắng và tự trách đó sao?

Manh Manh được đẩy vào trong phòng phẫu thuật, bác sĩ quay sang nói gì đó thể nhưng Trầm Tuân hầu như không nghe lọt lấy một chữ, anh hoảng hốt chôn chân ở đó, không ai biết anh đang suy nghĩ gì.

Chờ bên ngoài bảy tám tiếng đồng hồ, Trầm Tuân cảm thấy mỗi một phút một giây đều như một ngày một năm trôi qua, anh như đứng đông đờ, như ngồi đồng than. Sống hai mươi mấy qua, kể từ thời học sinh đến nay thì đây là lần đầu tiên Trầm Tuân cảm nhận được cảm giác bị thất bại.

Hóa ra, anh chẳng phải anh hùng của bất cứ ai mà anh chỉ là một kẻ đóng vai anh hùng mà thôi.

***

Đèn báo trên phòng phẫu thuật tắt, cửa chính được mở ra, bác sĩ bước ra với vẻ mặt nặng nề, khi bước đi còn thở dài một hơi.

Ca giải phẫu diễn ra thuận lợi, nhưng đứa bé nằm trên băng ca hiện tại sức khỏe còn hết sức yếu ớt, đầu quấn băng gạc trắng, nằm im không nhúc nhích, trên người chẳng chít ống dẫn, ai nhìn thấy đều xót xa.

Manh Manh nằm li bì suốt một ngày đêm sau phẫu thuật mới tỉnh lại. Bác sĩ tiến hành khâu kiểm tra cuối cùng đã cho ra tin tức đáng mừng.

Sau khi cô bé tỉnh lại, Bà Trầm liên tục cảm tạ trời đất, vui vẻ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, sau một hồi vui mừng vì đứa cháu may mắn sống sót sau tai nạn đã làm bà dụi người vào Trầm Tuân khóc nức.

Tâm trạng lúc vui lúc buồn của bà cũng cũng ảnh hưởng Trầm Tuân, Trầm Tuân nắm chặt tay ngồi im bên cạnh giường bệnh.

Manh Manh thoát khỏi nguy kịch, Trầm Tuân mới quyết định rời khỏi bệnh viện.

Trước khi đi Trầm Tuân luôn miệng dặn dò bà Trầm, bà Trầm hay tin anh phải rời khỏi thành phố Thẩm Quyến thì sắc mặt lập tức thay đổi.

“Con muốn đi đâu? đi làm gì?”

“Có việc.”

Bà Trầm đương nhiên không chấp nhận câu trả lời không đầu không đuôi như vậy của Trầm Tuân “Đã đến nước này rồi, còn có chuyện gì quan trọng hơn con gái?”

Trầm Tuân quay đầu sang chỗ khác, đôi mắt nhìn ra xa, không muốn đối mặt với câu chất vấn của mẹ.

“Tuy không thể nói là quan trọng hơn chuyện Manh Manh.” Anh dừng một chút nói: “Thế nhưng đều quan trọng như nhau.”

“Con đi, thì đừng gọi mẹ là mẹ nữa.” Sắc mặt Bà Trầm nghiêm lại, “Trầm Tuân, nghe mẹ một lần, cô ta không thích hợp với con.”

Trầm Tuân chuyển mắt nhìn sang, nhìn thẳng vào mắt của bà Trầm. Anh hiểu rõ, trong ánh mắt kia đều là thật tâm thật ý của mẹ.

Nhưng anh thực sự không hiểu, ngay từ lúc bắt đầu đến tận bây giờ vẫn không thể hiểu. Vì sao bọn họ không thể sống cùng với nhau?

Bao nhiêu năm qua rồi chỉ duy nhất điều này không thay đổi. Mọi người đều nói hai người họ không thể ở cùng nhau, mọi người đều đứng ra ngăn cản, dần dần, ngay cả chính anh cũng hiểu được mình nên buông tay.

“Mẹ lén liên lạc với cô ấy, hai người đã nói chuyện gì, con không muốn hỏi đến, con đã đợi nhiều năm như vậy, kết cục không nên thế này.” Trầm Tuân nói: “Nếu như con buông tay thế này, thì ngay cả bản thân con cũng không thể tha thứ cho chính mình.”

“Trầm Tuân! Cô ta là người con có thể chộc vào sao? Vì sao cái ông họ Diêm kia lại gây thù hằn với con? Con vẫn chưa hiểu rõ sao? Có phải con xem phim nhiều quá rồi không? Người có tiền có quyền có thể che trời lật đất, chẳng nhẽ con cần mẹ nhắc con mới chịu hiểu sao?” Bà Trầm càng nói càng giận, càng tỏ ra thất vọng với suy nghĩ hồ đồ ngu xuẩn của Trầm Tuân hiện giờ, “Trầm Tuân, nếu con đi lúc này, chẳng khác nào muốn lấy mạng của mẹ!”

“Còn nếu con không đi, chính là lấy mạng của con.” Giọng nói của Trầm Tuân mê man bất định, rõ ràng đang nói chuyện với bà Trầm, nhưng lại giống như đang tự lẩm bầm với chính mình, có lẽ đây là dự cảm từ trong tiềm thức, “Mạng của con, có lẽ, lần này bị mất thật rồi.”

...

Trải qua gần mười tiếng ngồi tàu, không phải Lạc Thập Giai chưa từng bắt chuyến tàu đi từ thành phố Thẩm Quyến đến Tây An, lúc này đây cảm xúc lại hoàn toàn khác. Suốt khoảng thời gian dài ngồi trên chuyến tàu đi từ thành phố Thẩm Quyến đến Tây An này, Lạc Thập Giai không hề chớp mắt, cô luôn dõi mắt nhìn ngắm phong cảnh bên đường ra ngoài cửa sổ. Lúc xuống xe, Lạc Thập Giai cảm thấy thất lưng tê cứng, có lẽ do đang mang thai, gần đây cô luôn cảm thấy mệt mỏi.

Mới vừa bước ra cửa đã nhìn thấy xe Diêm Hàm, khiêm tốn mà xa hoa, ông không đến chỉ có chú Chu tới đón.

Vừa thấy Lạc Thập Giai, chú Chu vẫn luôn kiễng chân ngóng trông liền vội chạy đến cầm hành lý giúp cô, không đợi chú Chu cất xong hành lý, Lạc Thập Giai tự mở cửa bước lên xe.

Chú Chu đã quen với thái độ lạnh lùng của Lạc Thập Giai.

“Tiểu thư Giai, đi đường xa vậy chắc mệt rồi, nằm ngủ một lát nhé, sẽ nhanh về đến nhà thôi.”

Lạc Thập Giai một tay chống cằm, lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ, miệng khẽ nhếch lên giễu cợt nói, “Tiểu thư nhà ai? Là nhà của ai? Tôi chỉ là một con chim không bay thoát được lòng bàn tay của ông ta mà thôi, trong mắt ông ấy, có lẽ nó chỉ là một vật nuôi.”

Mỗi một câu một từ thốt ra từ miệng Lạc Thập Giai đều sắc bén và khó nghe, chú Chu không trả lời cũng không tiếp tục nói nữa, trầm mặc một hồi mới chậm rãi nói: “Mấy năm nay, chủ tịch Diêm cũng rất vất vả.”

“Còn tôi không vất vả sao?” Lạc Thập Giai bắt lực nhìn sang chú Chu qua kính chiếu hậu, “Tôi phải đi đến nơi nào mới có thể thoát khỏi bàn tay của ông ta? Chẳng nhẽ chỉ có mỗi con đường chết thôi sao?”

“Tiểu thư Giai...”

“Gọi Lạc Thập Giai! Tôi không phải tiểu thư nhà ai cả!” Xung hô này càng làm Lạc Thập Giai thêm tức giận, cô không kìm được hét lên.

Chú Chu biết tâm trạng Lạc Thập Giai hiện không tốt, không nói gì thêm, bên trong xe lại trầm lắng, Lạc Thập Giai cũng dần bình tĩnh lại. Cô chớp mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nếu đã không thể chạy thoát, thì không cần chạy nữa. Ông ta đã thích dây dưa, thì cứ dây dưa.”

...

Biệt thự này đã được xây hơn mười năm, mỗi năm đều được tu sửa nên căn biệt thự trông vẫn trắng lẹ xa hoa như trước. Để hoa viên có thêm chút sức sống trong mùa đông, trong sân được treo thêm những lẵng đầy màu sắc rủ xuống, ngoài cửa cũng treo dây pháo, những chi tiết nhỏ nhặt này lại giúp căn biệt thự lạnh lẽo có thêm chút ấm áp.

Lúc Lạc Thập Giai vào cửa không cời giày, chiếc giày đế bằng để lại dấu chân trên mặt thảm sau mỗi bước đi, bất luận Diêm Hàm dùng cách gì nhốt cô ở trong căn phòng này, thì từ đầu đến cuối cô vẫn cảm thấy đây không phải là nhà của mình.

Lạc Thập Giai trở về lúc ba giờ chiều, vừa thấy Lạc Thập Giai về, cô giúp việc đã dọn com nước ra bàn. Sau đó mới lên lầu đánh thức Loan Phụng đang ngủ trưa trong phòng.

Lạc Thập Giai mới vừa ngồi xuống, liền thấy Loan Phụng mặc áo ngủ bước đi khoan thai từ từ trên lầu xuống. So với lần gặp mặt trước, hiện giờ trông Loan Phụng đã gầy đi nhiều, bất luận bà cố gắng cho giấu bệnh tật của mình thế nào thì một khi đèn đã hết dầu vẫn không thể tỏa sáng được.

Chúng ta đều có rất nhiều cơ hội lựa chọn trong đời, nhưng vĩnh viễn không có khả năng lựa chọn cha mẹ để bắt đầu. Bao nhiêu năm mang trong người nỗi oán hận Loan Phụng, cô cũng mệt mỏi. Có lẽ vẫn còn chút khát vọng vẫn chưa được thỏa mãn, hôm nay thấy bà như vậy, bao nhiêu oán hận cũng tan biến không còn gì.

Loan Phụng đi tới bên cạnh bàn, vẻ mặt không chút biểu cảm nào, cũng không muốn đụng đũa.

“Chẳng phải đi tàu hết mười tiếng sao? Không đói bụng?”

Lạc Thập Giai không trả lời, chỉ cầm chén dưa lên, hiện tại cô đang trong giai đoạn “nhảy cảm”, cho dù không muốn ăn uống cũng phải cố ăn.

Bữa cơm nặng nề đến mức nuốt không trôi, Lạc Thập Giai không ngẩng đầu lên, chỉ cố nhai những thứ vừa được nhét vào trong miệng, hình như cái nào cũng không có mùi vị.

Chú Chu có việc cần làm nên đã đi rồi. Trong nhà chỉ còn lại Lạc Thập Giai, Loan Phụng và cô giúp việc. Cô giúp việc đứng ở một bên mắt nhìn mũi nhìn tim, cố gắng hóa mình thành không khí. Loan Phụng liếc mắt nhìn cô giúp việc, ôn nhu phân phó: “Lên lầu dọn dẹp phòng giúp tôi, xế chiều hôm nay tôi không ngủ.”

Cô giúp việc dường như vừa nhận được lệnh đại xá, lập tức lên lầu đi làm việc. Lưu lại Lạc Thập Giai và Loan Phụng ngồi ăn cơm cùng nhau.

“Sau này có dự tính gì không?”

Lạc Thập Giai lạnh lùng cười: “Con có thể dự định gì được nữa?”

Loan Phụng ngả người về sau, nhấc chân lên bắt chéo, “Con không có dự định gì nhưng mẹ có.”

Nghe Loan Phụng nói vậy, Lạc Thập Giai mới khó nhọc ngẩng đầu lên: “Dự tính gì?”

“Mẹ sẽ cố hết sức thuyết phục ông ta.” Loan Phụng nhìn sang một bên, ước chừng là muốn tìm thuốc lá, lục lọi một hồi vẫn không tìm thấy, đành thôi, “Con cũng biết mẹ không còn sống được bao lâu nữa. Mẹ muốn rời khỏi chỗ này, tìm một chỗ nào đó sống những ngày tháng còn lại.”

Lạc Thập Giai lạnh lùng cười nhạo: “Lúc này bảo ông ta đi cùng mẹ, mẹ thấy có thể?”

Về mặt Loan Phụng vẫn lạnh lùng như cũ, “Mẹ mắc bệnh ung thư, con cũng biết. Chung sống đã nhiều năm như vậy, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm, mấy tháng sau cùng này chẳng nhẽ ông ta không đồng ý?”

“Sau đó thì sao?” Đôi mắt Lạc Thập Giai vẫn mê man như cũ, “Cách làm này có thể tổng giam ông ta cả đời sao? Vĩnh viễn không đến làm phiền con nữa sao?”

“Cho nên con phải thừa dịp mấy tháng này, chạy đi thật xa.”

“Đi đâu? Ra nước ngoài ư?”

Loan Phụng đưa mắt nhìn ra ngoài vườn, cây cối không xum xuê và đẹp đẽ như mùa hè, những màu sắc trong vườn đều do các công nhân dày công sắp xếp, thế nhưng cái khoảng không này càng lúc càng không có sức sống.

Bà khẽ há miệng ra một hồi lâu sau mới chậm rãi nói, “Đi đến một nơi, một nơi có tự do.”

Tự do? Lạc Thập Giai thầm đọc hai chữ này trong đầu, nhưng vẫn không có cảm giác thư thả, chỉ cảm thấy nỗi bất lực và tuyệt vọng.

Đối với Lạc Thập Giai mà nói, cái thế giới này còn có nơi để cho cô được tự do sao?

Đáp án chỉ làm cho cô thêm mơ hồ mông lung.

***

Trầm Tuần nhìn kỹ thời gian, sau đó xếp hàng mua vé máy bay đi thành phố Ngân Xuyên.

Lúc Hàn Đông gọi điện thoại đến, Trầm Tuần đang xếp hàng đăng ký. Hàn Đông nghe thấy thông báo đăng ký vang lên trong loa phát thanh từ bên đầu dây bên kia, giật mình hoảng sợ.

“Chuyện trong hầm mộ tôi còn có thể can dự vào, nhưng chuyện Manh Manh làm phẫu thuật quan trọng hơn, cậu không nên đi về nữa.”

“Tôi đi thành phố Ngân Xuyên.”

“Đi thành phố Ngân Xuyên làm gì?” Hàn Đông nhận ra điểm bất hợp lý, “Chuyện liên quan đến luật sư Lạc phải không?”

Không đợi Trầm Tuần trả lời, Hàn Đông đã nóng nảy: “Trầm Tuần, cậu đừng điên nữa, tôi nói cho cậu biết, cái tên Diêm Hàm kia, có bối cảnh rất phức tạp, cũng rất hùng hậu. Hiện giờ cậu lại rồi ren nợ nần, căn bản không còn sức và đủ khả năng để đấu với ông ta.”

“Trầm Tuần, cậu thực tế một chút.” Hàn Đông dừng lại hồi lâu, giọng nói hơi nghẹn, “Trường An đã nói rất nhiều chuyện với tôi, tôi biết cậu và luật sư Lạc đã dây dưa nhiều năm rồi, khó khăn lắm mới đến được với nhau, thế nhưng cô ấy không hợp với cậu.”

Loa thông báo tuyến bay lại lần nữa cất lên, Trầm Tuần nhìn thoáng qua dòng người đang xếp hàng đợi phía sau, sau đó mới lên tiếng đáp lời Hàn Đông qua điện thoại, “Tôi sắp lên máy bay rồi, cúp máy đây.”

“Haizz.” Trong điện thoại truyền đến một tiếng thở dài của Hàn Đông, “Luật sư Lạc không đến mộ, nếu như cô ấy không có ở thành phố Thẩm Quyền thì có lẽ đã đến chỗ khác rồi.”

“Tôi biết.”

“Biết? Vậy cậu đến thành phố Ngân Xuyên làm gì?”

“Tìm người.”

“Ai?”

“Một người có thể thương lượng với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Lạc Thập Giai ngủ một giấc đến hơn bảy giờ thì bị cô giúp việc đánh thức. Bước xuống giường đi vào toilet rửa mặt, xong xuôi lại quay sang soi gương hồi lâu, phát hiện mặt và mắt của mình hơi sưng, có lẽ do đạo gần đây không ngủ đủ giấc, lấy khăn lạnh đắp mặt một hồi, thế nhưng vẫn không bớt, Lạc Thập Giai cũng liền thôi.

Đã một thời gian không đi cắt tóc, mái tóc ngắn suông mượt giờ đã chạm vai, mỗi lần lắc lư ngọn tóc quệt qua cổ và vai làm cô thấy hơi ngứa ngứa. Điều này làm cho Lạc Thập Giai đã để tóc ngắn nhiều năm bỗng chốc không kịp thích ứng. Lục tung phòng một hồi lâu vẫn không tìm được đồ cột tóc, bèn lấy dây thun tùy tiện cột thành chum tóc đuôi ngựa, sợi dây thun có độ đàn hồi cao, quấn chặt lấy chum tóc của cô.

Khi bước xuống phòng ăn, Loan Phụng đã có mặt ở đó, thấy Lạc Thập Giai xuống tới, Loan Phụng nói: “Nửa tiếng nữa ông ấy mới về, lát nữa cùng ăn chung.”

Trong căn biệt thự quý phái đẹp đẽ và lạnh băng này, Diêm Hàm chính là chủ nhân duy nhất, chỉ cần ông nói sẽ về nhà dùng cơm, bất luận về trễ cỡ nào, Loan Phụng đều sẽ chờ. Lạc Thập Giai không biết là do bà sợ, tôn trọng hay là yêu.

Do ăn trưa trễ, Lạc Thập Giai không thấy đói, cô tùy tiện ngồi xuống băng ghế, im lặng không nói gì. Loan Phụng thấy Lạc Thập Giai cột tóc lên, hơi bất ngờ hỏi, “Muốn nuôi tóc dài à?” Bà hỏi, lại thấy tiếc rẻ, “Từ lúc con tốt nghiệp đại học đến giờ đã không để tóc dài nữa.”

“Đạo này không có cắt mà thôi, không có ý định để tóc dài.” Nghe nói phụ nữ có thai không nên để tóc dài, tóc sẽ hút hết chất dinh dưỡng của thai nhi, mặc dù biết không đáng tin, nhưng dù sao cô cũng sắp làm mẹ, nên cẩn thận thì hơn.

“Con lấy cái gì cột tóc vậy?” Loan Phụng nhìn thoáng qua sợi dây thun màu vàng sậm tro trụi, lấy cuộn len ở học tủ sofa ra nói, “Gỡ ra, để mẹ cột lại cho.”

Kỳ thực Lạc Thập Giai chỉ tùy tiện cột vậy thôi, tuy rằng cột chặt cũng thấy khó chịu, nhưng không đến mức không chịu được. Lúc này nhìn thấy ánh mắt và động tác của Loan Phụng lại làm cho cô không tự chủ được lấy sợi dây thun trên tóc xuống.

Ngón trỏ và ngón cái tay phải của Loan Phụng căng ra, tạo thành hai cạnh tam giác, tay trái nhẹ nhàng lấy sợi dây se lên trên cọng thun, hai ngón tay lúc mở ra lúc khép lại, thuận theo động tác của bà là sợi len đan dần lên sợi thun, chỉ một chốc sau đã quấn kín.

Loan Phụng đưa sợi thun đã được quấn len cho Lạc Thập Giai: “Như vậy sẽ không bị quấn tóc.”

Lạc Thập Giai cầm lấy sợi thun được quấn len đỏ, tay hơi run.

Đương nhiên cô biết làm như vậy sẽ không bị quấn tóc. Khi còn bé thường hay ngã bệnh, nhà lại nghèo cơm bữa có bữa không, dĩ nhiên cũng không mua nổi những đồ cột tóc màu mè. Khi đó, Loan Phụng đều dùng len quấn lấy dây thun thế này để cột tóc cho cô. Màu sắc rực rỡ, rất mộc mạc, nhưng khi đó Lạc Thập Giai vẫn cảm thấy đây là dây buộc tóc đẹp nhất trên đời này.

Lạc Thập Giai nhìn Loan Phụng đem cuộn len cắt lại vào trong học tủ, lúc này mới chú ý tới trên ghế sa lon còn có một cái khăn quàng cổ đang đan dở. Mười năm qua, kể từ khi đi theo Diêm Hàm, Loan Phụng chẳng thiếu thứ gì, tất cả đều mua đồ tốt nhất, dĩ nhiên cũng không cần tự mình làm gì cả, mà bà cũng không phải người cần mẫn và khéo léo chuyện nữ công gia chánh.

Chứng tỏ bình thường bà tịch mịch cỡ nào, tịch mịch đến mức có thể tìm đại một chuyện mà trước giờ bà không thích thú để giết thời gian.

Loan Phụng thấy Lạc Thập Giai nhìn chăm chăm vào cái khăn quàng cổ, hơi ngượng ngùng nói, “Chỉ làm đại khái thôi, nếu con thích thì đợi mẹ đan xong thì lấy mà dùng.”

“Vâng.”

Lạc Thập Giai cầm lấy sợi dây thun được quấn len đỏ lên cột tóc, còn nói: “Đúng lúc con đang cần một chiếc khăn quàng.”

Hai mẹ con đã có chừng vài chục năm không nói chuyện bình thân với nhau thế này, sau khi dọn khỏi căn nhà cấp bốn gần đường ray xe lửa thì Lạc Thập Giai đã cảm thấy khoảng cách giữa cô và Loan Phụng càng ngày càng xa. Rất nhiều năm sau đó, Lạc Thập Giai luôn nhớ tới cuộc sống nương tựa vào nhau của cô và Loan Phụng, khi đó mặc dù nghèo, nhưng cô luôn cảm nhận được mình còn có một mái nhà. Bất luận Loan Phụng có đối xử tồi tệ với cô thế nào đi nữa, thì vẫn luôn che chở nắng mưa cho cô, Lạc Thập Giai cả đời này không thể nào quên được.

Sau đó thì sao? Sau đó, Lạc Thập Giai được mặc quần áo đẹp nhất, dùng những thứ đắt đỏ nhất nhưng cũng trở thành một cô hồn đã quỷ tịch mịch nhất

sống cuộc sống phiêu dạt.

Hai mẹ con cũng không còn dành thời gian trò chuyện với nhau nữa, nói xong chuyện chiếc khăn quàng cổ thì bầu không khí lại rơi vào lúng túng, ngay lúc này thì Diêm Hàm trở về. Tiếng xe đỗ xích ở bên ngoài làm cho Loan Phụng và cô giúp việc đều nhanh chóng bận bịu.

Diêm Hàm có lẽ vừa mới từ bàn đàm phán đi về, chiếc áo bành tô màu đen và bộ áo vest được may theo phong cách cổ điển, ngay cả chiếc com lê cũng rất chỉnh chu. Mái tóc được chải chuốt cẩn thận, lộ ra khuôn mặt góc cạnh đường nét rõ ràng, ánh mắt sắc bén, và nghiêm túc. Ông cũng không có che giấu tuổi tác của mình, trên mặt bắt đầu có những nếp nhăn của thời gian, trở thành ấn ký năm tháng.

Nếu như bọn họ chưa bao giờ quen biết thì có lẽ Lạc Thập Giai sẽ khâm phục thành tựu của Diêm Hàm, công nhận mị lực đàn ông của ông... Đáng tiếc...

Diêm Hàm ngồi xuống, cô giúp việc nhanh nhẹn bắt đầu dọn thức ăn ra, một bàn đầy ắp món ăn, chỉ với ba người bọn họ thì không thể ăn hết được. Nhưng Diêm Hàm đã quen với kiểu chăm sóc thể này.

Lấy khăn lông nóng lau qua tay, ông trầm mặc bắt đầu ăn.

Cô giúp việc bưng lên một nồi đất canh gà, nấu hơi nhiều dầu, ngay cả hơi bốc lên cũng mang theo mùi dầu mỡ. Lạc Thập Giai vẫn chưa cảm thấy đã vội thối lui một bước, chạy ào vào trong toilet nôn.

Lạc Thập Giai ôm bồn cầu nôn mửa cả nửa ngày, Loan Phụng cau mày nhìn thoáng qua Diêm Hàm vừa liếc nhìn về phía toilet, mơ hồ thấy lo lắng, nhưng có Diêm Hàm ở đây, bà không dám tùy tiện đi lại đó. Một lát sau, Lạc Thập Giai ói hết mật xanh mật vàng rồi mới uể oải bước ra khỏi toilet.

Loan Phụng đứng lên, hỏi, “Có chỗ nào khó chịu? Say tàu à? Có cần gọi bác sĩ đến khám không?”

Loan Phụng nói như vậy, Diêm Hàm cũng đưa mắt nhìn sang Lạc Thập Giai, ông nhìn xoáy vào cô, cứ như muốn nhìn xuyên thấu con người của cô.

Kỳ thực Lạc Thập Giai đã không còn tâm trí nào để ăn cơm, nhưng hiện tại cô đang trong giai đoạn quan trọng, cho dù cô không muốn ăn nhưng đứa bé cần phải ăn. Cho nên lại bước đến bàn cơm ngồi xuống.

“Con không sao, ăn cơm thôi.”

Có lẽ do cảnh tượng vừa rồi của cô làm mọi người không còn tâm trạng nào để ăn nữa, nhưng Lạc Thập Giai cảm thấy lên, họ cũng thuận theo.

“Không cần gọi bác sĩ qua khám sao? Bị cảm ư? Hay là đau dạ dày?”

“Không cần.” Lạc Thập Giai không ngần ngại: “Con không có bệnh gì cả, mà đang mang thai.”

“Leng keng...” Chiếc muỗng trên tay Loan Phụng rơi xuống đĩa.

“Con... vừa nói gì?”

“Rầm, rầm...” Không đợi Lạc Thập Giai lên tiếng, Diêm Hàm đã nổi giận đùng đùng, vung tay quét tất cả mọi thứ trước mắt xuống đất, tất cả vỡ vụn, những tiếng xoang xoảng vang lên, làm mọi người hoảng hồn im bật.

Nhưng Lạc Thập Giai không sợ Diêm Hàm, thậm chí ngay cả chiếc đĩa vẫn còn cầm chặt trên tay, chỉ khinh bỉ ngẩng đầu nhìn ông, lạnh lùng hỏi: “Tôi không muốn trở về, là ông ép tôi, hôm nay tôi đã về rồi, ông còn nổi giận gì nữa?”

“Lạc Thập Giai?!” Diêm Hàm nổi giận đến mức gân tay gân cổ và cả trên trán đều nổi lên, ngay cả mắt cũng đầy tơ máu, chứng tỏ ông đang rất tức giận.

“Có ăn cơm hay không? Không ăn thì tôi ăn trước, đứa bé cần phải ăn.” Lạc Thập Giai vẫn bình thản ung dung, chẳng chút sợ hãi.

Bữa cơm tối đó chỉ có mỗi Lạc Thập Giai là ăn ngon miệng, Diêm Hàm không tiếp tục ăn nữa mà đến phòng làm việc ngay, khuôn mặt Loan Phụng u sầu, nhớ nhò ngồi ở đó, một mực ăn cơm trắng, nếu không phải Lạc Thập Giai nhắc nhở, có lẽ bà không biết mình đang ăn gì.

Sau bữa cơm chiều, Lạc Thập Giai trở về phòng. Diêm Hàm lấy thủ đoạn hèn hạ ép buộc cô phải về. Cô cũng dùng chút thủ đoạn nhỏ nhen này để trả thù, suy cho cùng không bằng một phần mười những gì ông đã làm ra với cô.

Lạc Thập Giai sờ cái bụng vẫn chưa lộ ra của mình, nhớ tới cái chấm xam xám đại biểu cho sinh mệnh đứa bé trong bụng mà cô nhìn thấy khi đi siêu âm ở bệnh viện, dựa vào cảm giác lục lọi tìm vị trí, bất luận có bao nhiêu khó khăn, cô nhất định sẽ cố gắng sống tốt, từ nay về sau, cô đã không còn cô đơn nữa.

***

Mười hai giờ đêm Diêm Hàm vẫn còn trong phòng làm việc, chắc sẽ không quay về trong phòng Loan Phụng.

Loan Phụng đã quá quen với những chuyện như thế này rồi, đã bảy tám năm qua, Diêm Hàm tỏ thái độ không hài lòng với bà rất rõ ràng, lúc đầu bà cứ tưởng với thân phận hiện giờ của Diêm Hàm thì ông không muốn gặp mặt một người đã xuống sắc và cần cỗi như bà, tận đến khi bà phát hiện ra bí mật

của Diêm Hàm.

Lúc mới phát hiện ra bí mật này, Loan Phụng cảm thấy dường như trời đất đều sụp đổ, tức giận, khó chịu, tuyệt vọng... Năm cảm xúc cứ liên tục tuôn ra như muốn xé rách người bà, bà đã nhiều lần có ý định muốn giăng co với Diêm Hàm, muốn hỏi cho rõ, nhưng từ đầu đến cuối bà vẫn không có dũng khí đó.

Lạc Thập Giai ở thành phố Thẩm Quyến học xong cấp ba, sau này sẽ có tương lai sáng lạn, bà không có khả năng làm một người mẹ tốt, cũng không thể để cuộc đời con cái bị hủy hoại. Bà không cung cấp được nhưng Diêm Hàm lại có thể cho cô con gái bà mọi thứ.

Tiền, chất đầy như núi.

Đã bao nhiêu năm sống nhẫn nại và chịu đựng đã làm cho Loan Phụng cũng rơi vào ảo giác, sự cố gắng và nhẫn nhịn của bà chính là chân thật, dần dà ngay cả bà cũng biết cách lừa dối chính mình, sự giải cảm vờ diếc của bà, sự im hơi lặng tiếng của bà đã đẩy Lạc Thập Giai hướng về phía địa ngục, mà bà vẫn như chết lặng.

Bà dễ dàng tha thứ cho những lần Diêm Hàm lâu lâu mới quay trở về nhà, đã quen với cảnh giường đơn gối chiếc, trần trọc suốt đêm, cũng chấp nhận những món đồ xa hoa lộng lẫy trong căn phòng đến lúc chết.

Chết, rốt cuộc đoạn kết này đã làm bà không tiếp tục cam tâm tình nguyện sống tiếp tháng ngày như vậy, bà nghĩ, một khi đã chết rồi sẽ không còn cơ hội hỏi, nhân lúc còn sống bà cần lấy được câu trả lời.

Chén canh ngọt bốc hơi nóng trong nhà bếp, Loan Phụng múc một chén bung vào trong phòng làm việc.

Diêm Hàm đang bận xem hồ sơ, nghe thấy tiếng cửa mở thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy người bước vào là Loan Phụng thì lại cúi đầu xuống.

“Đề lên bàn.”

Loan Phụng ngoan ngoãn đặt chén canh lên bàn, nhưng không rời đi ngay.

“Ông uống ngay lúc còn nóng nhé.” Bà nói.

Thấy Loan Phụng vẫn không chịu đi ra, Diêm Hàm cau mày: “Đi ra ngoài, lát nữa tôi uống.”

Loan Phụng lui về phía sau một bước, mím môi cười khẽ, nhiều năm qua, Diêm Hàm đã không còn là Diêm Hàm của năm đó mà bà cũng không còn là Loan Phụng khi xưa.

“Tôi có chuyện cần nói.”

Diêm Hàm bất ngờ khi nghe Loan Phụng nói ra những lời này. Ông cau mày nhếch mi lên, lập tức đóng xấp hồ sơ trên tay lại, xoa xoa huyệt thái dương, nhích người lại gần nói, “Nói đi.”

Loan Phụng vẫn cười, “Ông cũng biết, tôi mắc bệnh ung thư, không còn sống được bao nhiêu ngày nữa.”

Diêm Hàm không nói gì.

“Tôi chỉ có một nguyện vọng trước khi chết.” Loan Phụng nói: “Hy vọng được cùng ông đi ra nước ngoài du lịch một chuyến.”

Diêm Hàm vừa suy nghĩ vừa nhìn xoáy vào Loan Phụng, Loan Phụng vẫn luôn tỏ ra bình thản.

“Ra nước ngoài làm gì? Là ý muốn của nó? Muốn trốn khỏi tôi sao?”

Loan Phụng lắc đầu: “Tôi chỉ muốn tìm một nơi đẹp để đi chết.”

“Chẳng nhẽ trong nước không có nơi nào đẹp sao? Đại Lý, Lệ Giang, bà chọn đi.”

Loan Phụng nhìn Diêm Hàm: “Có thể nhắm mắt làm ngơ được sao?”

Những lời cuối cùng này cũng chọc giận Diêm Hàm, vẻ mặt của hắn chợt biến, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo. “Bà nói vậy là có ý gì?”

“Vi sao ông gọi nó về? Ông cho rằng tôi là con cóc sao?”

Diêm Hàm cất giọng mỉa mai lạnh lùng, “Nếu như bà đủ thông minh, đã không đứng đây nói những lời này.”

Mỗi chữ mỗi câu của Diêm Hàm giống như những con dao bén nhọn đang lăm lăm tròng trỏi Loan Phụng khiến bà khó nhọc đứng thẳng, bà lê từng bước khó nhọc, thể nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, sắc mặt của Loan Phụng dần dần trắng bệch ra, nhưng bà vẫn nhìn thẳng vào Diêm Hàm như trước, trong ánh mắt đó có thất vọng, không cam tâm, bà lại lên tiếng hỏi, giọng nói đều đều, “Diêm Hàm, trong mắt ông, rốt cuộc tôi là gì?”

“Không cần nói đến chuyện này, đối với tôi và bà đều không hay.”

“Nó không yêu ông, ông hiểu rõ mà. Ông đã đối xử với nó thế nào, ông hiểu rõ mà. Ông đã đối xử với nó thế nào, ông nghĩ nó sẽ tha thứ cho ông sao?”

“Câm miệng!”

“Buông tay đi, chuyện này tuyệt đối không thể. Nó đã có con với người khác, nó tha đi theo cái thằng khổ rách áo ôm, nợ nần chồng chất cũng không muốn liếc mắt nhìn ông.” Loan Phụng lạnh lùng cười: “Diêm Hàm, trong mắt của tôi, ông cũng giống như tôi mà thôi, đều là những kẻ đáng thương.”

“Cút ---“

...

Sáng hôm sau, khi Lạc Thập Giai vừa thức dậy thì thấy Loan Phụng xuống lầu. Mái tóc uốn của bà rối tung, che khuất gò má, nhưng Lạc Thập Giai vốn tinh mắt, cô nhìn thấy một bên mặt Loan Phụng sưng đỏ.

Không cần hỏi cũng biết là ai đã làm bà thành như vậy. Lạc Thập Giai cau mày, thế nhưng con tức trong bụng không cách nào phát tán ra được.

Người đàn ông vui buồn thất thường kia cuối cùng cũng xuống lầu, lúc này ông đã quần áo chỉnh chu, không ăn sáng đã vội vã cầm hồ sơ đi đến công ty, vừa ra đến trước cửa, ông lại quay ngược vào.

Lạc Thập Giai đang cúi đầu ăn sáng, thì nhìn thấy đôi giày da của Diêm Hàm dừng trước mặt mình, cô hơi khựng tay lại.

“Tôi nay tôi sẽ về nhà dùng cơm” Diêm Hàm hơi dừng lại một chút lại nói, “Tôi sẽ không để yên chuyện của cô đâu, tôi nay tôi sẽ xử lý.”

Lạc Thập Giai khinh thường ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn ông, đón nhận những lời lẽ đầy uy hiếp.

“Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, cái tên họ Trầm kia, tôi có cả ngàn cách để giết chết nó. Nếu muốn đứa bé trong bụng trở thành đứa mồ côi thì cứ việc thử.”

***

Mang theo con tức được tích tụ từ trong nhà đến công ty, nhưng ông không phải người giận chó đánh mèo. Diêm Hàm là người không để lộ cảm xúc của bản thân cho người khác nhìn thấy, đây cũng là thói quen được tôi luyện sau nhiều năm bôn ba trong thương trường.

Không thể không nói, dù là Lạc Thập Giai hay là Loan Phụng đều dễ dàng làm cho ông nổi giận, làm cho ông thất thố. Từ tối hôm qua đến sáng nay, chỉ mỗi việc này mà mọi thứ rối ren.

Ngồi ở trong phòng làm việc, thư ký liên tục đưa tới các loại hồ sơ hợp đồng cần phải ký tên, công việc bận rộn làm ông tạm thời quên mất chuyện phiền muộn.

Đến giờ nghỉ trưa, Diêm Hàm để thư ký và trợ lý đi ăn, còn ông thì vẫn tất bật với công việc, không có lấy một phút nghỉ ngơi.

Không có trợ lý ở đây, phòng làm việc chỉ còn mỗi một mình Diêm Hàm, lúc điện thoại gọi tới thì Diêm Hàm đích thân nhận máy.

“A lô.”

“Tôi cần gặp Diêm Hàm” Người bên đầu dây bên kia gọi thẳng tên của ông, chỉ cần nghe hai chữ Diêm Hàm này đã biết người gọi đến là ai.

Đã lâu rồi không có tin tức của người này, bởi vì “chuyện đó” nên Thiệu Thiên bị ông trừng phạt.

“Chuyện gì?”

Có lẽ không ngờ cuộc điện thoại này sẽ được chính Diêm Hàm nghe máy, nên Thiệu Thiên hơi sững sờ, nhưng gã nhanh chóng tỉnh táo lại, nói ngắn gọn mục đích gọi đến.

“Có người đòi gặp mặt ông.”

“Ai?”

“Gã họ Trầm”

Diêm Hàm xì một tiếng chẳng đáng, không khách khí chút nào nói, “Thiệu Thiên, bớt xía vào chuyện của nhà tôi đi.”

Thiệu Thiên hít sâu một hơi, lại thấp giọng nói, “Nó bắt thằng Bành đi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Nó muốn lấy thẳng đó uy hiếp tôi sao?” Diêm Hàm tức giận cời nút tay áo sơ mi, cảm lấy ông nghe đi đến bên cánh cửa kính phù tới đất.

Đứng bên ô cửa kính phóng tầm mắt ra nhìn quang cảnh toàn thành phố lại đem đếm vài phần trống rỗng và cảm giác hiu quạnh khi đứng ở nơi cao. Diêm Hàm lạnh lùng cười, không chút e ngại cũng không chút do dự nào nói, “Tụi bay muốn chơi trò gì thì cứ tự chơi với nhau đi.”

Thiệu Thiên nghe Diêm Hàm nói như vậy thì kim lòng không được, nhịp thở cũng tang lên, “Lão Bành bị bắt đi, ông tưởng mình có thể thoát khỏi liên quan sao?”

“Không biết cậu đang ám chỉ đến điều gì, những chuyện mày làm không liên quan gì đến tôi.” Nói chuyện qua điện thoại sẽ không biết tình huống và nội tình bên trong của đôi phương, Diêm Hàm vẫn nói năng cẩn thận như cũ. “Thiệu Thiên, tôi đã sớm nhắc nhở cậu rồi, chúng ta cùng hợp tác buôn người, cậu cũng hiểu rõ, một khi xảy ra chuyện thì ngay cả tôi cũng không thể cứu được cậu.”

“Ông quá tàn nhẫn.” Thiệu Thiên thở hắt ra, con tức nghẹn ở cổ họng, không thốt được thành lời, một lát sau lại nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi.

Diêm Hàm biết Thiệu Thiên tức giận, khoe miệng nhếch lên cười tự giễu, lạnh lùng nói với Thiệu Thiên, “Được rồi, cứ nói với thằng oách con không biết trời cao đất rộng kia biết rằng, tôi không muốn gặp nó, bởi vì nó không xứng để tôi gặp.”

Điện thoại bị cắt đứt, Thiệu Thiên quay sang Trầm Tuần đang ngồi ở bên cạnh tức giận nói: “Tôi đã gọi điện theo yêu cầu của cậu rồi. Cậu thấy đó, lão quyết định y như tôi dự đoán.”

Trầm Tuần dám đơn thương độc mã tìm đến Thiệu Thiên, tất nhiên đã chuẩn bị rất nhiều. Anh không sợ Thiệu Thiên tức giận, cũng không tiếp tục nói chuyện với Thiệu Thiên, chỉ ngồi ở trong văn phòng làm việc của Thiệu Thiên tự châm cho mình một điếu thuốc. Nhà lầu khói trắng lượn lờ quanh trước mặt, sắc mặt Trầm Tuần lạnh lùng nghiêm nghị, trầm mặc giống như một pho tượng sập.

“Ông ta sẽ không bỏ mặc ông.”

Thiệu Thiên nhú mày, trong giọng nói còn toát ra sự căm thù sâu sắc, “Cậu không hiểu rõ Diêm Hàm đâu, năm đó để leo lên, ngay cả người con gái mà lão ta yêu nhất cũng bỏ mặc, bám theo thằng đàn ông đã cướp người phụ nữ của mình để ngồi lên, cái gì là nhục nhã? Cậu có làm được những việc như vậy không?”

Thiệu Thiên lạnh lùng cười, ánh mắt khinh miệt: “Thế nhưng, lão ta có thể.”

...

Năm đó, đứng trước lựa chọn giữa Diêm Hàm và Thiệu Thiên thì Vu Tố Vân đã chọn Diêm Hàm, Thiệu Thiên không có một câu oán giận, cũng chưa từng xen vào chuyện của người khác, chỉ là không oán không hối hận theo sát Diêm Hàm, yên lặng bảo vệ Vu Tố Vân. Sau đó Vu Tố Vân bị người khác cướp đi. Thiệu Thiên hận Diêm Hàm không giành Vu Tố Vân lại, mới hoàn toàn trở mặt với lão ta.

Ở trong mắt Thiệu Thiên, tất cả mọi thứ Diêm Hàm có hôm nay đều được gầy dựng trên máu và nước mắt của Vu Tố Vân. Sau khi Vu Tố Vân qua đời, Thiệu Thiên được chú Chu khuyên trở về, thế nhưng vẫn không thể hàn gắn tình cảm huynh đệ giữa Thiệu Thiên và Diêm Hàm giống như trước.

Rất nhiều năm qua, sự tồn tại của Thiệu Thiên luôn luôn nhắc nhở Diêm Hàm rằng ông có lỗi với Vu Tố Vân, ông thiếu nợ Vu Tố Vân suốt đời. Nó giống như một cái bóng đáng sợ đè ép lên người ông. Diêm Hàm chưa bao giờ bước đi ra khỏi quá khứ u ám đó, một phần cũng vì áy náy, ông cũng dễ dàng tha thứ cho mọi hành vi khiêu khích của Thiệu Thiên.

Đêm đã khuya, xử lý xong chuyện của công ty, chú Chu tới đón hân về nhà. Ngồi trong chiếc xe rộng rãi xa hoa, cửa kính có rèm che. Diêm Hàm cảm thấy nỗi cô đơn trống rỗng trước nay chưa từng có.

“Chú Chu, phải chăng tôi đã sai rồi?” Đây là lần thứ hai trong năm, Diêm Hàm lại hỏi cùng một câu với chú Chu.

Tiền tài, địa vị, phụ nữ, ông không thiếu thứ gì, nhưng trên thực tế, ông không có gì cả.

“Chuyện Thiệu Thiên, ông đã tận lực chu toàn, nếu như ông ta cứ kháng kháng cố chấp, thì buông tay thôi.” Chú Chu nắm rõ mọi tình hình và chuyện xảy ra trong công ty, cũng biết nỗi khổ và bất an của Diêm Hàm. Nghĩ đến những chuyện đã qua, chú Chu chỉ khẽ thở dài một hơi.

Diêm Hàm vẫn không để ý đến lời chú Chu vừa nói, ông tự chìm đắm trong hồi tưởng lại những lần đưa ra quyết định trọng yếu trong đời mình.

“Lúc còn trẻ đã tâm bưng bưng, chỉ muốn phát tài, muốn được người đời kính trọng và ngưỡng mộ, toàn bộ người gây cản trở con đường gầy dựng sự nghiệp đều bị tôi loại trừ. Hôm nay ngẫm lại, hóa ra thứ tôi mong muốn hoàn toàn không phải những thứ này.” Diêm Hàm mệt mỏi nhắm mắt lại, tựa lưng vào thành ghế, an tĩnh một hồi lại nói, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Nếu đứa bé năm đó được chào đời thì nay đã hai mươi mấy tuổi.”

“Chỉ cần ngài muốn, vẫn sẽ có con.”

“Phải không?” Diêm Hàm tự giễu cười: “Lạc Thập Giai mang thai, mang thai con của người nam nhân kia.”

Bàn tay đang cảm vô lăng của chú Chu chợt siết chặt.

“Ông Diêm, chớ làm chuyện sau này phải hối hận.”

“Tôi biết.” Diêm Hàm mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn những phong cảnh quen thuộc mà như xa lạ này không ngừng trôi về phía sau, “Thế nhưng rất nhiều chuyện, đã không phải do ta lựa chọn.”

...

Lạc Thập Giai lặng yên ngồi ở trong thư phòng rộng lớn, vẫn không lên tiếng. Thư phòng là không gian riêng của Diêm Hàm, nơi này được bài trí theo phong cách Trung Hoa, các dụng cụ được làm bằng gỗ cẩm lai, hầu hết đều là đồ cổ được Diêm Hàm sưu tầm về, bài trí rất hài hòa, toát ra vẻ quý khí.

Tuy rằng từ đầu đến cuối đều thẳng lưng, thể hiện không nôn nóng, trên thực tế Lạc Thập Giai rất căng thẳng, căn bản không biết Diêm Hàm gọi cô đến đây để làm gì.

Cách bàn trà cổ xưa, cách gần mười mét, Diêm Hàm ngồi ở trước bàn làm việc của ông hút thuốc, mặt mày căng thẳng, nhú mày trầm tư, từ đầu đến cuối không nói được một lời.

Lạc Thập Giai không thích ngửi khói thuốc, từ trước đến giờ Diêm Hàm cũng chưa bao giờ hút thuốc trước mặt cô. Cô căm ghét ông ta tận xương tủy, cho nên những gì cô không thích, thì Diêm Hàm luôn tận lực né tránh, mặc dù điều này không làm tăng điểm của ông trong mắt Lạc Thập Giai.

Ngồi hồi lâu, Diêm Hàm rốt cục đập tắt điếu thuốc lá, ngẩng đầu nhìn sang Lạc Thập Giai.

“Có dự tính gì cho đứa bé trong bụng không?”

Lạc Thập Giai lấy tay bảo vệ đứa bé theo bản năng, bộ dáng có chết cũng không chùn bước, “Tôi sẽ không để cho bất cứ kẻ nào động đến đứa bé này, trừ phi tôi chết.”

“A.” Diêm Hàm nhẹ nhàng cười, sau đó liếc nhìn cô đầy ẩn ý “Thằng người yêu của em hiện tại cũng biết phản kích rồi đấy. Đáng tiếc, những gì nó làm, cũng chỉ đẩy nó đến con đường chết nhanh hơn thôi.”

“Ông có ý gì?”

“Tôi không muốn động đến nó, nhưng nó quá không thông minh. Nó đang động đến thứ nguy hiểm nhất, nếu như nó muốn, lúc nào tôi cũng có thể tổng nó vào tù.”

Lạc Thập Giai không biết Trầm Tuần đã làm ra chuyện gì, nhưng có thể để cho Diêm Hàm nói ra những lời như vậy, thì chắc chắn không phải chuyện đơn giản. Nhiều năm như vậy, Lạc Thập Giai hiểu biết rất nhiều thủ đoạn của những người dưới tay Diêm Hàm. Nếu so về thủ đoạn độc ác, thì Trầm Tuần căn bản không phải đối thủ của Diêm Hàm. Huống hồ anh còn có rất nhiều nhược điểm, mẹ già, con gái và cả cô.

Hai tay Lạc Thập Giai nắm chặt, mắt mở to, “Ông không được đụng đến anh ấy.”

Diêm Hàm hơi cúi đầu, thờ ơ không để ý đến, đùa giỡn với cây bút máy, khóe miệng cong lên cười giễu cợt, “Vậy phải xem biểu hiện của em thế nào.”

Lạc Thập Giai cắn môi, một lúc lâu mới nói: “Tôi sẽ không liên lạc với anh ta nữa.”

“Sao tôi phải tin ở em?”

Lạc Thập Giai ngẩng đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Ông không có lựa chọn.”

Diêm Hàm cười, cũng không che giấu sự lạnh lùng trong mắt, “Em cũng không có.”

***

Sau cuộc đàm phán ở phòng làm việc đêm đó, Thập Giai và Diêm Hàm đều trong thế giằng co từng nước cờ. Lạc Thập Giai biết, Diêm Hàm vẫn chưa suy nghĩ chu toàn sẽ xử trí như thế nào chuyện của cô và đứa bé trong bụng.

Mặc kệ trận chiến với Diêm Hàm sẽ dẫn đến đôi bên đều thiệt hại hay cá chết lưới rách, thì mọi thứ đều không có quan hệ gì với Trầm Tuần.

Cô phải thừa cơ hội này nghĩ ra phương pháp giải quyết ổn thỏa, để Trầm Tuần có thể nhanh chóng bứt ra.

Từ lúc Lạc Thập Giai rời đi, Trầm Tuần vẫn luôn cố gắng liên lạc với cô, nhưng cô đều tắt máy, không chịu lộ bất cứ tin tức nào cho Trầm Tuần. Trầm Tuần không chịu buông tay, cũng không biết anh làm thế nào tìm được địa chỉ căn biệt thự này, phải biết rằng đây là khu dành cho giới triệu phú, độ an toàn và bảo mật rất cao, muốn vào phải thông qua nhiều lần kiểm tra cặn kẽ.

Lúc cô giúp việc gọi Lạc Thập Giai thì Lạc Thập Giai vô cùng kinh ngạc, cô vốn không có bạn bè gì ở Tây An, tại sao lại có người đến tìm cô?

Đợi đến khi cô bước xuống sảnh thì nhìn thấy Trầm Tuân, cô hơi luống cuống.

“Sao anh lại đến đây?”

Lúc này tìm tới nơi này chẳng phải tự đem thân chui vào lưới sao? Diêm Hàm cũng không phải người quang minh lỗi lạc gì.

Dáng vẻ khi tới của Trầm Tuân đầy phong trần mệt mỏi, tóc hơi dài, lại rối. Con ngươi đầy tơ máu, nơi hốc mắt còn có quần thâm, từ cằm kéo đến hai gò má hơi xanh đen. Anh đứng ở dưới tầng cây nơi cửa, cây già cao to che bớt ánh nắng âm đạm, càng làm nổi bật gương mặt đen đúa của anh.

Hình ảnh này chỉ cần một cái liếc mắt cũng làm Lạc Thập Giai cảm thấy lòng chua xót. Hai người nhìn nhau như xa lạ, cứ như là trăng cảnh gặp lại sau những năm tháng chia xa thường được chiếu trên phim ảnh, nhưng có rất nhiều người, rất nhiều chuyện giữa hai người đã không thể quay lại được.

Lạc Thập Giai khoác áo choàng lên, dạo vừa qua vẫn luôn giam mình trong biệt thự, người cô muốn nhào ra, sắc mặt không tính là tốt. Trầm Tuân đau lòng nhìn cô, mặc kệ lời chất vấn vừa rồi của cô, bắt đầu muốn lời cô đi.

“Đi theo anh.”

“Em không đi.” Lạc Thập Giai dùng sức giấy: “Buông!”

Trầm Tuân không dùng sức sợ cô bị thương, nhìn thấy cô giấy giữa và phản kháng, Trầm Tuân khó có thể tin được, “Tại sao?”

Lạc Thập Giai che kín áo choàng, lui về phía sau một bước. Trầm Tuân tha thiết nhìn cô như vậy làm cô thấy khó thở không dám nhìn thẳng vào anh.

“Em không chịu đựng được cảnh anh đẩy em ra ngoài mỗi khi gặp chuyện không may.”

Trầm Tuân nghe cô nói như vậy, hơi giật mình, “Anh sẽ không bao giờ đẩy em ra nữa.”

“Em không muốn tiếp tục với anh, em không chịu đựng được chuyện anh không tin em, em cũng chịu mẹ anh đủ rồi, con gái của anh và cả sự ràng buộc của anh. Anh không thể cho em thứ em muốn.”

Ánh mắt Trầm Tuân từ đầu đến cuối đều nhìn nhăm nhăm vào cô, anh không thể tin được những gì cô vừa nói ra.

“Em sợ ông ta?” Trầm Tuân kiên định nói: “Anh nhất định sẽ lật đổ ông ấy, anh thề. Anh sẽ đem lại tự do cho em.”

“Đừng... đừng làm chuyện nguy hiểm nữa, anh không đấu lại.”

Lạc Thập Giai khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt thoáng vui mừng của Trầm Tuân.

“Em quan tâm anh sao?”

“Em chỉ không muốn anh gặp phải chuyện bất trắc gì vì em, bằng không em lại phải chịu trách nhiệm.” Lạc Thập Giai quay lại nhìn thẳng vào mắt Trầm Tuân, “Em mệt mỏi, coi như hôm nay em có thể đi cùng với anh, sau này cũng sẽ xảy ra chuyện mà thôi. Giữa chúng ta có rất nhiều khúc mắc, em đã không còn sức để hóa giải chúng nữa rồi.”

Không đợi Trầm Tuân trả lời, Lạc Thập Giai nắm chặt tay, dùng hết khí lực nói rành rọt từng chữ, “Em không đi, anh cũng đừng đến đây nữa.”

...

Lạc Thập Giai không biết Trầm Tuân ở bên ngoài bao lâu, cô không đi ra nữa. Quay về phòng, trùm chăn kín đầu nằm suốt một buổi chiều, không biết con lạnh từ đâu kéo đến làm cả người cô run rẩy. Cô luôn chấp chôn mơ màng, những hình ảnh trong con mộng mị đều vô cùng đáng sợ, cô bị dọa cả người đổ đầy mồ hôi, cuối cùng choáng váng nửa ngủ nửa tỉnh.

Lúc Diêm Hàm trở lại cũng không vào phòng quấy rầy cô, chắc là phương thức xử lý hôm nay của cô đã làm cho ông ta hài lòng, cho nên ông thả chút từ bi để cô có chút không gian riêng xử lý tâm tình của mình.

Cho dù xua đuổi Trầm Tuân, cô cũng không nỡ thốt ra những lời nói nhẫn tâm nhất. Cô đã sống hai mươi mấy năm cuộc đời, một nửa thời gian đều dây dưa với Trầm Tuân, coi như không thể dứt tay đi hết cuộc đời này, cô cũng hy vọng có thể lưu lại chút hình ảnh đẹp về nhau.

Nhưng cô chỉ muốn anh bỏ đi, đừng chôn chân ở vùng nước đục này. Chỉ mình cô chịu liên lụy là đủ rồi, cô thực sự không đành lòng lại hủy hoại cả đời Trầm Tuân.

Chia tay cô mới có được kết cục mới là tốt nhất. Tìm một người con gái có tính cách nhu thuận, hiếu thuận bề trên yêu quý con cái, trao cho anh một gia đình ấm áp và tươi đẹp, anh đáng được sống cuộc sống an tĩnh như vậy suốt đời.

Mà không phải cùng chịu tổn thương, nghi kỵ với Lạc Thập Giai cô. Hãy xóa sạch mọi yêu thương dành cho nhau.

Tựa như mọi người thường nói vậy, bọn họ không thích hợp với nhau.

Sau khi Trầm Tuần rời đi cũng không quay trở lại, không biết là Trầm Tuần đau lòng bởi lời nói của cô hay là Diêm Hàm đã động thủ buộc anh phải bỏ đi. Nói chung, sự việc đang tiến triển theo đúng kế hoạch của cô.

Trầm Tuần đã biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Tinh thần Lạc Thập Giai suy sụp trong một khoảng thời gian dài. Cô trầm mặc hơn lúc trước nhiều, trừ những lúc ăn cơm thì ngay cả cửa phòng cô cũng không muốn đi ra. Suốt ngày chỉ đọc sách xem báo, cô gắng tìm việc gì đó để bản thân không phải suy nghĩ đến chuyện ấy.

Diêm Hàm cũng một thời gian không về nhà. Loạn Phượng hơi lo lắng. Lúc ăn cơm, Loạn Phượng không nhận được hỏi bóng hỏi gió Lạc Thập Giai: “Có phải con đã nói gì với ông ấy rồi không?”

Kỳ thực Lạc Thập Giai chẳng muốn ăn, nhưng vì đứa bé trong bụng nên cố ép bản thân dùng cơm. Cô không muốn nói chuyện Diêm Hàm cùng Loạn Phượng chỉ là nhặt nhẻo trả lời: “Con không nói gì.”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Loạn Phượng đặt đũa xuống bàn, “Không biết vì sao, mấy ngày nay mắt phải của mẹ cứ nháy liên tục, mẹ luôn cảm thấy đã xảy ra chuyện gì.”

...

Rất nhiều rất nhiều năm sau, mỗi khi Lạc Thập Giai nhớ lại chuyện này đều thấy lòng hoảng sợ.

Ước chừng lo lắng quá nhiều năm hoặc trực giác tiên đoán của giác quan thứ sáu, cảm giác của Loạn Phượng quả nhiên chính xác, lời tiên đoán của bà thành hiện thực, Diêm Hàm quả thực xảy ra chuyện.

Tập đoàn của Diêm Hàm bị tố cáo, lão Bành bị bắt, Thiệu Thiên bị điều tra, toàn bộ công ty đều bị dính líu. Là người dân, đương nhiên Diêm Hàm cũng phải phối hợp điều tra.

Thiệu Thiên một mực khai chưa từng gặp trực tiếp Diêm Hàm, những chứng cứ năm ấy đã bị thiêu hủy hết, duy nhất chỉ có liên lạc, mà đều là Thiệu Thiên chủ động, đây cũng là nguyên nhân không thể uly hiếp được đến Diêm Hàm.

Nhưng Thiệu Thiên là lãnh đạo cấp cao trong công ty, muốn cắt đứt hoàn toàn can hệ cũng là chuyện không thể nào. Coi như không tra được cái gì, danh dự công ty cũng sẽ chịu ảnh hưởng nhất định.

Cảnh sát điều tra, hơn nữa có nguy cơ dính dáng đến xã hội đen, Diêm Hàm tắt bật đến mức không có thời gian về nhà. Trên kênh tin tức liên tục đưa tin nóng nhất về cuộc điều tra và những nghi vấn đang được đặt ra, điều này làm cho Diêm Hàm nhận ra được, chuyện này hơi vương tay chân, phiền phức hơn nhiều so với tưởng tượng của ông.

Ông đương nhiên biết những chuyện này đều do cái thằng họ Trầm kia gây ra, quả thật ông đã quá coi thường nó. Hóa ra mục đích của nó không phải muốn nắm lấy nhược điểm để đẩy ông vào tù mà mục đích là để cảnh sát để mắt tới tập đoàn, đây ông trở thành trung tâm của dư luận. Một tập đoàn đồ sộ, dĩ nhiên không thể sạch sẽ và ngăn nắp, nếu cứ tiếp tục điều tra, thế nào cũng gặp chuyện.

Liên tiếp ở lại công ty giải quyết lộn xộn vài ngày, chú Chu không đành lòng, một mực kéo ông về nhà nghỉ ngơi.

Về đến nhà, vừa lúc đụng phải thầy thuốc gia đình đang vội vã đến kiểm tra sức khỏe cho Lạc Thập Giai. Làm xong kiểm tra, trợ lý thu dọn dụng cụ, bác sĩ ghi lại kết quả kiểm tra và sổ theo dõi bệnh tình.

Bác sĩ mới từ trong phòng đi ra, liền bị Diêm Hàm ngăn cản lại.

Bác sĩ gia đình này là người mới được Loạn Phượng mời về cho Lạc Thập Giai, là bác sĩ khoa phụ sản, hoàn toàn không biết chuyện trong nhà Diêm Hàm, chỉ làm theo phép hội báo tình hình cho Diêm Hàm, “Đứa bé rất khỏe mạnh, phát triển tốt, hiện đã nghe được tim thai.”

Diêm Hàm gật đầu, sau đó hỏi: “Còn cô ấy?”

“Dinh dưỡng coi như đủ, có điều hình như dạo gần đây thần kinh cô ấy suy nhược, giấc ngủ không tốt cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.”

Diêm Hàm lại gật đầu.

Thầy thuốc kia thấy thái độ Diêm Hàm còn rất tốt, lại nói tiếp một vài điều cần chú ý, Diêm Hàm đều không có nghe lọt. Chờ bác sĩ nói xong, Diêm Hàm mới thấp giọng hỏi: “Nếu như không cần đứa bé này, có để lại di chứng gì đến cô ấy không?”

“Sao cơ?” Bác sĩ cho là mình nghe lầm, tròn to mắt nhìn Diêm Hàm: “Chủ tịch Diêm?”

Diêm Hàm cau mày, không tiếp tục nói nữa, chỉ một mồi phất tay với ông ta, “Được rồi, ông về trước đi.”

...

Bác sĩ đi rồi, căn phòng của Lạc Thập Giai yên tĩnh lại. Biết được đứa bé khỏe mạnh, Lạc Thập Giai cũng coi như yên lòng, an tĩnh nằm im trên giường.

Diêm Hàm bước vào, thanh âm mở cửa đóng cửa đều rất nhẹ, cô nằm đưa lưng về phía cửa, mặc dù không nhúc nhích nhưng vẫn cảm nhận được ông đang tiến lại gần mình.

Diêm Hàm ngồi xuống ghế bên cạnh giường Lạc Thập Giai.

Lạc Thập Giai vẫn đưa lưng về phía ông, ông cũng không tức giận.

“Em thu dọn đồ đạc đi, tôi đưa em ra nước ngoài.”

“Đi đâu?”

Diêm Hàm hơi sững sốt, sau đó trả lời: “Em thích đi đâu thì đến đó, không cần về.”

“Còn bà ấy?” Không cần nhắc tên, nhưng bọn họ đều biết đang nói đến ai.

“Chỉ cần em nghe theo lời của tôi, tôi bảo đảm mẹ con em cả đời bình an.”

Lạc Thập Giai nằm nghiêng, gồi đầu lên tay mình. Hồi lâu, cô trào phúng cười, hỏi: “Chủ tịch Diêm, cuộc trao đổi này, ông muốn lấy gì ở tôi?”

Diêm Hàm đứng lên khỏi ghế, bước đi thong thả trong phòng. Sau khi đi hai vòng, ông mới chậm rãi nói: “Bỏ đứa bé trong bụng em. Thập Giai, tôi không rộng lượng đến mức chấp nhận em sinh con của thằng khác.”

“Nếu tôi nói không?”

“Lạc Thập Giai, tôi đã nói với em rồi, có một số việc, không phải em nói là được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

“Lạch cạch...” Tiếng mở cửa thô bạo đột ngột vang lên, Lạc Thập Giai và Diêm Hàm đều giật mình nhìn sang cửa.

Loan Phụng lo lắng xông vào, trước giờ bà có thói quen chăm chút tóc tai cẩn thận, thế nhưng lúc này trông hơi rối loạn, khuôn mặt cũng không được trang điểm cẩn thận như mọi ngày, và đáy mắt chất đầy nỗi lo lắng không thể che giấu.

Bà cau mày, mắt mở to nhìn xoáy vào Diêm hàm, vừa mở miệng định nói gì đó thì Diêm Hàm đã lạnh lùng nói, “Đi ra ngoài.”

Lời của ông chẳng khác nào gáo nước lạnh hắt thẳng vào người bà, cũng dập tắt toàn bộ ngọn lửa vừa nhen nhóm trong lòng Loan Phụng, vẻ mặt cự tuyệt và lạnh lùng của Diêm Hàm làm cho bà hơi kinh hồn bạt vía nhưng vẫn cố duy trì vẻ bình tĩnh.

“Công ty đang xảy ra chuyện lớn như vậy, ông không lo giải quyết mà ở đây dây dưa với nó làm gì?” Bà tiến lên hai bước, đưa tay nắm chặt lấy áo của Diêm Hàm, lần đầu tiên to gan giằng co cùng ông: “Những năm qua ông dùng thủ đoạn gì để làm giàu, chính ông là người hiểu rõ nhất. Cái tập đoàn kia khó vượt qua được cuộc điều tra này, ông nghe tôi một lần đi, đi theo tôi, đi thật xa.”

Từ lúc Loan Phụng xông vào, Lạc Thập Giai đã cố chống người ngồi dậy, giờ nghe thấy Loan Phụng nói như thế thì trong đầu nhanh chóng phân tích ý tứ trong đó.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Thập Giai hỏi, dạo gần đây cô chuyên tâm chăm lo cho đứa bé trong bụng, hoàn toàn không để ý đến bất cứ chuyện gì khác.

Thấy Lạc Thập Giai hỏi tới, Diêm Hàm chán ghét nhìn Loan Phụng. Ông không muốn Lạc Thập Giai biết những chuyện này, Loan Phụng lại xông đến nói hết với cô, Diêm Hàm sao có thể không giận, ánh mắt lạnh lùng của Diêm Hàm làm cho Loan Phụng lui về sau theo bản năng.

Lạc Thập Giai thấy Diêm Hàm muốn đánh Loan Phụng, cố chống người đứng lên, lại bị Diêm Hàm đẩy mạnh, cô ngã ngồi xuống giường, bây giờ Lạc Thập Giai là phụ nữ có mang, chỉ cần bị xô nhẹ một cái cũng không đủ sức đứng vững. Cô ngã lăn ra giường, vộ và bụng bụng của mình, không dám động dậy nữa.

Loan Phụng sợ Diêm Hàm đánh thật, vội vã chạy đến ôm lấy Diêm Hàm lại bị Diêm Hàm đẩy mạnh ra, bà lao đảo người ngã xuống đất. Dù vậy, Loan Phụng vẫn không chịu buông tay, bò đến ôm lấy hai chân Diêm hàm, cố gắng ngăn ông bước lại gần Lạc Thập Giai.

Quần áo Loan Phụng bị rách toạc ra, bà chẳng mán đến hình ảnh của mình, cứ khur khur ôm chặt lấy Diêm Hàm, bất luận ông giầy giụa thế nào cũng liều chết không buông tay. Lạc Thập Giai trơ mắt nhìn Diêm hàm đá mạnh mấy cái vào ngực và xương hông của Loan Phụng thế nhưng bà cố chịu, đôi tay vẫn níu chặt không buông.

“Trước giờ nó chưa từng yêu ông, ông thả nó đi đi.” Loan Phụng đau khổ cầu khẩn Diêm Hàm, bà hy vọng những lời cầu khẩn của mình có thể đẩy lên chút thiện tâm trong tim Diêm Hàm, để ông buông tha cho Thập Giai.

Tiếng khóc đau thương của Loan Phụng làm lòng Lạc Thập Giai đau đớn. Cô lại chống tay nhô người ngồi dậy, môi mím chặt, mắt tròn trừng nhìn Diêm Hàm.

“Người đâu? Đều chết hết rồi sao?” Diêm Hàm giận dữ quát: “Lời mỵ điên này nhốt vào phòng cho tôi.”

Tiếng quát đầy tức giận của Diêm Hàm làm mọi người trong phòng đều hoảng sợ đến mức không dám ra ngoài. Chú Chu và cô giúp việc nghe thấy mệnh lệnh thì nom nớp lo sợ bước vào, lời Loan Phụng ra, Loan Phụng hiện đang bị ung thư thời kỳ cuối thì làm sao chống lại được họ, bất luận bà giầy giụa như thế nào, vẫn bị họ lôi ra ngoài.

“Diêm Hàm! Ông sẽ hối hận! Ông sẽ hối hận!” Loan Phụng bị ghim chặt, miệng vẫn không ngừng gào thét.

Thấy Loan Phụng sắp bị lôi đi. Lạc Thập Giai cực kỳ tức giận, đứng lên muốn cản lại, lại bị Diêm hàm níu giữ.

“Đừng tưởng rằng chút mảnh khoe này của mấy người sẽ lật đổ được tôi. Tôi muốn đi là bởi vì tôi chán ngồi đợi ở đây rồi!”

Diêm Hàm liếc nhìn Lạc Thập Giai: “Cái thằng họ Trầm kia, tôi chỉ cần một đầu ngón tay cũng đủ nghiền nát nó.”

Lạc Thập Giai không thoát được sự kiềm chế của Diêm hàm, đành cầm tức nhìn ông. “Nếu chỉ là chút mảnh khoe nhỏ, thì có sao ông không đi sớm cũng không đi muộn lại chọn ngay lúc này để đào tẩu.” Lạc Thập Giai khinh thường cười: “Tôi luôn chờ đợi ngày này, ngày ông bị lật đổ, đợi đến ngày tôi có được tự do.”

Lạc Thập Giai ôm bụng, tâm tình không thể quá kích động, hễ cô kích động bụng lại nhói đau, đau đến mức người đổ đầy mồ hôi lạnh, thấm ướt quần áo và trán, nhưng cô vẫn cắn răng kiên trì, cô không muốn bại lộ điểm yếu của mình trước mặt Diêm Hàm, mắt vẫn mở to nhìn chăm chăm vào Diêm Hàm, ánh mắt nhìn thẳng không chớp. Lòng căm thù sâu như vậy, dường như muốn ăn tươi nuốt sống, uống cạn máu mới hả dạ.

“Tôi sẽ không đi cùng ông, trừ khi tôi chết!”

“Lạc Thập Giai!”

Diêm Hàm đang tức giận ngập trời và giờ lại bị Lạc Thập Giai làm mất đi hoàn toàn lý trí. Ông nhấc tay kéo mạnh tóc Lạc Thập Giai lại. Đau đớn làm Lạc Thập Giai nghiêng về phía ông theo phản xạ bản năng, tóc bị kéo căng, da đầu đau buốt, cơn đau này lại làm Lạc Thập Giai cảm nhận rõ nguy cơ của bản thân.

“Tôi nói cho em biết, Lạc Thập Giai.” Ánh mắt Diêm Hàm lạnh lùng tựa băng đá ngàn năm, người toát ra khí thế sắc bén tựa dao, ông nghiêng giọng nói với Lạc Thập Giai: “Thứ tôi không có được thì người khác cũng đừng mong có được nó. Tôi muốn phá hủy em, chẳng quá khó khăn.”

...

Diêm Hàm sai người nhốt Lạc Thập Giai lại. Lạc Thập Giai bởi vì quá đau nên bất tỉnh thật lâu, lúc đó bác sĩ có đến khám cho cô, tựa hồ châm cứu, nhưng cô đã không còn tỉnh táo nữa, có nhiều chuyện đã trở nên mơ hồ không rõ.

Trừ ăn cơm, không ai dám mở cửa cho cô. Cô bị nhốt ở trong phòng kín, không ai giúp đỡ được cô và cô cũng không thể cầu cứu được với ai, thỉnh thoảng tỉnh lại, chỉ có thể dùng chút sức mọn mắng Diêm Hàm, lời hết tất cả mọi từ ngữ có thể mắng chửi ra ngoài ông, tuy cô biết làm như vậy hoàn toàn không có chút tác dụng nào với Diêm Hàm.

Chuyện Thiệu Hiên bị bắt vẫn còn đang kéo dài và nổi sóng gió, nhiều chuyện ám muội của Diêm Hàm và tập đoàn Diêm Hàm đều bị lôi ra ngoài ánh sáng. Năm đó Diêm Hàm phát lên nhờ những vụ làm ăn phi pháp, rất nhiều người trong cuộc đều biết, nhưng ông độc bá một phương đã nhiều năm, tất nhiên không ai dám nhắc tới. Hôm nay chuyện Thiệu Thiên đang gây xôn xao, những ông chủ lớn thường ngày vẫn đứng ra bảo bọc cho gã hiện giờ lại không dám lộ mặt ra, vì thế lời đồn trong dư luận càng đồng càng thái quá.

Cảnh sát tra tòi tra lui dù chỉ tra xét cho có cùng các cơ quan công bộ cũng không thể ngăn chặn triệt để những tin đồn liên quan được truyền trên internet.

Có người đồn Diêm Hàm nuôi gái, thậm chí có người còn moi móc mối quan hệ hoang đường giữa mẹ con Loan Phụng và Diêm Hàm.

Việc công đã bị mỗ xê, việc tư cũng bị moi móc, dân mạng tung tin đồn như vậy càng khiến Diêm Hàm giận tím mặt.

Diêm Hàm tức giận ngùn ngụt về nhà. Vừa lúc gặp phải bác sĩ tới làm kiểm tra cho Lạc Thập Giai.

Chú Chu rất lo lắng tình trạng hiện tại của Lạc Thập Giai, không nhận được mở lời khuyên Diêm Hàm “Đợi lát nữa xem thế nào, sức khỏe của tiểu thư

Thập Giai không thể chịu được đường xa như vậy.”

“Không thể đợi, tin đồn trên mạng dần cuốn nó vào rồi.” Diêm Hàm nhìn thoáng qua Lạc Thập Giai, phúi tay bỏ đi vào phòng làm việc.

Bác sĩ kiểm tra xong, cung kính đến phòng làm việc báo cáo kết quả.

Diêm Hàm không nghe lọt tai mấy lời báo cáo thái nhĩ gì gì đó từ bác sĩ, buồn bực hỏi: “Chuyện lần trước tôi nói với ông, hiện tại có thể làm sao?”

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn Diêm Hàm, không dám chắc ông có ý gì, hơi hoảng sợ trả lời: “Dạo này tình trạng sức khỏe của cô ấy không tốt lắm, tâm trạng lại lên xuống thất thường. Chuyện phẫu thuật này không thể làm ở nhà, ý thức phòng bị của cô ấy quá mạnh, ... tôi thấy cô ấy chắc sẽ không chịu đến bệnh viện của tôi.”

“Tiêm thuốc mê được chứ?”

“Sợ cũng khó, thuốc an thần có thể giúp tỉnh tâm được nhất thời, nhưng khi cô ấy tỉnh lại, e rằng sẽ có những hành vi quá khích.” Với tính cách của Lạc Thập Giai, sợ rằng giết người cũng có thể xảy ra.

“Vậy thì dùng tạm đi.”

“Nếu dùng thuốc an thần quá nhiều có thể gây nghiện, ảnh hưởng đến thần kinh. Cũng ... ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe...” Bác sĩ không dám tùy tiện đưa ra quyết định như vậy, cũng không dám chọc giận đến Diêm Hàm, đành phải nói lời kết luận cuối cùng, “Với lại cô ấy ... rất coi trọng đứa bé này. Ông Diêm ... tôi thấy...”

Bác sĩ ấp úng, còn chưa nói ra hết, cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra. Diêm Hàm và bác sĩ đều giật mình quay sang nhìn về phía cửa.

Loan Phụng lười biếng dựa người vào cửa, bà mặc bộ sườn xám đỏ tươi, quần lầy thân thể kiều mị, khuôn mặt trang điểm đậm, che hết dung nhan thật sự của mình. Lúc này đây, tuy bà đang cười, thế nhưng lại cảm thấy nụ cười ấy hơi đáng sợ.

“Ông đi ra trước đi.” Giọng nói của Loan Phụng mềm mại quyến rũ, trên mặt vẫn cười như cũ, “Tôi có việc cần nói với ông chủ Diêm.”

Diêm Hàm lạnh lùng nhìn Loan Phụng, không nói gì, chỉ lên tiếng nói với chú Chu, “Tiền bác sĩ về đi.”

Diêm Hàm đã lên tiếng phân phó, bác sĩ thờ dãi một hồi, bất giác cảm kích nhìn sang Loan Phụng vẫn đứng ở cửa.

Bác sĩ đang chuẩn bị rời đi, chợt nghe thấy Diêm Hàm nói, “Đừng rời, chuyện lúc này tôi nói, ông cứ chuẩn bị đi, ngày mai tôi sẽ đem người đến bệnh viện.”

“...”

Sau khi bác sĩ rời đi, Loan Phụng đi vào phòng làm việc, sau đó khóa trái cửa, Diêm Hàm ngẩng đầu nhìn bà, thấy trên cổ trên tai bà đều mang đầy đồ trang sức, vô cùng lòe loẹt, cau mày chán ghét, “Đi ra ngoài.”

“Tôi muốn nói chuyện với ông.” Loan Phụng nói.

“Tôi sẽ phạt kẻ nào đã thả bà ra đây. Còn nữa, bà cũng đợi hình phạt vì đã nghe lén việc của tôi.” Diêm Hàm lạnh lùng nhấp mím môi: “Hiện tại, lập tức đi ra ngoài, đừng đứng đó chọc giận tôi.”

“Diêm Hàm.” Loan Phụng gọi tên ông, vẻ mặt bình thản không oán trách, chỉ nghiêm túc nhìn ông, “Tôi chỉ muốn hỏi ông một lần cuối cùng, rốt cuộc ông có đi theo tôi không?”

Diêm Hàm bắt nắn chuyện Loan Phụng vẫn còn cố kỳ kèo chuyện không thể xảy ra, nhin không được răn dạy bà: “Có phải bà điên rồi không?”

Loan Phụng bước lại gần hơn, cuối cùng nở nụ cười nhạt, mắt lộ vẻ thâm lương: “Cả đời tôi đã tự đeo cho mình rất nhiều bộ mặt, đến giờ thì ngay cả tôi cũng quên mất bản chất thật của mình rồi. Mặc kệ ông có tin hay không thì tôi vẫn thật lòng thật dạ yêu ông.”

Diêm Hàm không còn kiên trì nghe Loan Phụng nói tiếp, quay lưng lại, xoa xoa huyệt Thái Dương: “Đi ra ngoài, tôi không muốn nói nhiều lần.”

Loan Phụng dường như không có nghe thấy lời Diêm Hàm, lại tiếp tục nói, giống như một người điên cố nói hết suy nghĩ của mình nhân lúc tỉnh táo, “Nhờ ông mà tôi thoát khỏi cuộc sống phải quý gối dưới vạ người.” Bà buồn bã cười, “Thế nhưng ông có biết không? Cũng bởi vì ông mà tôi phải chịu nổi thống khổ thế này.”

“Loan Phụng, trước đây lúc tôi dẫn bà đi đã từng nhắc nhở bà rằng, chớ si tâm vọng tưởng những thứ không thuộc về mình.”

“Đừng.” Loan Phụng đột nhiên kích động: “Là tôi si tâm vọng tưởng! Thậm chí tôi từng nghĩ, nếu như Thập Giai theo ông, biết đâu khi ông chiếm được thứ mình muốn mà đối xử tốt với tôi hơn ... ha ha ... Ông nói xem, có phải tôi điên rồi không?!”

Diêm Hàm nghe không vô những lời nói nhăng nói cuội của Loan Phụng, chút kiên trì cuối cùng đã hoàn toàn biến mất. Ông nhú chặt mày, quay đầu sang, nhưng không ngờ lại nhìn thấy gương mặt Loan Phụng đang kẻ sát bên cạnh mình, ông hoảng sợ ngã người về phía sau.

Loan Phụng dựa sát vào ông, mùi nước hoa trên người bà đậm đến mức làm cho đầu óc Diêm Hàm choáng váng. Bà vẫn không nhúc nhích, nụ cười quỷ dị làm ông thấy hoảng sợ.

“Bà muốn làm gì?”

Diêm Hàm hét to, đang muốn đứng dậy. Loan Phụng chợt vùng tay cầm con dao nhọn đang cầm trên tay vào ngực trái của ông, rồi lại rút con dao ra liên tục đâm vào người Diêm Hàm, toàn bộ quá trình nhanh đến mức Diêm Hàm không kịp có bất kỳ phản kháng nào. Cứ như vậy một hai giây, chỉ cảm nhận thấy lưỡi dao sắc bén xuyên qua da thịt.

Một người đàn bà xuất thân từ nơi làng chơi, dĩ nhiên cũng có vài kỹ thuật phòng thân, đã nhiều năm không dùng, nay dùng đến lại thấy xa lạ. Bao năm qua bà sở dưới sự che chở của Diêm Hàm, thế nhưng bà chưa bao giờ thật sự yên lòng.

“Tôi không xứng làm mẹ nó.” Loan Phụng cắm sâu lưỡi dao vào người Diêm Hàm, dòng máu đỏ tươi nóng hổi trào ra thấm ướt tay của bà, lưỡi dao cắt đứt da thịt mà thớ thịt mềm mại đó như bảo bọc lấy lưỡi dao lại như bảo bọc lấy da của bà.

“Tôi không thể để ông giết chết con của nó, không thể để ông tiếp tục dùng thuốc mê với nó, hủy hoại cả đời này của nó.”

Loan Phụng lại cố sức ấn xuống, ghim sâu lưỡi dao vào trong, Diêm Hàm đau đớn hét lên.

“Có ai không...?” Con đau làm tiếng hét cầu cứu suy nhược và yếu ớt, chủ Chu đã rời đi rồi, cô giúp việc ở dưới lầu chăm sóc Lạc Thập Giai, không ai nghe thấy tiếng gọi cầu cứu của ông. Phòng làm việc này lại được cách âm hoàn toàn, khi cửa đã đóng thì âm vang và tiếng vọng lại càng thêm kinh khủng.

Ông hít sâu một hơi, dùng hết toàn lực vùng tay hất tay Loan Phụng ra, đẩy bà ngã ra sau. Diêm Hàm muốn rút ra cây dao kia, nhưng con dao nhí tình xảo này được chế tạo dành riêng cho phái nữ phòng thân, nó vốn rất sắc bén, lúc này lại đâm vào quá sâu, ông không thể nhổ nó ra được. Máu chảy ra càng lúc càng nhiều, sức lực càng suy giảm.

Lúc trước không phải ông chưa từng bị thương, hồi còn trẻ từng tung hoành thiên hạ, có hiểm cảnh nào chưa trải qua. Mấy năm này cuộc sống dần an nhàn, những kỹ năng kiếm cơm kia dường như bị hao mòn đi.

Ông già rồi, nhát dao này làm ông có cảm giác mình sắp mất mạng.

Ngay trong thời khắc đối mặt với cái chết, Diêm Hàm chỉ biết đưa tay che ngực, cố lê bước đi đến cửa phòng làm việc.

Không biết vì sao trong thời khắc đáng sợ này lại có rất nhiều suy nghĩ liên tục xuất hiện trong đầu ông, bao nhiêu thủ đoạn ông đã dùng trong đời mình liên tục tái hiện trong đầu.

Vu Tổ Văn, Loan Phụng, Lạc Thập Giai... gương mặt của ba người họ lúc cười lúc giận đều như ở ngay trước mắt, làm cho Diêm Hàm hoảng hốt đến mức không biết bản thân đang đứng ở đâu.

Ông đã thề che chở họ suốt cuộc đời, thế nhưng cả ba đều hận ông.

Phải chăng ông đã đi sai rồi? Cuộc đời ông đã đi sai từ đâu?

Diêm Hàm vẫn chưa đi được bao xa thì Loan Phụng đã thất tha thất thểu bò dậy, bà tiện tay cầm lấy một món đồ cổ trưng bày trên bàn làm việc, là cây viết máy Diêm Hàm thường dùng nhất, cố sức đâm xuống người ông, cây viết máy cổ bằng vàng ròng đâm mạnh vào cô Diêm Hàm...

Cú đâm này rốt cuộc đã làm Diêm Hàm ngã xuống, thậm chí chưa kịp cầu cứu...

Loan Phụng kéo lấy áo của Diêm Hàm, nhìn khuôn mặt dính đầy máu của ông, nước mắt bà nhiều xuống gọi rửa khuôn mặt ấy.

Bà đau đớn nhìn Diêm Hàm, cuối cùng dùng hết toàn lực rút con dao đang cắm sâu trên người ông ra, lại dùng sức đâm vào ngực ông vài cái.

Trước mắt toàn là máu, trên tay trên người của bà, tất cả đều là máu của Diêm Hàm. Máu nhiều đến mức đã nhuộm đỏ tất cả mọi vật hoa mỹ trưng bày trong căn phòng này.

Diêm Hàm thống khổ tròn tròn mắt nhìn Loan Phụng, môi run run, giống như có rất nhiều lời muốn nói thế nhưng đến phút cuối cùng ông vẫn không có cơ hội.

“Cuộc đời này của tôi đã kết thúc rồi. Nhưng nó thì khác, nó mới hai mươi tám tuổi, cuộc đời nó còn rất dài, rất dài. Tôi không thể để nó sống cuộc sống tù ngục không tôn nghiêm như tôi.” Cuối cùng Loan Phụng buông rơi con dao sắc bén đó rơi xuống đất, đôi tay nhuộm máu vuốt ve gương mặt của Diêm Hàm: “Nó là con gái của tôi, thế nhưng chưa có ngày nào sống trong thanh nhàn, hy vọng kiếp sau nó được đầu thai vào gia đình tốt, đừng gặp phải người mẹ giống như tôi.”

Loan Phụng cúi đầu hôn lên mí mắt vẫn mở to của Diêm Hàm, thì thầm vào tai ông, “Đừng sợ, tôi sẽ đi theo ông.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66

Cái chết bất ngờ của Diêm Hàm làm cho vòng luân lý bị kịch vốn đang bị che giấu trong bóng tối bị đẩy lên thành tiêu đề xã hội. Là một người trong cuộc, cho dù Lạc Thập Giai có trốn thế nào đi nữa, vẫn có những người tốt bụng không ngừng bóc móc ra. Các phương thức liên lạc với cô đều được các phương tiện truyền thông đưa nhau tung lên.

Hứa Văn, Quân Tiêu Tiêu, Trương An, Hàn Đông thậm chí Trình Trì cũng dùng tất cả mọi cách thức để liên lạc với cô, cho đến giờ phút này, Lạc Thập Giai mới đột nhiên cảm thấy, cuộc sống của mình cũng không thất bại đến mức trắng tay.

Hai mẹ con cùng hầu hạ một người đàn ông trong suốt thời gian dài trở thành câu chuyện nóng nhất trên các trang báo và diễn đàn mạng, cũng là câu chuyện được quan tâm nhất trong năm. Ảnh chụp của Loạn Phượng và Diêm Hàm được đăng khắp nơi, các phiên bản biến thể của câu chuyện này còn ly kỳ hơn cả phim truyền hình.

Với năng lực của Lạc Thập Giai thì không thể ngăn cản tất cả mọi chuyện phát sinh. Thậm chí ngay cả tư liệu của bản thân cô cũng bị tiết lộ rất nhiều ra ngoài. Đối mặt với biến cố bất thành linh, Lạc Thập Giai vẫn tỏ vẻ trấn định, ngay cả chính cô cũng không thể tin được mình lại như thế.

Sau khi xử lý xong chuyện của Loạn Phượng và Diêm Hàm, luật sư ủy quyền tìm đến thì Lạc Thập Giai mới biết được, hóa ra từ mấy năm chục năm trước Diêm Hàm đã lập di chúc rằng nếu gặp chuyện gì bất trắc, thì tất cả tài sản sẽ do Lạc Thập Giai kế thừa.

Cho dù là chết, Diêm Hàm vẫn hy vọng có thể che chở Lạc Thập Giai một đời không lo, đây có thể xem là hành động bảo bọc mà khi còn sống ông vẫn thường xuyên nói với Lạc Thập Giai, nhưng điều Lạc Thập Giai quan tâm cho tới bây giờ hoàn toàn không phải những thứ này. Có lẽ Diêm Hàm từng thật lòng yêu Lạc Thập Giai, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, thì dù có yêu cũng không nên cố chấp giành lấy hoặc là tiêu diệt một cách tàn nhẫn như vậy. Có lẽ ngay cả khi ông chết vẫn không hiểu được vì sao mọi người đều hận ông.

Người đã chết thì mọi ân oán cũng tan biến, sau khi ông chết không thể nhắm mắt, cuối cùng thầy cúng đám (*) phải dùng nước nóng làm ấm mắt ông, mới có thể khép được mắt ông lại. Nghĩ đến kết cục bi thảm này của Diêm Hàm, dù Lạc Thập Giai vẫn còn oán hận rất nhiều cũng thấy không vô nghĩa.

(*) thầy cúng đám = thầy sư tụng đám ma

Cuộc đời Diêm Hàm không vợ không con, cho dù có nhiều tiền tài đi nữa, vẫn là một người đáng thương mà thôi. An táng Loạn Phượng xong, Lạc Thập Giai cùng chú Chu lại đi hạ táng Diêm Hàm.

Nơi đặt mộ Diêm Hàm là đích thân chú Chu lựa chọn vị trí, nó được đào song song với Vu Tổ Văn. Phải đến tận lúc này, Lạc Thập Giai mới biết câu chuyện xa xưa của Vu Tổ Văn và Diêm Hàm.

Ngày lập bia cho Diêm Hàm, chú Chu vẫn luôn tỏ ra kiên cường ẩn nhẫn cũng không kìm được khóc không thành tiếng. Nhiều năm đi theo Diêm Hàm, tình cảm giữa chú Chu và Diêm Hàm rất sâu đậm. Chú Chu quen biết Diêm Hàm từ lúc ông còn trai tráng vẫn đang trên con đường vun đắp cho sự nghiệp đến tận khi chết, có quá nhiều chuyện, quá nhiều cảm xúc, cũng có quá nhiều tiếc nuối.

“Cuộc đời này của ông ấy, những thứ có được đều không phải thứ ông ấy thật lòng mong muốn, còn những thứ ông ấy muốn đều rời khỏi bàn tay.” Thanh âm Chú Chu nghẹn ngào: “Tiểu thư Thập Giai, tôi biết hành vi trước kia của tôi rất ích kỷ, tựa như cô nói, tôi giúp người xấu làm điều ác. Thế nhưng. . . Chủ tịch Diêm thực sự quá khổ, tôi chỉ hy vọng, ông ấy có được thứ ông ấy muốn, dù chỉ một thứ mà thôi. . .”

“Tất cả đều thành quá khứ rồi.”

“Loạn Phượng. . . Mẹ cô. . . sao có thể ra tay như thế. . . bà mặc bộ đồ đỏ như vậy, lúc chế cũng muốn hóa thành quỷ lệ dây dưa. . .”

Lạc Thập Giai nhìn tên Diêm Hàm trên mộ bia, lại quay sang nhìn mộ bia Vu Tổ Văn ở bên cạnh, lòng bình lặng, “Bà ấy không phải muốn trở thành quỷ lệ quấy nhiễu. . . bà chỉ muốn khoác lên người bộ quần áo mà bà cảm thấy xinh đẹp nhất mà thôi. . .” Viên mắt Lạc Thập Giai hơi đỏ, “Theo suy nghĩ của người già thì. . . đồ đỏ chính là. . . đồ cưới.”

Trời mưa phùn lất phất, mùa đông này cả quốc gia lại chìm trong đợt rét lạnh nhất trong mấy trăm năm qua, mưa rơi xuống người chẳng khác nào dao băng cắt buốt vào da. Lạc Thập Giai cảm thấy trước mắt bị hơi nước lạnh lẽo che phủ.

Tiếng nước nở không cam lòng của Chú Chu xen lẫn tiếng mưa rơi vọng vào trong tai Lạc Thập Giai. Trong đầu cô lại hiện về cảnh tượng như tu la địa ngục của ngày ấy.

Không biết có phải trong phòng làm việc phát ra động tĩnh quá lớn hay là linh cảm đáng thương còn sót lại giữa hai mẹ con. Cô giúp việc chưa làm gì thế nhưng Lạc Thập Giai lại ném hết tất cả mọi thứ xuống đất.

Phòng bừa bộn buộc cô giúp việc phải mở cửa ra. Cô thừa dịp cô giúp việc vắng mặt, đẩy cửa ra đi lên lầu.

Hôm đó cô đi quá vội, ngay cả dép trong nhà cũng không kịp mang, bước chân trần lên nền gạch lạnh, bước chân nhẹ như vậy, nhẹ đến mức cô cảm giác mình đang bay.

Cô cố sức đẩy cửa phòng làm việc ra, nhưng dù cố sức đẩy thế nào cũng không mở được, cô giúp việc vừa vội vã chạy lên lầu nhìn thấy cô đang đẩy cửa thì hoảng sợ, định nắm cô lùi xuống lầu, nhưng cô liều chết không theo.

“Mở cửa!” Cô quay sang cô giúp việc hét lớn, “Nhanh. ....”

...

Tay Cô giúp việc run run mở cửa phòng làm việc của Diêm Hàm, Lạc Thập Giai cố sức đẩy cửa ra, bên trong cánh cửa là mùi máu nồng nặc làm cô xém chút hôn mê bất tỉnh. Cô giúp việc hoảng sợ quay người nhìn cảnh tượng trước mắt, hét lên một tiếng rồi chạy xuống lầu.

Lạc Thập Giai còn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, cảm giác như mình đang rơi vào một cơn ác mộng, tựa như buổi tối của năm đó.

Cô ngẩng đầu, chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, vị chua từ bao tử xộc lên, cô không nhận được nôn ra.

Cô nhấc chân trần bước từng bước vào trong, thảm rất mềm, máu đã khô đọng hơn phân nửa, chân đạp lên vẫn còn chút ướt và sền sệt.

Hai người nằm trong vũng máu, Diêm Hàm đã cứng người, đôi mắt trợn trừng, môi khẽ nhếch, tử trạng kinh khủng. Dường như đây chính là hình dạng cực hình của ông hiện lên trong mỗi giấc mộng của cô.

Loan Phụng nằm nghiêng ở cách đó không xa, máu trên cổ vẫn đang phúng ra, mặc dù không còn nhúc nhích, nhưng ánh mắt vẫn còn mờ lơ mơ.

Rốt cục Lạc Thập Giai cũng định thần lại, cô lao đến bên cạnh Loạn Phụng như một kẻ điên. Cô ôm lấy Loạn Phụng, lấy tay dè xuống động mạch chủ đã bị cắt đứt đang liên tục phun máu trên cổ bà, nhưng máu tựa như vòi nước bị vỡ, dù cô có cố thế nào vẫn không thể ngăn lại được, bất luận cô có cố thế nào, sinh mệnh của Loạn Phụng vẫn suy yếu đi từng giây.

Loan Phụng ngã vào trong lòng Lạc Thập Giai, có lẽ độ ẩm cơ thể đã đánh thức chút ý thức cuối cùng của bà.

Người bà đang lạnh dần, môi dần trắng ra. Bà cố mở mắt ra nhìn, nhiều lần muốn giơ tay lên sờ sờ gương mặt của Lạc Thập Giai nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có sức nhấc tay lên.

Đây là những giây phút sau cùng trong cuộc sống của bà, chỉ có nước mắt, hồi hận nhìn Lạc Thập Giai, thì thảo nói.

“Thập Giai . . con gái của mẹ....”

...

Đến nay Lạc Thập Giai vẫn không nghĩ ra, vì sao trong khoảnh khắc ấy cô như cảm không thể thốt ra được lời nào.

Cô biết rất rõ, Loạn Phụng đang mong đợi cô cất tiếng gọi “mẹ ơi”.

Nghĩ đến vẻ mặt tuyệt vọng khi Loạn Phụng nhắm mắt, Lạc Thập Giai chưa xót ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời xám xịt mờ mịt. Trời đang rơi nước mắt thay cô, lạnh lẽo như thế, cô độc như thế.

Một hồi lâu sau mới bình tĩnh trở lại, Lạc Thập Giai điều chỉnh lại tâm tình, nhàn nhạt nói: “Hiện hai người được chôn cất khá xa nhau, sau này bà ấy sẽ không đến làm phiền Diêm Hàm nữa.”

Chú Chu không trả lời Lạc Thập Giai. Ông đứng lên, lau mặt, môi run rẩy, hồi lâu sau lại nói với người đang nằm trong ngôi mộ không thể đáp lại kia, “Nếu như đứa bé của cô Vu năm đó được sinh ra thì có lẽ cô không trở thành bà chủ lớn và chắc hoàn cảnh cũng không giống với hiện tại.”

“Ý trời, tất cả đều là ý trời.”

...

Lạc Thập Giai đem tất cả tài sản Diêm Hàm để lại cho cô tặng cho một quỹ từ thiện, quỹ từ thiện này chuyên giúp đỡ những đứa bé cơ nhỡ không nơi nương tựa, nuôi nấng chúng, cho chúng được học hành để sau này trở thành người có ích cho xã hội. Lạc Thập Giai lấy danh nghĩa Diêm Hàm để trao tặng số tiền khổng lồ này. Không bàn đến chuyện tình cảm, cô chỉ cảm thấy mình nên làm như vậy mà thôi.

Lúc Lạc Thập Giai quay về thành phố Thẩm Quyến. Vốn dĩ cô không tính gặp gỡ ai, chỉ muốn làm tròn trách nhiệm với công việc, đến văn phòng luật bàn giao lại tất cả hồ sơ.

Gặp luật sư Hứa Văn, cô mới biết một chút tình hình gần đây của Trầm Tuấn, quả đúng như những lời Diêm Hàm đã nói lúc còn sống, chút mảnh khảnh nhỏ nhoi đó của anh, Diêm Hàm muốn đối phó anh thì anh chỉ có nước ngồi chờ bị nghiền đến chết.

Luật sư Hứa Văn không quen biết thân thiết gì với Trầm Tuấn, sở dĩ ông biết tình hình gần đây là do hồ sơ vụ án của Chu Tư Viện được chuyển qua cho

ông giải quyết.

Công ty Trầm Tuấn xảy ra chuyện hiện đang bị cơ quan công an điều tra, hơn nữa, Trầm Tuấn không làm tròn trách nhiệm giám hộ dẫn đến chuyện Mạnh Mạnh bị thương, phần thắng bên phía Chu Tư Viện cao hơn nhiều. Cô ta hiện đang rất hài lòng, có tình không đổi văn phòng luật chính là muốn làm đẹp mặt Lạc Thập Giai.

Hứa Văn thờ dài nói những lời này vì muốn khuyên nhủ Lạc Thập Giai.

“Hình như Trình Tri lại chia tay với cô bạn gái mới rồi.” Luật sư Hứa Văn nói: “Tôi thấy cậu ấy vẫn còn yêu cô lắm.”

Lạc Thập Giai không còn tâm trạng nào nhắc đến chuyện Trình Tri với ông, chỉ nhằm chán nghịch điện thoại suy nghĩ chuyện của mình, một lúc lâu mới nói: “Bên phía Chu Tư Viện, ông xem có thể hện cô ấy ra cho tôi gặp một lát được không?”

“Hện cô ta làm gì?”

“Chuyện con gái Trầm Tuấn bị thương là do tôi, tôi không thể hại anh ấy mất con được.”

Luật sư Hứa Văn nhìn Lạc Thập Giai đầy ảm ý, cuối cùng vẫn không lay chuyển được cô, chỉ nhẹ giọng thờ dài.

Lúc Lạc Thập Giai rời khỏi thành phố Thẩm Quyến, người cuối cùng cô gặp là Chu Tư Viện.

Rất nhiều chuyện tựa hồ đã được ấn định từ trong tâm tối. Lần trước, lúc rời khỏi thành phố Thẩm Quyến đi vào Sài Hà, quyết tâm cáo biệt cùng quá khứ, khi đó người cuối cùng cô gặp cũng là Chu Tư Viện, đồng thời cũng là vì vụ việc của cô ta. Lần này rời đi thành phố Thẩm Quyến, vẫn gặp Chu Tư Viện, và cũng là vì vụ việc của cô ta.

Một khoảng thời gian không gặp, Chu Tư Viện càng lộ vẻ đầy đặn hơn so với trước. Đồ trang sức đeo đầy tay đầy cổ, trông rất quý khí. Cô ta vẫn dùng ánh mắt rất khinh miệt liếc Lạc Thập Giai, thích thú ngắm nhìn ngón tay vừa được chăm chút của mình, trông có vẻ sẵn sàng rời đi.

“Cô vẫn còn muốn gặp tôi? Nghe nói cô làm con gái tôi bị thương. Hiện tại nó vừa trải qua cuộc phẫu thuật não, sau này không biết có bị di chứng gì không.”

Lạc Thập Giai uống một ngụm nước lọc, vẻ mặt đứng mục. Cô im lặng hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Cô yên tâm đi, tôi sẽ không tiếp tục với anh ấy.”

Chu Tư Viện lạnh lùng xì cười, “Hai người có ở cùng với nhau hay không đâu liên quan gì đến tôi.”

“Tựa như cô đã nói, Mạnh Mạnh có thể có di chứng. Sau này phải cẩn thận chăm sóc hơn trước, chồng cô e rằng cũng không còn cần đứa bé này. Để lại cho Trầm Tuấn nuôi, ngược lại sẽ tốt cho cô hơn.”

“Vì sao tôi phải làm thế?”

“Tôi vẫn chưa nói hết.” Lạc Thập Giai mím môi, lôi từ trong túi ra một bản hợp đồng, đưa cho cô, “Đây là bản hợp đồng rút đơn kiện, 1 triệu tệ sẽ thuộc về cô.”

Chu Tư Viện như vừa nghe một câu chuyện cười, “Cô tưởng tôi ngốc sao? Ai trả? Trầm Tuấn? Anh ta có sao?”

Lạc Thập Giai lôi trong túi ra một tờ chi phiếu, mệnh giá đã được ghi xong, số tiền đúng 1 triệu tệ. Lạc Thập Giai giơ tờ chi phiếu trước mặt Chu Tư Viện: “Anh không có, nhưng tôi có.”

...

Cuối cùng Chu Tư Viện cũng chấp nhận ký vào bản giao kèo với Lạc Thập Giai. Tình người vốn nhạt, vợ chồng cũng như chén nước lã, tình cảm giữa cô và ông chồng kia sâu đậm cỡ nào, chính cô là người rõ ràng nhất. Thay vì đi tranh giành một đứa bé đầy bệnh tật, Chu Tư Viện cần nắm tiền trong tay hơn.

Thời gian có hạn, Lạc Thập Giai chỉ có thể làm được như vậy thôi. Rời đi thành phố Thẩm Quyến, rời đi Trầm Tuấn. Đây là chút tình cảm sau cùng của cô.

Sự trống rỗng của ly biệt luôn kèm theo sầu não, trả nhà, từ chức, gạch bỏ tất cả tư liệu của mình ở thành phố Thẩm Quyến. Cứ như làm vậy là có thể loại bỏ tất cả vết tích cô từng sống ở cái thành phố này.

Ngồi trong phòng chờ lên máy bay, lắng nghe tiếng thông báo giờ máy bay cất cánh bằng tiếng Anh phát ra trên loa, Lạc Thập Giai mở điện thoại lên xem

Đúng với suy đoán của cô, Trầm Tuấn đang tìm cô như điên. Anh gọi hơn một trăm cuộc, tin nhắn tràn ngập hộp thư.

Trầm Tuấn cũng không phải người đàn ông nhẫn nại, nghĩ cảnh anh vò đầu bứt tai cầm điện thoại nhắn tin, chắc tức cười lắm.

Đã bước sai ở chỗ nào? Lạc Thập Giai không nhớ rõ, cũng không muốn nhớ đến nữa.

Bỏ đi, dẫu sao cũng đã sai rồi, đã qua rồi.

Lạc Thập Giai cũng không phải là người phụ nữ tham lam. Cuộc sống mà cô hướng đến cũng giống như Quán Tiều Tiều vậy, được tình yêu vun đắp thành người tốt hơn.

Cô muốn gặp được một người như vậy, sinh cho anh hai người con trai, hoặc một trai một gái, cùng sống vui vẻ với nhau, bình thản đi hết cuộc đời.

Nhưng số phận không dệt mộng cho cô.

Cuộc đời của cô đã bị hủy diệt hoàn toàn rồi, bất luận là cuộc sống hay công việc. Nỗi khát vọng cơ bản nhất ẩn ập ở trong tâm người phụ nữ nhưng nó lại bị người đời lên tiếng chỉ trích. Thành phố Thẩm Quyến không thể tiếp tục sống, Tây An càng không thể.

Quốc gia này lớn như vậy thế nhưng cô không tìm được nơi để mình bắt đầu lại một lần nữa.

Mà kẻ tạo thành kết quả thế này lại là hai người đàn ông luôn miệng nói yêu cô.

Diêm Hàm, Trầm Tuần.

Có lẽ bọn họ đều không cố ý, nhưng kết cục cuối cùng vẫn thế này.

Không thể trách cứ được ai, muốn trách, chỉ có thể trách cô là người không có phúc khí.

Cửa lên máy bay đã mở, người đi chuyến bay này đều lục đục đứng dậy xếp hàng làm thủ tục đăng ký.

Lạc Thập Giai ngồi ở hàng ghế đầu nên chậm chạp chưa nhúc nhích.

Liếc nhìn những tin nhắn được Trầm Tuần gửi tới trong hộp thư. Mới đầu là quan tâm, sau lại khẩn cầu lo lắng, lúc thì điên cuồng tìm kiếm và chấp vắn, cuối cùng là bất lực xin lỗi.

Anh nói: “Xin lỗi, Thập Giai, anh xin lỗi.”

Anh nói: “Anh hy vọng mình lại có được một cơ hội nữa trong cuộc đời này.”

Bên ngoài cửa sổ là khoảng không trống trải, thời tiết lúc này không được tốt lắm, nhiệt độ thất và có sương mù, làm cho cái thành phố này thêm mông lung mờ ảo. Ngoài cửa sổ, có máy bay đang cất cánh, có cái thì đáp xuống, tất cả đều rất tất bật. Thế giới này vẫn xoay chuyển theo lẽ thường, ai cũng vội vã bước đi, không ai dừng lại dù chỉ trong chốc lát, mỗi người đều có sứ mạng của riêng mình.

Rõ ràng trời không mưa, nhưng Lạc Thập Giai cảm thấy mọi thứ trước mắt dần mờ đi.

Cô chăm chú nhìn vào màn hình, sau đó gõ từng chữ.

(Em biết anh không cố ý, em tha thứ cho anh.)

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Năm năm sau.

Tam phục thiên (*) là những ngày oi bức khiến tâm trạng buồn bực khó chịu. Dù ngồi trong quán cà phê có điều hòa, đôi mắt nhìn ra ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ cũng không vui bởi nỗi chán chường trong lòng. Từ lúc vào quán đến giờ, Trầm Tuần đã cúi đầu nhìn đồng hồ ba lần.

(*) Tam phục thiên = khoảng thời gian giữa tiết tiểu thử (vào ngày 6, 7, 8 tháng 7) và lập thu (ngày 7, 8, 9 tháng 9), là những ngày nóng bức lại ẩm ướt

Cô gái ngồi đối diện anh thấy vậy, hơi bối rối. Trước giờ chưa từng yêu ai, cũng không khéo trong chuyện giao tiếp với phái nam. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, bước chân vào giảng đường đại học sư phạm đến lúc tốt nghiệp thì xin vào làm giáo viên trung học cơ sở, là cô gái mang nét đẹp nội tâm. Nay hai mươi chín, cha mẹ thúc giục, buộc cô phải đến tham dự cuộc xem mắt này.

Sau khi lịch hẹn được ấn định, cô bỗng thấy trông mong, khát vọng được yêu và mơ ước về hôn nhân gia đình.

Một người con gái bình thường như vậy, cũng là bức tranh rất đối bình thường trong cái thành phố này.

“Anh Trầm, xin hỏi anh có việc bận sao?” Dáng vẻ thấp thòm không yên của Trầm Tuấn làm cô không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trầm Tuấn nghe tiếng gọi mới định thần lại, quay sang nhìn cô gái đang ngồi trước mắt.

Có lẽ trước nay luôn chăm chỉ học hành, trên người cô vẫn toát ra hương vị sinh viên, không đoán được tuổi tác thật, khuôn mặt xinh xắn, đẹp nhưng không quá sắc sảo, da trắng mịn, tóc đen uốn lọn, cô đeo chiếc kính gọng bạc trông rất nhã nhặn và trầm tĩnh.

Đây là cô giáo của Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh rất thích cô. Kể từ lúc Mạnh Mạnh bước vào trung học đã luôn miệng khen cô giáo này với Trầm Tuấn, nói cô ấy đối xử rất tốt với con bé. Có lúc, mỗi lần Trầm Tuấn đến trường, cô đều nhiệt tình chào hỏi, tận đến lúc mẹ anh đánh tiếng, thì cô ấy mới bộc lộ tình cảm với Trầm Tuấn.

Mẹ anh rất hài lòng về cô, bằng cấp có, tính tình lại ôn hòa, tuổi tác cũng đến độ chín mùi, mà điều quan trọng nhất chính là thích Mạnh Mạnh. Nếu như cô ấy lấy Trầm Tuấn thì càng biết cách giáo dục Mạnh Mạnh hơn.

Việc làm ăn của Trầm Tuấn mấy năm này phát triển nhanh như gió, chỉ thiếu một người phụ nữ có công việc ổn định và chuyên tâm chăm lo việc nhà như cô ấy.

Cho nên bà Trầm càng hài lòng về mối quan hệ này.

Trầm Tuấn cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, cuối cùng tỏ vẻ áy náy nói, “Xin lỗi, tôi có chuyến bay vào chiều nay, là tham dự hôn lễ của bạn bè.”

Lời của Trầm Tuấn tất nhiên còn có ý cự tuyệt mối lương duyên này. Cô gái đối diện hơi thất vọng, nhưng vẫn vẫn duy trì phong độ nên có. Cô khẽ mỉm cười nói: “Không sao, nếu anh có việc gấp thì cứ lo giải quyết trước.”

“Tôi đưa cô về, trời nắng quá.”

“Không cần đâu.”

Khi hai người tạm biệt nhau ở cửa quán cà phê. Cô gái đột nhiên gọi Trầm Tuấn lại, “Anh Trầm”

Trầm Tuấn mờ mịt quay đầu lại.

“Nghe nói anh Trầm đã ly hôn bảy năm, vẫn không tái giá.”

Đứng dưới cái nắng gắt giữa trưa làm Trầm Tuấn lóa mắt không thể mở mắt lên được. Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, lại đột nhiên sáng ngời.

“Tôi không có dự định kết hôn.”

“Vì sao?”

“Đã từng yêu một người, trong lòng vẫn chỉ có mỗi cô ấy.”

Cô gái kia đột nhiên cười cười, chỉ chỉ tay vào tay Trầm Tuấn.

“Cô ấy tên Thập Giai?”

“Hả?”

Cô gái chỉ vào ngón áp út trên tay trái của mình nói, “Trên ngón áp út của anh có tên cô ấy.”

Trầm Tuấn vuốt ve hình xăm trên ngón tay. Năm năm trôi qua, nó vẫn không phai màu, vẫn in rõ tên của ai đó.

“Anh Trầm, tạm biệt.” Cô gái cười rạo rờ, rất tự nhiên.

“Tạm biệt.”

...

Lạc Thập Giai vẫn thường xuyên cập nhật các hoạt động của quỹ từ thiện trong mấy năm qua qua mạng internet.

Người quản lý quỹ cũng nhiều lần gửi lời mời, thế nhưng Lạc Thập Giai vẫn không đến dự các hoạt động của bọn họ.

Hàng năm quỹ sẽ cho người gửi một ít quà đến Lạc Thập Giai, đa phần là những tấm thiệp viết lời cảm ơn của các đứa bé đang được quỹ giúp đỡ. Lần nào Lạc Thập Giai cũng chăm chú đọc hết các lời cảm ơn của chúng, những đứa bé rơi vào khốn cảnh nhưng vẫn giữ được trái tim thuần khiết, sự kiên cường và ý chí phấn đấu này làm Lạc Thập Giai rất cảm động.

Cô nghĩ, tiền tài Diễm Hàm gom góp cả đời cuối cùng cũng dùng vào đúng chỗ.

Buổi chiều người trong quỹ lại gọi điện thoại cho Lạc Thập Giai, hy vọng cô dự hợp lễ tốt nghiệp của những đứa trẻ, Lạc Thập Giai do dự hồi lâu vẫn chưa quyết định.

Lúc tan tầm, trợ lý đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại gọi đến, là từ công ty mà Lạc Thập Giai đang làm cố vấn pháp luật. Ông chủ hy vọng Lạc Thập Giai có thể đến đó công tác một chuyến, tham dự một cuộc đàm phán hợp đồng thu mua.

Lạc Thập Giai nhìn thoáng qua thời gian, cũng không trực tiếp đáp ứng.

Rời khỏi thành phố Thẩm Quyến đã nhiều năm, một hai năm đầu mới tới Hải Thành, mọi thứ còn lạ nước lạ cái, dần dần cũng quen với các sông của thành phố ven biển này.

Đường xá lúc tan ca chật cứng, đợi đến lúc Lạc Thập Giai đi tới nhà trẻ thì đồng hồ đã báo gần sáu giờ.

Các đứa bé khác đều được đón về nhà, chỉ có con trai của cô còn ở trong phòng học làm bài tập, cả trường chỉ còn một mình nó, nhưng nó vẫn tỏ ra thành thoi, bình tĩnh, cứ như chuyện vốn nên là như thế.

Thầy giáo cất tiếng gọi nó, nó ngẩng đầu lên tiếng trả lời, đứa bé chưa tới năm tuổi, thế nhưng mỗi một hành vi cử chỉ lại giống như người lớn. Chờ lâu như vậy, rốt cục cũng có người tới đón. Trong mắt đã không có sự phân khởi, cũng không có trách cứ, chỉ ngoan ngoãn thu dọn tập sách vào cặp táp, đi tới bên cạnh mẹ.

“Con đã đoán được hôm nay mẹ sẽ tới đón mà.”

Về mặt Lạc Thập Giai vô cùng kinh ngạc: “Làm sao con biết?”

Cậu nhóc bĩu môi, rốt cục cũng tỏ ra bất mãn: “Bởi vì đi chưa bao giờ muộn.”

Thường ngày, con trai của cô đều được cô giúp việc đưa đón, hôm nay do cô giúp việc có việc cần phải về sớm nên Lạc Thập Giai mới đi đón con. Cô có thói quen làm việc muộn, hôm nay phải cố thu xếp mới đến đón con được.

Bốn năm trước cô một thân một mình trong bệnh viện sinh đứa con này, ngay cả bản ký kết sanh mổ (c-section) cũng do chính tay cô ký. Cô vẫn đọc lại độc vãng, lại chưa kết hôn, nhưng sự tình ẩn chứa trong đó không cần hỏi kỹ cũng có thể suy đoán ra được, bác sĩ cũng không nhẫn tâm làm khó cô.

Lạc Thập Giai đặt tên cho đứa con trời ban là Trầm Chi. Theo họ Trầm Tuấn, nhưng tên chỉ có một chữ “Chi”

Chi (止) tức là ngừng lại, không đi tới nữa. Đây cũng là lời khuyên dành cho cô.

Mặc dù Trầm Chi lớn lên trong gia đình đơn thân, nhưng nó vẫn lớn lên khỏe mạnh và đầy đủ, hơn nữa còn rất thông minh.

“Hôm nay đi bận việc phải về nhà sớm” Lạc Thập Giai giải thích.

“Ừ.”

“Đi ăn kem Häagen-Dazs nhé.”

Trầm Chi suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu chờ mong nhìn Lạc Thập Giai, nó vẫn còn trẻ con, nhưng lại cứ như ông cụ non, “Chẳng nhẽ mẹ lại muốn đi đâu? Mỗi lần đi công tác đều dẫn con đi ăn kem Häagen-Dazs.”

Lạc Thập Giai bị vạch trần mảnh khoe cũng không buồn bực, híp mắt quay sang cười: “Ba bốn ngày sau sẽ về.”

“Con muốn hỏi mẹ một câu, nhưng mẹ phải hứa sẽ không nổi giận.”

Lạc Thập Giai không ngờ lần này lại dễ dãi như vậy, lập tức gật đầu đáp ứng.

“Ba con... là người thế nào?”

Có lẽ nó đã suy nghĩ rất lâu thế nhưng lúc nói ra miệng vẫn thấy khó nhọc, nhắc tới “ba”, giọng nó hơi run rẩy.

Hỏi nó còn nhỏ, mỗi khi đi nhà trẻ về vẫn thường hay hỏi ba đâu. Khi lớn hơn một chút thì không hỏi nữa. Đã lâu lắm rồi không đề cập đến chuyện này, sao hôm nay lại đột nhiên hỏi tới. Lạc Thập Giai bất ngờ không kịp trở tay.

Suy nghĩ hồi lâu, Lạc Thập Giai mới ngập ngừng nói, “Ba con họ Trầm.”

Lạc Thập Giai trả lời như vậy làm nó đang cúi đầu suy tư chợt thấy tức giận với câu trả lời cho có lệ của mẹ mình, “Con biết mà! Con cũng họ Trầm!”

“Uhm...” Lạc Thập Giai lặng lẽ nhớ lại chuyện rất lâu trước đây của hai người, cuối cùng cong môi cười.

“Ba con ấy à... là một người đội trời đạp đất... ngốc nhất trên đời.”

“Người đội trời đạp đất đều là bậc anh hùng, làm gì có ai ngốc? Mẹ, sao mẹ lại nói vậy?”

Lạc Thập Giai chăm chú lái xe, không nói gì nữa, chỉ cười nhìn con trai, “Mẹ đã trả lời, hơn nữa cũng không giận. Cho nên, con có ăn kem Häagen-Dazs không?”

“Hừ.” Trầm Chi buồn bực, im lặng không lên tiếng, khi Lạc Thập Giai cho là nó dỗi không chịu ăn thì đột nhiên nó lại lên tiếng, “Con muốn ăn vị dâu.”

Đền đồ xe dừng lại, Lạc Thập Giai mỉm cười ngẩn ngơ nhìn con trai vài giây.

Cảm ơn trời cao đã ban cho cô đứa con này ngay lúc cô cảm thấy mình chỉ có đôi bàn tay trắng, mấy năm qua, cô có thể hăng hái sống cũng vì nó.

Đứa con này là niềm vui duy nhất trong số phận buồn tui của cô, cũng chính là an ủi duy nhất trong cuộc đời cô.

Cô không có lòng tham, cô mãn nguyện với những gì mình có.

...

Trước khi đi công tác, Lạc Thập Giai chỉ biết ông chủ họ Lưu đó muốn đi Ninh Hạ, nhưng không nghĩ rằng khi máy bay đáp xuống thành phố Ngân Xuyên, tài xế tới đón lại đưa cô đi thẳng về phía huyện Sài Hà.

Từ biệt năm năm, thành phố này thay đổi quá nhiều. Cùng với đà phát triển của đất nước thì thành phố này cũng không ngừng vươn lên, duy chỉ có vài thứ dù năm tháng qua đi vẫn không thay đổi.

Ông chủ Lưu và thư ký đã đến từ lâu, đương nhiên họ cũng không mấy niềm nở. Về phần Lạc Thập Giai, cô vẫn luôn trầm mặc không nói, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thư ký của ông chủ Lưu là một cô gái nhạy bén, thoáng nhìn đã nhận ra vẻ bất thường của Lạc Thập Giai.

“Luật sư Lạc đã từng tới đây?” Cô lên tiếng thăm dò.

Lạc Thập Giai quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười, “Đã từng đến năm năm trước.”

“Thành phố thay đổi nhiều rồi phải không? Năm đó còn rất lạc hậu, hôm nay khu du lịch đã hoàn tất và đi vào hoạt động, khi nó mở cửa cũng kéo theo nhiều hạng mục khác phát triển theo.”

“Rất tốt.” Tuy rằng rất nhiều thứ cảnh còn người mất, nhưng tất cả vẫn tốt hơn so với trước kia.

Chạy xe mấy tiếng, cuối cùng cũng từ thành phố Ngân Xuyên đến huyện Sài Hà.

Ở đây thay đổi quá nhiều, con đường lầy lội ngày trước giờ đã thành đường nhựa, rộng rãi.

Máy bay hạ cánh muộn, lúc đến huyện Sài Hà, thời gian đã không còn sớm, họ không có lấy một phút nghỉ ngơi, đến thẳng cuộc hẹn với người của công ty đối tác để đàm phán ký kết hợp đồng.

Nơi hẹn gặp vẫn là nhà hàng khác sạn được đầu tư 60 triệu tệ, chỉ là nhà hàng khách sạn này hôm nay đã đổi chủ. Phong cách trang hoàng cũng được thay đổi nhiều.

Trước khi đi, thư ký ông Lưu lên nói với Lạc Thập Giai: “Người đến đàm phán là ông chủ của công ty bên đó, cũng là một người hiếm thấy, ngày xưa từng đầu tư hầm mỏ ở huyện Sài Hà, sau đó hầm mỏ xảy ra chuyện, không ngờ trong cái họa lại có cái may, trong lúc tìm người gặp nạn lại tìm được mỏ than, từ đó phát tài, sau đó ông ta tiếp tục đổ tiền xây dựng làng du lịch còn dang dở từ người đầu tư trước. Khi nhà nước quy hoạch khu vực bảo hộ rừng tự nhiên, thì làng du lịch của ông được ban kế hoạch đưa vào hạng mục đầu, trợ giúp ông ta nhanh chóng hoàn thành khu du lịch này, thoả cái tiền thu về gấp mấy trăm lần. Hôm nay việc làm ăn của ông ta ở huyện Sài Hà có thể nói là đứng đầu.” Cô thư ký chỉ vào khách sạn, “Ngay cả nhà hàng khách sạn này cũng thuộc quyền quản lý của ông ấy.”

Thư ký là người hay nói, cũng có thể nói cô ta rất khâm phục ông chủ kia, cho nên càng nói càng hăng hái, cô đang riu rít kể những câu chuyện ly kỳ của ông chủ này thì Lạc Thập Giai đi bên cạnh lại không nghe lọt chữ nào.

Từ lúc bước vào huyện Sài Hà đã có dự cảm mơ hồ, giờ đây cái dự cảm này bỗng bộc phát mạnh mẽ, tai chợt ù đi, giọng nói của cô thư ký như hóa thành tiếng ong vo ve liên tục quấy nhiễu bên tai.

Da đầu cô tê dại, sau lưng và lòng bàn tay đều đỏ đầy mồ hôi lạnh, chân vô ý thức muốn quay ra ngoài. Ai ngờ cô vừa mới lùi được hai bước thì lại bị cô thư ký kia kéo lại.

“Bên này...” cô thư ký nhiệt tình đẩy cửa phòng VIP ra, nhẹ giọng giới thiệu, “Đây chính là ông chủ Trầm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68

Làng du lịch phát triển quy mô lớn, người đến bàn chuyện hợp tác làm ăn rất nhiều, mấy năm này Trầm Tuần đầu tư rất nhiều hạng mục. Có rất nhiều cuộc hẹn đã không phải đích thân đi gặp, rất nhiều chuyện đều giao cho thư ký giải quyết.

Ông chủ đánh tiếng hẹn lần này đến từ Hải Thành, là người nhiệt tình, đã ba lần bảy lượt xin hẹn gặp làm cho thư ký và mấy người quản lý của Trầm Tuần đều cảm động. Cho nên, Trầm Tuần mới có mặt ở đây tiếp đón họ.

Trầm Tuần có chuyện phải rời Tây An mấy ngày quay về Sài Hà. Anh vừa bước chân vào công ty thì điện thoại của Hàn Đông gọi tới.

Điện thoại vừa được kết nối liền nghe thấy tiếng oán giận, “Đã nói sau khi hôn lễ kết thúc thì ở lại chơi vài ngày rồi. Con mẹ nó, chưa chi đã vội đi mất dạng.”

Tài xế chở Trầm Tuần đến nhà hàng, cung kính mở cửa xe cho anh, anh phát phát tay, ý bảo tự anh sẽ mở. Mấy năm qua, mặc dù đã trở thành ông chủ, nhưng anh vẫn có thói quen đích thân lái.

“Tôi bận công việc mà.” Mặc dù bị trách móc nhưng Trầm Tuần vẫn cười.

“Kiếm nhiều tiền để làm gì? Giờ cậu có vui không? Sao tôi thấy lúc cậu nghèo thì vui vẻ hơn hiện giờ?”

Hàn Đông vẫn phàn nàn, lời chỉ thuận miệng nói ra, người nói vô ý, Trầm Tuần là người nghe lại có lòng. Anh giật mình ngăn người hai giây, tự giễu trả lời: “Ngoại trừ kiếm tiền, thì mọi thứ đều vô vị rồi.”

Hàn Đông vì lời nói của Trầm Tuần cũng trầm mặc, hồi lâu mới nói: “Cưới vợ đi.”

Trầm Tuần cười: “Vừa kết hôn đã bắt đầu hối thúc tôi rồi.”

“Cậu...” Hàn Đông dè dặt hỏi, “Cậu vẫn còn... đi tìm cô ấy sao?”

Không cần phải nói tên. Tất cả mọi người đều hiểu cô ấy là ai.

“Trung Quốc lớn như vậy, cô ấy đã cố tình trốn thì biết đi đâu tìm?”

Đáp lại Trầm Tuần, là tiếng thở dài của Hàn Đông.

Năm năm trước, vụ án cái chết của Trường Tri vì không đủ bằng chứng nên người hiềm nghi được thả ra. Trường An gần như phát điên lên đòi cầm dao đâm chết kẻ thủ ác, cuối cùng bị Hàn Đông ngăn được.

Để đòi lại công đạo cho Trường Tri, Trầm Tuần buộc phải rời xa đứa con đang trong thời kỳ bình phục, thậm chí bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tìm Lạc Thập Giai, quay về giếng mỏ thôn Trung Bình. Dốc toàn lực vào công việc đào móc di thể.

Không biết có phải đã xui lại gặp thêm rủi hay không, vị trí đặt hầm mỏ bị sạt lở sau mấy trận mưa xuân xối xả. Đừng nói đào móc di thể, ngay cả hầm mỏ đơn bị đào móc cũng bị vùi lấp.

Nếu không phải Trầm Tuần phát hiện con mưa to này sẽ gây nguy hiểm, vội ra lệnh rút công nhân, e rằng sẽ tổn thất lớn hơn nữa.

Mà lần ấy, Trường An rời khỏi Sài Hà trở về Tây An, cũng không quay về nữa, cô nói, nếu như đây là số phận an bài kết cục cho Trường Tri, thì cô sẽ chấp nhận nó.

Trường An bỏ qua, Trầm Tuần vẫn không chịu buông tha. Anh bán căn hộ trong thành phố Thẩm Quyển, toàn bộ đều đổ dồn vào công việc đào bới, bất luận thế nào cũng muốn tìm được di thể người gặp nạn để trao trả lại cho người thân của họ, cũng đòi lại công bằng cho Trường Tri.

Có lẽ ông trời cũng rủ chút lòng thương xót đối với anh. Tuy rằng vẫn chưa tìm được vị trí hầm mỏ lúc đầu, nhưng anh đã biến họa thành phúc, dò được một mỏ than khác, bán lời được ít tiền.

Làng du lịch của Diêm Hàm mới được đầu tư phân nửa thì bị phá hủy do lở đất, khi làng du lịch thuộc huyện quản lý, trước đây là huyện hợp tác cùng công ty của Diêm Hàm lợi nhuận chia đôi, sau đó Diêm Hàm xảy ra chuyện, không ai tiếp tục đầu tư, tiếp theo sau đó lại xảy ra thiên tai, rất nhiều người đều cảm thấy nơi này không cát lợi, cũng không bỏ vốn ra nữa. Hiện tại trên huyện nhiều lần phát công văn kêu gọi đầu tư, thế nhưng vẫn không có ai nguyện bỏ vốn đầu tư vào huyện này. Tận đến khi Trầm Tuần có ý định phát triển hạng mục này.

Huyện thị vì muốn đẩy hạng mục rủi ro này sang cho Trầm Tuần, đã ưu ái hạ giá bán cả ngọn núi cho anh. Lúc đó Trầm Tuần đổ dồn hết tất cả tiền vốn

trong công ty vào đây, xây dựng nên làng du lịch, khi vừa mới bắt đầu khánh thành thì không bao lâu sau quốc gia hạ công văn khoanh vùng khu bảo hộ thiên nhiên tự nhiên, ngọn núi của anh bắt ngờ cũng nằm trong phạm vi đó.

Vận mệnh của anh rốt cục cải biến.

Lúc Lạc Thập Giai còn ở bên cạnh anh, từng oán hận với anh rằng, bao năm qua cô đã làm cố vấn pháp luật cho rất nhiều công ty lớn. Không có ông chủ nào sạch sẽ, người kiếm được càng nhiều tiền thì hầu hết đều có trái tim băng lãnh. Bọn họ làm từ thiện rất nhiều, quỳen rất nhiều tiền, tất cả chỉ vì danh dự mà thôi, còn những xí nghiệp có lương tâm thì rất hiếm.

Bởi vì một câu xúc động nhất thời của Lạc Thập Giai, năm năm này, bất luận Trầm Tuần phát tài thế nào, mỗi đêm đều giật mình thức dậy tự vấn lương tâm. Chính vì anh không ngừng tự xét lại, mới được huyện Sài Hà ủng hộ. Mấy năm này anh đã giúp đỡ rất nhiều người dân ở huyện Sài Hà, đặc biệt là thôn Trung Bình. Hơn nữa hầu như anh có mặt ở huyện Sài Hà quanh năm, vẫn luôn tiến hành đào móc di thể. Dù tất cả tiền bồi thường người gặp nạn đã được giải quyết xong, công việc đào móc cũng không thuận lợi, tiền đổ ra thành công cốc, nhưng anh chưa từng nghĩ tới chuyện buông tha. Chính sự kiên trì này của anh, đã xoa dịu nỗi đau mất người thân của các thân nhân gia thuộc, cũng chiếm được lòng tin và sự tôn trọng từ họ.

Anh thành công, nhưng anh chưa từng vui vẻ. Lúc trước anh còn mĩa mai Diêm Hàm, hôm nay rốt cục anh biến thành con người giống ông ta.

Hàn Đông và Trường An kết hôn, Trầm Tuần là bạn bè thân thiết không thể vắng mặt, buộc quay lại mảnh đất khiến anh vừa khiếp đảm lại ray rứt. Đã qua mấy năm, Trường An cũng trải qua một đoạn cảm tình không thuận lợi, Hàn Đông cũng trôi nổi vài năm, cuối cùng hai người gắn kết lại với nhau.

Trường An không mấy hồi hộp khi làm cô dâu, nhưng về mặt rất dịu dàng. Mà về mặt của Hàn Đông thì liên tục biến hóa.

Đoạn hôn nhân này, kết hợp như vậy, đáp án được hai người đưa ra nhưng cách làm lại tương tự.

Có bao nhiêu người trên thế gian này tìm được tình yêu đích thực của cuộc đời mình? Đa số những người đang yêu chỉ hy vọng nhận được sự tôn trọng lẫn nhau hoặc trách nhiệm dành cho nhau.

Dù không muốn thừa nhận nhưng đại đa số các cặp đang yêu và đã kết hôn chỉ cảm nhận thấy rằng hai người họ hợp nhau chứ không phải yêu nhau sau đám

Mọi người nói này nói nọ, chung quy chỉ muốn nhắc nhở Trầm Tuần nên buông tay.

Quả thực, anh là nên bỏ xuống.

Nếu như, ông trời lại không đưa Lạc Thập Giai đến trước mắt anh thêm lần nữa.

***

Đây là một bữa tiệc hết sức khó xử. Điều lúng túng nhất là ông chủ và cô thư ký của ông ta liên tục nói hết điều này đến điều khác mà Lạc Thập Giai từ đầu đến cuối đều thấp thỏm không yên.

Trọng tâm câu chuyện trên bàn đàm phán vẫn là hợp tác góp vốn phát triển làng du lịch, mà ẩn giấu phía sau chính là đoạn quá khứ không ai biết đến giữa Lạc Thập Giai và Trầm Tuần.

Cho dù Lạc Thập Giai có cố gắng nhắc nhở bản thân phải chuyên tâm vào câu chuyện thế nhưng cô vẫn không nghe lọt vào tai những lời nói của ông chủ, trông Trầm Tuần cũng không mấy tập trung, từ đầu đến cuối đều do thư ký của anh ta lên tiếng giải đáp.

Lạc Thập Giai vẫn cố gắng nhìn lảng sang chỗ khác, thỉnh thoảng ngẩng đầu, Trầm Tuần thì luôn nhìn cô không chớp, mỗi lần cô đứng lên đi toilet, nắm tay của Trầm Tuần lại siết chặt hơn.

Có lẽ nhìn ra Trầm Tuần mất tập trung, ông chủ cũng thay đổi sắc mặt với Lạc Thập Giai. Lạc Thập Giai lập tức ngồi nghiêm chỉnh, rất khách khí hỏi Trầm Tuần: “Chẳng biết ông chủ Trầm thấy những điều kiện chúng tôi nêu ra thế nào? Chuyện thu mua này...”

“Tôi không có ý định bán làng du lịch.” Trầm Tuần cắt đứt lời Lạc Thập Giai. Anh trả lời như vậy làm phía bên Lạc Thập Giai lâm vào lúng túng.

Thư ký của Trầm Tuần vội đứng ra hòa giải: “Lần trước tôi đã nói rõ với mọi người rồi, ông chủ Trầm của chúng tôi không có dự định bán làng du lịch này, mọi người có thể đưa ra những phương thức hợp tác khác, có sao bây giờ lại...”

Có lẽ thư ký của Trầm Tuần sợ bị Trầm Tuần trách móc, lại dè dặt nhìn sang Trầm Tuần: “Trầm tổng, ngài thấy bây giờ...”

Trầm Tuần vẫn chăm chú nhìn Lạc Thập Giai, không tỏ bất cứ thái độ gì.

Năm năm qua, dung mạo của anh vẫn không khác xưa là mấy. Từ khí chất và thần thái của anh cũng có thể nhận ra anh đã thành đạt, nhưng trông Lạc Thập Giai lại không khác gì hỏi anh vẫn còn nghèo túng, vẫn khiêm tốn như cũ, vẫn trầm mặc như cũ.

Hai tay anh nắm chặt, dù mặt vẫn không lộ vẻ gì chỉ chăm chú nhìn Lạc Thập Giai, sau đó bình thản đáp, “Thế nhưng chuyện hợp tác thì có thể bàn.”

Vốn cũng không đặt quá nhiều niềm tin vào chuyện thu mua lần này được thành công. Dù sao hôm nay làng du lịch vẫn còn nhiều người tranh giành,

những năm gần đây Trầm Tuân lại thu được nhiều lợi nhuận, ước chừng cũng không muốn bán, nếu được hợp tác thì rất tốt. Ông chủ bên này cũng là người rất thức thời, lập tức tùm tùm gật đầu.

“Vậy ngài có thể chấp nhận phương thức hợp tác thế nào?”

Trầm Tuân ngả người ra sau, lại nhìn Lạc Thập Giai, nói đầy ẩn ý, “Ngày mai bàn lại nhé, tối nay mọi người cùng quay về suy nghĩ thêm đôi chút.”

“Một tháng cũng không có vấn đề gì!” Ông chủ vỗ ngực nói.

...

Bước ra khỏi nhà hàng khách sạn, Lạc Thập Giai lên xe, mới phát hiện lưng áo ướt đầm mồ hôi, môi khô nứt, Lạc Thập Giai liếm môi một cái, trong đầu lại liên tục nghĩ đến những lời nói và hành động vô ý thức vừa rồi của anh.

Năm năm, lúc này đây ông trời làm vậy là có ý gì? Lạc Thập Giai hơi mệt mỏi, nhưng có một chuyện cô thấy rất rõ ràng, cô không có ý định nói lại với Trầm Tuân.

Lúc quay lại khách sạn ngủ, Lạc Thập Giai uyển chuyển đưa ra lời từ chối do không thể ở lại chỗ này quá lâu, cần sớm trở về.

“Ngài cũng biết, nhà tôi còn có con nhỏ, tôi không thể để con ở nhà một mình.”

Ông chủ cũng không hiểu rõ chuyện của Lạc Thập Giai, mờ mịt nhìn thư ký: “Luật sư Lạc có con sao?”

Thư ký hỏi: “Không thể để chồng cô chăm sóc nó vài ngày sao? Vụ việc này rất quan trọng với tập đoàn chúng tôi. Chúng tôi sẽ cử người đến chăm sóc con cho cô.”

Lạc Thập Giai cúi đầu nhìn đầu ngón tay của mình, trả lời rất đúng mực: “Anh ấy rất bận, chăm lo con cái lại là chuyện của phụ nữ, hy vọng ông chủ có thể thông cảm, mời có vấn đề khác đến đây.”

...

Căn phòng của Lạc Thập Giai và ông chủ không ở cùng tầng, khi bước ra khỏi thang máy, Lạc Thập Giai vốn định đi về phòng mình, đột nhiên cô lại nhớ ra còn có chuyện liên quan đến việc hợp tác mà cô quên nói, lại quay ngược vào thang máy đi xuống tầng trệt.

Mới từ trong thang máy đi ra, chợt nghe thấy phía trước ông chủ đang lên tiếng oán giận với cô thư ký, “Cái cô luật sư Lạc này làm việc chưa đâu vào đâu đã đòi về, sao không giống với lời đồn về cô ta? Tôi đã nói mấy chuyện quan trọng thì đừng để phụ nữ xen vào, mới vừa rồi bàn chuyện với ông Trầm, cô ta liên tục bỏ trốn ra ngoài, lúc này mới thấy có chút khả quan thì lại đòi về chăm sóc con cái, người như vậy sau này đừng mời về làm cố vấn pháp luật nữa, chỉ tổ vướng tay vướng chân.”

Ông chủ tức giận như vậy, nhưng thư ký lại cười, “Ông chủ, ngài tuyệt đối không thể cắt hợp đồng với vị luật sư Lạc này được, việc hợp tác lần này có thành hay không, đều trông cậy vào cô ấy cả.”

Ông chủ nghe cô thư ký nói vậy càng khó hiểu, “Vì sao?”

“Đàn ông mà, chẳng tính ý gì cả.” Thư ký lại nói, “Hồi nãy ngồi đàm phán, vị Trầm tổng kia chỉ chăm chú nhìn mỗi luật sư Lạc thôi đấy.”

“Đấy là vừa ý sao?”

“Ngài lại không chú ý nữa rồi, trên ngón áp út của hai người họ đều có hình xăm, vị Trầm tổng kia vừa nhìn thấy cô ấy thì mọi sự chú ý đều đổ dồn về cô ấy, điều này chẳng phải rõ rồi sao? Hai người bọn họ ấy, từng có chuyện gì đó.”

“Thật rồi rắm, cô luật sư Lạc này đã kết hôn có hài tử, sợ là không muốn dây dưa nữa nên bỏ về thôi.”

“Dù sao chúng ta coi như không biết, còn vị Trầm tổng này lại có ý, chúng ta cũng nên vui vẻ thuận nước đẩy thuyền.”

“...”

Lạc Thập Giai không muốn nghe tiếp bọn họ phỏng đoán quan hệ giữa cô và Trầm Tuân, cũng không muốn nghe những lời bàn tính bản thủ của họ, cô cũng không có ý kiến gì với việc hợp tác của họ.

Nhưng cô không muốn lấy tiền phí cố vấn này, đành vội vã cáo lui.

Lê tấm thân mệt mỏi trở lại gian phòng công ty an bài, dùng thẻ cà mở cửa phòng, trong đầu vẫn còn nhiều suy nghĩ ngổn ngang, u uất bước vào.

Lạc Thập Giai vẫn đang suy nghĩ về những việc xảy ra hôm nay, vô ý thức cởi bỏ áo khoác khoác lên trên kệ áo. Lưng nhót mồ hôi, cô định cảm y phục đi tắm.

Lạc Thập Giai ngẩng đầu lên, thiếu chút nữa sợ đến mức hét thành tiếng.

Trầm Tuần cứ lẳng lặng ngồi trong phòng, vẫn trầm mặc nhìn Lạc Thập Giai vào cửa, cời quần áo, nhưng từ đầu đến cuối không nói một lời.

Bên trong áo khoác, Lạc Thập Giai chỉ mặc một chiếc áo phông ngắn không có tay, chiếc áo khá mỏng, quần quanh chiếc áo ngực màu xanh nhạt, Trầm Tuần nhìn chăm chăm cô không chớp mắt như vậy làm cô cảm thấy vừa mắc cỡ vừa thẹn bồng chốc hóa thành tức giận, trừng mắt lại nhìn anh.

“Anh vào đây làm gì?” Cô cực kỳ tức giận, đi tới đầu giường, cầm điện thoại của khách sạn lên, “Khách sạn này làm ăn thế nào? Có sao tùy tiện để người khác vào phòng của khách?”

Lạc Thập Giai mới vừa nhấn nút gọi reception, điện thoại vẫn chưa thông, đã bị Trầm Tuần nhấn tắt.

“Anh muốn làm gì?”

Trầm Tuần lui về phía sau hai bước, vẫn duy trì khoảng cách an toàn cùng Lạc Thập Giai. Trong mắt anh có mất mát và vui sướng khi tìm lại được đồ đã thất lạc, cũng có thấp thòm không biết làm sao.

“Không cần gọi điện thoại.” Giọng nói của Trầm Tuần vẫn trầm thấp như cũ, “Khách sạn này cũng là của anh, là anh bảo họ mở cửa.”

Lạc Thập Giai càng thấy tức giận với hành vi đường đột này của Trầm Tuần. Cô cũng không muốn tiếp tục nói gì với Trầm Tuần nữa, quăng điện thoại ra, xoay người đi gom quần áo và vali ra ngoài.

“Nếu Trầm tổng đã thích căn phòng này thì nhường lại cho ngài, tôi đi trước.”

Trầm Tuần vội vã bước lại, ý vào ưu thế thân cao ngăn cản Lạc Thập Giai.

“Anh không có ý gì cả, chỉ muốn nói chuyện với em thôi.”

“Thế nhưng tôi lại không có gì để nói với anh.”

“Thập Giai...”

Chỉ một tiếng gọi của Trầm Tuần dường như đã vượt qua thời gian nhiều năm. Lạc Thập Giai nhớ tới tình cảnh cuối cùng bọn họ gặp mặt, lúc đó cô rời khỏi thành phố Thẩm Quyến với trái tim tuyệt vọng và tan nát.

Lạc Thập Giai không kìm lòng được, mắt ửng đỏ.

Lạc Thập Giai lẳng lặng nhìn gương mặt của Trầm Tuần, trong lòng chỉ là yên lặng nhớ lại hình dạng Trầm Chí.

Đứa con là sự kết hợp của hai người, Trầm Tuần thậm chí không biết đến sự có mặt của nó.

Cớ sao ông trời lại cứ buộc họ gặp mặt nhau hết lần này đến lần khác? Nếu đã không có duyên phận, thì thế này là thế nào? Nếu nói là có duyên phận, vì sao lại tạo ra quá nhiều khúc mắc giữa hai người họ.

Lạc Thập Giai chặt vật dùi tầm mắt, xách hành lý rương đang chuẩn bị đi ra ngoài, tay cô mới vừa đụng tới chốt cửa, chợt nghe thấy Trầm Tuần đứng sau lưng lên tiếng hỏi:

“Mấy năm này, em sống có tốt không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Sáu giờ sáng hôm sau, Lạc Thập Giai đã xách vali lục đục rời đi.

Lạc Thập Giai không muốn tiếp tục nghe những lời phỏng đoán của ông chủ Lưu và thư ký về mối quan hệ giữa cô cùng Trầm Tuần, cũng không muốn nghe những lời bần thiêu của họ.

Vốn dĩ cô cũng có chút cảm thông với vợ chồng ông chủ Lưu và đứa bé Đậu Đậu kia cho nên mới giúp họ tiêu tán những việc làm bần thiêu. Người thương cảm cũng có chỗ đáng trách, quả nhiên lời người xưa nói không bao giờ sai.

Bọn họ muốn tính kế với cô, đương nhiên chuyện cô muốn rút lui cũng không được chấp thuận, cô càng không muốn ngồi đây chờ họ gặt đầu, cũng không muốn nhận chút phí cổ vấn này, đành phải lẳng lẽ bỏ đi.

Mỗi ngày bến xe Sài Hà chỉ có mấy tuyến xe đi thành phố Ngân Xuyên, Lạc Thập Giai dò hỏi thì biết có chuyến lúc bảy rưỡi, giờ đến đó vẫn còn kịp.

Bước ra hành lang khách sạn mới phát hiện trời đã vào thu, lá rụng đầy đường, tiếng xào xạc vang lên theo mỗi bước chân, làm Lạc Thập Giai nhớ đến tình cảnh của nhiều năm trước.

Vòng sáng mờ mờ dần hiện lên ở phía xa xa báo hiệu trời sắp sáng, vòng sáng bùng cháy đỏ phá vỡ màu lam u tối phát ra từ ánh trăng, Lạc Thập Giai biết đó là khúc nhạc dạo của ánh bình minh. Lạc Thập Giai hít sâu một hơi, không khí se lạnh, sương đêm vẫn còn rất nồng, và trong đó còn có cả sự nặng nề.

Lặng lẽ thở ra một hơi dài, ngay cả bản thân cũng không phát hiện nổi uể oải trong đó, cất bước nhanh chóng rời đi, bước từng bước xuống bậc thang mới vừa đi ra cửa chính, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy người đàn ông luôn làm nhiều loạn trái tim mình bỗng thình lình đứng ngay trước mặt. Anh vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, đứng im ở đấy chẳng khác nào pho tượng.

Lạc Thập Giai nhìn thấy anh như vậy cũng giật mình, tóc tai và quần áo của anh ướt đẫm sương, có lẽ là sương đêm đọng lại.

“Anh ở đây cả đêm sao?” Cô chỉ có thể nghĩ đến mỗi khả năng này, Lạc Thập Giai cau mày.

Trầm Tuấn lại như không nghe thấy câu hỏi của Lạc Thập Giai, chỉ đưa mắt nhìn cô, cuối cùng ánh mắt dời xuống vali hành lý cô đang kéo đi.

“Em phải đi sao?”

Lạc Thập Giai tránh ánh mắt anh, nhìn sang nơi khác đáp, “Phải.”

“Em không cần phải làm như vậy.” Nỗi đau đớn dâng trong mắt Trầm Tuấn, “Chúng ta gặp nhau chỉ vì công việc.”

“Em có chuyện phải đi, Trầm tổng không nên suy nghĩ nhiều.”

Trầm Tuấn vẫn nhìn chằm chằm Lạc Thập Giai: “Đứa bé ngày hôm qua, anh biết rồi, nó là con trai của vợ chồng ông Lưu.”

Bị vạch trần thẳng mặt, Lạc Thập Giai hoảng hốt trong nháy mắt, nhưng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

“Cho nên?”

Trầm Tuấn thấy vẻ lạnh lùng và xa cách của cô, những lời anh suy nghĩ suốt đêm bỗng thê thốt ra khỏi miệng.

“Tôi hôm qua anh bị say, cho nên đùa em một chút thôi. Chứ anh biết rõ, em không thích như vậy, anh cũng không phải người thích đeo bám kiểu đó.”

Trầm Tuấn cúi đầu trầm mặc vài giây, cuối cùng mới trịnh trọng ngẩng đầu, anh nhìn thẳng vào Lạc Thập Giai, trong ánh mắt kia bao hàm nhiều tình cảm phức tạp.

“Không cần như vậy, nếu em không muốn, anh sẽ không dây dưa nữa.”

...

Bến xe Huyện Sài Hà không lớn, thoạt nhìn như một bãi tập lái xe, tầng trệt là chỗ bán vé, tầng hầm 1 là phòng đợi, chuyến xe sớm vắng người, xếp hàng mua vé xong, chuyến xe sớm nhất đã khởi hành, bảy giờ rưỡi coi như không kịp, chuyến xe tiếp theo phải chờ đến tám giờ rưỡi.

Ngoài cửa bến xe chật nít người ngồi chờ, Lạc Thập Giai ngồi xuống ghế cùng ăn sáng với những người khác. Nhìn thoáng qua thời gian, vẫn còn một tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ khởi hành, ngồi đợi dưới tầng hầm rất oi bức, cô bèn xách hành lý đi lên mặt đường.

Tình hình xung quanh bến xe không được quản lý nghiêm, có rất nhiều xe hàng rong và chòi quán, trông nhếch nhác và dơ bẩn. Trên đường xe chạy tới lui, Lạc Thập Giai cũng không tiện đi xa, chỉ tìm một sạp báo gần đó ngồi nghỉ, muốn mua một tờ báo hoặc quyển tạp chí để đọc lúc xe chạy.

Ông chủ sạp báo nhìn thấy Lạc Thập Giai xách hành lý từ bến xe đi tới, cứ tưởng là người từ phương xa đến huyện Sài Hà, lập tức nhiệt tình chạy ra đón đã mời chào, “Cô ơi, vừa mới tới à? Có cần mua bản đồ không?”

Lạc Thập Giai còn chưa kịp trả lời, ông chủ đã lôi tấm áp phích ra quảng cáo: “Cái này là miễn phí, bên trong có giới thiệu rất nhiều danh lam thắng cảnh của huyện chúng tôi, nếu như cô muốn xem kỹ thì có thể mua một tấm.”

Thấy Lạc Thập Giai cầm lấy tờ áp phích quảng cáo, ông chủ lại thêm nhiệt tình: “Phía dưới thôn Trung Bình hiện giờ đã thành khu bảo tồn thiên nhiên, có một làng du lịch lớn, nếu cô có thời gian thì đến đó chơi.”

Cái ông chủ sạp này đang còn nói huyền thuyên các địa điểm, muốn bán bằng được một tấm bản đồ, thế nhưng bất luận ông có nói gì thì Lạc Thập Giai vẫn ngây ra như không nghe thấy, ánh mắt cô mở to nhìn thẳng vào tấm áp phích quảng cáo cho làng du lịch.

Ông chủ kia nhìn theo ánh mắt của Lạc Thập Giai, lập tức vui vẻ ra mặt, dương dương đắc ý: “Cô muốn đi đến khu trồng táo sao? Nơi đó rất thú vị, có điều phía cây táo bên phía làng du lịch lại không có bao nhiêu, nghe nói ông chủ làng du lịch chuyển qua, khu đó lúc trước vốn dĩ trồng cây hòe, sau đó

được cải tạo thành khu trồng táo.”

“Mà kiểu trồng cũng rất lạ, cũng không biết là ý gì.”

...

Bầu trời xanh thăm bao bọc lên khu rừng bảo hộ, một cây táo đã được vun trồng nhiều năm nay đã cho trái, đã thu lại lợi nhuận, khi táo chín, mọi người lại cùng nhau thu hoạch, kiểu trồng này không có gì lạ.

Những trái táo chín treo chi chít trên cành, nhuộm đỏ cả cây, hoàn toàn bất đồng với màu sắc vốn có của cây, vì thế hàng cây này đã tạo thành đường viền rất nổi bật cho cánh rừng.

Không biết phải trồng bao nhiêu cây mới có thể nhìn thấy rõ từ trên cao như thế.

Bức hình làm cho Lạc Thập Giai nhớ lại cảnh tượng của rất nhiều năm trước.

Khi đó cô cãi nhau với Trầm Tuân, một mình lái xe bỏ đi trong mưa bão, Trầm Tuân đuổi theo rất lâu mới bắt kịp cô, khi hai người lại hòa hảo cùng quay về con đường cũ, nhưng không ngờ trên đường trở về lại bắt gặp một thân cây chẳng biết từ đâu đổ ra chắn ngang đường.

Cây kia cao chừng mười thước, to cỡ một người ôm, một mình Trầm Tuân người không thể dòi cây đi được. Đang lúc luống cuống không biết làm sao thì mấy tên lưu manh trong thôn chẳng biết tự đâu đột nhiên nhảy ra, cột nhà làm bộ háo tâm, mở miệng đòi 1000 tệ thì bọn họ dòi cây cho.

Lúc bọn họ mở miệng đòi tiền, hai người liền hiểu đã gặp phải bọn đàn cảnh. Ngắm lại đường núi hoang vu, chỉ có tiền mới có thể giải quyết được mọi thứ.

Cây này chặn đường đi của bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể ngồi nghỉ ngơi chờ mấy người kia dòi cây.

Hai người sống vai ngồi ở trên đá, ngắm nhìn hoàng hôn, xa xa là mảnh rừng ranh thăm.

Lạc Thập Giai nhìn về phía đó, đứng dịp nhìn thấy dưới chân núi có một mảnh rừng, bởi vì cây rất thưa thớt, có lẽ mảnh rừng đó đang bị đốn hạ, mà bất ngờ lại phát họa thành hình trái tim. Cô bỗng hăng hái bưng bưng kể chuyện “Mỹ Linh Cung” ở Nam Kinh cho Trầm Tuân nghe.

” ‘Mỹ Linh Cung’ đó chính là biệt thự vòm xanh, thật ra cũng không mấy đẹp đẽ, xung quanh là cánh đồng ngô đồng Pháp, quan sát ‘Mỹ Linh Cung’ mà ngay dịp cây ngô đồng Pháp chín, thì cánh đồng ngô đồng này kết hợp với biệt thự vòm xanh tạo thành một sợi dây chuyền đính ngọc lam. nghe nói đây món quà bất ngờ dành cho Tổng Mỹ Linh.”

Trên thực tế, Lạc Thập Giai cũng không phải cô gái lãng mạn, khi cô nói xong mới nhận ra mình cũng rất ngưỡng mộ và ước ao, có vẻ không quen với cá tính này, cô hơi xấu hổ, đẩy Trầm Tuân một cái, ngượng ngịu nói, “Sao anh chẳng tỏ về gì vậy? Có phải thấy em ngốc lắm không?”

Trầm Tuân im lặng ngắm nhìn trái tim ẩn trong cánh rừng ở phía xa, hồi lâu mới chậm rãi xoay đầu lại, nở nụ cười với Lạc Thập Giai.

Lạc Thập Giai đỏ bừng hai má, chớp mắt, cầm lấy tay Trầm Tuân, đột nhiên hỏi: “Nếu như anh biết trước sẽ gặp em trên con đường này, hơn nữa còn gặp rất nhiều trở ngại và chông gai, vậy anh có đi con đường đó nữa không?”

Trầm Tuân không chớp mắt nhìn cô, cười hỏi lại, “Vậy còn em?”

Lạc Thập Giai không ngờ Trầm Tuân lại hỏi ngược lại mình, nhất thời ngây ngẩn cả người. Cô cắn môi chăm chú suy tư, vừa nghĩ tới phải trả lời thế nào thì mấy thôn dân dòi cây kia đã dòi xong rồi, cất tiếng gọi bọn họ...

Rõ ràng số phận đã có sắp xếp, năm đó bọn họ đều không có được đáp án của nhau, cho nên canh cánh trong lòng, nhớ mãi không quên.

Nhiều năm sau, mặc dù bọn họ đã không còn trở ngại gì, mỗi khi Trầm Tuân dừng bước lại, trong đầu luôn nghĩ đến những câu hỏi vu vơ của cô tự nhiều năm trước.

“Nếu như em biết trước khi đi con đường này sẽ gặp anh, còn gặp rất nhiều trở ngại và chông gai, em vẫn đi con đường ấy chứ?”

Trong ánh mắt Trầm Tuân có chờ đợi, có khấn nguyện, có lo lắng, có thật nhiều rất nhiều tâm trạng mà Lạc Thập Giai không hiểu rõ. Năm năm không gặp, anh thay đổi rất nhiều, duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt của anh mỗi khi nhìn sang Lạc Thập Giai.

Tay của Lạc Thập Giai nắm thật chặt hành lý, trong khách sạn có khách đi ra, Lạc Thập Giai không muốn ở lâu, không muốn những thứ đã qua tiếp tục lên men trong cuộc sống sau này của mình, cô phải đi.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, dứt khoát trả lời: “Sẽ không, điểm đến của con đường đó là ngõ cụt, em không muốn đau khổ thêm nữa.”

Những tia nắng ban mai đầu tiên soi xuống, sắc trời vẫn chưa tỏ, hai người đều bị đèn đường bao phủ, quang cảnh mông lung như phủ lên nỗi u sầu.

Trầm Tuân trầm mặc hồi lâu mới nói: “Lúc em hỏi anh câu này, kỳ thực anh là có câu trả lời, thế nhưng anh vẫn muốn nghe đáp án từ em. Hôm nay đã nghe được rồi, cũng thỏa lòng.”

Anh khẽ sờ cười, dùng một chút, nói rằng: “Con đường đã trải qua đó đối với em mà nói có lẽ là thống khổ, nhưng nếu được gặp lại em, quả thật chính là kỷ ức tốt đẹp nhất trong cuộc đời chúng ta. Bất luận có gặp phải chuyện gì, kết quả cuối cùng có thể nào, đáp án của anh chỉ có một, sẽ, anh sẽ đi.”

Trên đầu, trên vai Trầm Tuần vẫn còn ướt sương đêm, đợi một đêm, thấp thỏm một đêm, vòm mắt anh thâm quầng, chứng tỏ anh đã rất bối rối và lo lắng. Chắc hẳn anh đã vui sướng như điên, đã rất chờ mong. Và Lạc Thập Giai khó có thể quên được vẻ mặt tuyệt vọng và thất lạc của anh khi anh bỏ đi.

Từng giọt nước mắt rơi xuống tấm áp phích.

Đúng là quá ngốc mà, son trạ vẫn cứ là son trạ, người ta là cánh đồng ngô đồng, anh thì có tính là cái gì? Cây táo mọc mọc giản dị sao?

Dù sao cũng chỉ là cái tên mà thôi, anh muốn viết bao nhiêu mới vừa lòng?

Ngón tay dần dần siết chặt, tấm áp phích nhăn nhúm lại, cô khó nhọc hít sâu một hơi, cô không muốn mất mặt trước bao nhiêu người, vội vã lau khô nước mắt.

Lôi ra năm tẻ mua một tấm bản đồ và một tờ báo, tờ áp phích bị cô vò nát cũng được cô vuốt thẳng lại nhét vào ví.

Ước chừng là cũng sẽ không tới, mặc kệ có bao nhiêu tiếc nuối, bao nhiêu không cam lòng, tóm lại đã bước đến bước đường này rồi thì không thể quay đầu được.

Cô không mang theo gì, ngay cả những hồi ức này, cô buộc bản thân phải xóa bỏ nó,

Nhấc hành lý lên, bước chân nặng nề lại lần nữa hướng về phía bến xe.

Một bước, hai bước... Thăng đến khi bị cái bóng cao to chặn lối.

Lạc Thập Giai giật mình ngẩng đầu.

Trầm Tuần đang đứng ở trước mặt cô, ngược với ánh nắng, những tia sáng phát họa lên đường viền khuôn mặt anh cũng nhu hòa, Lạc Thập Giai gần như nhìn chăm chú.

Vẫn thân hình cao như vậy, vẫn giữ khoảng cách như vậy, tựa như trở lại năm năm trước, lại tựa như trở lại mười hai năm trước.

Con đường đời của họ lại lần nữa trùng phùng với nhau, đi xa rồi lại trùng phùng.

Ông trời lại an bày cho họ gặp nhau như thế.

Trước mắt càng ngày càng không rõ, hơi nước hình như được không khí tụt hết về đây, dính ướt bờ mắt Lạc Thập Giai. Cô cố nén tiếng khóc nức nức nở, nghiêng mặt sang một bên, giả vờ trấn định hỏi anh.

“Không phải đã nói không dây dưa gì với nhau nữa sao, anh còn tới làm gì?”

Đối mặt với câu hỏi của Lạc Thập Giai, Trầm Tuần đã không có xấu hổ cũng không có bối rối. Đôi mắt đen như mực ấy nhìn xoáy vào Lạc Thập Giai, dù Lạc Thập Giai có thói quen giữ vững tâm lý bình tĩnh cũng thấy bối rối không biết làm sao.

Anh khẽ cười, chậm rãi nói:

“Anh tự nói với mình không nên dây dưa em nữa, nhưng phải làm sao đây? Anh lại phát hiện ra mình làm không được.”

Lời cuối của editor

Khi edit bộ truyện này tôi luôn nhớ đến truyện “xin lỗi, em là con đĩ” của tác giả Tào Đình, cả hai nhân vật nữ chính đều được xây dựng giống nhau, xuất phát giống nhau, và đều có khát vọng thoát khỏi cuộc sống gông cùm đầy tủi nhục và nhục nhã, thế nhưng hướng đi của hai người khác nhau dẫn đến hai ngã rẽ khác nhau. Hai nhân vật trong hai câu chuyện này giống như hai đứa trẻ song sinh, nhưng lại có hai cuộc đời khác biệt, nếu như con đĩ Hạ Âu, bước đi trên con đường làm đĩ thì nhân vật Lạc Thập Giai của Ngải Tiểu Đồ lại khao khát tự do, khát vọng thoát khỏi chốn cảnh đang vây lấy mình, cô làm tất cả để thoát khỏi nó, chống đối nó. Cả Hạ Âu và Lạc Thập Giai đều hết mình vì tình yêu, chịu nhiều hy sinh và chấp nhận chết cho tình yêu, đôi vai họ phải gánh chịu quá nhiều trắc trở.

Cả hai đều muốn được giải thoát, nhưng con đường được giải thoát thì chỉ có cái chết. Và Tào Đình đã chọn cái chết cho Hạ Âu khiến người đọc day dứt, cái chết là sự giải thoát cho cô, và cũng đem lại hạnh phúc cho người cô yêu, thế nhưng những kẻ hại cô vẫn còn nhón nhơ. Còn Ngải Tiểu Đồ lại chọn cái chết cho kẻ giam cầm Lạc Thập Giai, đọc đoạn ấy đôi lúc cảm thấy khó thành hiện thực, nhưng thử nghĩ đây lại là lối đi duy nhất để Lạc Thập Giai được an ổn sống, và có được hạnh phúc sau này, nếu như Diêm Hàm hay Loan Phượng còn sống thì cuộc đời Lạc Thập Giai vẫn bị vây khốn dưới đám mây u tối.

Mỗi tình lúc hợp lúc tan của cô và Trầm Tuần sẽ không đơm hoa kết trái nếu như Trầm Tuần dừng bước, Lạc Thập Giai quá lý trí, quá dứt khoát, chỉ cần Trầm Tuần dừng bước hay lỡ bước thì mối tình của họ cũng trở nên nhợt nhạt, tựa như khi Trầm Tuần cưới Chu Tư Viện, cũng tựa như khi anh quay về Sài Hà tiếp tục công việc tìm kiếm di thể... họ đã lỡ nhau. Và ngay cả lần trùng phùng phút cuối, phải chăng nếu Trầm Tuần không đến thì một lần nữa họ lại

bước qua nhau?

The End

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.